

Ăn Hại Sống Lại

Contents

Ăn Hại Sống Lại	3
1. Chương 1	3
2. Chương 2	8
3. Chương 3	13
4. Chương 4	18
5. Chương 5	24
6. Chương 6	31
7. Chương 7	36
8. Chương 8	43
9. Chương 9	50
10. Chương 10	55
11. Chương 11	61
12. Chương 12	66
13. Chương 13	72
14. Chương 14	77
15. Chương 15	83
16. Chương 16	89
17. Chương 17	94
18. Chương 18	99
19. Chương 19	103
20. Chương 20	109
21. Chương 21	115
22. Chương 22	120
23. Chương 23	125
24. Chương 24	130
25. Chương 25	134
26. Chương 26	140
27. Chương 27	145
28. Chương 28	150
29. Chương 29	155
30. Chương 30	160
31. Chương 31	167
32. Chương 32	172
33. Chương 33	175
34. Chương 34	181
35. Chương 35	185
36. Chương 36	191
37. Chương 37	197
38. Chương 38	202
39. Chương 39	208
40. Chương 40	215
41. Chương 41	219

42. Chương 42	225
43. Chương 43	232
44. Chương 44	237
45. Chương 45	242
46. Chương 46	247
47. Chương 47	251
48. Chương 48	256
49. Chương 49	261
50. Chương 50	268
51. Chương 51	273
52. Chương 52	280
53. Chương 53	286
54. Chương 54	291
55. Chương 55	296
56. Chương 56	302
57. Chương 57	307
58. Chương 58	312
59. Chương 59	318
60. Chương 60	324
61. Chương 61	329
62. Chương 62	334
63. Chương 63	339
64. Chương 64	344
65. Chương 65	349
66. Chương 66	355
67. Chương 67	360
68. Chương 68	365
69. Chương 69	369
70. Chương 70	373
71. Chương 71	378
72. Chương 72	383
73. Chương 73	388
74. Chương 74	394
75. Chương 75	399
76. Chương 76	404
77. Chương 77	410
78. Chương 78	416
79. Chương 79	421
80. Chương 80	427
81. Chương 81	432
82. Chương 82	437
83. Chương 83	443
84. Chương 84	448
85. Chương 85: H+	453
86. Chương 86: H+	457
87. Chương 87	462
88. Chương 88	468
89. Chương 89	474
90. Chương 90	480
91. Chương 91	486
92. Chương 92	491
93. Chương 93	495
94. Chương 94: Pn1: Lâm Lâm	504
95. Chương 95: Pn2: Tô Thần Dật	512

Ăn Hai Sống Lại

Giới thiệu

Thể loại: Trung khuyến phúc hắc công x Thoát tuyến vô lại thụ, trọng sinh, huynh đệ niên thượng, 1×1, nhẹ nhàng, HE

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/an-hai-song-lai>

1. Chương 1

“Thầy, thầy thật sự không thể nghĩ lại được sao?” Một cậu trai mặc áo T-shirt, đầu tóc như ổ gà, tay ôm khung cửa, bộ dáng cầu khẩn.

“Cút đi, thầy không còn gì để dạy mày cả.” Một người đàn ông trung niên ngoài bốn mươi đang cầm tẩu thuốc nhện không được phát phát tay với cậu trai.

“Thầy à, tuyệt thế thần kỹ của thầy con còn chưa học được mà, con mới có hai mươi, thầy nỡ lòng nào để con một thân một mình đi tới chốn trần thế xa xỉ mê tủy đồ thị phồn hoa huyên náo kia sao?”

Cái trán người đàn ông giật giật từng đợt, cuối cùng không nhịn được, đập một cước lên hông cậu trai mà quát lên: “Thằng ranh vô học! Dừng cái thành ngữ chó má gì vậy hả! Mày cút xa một chút cho thầy, để thầy đỡ thấy phiền!”

Cậu trai bụng mông cắn góc áo thút tha thút thít: “Thầy....”

“Cút!!” Kèm theo tiếng rống giận là một chiếc túi nhỏ màu đen cùng với tiếng nện cửa đình tai nhức óc.

Nhẹ nhàng tránh khỏi cái túi bị sư phụ sử dụng làm “ám khí” rồi cầm nó lên, cậu trai bĩu môi: “Ông già chết tiệt, một chút tình người cũng không có, một ngày nào đó tui sẽ trộm hết đồ của ông, quần xì cũng không tha!” Hừ nhẹ một tiếng, cậu trai xách túi quay đầu bước đi.

Cậu trai tên Tô Thần Dật, là một đứa nhỏ mồ côi, nói trắng ra thì y là một đứa nhỏ bị vứt bỏ. Chẳng biết mẹ đẻ của Tô Thần Dật nghĩ cái quái gì mà lại ném một đứa bé nhỏ tuổi như vậy vào chỗ hoang vắng, nếu không có sư phụ đi ngang qua nhặt được thì y phỏng chừng đã chết khô ở đó rồi.

Sư phụ của Tô Thần Dật tên là Tô Thắng, là thần trộm nổi danh ở nước Z(Zhongguo – Trung Quốc), nếu đã được gọi là thần trộm, thì đương nhiên là tay nghề rất giỏi, từ trước tới giờ hề hấn nhìn trúng cái gì thì cái đó chưa từng sảy khỏi tay hắn, ở trong giới cũng khá có danh tiếng. Chỉ là mười năm trước Tô Thắng rửa tay gác kiếm, dốc lòng ở nhà nuôi dạy hài tử – Tô Thần Dật.

Trải qua mấy chục năm siêng năng dạy dỗ của Tô Thắng, Tô Thần Dật cũng kế thừa không ít bản lĩnh của sư phụ nhà mình. Chính là, Tô Thần Dật thông minh thì có thông minh nhưng mà rất lười nhác, dẫn đến hiện trạng bây giờ, cái gì cũng không tinh, lại luôn sơ suất. Vì thế, ngay ngày y trải qua tuổi hai mươi, y liền bị Tô Thắng tức nước vỡ bờ, một cước đá xuống núi, gọi là rèn luyện.

Chỗ Tô Thắng ở là một biệt thự nằm trên núi ở một trấn nhỏ vùng ngoại thành của B thị. Khi Tô Thần Dật đi dọc theo đường núi xuống trấn rồi quay đầu nhìn lại ngôi biệt thự đã sớm biến mất trong tầm mắt, y liền hưng phấn mà tung cái túi trong tay lên rồi chống nạnh: “Con mẹ nó, rốt cuộc ông đây cũng được rời khỏi cái nơi chim không thèm ị này, muahahahaha.... Ui~”

Tô Thần Dật mới lúc này còn cười đến vẻ mặt càn rỡ thì bây giờ đã quỳ rạp trên mặt đất, một cái túi màu đen ngay ngay ngắn ngắn nằm ở trên đầu Tô Thần Dật vô thanh cười nhạt.

Một người đàn ông trung niên mặc bộ đường trang màu xanh đứng bên cạnh cửa sổ sát đất, người nọ cầm trong tay một tẩu thuốc ngọc, nếu nhìn kĩ lại, có thể nhận thấy nó cực kỳ xa xỉ. Một người đàn ông khác mặc tây trang đen tuyền xấp xỉ tuổi đứng bên cạnh người đàn ông nọ nắm vai hắn: “A Thắng, không nhớ sao?”

Tô Thắng nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói: “Dù sao cũng đã nuôi nó được hai mươi năm.”

Người đàn ông kia vỗ vỗ vai hắn: “Em cũng không thể nuôi nó cả đời được, phải để nó đi nhìn thế giới bên ngoài.”

“Ừ, tôi biết.”

“Được rồi, không được nghĩ tới thằng nhóc kia nữa, nếu không anh lập tức sai người đi ”làm” nó!”

Tô Thắng lạnh lùng liếc y: “Anh dám?”

Người đàn ông lập tức tươi cười: ” Không dám không dám.”

Tô Thắng hừ nhẹ một tiếng, lần thứ hai nhìn ra ngoài cửa sổ. Ngoài cửa sổ ngoại trừ con đường núi mơ hồ kia thì đã không còn thấy bóng dáng của Tô Thần Dật nữa, Tô Thắng than nhẹ một tiếng rồi xoay người rời đi.

Trải qua bao tầng hiểm trở bao lớp gian nan, cuối cùng Tô Thần Dật cũng thấy được B thị phồn hoa từ xa. Nhìn thấy mấy tòa nhà cao tầng với các loại xe hơi sang trọng thời thượng qua lại như thoi đưa, Tô Thần Dật ôm chặt cái túi trong ngực, ngửa mặt lên trời tuôn lệ: “Cmn, rốt cuộc ông cũng có cảm giác đầu thai làm người!”

Trên thực tế điều này cũng không thể trách Tô Thần Dật hai lúa, ở trong trấn gần hai mươi năm y chưa hề rời khỏi đó lần nào, so với cái đô thị phồn hoa này, cái thị trấn kia liền trở nên vô cùng tầm thường.

Lau mặt một cái, Tô Thần Dật cùng với tiếng réo trong bụng nghiêm trang đi về phía khu vực phồn hoa nhất thành B. Đường Hằng Thông là con đường dành cho người đi bộ đông đúc nhất ở thành B, không chỉ có các trung tâm mua sắm đứng sừng sững mà còn có các cửa hàng dân tộc đặc sắc. Hơn nữa bây giờ là cuối tuần, có thể nói là người ngườm tấp nập.

Tô Thần Dật chen lẫn vào trong đám người, hai mắt tỏa sáng lấy bản thân làm tâm điểm, quyết định chọn những người trong bán kính năm mét làm mục tiêu hành động. Không sai! Là mục tiêu hành động! Đơn giản là vì sư phụ đại nhân tôn kính của y đem y tổng cổ ra ngoài chỉ thả và trong túi xách của y có hai tờ tiền màu hồng phấn, mà Tô Thần Dật một đường đi từ trấn nhỏ đến thành B đã đem hai tờ hồng phấn đó tiêu sạch sành sanh. Để mình không bị đói bụng, Tô Thần Dật không ngoài ý muốn mà chuẩn bị thi triển tài năng.

Mặc dù lúc này Tô Thần Dật đã đói đến xanh mắt thế nhưng y vẫn nhớ tới lời dạy ân cần của sư phụ – chỉ nên ăn trộm những người có tiền. Vì vậy sau khi tầng tầng lớp lớp chọn lọc, Tô Thần Dật rốt cuộc chọn được mục tiêu.

Nhìn xung quanh một chút, Tô Thần Dật vẻ mặt bình tĩnh mà bắt đầu tiếp cận mục tiêu, ngay lúc y đang định ra tay thì mục tiêu bỗng dưng bị một người đàn ông ngược đường đụng phải. Khi thấy tên kia động tác nhanh chóng rút ví tiền ra khỏi người mục tiêu thì Tô Thần Dật muốn ngửa mặt lên trời gào thét, đầu xanh rau má! Thằng cha này không biết cái gì gọi là có trước có sau sao! Không hiểu sao!

Tô Thần Dật vẻ mặt phẫn hận hai mắt đỏ què trừng tên kia, chỉ thấy thằng chả nhìn y cười khiêu khích rồi nhanh chóng rời khỏi hòa lẫn trong đám người. Sau khi Tô Thần Dật nghiêng răng thành tiếng, ngực phập phồng kịch liệt, hít sâu lần thứ n, Tô Thần Dật giậm chân một cái, CMN bố mày nhện!

Phẫn hận nghiêng đầu qua chỗ khác, Tô Thần Dật đi xa thêm một tí, tiếp tục quan sát đám người xung quanh. Rất nhanh, một gã đàn ông tây trang giày da hấp dẫn tầm mắt của Tô Thần Dật. Người kia rất cao, ước chừng một mét tám, tướng mạo anh tuấn, nhưng đó không phải là trọng điểm, mà trọng điểm là Tô Thần Dật thấy trên tay gã mang đồng hồ kim cương, nhìn nhìn lại thấy túi quần gã hơi phồng ra, Tô Thần Dật nhất thời có cảm giác rưng rưng nước mắt. Hít mũi một cái, Tô Thần Dật bình tĩnh đi về phía gã đàn ông ấy.

Lần này không thể để đồng nghiệp hốt tay trên, bước chân của Tô Thần Dật nhanh hơn, “bịch” bàn tay phải khéo léo thâm nhập vào túi quần của người đàn ông móc chiếc ví da, Tô Thần Dật thấp giọng xin lỗi rồi tiếp tục đi về phía trước, trong đáy lòng ngấm ngầm khoái không gì sánh bằng. Vừa nhìn độ dày này đã biết bên trong có không ít tiền mặt a! Chút nữa phải đi ăn một bữa thật ngon mới được!

Khi Tô Thần Dật đang nhủ thầm tính toán cho bữa cơm trưa của mình thì có một bàn tay nắm chặt vai y lại. Đáy lòng Tô Thần Dật run lên, vẻ mặt vô tội quay đầu lại về phía người đang giữ chặt y: “Tôi đã nói xin lỗi rồi mà.”

Gã đàn ông cong môi cười: “Đưa ví tiền ra đây.”

Tô Thần Dật nghe vậy liền ôm gắt gao cái túi đen của mình vào trong ngực, dẫu môi nói: “Giữa ban ngày ban mặt mà anh muốn cướp của sao?”

Vừa dứt lời, người đi đường xung quanh lập tức đồng loạt nhìn về phía Tô Thần Dật đang bị gã đàn ông giữ lại, quan sát trên dưới một phen, trong mắt bọn họ liền hiện lên bốn chữ “mặt người dạ thú”, thậm chí còn có người móc di động ra chuẩn bị báo cảnh sát.

Khóe miệng gã đàn ông giật giật, nghiêng răng nói: “Tôi nói, cậu giao ví tiền của tôi ra đây!”

Ồ ~ thì ra cậu mới là ăn trộm, mọi người đồng loạt nhìn về phía Tô Thần Dật với vẻ mặt sáng tỏ, người đàn ông cầm điện thoại ngỡ ngàng nhìn lại Tô Thần Dật rồi quyết đoán ấn số điện thoại.

“Tôi không cho anh trộm thì thôi đi, anh lại còn vu khống tôi!” Tô Thần Dật vẻ mặt lên án, bày ra bộ dáng người bị hại.

Quả là mặt người dạ thú! Mọi người đổ dồn ánh mắt về phía gã đàn ông bắt đầu phần nộ.

Cầm chặt lấy tay Tô Thần Dật, gã đàn ông vẻ mặt âm trầm nhìn Tô Thần Dật gần giọng nói: “Tôi vu khống cậu?”

“Ôi ~ gần gãy rồi, gãy rồi, cứu tôi với! Muốn giết người!” Tô Thần Dật oằn người không ngừng kêu la, bề ngoài thì kêu khóc thảm thiết vang trời lở đất nhưng bên trong đã sớm đem người đàn ông này từ trên xuống dưới từ trong ra ngoài hỏi thăm vô số lần, nếu ở đây ít người, y phỏng chừng đã sớm cho hắn một cước lăn quay rồi xách đít chạy đi.

Mọi người vây xem bắt đầu chỉ trỏ nhưng không ai có ý định tiến lên giúp một tay. Gã đàn ông lạnh lùng trừng mắt Tô Thần Dật – người trộm tiền của mình mà vẫn giả vờ vô tội, ánh mắt bắt đầu bắn vèo vèo phóng dao. Khi gã đang suy nghĩ nên ở chỗ này đánh y một trận hay là kéo đi hủy thi diệt tích thì có mấy người mặc đồng phục tuần cảnh (cảnh sát tuần tra) nghe tin tìm đến.

“Chuyện gì xảy ra! Có người mới vừa gọi điện báo có ăn trộm, ở đâu?”

Mọi người thấy thế liền nhường đường cho tuần cảnh, đáy lòng Tô Thần Dật thầm rên một tiếng không xong, chính là đang tìm cách chạy trốn thì đã thấy tuần cảnh vẻ mặt nịnh bợ chạy lại: “Thì ra là Tô tổng, sao hôm nay ngài lại rảnh rồi đi dạo phố thế?”

Trong tâm Tô Thần Dật lập bộp một tiếng lệ rơi đầy mặt, sư phụ, con có lỗi với thầy, uy danh một đời của thầy sẽ bị hủy trong tay thằng đệ tử này, hu hu hu....

Gã đàn ông được xưng là Tô tổng hừ lạnh một tiếng, quăng Tô Thần Dật cho đám tuần cảnh: “Cậu ta trộm ví tiền của tôi.”

Người qua đường vây xem ngay tức khắc liền có cảm giác bị lừa gạt, đều tức giận trừng mắt nhìn Tô Thần Dật đang bị tuần cảnh chế ngự, thằng này sói đột lột cừu!

Tô Thần Dật lập tức thè lưỡi ra quét hết cơm vào mồm, thậm chí còn nỗ lực nghiêng nghiêng đầu đem mấy hột cơm dính trên mặt đưa vào miệng, cuối cùng còn chưa thỏa mãn mà liếm liếm môi tha thiết nhìn tên cảnh sát: “Còn nữa không?”

“...”

2. Chương 2

Tên cảnh sát cầm đôi đũa trên bàn lên, “răng rắc” bẻ thành từng đoạn, đi về trước hai ba bước.

Tô Thần Dật rụt cổ giọng nói run run: “Anh hùng, anh hùng, tha mạng.”

Hung tợn trừng mắt Tô Thần Dật một cái, tên cảnh sát nhặt cái hộp cơm trên đùi Tô Thần Dật rồi xoay người rời đi, “Rầm” cửa phòng phồng vắn bị nện muốn vỡ tung, ngay cả tường đều run rẩy theo. Ngay sau đó liền vang lên tiếng nói chuyện.

“Thằng nhóc đó khai chưa?”

“Khai cái rắm! Chỉ biết kêu đói.”

“Ồ, vậy cứ giam qua đêm, đói là người là nó khai liền.”

Nhìn cánh cửa đóng chặt Tô Thần Dật vẻ mặt ai oán, đừng có ác độc như vậy chứ, tui đã khai hết rồi mà...

Hít mũi một cái. Tô Thần Dật siết chặt dây kim đan len trong túi quần lặng lẽ đợi tới khi khuya. Không biết sau khi nghe được tiếng cầu nhàu thứ bao nhiêu thì Tô Thần Dật rốt cuộc nghe được tiếng ngáy sát bên ở bên ngoài phòng thẩm vấn. Bối bối, Tô Thần Dật run run mở công tay, lặng lẽ mò tới sau cánh cửa thẩm vấn lắng nghe động tĩnh bên ngoài, sau đó cẩn thận mở cửa phòng thẩm vấn.

Nhìn tên cảnh sát đang nằm úp sấp ngủ say trên bàn, Tô Thần Dật làm mặt quỷ lấy cảnh phục bên cạnh mặc vào người mình rồi đội thêm nón cảnh sát, vẻ mặt bình tĩnh mà đi ra ngoài.

Mãi cho đến khi đã bỏ xa trại tạm giam ở phía sau, Tô Thần Dật mới yên lặng giơ ngón giữa lên, ai bảo mấy người bỏ đói tui, chờ viết kiểm điểm đi!

Bởi vì đêm đã khuya nên đường đi vắng người, đi một bước cầu nhàu một tiếng, Tô Thần Dật chỉ cảm thấy hoa mắt váng đầu. Bỗng nhiên, một mùi hương truyền vào trong mũi Tô Thần Dật. Tô Thần Dật nhắm mắt lại hít hà một cái, hai mắt mở to, đáy mắt lập lòe ánh xanh, ngay cả người đi đường đều bị bộ dáng Tô Thần Dật dọa đến bước nhanh mà đi.

Hít lại một hơi thật sâu, Tô Thần Dật nhin xuống xung động chảy nước miếng, há to mồm chạy như điên về phía trước, mỹ thực, ta tới đây!

“Kít... Bịch” Đêm khuya trên con đường nào đó ở B thị, một chàng thanh niên mặc cảnh phục chạy băng ngang qua đường bị xe tải húc bay, thân thể mảnh khảnh ở trên không lộn thành một độ cong duyên dáng rồi rơi cái ầm trên mặt đất, cách chàng trai đó không xa, chiếc nón cảnh sát lẳng lẳng nằm trên mặt đất.

Tô Thần Dật lúc này chỉ cảm thấy máu trong cơ thể của mình giống như không muốn tiền, liên tục từ trong miệng, trong mũi chảy ào ra ngoài, y run rẩy giơ tay chỉ về phía xe tải, về mặt ai oán, tui chỉ muốn ăn một bữa cơm, sao lại như thế chứ?

Tài xế xe tải mặt cắt không còn chút máu ngồi yên trong cabin, thân thể run run: “Mình mình mình tông tông phải cảnh cảnh cảnh sát...”

Giữa lúc hấn đang lo lắng nên đưa cảnh sát kia đi bệnh viện cấp cứu hay là lập tức chuồn đi thì đã thấy người cảnh sát kia giơ ngón tay lên chỉ về phía hấn, thần tình bi phẫn. Toàn thân gã tài xế xe tải nhất thời chấn động, run rẩy khởi động xe, sau đó không chút do dự đạp chân ga trực tiếp cán qua người Tô Thần Dật, rồi biến mất không thấy tăm hơi.

“ ... ”

Vào phút giây ý thức Tô Thần Dật biến mất, y không nhin được nghĩ, nếu như y không gặp phải tên Tô tổng gì đó kia, y cũng sẽ không trộm đồ của hấn, nếu như không trộm đồ của hấn, y cũng sẽ không bị bắt giữ, nếu như y không bị bắt giữ, y cũng sẽ không bị đưa đến trại tạm giam, nếu y không bị đưa đến trại tạm giam, bao tử của y cũng sẽ không bị đói một ngày một đêm, nếu bao tử của y không đói một ngày một đêm, y cũng sẽ không vì cái mùi hương kia mà băng qua đường, nếu như y không băng qua đường, thì y sẽ không bị xe tông. Cuối cùng, Tô Thần Dật kết luận, họ Tô, thằng cha này chính là hung thủ giết người! Ông đây thành quỷ cũng sẽ không tha cho anhhhhhh!

Bởi vậy có thể thấy được, anh bạn họ Tô này đang dùng số mệnh để nói cho chúng ta biết một cái đạo lý, kỹ năng trộm cắp rất đáng quý, nhưng việc giữ âm bụng càng đáng quý hơn hơn, nhưng nếu vì cuộc sống thì trái lại, cả hai cái đều có thể ném đi. (???)

Đau nhức. Đây là cảm giác đầu tiên khi Tô Thần Dật khôi phục ý thức, toàn thân cao thấp không có chỗ nào là không đau. Run rẩy mở mắt ra, đập vào mắt là một phòng nền trắng noãn, Tô Thần Dật suy yếu chớp mắt mấy cái, đây là... bệnh viện? Y không chết? Bị cán qua như vậy thế mà y lại không chết? Tô Thần Dật nhất thời kích động, mẹ nó, rất nghịch thiên đúng không! Y nhất định phải đi cảm tạ bác sĩ mổ chính cho y! Thần y có tồn tại đúng không!

Ngay lúc Tô Thần Dật đang soạn bản nháp thư cảm ơn thì một tiếng hô kinh hoảng truyền đến: “Nhị thiếu tỉnh, nhị thiếu tỉnh rồi! Bác sĩ!” Ngay sau đó vang lên một loạt tiếng bước chân, rồi cánh cửa phòng bệnh vang lên tiếng nện “rầm”.

Tô Thần Dật mình mẫn chớp mắt mấy cái, thì ra y còn có người trong phòng bệnh a. Ngay lúc y chuẩn

bị nghiêng đầu xem người chung phòng của mình dánh dấp ra sao thì một tiếng kéo cửa vang lên. Sau khi nhìn thấy người bước vào cửa, Tô Thần Dật ngậy người nửa giây, gương mặt của người đàn ông đó vô cùng quen thuộc, quen thuộc khiến có người ta có cảm giác nghiêng rằng nghiêng lợi. Vì vậy, khi y nhớ ra mình bị chính gã đàn ông này tống vào trại tạm giam, Tô Thần Dật nổi giận. Chỉ thấy y nhặt con dao gọt trái cây trên bàn lên rồi chạy về phía gã đàn ông, đôi mắt hung ác: “Tao phải giết mày! Trả lại mạng cho taoooo!”

“Nhị thiếu, bớt giận, đó là anh trai của cậu đó!” Chỉ thấy một người đàn ông khác ôm chặt hông của Tô Thần Dật: “Nhị thiếu, hãy nghĩ lại a!”

“Nghĩ con em gái anh!” Thân thể Tô Thần Dật vốn đang suy yếu, sự nổi giận mới vừa phát tác bất quá chỉ là xuất phát từ oán khí đậm đặc trong lòng, bây giờ bị người này cản lại, thân thể lập tức xụi lơ, nhưng y vẫn không từ bỏ ý định hươ hươ dao gọt trong tay: “Anh buông ra, tôi muốn giết chết thằng hung thủ này!”

Tô Việt Trạch nhăn mặt, nhìn thằng em vừa tỉnh đã đòi chém giết của mình, đáy mắt hiện lên một tia không kiên nhẫn. Thằng em này không học vấn không nghề nghiệp thì thôi đi, còn nhọc mấy thằng cậu ấm khác chơi cái gì mà “bảo xe”, rồi cuối cùng đem mình “bảo” tới bệnh viện, mấy cái này cũng có thể cho qua, thế nhưng y vừa tỉnh lại đã cầm dao đòi giết hấn, quả nhiên cho rằng có hấn cứng chiều là có thể coi trời bằng vung sao! Nghĩ vậy, cả người Tô Việt Trạch bắt đầu xì ra khí lạnh, ánh mắt nhìn chằm chằm Tô Thần Dật ngày càng âm lãnh.

“Trừng con em gái mày! Ông đây hôm nay không giết người ông đây sẽ không mang họ Tô!” Nói rồi Tô Thần Dật bắt đầu giằng co, cái dao gọt trên tay cũng lay động liên tục: “Anh buông tôi ra...” chỉ thấy Tô Thần Dật trừng mắt một cái rồi sau đó hai mắt tối sầm buông mình trong lòng người đàn ông, cái dao gọt trên tay cũng rơi xuống đất.

Người đàn ông lặng lẽ quay đầu, một gã bác sĩ trẻ cầm ống tiêm trong tay bình tĩnh đẩy giọng kính trên sống mũi: “Tôi đã tiêm thuốc an thần cho y.”

Tô Việt Trạch mặt không đổi sắc nhìn người đàn ông cẩn thận ôm Tô Thần Dật thả xuống giường bệnh: “Mấy người phẫu thuật cho nó như thế nào vậy? Một cái tai nạn xe cộ cũng làm cho đầu óc có vấn đề sao?”

Bác sĩ trẻ tuổi thâm ý liếc Tô Việt Trạch: “Nếu như ngài không tín nhiệm năng lực của chúng tôi, chúng tôi có thể giúp ngài liên hệ với bệnh viện Ái Phong.”

Tay người đàn ông đang đắp chăn run lên một cái, bệnh viện Ái Phong, đó không phải bệnh viện tâm thần nổi danh nhất thành B sao? Bệnh viện Ái Phong – Yêu thương (ái) từng người điên (phong). Thân thể người đàn ông lại run lên, ánh mắt đồng cảm nhìn Tô Thần Dật đang nằm trên giường, nhị thiếu, cậu nên kìm chế lại chút đi, nếu không sau này tôi chỉ có thể đến bệnh viện Ái Phong để gặp cậu.

Tô Việt Trạch hừ lạnh một tiếng rồi xoay người rời đi: “Tôi muốn lần sau tới đây có thể thấy được một Tiểu Dật bình thường. A Hồ, chăm sóc tốt cho nhị thiếu, công ty tôi còn có việc.”

Nghe vậy, A Hồ lập tức cung kính đáp: “Vâng, đại thiếu đi thông thả.”

Tô Thần Dật nằm mơ, y mơ thấy mình đang ở trong phòng phỏng vấn, người vẫn bị còng vào ghế, người ngồi đối diện y vẫn là tên cảnh sát thẩm vấn y lúc trước, bây giờ tên cảnh sát nọ đang ngậm cây tăm: “Nói, vì sao trộm cảnh phục của tôi.”

Tô Thần Dật thấp thỏm nhìn tên cảnh sát ánh mắt vô tội nói: “Tôi bị anh còng vào đây, làm sao có thể trộm cảnh phục của anh.”

Tên cảnh sát tức giận vỗ bàn: “Tôi thấy cậu là đến chết vẫn còn cứng đầu đúng không? Dẫn tới.”

Lát sau hai gã cảnh sát khác thở hổn hển kéo một người vào, ném tới bên cạnh Tô Thần Dật. Tô Thần Dật chăm chú nhìn, chỉ thấy người nằm trên mặt nền một thân toàn máu, trên người còn mặc cảnh phục, chỉ là đầu và chân người nọ đã máu thịt lẫn lộn không thấy rõ bộ dáng lúc đầu.

Tên cảnh sát chỉ vào thi thể trên nền đất nói: “Cậu dám nói người này không phải là cậu?”

Nhìn cái quần không thể quen thuộc hơn, thân thể Tô Thần Dật bắt đầu không thể kìm được mà run lên, đôi mắt tròn to thật to rồi cuối cùng đảo một vòng, hôn mê bất tỉnh.

Khi Tô Thần Dật tỉnh lại lần nữa thì đập vào mắt vẫn là một màu trắng toát, y ngây ngốc nhìn trần nhà, nhất thời không phản ứng kịp đây là cảnh trong mơ hay là cảnh hiện thực.

A Hồ ở bên thấy Tô Thần Dật tỉnh lại liền vui vẻ nói: “Nhị thiếu! cậu tỉnh rồi!”

Tô Thần Dật chớp mắt mấy cái, chậm rãi chuyển hướng nhìn, chỉ thấy một người đàn ông dáng dấp nho nhã ngồi ở đầu giường của mình, người đàn ông vẻ mặt mừng rỡ. Tô Thần Dật lần thứ hai nghi hoặc mà chớp mắt mấy cái, người đàn ông này hình như có điểm quen thuộc, thanh âm cũng rất quen thuộc, quen thuộc đến nỗi làm y nhớ tới một người... Tô Thần Dật tròn to mắt, tay phải bắt đầu lục lọi cái tủ giường bên cạnh: “Tên họ Tô kia đâu? Chạy đi đâu rồi! Ông đây muốn giết hắn!”

Người A Hồ run lên lui về phía sau: “Nhị nhị thiếu, bình tĩnh, bình tĩnh.”

“Bình tĩnh con em gái anh!” Tô Thần Dật gắng chịu đau nhức trên người muốn ngồi dậy: “Hắn hại ông đây thành thế này, ông đây nhất định phải thịt....” Vừa nói đến đây thân thể Tô Thần Dật cứng đờ, y chậm rãi quay đầu nhìn về phía A Hồ: “Không đúng, anh vừa gọi tôi là gì?”

“Nhị... nhị thiếu” A Hồ vẻ mặt thương tiếc: “Nhị thiếu, tôi gọi sai sao?”

Tô Thần Dật trầm mặc nhìn chằm chằm A Hồ, ngay lúc A Hồ gần như muốn bật khóc thì Tô Thần Dật bình tĩnh mà rúc người vào chăn: “Tiên sinh, ngài nhận lầm người rồi, tôi là Tô Thần Dật, không phải nhị thiếu của anh.”

“Nhị thiếu, tôi sai rồi.” A Hồ nhào đến bên giường Tô Thần Dật kêu rên thật bi thương: “Tuy rằng ngăn cậu lại là tôi sai, thế nhưng cậu cũng không nên không thừa nhận tôi a, nhị thiếu ~~~”

Tô Thần Dật bình tĩnh xoay đầu qua một bên: “Anh nhận lầm người rồi...” Tô Thần Dật lại trợn to mắt, nhìn tờ báo được đặt ở trên bàn bên trái giường, cái tiêu đề của bài báo vô cùng nổi bật – “Lúc rạng sáng, một cảnh sát chết khi đang băng qua đường, tử trạng thê thảm.” Tô Thần Dật run rẩy giơ ngón tay chỉ về phía tờ báo: “Làm làm phiền anh đem tờ báo lại cho tôi.”

“Oh.” A Hồ hít hít mũi đứng dậy vòng qua giường bệnh lấy tờ báo đưa cho Tô Thần Dật. Tay Tô Thần Dật run rẩy cầm lấy tờ báo, vội vã nhìn lướt qua nội dung, đôi mắt sốt ruột nhìn tấm hình trong tờ báo, mặc dù đã được làm mờ nhưng y vừa liếc mắt đã nhận ra cái quần quen thuộc kia, cái quần hôm qua hẳn vẫn còn mặc ở trên người.

Sắc mặt Tô Thần Dật trắng bệch, A Hồ lo lắng nói: “Nhị thiếu, cậu bị sao vậy?”

Tô Thần Dật ngơ ngàng ngẩn đầu: “Anh gọi tôi là gì?”

Môi A Hồ méo xệch: “Nhị thiếu, cậu muốn tôi gọi thế nào cậu cứ nói thẳng đi, đừng làm tôi sợ.”

“Tên tôi là gì?” vẻ mặt Tô Thần Dật vẫn mờ mịt như trước.

A Hồ đưa tay lên sờ trán Tô Thần Dật rồi nói thào: “Đầu nóng lắm đâu.”

Tô Thần Dật gạt mạnh tay A Hồ: “Tôi có phải là Tô Thần Dật không?”

Người A Hồ run lên một cái, khiếp sợ gạt đầu: “Đúng vậy, nhị thiếu.”

Tô Thần Dật run rẩy xóc chăn lên: “Gương, tôi muốn soi gương.”

A Hồ lập tức tiến lên đỡ lấy Tô Thần Dật: “Nhị thiếu, cậu yên tâm, mặt mày không hề bị trầy xước, thật đó.” Tô Thần Dật lạnh lùng liếc nhìn A Hồ: “Tôi muốn soi gương!”

A Hồ sờ sờ mũi, đỡ Tô Thần Dật xuống giường: “Trong toilet có gương, để tôi đỡ nhị thiếu đi nhìn.”

Tô Thần Dật chân trước vào được toilet đã đưa chân sau đóng cửa lại, A Hồ ngoài cửa bĩu môi, lặng lẽ đứng canh một bên. Đứng trước gương, ánh mắt Tô Thần Dật có chút ngầy dại, người trong gương rõ ràng còn đang thành niên, da hơi trắng, sắc mặt cũng không tốt mấy, nhưng đó đều không phải là trọng điểm, trọng điểm là người trong gương và y hoàn toàn khác nhau!

Tô Thần Dật run rẩy cởi dây buộc áo ra, trước mắt là một mảnh trắng nõn, không phải là làn da màu

lúa mạch mà mình dùng hết tâm tư để phơi nắng, không có cơ ngực, cơ bụng cũng mất tằm, một nhu nhược mỹ thiếu niên trăm phần trăm. Tô Thần Dật nổi giận: "CMN! Nhất định là cách tỉnh lại của mình sai rồi! Trả lại màu da lúa mạch cho tui! Trả lại cơ ngực cho tui! Trả lại khuôn mặt đẹp trai cho tuiiiiiiiiiiiiiiiiiii!"

3. Chương 3

Cho dù Tô Thần Dật có rít gào dưới đáy lòng như thế nào đi chăng nữa, cuối cùng y cũng phải tiếp thu cái sự thật mình sống lại này. Tuy rằng y đối với thân thể này rất bất mãn, thế nhưng y tin chắc rằng màu da lúa mạch có thể phơi nắng lại, cơ ngực cơ bụng gì đó cũng có thể tập lại được. Cuối cùng liếc nhìn thanh niên nhợt nhạt trong gương một cái, Tô Thần Dật ôm cái đầu quần đầy băng gạc run rẩy đi ra khỏi toilet.

Nghe được tiếng mở cửa, A Hồ lập tức chạy về phía trước, đỡ người Tô Thần Dật, khấp nép nói: "Nhị thiếu, cậu không sao chứ?"

Tô Thần Dật yếu ớt lắc đầu, để A Hồ đỡ y tới giường, đắp mền, sau khi thấy A Hồ đã ngồi xuống cái ghế bên cạnh giường mình, Tô Thần Dật chộp lấy tay của A Hồ, vẽ mặt trầm trọng: "Vị tráng sĩ này, nhị thiếu nhà anh – là tôi, muốn nói cho anh một tin xấu."

A Hồ gục đầu xuống lặng lẽ nhìn cơ thể vốn không mấy vạm vỡ của mình, ở trong đáy lòng hò hét, nhị thiếu, cậu là đang giả vờ để kích thích tôi đúng hông? Đúng hông?

Tô Thần Dật buông tay A Hồ ra, nhìn trời một góc bốn lăm độ, đôi mắt mơ hồ phiếm nước: "Tôi mất trí nhớ."

"Bịch" thấy A hồ mới vừa nãy còn đang ngồi trên ghế mà bây giờ đã trượt dài dưới đất, Tô Thần Dật cúi đầu, sâu kín liếc nhìn A Hồ rồi lại tiếp tục bảo trì góc bốn lăm độ: "Tôi biết anh không thể nào tiếp thu sự thật này, thực ra tôi cũng không thể nào tiếp thu được." Mẹ nó, ai muốn cái thân thể bạc nhược này chứ!

Ngay khi A Hồ đang ở dưới đất lồm cồm bò dậy, thì Tô Thần Dật liền quăng trái lựu đạn thứ hai: "Vị tráng sĩ này, xin hỏi cao tính đại danh?"

"Bịch." A Hồ ngã xuống nền co giật, K.O!

"Nhị thiếu, cậu bình thường cũng gọi tôi là A Hồ."

"A Hồ?" Tô Thần Dật soi mói quan sát A Hồ một vòng rồi trầm ngâm nói: "Tên rất hay..." Cái tên buồn nôn thấy sợ!

"..." A Hồ bò dậy, ôm trái tim đau thương chạy tới phòng cách vách.

Ngay khi Tô Thần Dật đang ở dưới đáy lòng tự khiển trách hành vi vừa rồi của bản thân lần thứ năm thì A Hồ đã trở lại, theo sau là một gã bác sĩ trẻ tuổi mang kính mắt, chỉ thấy bác sĩ nhếch khóe miệng đến gần Tô Thần Dật, nhìn qua loa cái băng gạc trên đầu Tô Thần Dật một chút rồi lại lật mí mắt của Tô Thần Dật, cuối cùng giơ cái bản phim CT lên nhìn một chút: “Có choáng đầu không.”

“Có.”

“Có buồn nôn không?”

Buồn nôn? Tô Thần Dật nhú mày, hình như khi nhìn thấy thằng cha hung thủ cũng hơi mắc ói một chút, vì vậy y thành thực đáp: “Có một chút.”

Bác sĩ gạt đầu buồng tám CT kết luận: “Chắc là bị tai nạn khiến não bộ bị tổn thương dẫn đến mất trí nhớ, cũng chính là bị chấn động não.”

Nghe vậy A Hồ lập tức tiến lên vẽ mặt tha thiết hỏi: “Còn khả năng khôi phục không?”

Tô Thần Dật âm thầm liếc mắt, y vốn không phải là mình được chứ? Nếu thật sự có thể khôi phục lại thì đó chính là quá lạ, nhưng mà nếu như có khả năng thì y chính là quý rồi? Nghĩ thế, thân thể Tô Thần Dật không khỏi run lên, ma quỷ biến đi, ma quỷ biến đi...

“Khả năng này không phải là không có, nhưng cần phải xem vận may của bệnh nhân.” Nói đến đây, bác sĩ lần nữa nhìn về phía Tô Thần Dật vẽ mặt chân thành: “Nếu như vậy tôi cũng không cần giúp cậu liên hệ bệnh viện Ái Phong, nghỉ ngơi nhiều chút, có chỗ không thoải mái thì cứ nói với tôi.”

Tô Thần Dật ngây ngô gạt đầu ” Vâng.” Sau khi nhìn bác sĩ rời đi, Tô Thần Dật nhìn A Hồ hỏi: “Bệnh viện Ái Phong trị bệnh gì vậy?”

A Hồ lặng lẽ đứng xa Tô Thần Dật một chút rồi cười gượng: “Lúc mới tỉnh không phải nhị thiếu đòi chém lớn giết nhỏ sao? Đại thiếu cho rằng... cho rằng nhị thiếu, ừm... sao nhỉ... cho là... ừm... thân kinh bị kích thích, cho nên...”

“Đó là bệnh viện tâm thần trong truyền thuyết?” Tô Thần Dật cười xán lạn lộ ra hàm răng trắng bóc.

A Hồ ở bên vách tường cọ tới cọ lui tận lực làm giảm sự tồn tại của mình: “Nhị thiếu thật thông minh.”

“...” Thông minh con em gái anh! Bình tĩnh trở lại như thường, Tô Thần Dật một lần nữa mỉm cười vẫy vẫy tay đối với A Hồ: “Lại đây, tôi có chuyện hỏi anh.”

Thân thể A Hồ run lên, chậm chạp lết đến bên giường: “Nhị thiếu muốn hỏi gì?”

“Đầu tiên nói cho tôi nghe chút ít về thân thể của tôi đi” ngừng một chút, Tô Thần Dật bổ sung: “Tôi mất trí nhớ.”

A Hồ ngáy giấc gật đầu, sau đó từng đoạn từng đoạn tự thuật.

Thì ra cái thân thể này cũng có tên là Tô Thần Dật, là nhị công tử của Tô gia ở B thị, năm nay vừa tròn mười tám. Trên hân còn có một người anh lớn hơn sáu tuổi, cũng là người gián tiếp hại Tô Thần Dật chết yểu trên đường – được gọi là Tô tổng – Tô Việt Trạch. Bất quá hân và Tô Việt Trạch chỉ là anh em cùng cha khác mẹ, mẹ của hân chính là “tình nhân” trong miệng người đời.

Trước lúc mười tuổi, Tô Thần Dật theo chân mẹ ở tại một ngôi biệt thự bên ngoài mà Tô Lập Danh mua cho. Sau khi mẹ Tô Việt Trạch ốm chết, mẹ Tô Thần Dật nhanh chóng lên ngôi, hân cũng được Tô Lập Danh thu nhận trở về Tô gia. Mặc dù Tô Thần Dật là con rơi của Tô Lập Danh thế nhưng Tô Lập Danh đối với đứa con rơi này cực kỳ cưng chiều, có thể nói Tô Thần Dật là bởi vì mẹ mình mới có thể có được sự cưng chiều của Tô Lập Danh.

Tô Lập Danh và mẹ của Tô Việt Trạch cưới nhau vì sự nghiệp, cho nên hai người cũng không có bất cứ tình cảm gì. Tô Lập Danh trong một lần hợp tác bàn bạc chuyện làm ăn thì quen biết mẹ Tô Thần Dật, sau khi trải qua mấy lần tiếp xúc hai người nhanh chóng rơi vào bể tình, và rồi liền có Tô Thần Dật.

Theo lý thuyết, làm tình nhân, ai cũng mong muốn mình một ngày nào đó có thể danh chính ngôn thuận có một danh phận đàng hoàng, thế nhưng mẹ Tô Thần Dật lại đối với điều này không hề để tâm tới, chỉ dốc lòng nuôi dạy con trai, cho nên Tô Lập Danh đối với mẹ của Tô Thần Dật rất hổ thẹn. Sau khi mẹ Tô Việt Trạch ốm chết không lâu, Tô Lập Danh không thể chờ thêm được nữa mà đem mẹ con Tô Thần Dật thu nhận vào Tô gia, nhét vào hộ khẩu Tô gia.

Càng quỷ dị hơn chính là, Tô Việt Trạch ngoại trừ năm đầu tiên có bài xích với người mẹ mới và thằng em rể rúng thì năm sau liền làm thập nhị tứ hiếu hảo ca ca, một lòng cưng chiều thằng em rể rúng của mình. Mãi cho đến khi Tô Việt Trạch tốt nghiệp đại học, Tô Lập Danh liền để Tô Việt Trạch gia nhập công ty, sau đó không lâu Tô Lập Danh dẫn mẹ Tô Thần Dật đi nước ngoài quản lý công ty Tô gia ở nước ngoài, mà Tô Thần Dật cũng bị Tô Lập Danh vớt cho Tô Việt Trạch quản giáo.

Đối với Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch hầu như là nói gì nghe nấy, muốn gì có đó, dần dần, dưới sự dung túng của Tô Việt Trạch, Tô Thần Dật trở thành người đại diện ngoan cố cho tầng lớp con ông cháu cha.

Theo lời A Hồ thuật lại, Tô Thần Dật lần này vào viện là do gần đây hân si mê đua xe, cũng đua vào luôn bệnh viện, lúc tỉnh lại thì được một Tô Thần Dật của ngày hôm nay. Tô Thần Dật âm thầm thở dài dưới đáy lòng, không ngờ rằng hai người bọn họ đều chết vì tai nạn giao thông, bất quá y còn có thể sống lại, không biết Tô Thần Dật của cỗ thân thể này có may mắn như y không.

A Hồ là con trai của quản gia Tô gia, trước đó không lâu bị quản gia kéo từ nông thôn lên B thị, rồi sau đó liền trở trở thành tài xế đặc biệt đưa đón Tô Thần Dật đi học, cho nên trong khoảng thời gian này A Hồ đều theo chân Tô Thần Dật, chỉ khi Tô Thần Dật không muốn hân đi theo thì hân mới ở lại Tô gia giúp đỡ cha mình làm chút chuyện.

Quản gia của Tô gia họ Bạch, bình thường hai anh em Tô gia đều gọi ông là Bạch thúc.

Tô Thần Dật vốn đang uống nước liền phun ra, y trợn mắt nhìn về phía A Hồ: “Nói vậy thì anh tên là Bạch Hồ?”

“Đúng vậy, có vấn đề gì sao?” A Hồ vẻ mặt nghi hoặc.

“Không, không có.” Thực ra y muốn hỏi A Hồ có phải còn một người anh khác tên Thanh Long không (Thanh Long, Bạch Hồ, Chu Tước, Huyền Vũ – tứ thánh thú), lau nước ở khóe miệng, Tô Thần Dật lại hỏi: “Cha anh, ờm, vậy Bạch thúc tên gì?”

“Cha tôi tên Bạch Tân.”

“...Khổ?” (Bạch tân khổ: () Công dã tràng =))~)

“Hồ?” A Hồ vẻ mặt mờ mịt.

Tô Thần Dật giật giật khóe miệng: “Không có gì.”

“À.”

“Không đúng, theo như anh nói, tên hỗn đản kia, khụ, anh trai tôi không phải rất cưng chiều tôi sao? Sao tôi thấy hắn hoàn toàn không giống thế.”

“Nhị thiếu, nếu như một ngày nào đó em trai cậu đột nhiên cầm dao đòi giết cậu, cậu sẽ làm như thế nào?”

“Thật nó!” Tô Thần Dật nói lẽ đương nhiên.

Không phải thế sao! A Hồ liếc mắt nhìn Tô Thần Dật không thèm đáp lại.

Nhưng Tô Thần Dật không thèm để ý ánh mắt của A Hồ mà vẫn đang trầm tư, nói tới nói lui y vẫn thấy chuyện này thật vô cùng cầu huyết! Một phút trước y còn vì tiền của Tô Việt Trạch mà suýt bị đưa vào trại giam, một phút sau đã biến hóa nhanh chóng, trở thành em trai của Tô Việt Trạch. Lẽ nào... Ngay cả ông trời đều cho rằng y chết oan nên để y sống lại báo thù tên khốn kia? Tô Thần Dật vuốt cằm cười dâm, đã như vậy, y sẽ phải báo đáp Tô Việt Trạch thật tốt mới được, nếu không thì thật quá có lỗi với thân thể thê thảm kia của y.

“Được rồi A Hồ, anh giúp tôi làm một chuyện.” Đang bị nụ cười râm dăng của thiếu gia nhà mình dọa sợ, A Hồ bỗng nhiên nghe được thanh âm của Tô Thần Dật, hắn mờ mịt ngẩng đầu hỏi: “Làm gì?”

Tô Thần Dật nắm góc báo chỉ vào tấm hình trên đó: “Này, giúp tôi đem người này đi chôn, nhớ tìm cái mộ nào rộng rãi chút.”

“Vì sao?”

Tròng mắt Tô Thần Dật đảo đảo vài vòng, cuối cùng bày ra vẻ mặt bi thương nói: “Thật thảm, cũng là tai nạn giao thông mà hấn chết thảm như vậy, coi như là tôi đại nạn không chết nên làm việc thiện tích đức đi.”

A Hồ quái dị nhìn Tô Thần Dật sau đó nhận lấy tờ báo: “Về phía... đại thiếu...”

“Tên khố... Anh tôi hỏi thì anh cứ nói theo lời của tôi là được.”

A Hồ tiếp tục gật đầu: “Nhị thiếu nghỉ ngơi một lát, tôi đi lấy đồ ăn cho cậu.”

Nhắc đến đồ ăn Tô Thần Dật bấy giờ mới cảm giác được bao tử của mình đang trống tuếch, y khoát khát tay áo: “Đi đi đi đi, làm nhiều món một chút.”

A Hồ đáp một tiếng rồi hạ giường của Tô Thần Dật thấp xuống rồi mới rời khỏi phòng bệnh. Nằm trên giường, Tô Thần Dật suy nghĩ, lúc xuất viện y phải tìm thời gian để đi thăm sư phụ mình mới được, để cho sư phụ không phải lo lắng khi một thời gian dài không thu được tin tức của y. Sau khi quyết định xong, y lại bắt đầu lên kế hoạch phải trả thù Tô Việt Trạch như thế nào, sau khi suy xét tốt vài kế hoạch, Tô Thần Dật liền mơ màng màng đi vào giấc ngủ.

Tô Thần Dật bị mùi thơm của thức ăn làm tỉnh giấc, khi y đang nhập nhèm mở mắt thì liền thấy Tô Việt Trạch đang ngồi ở bên giường, đáy mắt u ám. Tô Thần Dật bị một cảnh này đập vào mặt mở to mắt, tay y run rẩy chỉ vào Tô Việt Trạch: “Anh anh anh...” Tên hung thủ này!

“Anh nghe nói em bị mất trí nhớ?” Tô Việt Trạch cau mày, đáy mắt khôi phục sáng trong như thường.

Nhớ lại mấy thứ, Tô Thần Dật ngây ngốc gật đầu: “Vâng.”

“Còn nhớ được bao nhiêu?”

“Ngoại trừ tên ra cái gì cũng không nhớ rõ,” Tô Thần Dật miệng méo xệch tội nghiệp nói: “Anh hai, em cái gì cũng không nhớ rõ, anh có thể đừng ghét bỏ em được không?” Oe, để tôi nôn chút, Tô Thần Dật dưới đáy lòng vừa nôn ói vừa bội phục hành động của mình.

Tô Việt Trạch lẳng lặng nhìn chằm chằm Tô Thần Dật, chuyện Tô Thần Dật mất trí nhớ là A Hồ nói cho hấn biết, bác sĩ cũng nói đó là do tai nạn, hơn nữa bây giờ trên mặt Tô Thần Dật cũng không có vẻ ương ngạnh như lúc trước, nét u buồn giữa hai lông mày cũng tiêu thất hầu như không còn, sau khi xác định Tô

Thần Dật không phải là đang lừa hấn, Tô Thần Dật đưa tay lên xoa đầu Tô Thần Dật dịu dàng nói: “Em là em trai anh, làm sao anh có thể ghét bỏ em được.”

Tô Thần Dật nắm tay Tô Việt Trạch, hai mắt đầm lệ nói: “Anh hai, anh thật tốt...” Oe, để tôi nôn thêm xíu nữa.

“A Hổ bảo em muốn hấn đi chôn một người, em quen người ta sao?”

“Anh hai, em mất trí nhớ,” Tô Thần Dật chớp mắt mấy cái, vẻ mặt nghiêm trang nói: “Chẳng qua là em thấy y thật đáng thương nên muốn làm chuyện tốt, không được sao?”

“Được chứ.” Tô Việt Trạch gật đầu: “Tuy rằng thủ tục có chút phiền phức, nhưng nếu là nguyện vọng của em, anh sẽ thỏa mãn.”

Tô Thần Dật hít hít mũi: “Anh hai, anh thật tốt.” Cho nên đừng... đừng làm tôi buồn nôn nữa được không.

“Đói bụng không? Trước ăn chút gì đi.” Tô Việt Trạch nói xong liền đi tới bàn bên cạnh mở nắp cà men, Tô Thần Dật chỉ thấy một mùi hương xông vào mũi, khiến cho khoang miệng y không ngừng tiết nước bọt, say mê hít một hơi, Tô Thần Dật vẻ mặt mong đợi nhìn Tô Việt Trạch bưng chén đi tới bên mình.

“...” Tô Thần Dật lặng lẽ nhìn chằm chằm bát cháo hoa, không có một chút xíu thịt nào, chỉ có một ít váng mỡ, màu xanh duy nhất bên trên chính là hành thái! Tôi fuck! Tô gia này phá sản rồi sao? Vậy mà lại dùng cháo hoa bồi bổ y.

“Bác sĩ nói em bây giờ không thể ăn đồ nhiều mỡ, cháo này là Bạch thúc nấu riêng cho em.”

“Oh~.” Tô Thần Dật buồn bã gật đầu nhận lấy chén cháo trên tay Tô Việt Trạch xì xụp ăn, cháo hoa thì cháo hoa, dù sao vẫn hơn là để bụng đói.

“Tiểu Dật, em đã mất trí nhớ mà sao lúc tỉnh dậy lại muốn cầm dao giết anh?”

4. Chương 4

Tô Thần Dật chỉ cảm thấy muống cháo mình vừa hớp vào còn chưa kịp nuốt xuống đã bị câu hỏi này của Tô Việt Trạch làm sặc, lập tức ho đến ruột gan cồn cào, còn không quên đưa ngón tay run run chỉ vào Tô Việt Trạch, rất có ý tứ trách móc.

Tô Việt Trạch cũng không nghĩ tới, chỉ một câu hỏi của mình mà khiến Tô Thần Dật biến thành như vậy, thấy Tô Thần Dật mặt mũi đỏ phồng lên, trong mắt còn hơi phấp nước, Tô Việt Trạch lập tức đứng dậy vỗ vỗ lưng Tô Thần Dật, cố gắng làm cho y thông khí.

Tô Thần Dật lúc này quả thật rất muốn đem bát cháo trong tay up lên đầu Tô Việt Trạch, cũng không biết Tô Việt Trạch có cố ý hay không, nhưng lực tay của hắn vỗ lên lưng y suýt nữa làm y phát cáu.

Khó khăn lắm mới bình thường lại được, Tô Thần Dật gian nan đau khổ nói: “Ngài có thể để tôi ăn xong chén cháo này rồi hãy thăm vấn được không?”

“Xin lỗi, là anh hai vô ý, em ăn trước đi, ăn xong chúng ta sẽ bàn tiếp.” Nói xong Tô Việt Trạch quả thật là ngồi xuống ghế, một bộ dáng không dự định nói chuyện.

Nghi ngờ liếc mắt nhìn Tô Việt Trạch, Tô Thần Dật múc một muống cháo, rồi cảnh giác liếc nhìn Tô Việt Trạch, thấy hắn quả thật không có ý muốn nói chuyện, Tô Thần Dật lúc này mới hăng hái ăn uống. Phải biết rằng lúc trước y chết vì đói, sau khi tỉnh lại ở bệnh viện vẫn chưa ăn cái gì, bây giờ đói bụng đêch thể chịu nổi, chén cháo rất nhanh liền thấy đầy. Tô Việt Trạch thấy y ăn chưa đã thềm lại vội vàng múc thêm cho y một chén.

Tô Thần Dật ăn liên tiếp ba chén cháo mới thỏa mãn mà xoa xoa bụng: “No quá...”

“Nếu ăn no rồi thì hãy trả lời vấn đề vừa rồi của anh.” Đưa khăn giấy cho Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch một bộ dạng chăm chú lắng nghe.

“...” Ngài thật cố chấp! Tô Thần Dật lặng lẽ chùi khóe miệng trong đầu nhanh chóng suy nghĩ làm cách nào để lừa bịp Tô Việt Trạch, khi vừa mới nghĩ ra, Tô Thần Dật liền nghiêm túc nói: “Đó là khi ấy em mơ một giấc mơ, một giấc mơ rất đáng sợ!”

“Mơ?” Tô Việt Trạch nhìn Tô Thần Dật một chút, vẻ mặt rõ ràng không tin.

Tô Thần Dật hít mũi một cái, miệng mếu máo: “Em mơ có một người cầm dao đuổi giết em, cho dù em có chạy thế nào đi nữa thì người nọ đều không ngừng đuổi theo em, sau khi em chạy hết nổi, hắn ta liền xông lên chém em.” Nói đến đây, Tô Thần Dật liền nắm tay Tô Việt Trạch hai mắt đầm lệ giàn dụa nước mắt: “Em chết thật thảm a, thằng chả đem em chém tròn mười tám khối, đáng dấp đều không thể nhận ra được.”

“...”

Tô Thần Dật **yên lặng đưa tay dờ lên một chút nắm lấy cổ tay của Tô Việt Trạch**: “Anh hai, anh có biết em thăm cỗ nào không, thằng cha kia chém xong thì thôi đi, lại còn muốn biến em thành tiêu bản, tuy rằng khuôn mặt em đẹp như hoa, thể nhưng lại bị chém như vậy, lẽ nào hắn muốn biến em thành trò chơi ghép hình sao?”

“...”

“Em mở mắt ra liền thấy anh hai, thế nhưng lúc ấy em còn chưa tỉnh mộng, em còn tưởng rằng, còn tưởng rằng... cho nên lúc đó em nóng máu liền trực tiếp cầm dao lên.” Tô Thần Dật hít mũi một cái, tội

nghiệp nói: “Anh hai, anh sẽ không trách em, đúng không?”

“...” Khóe miệng Tô Việt Trạch co giật, sắc mặt có chút quái dị, sau đó hần vồ vồ lên tay Tô Thần Dật, dịu dàng trấn an: “Anh hai không trách em, đừng sợ.”

“Em biết anh hai là tốt nhất!” Hai mắt Tô Thần Dật tỏa sáng bộ dạng sùng bái nhìn Tô Việt Trạch.

Tô Việt Trạch yên lặng dời cặp mắt chó suýt bị cặp mắt hợp kim titan 24k này làm mù đi nơi khác, cùng Tô Thần Dật lớn lên, đã thật lâu rồi y không còn dùng ánh mắt này vô dụng này nhìn hần nữa, khiến hần nhất thời có chút khó tiếp nhận: “Cũng không còn sớm nữa, em nghỉ ngơi đi, ngày mai anh vào thăm em.”

“Được.” Tô Thần Dật ngoan ngoãn gật đầu lùi vào trong chăn: “Anh hai đi thông thả, anh hai ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.” Chỉnh sửa lại góc chăn cho Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch liền rời khỏi phòng bệnh, còn không quên khép cửa phòng lại cho y.

Mãi cho đến khi tiếng bước chân đã rời xa, Tô Thần Dật mới rút tay ra khỏi chăn: “Mẹ mày, đồng hồ vàng nạm kim cương a, thật có tiền!” Giơ đồng hồ dưới ngọn đèn nhìn một chút: “Chắc chắc... sớm biết thế này mình đã thó cái đồng hồ này của hần, càng nhìn càng ghiền nha.”

Sai khi thưởng thức một phen, Tô Thần Dật nhất thời lâm vào khó khăn, y không tìm được nơi giấu bảo bối. Nhớ lúc y còn chưa bị sự phụ tổng ra khỏi cửa, trong gian phòng của y đặc biệt có một cái rương gỗ để cất bảo bối, tuy rằng đồ vật bên trong không mấy đáng giá nhưng đó chính là những đồ vật y từng bước thu nhặt được. Hôm nay lượm được đồ tốt như vậy, Tô Thần Dật đương nhiên là yêu thích không buông tay, muốn đem nó cất đi. Thế nhưng tình huống trước mắt, y căn bản là không thể nào giấu đồ đi được, huống chi ở đây còn là bệnh viện.

Vì vậy Tô Thần Dật gặp khó khăn, rối rắm không biết có nên trả lại đồng hồ hay không, đem trả, y không nở trả, không trả, lỡ như Tô Việt Trạch biết được lại không biết giải thích thế nào: “Haiz~~~~ Làm trộm đã khó, làm thần trộm càng khó hơn, muốn làm một thần trộm có thể giấu bảo bối càng thêm khó khăn hơn!”

Nghĩ tới nghĩ lui, Tô Thần Dật cuối cùng quyết định đem đồng hồ trả lại, tuy rằng A Hổ năm lần bảy lượt nhấn mạnh ông anh này đối với y rất tốt, thế nhưng y vẫn cảm thấy cái biểu hiện bên ngoài của ông anh từ trên trời rơi xuống này cũng không đơn giản như thế, tuy rằng y muốn báo thù nhưng không có ngu ngốc mà đem cái mạng nhỏ mình vất vả nhặt được cho đi. Dù sao cuộc sống sau này còn dài, y sẽ có rất nhiều cơ hội, về phần cái đồng hồ này, chờ khi nào y quyết định rời đi, y sẽ thuận tay thó đi luôn.

Buổi chiều ngày thứ hai, Tô Việt Trạch quả nhiên đúng hẹn vào bệnh viện thăm Tô Thần Dật, trong tay vẫn mang cái cà men như trước, đúng chuẩn một anh hai nhị thập tứ hiếu yêu chiều em trai.

Nhìn thấy cà men trong tay Tô Việt Trạch, hai mắt Tô Thần Dật lập tức tỏa sáng. Có trời biết y ba bữa đều liên tục ăn cháo, bây giờ y chỉ muốn ăn thịt, cho dù thịt vụn cũng tốt.

Khi cái chén kia vẫn chứa đầy cháo như đúc mấy hôm trước được đưa tới trước mặt Tô Thần Dật thì y ngay lập tức tuyệt vọng. Y run rẩy mà chỉ vào chén cháo hoa kia: “Tại sao lại là cháo?”

“Em mấy bữa nay không nên ăn mấy đồ chứa nhiều dầu mỡ.” Tô Việt Trạch nói rồi đem chén cháo đưa về phía trước hai phân, “Bây giờ em chịu khổ một chút, mai mốt xuất viện anh mang em đi ăn đồ ngon.”

“Có thịt không?”

Nhìn hai mắt xanh lờ của Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch cười nhẹ xoa xoa đầu tóc Tô Thần Dật: “Muốn ăn cái gì cũng được.”

“Được rồi.” Tô Thần Dật nhận chén cháo trên tay Tô Việt Trạch: “Mấy bữa rày em sẽ miễn cưỡng chịu đựng một chút vậy.”

“Hôm nay thấy ra sao? Đầu còn choáng không?”

“Khá tốt.” Tô Thần Dật không yên lòng đáp lời, chấp rãi hộp cháo trong chén. Phải nói là vận khí Tô Thần Dật cũng không tốt mấy, đều là cùng xảy ra tai nạn giao thông mà hoàn cảnh của hai người lại khác nhau một trời một vực. Bởi vì chiếc xe mà chủ nhân cũ của cỗ thân thể này lái là hàng cao cấp, có túi khí an toàn bảo vệ, lỡ như có chuyện không may thì ngoại trừ cái đầu xước một chút thì mấy chỗ khác cũng chỉ bầm tím phần mềm, chỉ cần dưỡng thương vài ngày sẽ không sao, về phần vết thương trên đầu, sau này nó cũng tốt lên thôi. Chỉ tiếc cái xe kia, theo lời A Hổ nói, chiếc xe kia đã bị hỏng.

“Được rồi, ngày mai cha và dì Thái sẽ trở về, bọn họ đã biết chuyện của em.”

Dì Thái trong lời Tô Việt Trạch nói chính là mẹ của Tô Thần Dật, tuy rằng cha Tô đưa bà về Tô gia, thế nhưng Tô Việt Trạch cũng không kêu bà một tiếng mẹ, chỉ gọi là dì Thái. Đối với tình huống này, Tô Việt Trạch không có lạnh mặt nhìn bà đã là cảm kích vô hạn.

“A?” Tô Thần Dật vẻ mặt mờ mịt nhìn Tô Việt Trạch: “Chuyện gì của em?”

“Chuyện em xảy ra tai nạn giao thông đó.” Tô Việt Trạch vô tình nhún vai: “Em xảy ra chuyện lớn như vậy đương nhiên bọn họ phải trở về thăm em một chút.”

“Oh~~” Tô Thần Dật gật đầu tiếp tục ăn cháo, đáy lòng cũng suy nghĩ quay mòng mòng, lần này thì tốt rồi, tự nhiên có một ông anh trên trời rớt xuống cũng chưa nói, bây giờ lại có thêm cha mẹ từ trên trời rơi xuống nữa, may là y giả vờ mất trí nhớ, nếu không, không biết đến lúc đó y phải đối phó như thế nào.

Ăn cháo xong đưa chén cho Tô Việt Trạch, Tô Thần Dật quẹt mở một cái rồi từ dưới gối lấy ra một cái đồng hồ: “Anh hai, cái này của anh à?”

Nhìn chiếc đồng hồ quen thuộc, Tô Việt Trạch nhất thời không kịp phản ứng. Tối hôm qua sau khi trở về hẳn mới phát hiện đồng hồ trên tay mình không cánh mà bay, suy nghĩ mãi cũng không nhớ là đã đánh rơi ở đâu, tuy rằng Tô gia không thiếu đồng hồ đắt tiền, nhưng dù sao đó cũng là cái đồng hồ hắn thích nhất, đánh mất không khỏi có chút tiếc nuối. Không ngờ rằng bây giờ nó lại chinh inh trên tay Tô Thần Dật.

“Tối hôm qua em thấy nó ở trên giường, em đoán là của anh hai...”

Tô Việt Trạch nghi hoặc liếc nhìn Tô Thần Dật nhận lấy cái đồng hồ: “Chắc là do tối hôm qua không cẩn thận làm rơi.”

Tô Thần Dật mang biểu tình tha thiết nhìn Tô Việt Trạch mang đồng hồ, vẻ mặt ai oán, đồng hồ kim cương đá, là đồng hồ vàng nam kim cương đá, thật đáng tiếc... vô cùng không nỡ....

Có lẽ là do ánh mắt Tô Thần Dật quá mức nóng bỏng, Tô Việt Trạch ngừng động tác đeo đồng hồ, sau khi nhìn thấy ánh mắt mong đợi của Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch lặng lẽ rút đồng hồ ra, hươ hươ trước mặt Tô Thần Dật: “Em thích?”

“Dạ!” Tô Thần Dật gật đầu lia lịa, gật mãi đến khi gần như ngất xỉu mới ngừng lại, ánh mắt nhìn chiếc đồng hồ kim cương càng thêm nồng nhiệt.

“...” Tô Việt Trạch nhìn cái đồng hồ yêu thích của mình rồi lại nhìn về phía Tô Thần Dật, cuối cùng hẳn nắm lấy cổ tay Tô Thần Dật đeo hồng hồ kim cương lên tay y: “Nếu em thích thì cho em vậy.”

“Cám ơn anh hai!” Tô Thần Dật vẻ mặt kinh hỉ (kinh ngạc + vui mừng).

“Yo~~, chuyện gì mà vui vẻ vậy.” Chỉ thấy một người đàn ông mở cửa đi vào, ánh mắt gã từ đầu tới cuối đều rơi trên khuôn mặt Tô Thần Dật: “Nhìn em vui chưa kia.”

Tô Việt Trạch gật đầu với người đó rồi nói với Tô Thần Dật: “Tiểu Dật, đây là Cố Thiệu Kiệt, bạn thân của anh, bình thường em gọi cậu ấy là anh Thiệu.”

“Chào anh Thiệu.” Tô Thần Dật ngoan ngoãn nói, y vừa mới nhận được bảo bối, tâm tình đương nhiên là sung sướng không gì sánh được.

“Mất trí nhớ thật sao?” Cố Thiệu Kiệt nhú mày nói thẳm.

Tô Thần Dật lặng lẽ rút lui người về phía sau, Cố Thiệu Kiệt vốc người đẹp thì có đẹp nhưng mà giữa hai lông mày mơ hồ có chút sát khí, hơn nữa ánh mắt gã nhìn Tô Thần Dật có chút quái dị, khiến cho Tô Thần Dật có cảm giác lạnh cả sống lưng.

“Cậu rất sợ tôi?” Cố Thiệu Kiệt hỏi, trước đây gã đã nhìn thấy vô số ánh mắt của của Tô Thần Dật, nhưng

chưa từng thấy Tô Thần Dật đối với gã lộ ra vẻ sợ sệt, điều này làm cho nghi ngờ lúc trước của gã chậm rãi phân tán.

“Hơ hơ, sao có thể chứ?” Tô Thần Dật cười gượng nói: “Em chỉ là xấu hổ mà thôi, he he...” Con em mày!

Tô Việt Trạch bình tĩnh ngăn chặn ánh mắt dò xét của Cố Thiệu Kiệt, hỏi gã: “Thiệu Kiệt ngày hôm nay sao lại rảnh rỗi tới thăm Tiểu Dật vậy?”

Thu hồi ánh mắt, Cố Thiệu Kiệt sâu kín đưa mắt nhìn Tô Việt Trạch đáp lời: “Đây không phải là nghe nói Thần Dật xảy ra tai nạn sao, hôm nay vừa dịp rảnh rỗi tới thăm một chút.”

Tô Việt Trạch như đang suy nghĩ điều gì, không thềm đáp lại.

Cố Thiệu Kiệt một lần nữa nhìn về phía Tô Thần Dật: “Thần Dật thật sự không nhớ rõ anh sao?”

“Em phải nhớ rõ anh à?” Tô Thần Dật chớp chớp mắt mắt cái, vẻ mặt nghi hoặc hỏi.

“...”

“Em vừa mới tỉnh thì thiếu chút nữa hiểu lầm anh hai nữa kìa” Ngụ ý là anh hai tui tui còn hông nhớ thì làm sao nhớ rõ tên người đứng như anh!

“...” Cố Thiệu Kiệt thu hồi ánh mắt nhìn về phía Tô Việt Trạch: “Tôi thật sự tò mò đó là sự hiểu lầm gì nha.”

Nhớ tới lời Tô Thần Dật nói với hắn lúc trước, khoe miệng Tô Việt Trạch không khỏi co giật, có chết hắn cũng không nói cho Cố Thiệu Kiệt biết tại sao Tô Thần Dật cầm dao chém hắn, có chết cũng không!

Tô Việt Trạch xoay người chỉnh giường bệnh hạ thấp xuống một chút, dịu dàng nói: “Tiểu Dật nghỉ ngơi đi, ngày mai anh hai tới thăm em.”

Tô Thần Dật nắm chần ngoan ngoan nói: “Tạm biệt anh hai, tạm biệt anh Thọ~”

Nghe thấy Tô Thần Dật biến âm biến điệu rõ ràng, khoe mắt Cố Thiệu Kiệt không khỏi co rút, sau khi nhìn thấy ánh mắt ngây thơ của Tô Thần Dật, Cố Thiệu Kiệt mới quái dị mà cười cười theo Tô Việt Trạch rời khỏi phòng bệnh.

Tô Việt Trạch đi mãi, dẫn Cố Thiệu Kiệt tới chỗ không người mới dừng lại: “Sao hôm nay cậu lại tới đây.”

Cố Thiệu Kiệt rút ra một điều thuốc, châm lửa rít một hơi mới nói: “Đến thăm nó đó.”

“Không phải trước đây cậu rất ghét nó sao?” Tô Việt Trạch nhíu mày hỏi.

Cố Thiệu Kiệt cười khê một tiếng: “Cho nên tôi mới muốn tới xem thử nó có mất trí nhớ thật hay không.”

“Như cậu đã thấy, nó thật sự mất trí nhớ.”

“Cậu tin?” Cố Thiệu Kiệt nhướng mày nói: “Dù sao tôi cũng không tin.”

“Mặc kệ cậu có tin nó thật sự mất trí nhớ hay không, nhưng đó không phải là điều cậu mong muốn sao?”

Cố Thiệu Kiệt một tay khoác lên vai Tô Việt Trạch ghé vào lỗ tai hắn nhẹ giọng nói: “Cậu không phải là thật sự muốn làm anh trai tốt nhị thập tứ hiếu chứ?”

Tô Việt Trạch hừ lạnh một tiếng, vỗ rớt tay của Cố Thiệu Kiệt: “Dù sao bây giờ nó cũng đã bị nuôi đến vô dụng, chỉ cần nó không làm loạn, tôi không ngại diễn đến cùng. Về phần cậu, trước đây tuy rằng nó không đòi cậu thích (nó), nhưng cũng đã bị trừng phạt, tôi mong cậu sau này đừng đến tìm nó làm phiền nữa, nếu không tôi sẽ rất khó xử.” Nói xong Tô Việt Trạch trực tiếp xoay người rời đi.

“Khó xử luôn~~~” Cố Thiệu Kiệt vuốt cằm cười quái dị nói: “Thú vị, thật thú vị, bất quá tôi càng cảm thấy hứng thú nó có phải mất trí nhớ thật sự hay không.”

“Hắt xì...” Tô Thần Dật hít mũi một cái lại tiếp tục nhìn chăm chăm cái đồng hồ kim cương trên tay: “Bảo bối a...”

5. Chương 5

Chiều hôm đó Tô Thần Dật ở trong bệnh viện cùng A Hồ nói chuyện câu được câu mất, có trời biết y bây giờ muốn ra viện đến nhường nào, mỗi khi nhắc khéo A Hồ, A Hồ đều trả lời trăm lần như một chặn họng y lại – Bác sĩ nói nhị thiếu còn phải ở lại theo dõi thêm vài ngày nữa~.

Theo dõi con em anh! Tô Thần Dật dưới đáy lòng trợn mắt, bây giờ ngoại trừ hơi bị choáng đầu một chút, trên người đau một chút, nhưng y cảm thấy đã tốt đến không thể tốt hơn rồi. Ấy thế mà A Hồ lại cật lực chỉ trích, nhị thiếu thật cáu kỉnh!.

Ngay lúc y đang hỏi A Hồ cụ thể còn mấy ngày nữa là được xuất viện thì tiếng mở cửa vang lên, ngẩng đầu nhìn lại chỉ thấy một người đàn ông trung niên và một phụ nữ không rõ tuổi tác đi vào phòng bệnh, theo sau hai người chính là Tô Việt Trạch, đầu cúi thấp, không thấy rõ biểu tình trên mặt.

Người phụ nữ vừa thấy Tô Thần Dật ngồi trên giường bệnh nhất thời hai mắt đỏ lên, đôi guốc cao gót giòn giã nện trên sàn nhà trơn tuột, giọng nói the thé dập dồn: “Tiểu Dật...”

Tô Thần Dật chỉ thấy một cơn gió thơm ngát xông vào mũi, ngay sau đó liền bị nữ nhân kéo vào trong lòng, A Hồ đứng một bên lập tức đứng dậy nhường chỗ, cung kính đứng một bên khẽ chào một tiếng: “Lão gia, phu nhân.”

“Tiểu Dật, con không có chuyện gì thật sự quá tốt, mẹ còn sợ con chết đi.” Giọng người phụ nữ có chút nghẹn ngào, có thể thấy là bà thực sự rất lo lắng.

Tô Thần Dật chỉ thấy cả người cứng ngắt, từ nhỏ tới giờ đây là lần đầu tiên y tiếp xúc với phụ nữ gần như vậy, hơn nữa y không nghĩ tới mỹ nhân không tuổi này ấy thế mà lại chính là mẹ của thân thể này, thảo nào Tô cha cứng chiều bà như vậy.

Vì vậy lòng dạ Tô Thần Dật sục sôi, gái a! Gái đẹp a! Tô Thần Dật y sống hai mươi năm nay, ngày nào cũng bị tên sư phụ chết tiệt kia bóc lột, đừng nói là tiếp xúc thân mật với gái, ngay cả chuyện yêu đương cũng không được nhắc qua. Chỉ thấy y cười khúc khích vỗ lưng Tô phu nhân: “Con không sao, không có việc gì, ha ha.”

Tô cha đứng bên bắt mẫn, vội vàng kéo Tô phu nhân ra, cảnh giác nhìn Tô Thần Dật vẫn còn cười ngu như trước, chau mày, thẳng nhóc này bị tông xe nên biến ngu luôn rồi?

Tô Thần Dật thấy thế cũng phản ứng kịp thời, y vuốt mặt một cái, sau đó gào to: “Người đẹp...”

Dừng một chút, Tô Thần Dật tiếp lời: “Mẹ xinh đẹp, con còn tưởng rằng sẽ không còn được gặp lại người nữa, oa oa oa.”

Tô cha, Tô Việt Trạch, A Hồ: “...”

Tô phu nhân giãy ra khỏi vòng tay của Tô cha nhào tới ôm lấy Tô Thần Dật khóc nức nở: “Con trai đáng thương của mẹ. Không sao, không sao, mẹ ở đây.”

Nhìn vòng tay của mình trở nên trống rỗng, Tô cha bắt mẫn, ông đứng ở một bên giọng nói xót xa: “Tiểu Dật, không phải con mất trí nhớ sao?” Bây giờ diễn một màn này là cái quái gì!

Tô Thần Dật nghe vậy nhất thời nghẹn họng, mẹ mày, quả nhiên là hồng nhan họa thủy mà, thiếu chút nữa mình bị lộ rồi! Tô Thần Dật buông Tô phu nhân ra, hít hít mũi nghiêm mặt nói: “Đó là bởi vì vòng tay của mẹ tui có một mùi vị quen thuộc, còn nữa, ông là ai thế? Tui có quen ông sao?”

“...” Khóe miệng Tô cha co giật, nhin lại nhin, cuối cùng nhin hết nổi cả giận nói: “Tao là thẳng cha mày!”

Tô Thần Dật rụt cổ một cái nhìn về phía Tô phu nhân, chậm rãi yếu ớt nói: “Mẹ xinh đẹp, ông chú kỳ quái này thật hung dữ.”

Tô phu nhân lườm Tô cha, rồi vỗ vỗ lưng trấn an Tô Thần Dật, ôn nhu nói: “Tiểu Dật, ông ấy là cha con, nào, kêu một tiếng cha.”

Nghi ngờ mà quan sát Tô cha trên dưới một vòng, Tô Thần Dật mới miễn cưỡng gọi: “Cha...”

“Thằng oắt con, ánh mắt đó của mày là gì! Mày ăn của ông mặc của ông xài của ông, để mày kêu một tiếng cha mà mày còn ủy khuất phải không?” Tô cha trợn mắt nói.

“Không dám.” Tô Thần Dật bĩu môi lầm bầm nói, nghĩ thầm, tui đây cũng đéch phải con trai ông, nếu không nhờ thằng con ngoan của ông, tui cũng không đến mức phải ở chỗ này cho ông răn dạy, không có ông tui cũng không tự mình chịu đối.

“Không dám?” Tô cha cất giọng nói: “Tao xem mày có cái gì mà không dám, đừng tưởng rằng mấy chuyện mất dạy của mày tao không biết. Còn con nữa Tiểu Trạch! Con trông coi em như thế nào vậy? Có phải chờ nó chết rồi con mới vui vẻ không?”

“Được rồi!” Tô phu nhân cau mày nói: “Kéo Tiểu Trạch vào làm gì, là do bản thân Tiểu Dật không hiểu chuyện ra ngoài hồ đồ, anh đừng trách Tiểu Trạch!”

Tô Việt Trạch đứng bên rũ mắt xuống thu ánh nhìn chằm biếm vào trong, trầm mặc không nói.

Tô Thần Dật yên lặng kéo cao chân, thằng cha này thật là hung hăng.

“Đều do mày đó Tiểu Dật.” Tô cha vẻ mặt nghiêm túc nói: “Lớn như vậy rồi mà sao còn chưa hiểu chuyện, bảo xe là có thể tùy tiện bảo sao? Đụng phải người thì làm sao bây giờ? May là lần này mày không có chuyện gì, nếu có chuyện thì mẹ mày tính sao đây?”

“Con xin lỗi.” Tô Thần Dật thành khẩn nói.

“Nói xin lỗi với mẹ có ích lợi gì? Trông cha con tức giận chưa kia, ngay cả anh con cũng bị mắng, không không mau xin lỗi cha với anh đi!”

“Không cần.” Tô Việt Trạch ngẩng đầu lên nói: “Là con không chăm sóc tốt cho Tiểu Dật, con nên xin lỗi dì Thái mới đúng.”

Nhìn vẻ mỉm cười giả tạo của Tô Việt Trạch, Tô Thần Dật nhất thời có chút đồng cảm, gia đình của hắn vốn đang hạnh phúc, mẹ mình chết còn chưa tính, bây giờ còn vì một thằng em từ trên trời rơi xuống mà bị cha răn dạy, thật đúng là đáng thương.

“Mày xem thằng anh mày hiểu chuyện hơn mày nhiều!” Tô cha lạnh nhạt nói: “Mày không thể khiến cho bọn tao bớt lo lắng thì không chịu được sao? Cả ngày vô học vô nghề, có đúng hay không...”

“Ôi, đầu con đau quá...” Tô Thần Dật ngã xuống giường ôm đầu rên rỉ.

Nghe vậy, Tô phu nhân sắc mặt đại biến, nhìn khuôn mặt tái nhợt của con trai nhà mình, Tô phu nhân nhất thời luống cuống tay chân: “Tiểu Dật con sao vậy? Khó chịu ở đâu? Để mẹ nhìn xem nào.”

Tô Thần Dật từ từ nhắm hai mắt lại tiếp tục lầm bầm: “Đầu đau quá, hai lỗ tai cũng nhức nữa, giống như có thật nhiều con vẹt ở bên tai vậy, đau quá...”

Tô cha đứng bên nhất thời đen mặt, không có người cha nào bị thằng con nhà mình xỉa xối là vẹt mà vui vẻ được. Ông đưa tay run rẩy chỉ vào Tô Thần Dật đang nằm ở trên giường, chửi không được, mắng cũng không xong. Trước khi mất trí nhớ Tô Thần Dật chỉ là được nuông chiều một chút ít, nhưng ở trước mặt ông lúc nào thu liễm, không ngờ tới, sau khi mất trí nhớ, Tô Thần Dật tuy rằng không biểu hiện ra thói quen được nuông chiều nhưng cái gan chọc người càng lớn.

“Con đi gọi bác sĩ.” Tô Việt Trạch nói xong vội vàng chạy ra ngoài. Không bao lâu một vị bác sĩ trẻ đi sau Tô Việt Trạch bước vào phòng bệnh, nhìn thấy bác sĩ, Tô phu nhân lập tức nhường chỗ, vẻ mặt lo lắng nhìn bác sĩ kiểm tra cho Tô Thần Dật.

Xác định vết thương trên đầu Tô Thần Dật không bị hở, bác sĩ nghiêm mặt nói: “Bệnh nhân bị thương ở đầu, cần nghỉ ngơi nhiều, phải cố gắng không được kích thích cậu ta.”

Nghe thấy con trai nhà mình không có gì đáng ngại Tô phu nhân vội vàng lên tiếng: “Cảm ơn bác sĩ, chúng tôi sẽ chú ý.”

Thấy bác sĩ gạt đầu thu thập đồ nghề của mình chuẩn bị rời khỏi, Tô Thần Dật liền vội vàng vùng dậy nắm vạt áo của bác sĩ hỏi thăm: “Bác sĩ, chừng nào tôi mới có thể được xuất viện?”

Bác sĩ đưa mắt nhìn bàn tay nắm vạt áo của mình rồi dùng sức rút ra: “Tiếp tục quan sát vài ngày nữa, không có biến chứng gì là có thể xuất viện.”

Tô Thần Dật lại với tay, mở trừng con mắt nhìn bác sĩ đi ra khỏi phòng bệnh, khuôn mặt có chút vẩn vơ, vậy cuối cùng là mấy ngày a, chú cho tui con số cụ thể được không a!

Nhìn khuôn mặt vẩn vơ của Tô Thần Dật, Tô phu nhân lập tức ân cần hỏi: “Tiểu Dật, đau lắm phải không?”

“Vâng...” Tô Thần Dật yên lặng thu tay vào trong chăn, lòng ta đau~~~~! Thấy đôi mắt Tô phu nhân lại bắt đầu ửng đỏ, Tô Thần Dật lập tức nói: “Con không sao đau mẹ, con muốn ngủ một lát.”

“Ừ, con ngủ đi, mẹ ở đây canh con.”

**

Một tuần sau Tô Thần Dật cuối cùng cũng được xuất viện, vết thương trên đầu đã kết vảy, mặc dù trông hơi dữ dằn nhưng có tóc che lại nên không thấy rõ. Do Tô Việt Trạch phải xử lý chuyện công ty không thể đến được nên tới đón Tô Thần Dật xuất viện chính là Tô phụ và Tô phụ nhân. Đối với chuyện này, Tô Thần Dật hoàn toàn không có ý kiến gì, mặc dù y rất thông cảm với Tô Việt Trạch nhưng vẫn chưa có quên chuyện Tô Việt Trạch đã gián tiếp hại chết y.

Đi ra khỏi cổng bệnh viện, Tô Thần Dật hít sâu một hơi, nhất thời nước mắt tuôn rơi, mẹ nó, đây chính là hương vị của tự do a!

Thấy Tô Thần Dật đứng sững sờ trước cổng bệnh viện, Tô cha vỗ cái chách vào gáy của Tô Thần Dật: “Đứng đắn ra đó làm gì, không nở rời đi hả?”

Tô Thần Dật suýt nữa bị cái vỗ này làm nhào đầu về phía trước, chỉ thấy y ôm gáy lên án: “Con đây là bị chấn động não! Cha còn muốn con nằm trong đó thêm vài ngày nữa sao!”

Tô cha nghe vậy liền ngượng ngừng thu tay trừng mắt liếc Tô Thần Dật một cái: ” Còn không đi mau!”

Tô phụ nhân bị bỏ rơi ở phía sau cũng đã đi ra, thấy hai cha con bắt đầu cẩu kính, Tô phụ nhân chỉ biết lắc đầu mà tiến về phía trước hỏi han: “Làm sao thế?”

“Mẹ...” Cái miệng nhỏ nhắn của Tô Thần Dật chuẩn bị dẩu lên cáo trạng, nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt hung tợn của Tô cha thì Tô Thần Dật liền rụt cổ lại, lấp bắp nói: “Đang chờ mẹ nè.”

“Thật ngoan.” Tô phụ nhân liếc Tô cha một cái rồi kéo con trai nhà mình lên xe, Tô cha hừ nhẹ một tiếng rồi cũng lên theo.

Mấy ngày Tô Thần Dật nằm viện, ngày nào Tô phụ nhân và Tô cha cũng đến bệnh viện thăm y, nhân việc đi tới đi lui này Tô Thần Dật liền bắt đầu thăm dò tính tình của hai người này. Tô phụ nhân không những xinh đẹp mà tính tình cũng rất tốt, lại còn dịu dàng nữa, đối với Tô Thần Dật rất mực cưng chiều, ngay cả đối với Tô Việt Trạch cũng là nhẹ nhàng hiền hòa, có thể thấy được Tô phụ nhân đã sớm coi Tô Việt Trạch thành con của mình. Về phần Tô cha, tuy rằng tính tình có hơi nóng nảy, thường thường quát nạt Tô Thần Dật nhưng vẫn y vẫn có thể nhận thấy ông rất nuông chiều Tô Thần Dật.

Càng thêm kỳ lạ chính là, Tô Thần Dật vậy mà lại thấy Tô cha đối với Tô Việt Trạch rất áy náy, ngấm lại cũng phải, tuy rằng Tô cha với mẹ Tô Việt Trạch không có tình cảm, nhưng Tô Việt Trạch dù sao cũng là con ông, mỗi khi thấy thằng lớn chăm sóc cho thằng nhỏ thì Tô cha không khỏi có chút hổ thẹn. Hơn nữa con lớn vốn ưu tú, cái này càng khiến cho Tô phụ chắc chắn nhận định con lớn nhà mình chính là người kế thừa mong muốn, về phần thằng con nhỏ, tuy rằng không thể kế thừa Tô thị, nhưng ông cũng sẽ không để nó chịu bất cứ ủy khuất gì.

Trở lại Tô gia, quản gia nhà họ Tô – Bạch Tân đã sớm đứng chờ ở cửa, nhìn thấy mấy người xuống xe, Bạch quản gia lập tức tiến lên chào đón: “Lão gia, phu nhân, nhị thiếu gia.”

Tô cha gật đầu, nói với Tô Thần Dật: “Đây là chú Bạch, A Hổ hẳn là đã nói với con rồi đi?”

“Vâng, chào chú Bạch.” Tô Thần Dật khéo léo chào hỏi, có thể trở thành quản gia nhà họ Tô, hơn nữa có thể khiến cho hai đứa con của ông chủ xưng là chú, nhất định không đơn giản, Tô Thần Dật vừa chào hỏi vừa âm thầm đánh giá vị quản gia Tô gia này, tuổi người đàn ông trước mắt này ước chừng so với Tô cha lớn hơn một chút, ăn mặc một bộ áo Tôn Trung Sơn màu xám đậm, khí chất trầm ổn, cử chỉ ý tứ.

“Được rồi, vào nhà đi, đừng đứng đây hoài.”

Ngồi một lúc ở phòng khách, Tô Thần Dật theo chân Bạch quản gia trở về phòng nghỉ ngơi, phòng của y ở lầu hai, đi theo sau Bạch quản gia, Tô Thần Dật nóng lòng muốn mở cửa căn phòng của mình.

Cả căn phòng đều là hai màu trắng đen chủ đạo, ngay cả thảm trải sàn cũng một màu trắng, chính giữa là chiếc giường xa hoa rộng chừng hai thước, bên cạnh cửa sổ là một cái bàn học cũng màu trắng, trên bàn bày không ít tạp chí, chính giữa để một cái cái màn hình tinh thể lỏng, mà một hàng dài quần áo treo sát tường bên kia đều là màu đen. Tô Thần Dật sờ sờ mũi bước vào căn phòng, y không thích loại màu sắc trầm lặng này, nó làm y có cảm giác lạnh lẽo.

Sau khi tắm rửa xong, Tô Thần Dật nhào lên chiếc giường lớn cọ cọ rồi mơ màng đi vào giấc ngủ, không thích thì không thích, nhưng mà chiếc giường này vẫn rất mềm mại.

Tô Thần Dật bị một tràng tiếng gõ cửa đánh thức, vẫn còn chưa tỉnh hẳn, y ngây người một lúc lâu.

“Nhị thiếu, dậy chưa? Xuống dùng cơm.” Bạch quản gia ở bên ngoài kiên nhẫn gọi.

Ăn? Mới nghe thấy, Tô Thần Dật lập tức ngồi bật dậy, “Chú Bạch, con xuống liền.” Y không quên lúc xuất viện Tô phu nhân đã nói là sẽ về nhà ăn một bữa thật ngon, phải biết rằng trong lúc y nằm viện, ngoại trừ cháo thì chính là cháo, miến nhạt muốn mọc chym!.

Chạy ào vào phòng tắm rửa soạn một chút Tô Thần Dật liền chạy thình thịch xuống lầu, lúc này toàn bộ nhà đều tràn đầy mùi hương thơm phức, Tô Thần Dật hít mũi mấy cái, thiếu chút nữa chảy nước mắt, đó là mùi thịt mà y đã mong chờ từ lâu a~~~~!

Hai ba bước chạy đến phòng ăn, lúc này Tô cha và Tô phu nhân cùng Tô Việt Trạch đã ngồi trước bàn ăn, một bộ dáng đang chờ Tô Thần Dật.

Tô Thần Dật qua quýt chào hỏi Tô Việt Trạch rồi ngồi xuống bên cạnh, nhìn món ăn đẹp đẽ thơm ngon xếp đầy bàn, Tô Thần Dật nhìn xuống xung động chảy nước miếng, cầm lấy đôi đũa, ánh mắt da diết nhìn về phía Tô cha.

Nhìn bộ dáng vô dụng của thằng con nhà mình, Tô cha khinh bỉ mà bĩu môi cứng giọng nói: “Ăn đi.”

Cái tiếng “Ăn đi” này lọt vào trong tai Tô Thần Dật quả như là tiếng trời, đôi đũa trong tay nhanh chóng càn quét đồ ăn trên bàn, tiếng động thanh thúy của chiếc đũa khua tới khua lui trong mâm cùng với tiếng nhai bộp bộp Tô Thần Dật phát ra khiến cho người trong bàn trở lên ngơ ngác, Tô Thần Dật hết lần này đến lần khác không hề tự nhận ra, vẫn như trước diên cuồng quét sạch, cuối cùng, hình như cảm thấy không thoải mái cho lắm, y liền vung dệp trong chân ra, ném đũa xuống bàn, ngồi xồm trên ghế bốc cái giò heo lớn nhất trong mâm mà cắn gặm, tư thế kia so với một tên côn đồ đang ngồi bên đường ăn cơm hộp giống nhau không thể tưởng, mọi người đều nhìn đến há hốc miệng.

“Mẹ nó, quá ngon!”

“...”

Khuôn mặt Tô cha âm trầm, cuối cùng vỗ bàn cả giận quát lên: “Mày còn có gia giáo hay không hả!”

Tô Thần Dật bị tiếng rống này của Tô cha làm cho hoảng sợ, cái giò heo đang gặm một nửa trên tay cũng rớt lên bàn, y nghiêng đầu ngơ ngác nhìn Tô cha, miệng dính đầy dầu mỡ: “Gia giáo cái gì?”

Bị câu hỏi này của Tô Thần Dật làm cho nghẹn họng, Tô cha trợn trừng hai mắt, tay run run nói không ra hơi.

Thấy Tô cha không nói gì, Tô Thần Dật bĩu môi tiếp tục lụm đũa lên càn quét, trong miệng là thỉnh thoảng phát ra vài tiếng “Ngon quá”

“...” Tô cha siết chặt nắm tay rồi nói lỏng rồi tiếp tục siết chặt, cuối cùng tức giận nhặt đôi đũa lên quăng vào mặt Tô Thần Dật: “Cút đi úp mặt vào tường cho tao!”

“Vô nhân tính.” Tô Thần Dật nói thầm một tiếng, khảy rớt đôi đũa trên mặt, ăn thêm vài miếng nữa mới chậm chạp lê mề mà đứng dậy đi qua một bên.

“Cẩn thận suy nghĩ cái gì là gia giáo rồi nói cho tao biết!”

“Ợ...”

“...”

6. Chương 6

Tô nhị thiếu ăn no rồi, Tô nhị thiếu rất thỏa mãn. Chính là sắc mặt ba người đang ngồi cùng bàn có chút quái dị, chỉ thấy bàn đồ ăn lúc này còn ngăn nắp chỉnh tề ngon miệng mê người bây giờ đã trở nên thật thê thảm giống như vừa bị cả đàn châu chấu càn quét qua. Gân xanh trên trán Tô cha nổi lên, cái nắm cú đặt bàn bị nắm chặt không tưởng, Tô phu nhân ở bên nhìn mà tim run mật rẩy, chỉ sợ Tô cha nóng nảy xông lên đem con trai bảo bối của mình tấn tấn bực bực thành một đồng. Về phần Tô Việt Trạch, từ đầu đến cuối đều chưa mở miệng, trên mặt hoàn toàn bình tĩnh, nhìn không ra biểu tình gì.

Bạch quản gia đứng cạnh bên cạnh yên lặng cọ cọ đi đến bên bàn ăn thấp giọng hỏi: “Lão gia, để tôi nói đầu bếp làm lại đồ ăn nhé?”

“Ờ ~” Tô Thần Dật vuốt vuốt ngực, cầm khăn tay vừa mới chùi miệng xong quăng qua một bên, mẹ nó, sớm biết vậy sẽ không ăn nhiều như vậy, no muốn chết! “Ờ ~”

“ ... ”

Tô cha hung tợn trừng mắt nhìn Tô Thần Dật, lồng ngực phập phồng kịch liệt.

Tô phu nhân yên lặng nhìn cái khăn tay dơ dáy đang hoang rơi trên sàn nhà, rồi nhìn về phía Tô cha đang chuẩn bị nổi bão, khoe miệng kéo ra một nụ cười: “Để đầu bếp làm lại đi.”

Tô cha từ từ bình ổn cơn giận, lập tức âm trầm cười nói: “Bạch quản gia, bình thường Tiểu Dật ăn cơm như vậy sao?”

“...Không phải.” Quản gia sờ sờ mũi, kỳ thật ông muốn nói là gần một năm nay nhị thiếu rất ít ăn tối ở nhà.

Đáy lòng Tô Thần Dật nhất thời hồi hộp, tròn mắt bắt đầu xoay đảo lung tung, đáy lòng cũng không ngừng đập rộn, y vừa rồi thấy thịt, “hơi bị” kích động nên ăn cơm không chú ý nhiều như vậy, không phải là đã bị lộ rồi đi?

Tô Thần Dật vuốt cằm trầm tư đứng lên, kế tiếp có phải là Tô cha sẽ phát hiện ra y kỳ thật không phải là con ông, rồi sau đó mắng to một câu yêu nghiệt, ngay sau đó gọi hết người hầu trong nhà ra trời gô y lại ném ra ngoài sân nhỏ, Bạch quản gia cầm cây đuốc trong tay âm trầm cười: “Yêu nghiệt, coi tao đốt chết mày!”, còn Tô cha và Tô phu nhân thờ ơ lạnh nhạt: “Yêu nghiệt, dám chiếm thân thể của con tao, chịu chết đi!”, Tô Việt Trạch ôn nhu cười “Thằng trộm chết tiệt, xem lần này mày có chết hay không.” Mẹ nó không cần a! Minh thật vất vả với sống lại lần hai, không, là cuộc sống mới, mà lại bị chết cháy sao? Mẹ nó lần sau mình sẽ không tham ăn nữa a a a, hai lần có phải đều là vì cái ăn!

“Tô Thần Dật!” Tô cha tức giận vỗ bàn, chén bát trên bàn nảy lên ầm ầm “Tao hỏi mày còn chưa trả lời!”

“Anh hùng!” Tô Thần Dật một bộ mặt khóc tang vội vã chạy đến trước bàn “Tha mạng a anh hùng! Con không có cố ý mà, con cũng không biết tại sao sau khi tai nạn lại biến thành như vậy, hãy tha thứ cho con

đi anh hùng!”

“ ... ”

Khuôn mặt Tô cha vắn vẹo nghiêng răng nói: “Tao cũng rất muốn biết tại sao sau khi bị tai nạn mày lại thành thế này.”

“Đúng thế đó anh hùng, xin ngài hãy nhìn sự đáng thương của con mà tạm tha cho con đi? Tha con, con thật sự không cố ý a a a.”

“Mày câm miệng cho tao!” Tô cha run rẩy chỉ tay vào Tô Thần Dật: “Ở đâu mày học ba cái thứ vớ vẩn này, có tin tao ném mày tới Phong Ái không hả?”

“Huh?” Tô Thần Dật nuốt nước miếng, chớp mắt mấy cái nhìn về phía Tô cha: “Phong Ái?”

“Tao xem không phải mày mất trí nhớ mà là đầu óc giả ngu! Mày, thằng nghịch tử này! Có phải muốn chọc chết tao mày mới vừa lòng!”

Tô Thần Dật nhướng mày, lần thứ hai trầm tư đứng lên, chẳng lẽ ông kỳ thực không phát hiện ra mình không phải con ông? Đúng, việc này nói ra cũng hổng ai tin, chỉ cần mình không nói, không ai có thể biết. Như vậy ông vừa rồi hỏi Bạch quân gia câu kia ý là...

“Mày nói đi, mày làm chuyện mất dạy này là cố ý chọc tức tao đúng không!” Tô cha quát lên: “Mày ăn của ông, mặc của ông, xài của ông, ông trừ mày chút tiền tiêu vặt mà mày còn không vừa lòng đúng không!”

Tô Thần Dật co rút khóe miệng, y đột nhiên nhớ tới lúc trước xuất viện Tô cha nói muốn từ tiền tiêu vặt của y. Mẹ nó, ông sớm nói rõ ràng một chút đi! Làm hại người ta tưởng ông đã phát hiện ra cái gì, đúng là hù chết người không đền mạng a, khổn!

“Nào có chứ.” Tô Thần Dật vẽ mặt tươi cười: “Phụ thân đại nhân sinh con nuôi con không dễ dàng, con làm sao có thể vì chút tiền này mà giận người chứ, con vừa rồi là hơi bị ”kích động” chút xíu thôi, xin người bớt giận.”

“Kích động?” Tô cha run rẩy đưa tay chỉ vào đồng hồ loạn trên bàn: “Ông không cho mày ăn cơm thì làm sao, mày ”kích động” thành như vậy, lỡ hôm nay có khách tới còn tưởng rằng ông ngược đãi mày, lẽ nghi mày học lúc trước đã vút đi đâu rồi!”

“Được rồi Lập Danh.” Tô phu nhân tiến lên vỗ về: “Anh bớt giận chút, đừng giận mà sinh bệnh.”

“Cha, cha đừng giận nữa, Tiểu Dật là quá đói cho nên mới vậy.” Tô Việt Trạch ở bên cạnh cũng lên tiếng trấn an.

“Đều là do mấy người quá chiều nó!” Tô cha hung tợn mà trợn mắt nhìn hai người một cái: “Một ngày nào đó thể diện của Tô gia sẽ bị hủy trên tay thằng nghịch tử này!”

“Đâu đến nỗi như vậy” Tô Thần Dật bĩu môi “Nếu không phải mọi người cho con ăn nhiều cháo như vậy con cũng sẽ không như thế, còn trách con...”

“Mày đây là đang trách tao?” Tô cha cười lạnh hỏi.

“Không dám, he he, con nào dám.”

“Cút đi quỳ cho tao!” Tô cha chỉ vào góc tường phòng khách nói: “Tao không cho phép không được đứng lên, ông không tin là không thể uốn nắn được mày.”

“Cha...”

“Câm miệng!” Tô cha trừng mắt nhìn Tô Việt Trạch: “Nếu con dám xin tha cho nó con cũng quỳ theo đi!”

Tô phu nhân đứng bên nháy nhát mắt với Tô Thần Dật rồi nói với Tô cha: “Được rồi được rồi, không tức giận, mình ăn chút gì đi.”

“Ăn cái gì mà ăn! Tức muốn no rồi!” Tô cha hừ lạnh một tiếng xoay người bước đi, cuối cùng còn không quên trừng Tô Thần Dật đang quỳ ở góc tường một cái: “Thành thật một chút cho tao!”

“Đều là do con chọc giận” Tô phu nhân đổ lỗi trừng mắt nhìn Tô Thần Dật rồi vội vã đuổi theo Tô cha.

Mẹ nó, tôi mặc kệ! Tô Thần Dật mạnh mẽ đứng lên đi về phía cửa lớn.

“Tiểu Dật, em muốn làm gì!” Tô Việt Trạch quát.

“Ông đây muốn bỏ nhà đi bụi!” Tô Thần Dật chân không ngừng bước, vẻ mặt tức giận, tui cũng đâu phải con thật của các người, dựa vào cái gì mà bị mấy người quát đến quát đi! Tui muốn tìm sự phụ, tui còn muốn trở thành đệ nhất thần trộm!

“Nhị thiếu, mời cậu trở về.” Hai tên đàn ông to con mặc đồ đen thui một trái một phải đứng che cánh cửa lại.

Tô Thần Dật yên lặng mà nhìn lối đi bị hai gã chặn lại, sau đó hít hít cái mũi yên lặng trở về, mẹ nó, tại sao lại quên mất đời trước Tô gia là hắc đạo.

Tô Việt Trạch bật cười mà nhìn về mặt uể oải của Tô Thần Dật: “Không đi?”

Đi con em anh! Tô Thần Dật trừng mắt nhìn Tô Việt Trạch rồi đến bên góc tường quỳ xuống, tự do cái chó, vẫn là mạng nhỏ này quan trọng hơn a khôn!

“Em đó, cũng không phải không biết tính cha mà còn chọc tức ông như vậy, ông không lấy roi đánh em, em nên mừng mới phải.”

“Em bị mất trí nhớ.” Tô Thần Dật nhìn về phía Tô Việt Trạch vẻ mặt nghiêm túc nói.

“...”

“Đại thiếu, cần ăn chút gì không?” Im lặng hồi lâu, Bạch quản gia lên tiếng hỏi.

“Ừ” Tô Việt Trạch gật gật đầu, “Tùy tiện làm chút gì đó, sẵn tiện đưa đồ ăn lên cho cha và dì Thái luôn đi.”

Bạch quản gia hơi hơi vuốt cằm xoay người đi đến phòng bếp, rất nhanh đã có hai hầu gái tới thu dọn bàn ăn.

Tô Việt Trạch đến chỗ cái ghế sa lông bên cạnh Tô Thần Dật ngồi xuống “Mấy ngày nay em thành thật chút, đừng chọc cha nổi giận, nếu không ông đánh em thật, anh cũng không giúp được.”

“Ừ.” Tô Thần Dật rầu rĩ gật đầu.

“Chờ cha đi rồi em muốn quậy phá sao cũng được, anh sẽ che chở giúp em.”

“Ừ.” Đến lúc đó tôi nhất định đã đi được rất xa!

Ánh mắt Tô Việt Trạch lóe lên rồi sau đó bất động thanh sắc hỏi han: “Tiểu Dật đang giận à?”

“A?” Tô Thần Dật mờ mịt nhìn về phía Tô Việt Trạch rồi lắc đầu: “Không có.”

Tô Việt Trạch cưng chiều mà xoa xoa đầu Tô Thần Dật: “Anh ở lại với em một lúc.”

Tô Thần Dật dưới đáy lòng âm thầm khinh bỉ, anh ngồi tới quỳ sao? Ngoài miệng lại nói: “Không cần, em không sao.”

“Ngoan một chút, hửm?”

Tô Thần Dật yên lặng quay đầu, ngoan con em anh, anh đem tôi làm thú cưng à!

Tô Việt Trạch sau khi ăn xong quả thực ngồi lại phòng khách cùng Tô Thần Dật, khác nhau là một ngồi một quỳ, khiến cho Tô Thần Dật hận đến nghiến răng. Đám người quản gia đều đã hoàn thành xong việc của mình trở về phòng thì toàn bộ đại sảnh chỉ còn lại hai người, có chút vắng vẻ.

Thời gian dần trôi qua, Tô Thần Dật bắt đầu chịu không nổi, có ai quỳ trên sàn nhà ba bốn tiếng liền mà chịu nổi đâu, huống chi Tô Thần Dật bệnh nặng mới khỏi. Hết lần này đến lần khác Tô cha bên kia không có chút động tĩnh, Tô Việt Trạch lại luôn canh chừng bên cạnh, làm hại Tô Thần Dật không thể lười nhác được.

“Tiểu Dật, còn chịu đựng được không?” Tô Việt Trạch thân thiết hỏi.

Tô Thần Dật tức giận mà liếc Tô Việt Trạch một cái: “Anh thử quỳ liền mấy giờ thử xem.”

Tô Việt Trạch nhú mày rồi sau đó đứng lên sải bước rời đi.

Mẹ nó, cuối cùng cũng chịu đi. Tô Thần Dật thở hắt ra một hơi ngồi khụy xuống đất, run rẩy đưa tay xoa bóp cặp đùi mất cảm giác, dần dần, hai cái đùi giống như bị hàng ngàn cây kim đâm vào, đau đến nỗi Tô Thần Dật phải hít sâu.

Tô Thần Dật còn chưa kịp hết đau, trên lầu đã vang lên tiếng bước chân, Tô Thần Dật hung hăng cắn răng một cái, quỳ trở lại. Tiếng bước chân ngày càng rõ ràng, thậm chí có hơi dồn dập, không bao lâu Tô Thần Dật liền thấy Tô Việt Trạch đang đi về phía y.

“...” Tôi fuck! Tên khốn sao chửi này!

“Cha nói em có thể đứng dậy.”

Đại xá xảy ra bất thành linh khiến cho Tô Thần Dật nhất thời không kịp phản ứng, y ngây ngốc mà nhìn Tô Việt Trạch, hồng tìm kiếm điều gì trên mặt hắn.

Thấy em trai nhà mình cứ ngồi ngốc ở đó, Tô Việt Trạch bắt đắc dĩ mà lắc đầu: “Sao, không muốn à?”

“Nói sớm đi!” Tô Thần Dật giả vờ muốn đứng dậy, cuối cùng lại không nhúc nhích nổi mà ngồi bầy ra vẻ mặt tội nghiệp đáng thương nhìn về phía Tô Việt Trạch: “Mất cảm giác rồi.”

Nghe vậy Tô Việt Trạch phì cười ra tiếng, nhìn thấy Tô Thần Dật tức giận liền vội khom lưng xuống mặt đất ôm y lên: “Để anh ôm em dậy.”

“Này này, đừng có ôm em giống như ôm đàn bà thế chứ?” Tô Thần Dật kháng cự lại sự trợ giúp của Tô Việt Trạch.

“Hay là em muốn anh khiêng em lên?” Tô Việt Trạch nhướng mày nhìn phía Tô Thần Dật, thấy y ấp úng không nói lời nào liền không hề bận tâm mà lập tức ôm y đi lên lầu.

Thả Tô Thần Dật trên giường, Tô Việt Trạch xoay người rời đi, không bao lâu sau thì trở về, trên tay còn cầm thêm bình rượu thuốc.

Tô Thần Dật rụt người về phía sau: “Không, không cần, tới ngày mai là ổn rồi.”

“Quý lâu như vậy chắc chắn là có vết ứ, không xoa tan nó ngày mai làm sao em đi được?” Nói xong, Tô Việt Trạch ngồi xuống giường.

“Nào, để anh xoa.”

Tô Việt Trạch liếc Tô Thần Dật một cái, nói: “Cởi quần ra.”

Tô Thần Dật sắc mặt đại biến bắt lấy lưng quần: “Cởi, cởi làm gì.”

“Không cởi làm sao thoa thuốc được? Hay là chút nữa em muốn để quần đó rồi ngủ luôn?”

“À, đúng.” Tô Thần Dật gật gật đầu, động tác nhanh chóng cởi khuy quần rồi kéo khóa xuống.

“...” Tô Việt Trạch co rút khóe miệng, trầm nghĩ động tác thẳng nhóc này thật lạnh lẽo, nhưng tay cũng không hề nhàn rồi mà giúp Tô Thần Dật cởi quần ra.

Không bao lâu, hai cái đùi trắng bóng xuất hiện trước mắt Tô Việt Trạch, nơi đầu gối đã bị sưng tấy. Tô Việt Trạch mở bình rượu thuốc ra đổ một chút lên bàn tay, nói y chịu đựng một chút rồi bắt đầu xoa lên gối Tô Thần Dật.

“Oa~”

7. Chương 7

Ngày ấy Tô Thần Dật viện cớ đầu gối bị thương nên ăn sáng và ăn trưa ở trong phòng mình, thật ra thì, nếu có thể, y rất muốn ngay cả cơm tối cũng có thể được ăn ở trong phòng, bất quá Tô cha lên tiếng, có khiêng cũng phải khiêng y xuống ăn. Vì thể trải qua một phen rối rắm, Tô Thần Dật rốt cuộc cũng lê lét xuống lầu, ba người Tô gia vẫn như trước ngồi trước bàn ăn, Tô Thần Dật lễ phép thăm hỏi một phen rồi

ngồi xuống bên người anh cả nhà mình.

Tô cha liếc mắt nhìn Tô Thần Dật: “Không phải còn có thể đi sao, tao còn tưởng mày muốn tao đích thân lên lầu mời mày xuống.”

“Sao có thể chứ.” Tô Thần Dật vẻ mặt tươi cười nói: “Không dám làm phiền phụ thân đại giá, phụ thân đại nhân lên tiếng, cho dù không đi được con cũng phải lết xuống cho bằng được.”

Tô cha hừ nhẹ một tiếng không hề để ý đến Tô Thần Dật: “Ăn cơm đi.”

Vì thế, Tô Thần Dật phong cách nhã nhặn mà cầm lấy đôi đũa, rồi phong cách nhã nhặn mà gấp đồ ăn, cuối cùng phong cách nhã nhặn mà đưa thức ăn vào trong miệng, toàn bộ quá trình không hề thấy chút hung hãn nào của ngày hôm qua. Cho nên, Tô cha rất vừa lòng, Tô phu nhân cũng cười đến dịu dàng, bữa cơm tối này cứ thế mà vui vẻ trôi qua.

Cuối cùng Tô Thần Dật bình tĩnh mà lau miệng chuẩn bị đứng dậy rời đi, trời biết y gần như bị bữa ăn này tra tấn đến chết, nhớ lúc trước khi y và sư phụ ăn cơm, chưa có bữa nào được yên ổn cả, cái miệng bô bô thảo luận không ngừng, có đôi khi lời nói hai người không hợp ý còn phải vung tay đánh nhau, có thể thấy, khiến cho Tô Thần Dật an phận ăn cơm là chuyện thống khổ tới cỡ nào.

“Chuyện đến trường của Tiểu Dật chuẩn bị sao rồi?”

Đến trường? Động tác đứng dậy của Tô Thần Dật ngừng lại, người cứng ngắt mà quay đầu nhìn về phía Tô Việt Trạch.

Tô Việt Trạch khẽ mỉm cười trả lời: “Đã sắp xếp ở G đại, bên phía trường học đã an bài ổn thỏa, chỉ chờ Tiểu Dật chọn chuyên ngành là khai giảng cỏ thể đi báo danh.”

“Ừm.” Tô cha vừa lòng mà gật gù: “Tiểu Dật muốn học chuyên ngành gì?”

“Con không học được không?” Tô Thần Dật ngây thơ mà chớp chớp mắt, trời biết y ghét nhất là đến trường, năm đó y bị sư phụ nhà mình ép buộc học hết trung học, sau đó y lăn lộn la khóc om xòm mới không bị ép học lên đại học.

Khóe miệng Tô cha cong lên cười đến dịu dàng “Tiểu Dật vừa mới nói gì vậy?”

Thân thể Tô Thần Dật run lên, yên lặng quay đầu: “Ánh nắng đêm nay thật rực rỡ ahaha....”

“...” Khóe mắt Tô cha co giật “Điểm thi vào đại học như thế nào cha không tính toán với con nhưng là vào G đại rồi, cha hy vọng con có thể nghe lời, một chút, hiểu không?”

“Phụ thân đại nhân, con nhất định sẽ cố gắng học tập, mỗi ngày hướng về phía trước!” Tô Thần Dật vẻ mặt nghiêm túc trả lời.

Nghe vậy Tô cha vừa lòng mà gật đầu: “Có chuyên ngành nào đặc biệt yêu thích không?”

“Đương nhiên là trộm... Đầu hơi choáng, để con suy nghĩ, ha ha, để con suy nghĩ chút.” Tô Thần Dật cười gượng gạo.

“Vậy nhanh suy nghĩ đi.” Tô cha liếc nhìn Tô Thần Dật một cái: “Thôi thì học quản lý tài chính luôn đi, sau này còn có thể giúp đỡ anh hai con.”

Tô Việt Trạch bình tĩnh thản nhiên mà rũ mắt xuống giấu đi thâm trầm trong mắt.

“Quản lý... tài chính?”

“Có vấn đề?”

Đương nhiên là có! Phải có rồi! Tô Thần Dật yên lặng liếc nhìn Tô Việt Trạch một cái, nếu như y thực sự đi học cái này, cuộc sống sau này đừng mơ yên ổn, cho dù Tô Việt Trạch có thương em trai cỡ nào thì cũng không có khả năng tha thứ cho thằng em mình làm lung lay địa vị của hắn a hỗn đản! Tưởng hắn bị ngốc sao!

“Phụ thân đại nhân, người cảm thấy con học máy tính thế nào?” Tô Thần Dật thương lượng.

“Máy tính?” Tô cha vẻ mặt kinh ngạc, thực ra ông cũng không thật sự muốn Tô Thần Dật đi học cái gì tài chính kia, bởi vì Tô Thần Dật vốn dĩ không có cái năng khiếu này, hơn nữa ông đối với Tô Việt Trạch còn chút áy náy, nếu một khi Tô Thần Dật chọn chuyên ngành này, thì Tô Việt Trạch sẽ có tâm tư khác, chắc chắn sau này sẽ không thật lòng đối đãi với thằng em này. Cho nên, ông vừa rồi nói chuyện đó cũng là để thăm dò hai anh em, đương nhiên, nếu như Tô Thần Dật muốn học, ông cũng sẽ không phản đối, nhưng mà ông sẽ lập tức mang Tô Thần Dật đi, không gì an tâm hơn là để thằng con này nằm trong tầm nhìn của mình.

“Đúng vậy.” Tô Thần Dật đứng dậy vội vàng chạy đến trước mặt Tô cha “Phụ thân đại nhân, tài chính con học hỏng rồi, con vừa thấy chữ số là quáng mắt liền.”

“Nhìn mặt mà mày không quáng mắt à?”

“Đương nhiên không!” Tô Thần Dật trả lời thành khẩn: “Con thích máy tính, cha, máy tính đi? Chọn ngành này đi.” Nói xong Tô Thần Dật còn nhìn Tô phu nhân nháy nháy mắt.

Tô phu nhân bật cười lắc đầu: “Lập Danh, Tiểu Dật thích máy tính thì để nó theo ngành này đi.”

Tô cha nhìn Tô Việt Trạch vẫn trầm mặc như trước rồi gật gật đầu: “Tùy mây, nhưng mây dám ở trong trường quay phá, ông đây liền bay về táng chết mây.”

“Cam đoan sẽ không!” Tô Thần Dật nghiêm túc nói “Hết thầy vâng theo lời chỉ huy!”

Tô cha như suy nghĩ điều gì mà nhìn về phía Tô Thần Dật: “Mây vậy mà thay đổi không ít.”

“...” Thân người Tô Thần Dật run lên, ra vẻ vô tội: “Con mất trí nhớ mà.”

Tô cha hừ nhẹ một tiếng rồi tiếp tục nói: “Ngày mốt chúng tao trở về, mây an phận một chút, đừng để tao biết được mây lại ở ngoài lêu lổng.”

“Thật vậy chẳng?” Tô Thần Dật vẻ mặt kinh hãi, mẹ nó, cuối cùng cũng đi!

“Hừm?” Tô cha híp mắt nhìn Tô Thần Dật.

“Ha ha, vậy thì...” Tô Thần Dật gượng cười hỏi: “Ý con là phụ đại nhân và mẹ xinh đẹp trở về nhanh như vậy sao?”

Tô cha trừng mắt nhìn Tô Thần Dật một cái rồi nhìn về phía Tô Việt Trạch: “Tiểu Trạch, Tiểu Dật giao cho con, đừng để nó đi ra ngoài ăn chơi nữa.”

“Vâng, cha.” Tô Việt Trạch lễ phép đáp lời.

Nghe vậy Tô cha hài lòng mà cười cười, vung tay lên, ân chuẩn cho hai anh em trở về phòng.

Trở về phòng khóa trái cửa lại, Tô Thần Dật bắt đầu xoay quanh trong phòng. Tô cha nói ngày mốt đi, nói cách khác là y sẽ được tự do, như vậy, đến lúc đó y có nên rời nhà trốn đi lưu lạc thiên nhai? Hay là trước tiên đi tìm sự phụ của mình? Không được, dựa vào tính tình của sự phụ nhà mình, nếu mình ra ngoài không đủ hai năm thì chắc chắn không thể xuất hiện ở gian biệt thự đó được, trở về là không có khả năng.

Như vậy thì, lưu lại? Hiện tại thân phận của mình là Tô gia nhị thiếu, không có Tô cha quản thúc, y muốn làm gì cũng được, cái tên anh trai trên trời rơi xuống kia cũng sẽ chẳng thêm quẫn, có thể làm thiếu gia, có thể no cơm, có thể lấy tiền tiêu vặt, còn có thể ra ngoài quay phá, mẹ nó, mấy ngày đó sẽ không thể nào nhàn hạ hơn a hỗn đản!

Tô nhị thiếu hươ tay nắm quyền, tinh quang trong mắt lóe lên, trước tạm thời lưu lại, nếu không thoải mái thì cùng lắm là ôm mộng chạy lấy người, ra ngoài theo nghiệp cũ. Tô nhị thiếu thâm trầm mà gật đầu, thôi thì cứ vui vẻ quyết định như vậy đi!

Hai ngày sau, Tô cha dặn dò hai anh em một phen rồi mang theo vợ đẹp của mình rời khỏi Trung Quốc. Tô Thần Dật hưởng tự do đứng trong hoa viên Tô trạch không kìm được mà cười điên cuồng, mẹ nó, rốt cuộc đã được tự do! Muahahaha.... Thấy thế nhóm người hầu của Tô gia liền lôi kéo nhau nhượng bộ lui binh, trước khi mất trí nhớ Tô nhị thiếu đã đủ khủng bố rồi, sau khi mất trí nhớ nhị thiếu càng khủng bố hơn, đúng không?

Ngừng cười, Tô Thần Dật ngoắc ngoắc tay A Hổ đang đứng trong góc: “Tiểu Hổ tử, lại đây.”

A Hổ quay đầu nhìn phụ thân – Bạch quân gia cầu xin, Bạch quân gia đồng cảm mà nhìn con trai mình một cái rồi xoay người tiến vào biệt thự, ông muốn đi nghiên cứu mấy món ăn đêm nay nên để đầu bếp nấu chút đồ gì ngon ngon cho hai vị thiếu gia ăn.

A Hổ hít hít mũi yên lặng lết đến: “Nhị thiếu, chuyện gì?”

“Người lúc trước kêu anh chôn, chôn sao rồi?”

“Vâng, chôn ở mộ viên.”

“Đi” Tô Thần Dật vung tay lên: “Mang bốn thiếu gia đi xem chút.”

“Nhị thiếu, chuyện này...” A Hổ vẻ mặt khó xử.

“Sao nào?” Tô Thần Dật liếc mắt, không giận mà uy: “Không chịu dẫn?”

Thân thể A Hổ run lên không ngừng gật đầu: “Dẫn, dẫn liền mà.”

Tô Thần Dật vừa lòng cười: “Thôi được rồi. Đi đi.”

Sau khi thừa bẩm với Bạch quân gia một tiếng, A Hổ liền lái ô tô chở Tô Thần Dật đi thăm mộ. Mà nhị thiếu gia của hắn thực sự là, mất trí nhớ thì thôi đi, lại còn làm khổ hắn đi nhận xác hạ táng, vốn tưởng rằng nhị thiếu nhất thời hưng khởi, ai ngờ lão gia và phu nhân vừa rời đi, vị tổ tông này lại đòi muốn đi nhìn thi thể vô danh kia, đi thì đi, nhưng ngài cũng không cần ra vẻ thương cảm như vậy chứ!

Tô Thần Dật dùng ngón tay rờ lên bốn chữ to “Mộ người vô danh” trên tấm bia mộ, vẻ mặt đau thương, Tô Thần Dật a Tô Thần Dật, mày nói thử đời trước mày tạo nghiệt gì. Từ nhỏ bị cha mẹ ném bỏ còn chưa tính, mới hai mươi tuổi đã bị sư phụ đuổi ra ngoài, mày nói mày theo sư phụ học tập vô số kỹ năng để làm gì mà lại trộm trúng cái tên sao chổi Tô Việt Trạch kia chứ? Trộm thì trộm đi, động tác của mày nhanh một chút thì sao có thể bị người ta bắt quả tang? Bắt quả tang còn chưa tính, thế mà mày lại bị tổng vào nhà giam. Tổng vào nhà giam còn chưa nói, nhưng mắt mày không thể nhìn xa chút xíu sao? Cái xe tải hùng hùng hổ hổ chạy tới mà mày lại không phát hiện? À, cái này thì tốt lắm, bị cán đến chính mình cũng nhận không ra, cuối cùng còn rơi vào cảnh “người vô danh” như thế này, mày nói mày có biết suy nghĩ hay không hả khôn!

Nhìn Tô nhị thiếu từ thương cảm đến tự trách rồi bi phẫn, A Hổ chỉ cảm thấy người mình bắt đầu run lên, nếu như hẳn không chắc chắn người nằm trong mộ này không hề có bất cứ quan hệ nào với nhị thiếu, thì hẳn đã tưởng rằng người nọ chính là nhị thiếu làm hại.

“Nhị, nhị thiếu, chúng ta về đi?”

Tô Thần Dật thâm trầm nhìn A Hổ, thân thể A Hổ run lên, cười trừ lên tiếng: “Cậu cứ tiếp tục, tiếp tục.”

Tô Thần Dật yên lặng quay đầu nhìn lại tấm bia mộ, không tên không tuổi còn chưa nói, ngay cả ảnh chụp cũng không có, thăm quá, thật là thăm.

Tô Thần Dật yếu ớt thở dài một hơi, may mắn ta đây phúc lớn mạng lớn, bỏ xác nhưng không bỏ hồn, nếu không ngay cả cái xác này cũng không được nhặt “Đi thôi.”

Nghe vậy cả người A Hổ phần khích, bật người cười nói: “Ôi chao, thật là mệt.” Tổ tông cậu cuối cùng cũng chịu đi, còn ngồi đó nữa thì sợ quý nhập vào người mất thôi.

Trở lại Tô Trạch ăn cơm tối, Tô Thần Dật liền bị anh hai nhà mình gọi vào phòng, chưa đợi y mở miệng hỏi đã thấy Tô Việt Trạch từ đâu lấy ra một cái điện thoại di động và một tấm thẻ ngân hàng đưa cho Tô Thần Dật.

“Tiểu Dật, đây là di động anh mới mua cho em, thẻ cũng mới bổ sung (tiền), số điện thoại vẫn như trước, tiền trong thẻ xài thoải mái, hết thì nói với anh.”

Tô Thần Dật vẻ mặt vui sướng mà tiếp nhận, điện thoại gì đó không quan trọng, chỉ yếu là thẻ ngân hàng a! Sau này mình cũng chính là người tư bản a~!

Tô Việt Trạch mỉm cười xoa xoa đầu Tô Thần Dật dịu dàng nói: “Trước kia có mặt cha nên không dám đưa cho em, sợ bị mất, mặt mã là ngày sinh nhật của em.”

“Sinh nhật?” nét cười trên mặt Tô Thần Dật nhất thời cứng đờ, có quý mới biết thân thể này sinh ngày mấy a!

Thấy thế Tô Việt Trạch mới nói: “Quên mất em bị mất trí nhớ, mặt mã là **0106, đừng quên.”

“Cám ơn anh!” Tô Thần Dật ngọt ngào đáp.

“Cám ơn cái gì.” Tô Việt Trạch bật cười lắc lắc đầu: “Đi ra ngoài nhớ mang theo A Hổ, không được bảo xe, biết chưa?”

“Ừm!” Tô Thần Dật vội gập đầu không ngừng, hai con mắt cơ hồ đều dính vào tấm thẻ atm, có tiền rồi, ở lại quả nhiên là sự lựa chọn chính xác.

“Vậy anh về phòng trước, em ngủ sớm một chút.”

“Anh ngủ ngon.” Tô Thần Dật nhanh chóng mở điện thoại ra, cũng không thèm ngẩng đầu lên mà phát phát tay với Tô Việt Trạch.

Tô Việt Trạch vừa lòng cười, xoay người rời khỏi phòng Tô Thần Dật.

Tiếng đóng cửa vang lên, Tô Thần Dật ngẩng đầu, vẻ mặt trào phúng, quả nhiên là muốn tiếp tục chiều hư tôi sao, nằm mơ đi cưng!

Vừa mới khởi động điện thoại, âm báo tin nhắn liên tục vang lên, suýt nữa chết máy, khóe miệng Tô Thần Dật co rút, cái máy này... thật là bận rộn. Đem điện thoại đang reo không ngừng ném lên giường, Tô Thần Dật quay đầu đi vào phòng tắm. Lúc đi ra điện thoại đã im lặng, Tô Thần Dật nhảy lên giường cầm điện thoại bắt đầu xem xét.

“A Thần, nghe nói anh bị tai nạn, sao rồi?”

“A Thần, nghe nói anh bị mất trí nhớ, có thật không vậy? Anh đáp lại cho anh em nghe một tiếng a.”

“Tô Thần Dật, mày cái thằng nhất chết, thua nên không dám gặp người?”

“A Thần, sao không trả lời, điện thoại gọi cũng không được?”

“A Thần, thấy tin nhắn thì nhớ trả lời, đừng để anh em lo lắng.”

“Tô Thần Dật, mày cho là mày mất trí nhớ thì có thể trốn được à? Nằm mơ!”

...

Mấy chục tin nhắn đều là cùng một loại như thế, Tô Thần Dật cũng không có hứng xem nữa, bởi vì điện thoại mới mua nên dãy số không được lưu tên, y căn bản không biết ai gửi tin nhắn cho mình, còn cả hơn trăm cuộc gọi tới, nhưng đa số đều là do người gọi y là “A Thần” gọi đến, có thể thấy được đối phương rất kiên trì. Đang lúc Tô Thần Dật chuẩn bị nhìn lại xem thử có tin nhắn nào khác có ích không thì điện thoại lại vang lên lần nữa, số hiển thị là cái người gọi y là “A Thần”. Tô Thần Dật bĩu môi ấn nút nghe.

“Trời ạ, A Thần, anh cuối cùng cũng nghe máy! Anh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Điện thoại cũng không gọi được, tin nhắn cũng không, để thằng em này lo lắng gần chết.”

“Xin lỗi, cậu là ai?”

8. Chương 8

B thị vào đêm vô cùng nhộn nhịp, nhất là con-phố-quán-bar nổi tiếng gần xa, người đến người đi nườm nượp không ngừng, mọi người đều hy vọng có thể ở nơi xa hoa choáng ngợp này tìm được niềm vui cho riêng mình. Đương nhiên, không phải tất cả mọi người đều như thế.

“Nói vậy thì A Dật anh thật sự mất trí nhớ?” Một thiếu niên xấp xỉ tuổi Tô Thần Dật kinh ngạc hỏi.

Tô Thần Dật trợn trắng mắt liếc nhìn cậu trai, một hơi uống hết rượu trong ly: “Cậu nghĩ tôi đùa với cậu à?” Nếu như nói hôm qua y còn mơ mơ hồ hồ, thì hôm nay Tô Thần Dật đã biết được người gọi cậu là A Dật là ai.

Cậu trai tên là Hứa Nghị, là con một, cha làm bất động sản, rất có danh vọng trong ngành bất động sản ở B thị. Hứa Nghị và Tô Thần Dật là bạn học với nhau lúc sơ trung và trung học, quan hệ hai người rất thân thiết, là một người bạn trong đám bạn không nhiều lắm của Tô Thần Dật.

Hứa Nghị như suy nghĩ điều gì đó rồi gật gù: “Quả thật không giống như lúc trước.”

Động tác rót rượu của Tô Thần Dật ngừng lại, đây là người thứ hai nói những lời này với y, y lại may mắn tiếp tục dùng cái cớ “mất trí nhớ” này, bất động thanh sắc mà rót đầy thêm ly rượu của hai người, Tô Thần Dật hỏi: “Tôi trước kia như thế nào?”

“Hỗn thế ma vương” (Quý trong thời loạn – chuyên phá làng phá xóm) Hứa Nghị bĩu môi nhấp tiếp một ngụm rượu: “Anh lúc trước ỷ vào gia thế, có anh trai chiều chuộng, ai cũng không thèm để vào mắt, thấy ai không thích liền đánh, rất trâu bò, ai cũng không kìm nổi. Lúc không có gì thì xụ mặt, âm u giống như ai thiếu anh mấy ngàn vạn vậy, chỉ có trước mặt anh trai mình anh mới thu liễm một chút.”

Tô Thần Dật càng nghe càng đen mặt, bộ dáng thâm cừ đại hận của Hứa Nghị kia còn kém không thể ở trên mặt y chín chữ to “ngang tàng hống hách, không coi ai ra gì.” Mẹ nó, nhập hồn vào người tốt không nhập lại nhập vào thân thể thẳng nhóc này, hại thanh danh một đời của y đều bị hủy hoại!

Thấy Tô Thần Dật bộ dáng nghiêng rằng nghiêng lợi, thân thể Hứa Nghị run lên ngồi cách xa ra một chút: “Anh, anh muốn làm gì?”

Tô Thần Dật mỉm cười, lộ ra hàm răng đều đặn trắng bóng: “Tiểu Nghị tử, ngồi xa như vậy làm gì? Lại đây?”

Nghe vậy Hứa Nghị lại dịch ra xa một chút: “Em thấy chỗ này tương đối an toàn, đại ca, anh cứ nói, em nghe thấy mà.”

“Tô Thần Dật! Mày cái thằng nhát chết!” Một tiếng rít răng vang lên trên đỉnh đầu của Tô Thần Dật.

Tô Thần Dật ngoái đầu nhìn lại, chỉ thấy một thiếu niên tóc vàng óng ánh đứng bên cạnh bàn, phía sau còn có ba thằng khác, chắc là người của tên thiếu niên bất lương này. Thiếu niên nhìn y mà đôi mắt hừng hực lửa giận. **Tô Thần Dật yên lặng mà nhìn chăm chăm cái dây chuyền vàng bản to trên cổ thiếu niên hai giây** rồi sau đó dịch mõng đến bên cạnh Hứa Nghị thấp giọng hỏi: “Thằng nhóc này là ai?”

Hứa Nghị cũng bắt chước, thấp giọng nói vào tai Tô Thần Dật: “Là Cường tử, kẻ thù của anh đó.” Mấy người như thằng này (kẻ thù) chắc chắn là không chỉ có một.

Tô Thần Dật sáng tỏ mà gật gù, đứng lên nhìn Cường tử tùm tùm nói: “A, thì ra là Tiểu Cường* a...” (* Tiểu Cường: Con gián)

“Mày mới Tiểu Cường!” Cường tử rống giận: “Cả nhà mày đều là Tiểu Cường!”

Hứa Nghị co rút khóe miệng, vẻ mặt quái dị mà nhìn Tô Thần Dật, đại ca, ngài xác định là ngài đã mất trí nhớ sao?

“Cái chuyện này...” Tô Thần Dật bối rối nói: “Đó là một vấn đề cần phải suy nghĩ sâu xa, tôi phải về hỏi quần gia thử, nếu như trong nhà thật sự có cái loại đó, tôi chắc chắn sẽ dùng thuốc diệt côn trùng phun chết hết.”

“Tô Thần Dật, mẹ nó mày đừng chơi chữ với ông, có chơi có chịu, lúc trước đã nói mày thua là phải chạy trường vòng quanh ba phố. Đừng nói với ông mày mất trí nhớ!”

Hứa Nghị lần thứ hai co rút khóe miệng, thật bất hạnh, y thật sự mất trí nhớ!

“A?” Tô Thần Dật nhượng mày, chậm rãi mà bưng ly rượu trên bàn lên, cầm quá đầu Cường tử rồi chậm rãi nghiêng ly, chất lỏng lạnh lẽo chảy dọc khuôn mặt của Cường tử: “Thật xin lỗi, tôi thật sự mất trí nhớ, hơn nữa, thân thể trần trường của tôi mấy cậu muốn nhìn là có thể nhìn sao?”

Cường tử lau mặt rồi gầm lên: “Mẹ nó Tô Thần Dật, mày muốn chết!” Nói xong Cường tử vung nắm đấm tới. Tay mới vung ra giữa khoảng không đã bị bắt lấy, Cường tử nhìn về phía người đàn ông đang bắt lấy tay mình, quát lên: “Buông ra, mẹ nó, anh cũng muốn bị đánh phải không?”

Người đàn ông cau mày, giọng nói lạnh lùng: “Thật xin lỗi đã quấy rầy nhã hứng của quý khách, bất quá nếu như quý khách muốn đánh nhau, xin mời ra cửa rẽ trái, nơi đó địa thế trống trải hiểm vet chân người, tuyệt đối sẽ không có người quấy rầy các vị.”

Cường tử đang muốn bùng nổ, lại nhớ đến mấy người đứng sau đờ lưng cho quán bar này, vì thế hấn hung tợn mà trừng mắt nhìn gã đàn ông rồi lại liếc nhìn về phía Tô Thần Dật: “Thằng nhát chết, có dám chơi tay đôi với bố không!”

Tô Thần Dật lôi lôi kéo kéo Hứa Nghị rồi nhìn Cường tử huyết sao một cái thật to: “Tôi sợ cậu à?”

Hứa Nghị kéo tay áo của Tô Thần Dật thấp giọng hỏi: “Đại ca, đánh thật à?”

“Tại sao không? Tôi bị chửi nên người khó ở.” Dứt lời liền kéo Hứa Nghị đi theo nhóm người Cường tử ra cửa sau của quán bar.

Cửa sau quán bar quả thật giống như lời gã đàn ông nói, địa thế trống trải, hiem vết chân người, là một nơi tuyệt vời để cựa búc. Cường tử bốn người cùng Tô Thần Dật hai người đứng đối mặt nhau, ánh mắt mọi người nhìn nhau tóe lửa. Cả hai nhóm ngay cả lời dạo đầu cũng không nói đã bu vào đánh đấm loạn xạ, không thể không nói Hứa Nghị quả thật rất thân thiết với Tô Thần Dật, gặp phải tình cảnh này mà không có dấu hiệu lùi bước, có thể thấy được hai người đã cùng nhau đánh lộn không ít lần.

Lầu ba quán bar, một người đàn ông gõ cửa bước vào, vẻ mặt cung kính lên tiếng: “Cố thiếu, em trai Tô thiếu đang ở ngõ sau đánh nhau.”

“Ồ?” Cố Thiệu Kiệt đang ngồi sau bàn làm việc ngẩng đầu lên, sau đó đứng dậy đi đến bên cửa sổ, chỉ thấy Tô Thần Dật và mấy người phía dưới đang đánh nhau long trời lở đất: “Thằng nhóc này hình như gần nửa năm không tới đây quậy phá đi?”

“Cố thiếu, có cần báo cho Tô thiếu không?”

Cố Thiệu Kiệt cũng không thèm quay đầu lại mà đáp: “Anh cảm thấy Việt Trạch sẽ để ý chuyện này?”

Người đàn ông nhếch môi hạ mắt, kỳ thực hẳn chỉ hỏi cho có mà thôi.

Cố Thiệu Kiệt khẽ cười một tiếng rồi tiếp tục nhìn xuống cửa sổ.

Tô Thần Dật tránh thoát khỏi một đòn từ phía sau rồi nghiêng người đá người sau lưng một cái, nắm đấm không ngừng nện vào mặt Cường tử: “Tiểu Cường, cậu còn chưa đủ trình đâu.”

Vốn bị Tô Thần Dật đánh đến choáng vánh nhưng sau khi Cường tử nghe thấy lời khiêu khích của Tô Thần Dật, lập tức quát lên một tiếng rồi giơ nắm đấm vung về phía Tô Thần Dật.

“ĐM! Đại ca, anh còn ở đó móc mĩa mau lại đây đánh với em chút đi.” Hứa Nghị tránh khỏi nắm đấm đang lao về phía mình hét to.

Tô Thần Dật một cước đá vào bụng Cường tử, không hề quay đầu lại mà nói: “Chờ chút, để tôi thu thập con gián này xong rồi sẽ đến cứu vớt cậu.”

Hứa Nghị bắt được một cái nắm đấm đang vung tới, cả giận quát: “Đánh người không đánh mặt, không hiểu luật à!” Rồi lại lập tức oán giận: “Đại ca, anh không đến em no đòn mất, hai thằng này có luyện qua rồi nè!”

“Tôi sẽ nhặt xác cho cậu!” Nói xong Tô Thần Dật vể mặt vô tội mà nhìn khuôn mặt xanh tím của Cường tử: “Thật xin lỗi, tôi không biết là không được đánh mặt.”

Mắt Cường tử tròn trắng, từ dưới đất bò dậy lần thứ hai bổ nhào vào Tô Thần Dật.

Tô Thần Dật hú lên một tiếng quái dị rồi đập một cước vào bụng Cường tử, khi Cường tử đang đau đến gập người thì y liền nắm chặt khuôn mặt của hắn đánh loạn xạ, quái gỡ ân hận hối lỗi: “Thật xin lỗi, tôi không biết là không được đánh vào mặt.”

“ ... ”

Mãi cho đến khi cảm giác trên tay có cảm giác sần sệt Tô Thần Dật mới dừng tay lại, thuận thế chùi lên áo của Cường tử rồi mới thả hắn xuống đất, sau khi xác định Cường tử không thể đứng lên nổi nữa, Tô Thần Dật mới chậm rãi lết về phía Hứa Nghị: “A, không phải là đang đánh rất hăng sao?”

Ba người đầu tiên là ngừng đánh, hai người bao quanh Hứa Nghị nhìn Cường tử và tên còn lại nằm bẹp trên mặt đất không thể đứng dậy, liền âm thầm liếc mắt nhìn nhau, lần thứ hai hươ tay đánh về phía Hứa Nghị.

Hứa Nghị nổi giận: “ĐM! Không thấy ở đằng sau có ai à?”

Tô Thần Dật bước lên hai ba bước nắm lấy bả vai người đứng gần mình: “Oắt con, khinh thường anh mày à?”

Người nọ đơ nửa giây rồi lập tức bắt lấy bàn-tay-đang-có-ý-đề-muốn-quạt-vai của Tô Thần Dật, Tô Thần Dật liền tiện thể khụy gối xuống đánh vào cái chân khuỳnh của người nọ, rồi đổi tay, lấy tay kia vỗ vào mặt gã nhanh như chớp.

“Trình độ đánh nhau của thằng nhóc này tăng lên không ít nhỉ.” Cố Thiệu Kiệt đứng trước cửa sổ hứng thú mà nhìn tình hình dưới cửa sổ.

Người đàn ông yên lặng dời mắt, có tăng mấy thì cũng không phải là đối thủ của ngài a.

“Anh nói thử xem, lát nữa đánh xong sẽ thế nào?”

Người đàn ông khinh bỉ không thèm đáp lại, tôi cũng không phải con giun trong bụng cậu ta, làm sao tôi biết.

Người đàn ông không lên tiếng, Cố Thiệu Kiệt cũng không nói gì thêm, vẫn thích thú nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bốn người vừa nãy vẫn còn sinh long hoạt hổ mà bây giờ đã nằm rên rỉ trên mặt đất, Hứa Nghị còn chưa hết giận mà đập mấy đập trên người nọ rồi vui vẻ chạy đến trước mặt Tô Thần Dật: “Đại ca, anh càng ngày càng lợi hại.”

“Đương nhiên!” Tô Thần Dật kiêu ngạo mà hếch mặt, nghĩ thầm, nếu cậu bị ông sư phụ ma quỷ kia tập luyện, mười năm sau cậu cũng sẽ lợi hại vậy thôi.

“Đại ca, chúng ta về à?”

“Về cái gì.” Tô Thần Dật ôm cổ Hứa Nghị: “Quay lại uống tiếp.”

Hứa Nghị liếc nhìn mấy người đang rên rỉ rồi thấp giọng nói vào tai Tô Thần Dật: “Không phải đánh xong thì phải lập tức rời khỏi hiện trường sao? Lỡ như bọn họ quay lại thì biết làm sao?”

“Nhưng mà.” Tô Thần Dật vẻ mặt rối rắm: “Vừa rồi tôi lỡ khui một chai rượu vang rất mắc tiền.”

“VẬY...”

“Tiếp tục uống, còn dám quay lại thì chúng ta tiếp tục đánh,”

Bốn người trên mặt đất: “...” Hai ông anh à, hai ông xác định là hai ông đang kể tai nói nhỏ đó sao? Cái âm lượng này phỏng chừng cả ngõ đều nghe thấy đó?

“Xem ra bọn họ còn muốn quay lại quán bar, lá gan cũng lớn không ít.” Cố Thiệu Kiệt sửa áo: “Đi, đi xuống gặp mặt Tô nhị thiếu của chúng ta.”

Cố thiếu, ngài chắc chắn sẽ không có gì khi mang khuôn mặt mưu mô của mình đi xuống chứ? Người đàn ông sờ sờ mũi rồi nhấc chân đuổi theo.

Cố Thiệu Kiệt đi xuống lầu một, quả nhiên nhìn thấy Tô Thần Dật đang uống rượu cùng với Hứa Nghị tại cái bàn hai người mới ngồi lúc nãy, Cố Thiệu Kiệt âm thầm nhượng mày, đi về phía Tô Thần Dật: “A, Đây không phải là Thần Dật sao? Sao lại đến đây uống rượu?”

Tô Thần Dật ngừng uống, ngẩng đầu nhìn Cố Thiệu Kiệt, vẻ mặt khó hiểu: “Anh là ai?”

“...”

Hứa Nghị run rẩy sáp đến bên Tô Thần Dật: “Cố Cố Cố...”

“Cố cái gì?” Tô Thần Dật vẫn mờ mịt như trước.

Cố Thiệu Kiệt tóm gáy áo Tô Thần Dật lên ghé vào người y trầm giọng nói: “Thần Dật, em như vậy anh rất đau lòng.”

Hứa Nghị ở một bên yên lặng mà cúi thấp đầu, tui cái gì cũng hồng thấy, cái gì cũng hồng nghe.

Tô Thần Dật buông ly rượu ra, giơ khuỷu tay thúc lùi về phía Cố Thiệu Kiệt. Cố Thiệu Kiệt khẽ cười một tiếng chặn lại đòn của Tô Thần Dật, rồi cầm lấy cổ tay Tô Thần Dật đè bả vai y xuống làm y không thể đứng dậy.

Cố Thiệu Kiệt khom lưng xuống thổi hơi vào tai Tô Thần Dật, buồn bã nói: “Chúng ta mới gặp nhau ở bệnh viện, Thần Dật lại mất trí nhớ sao?”

Tô Thần Dật sợ run cả người, nghiêng đầu nhìn về phía Cố Thiệu Kiệt, khuôn mặt góc cạnh phân minh, tuần lẳng không nói nên lời, trong ánh mắt ẩn ẩn chút sát khí, càng nhìn càng cảm thấy quen quen.

“Nhớ rồi sao?”

Tô Thần Dật co rút khóe miệng cười gượng gạo: “Thì ra là anh Thợ a~, haha.”

“Hửm? Anh Thợ?” Cố Thiệu Kiệt cười đến dịu dàng.

“À, nói nhầm nói nhầm, anh Thiệu, anh xem, em uống nhiều rượu quá, nói lú cả lưỡi, thứ lỗi thứ lỗi nha.”

Hứa Nghị yên lặng che mặt, thật dọa người! Đại ca à, khí thế lúc nãy đánh nhau của anh đâu rồi!

“Uống nhiều quá?”

“Vâng!” Tô Thần Dật liều mạng gật đầu: “Uống nhiều... Ợe...”

“...” Cảm giác ấm áp rõ ràng trên người nói cho Cố Thiệu Kiệt biết gã đã phải trải qua chuyện gì trên tay, cái tay cầm lấy Tô Thần Dật cứng đờ, sắc mặt Cố Thiệu Kiệt biến thành màu đen.

“Em đã nói là uống... ợe...” Tô Thần Dật bắt lấy tay áo Cố Thiệu Kiệt ới như điên.

Hứa Nghị run người yên lặng ngồi xa một chút, đại ca, chiều này của anh thật tuyệt! Thằng em này báỉ phục!

Cảm thấy mình cuối cùng cũng ỏi ra hết, Tô Thần Dật liền rút khăn giấy trên bàn ra lau miệng, sau khi nhìn thấy Cố Thiệu Kiệt đang đứng trước mặt đều bị làm bắn, Tô Thần Dật đứng thẳng người dậy về mặt ấy náy xin lỗi: “Thật xin lỗi anh Thiệu, em không cố ý nha, vừa rồi nhin hồng nổi ~, thật xin lỗi.”

Cố Thiệu Kiệt nắm chặt quyền, về mặt âm trầm mà nhìn Tô Thần Dật, gân xanh hằn rõ trên trán.

“Xin lỗi anh Thiệu nha, quần áo này của anh em bồi thường, thực xin lỗi.”

Âm thầm đè nén cơn giận dưới đáy lòng, Cố Thiệu Kiệt lạnh lùng mà trừng mắt nhìn Tô Thần Dật rồi xoay người bước đi.

“Anh Thiệu, thật xin lỗi, để em đền anh bộ khác nha.” Tô Thần Dật huơ huơ móng vuốt không hề có thành ý nói.

Hứa Nghị đứng dậy lết đến bên Tô Thần Dật: “Đại ca, anh trâu quá.”

Tô Thần Dật nghiêng đầu nhìn về phía Hứa Nghị, về mặt vô tội: “Tôi thực sự không cố ý mà.”

“ ... ”

Tô Thần Dật nhe nanh về hướng Cố Thiệu Kiệt rồi đi rồi quay đầu bước chân: “Đi, về nhà, hôm nay tâm tình của tôi rất tốt!”

Hứa Nghị yên lặng mà nhìn thoáng qua, ở dưới đáy lòng làm dấu thánh giá rồi lập tức đuổi theo.

• • • • •

BONUS:

Y mở cuốn sách kia ra, quyển sách được đóng tinh xảo khiến y nhìn mê mẩn, không kìm được mà dùng ngón tay vuốt dọc khe sách ở giữa hai trang giấy, đột nhiên, quyển sách trong tay không thấy đâu, chỉ thấy một cậu trai trần trụi đỏ mặt ngồi ở trên bàn, hai mắt ứ nước thập phần ủy khuất mở miệng: “Anh... Anh nhìn chăm chăm người ta...Nhìn cả thứ bên trong còn chưa tính... Không, không cần vuốt nơi đó ~~ em chịu không nổi!”

9. Chương 9

Lúc trở lại Tô Trạch thì đêm đã khuya, lầu một đèn điện đều còn sáng, mà ngay cả đèn ngoài cửa cũng được mở. A Hồ kéo vạt áo Tô Thần Dật thấp giọng hỏi: “Nhị thiếu, tình hình này hơi bất thường à.”

Tô Thần Dật mờ mịt quay đầu lại: “Bất thường chỗ nào?”

“Nhị thiếu, dựa vào thói quen của đại thiếu, lúc này thư phòng phải sáng đèn nha, bây giờ toàn bộ lầu một sáng trưng như vậy, còn đèn thư phòng thì chưa bật, tình hình này rất bất thường a.”

Tô Thần Dật cười xùy một tiếng khoát khoát tay: “Không phải anh nói tôi chơi khuya tới cỡ nào thì anh ta cũng không đếm xỉa tới sao? Sợ đêch gì?”

A Hồ nhìn trái nhìn phải, cũng không biết có phải tác dụng tâm lý hay không mà hôm nay hẳn cảm thấy Tô Trạch đêm nay nhìn trang trọng hơn bình thường, có khí thế nổi mưa lớn. Lúc trước khi đi, Tô cha còn đặc biệt dặn dò hẳn phải trông chừng nhị thiếu thật tốt, nhưng mà lúc bọn họ vừa đi, nhị thiếu ở sau lưng đã bỏ chạy ra ngoài, mà bản thân hẳn chỉ có thể chán chường ngồi chờ trên xe. Tuy rằng nói là vắng chủ nhà gà mọc đuôi tôm, nhưng mà nhị thiếu tuy lớn chức hơn nhưng cũng có một đại thiếu đè ép, trước kia đại thiếu tuy rất dung túng nhị thiếu, nhưng ai biết bây giờ đại thiếu có phải đang muốn bắt đầu quản giáo nghiêm khắc rồi hay không? Làm lái xe thật khó, làm lái xe cho nhị thiếu càng khó hơn, làm một lái xe cho chủ nhân chán ghét càng khó hơn a!...

Mặc kệ A Hồ oán thầm như thế nào, Tô Thần Dật đi ở phía trước vốn không biết, bây giờ y chỉ muốn mau chóng trở về phòng, hôm nay được đánh nhau một trận ở quán bar kia khiến y sướng cả người, hơn nữa còn nhỏ nhen mà trả thù Cố Thiệu Kiệt một chút, y cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Đổi giày đi vào đại sảnh, chỉ thấy Tô Việt Trạch đang ngồi trên ghế sa lông nhìn tài liệu, chú Bạch quản gia thì nghiêm mặt đứng canh một bên, thật giống như hộ pháp, thấy Tô Thần Dật chú Bạch gật nhẹ đầu: “Nhị thiếu.”

Vốn đang muốn chuồn, Tô Thần Dật lại sờ sờ mũi đi về phía Tô Việt Trạch: “Anh hai, chú Bạch.”

A Hồ chịu đựng ánh mắt nghiêm khắc của phụ thân nhà mình mà đứng ở trong góc, tận lực giảm thiểu sự tồn tại của mình.

“Đã chịu về nhà?” Tô Việt Trạch cũng không ngẩng đầu lên.

Tô Thần Dật chột dạ mà đứng bên cạnh Tô Việt Trạch: “Anh, trẻ như vậy mà còn làm việc à.”

Tô Việt Trạch cau mày: “Lần sau uống ít rượu một chút.”

“Vâng, vậy anh, em đi ngủ trước, anh cũng ngủ sớm đi, không cần bận quá khuya.” Nói xong Tô Thần Dật

liền xoay người muốn chuồn đi.

Tô Việt Trạch bình tĩnh mà lật sang trang tiếp theo: “Chút nữa anh lên gặp em, đừng ngủ vội.”

ĐM! Cái chân chuẩn bị hạ của Tô Thần Dật suýt chút nữa lão đảo muốn ngã xuống, vỗ vỗ túi áo, Tô Thần Dật chạy lên lầu, thừa dịp Tô Việt Trạch chưa lên mà giấu đồ thật kĩ.

Mở cửa đóng cửa chốt khóa, động tác thực hiện liền mạch lưu loát, Tô Thần Dật đắc ý vỗ tay đi đến trước cái tủ quần áo đen như mực mở cửa tủ ra, chỉ chốc lát sau Tô Thần Dật từ trong tủ ôm ra một cái rương hộp kim có khóa, thùng này là y đặc biệt nhờ mẹ xinh đẹp của y làm giùm, vì mớ đồ nghề của mình mà tạo ra. Mở rương ra, một chiếc đồng hồ nam quý giá lẳng lẳng nằm trong rương tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Tô Thần Dật híp mắt cầm đồng hồ ra vuốt ve một lúc rồi thả vào lại, sau đó từ trong túi quần lấy ra một sợi dây chuyền vàng bản to: “Mẹ nó, tuy rằng nhìn hơi tục, nhưng ít ra cũng là vàng.” Tô Thần Dật bấu môi bỏ dây chuyền vào rương khóa lại rồi nhét chiếc rương vào tủ quần áo, rương bảo bối gì đó nhất định là phải giấu thật kỹ à!

(Trên con hẻm nhỏ sau quán bar nào đó, có ba người đang thay nhau cầm điện thoại sờ soạng trên con đường tối tăm, ánh sáng trắng của điện thoại khiến cho vết thương trên mặt của ba người trông càng dữ tợn.

Cường tử dựa người vào vách tường gầm gừ: “Mẹ nó, nếu tìm không thấy vòng cổ của ông đêm nay tụi mày đừng hòng về được.)

Tô Thần Dật đang chuẩn bị đi vào phòng tắm thì cửa phòng bị gõ vang, nhớ tới câu nói của Tô Việt Trạch trước khi lên lầu, Tô Thần Dật vẻ mặt không tình nguyện mà mở cửa ra: “Anh.”

Tô Việt Trạch gật đầu đi vào phòng, sau khi để Tô Thần Dật đóng cửa lại mới lên tiếng hỏi: “Thiệu Kiệt mới nói tối nay em đánh lộn sau quán bar của hắn?”

“A?” Tô Thần Dật nhất thời không kịp phản ứng.

“Đừng nói với anh là em không biết gian quán bar kia là của Thiệu Kiệt.”

Tô Thần Dật ngây thơ mà chớp mắt mấy cái: “Anh, em mất trí nhớ.”

“...” Được rồi, hắn thừa nhận là hắn đã quên chuyện này. “Về sau em ít tới quán bar kia đi, cũng đừng ở đó gây chuyện.”

“Tại sao?” Tô Thần Dật theo phản xạ hỏi lại.

Bị Tô Thần Dật hỏi lại, đáy lòng Tô Việt Trạch có chút không kiên nhẫn, chuyện Tô Thần Dật uống rượu rồi đánh nhau cũng không có gì là lạ, nếu như y an an phận phận thì chắc là chuyện bất bình thường, nhưng mà Tô Thần Dật cũng không nên chạy tới chỗ của Cố Thiệu Kiệt gây sự. Trước khi mất trí nhớ, Tô Thần Dật cứ hai ba ngày là chạy tới quán bar đó thì thôi đi, sau khi mất trí nhớ thì càng quá quắt hơn, chạy tới chỗ người ta đánh nhau. Tâm tư của Cố Thiệu Kiệt không ai rõ hơn hẳn, tuy rằng hẳn một lòng muốn chiều hư Tô Thần Dật, nhưng mà hẳn cũng không muốn Tô Thần Dật rơi vào tay Cố Thiệu Kiệt. Nhưng mà, Tô Thần Dật không uống rượu đánh nhau ở chỗ nào khác mà cứ nhè vào quán bar của Cố Thiệu Kiệt mà tới, chẳng lẽ người này sau khi mất trí nhớ đáy lòng vẫn còn chút tâm tư này.

“Anh, anh sao vậy?” Tô Thần Dật hươ hươ móng vuốt lắc lư trước mặt Tô Việt Trạch, Tô Việt Trạch nhũn mày nghi hoặc trong chốc lát, biểu tình âm trầm quả thực khiến cho lòng y run rẩy a.

“Không có gì?” Tô Việt Trạch chặn tay Tô Thần Dật lại: “Nghe lời anh, anh sẽ không hại em.”

“Vâng.” Tô Thần Dật gật đầu, chỗ của tên kia tôi cũng không muốn tới, đều là sát tinh cả thôi.

Thấy thế Tô Việt Trạch vừa lòng: “Vây em ngủ đi, anh về phòng.”

“Anh ngủ ngon.”

Khi đã đi tới cửa Tô Việt Trạch bỗng dừng lại: “Nghe nói tối nay em nôn đầy người Thiệu Kiệt?”

Cả người Tô Thần Dật run lên, lắp bắp nói: “Anh... Chuyện đó... Em không cố ý, thật đấy.”

“Làm rất tốt”

“Ha?”

Tô Việt Trạch âm hiểm cười cười mà mở cửa rời đi.

Tô Thần Dật vuốt trán một lúc bắt đầu xoay vòng vòng tại chỗ tự vấn, mẹ nó, cái gì gọi là làm rất tốt? Chẳng lẽ cái chuyện mình ói đầy người tên sát tinh kia khiến cho Tô Việt Trạch hài lòng? Chuyện này không thể nào, hai người này không phải là bạn thân sao? Theo đúng kịch bản thì Tô Việt Trạch phải nên quát y thật lớn tiếng bảo y dừng lại sao? Tại sao lại khen ngợi y chứ? Mẹ nó hình như đầu óc người này không được bình thường?

Chẳng lẽ... Tô Thần Dật ngừng xoay, chẳng lẽ hai người này là thù địch núp bóng bạn thân? Dựa theo trình độ âm hiểm của tên anh trai từ trên trời rơi xuống này của y thì chuyện này không phải là không có khả năng, nếu không thì sao hẳn lại bảo mình ít tới đó một chút chứ. Chắc chắn là như vậy! Tô Thần Dật gật đầu chắc nịch, tên sao chổi này quả nhiên đủ âm hiểm.

Tô Thần Dật ở nhà an phận ba ngày lại chạy ra ngoài, sau khi chạm trán với Hứa Nghị, Tô Thần Dật lại lần nữa vứt bỏ A Hồ chạy tới quán bar cùng với Hứa Nghị. Lại nói tiếp, Hứa Nghị rất hợp ý y, người này nội tâm trọng nghĩa nhưng cũng không hư hỏng. Sau khi đánh nhau một trận nhỏ thì Tô Thần Dật thật tâm đem Hứa Nghị trở thành bạn tốt của mình, bằng không thì y cũng chẳng thèm kéo rơ với cậu ta lần hai. Tuy rằng nhờ có khối thân thể này y mới có thể gặp được Hứa Nghị, bất quá tâm tư Tô nhị thiếu không hề áp lực, vẫn vui tươi hơn hờ giả bộ mất trí nhớ, hiện tại y mới chính là chủ nhân thật sự của khối thân thể này à.

Lần này hai người không có đi đến quán bar bữa trước, Tô Thần Dật không muốn gặp mặt tên sát tinh kia, mà Hứa Nghị cũng lo lắng Tô Thần Dật bị trả thù vì đắc tội Cố Thiệu Kiệt.

Quán bar này tên là Huyền Hiêu, là gay bar nổi tiếng B thị. Đương nhiên Tô Thần Dật không biết chuyện này, chính là sau khi vào cửa mới thấy ngỡ ngàng, quán bar này sao không thấy tầm hơi mấy em gái? Ngược lại mấy gã đàn ông chưng diện xinh đẹp lại có không ít.

Tô Thần Dật kéo Hứa Nghị nói thầm vào tai cậu: “Nghị tử, tôi có cảm giác như đang ở trong hắc điểm* vậy.” (*: Quán lừa đảo, quán trọ giết người cướp của)

Hứa Nghị yên lặng mà nhìn toàn bộ gian quán được bài trí tinh xảo này rồi ghen hòng, đây là hắc điểm theo lời anh nói? Phỏng chừng chắc tìm toàn bộ B thị cũng không thấy cái quán bar nào không giống hắc điểm.

“Còn nữa, sao mà nhiều đực rựa quá vậy, mấy em gái đâu, người đẹp đâu hết rồi?”

“...” Hứa Nghị quái dị mà nhìn về phía Tô Thần Dật: “Đại ca, khẩu vị của anh thay đổi rồi sao?”

“Hả?” Tô Thần Dật vẽ mặt mờ mịt: “Khẩu vị gì?”

Hứa Nghị chỉ vào một cậu trai đứng trong góc: “Anh nhìn đi, vóc người thấp hơn anh, bộ dạng lại xinh đẹp, không diêm dúa cũng không yếu ớt, quan trọng nhất là không trang điểm, anh, lúc trước không phải anh thích loại này sao?”

“...” Tô Thần Dật cao thấp đánh giá cậu trai mà Hứa Nghị chỉ trỏ, sau khi xác định chắc chắn người nọ không có hai cái gò trước ngực, còn có hầu kết, Tô Thần Dật khinh bỉ nói: “Cậu bị hoa mắt à, đó là nam.”

Hứa Nghị lần ném bom lần thứ hai: “Nếu là nữ thì anh không lên nổi!”

Bịch, đầu gối Tô Thần Dật khụy xuống đất không đứng dậy nổi. Run rẩy đứng lên, Tô Thần Dật lấy bẫy chỉ vào chính mình: “Cậu nói... tôi thích... nam?”

“Đúng vậy, lần trước thấy anh mất trí nhớ nên kéo anh tới quán bar kia, nhưng thấy anh không có chút hứng thú nào nên em nghĩ anh tuy mất trí nhớ nhưng khẩu vị chắc chắn không thay đổi.”

Chắc chắn con em cậu! Tôi là thích em gái! Em gái xinh đẹp! Tô Thần Dật bắt lấy cái tay phải không ngay ngắn của mình nghiêng rằng nói: “Nghị tử, tôi thật sự muốn bóp chết cậu!”

Hứa Nghị có rút khoe miệng dịch người xa một chút: “Em hiểu rồi anh à, xúc động là ma quỷ, phóng hạ đồ đao lập tức thành Phật.”

“Thành con em cậu!” Tô Thần Dật rống to.

Xoạt xoạt xoạt, các nam nhân trong phạm vi bán kính năm mét lấy Tô Thần Dật làm tâm đều quay đầu nhìn về phía Tô Thần Dật, vẻ mặt khác nhau.

Hứa Nghị lập tức tiến lại che miệng Tô Thần Dật: “Anh, bình tĩnh à, đừng dẫn sói tới, bây giờ có nhiều người thích loại hình táo bạo như anh đó, anh đừng nghĩ quẩn a!”

“O ù ư ậy ông ậy ững à ông!” (Cho dù như vậy ông đây cũng là công)

“Đúng đúng đúng, ngài là công, công, ngài đừng rống lên thì chết sao?”

Tô Thần Dật liều mạng gật đầu.

Hứa Nghị nhìn trái nhìn phải một lúc mới buông Tô Thần Dật ra, Tô Thần Dật thở hổn hển, đang muốn lên tiếng thì sau lưng vang lên một giọng nam.

“Em yêu, 419 không?”

“...” Tô Thần Dật cứng người quay đầu, chỉ thấy một gã đàn ông mặt mày tục tằn đứng phía sau mình, trên mặt còn treo theo nụ cười dâm dê, yên lặng xoay người, Tô Thần Dật rống giận: “Yêu con em mày! Bồn con em mày!”

“Đại ca, bình tĩnh, bình tĩnh đi.” Hứa Nghị sống chết ôm thắt lưng Tô Thần Dật, sợ y lên cơn tiến lên đánh người: “Anh, mình đi thôi, đi thôi.”

Lầu ba quán bar.

“Cố thiếu, em trai Tô thiếu lại tới đây gây sự.” Một gã đàn ông mặc chính trang cung kính nói.

“...Lại?”

“Đúng vậy, nếu bạn cậu ta không giữ lại, phỏng chừng bây giờ đã đánh nhau rồi.”

Cố Thiệu Kiệt buông chén rượu trong tay ra: “Nếu như tôi nhớ không lầm, thì sau khi cậu ta mất trí nhớ thì chỉ có Việt Trạch biết quán bar này là của tôi?”

“Đúng vậy Cố thiếu.”

“Vậy anh nói thử xem.” Cố Thiệu Kiệt hơi nheo mắt lại: “Cậu ta rốt cuộc thật sự mất trí nhớ? Hay là vờ mất trí nhớ?”

• • • • •

BONUS:

Một buổi tối nhàn chán, y ngồi trên ghế sa lông vo tròn mớ giấy vụn rồi nhắm thùng rác thả vào. Một cái... Không trúng, lại thêm cái nữa... Đã vào!

“A!” Thùng rác không thấy đâu, chỉ thấy một cậu trai đáng thương ngồi trên mặt đất: “Bên trong đau quá... Đừng như vậy chứ...” Khi y vươn tay muốn trấn an cậu trai thì cậu trai liền bối rối tránh né: “Đừng! Đừng đụng em... em rất bẩn...”

10. Chương 10

Cho dù bị Hứa Nghị lôi kéo, Tô Thần Dật vẫn như trước hung tợn mà trừng mắt nhìn cái tên có ý đồ 419 với y, tuy rằng từ nhỏ tới giờ y chưa từng nói chuyện yêu đương với mấy em gái nhưng tính hướng của y tuyệt đối bình thường, vốn đang khó chịu vì bị Hứa Nghị kéo tới gay bar, giờ nghe gã đàn ông đánh tiếng, Tô Thần Dật càng thêm khó chịu, nếu không phải bị Hứa Nghị lôi kéo, y nhất định đánh cho tên này đến cha mẹ hắn nhận cũng không ra.

Gã đàn ông tựa hồ không hiểu nổi tại sao Tô Thần Dật lại bạo phát như vậy, nếu đã đến Huyền Hiêu, không phải để chơi 419 thì cũng chính là trai cong, bằng không thì gã cũng không tiến lên mời mọc.

“Đại ca, em nhầm, nhầm thật rồi, mình đi thôi, mình đổi sang chỗ khác đi?” Hứa Nghị vẫn mãi khuyên can như trước.

Gã đàn ông cau mày: “Thích muốn chết mà còn bày đặt?”

“Thích con em mày!” Tô Thần Dật một cước đá qua: “Mẹ nó con mắt nào của mày thấy tao thích muốn chết?”

Gã đàn ông đau đớn ôm bụng: “Rất, rất cá tính, anh, anh đây thích.”

“Ông xxx!” Tô Thần Dật vùng khỏi Hứa Nghị, xông lên người đàn ông phía trước cào cấu loạn xạ: “Mẹ nó mày lấy mắt rửa sạch cho cho tao, bố mày đêch phải đồng tính luyến ái, nhé!”

“Đại ca~” Hứa Nghị tiến lên sống chết ôm lấy Tô Thần Dật: “Đừng đánh nữa anh à, em sai được chưa? Mình về đi? Mình về đi.”

“Buông ra!” Tô Thần Dật rống giận “Hôm nay bố không đánh chết thằng này bố không mang họ Tô!”

Gã đàn ông nghe vậy liền đứng thẳng người lên, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Tô Thần Dật: “Cậu dám đánh thật?”

Lúc này, đám người trong quán bar ban đầu vốn muốn tiến đến dụ dỗ Tô Thần Dật nhưng lại bị y nổi bão nên đành từ bỏ ý định, giờ đang nhao nhao nhìn về phía Tô Thần Dật, rất hứng thú mà xem náo nhiệt. Em thụ vừa tặc mao vừa cá tính làm sao chịu nổi đàn vật này đây a~~!

“Đánh thật đó thì sao!” Tô Thần Dật không hề sợ hãi chút nào mà trừng lại.

Gã đàn ông hơi hơi híp mắt lại, hoạt động gân cốt chờ phát động.

Hứa Nghị thấy thế liền ôm Tô Thần Dật tha lùi về sau: “Thật có lỗi, anh tôi uống nhiều quá, anh đừng để ý.”

“Tôi còn chưa uống gì được chưa!” Tô Thần Dật rống giận, y từ nhỏ tới giờ bị đùa giỡn như vậy là lần đầu tiên, hơn nữa là đối phương còn là một gã đàn ông, Tô Thần Dật cảm thấy tự tôn nam nhân của mình đã bị đả kích nghiêm trọng.

“Ai~, ồn ào ghê nha.” Một giọng nói giễu cợt từ bên cạnh truyền đến.

Tô Thần Dật cùng gã đàn ông đồng thời quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Cố Thiệu Kiệt hai tay đút vào túi quần nhàn nhã tiến lại gần. Sắc mặt hai người cùng loạt biến đổi, gã đàn ông thu hồi vẻ lạnh lùng trên khuôn mặt cười cười nói nói: “Thì ra là Cố thiếu, đã lâu không gặp.”

Tô Thần Dật ngừng giây dựa yên lặng lùi về phía sau theo Hứa Nghị, y cảm thấy mình nhất định là đã quên xem hoàng lịch khi rời nhà, nếu không thì tại sao lại gặp được tên sát tinh này.

“Là rất lâu.” Cố Thiệu Kiệt cười cười: “Hôm nay rảnh rồi như vậy là chạy tới đây đánh nhau với bạn tôi à.”

“Thì ra là bạn của Cố thiếu.” gã đàn ông giật mình rồi xin lỗi với Tô Thần Dật: “Thật có lỗi. vừa nãy tôi uống nhiều quá, có gì đắc tội mong cậu bỏ qua.”

Tô Thần Dật hằm hừ xua tay, không khách khí nói: “Lần sau rửa mắt sạch một chút.”

Sắc mặt gã đàn ông khê biến, nhưng để tâm đến Cố Thiệu Kiệt đang bên cạnh nên gã chỉ có thể gật đầu xoay người rời đi.

Cố Thiệu Kiệt nghiêng đầu nhìn về phía Tô Thần Dật cười cười: “Thật khéo gặp nha Thần Dật.”

“Chào anh Thiệu.” Tô Thần Dật gượng gạo đáp lời.

Cố Thiệu Kiệt gật gù nhìn về phía Hứa Nghị đang đứng phía sau Tô Thần Dật: “Hứa tiểu thiếu, tôi muốn cùng Tô Thần Dật tâm sự riêng tư, cậu xem...”

“Tôi đi liền!” Hứa Nghị nhanh chóng phản ứng nói: “Đại ca, bữa nào gặp lại.” nói xong không để ý tới phản ứng của Tô Thần Dật mà nhanh như chớp chạy ra khỏi Huyền Hiêu.

Cái tay đang giơ lên của Tô Thần Dật bị đóng băng giữa không trung, thẳng này... thẳng khôn sợ chết này!

Cố Thiệu Kiệt một tay kéo cổ áo Tô Thần Dật: “Đi thôi Thần Dật, chúng ta tâm sự.”

“Ha ha, chuyện này, anh Thiệu.” Tô Thần Dật cười gượng nói: “Đột nhiên em nhớ anh em bảo phải về nhà sớm một chút, lần sau mình nói chuyện nhé.”

“Chút nữa anh em sẽ đến đón em, đi thôi.” Nói xong Cố Thiệu Kiệt không để tâm đến sự phản kháng của Tô Thần Dật mà kéo y vào thang máy của quán bar.

Tô Thần Dật nhất thời có loại cảm giác khóc không ra nước mắt, ai có thể nói cho y biết tại sao lần nào đi chơi cũng gặp phải tên sát tinh này không? Còn gặp đúng lúc mình đang đánh nhau với người ta, hơn nữa mỗi lần nhìn tên sát tinh này chính y không kiềm được mà run rẩy, đây đúng là cường địch trời sinh đầy khiếp sợ mà!

Cố Thiệu Kiệt mang Tô Thần Dật đến phòng trên tầng ba, nhìn Tô Thần Dật cuộn tròn trên sofa, Cố Thiệu Kiệt khê cười nói: “Đừng giả bộ, đưa thứ kia ra đây.”

“Thứ gì?” Tô Thần Dật vẻ mặt mờ mịt.

Cố Thiệu Kiệt hơi híp mắt hạ thấp người đến gần Tô Thần Dật: “Lại giả vờ mất trí nhớ?”

“Tôi vốn là mất trí nhớ được không?” Tô Thần Dật vẻ mặt vô tội nói.

“Mất trí nhớ mà còn đoán chuẩn chỗ này của tôi để chạy đến?” giọng nói Cố Thiệu Kiệt lộ ra chút nguy hiểm: “Hay là nói cậu muốn gỡ mảnh khóc mới để lôi kéo sự chú ý của tôi?”

Khóc miệng Tô Thần Dật co rút: “Đừng nói với tôi quán bar này cũng là của anh.”

“Chẳng lẽ không phải?” Cố Thiệu Kiệt hỏi lại.

Tô Thần Dật im lặng hai giây, rồi sau đó nghiêm mặt nói: “Phiền anh nói hết tên sản nghiệp của mình cho tôi biết đi.”

Cố Thiệu Kiệt bật cười: “Cậu trước kia cũng nói thế, tưởng tôi ngốc sao, nói cho cậu biết để cậu lại tìm đến à?”

“Không!” Tô Thần Dật kiên định lắc đầu: “Tôi nhất định sẽ đi vòng qua.”

“...” Cố Thiệu Kiệt mặt không đổi sắc mà liếc nhìn Tô Thần Dật: “Bớt nói nhảm, đưa thứ kia ra đây!”

“Tôi thật sự mất trí nhớ được chứ!” Tô Thần Dật khóc không ra nước mắt, có quỷ mới biết trước kia chủ nhân của thân thể này đã cầm thứ gì của gã, khối ngọc trên cổ Cố Thiệu Kiệt y còn chưa xuống tay kia mà, nào ai có lấy đồ gì của gã chứ: “Anh Thiệu, em thật sự không biết anh đang nói cái gì a.”

“Còn giả vờ?” Khuôn mặt Cố Thiệu Kiệt âm trầm, sát khí trong đôi mắt càng nặng: “Cậu cho tôi bị ngu à? Giao ra đây!”

Tôi thật sự không biết thứ gì hết á tên khốn! Mẹ nó chuyện trọng sinh này thực chất là muốn hãm hại y đi? Kỳ thật là để y thay chủ nhân của thân thể này trả nợ đi? Sao lại lừa đảo như vậy hả khốn!”

“Tôi nói lần cuối cùng, giao thứ kia ra đây, nếu không đừng trách tôi không nể tình đem cậu...”

“Thùng thùng.”

Tô Thần Dật chưa từng phát hiện ra tiếng đập cửa lại có thể thiêng liêng đến như vậy, mặc kệ thằng nào gõ cửa, anh sẽ tới cảm ơn cả nhà chú mày!

Cố Thiệu Kiệt hùng hăng mà quắc mắt nhìn Tô Thần Dật một cái rồi đứng dậy đi mở cửa, chỉ thấy Tô Việt Trạch một thân tây trang màu xám bạc thong dong đứng ở ngoài cửa.

“Anh~” Tô Thần Dật hí hửng mà chạy tới: “Em nhớ anh muốn chết, em phát hiện chưa có lúc nào nhớ đến anh như lúc này!”

Khóe mắt Tô Việt Trạch nhảy dựng, thầm nghĩ thẳng nhóc này không phải là đã dời mục tiêu rồi chứ? Yên lặng lùi về sau hai bước, Tô Việt Trạch nhướng mày nhìn về phía Cố Thiệu Kiệt – Cậu đã làm gì với nó vậy?

Chúng tôi chỉ nói với nhau có mấy câu được chưa? Cố Thiệu Kiệt bắt đắc dĩ mà nhún vai.

“Anh~” Tô Thần Dật mặt dày mày dạn mà cọ đến bên Tô Việt Trạch: “Mình về nhà đi, em muốn ngủ.”

Tô Việt Trạch vỗ về Tô Thần Dật thuận tiện nhìn về phía Cố Thiệu Kiệt: “Không gây thêm phiền toái cho cậu chứ?”

“Vấn ỉn,” Cố Thiệu Kiệt ngoắc mở hai tay, thật ra cậu có thể tới chậm một chút, thật đó.

Tô Việt Trạch gật đầu: “Chúng tôi về trước đây.”

“Được.” Cố Thiệu Kiệt nhìn Tô Thần Dật cười đầy ẩn ý: “Thần Dật, tạm biệt.”

Vĩnh biệt luôn đê, Tô Thần Dật tóm lấy Tô Việt Trạch quay đầu bước đi, tên sát tinh này, tiểu gia ta trốn còn không kịp.

Dọc đường đi, trong xe rất yên tĩnh, Tô Thần Dật cùng Tô Việt Trạch ngồi song song với nhau ở hàng ghế sau, A Hồ lãnh trách nhiệm mà làm lái xe. Tô Thần Dật khấn trương không ngừng dãn vặt góc áo mà cọ đến bên cạnh Tô Việt Trạch, thấp thỏm nói: “Anh~~”

Tô Việt Trạch lạnh lùng mà liếc nhìn Tô Thần Dật: “Em xem lời anh là gió thoảng bên tai phải không?”

“Em thật không biết quán bar đó cũng là của tên sát... cũng là của anh Thiệu, thật đó” Tô Thần Dật vẻ mặt nghiêm túc nói: “Anh~, xin hãy nhìn vào ánh mắt chân thành của em.”

Tô Việt Trạch mặt không đổi sắc mà nhìn chằm chằm Tô Thần Dật một hồi lâu, ngay khi Tô Thần Dật cảm thấy cả lưng sau lạnh ngắt, Tô Việt Trạch mới lên tiếng: “Có nhiều lúc anh không rõ em rốt cuộc có phải là mất trí nhớ thật sự hay không.”

“Ha?”

“Anh nói lần cuối cùng, từ nay về sau cách xa Cố Thiệu Kiệt một chút, càng xa càng tốt, hiểu không?”

“Hiểu rõ.” Tô Thần Dật vội vàng gật đầu: “Tuân lời huynh trưởng đại nhân dạy bảo.”

Tô Việt Trạch hừ nhẹ một tiếng không nói tiếp nữa.

Trở về Tô Trạch, hai anh em từng người trở về phòng, sau khi tắm rửa một phen, Tô Thần Dật nằm ở trên giường, càng nghĩ càng thấy ức. Y đường đường là đồ đệ của một thần trộm, nhưng lại sao lại lưu lạc đến tình cảnh này, bây giờ y vô cùng hối hận vì lúc trước đã không chịu theo sư phụ học công phu đánh lộn, bằng không thì y cũng đã không bị Cố Thiệu Kiệt chèn ép. Nói tới Cố Thiệu Kiệt, y vừa thấy đã biết tên kia không phải loại người đơn giản, nói không chừng còn là một tên xã hội đen.

Mà chủ nhân trước kia của khối thân thể này lại cố tình “cầm nhâm” thứ gì đó của Cố Thiệu Kiệt, xem ra là đồ vật quan trọng, nếu không Cố Thiệu Kiệt sẽ không dò xét y.

Về sau y vẫn là nên cách xa tên sát tinh này càng xa càng tốt, nếu không lần sau sát tinh muốn tìm đồ của gã mà mình không giao ra được, không chừng mình sẽ bị phơi thây ngoài hoang dã.

Mẹ nó, trọng sinh thì trọng sinh, nhưng hà cớ gì y phải trọng sinh vào người đứa nhỏ xui xẻo này, gặp phải kẻ thù, còn gặp phải đại boss, cuộc sống sau này sẽ ra sao đây a!

Tô Thần Dật trở mình đứng dậy quỳ sấp xuống giường hai tay duỗi về phía trước: “Ông trời ơi, cho sét đánh chết tôi đi, chết sớm siêu sinh sớm cho rồiiiii!”

“Ầm ầm.”

Tô Thần Dật cứng ngắt người mà thu tay: “Tôi giỡn đó, thật đó.”

“Ầm ầm.”

Mẹ nó tôi thật sự nói giỡn maaaaaaaaaaaaaaaaa, Tô Thần Dật ôm lấy gối đầu chạy xuống giường mở cửa phòng ngủ... “Anh hai... cứu mạng a a a.”

“Ầm ầm.”

Mẹ nó sao lại linh nghiệm như vậy chứ! Tô Thần Dật run rẩy đưa tay móc lấy kim phá khóa trong túi áo ra, thuận thực mà mở cửa phòng Tô Việt Trạch rồi vội vàng chạy vào: “Anh, em bị sét đánh chết rồi a a a.”

“...” Tô Việt Trạch cứng mặt mà nghiêng đầu nhìn Tô Thần Dật đang trốn trong chăn mình: “Em đang mộng du à?”

“Ầm ầm.”

Tô Thần Dật run bắn lên, lẩy bẩy tới gần Tô Việt Trạch: “Anh, anh cho em ở lại cả đêm đi, cả đêm luôn, xin anh.”

Tô Việt Trạch yên lặng nhìn tia sáng chớp lóe ngoài cửa sổ: “Anh nhớ lúc trước em không sợ sét”

“Bây giờ sợ.” Tô Thần Dật cuộn tròn thành một cục: “Sinh mệnh rất đáng quý đó.”

“Cột thu lôi nhà chúng ta làm rất tốt, em không cần lo lắng, còn nữa, anh nhớ đã khóa trái cửa, em vào bằng cách nào vậy?”

“...” Tô Thần Dật lặng lẽ cầm kim phá khóa thả vào trong túi áo: “Anh à, em đang ngủ, thật đó.”

“...”

Lời tác giả:

Tô Việt Trạch: “Tiểu Dật, em gấp gấp muốn hiến thân như vậy, vi huynh thật sự rất vui mừng.

Tô Thần Dật: Biến chỗ khác, tôi là sợ sét đánh được không!

Tô Việt Trạch: Tất cả chỉ là ngụy biện.

Tô Thần Dật:...

.....

BONUS:

Chiếc mp3 mới mua làm cho hần rất bất ngờ, mặc dù không mắc tiền nhưng âm thanh lại rất sắc sảo, hần vô cùng phấn khích mà đi khoe khoang với bạn bè, “Đáng ghét ~ khen như vậy người ta sẽ ngại ngừng đó!” Hừm? Đây là tiếng gì thế? Tập âm à? Hần không để ý mà tiếp tục khoe, thằng bạn tỏ vẻ muốn nghe thử một chút, hần liền hào phóng đưa qua... “Ủa? Sao thế này! Vốn làm gì có âm thanh nào!” “Hả? Làm sao có thể?”...Một tia sáng chớp lóe... Tiểu MP3 nhấn nhó: “Tôi chỉ hát cho chủ nhân nghe thôi~~”

11. Chương 11

Sáng sớm tinh mơ, khi tia sáng mặt trời đầu tiên xuyên qua cửa sổ chiếu vào phòng, Tô Việt Trạch là người thức dậy trước. Tiếng hít thở bên cạnh không khỏi khiến cho Tô Việt Trạch nghiêng tai, Tô Thần Dật vẫn

ngủ say như trước, khi ngủ say Tô Thần Dật không có thăng toẹt như lúc thanh tỉnh, mày hơi nhăn, toàn bộ thân thể cuộn tròn, Tô Việt Trạch biết, đây là biểu hiện của việc khuyết thiếu cảm giác an toàn. Nhưng mà, Tô Thần Dật từ nhỏ đã nhận bao nhiêu cưng chiều, loại bất an này là từ đâu xuất hiện?

Lại nói, đây là lần đầu tiên bọn họ cùng giường cùng chiếu, hắn còn nhớ rõ cái năm khi Tô Thần Dật được nhận vào Tô gia, khi đó hắn vô cùng chán ghét, đối với thằng em trai này, hắn đã sớm biết rõ. Phải nói là, thật lâu trước kia, mẹ hắn đã nói cho hắn biết thằng em này có tồn tại, hắn đã từng không để chuyện này trong lòng, chỉ cần một ngày mẹ mình còn sống, Tô Thần Dật vĩnh viễn chỉ là đứa con rơi không được thừa nhận. Nhưng mà hắn không ngờ rằng mẹ mình lại sớm rời bỏ nhân gian.

Mẹ hắn không dạy hắn phải hận, nhưng lại dạy hắn mưu mô như thế nào. Hắn còn nhớ khi mẹ mình hấp hối, bà đặc biệt dặn dò rằng Tô cha chắc chắn sẽ đón mẹ con Tô Thần Dật vào Tô gia, mẹ hắn không cần hắn cùng cha đấu đá, cũng không muốn tranh chấp cái gì, lại càng không muốn hắn làm nhục đôi mẹ con kia. Hắn phải làm một bé ngoan, không thể cãi lời cha, làm một người anh trai tốt, yêu thương thằng em cùng cha khác mẹ này, rồi sẽ có ngày nào đó, Tô Thần Dật sẽ trở thành lớp con ông cháu cha không cầu tiến, lúc đó hắn đã thành công, khi đó toàn bộ Tô gia hết thảy đều là của hắn như trước. Sự thật chứng minh, hắn thật sự thành công.

Hắn dùng sủng ái để đạt được tín nhiệm của cha và Tô phu nhân, để tiện việc ra nước ngoài quản lý công ty, cha không chút do dự giao Tô Thần Dật cho hắn, ngay cả Tô phu nhân cũng ngày càng tín nhiệm hắn, hắn biết, bởi đây là thứ hắn phải dùng thời gian ba năm mới đổi lấy được.

Sau khi Tô cha cùng Tô phu nhân ra nước ngoài, toàn bộ Tô gia chỉ còn lại mình hắn và Tô Thần Dật. So với trước kia, hắn càng thêm “cưng chiều” Tô Thần Dật, Tô Thần Dật chơi bời, không sao, hắn không can thiệp, Tô Thần Dật thích uống rượu, không sao, hắn coi như không biết, Tô Thần Dật hờ chút là ở bên ngoài gây chuyện đánh nhau, không có gì, hắn sẽ giúp y thu dọn cục diện rối rắm. Vì thế Tô Thần Dật ngày càng ngày càng kiêu căng, mà hắn cũng càng ngày càng vừa lòng, bởi vì đây chính là cái kết quả mà hắn muốn. Một đứa em trai không học vấn không nghề nghiệp, chỉ biết sống phóng túng sẽ không thể nào uy hiếp địa vị của hắn ở Tô gia.

Thập chí ngay cả khi Tô Thần Dật xảy ra tai nạn giao thông, hắn không dưới một lần mong muốn, nếu đứa em này chết như vậy thì tốt rồi, hắn sẽ không lại phải buồn phiền ngồi ở nhà, hắn không cần hao tổn tâm cơ đi bện chiếc lưới cưng chiều kia, như vậy hắn sẽ thoải mái hơn nhiều. Nhưng mà hắn không ngờ rằng Tô Thần Dật lại được cứu sống, nhưng mà lại bị mất trí nhớ, bất quá không sao cả, hắn có thể tiếp tục diễn trò, người mất trí nhớ càng dễ khống chế hơn.

Thế nhưng, hắn không ngờ sau khi mất trí nhớ, Tô Thần Dật tựa hồ càng khó nắm bắt hơn trước kia. Ánh mắt y nhìn mình cũng không còn sùng bái, tôn kính như trước kia, tính cách thay đổi cũng không ít, chẳng lẽ một người mất trí nhớ sẽ thay đổi nhiều như vậy?

“Anh~, có phải anh phát hiện ra em rất có sức cuốn hút đàn ông không?”

“...” Tô Việt Trạch yên lặng nhìn thẳng em không biết đã tỉnh lúc nào này, có chút ghen lời, nếu như hỏi sự thay đổi lớn nhất của Tô Thần Dật là gì, hắn tuyệt đối sẽ không chút do dự mà trả lời, đó là da mặt. Da mặt so với trước kia còn dày gấp đôi, điểm này đã được hoàn toàn chứng minh vào tối hôm qua. Mặc kệ hắn có dụ dỗ uy hiếp bao nhiêu, người này thật sự bám chặt giường hắn không rời, cuối cùng còn quang

minh chính đại mà chiếm một nửa giường của hắn rồi lăn ra ngủ say, khiến cho hắn dở khóc dở cười.

“Tỉnh rồi thì dậy đi!”

Nhìn Tô Việt Trạch ngồi dậy, Tô Thần Dật nhất thời có chút sững sờ, sau khi trọng sinh y cũng có tập thể hình, nhưng mà tập hoài mà không nổi cơ bắp, nhưng mà tên trước mắt này lại không giống. Bởi vì mặc đồ ngủ, cho nên cổ áo của Tô Việt Trạch có hơi rộng, lộ ra cơ ngực màu mạch rần chần bên trong, vì thế Tô Thần Dật ghen tị, chuyện này thật không công bằng! Dựa vào cái gì mà hắn lại có cơ ngực mà ta không có, không đúng, phải nói là, mình ngày trước khuôn mặt chuẩn MAN, dáng người cũng đẹp chuẩn MAN, vì có gì mà sau khi trọng sinh lại hoàn toàn không giống như trước!

Tô Thần Dật ôm chăn lăn lộn ở trên giường: “Thật là khốn, thật là khốn a!”

Động tác lấy quần áo của Tô Việt Trạch dừng lại, hắn nghiêng đầu nhìn về phía Tô Thần Dật: “Khốn cái gì?”

“Không có gì...” Tô Thần Dật uể oải đáp.

“Nếu không muốn dậy em có thể ngủ thêm chút, bằng không thì sau này không có cửa đâu.” Nói xong Tô Việt Trạch đi vào phòng tắm.

“Không có cửa chuyện gì?” Tô Thần Dật vùng người bật dậy: “Tại sao lại không có cửa?” Chẳng lẽ tối hôm qua mình không cẩn thận mở cửa phòng hắn nên bị hắn nghi ngờ? Đây cũng không đúng à, rõ ràng tối qua đã tiêu hóa xong quả lừa rồi mà, vậy thì rốt cuộc là tại sao?

“Anh không phải là đã nói với em, cuối tuần em phải đến trường tham gia huấn luyện quân sự sao?”

“Hả?”

“Trước khi khai giảng.” Tiêu Bùi Trạch bình tĩnh tiếp lời: “Tham gia huấn luyện quân sự là điều tất yếu.”

Tô Thần Dật xốc chăn lên, vọt tới trước mặt Tô Thần Dật, ghé cổ hỏi: “Anh~, em thương lượng một chút được không?”

“Hửm?”

“Có thể ”nhảy” qua khóa huấn luyện này được không? Em cảm thấy chuyện này thật không tất yếu mấy.”

“Em cảm thấy vậy sao?” Tô Việt Trạch nhướn mày.

“Em cảm thấy có thể!” Hai mắt Tô Thần Dật lập lòe sáng chói: “Em cảm thấy chuyện này là hoàn toàn có thể.”

Tô Việt Trạch mặt không đổi sắc mà liếc nhìn Tô Thần Dật một cái rồi đóng cửa phòng tắm lại: “Anh thấy em vẫn là nên đi rửa mặt đi.” (rửa mặt cho tỉnh ngủ =))~)

“...” Tô Thần Dật tiến lên cào cào cánh cửa phòng tắm gào rú: “Anh, chuyện này thật phi khoa học, anh không phải rất chiều em sao, anh phải đồng ý chứ, anh diễn sai kịch bản rồi này!”

“Còn nói nhảm ngày mai anh sẽ cho em tham gia vào nhóm huấn luyện quân sự đầu tiên.”

“...” Tô Thần Dật rũ bả vai, thất thểu nhìn về phía chiếc giường lớn trong phòng, vẻ mặt ai oán, haiz~~, cứ cuối tháng 8 đầu tháng 9 hàng năm thì sẽ có một đám hùng binh thần bí trăm vạn người xuất hiện trên mọi thành phố của Trung Quốc*, mà y, lại sắp trở thành một thành viên của nhóm hùng binh này, chuyện này thật mẹ nó rất khốn nạn đúng không! Phải biết là từ nhỏ tới giờ y chưa từng tham gia quân huấn bao giờ a, khốn nạn!

(ở Trung Quốc ngày 1/9 là ngày khai giảng, nếu như trúng thứ 7 hay CN thì sẽ được dời sang thứ 2, trễ nhất là ngày 3/9, trước khi khai giảng thì mọi SV ĐH đều tham gia khóa học quân sự, cho nên “cứ cuối tháng 8 đầu tháng 9 hàng năm thì sẽ có một đám hùng binh thần bí trăm vạn người xuất hiện trên mọi thành phố của Trung Quốc”:”>)

Đại học G là một trong hai trường đại học nổi tiếng nhất B thị, tuy rằng tiếng tăm tuy kém với trường đại học trọng điểm, nhưng lực lượng giáo viên ở G Đại rất hùng hậu, hơn nữa còn được không ít doanh nhân tài trợ. Ở G đại, bất kể là sân trường hay thiết bị, thứ gì cũng đều là lớn nhất, tốt nhất. Cho nên G Đại liền trở thành đại học chuyên dụng cho lớp con ông cháu cha ở B thị. Ngược lại, G đại ở B thị nổi tiếng là trường học dành cho con nhà giàu, tụ tập không ít phú nhị đại, quan nhị đại, cho nên không ít người ôm mộng được gia nhập giới nhà giàu, hoặc là muốn hưởng ké dựa dẫm quyền thế đều muốn bước vào G đại. Nhưng mà muốn tiến vào G đại phải có một trong ba điều kiện, một là thành tích tốt, hai là có tiền, ba là có quyền – chỉ cần bạn có một trong ba thứ đó thì bạn liền có thể tiến vào G đại.

“Nói cách khác là anh dùng tiền nhét em vào?” Khóe miệng Tô Thần Dật run rẩy nhìn Tô Việt Trạch ở bên cạnh. A Hổ đang ngồi ghế lái, vẻ mặt đầy xúc cảm – Nhị thiếu, cậu cuối cùng cũng thông minh một chút.

Tô Việt Trạch không trả lời vấn đề của Tô Thần Dật mà chỉ nói: “Nếu như em đã chọn ngành máy tính thì anh hy vọng em có thể học tập chăm chỉ, đừng để cha thất vọng.”

Nếu tôi chọn ngành tài chính anh còn nói được như vậy sao? Tô Thần Dật khinh bỉ mà bĩu môi: “Anh yên tâm, em sẽ học tập chăm chỉ.”

Nghe thế, Tô Việt Trạch kinh ngạc mà nhìn Tô Thần Dật, tựa hồ không hề tin là Tô Thần Dật có thể nói ra được những lời này, phải biết là trước kia Tô Thần Dật rất ghét học, bằng không thì hẳn cũng không cần dùng tiền để nhét y vào cái trường này.

Đối với ánh mắt hoài nghi của Tô Việt Trạch, Tô Thần Dật cũng không thèm để ý mà quay đầu. Chờ xem, ngày nào đó anh sẽ phải chống mắt lên mà xem! Trên thực tế, Tô Thần Dật trước kia chọn ngành tin học là bởi vì y đối với số hiệu (code, mã hóa... mấy cái mã HTML, mã ascii, mã Huffman đó... etc...) có một loại yêu thích đến cổ chấp, tuy rằng y không thích học nhưng không có nghĩa là y học dốt, bản thân y cũng đã từng nghiên cứu qua một ít số hiệu, lựa chọn ngành này chính là để kinh nghiệm của y trong lĩnh vực này càng thêm thuần thực, dù sao có học tập theo quy trình cũng tốt hơn là tự mình học.

Sau khi đậu xe tại bãi đỗ xe của G đại, Tô Việt Trạch liền mang Tô Thần Dật xuống xe, còn A Hồ thì ở lại trong xe. Sau khi dắt Tô Thần Dật làm thủ tục nhập học, đi nhận hai bộ quần phục rằn ri phải mặc, Tô Việt Trạch liền mang Tô Thần Dật đến dưới lầu kí túc xá.

Bởi vì khóa huấn luyện quân sự ở G đại là khóa huấn luyện kín, cho nên mặc kệ là học sinh nội trú hay ngoại trú, trong lúc tham gia huấn luyện vẫn phải trọ trong trường. Tất nhiên, vấn đề ăn ở không cần lo lắng, bốn người một phòng giống nhau, đồ kèm giường (mền, gối,...) và các vật dụng sinh hoạt khác đều được chuẩn bị đầy đủ, chỉ xách tằm thân vào ở thôi là được.

Ở dưới lầu, sau khi dẫn dò Tô Thần Dật một phen, Tô Việt Trạch liền rời đi, hắn còn phải về công ty xử lý tài liệu. Tô Thần Dật ôm quần áo vừa nhận được, hươu hươu móng vuốt với Tô Việt Trạch: “Anh~~~, lên đường bình an nha~~~”

“...” Chân Tô Việt Trạch lảo đảo một cái, sao hắn cứ cảm giác những lời này của Tô Thần Dật lại có ý nghĩa khác ấy nhỉ?

Mãi cho đến khi không nhìn thấy bóng dáng Tô Việt Trạch, Tô Thần Dật mới xoay người đi thẳng vào tòa ký túc xá, ngấm lại nửa tháng tới mình phải sống ở đây để tham gia cái khóa huấn luyện quân sự chết tiệt kia, Tô Thần Dật nhất thời cảm thấy, nếu như giờ mà có cả một pho tượng vàng trước mặt y, y cũng không hứng thú nổi.

Đứng ở trước cửa phòng ký túc xá quán triệt tư tưởng một phen, Tô Thần Dật mới sửa sang lại biểu tình, đẩy cửa phòng: “He...” chữ llo còn chưa nói ra, thì đã thấy một vật thể không xác định nhằm thẳng Tô Thần Dật mà bay đến, Tô Thần Dật phản ứng nhanh chóng vội vàng nghiêng người. “Choảng” một tiếng, một chiếc ly thủy tinh nằm ngay bên chân Tô Thần Dật, ngay sau đó lại là một đoàn vật thể khác bay ra, Tô Thần Dật yên lặng mà đứng xa một chút, chờ bên trong hết ném.

Không bao lâu, một đồng đồ vật ngự ngay tại cửa, ly nước, gối đầu, ly súc miệng, bàn chải, dép lê vân vân cái gì cũng đều có, sau khi xác định sẽ không còn thứ gì bay ra nữa, Tô Thần Dật mới âm trầm đi tới cửa phòng, trừng ra hàm răng trắng bóc: “Ném có vui không?”

Trong phòng ký túc xá, hai thiếu niên đang xé rách ga giường nhất thời ngẩn ra, đồng loạt nhìn Tô Thần Dật đang đứng ngay cửa phòng, đầy mắt lộ ra chút nghi hoặc, ở trong một góc nào đó trong phòng, có một thiếu niên tóc đen đang cầm sách trên tay, mảy may không hề bị ảnh hưởng.

Tô Thần Dật yên lặng mà lướt mắt nhìn khắp phòng sau đó nhìn hai người kia cười nói: “Như vậy đến lượt tôi.”

Một trận loảng xoảng ầm ĩ nổ ra, ngay sau đó vang lên hai tiếng kêu thảm thiết, và rồi toàn bộ khu nhà ký túc xá đều rung lên theo trận chiến.

Tô Thần Dật bình tĩnh mà ôm lấy túi quần áo đặt trên mặt đất rồi bước vào phòng ngủ, muốn cùng anh chơi ném đồ à, các chú còn non lắm.

• • • • •

Y mua một chiếc khăn tắm, nghe nói tắm nước tốt. Vì thế một ngày nọ sau khi tắm rửa sạch sẽ, y liền hờn hờ bực khăn tắm lại rồi leo lên giường ngủ. Ngủ ngủ... Ừm? Sao vẫn cảm thấy trên người dính dính nhỉ? Dụi dụi mắt, y nhìn thấy... Một cậu trai đáng yêu đang nằm trên người y liếm sạch từng giọt nước... Đương nhiên, càng liếm càng thấp... Và rồi cậu trai ưỡn khuỷu ngẩng đầu lên nhìn y, hai mắt long lanh nước: “Chủ nhân... Sao thế này? Làm cách nào cũng không dứt hết... Em, em không phải cố ý~”

12. Chương 12

Trên thao trường của G đại, có từng tốp từng tốp người xếp hàng thành hình vuông, đây là ngày đầu tiên tân sinh tham gia quân huấn của G đại. Toàn bộ tân sinh, mặc kệ có thích hay không thích đều phải mặc vào bộ đồng phục rằn ri của trường, đưa mắt nhìn qua đúng là xanh mướt một mảnh.

Tô Thần Dật đứng giữa đội ngũ của lớp, xung quanh đều có người che chắn, y chán đến nản mà ngáp ngắn ngáp dài, tối hôm qua y căn bản là không ngủ được ngon giấc.

Ngày hôm qua, sau khi đánh hai thắng bạn cùng phòng quỳ rạp trên mặt đất, Tô Thần Dật không thèm đếm xỉa tới bọn họ mà chỉnh lý lại đồ đạc của mình, thiếu niên tóc đen đứng bên đọc sách cũng không vì y mà rời tầm mắt, vẫn như trước đắm chìm trong quyển sách.

Khi Tô Thần Dật sửa soạn xong giường chuẩn bị thêm chăn thì, hai đứa bạn cùng phòng ở trên mặt đất đứng dậy.

“Mẹ nó, dám đánh bốn thiếu gia, thằng nhóc mày chán sống à!”

“Đúng vậy, thân thể vàng ngọc của bốn thiếu gia mà mày cũng dám đánh à?” Thiếu niên kia phụ họa.

“Fuck! Lục Nhân (Lùren), con mẹ nó mày đừng có bắt chước bố nói chuyện!”

Động tác nhấc chân giẫm lên cầu thang của Tô Thần Dật khựng lại, Lộ Nhân? (Lùren này nghĩa là: Người qua đường) Tên hay thật!

“Long Đào (Lóngtào)! Con mẹ nó mày là cái thá gì, bốn thiếu gia mà cũng cần học mày? Thật sự là nực

cười!”

“Phốc ha haha!” Tô Thần Dật ôm bụng cười, rồi quay người run rẩy chỉ tay vào thiếu niên đứng bên trái: “Cậu tên là Lộ Nhân?”

Lục Nhân bực mình nói: “Thì sao?”

Tô Thần Dật lại lắc đầu chỉ chỉ vào thiếu niên đứng bên phải: “Cậu tên là Long Sáo (lóngtào: áo (thêu rồng))?”

“Đéch gì!”

“Không không không.” Tô Thần Dật khoanh tay, y ghen cười nên khuôn mặt có chút vặn vẹo, y ráng bày ra vẻ mặt nghiêm túc nói: “Tôi cảm thấy tên các cậu nghe rất hay, thật đó!”

“Cho dù mày có khen thì bọn tao cũng không hài lòng!” Lục Nhận cao ngạo mà hất đầu.

Long Đào khinh bỉ liếc Lục Nhân một cái rồi nhìn sang phía Tô Thần Dật: “Thằng nhóc, dám đánh bản thiếu, quỳ xuống xin lỗi bản thiếu sẽ tha thứ cho mày!”

“Kêu một tiếng Lục gia gia tao cũng sẽ miễn cưỡng tha thứ cho mày!” Lục Nhân rộng lượng nói.

Tô Thần Dật lạnh mặt nhìn hai người rồi quay đầu trèo lên giường.

“Thao! Dám không nhìn bản thiếu!” Long Đào ba bước nhập hai tiến đến bắt lấy Tô Thần Dật, “Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt oa~~~~~”

Nhìn Long Đào lần thứ hai ngã xuống đất, Lục Nhân yên lặng lùi về sau một bước nhỏ, người này có vẻ không dễ chọc...

Tô Thần Dật thu chân hừ lạnh một tiếng: “Tôi thiếu chút nữa bị các cậu đập đến chấn động não còn chưa tính, cậu cũng dám tìm tôi tính sổ?”

“Rầm” một tiếng, thiếu niên tóc đen bình tĩnh mà mở sang trang tiếp theo.

“Không phải mày không bị đập trúng sao!” Long Đào phẫn nộ mà chỉ vào mặt Tô Thần Dật.

Tô Thần Dật âm hiểm mà híп mắt: “Ý cậu là tôi lại để cậu đập một chút?”

“Bản thiếu thích người biết điều.” nói xong Long Đào cầm chiếc dép trên mặt đất lên, lần thứ hai nhào vào Tô Thần Dật.

Lục Nhân thấy thế cũng không chịu thua kém mà cầm ly thủy tinh chạy về phía Tô Thần Dật. Rất nhanh ba người liền dồn cục vào một chỗ, cũng may khi vào phòng Tô Thần Dật thuận tay đóng cửa lại, bằng không thì tiếng động ầm ĩ như vậy cũng đủ khiến cho khán giả ở bên ngoài vây kín phòng ký túc.

Một trận náo loạn ầm ĩ vang lên cùng tiếng ghế ma sát trên nền nhà đan vào nhau, chói tai không chịu được. Thiếu niên tóc đen đứng trong góc tường vẫn như trước, bình thản mà nhìn quyền sách trên tay, không mấy may chịu ảnh hưởng.

Một chiếc dép lao xanh da trời từ trong vòng chiến lao ra bay thẳng vào góc phòng thiếu niên đang đứng, chỉ thấy thiếu niên nhẹ nghiêng người, chiếc dép lao bay ngang qua người cậu đập vào cánh cửa phía sau. Mấy thiếu niên không nhăn một chút nào, tiếp tục lật sang trang kế tiếp.

Không bao lâu, trong phòng ký túc lại lần nữa vang lên tiếng gào thảm thiết, Long Đào và Lục Nhân mới nãy còn hùng hùng hổ hổ mà bây giờ đã nằm rạp trên mặt đất rên rỉ, trên quần áo chỗ nào cũng hằn dấu chân màu xám.

Tô Thần Dật phỉ phỉ tay, nhìn xuống hai người trên mặt đất: “Đánh nữa không?”

“Tao... tao sẽ nói ba tao thật mày!” Long Đào vẻ mặt phẫn nộ, hắn là cậu ấm trong nhà, là tiểu thiếu gia được nâng niu trong lòng bàn tay của ông bà già nhà mình, từ trước tới giờ đều là hắn bắt nạt người khác, hôm nay bị Tô Thần Dật đánh thành như vậy làm sao không bực mình cho được.

“Cậu thì sao?” Tô Thần Dật nhìn về phía Lục Nhân: “Cũng muốn gọi ba mẹ tới thật tôi?”

Lục Nhân hừ một tiếng, ngoảnh mặt sang chỗ khác: “Chuyện của mình, tôi có thể tự giải quyết.”

“Rất tốt.” Tô Thần Dật vỗ vỗ tay: “Tôi thích người tự lập, không giống ai đó, một đứa nhỏ mãi không lớn, có việc chỉ biết tìm cha mẹ, cậu muốn kêu thì kêu nhanh đi, tôi đi tắm rửa trước rồi chờ.”

“Mày nói ai là đứa nhỏ mãi không lớn!” Long Đào tức giận.

“Ai đáp lại thì là người đó.”

“Mày!” Long Đào trừng mắt nhìn: “Mày chờ đó cho tao! Còn mày nữa Lục Nhân! Dám đối nghịch với tao, mày được lắm!”

Lục Nhân bò dậy phỉ phỉ dấu chân trên người: “Kệ mẹ mày.” Nói xong liền vươn tay phải về phía Tô Thần Dật: “Cậu thật lợi hại, rất đáng khen, chúng ta kết bạn đi.”

Tô Thần Dật nhướng mày: “Đây là ý gì?”

Lục Nhân trừng mắt nhìn Tô Thần Dật: “Không muốn à!”

“Không có.” Tô Thần Dật cười cười rồi bắt tay: “Tô Thần Dật.” Nhìn thấy bản chất của Lục Nhân cũng không xấu, Tô Thần Dật y sống hai mươi năm, tuy rằng chưa rời cái trần nhỏ kia lần nào, nhưng mà người làm nghề như bọn họ (nghề trộm ==) cái quan trọng nhất là phải có mắt quan sát, từ địa hình cho đến con người, đều phải quan sát chính xác. Bằng không thì khi lần đầu tiên nhìn thấy Cố Thiệu Kiệt y đã không sợ sệt như vậy, cái loại như Cố Thiệu Kiệt kia, vừa nhìn đã biết không hề đơn giản. Về phần Tô Việt Trạch, lúc trước coi như y nhìn nhầm, nếu không thì bây giờ y đã không ở tại nơi này.

“Tô Thần Dật? Long Đào lặn người từ mặt đất bò dậy: ”Mày chính là Tô Thần Dật?”

Lục Nhân theo bản năng mà chặn tầm nhìn của Long Đào: “Mày lại muốn gì.”

“Cút chỗ khác.” Long Đào đẩy Lục Nhân tránh ra rồi tiến lên phía trước: “Tao có nghe qua tiếng tắm của mày, mày đánh nhau nổi tiếng ác, hôm nay rốt cuộc cũng thấy được người thật” Long Đào đảo vòng quanh Tô Thần Dật một vòng: “Tuy rằng hơi gầy, bất quá đánh đấm cũng được, nghe nói mới đây mày còn chinh phục bọn Cường tử một trận, không tồi, thằng oắt kia tao đã sớm ngứa mắt.”

“Đồ điên.” Tô Thần Dật bĩu môi quay đầu đi về phía tủ quần áo của mình, vừa rồi đánh nhau toàn thân đầy mồ hôi, bây giờ y chỉ muốn đi tắm rửa.

“Này, Tô Thần Dật, kết bạn đi, chuyện mày đánh bản thiếu, bản thiếu không so đo.”

Tô Thần Dật cầm lấy quần áo rồi “Phập” một tiếng đóng sập cửa tủ lại cũng không thèm nhìn lấy Long Đào một cái mà đi vào phòng tắm.

“...” Long Đào sượng mặt mà nhìn cánh cửa đóng lại, vẻ mặt vẩn vơ.

“Đáng kiếp.” Lục Nhân cười xùy một tiếng rồi bắt đầu thu dọn đồ đạc của mình trên mặt đất.

“Ầm” một tiếng giòn vang, thiếu niên tóc đen lại tiếp tục gỡ sang trang mới.

“Thao! Họ Lục, mày đừng có lên mặt!”

Nhìn đồng đồ vật không còn khả năng sử dụng nữa, Lục Nhân nhú mày cầm lấy điện thoại nhanh chóng gọi điện: “Mang cho tôi một bộ đồ dùng mới, còn có đồ kèm giường đến phòng kí túc.”

Nghe Lục Nhân nói như thế, Long Đào cũng đột nhiên nhớ ra đồ đạc của mình cũng đã hy sinh trong lúc

đánh nhau, cho nên, hấn cũng gọi điện thoại.

Khi Tô Thần Dật khoan khoái mở cửa phòng tắm bước ra, thì thấy Long Đào và Lục Nhân đang căng mắt trừng nhau, bối cảnh xung quanh hai người đều hực lửa, đứng ngay tại cửa ra vào là hai tên người hầu. Trên tay hai người nọ đều ôm một túi to linh tinh đồ đạc, biểu tình nơm nớp lo sợ. Trong góc phông, thiếu niên tóc đen vẫn mãi miết đọc sách, Tô Thần Dật phát hiện từ lúc y vào phòng tắm cho đến lúc đi ra, cậu ta vẫn khổng mảy may dịch chuyển.

Sờ sờ mũi, Tô Thần Dật đem quần áo bẩn ném vào trong chậu rồi đi vào phòng ngủ: “Tôi nói, các cậu còn trừng nhau đến khi nào?”

“Tôi nói lại lần nữa, cái giường gần cửa này là của bản thiếu!”

“À?” Lục Nhân nhướn mày: “Trên đó viết tên của mày à?”

“Bản thiếu vào trước, cái giường kia đương nhiên là của bản thiếu!”

“Thật ngại quá, là tôi đặt đồ lên đó trước rồi.” Lục Nhân không hề kém cạnh.

Tô Thần Dật hắc tuyến lướt qua hai người đi đến giường của chính mình, thì ra là tranh giường, rảnh đến vậy?

“Phải không? Nhưng tao không thấy cái gì ở trên giường hết.”

Tô Thần Dật yên lặng quay đầu nhìn về phía cái giường nát vụn như tương, phía trên trừ bỏ tấm đệm, đúng thật là không có gì hết, còn ga trải giường thì đang nằm trên mặt đất.

“Nói đến cái này, Long thiếu hấn là nên đền cho tôi một bộ (ga giường) đi?”

“Chiếm giường của bản thiếu mà còn muốn bản thiếu đền cho mày? Nằm mơ!”

“Tôi nói.” Tô Thần Dật giật giật khóe miệng: “Các cậu nên chơi kéo búa bao đi, ai thắng thì giường của người đó.”

Hai người đồng loạt quay đầu nhìn Tô Thần Dật.

Hai tên người hầu đang ở cửa nhìn về phía Tô Thần Dật với vẻ mặt cảm thông, cười nhạo chỉ số thông minh của thiếu gia chúng tôi là không nên, ngài bảo trọng!

Hai người liếc mắt nhìn nhau rồi gật đầu thật mạnh: “Ý kiến hay!”

Vậy cũng xong? Hai tên người hầu cười ngất, thiếu gia, quả nhiên là tôi không nên ôm kỳ vọng quá lớn đối với chỉ số thông minh của ngài!

“Thằng oắt đứng giữa kia, bố gọi mà mày đếch nghe thấy à!”

“Thần Dật, Thần Dật,” Long Đào đứng phía sau Tô Thần Dật thấp giọng gọi: “Hoàn hồn Tô Thần Dật, huấn luyện viên gọi mày kìa.”

“Còn ngẩn người, muốn chết có phải không!” Huấn luyện viên lớn tiếng gầm, hung tợn mà trừng mắt nhìn Tô Thần Dật, dường như nếu Tô Thần Dật không hoàn hồn thì gã sẽ lập tức tiến tới kéo ra khỏi đội ngũ.

Tô Thần Dật mãnh liệt hoàn hồn, mờ mịt nhìn về phía huấn luyện viên, ai~ y nghĩ đến chuyện hôm qua mà nghĩ đến xuất thần.

“Chính cậu! Bước ra khỏi hàng!”

Tô Thần Dật nhìn trái nhìn phải, phát hiện tầm mắt của huấn luyện viên vẫn chăm chăm nhìn y, vì thế y đành nhận mệnh, tiêu sái mà rời khỏi đội ngũ, chậm rãi tiến lên.

“Tôi đang nói chuyện mà cậu cũng dám thất thần?”

Tô Thần Dật khép chặt hai chân làm bộ nghiêm trang: “Báo cáo huấn luyện viên, đó là bởi vì huấn luyện viên ngài đẹp trai đầy bá khí, em không cẩn thận nên nhìn đến ngây người!”

Đám người ở phía sau đều vặn vẹo, không có cái gì thống khổ bằng chuyện muốn cười mà không dám cười.

“Nịnh bợ vô dụng!” Huấn luyện viên độc ác trừng Tô Thần Dật một cái: “Niệm tình cậu vi phạm lần đầu tiên tôi bỏ qua cho cậu, đứng vào hàng.”

Thấy Tô Thần Dật đứng vào hàng, lúc này huấn luyện viên mới hùng hồn nói: “Tôi họ Diêm, Diêm trong Diêm La Vương, từ hôm nay trở đi, trong nửa tháng tôi sẽ huấn luyện các cậu, tôi biết có nhiều người các cậu gia thế không nhỏ, nhưng tôi nói cho các cậu biết, ông đây không quan tâm, ở trong này, các cậu đều như nhau, huấn luyện tốt, sẽ có nhiều thời gian nghỉ ngơi, nếu huấn luyện không tốt, hừ hừ, đừng trách ông đây xài chiêu ác trị các cậu!”

“Này, Tô Thần Dật, mày thật tuyệt, như vậy mà có thể lừa được gã kia.” Long Đào ở phía sau thấp giọng nói.

Tô Thần Dật không hề chớp mắt, tay bên hông yên lặng giờ ra ký hiệu chữ V.

“Làm một người lính đủ tư cách, nội vụ là yêu cầu đầu tiên, bây giờ cho các cậu 10 phút chỉnh lý nội vụ, mười phút sau tôi sẽ đi kiểm tra, giải tán!”

Ra lệnh một tiếng, đám cú có gai lần lượt bay đi, Long Đào và Lục Nhân tự động cọ đến bên cạnh Tô Thần Dật, cùng y đi vào phòng ký túc.

Sau khi lên lầu, Tô Thần Dật không khỏi hỏi ra những thắc mắc vẫn luôn nối tiếp nhau dưới đáy lòng: “Nội vụ là cái gì?”

“Xếp đậu hủ.” Long Đào thờ ơ đáp.

“Xếp đậu hủ?” Tô Thần Dật kinh ngạc: “Đậu hủ mà cũng có thể xếp?”

Bọn họ nói chuyện đến đó thì đã tới cửa phòng ký túc, Lục Nhân mở cửa phòng ra chỉ tấm chăn được gấp phẳng như đậu hủ ở trên cái giường lân cận giường của Tô Thần Dật, nói: “Chính là như vậy.”

Vờ lờ! Tô Thần Dật trừng lớn mắt, thật sự là mở mang đầu óc!

• • • • • Chương 13

BONUS:

Mới còn trẻ mà y đã bị thoái hóa cột sống cổ, y buồn bực đi mua một cái gối đầu mới, chuyên dùng để trị thoái hóa cột sống cổ. Tối đến, y vừa lăn lộn vừa cảm thán, cái gối này quả nhiên rất thoải mái, êm êm, mềm mềm, còn, còn... ầm ầm? “Ồi chào?!” Y phát hiện thứ mình đang gối lên không phải là cái gối đầu kia, mà là cặp đùi xinh đẹp trắng nõn mơn mớn của một mỹ thiếu niên a! Mỹ thiếu niên chỉ bình tĩnh tiếp tục dùng tay mát xa cổ của y, sau đó dịu dàng hỏi: “... Chủ nhân~~~ thoải mái không ~~~?”

13. Chương 13

Khi Long Đào và Lục Nhân chỉnh sửa xong nội vụ của mình, Tô Thần Dật vẫn còn vật lộn với đám chăn của y, phá rồi xếp, xếp rồi phá, cái chăn mới tinh bị Tô Thần Dật chà đạp đến vô cùng thê thảm. Thiếu niên tóc đen đứng bên cạnh bàn học cầm sách trên tay nhưng đuôi mắt khẽ nhếch, khóe mắt có chút run rẩy, quả nhiên là cậu ấm bị chiều quá hóa hư.

Sau khi trải qua vô số lần thất bại, kiên nhẫn của Tô Thần Dật rốt cuộc cũng cạn kiệt, chỉ thấy y vùi chán thành một cục: “Con mẹ nó, cái chăn chết tiệt, mềm nhũn thế này làm sao có thể xếp vuông được chứ, khổn nạn!” Nói xong còn nổi giận đá mấy đá.

Quả nhiên là công tử bột, thiếu niên tóc đen thu hồi tầm nhìn đưa mắt nhìn quyển sách trên tay.

Hai người Long Đào vốn đang chuẩn bị tới bắt chuyện với Tô Thần Dật thì yên lặng liếc nhìn nhau rồi lui về phía sau một bước, âm thầm đứng chặn lại cái thang leo lên giường.

Tô Thần Dật sau khi xả giận liền nghiêng đầu nhìn về phía đám chắn trên cái giường bên cạnh giường mình, không chỉ có chắn ngăn nắp mà ngay cả ga giường cũng phẳng phiu thẳng tắp, không có một nếp nhăn. Ánh mắt Tô Thần Dật híp lại, thâm nghĩ chần của thằng nhóc này chắc hẳn là được may bằng vật liệu đặc biệt đi? Bằng không thì làm sao có thể xếp thành hình lập thể như vậy được chứ.

Hơi hơi thăm dò, thấy ánh mắt dưới lớp tóc của thiếu niên tóc đen vẫn mãi miết đặt trên cuốn sách, Tô Thần Dật thu hồi tầm mắt, đột nhiên nhảy lên không trung một cái, “rầm” một tiếng dẫm lên giường của thiếu niên tóc đen. Ngay cả cái bàn liên giường cũng run lên một cái.

Ánh mắt của Long Đào và Lục Nhân sáng lóe, lập lòe lập lòe.

Thiếu niên tóc đen chậm rãi khép sách lại, cầm sách đặt lên giá, toàn bộ giá sách cũng rất gọn gàng, mỗi khổ sách đều đặt trong mỗi ô khác nhau, không chút nào gấp ghe. Đẩy ghế dựa về chỗ cũ, thiếu niên tóc đen lui vài bước mà lạnh lùng nhìn Tô Thần Dật đang nhảy nhót trên giường của cậu.

Tô Thần Dật ngồi chồm hổm trên giường cấn cấn ngón tay nhú mày nhìn xấp chắn góc cạnh rõ rệt trước mắt, xấp chắn không hề có một chút nếp nhăn. Sau khi đấu tranh tư tưởng một phen, Tô Thần Dật vươn tay chọt một cái: “Thì ra không có nhét giấy các tông a.”

Thiếu niên tóc đen: “...”

Tô Thần Dật đưa tay vén (chắn) lên, cả giận nói: “Không nhét giấy các tông mà cũng có thể xếp thành như vậy, muốn nghịch thiên hả khôn!”

Hai người Long Đào nhất hời trềng lớn mắt, miệng mở thành hình chữ “O”, vẻ mặt khiếp sợ mà nhìn Tô Thần Dật đang trên giường-của-người-khác chà đạp chắn-của-người-khác, cái chắn mới rồi còn ngăn nắp mà giờ đã bị Tô Thần Dật vùi thành một cục, cái giường vốn bằng phẳng cũng bị y làm cho hỗn độn.

Long Đào yên lặng quay đầu về phía Lục Nhân, cái này, chúng ta gọi là không-cần-bói-cũng-biết sao?

Lục Nhân bình tĩnh nhìn lại, không, cái này gọi là tư tưởng lớn gặp nhau! (ý nói việc cùng nhau chặn cầu thang)

Thiếu niên tóc đen hứng chịu tai họa, không đúng, là thiếu niên tóc đen hứng chịu đôi tay độc ác, cũng không đúng, tóm lại, thiếu niên tóc đen vẫn không bị Tô Thần Dật kích thích, vẫn như trước đục mặt nhìn cái giường khốn khổ của mình bị chà đạp.

Sau khi phát tiết, Tô Thần Dật vô cùng sáng khoái, y đắc ý vỗ vỗ tay, khoe mắt liếc đến khuôn mặt ngây dại của ba người ở phía dưới rồi lại nhìn thiếu niên tóc đen khó hiểu hỏi: “Cậu không nhìn sách mà nhìn tôi làm gì?”

Thiếu niên tóc đen nhướn mày, ý cậu sao?

“Ờ ờ!” Tô Thần Dật chỉ vào hai khối nội vụ trước mặt: “Vì sao bọn mày đều như thế!”

“...” Honey à, anh chú ý sai trọng điểm rồi~?

“Tại sao tôi gặp cách gì cũng không được!” Tô Thần Dật chỉ vào đồng chân dưới chân mình: “Đây là phản khoa học! Từ từ...” Tô Thần Dật ngây người nhìn đồng chân dưới chân, rồi nhìn cái giường cách mình không xa, cuối cùng nhìn về phía thiếu niên tóc đen, gượng gạo hỏi: “Tại sao tôi lại ở trên giường cậu?”

Loại vấn đề này không phải là nên hỏi cậu sao! Có trời mới biết cậu tại sao lại rảnh hơi nhảy lên giường của tôi đó khốn! Thiếu niên tóc đen hai mắt vèo vèo phóng ánh sáng lạnh, đôi môi mỏng khẽ mấp máy: “Lăn xuống ngay.”

“Chuyện này...” Tô Thần Dật vẻ mặt khó xử: “Độ khó rất cao, tôi nhảy xuống được không?”

Ờ ờ! Chuyện này có thể nhẫn nhưng bản thiếu hết nhẫn rồi! Thiếu niên tóc đen đưa hai tay nắm lấy thành ghế dựa chuẩn bị kéo tới đập Tô Thần Dật, hai người Long Đào thấy thế liền vội vàng tiến lên bắt lấy tay thiếu niên tóc đen: “Bớt giận đi Kỳ thiếu, nóng nảy như thế là không nên, bình tĩnh bình tĩnh chút.”

“Tôi sẽ thực sự không lăn đâu, cậu đừng có tức giận, tôi nhảy xuống liền đây...a, có lẽ tôi vẫn là nên nhảy trên giường mình, không đi giày chân sẽ đau.”

Long Đào Lục Nhân đồng thời quay đầu nhìn về phía Tô Thần Dật, ánh mắt cầu xin, ông tổ à, chúng tôi gọi cậu là ông tổ được không? Ngài đừng thêm dầu vào lửa nữa được không? Được không?

Tay cầm ghế dựa của thiếu niên tóc đen nổi đầy gân xanh, ngực cũng phập phồng kịch liệt: “Cút ngay.”

“Chàng trai, thể giới đẹp đẽ như vậy, cậu như thế là không nên.” Tô Thần Dật mang giày xong rồi vỗ vỗ vai thiếu niên: “Nếu cùng nhau ở chung một phòng, chúng ta hẳn là nên hài hòa ở chung mới đúng, vừa rồi tôi không cố ý phá giường của cậu, ai bảo cậu gấp mền tinh tế quá làm chi, tôi nhất thời không nhịn được liền... Cậu sẽ không trách tôi, đúng không?”

Đậu xanh rau má! Long Đào Lục Nhân buông thiếu niên tóc đen ra, đồng thời lùi về sau hai bước, thẳng cha này là cố ý mà, ông nội này là GATO trắng trợn một cách trần trụi mà!

“Ý cậu sao?” Thiếu niên tóc đen nghiêng răng.

“Tôi cho rằng cậu tuyệt đối sẽ không trách tôi.” Tô Thần Dật chuyển to hóa bé mà gật gật đầu, rồi lại chạm vào bả vai thiếu niên tóc đen: “Haiz~, tôi nói, cậu làm sao hay vậy? Tôi thấy cậu gấp còn tốt hơn bọn họ, từng được học qua sao? Hay là cậu nhét các-tông bên trong để gấp lại rồi rút ra? Dạy tôi đi.”

Hai người Long Đào lộ ra ánh mắt ai oán, trước mặt chúng tôi mà còn nói xấu chúng tôi, cậu xác định đây là hành vi của một thằng đàn ông đích thực sao?

“Dạy cậu...”

Tiếng chuông chói tai vang lên cả khu phòng ký túc, một tiếng liền một tiếng, tiếng sau dồn dập tiếng trước. Thiếu niên tóc đen hung hăng mà trừng to mắt nhìn Tô Thần Dật một cái rồi xoay người đi ra khỏi phòng ký túc, Long Đào và Lục Nhân cùng kéo Tô Thần Dật ra khỏi phòng: “Tập hợp, chút nữa tới trễ là xong đời.”

“Chần tôi còn chưa gấp xong mà, đừng có gấp gấp như vậy chứ!”

“Không sao đâu.” Long Đào mặc kệ Tô Thần Dật dầy dụa nhanh chóng lôi y chạy đi: “Có Kỳ thiếu chống lưng, cậu không tới nỗi nào đâu, Diêm La Vương độc ác có tiếng, nếu đến trễ không chừng còn thảm hơn.”

Toàn bộ khu ký túc vang lên tiếng bước chân vội vàng, mọi người kẻ chen kẻ lẩn, sợ tới trễ sẽ bị huấn luyện viên nhà mình dạy dỗ. Bởi vì có không ít học sinh có gia thế, nên G đại rất chú trọng tới việc huấn luyện tân sinh, huấn luyện quân sự hàng năm đều là mời huấn luyện viên trong quân khu tới.

Trước khi tân sinh nhập học, giáo viên đều bàn bạc với gia đình học sinh, trường học sắp xếp huấn luyện quân sự quan trọng không phải tờ giấy trong túi hồ sơ kia, mà quan trọng là rèn luyện tính tự lập của sinh viên, vì thế nhóm gia đình có con-em-khó-bảo đều vui vẻ đồng ý, bọn họ không dám ước ao con mình có thể nghiêm khắc kiểm chế bản thân như quân nhân nhưng ít gì cũng có thể tự lập một chút? Huống chi sau mỗi khóa huấn luyện hàng năm, gia đình học sinh hưởng ứng không ít, nhìn một đồng thư cảm tạ, một mớ cờ thưởng, một đồng thiết bị dạy học kia là có thể biết gia đình học sinh đối với việc huấn luyện này có bao nhiêu vừa lòng. Điều này cũng khiến cho G đại càng tiếp tục coi trọng khóa huấn luyện quân sự cho tân sinh.

Vì thế, gia đình đã đồng ý, mặc kệ bối cảnh chú em có to lớn bao nhiêu, chỉ cần chú em là tân sinh, chỉ cần chú em có mặt trong đội ngũ huấn luyện quân sự thì cần phải nghe theo lời của huấn luyện viên chỉ huy. Muốn dùng bối cảnh hiếp người? Tỉnh ngủ đi cưng, không thấy thư đồng ý của cha mẹ chú em đã ký sao? Không nghe lời? No problem, ăn phạt xong thì cũng phải nghe lời thôi, dù sao đã có thư đồng ý, chỉ cần người không chết, cơ thể không tàn, muốn phạt thế nào thì đều do huấn luyện viên quyết định.

Cho nên, phạm lỗi đã bước vào G đại, các đại thiếu gia và các tiểu thư đều có chung một ý thức, chỉ cần ngoan ngoãn sống sót qua nửa tháng này, về sau muốn phá trường phá lớp sao đó đều do bọn họ quyết định.

Sau khi tiếng chuông báo kết thúc chừng hai phút, sân trường lại đầy ắp người, sau khi các vị huấn luyện viên hô vài cái khẩu lệnh liền dẫn ban chỉ đạo chậm rãi kiểm tra phòng ký túc của các tân sinh.

Ước chừng hai mươi phút sau, các vị huấn luyện về mặt khác nhau mà đi vào từng lãnh địa của mỗi người. Sau khi mới bị chỉ đích danh xong, Tô Thần Dật lại vinh quang mà bị huấn luyện viên tóm vào hàng đầu, cùng y còn có chục người khác, thiếu niên tóc đen cũng ở trong nhóm đó.

Sau khi tuần tra một phen, Diêm huấn luyện viên ngừng bước trước mặt thiếu niên tóc đen, ánh mắt nhìn thiếu niên biến hóa không ngừng, cuối cùng vô cùng đau đớn than thở: “Bọn chúng bị kéo tới đây tôi không nói làm gì, tại sao cậu cũng ở đây hả!”

Thiếu niên mấp máy môi không nói gì, lưng thẳng tắp, ánh mắt chăm chăm về phía trước.

“Thời thế đổi thay.” Diêm huấn luyện viên lắc đầu thở dài: “Đúng là giới trẻ bây giờ a!”

“Hắn nói cứ y như mình đặc biệt lắm ị.” Tô Thần Dật nói thầm.

Diêm huấn luyện viên đi đến trước đội hình, khí thế hào hùng rống to: “Số 3 số 4 phòng 302 bước ra khỏi hàng!”

Tiếng nói vừa dứt, đội ngũ bên dưới cả đám vui sướng cười trên nỗi đau của người khác, chỉ có Long Đào và Lục Nhân về mặt bối rối, so với hai người này Tô Thần Dật lại càng thêm rối rắm, y biết phòng mình là phòng 302 nhưng chết tiệt là y không nhớ giường mình là giường số mấy, nếu như bước ra mà đúng thì ok rồi, nhưng lỡ không phải y thì sao? Chẳng phải là đem mặt nũi ném lên núi sao! Thiếu niên tóc đen một thân quân phục lục sắc phẳng phiu tiêu sái rời khỏi đội ngũ đứng trước mặt huấn luyện viên, trên mặt không có bất cứ biểu cảm gì.

Diêm huấn luyện viên ôm lấy trái tim nhỏ bé yếu ớt, về mặt vắn vẹo mà nhìn thiếu niên tóc đen: “Cậu số mấy?”

“Số 3.”

“Thối đời lụn bại, giới trẻ bây giờ thật là, Kỳ Thương, cậu muốn tôi phải nói làm sao đây?” Nhớ tới cái giường thê thảm kia, Diêm huấn luyện viên bày ra một bộ đau lòng: “Tôi phải nói sao với cha của cậu đây!”

Mặt Kỳ Thương như khúc gỗ, đáy mắt không chút dao động.

Diêm huấn luyện viên lại tiếp tục thở dài, khi phát hiện chỉ có một mình Kỳ Thương đứng ra, gã lại rống lên: “Số 4 đâu? Chết rồi hả!”

Tô Thần Dật vẫn như trước, nhìn trái nhìn phải nhìn xung quang, thậm nghĩ, chẳng lẽ hai thằng oắt kia

cũng không chú ý số giường?

Diêm huấn luyện viên hung hăng cau mày, cái nếp nhăn kia cơ hồ có thể kẹp chết con ruồi, thấy đội ngũ vẫn bất động như trước, Diêm huấn luyện viên lại đưa mắt nhìn sang phía Kỳ Thương: “Thằng nhóc kê giường của cậu đâu?”

Kỳ Thương im lặng một chút, sau đó nghiêng người nâng tay phải lên, ngón trỏ thon dài thẳng tắp xuyên qua đám người trong đội ngũ chỉ vào Tô Thần Dật: “Là cậu ta.”

“Ha?” Tô Thần Dật trừng lớn mắt chỉ vào chính mình, tôi?

14. Chương 14

Tháng 9 giữa thu trời mát mẻ, cũng là thời điểm tân sinh nhập học. Vào mùa này, hàng năm nước China đều xuất hiện một lực lượng hùng binh thần bí trăm vạn người, nhưng nhóm hùng binh trăm vạn người này chỉ xuất hiện khoảng hai tuần đến một tháng là lại biến mất một cách thần bí, trở thành một câu đố không có lời đáp dành cho các quốc gia khác.

Làm một thành viên trong lực lượng hùng binh trăm vạn người này, dưới một loạt ánh mắt dò xét, Tô Thần Dật vô tội chớp mắt mấy cái: “Thì ra mình là số bốn a.”

“...” Honey à, cưng còn có thể ngây thơ hơn được nữa không? (__ __#) Khóe miệng của Diêm huấn luyện co quắp, thằng nhóc này gã còn nhớ kỹ, trước đây không lâu khi gã phát biểu thì nó lại dám công khai thất thần, vốn là chuẩn bị phạt nó, ai ngờ thằng nhóc này nói dễ nghe quá... Khụ, sao nào, là người thì ai chẳng thích nghe lời tán thưởng chứ?

Cho nên lúc đó gã không phạt nó, thế nhưng gã thật không ngờ thằng nhóc này lại chính là chủ nhân của chiếc giường thảm không nở nhìn kia, nhớ khi gã tiến vào cái phòng 302, cái cảnh tượng đó, quả thực cứ như hai cực phân hóa, bên trái chính tề ngăn nắp, còn bên phải thì bừa bãi lộn xộn, mà cũng không ngờ một người trong số đó lại là Kỳ Thương, nghĩ đến, Diêm huấn luyện lại đau lòng.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì? Cần tôi tới mời ra à? Ra khỏi hàng!”

Tô Thần Dật bữu môi chậm chạp tiến lên, khi ánh mắt chạm phải Kỳ Thương, Tô Thần Dật không tự nhiên mà dời mắt đi, ánh mắt của tên này thật kinh khủng a.

“Hai người các cậu.” Diêm huấn luyện đi qua đi lại trước mặt hai người: “Tôi cho các cậu đi sửa sang lại nội vụ mà các cậu sửa thành như thế à?”

Tô Thần Dật giơ tay lên, yếu đuối nói: “Báo cáo Huấn luyện, em chỉ là không biết gấp nội vụ mà thôi.” “Không biết gấp sao cậu không đi hỏi Kỳ... ờm, cậu biết không đi hỏi hai đứa bạn cùng phòng sao!” Diêm

huấn luyện trừng mắt: “Đừng nói với tôi, cậu chưa tham gia huấn luyện quân sự ở trung học!”

“Thật sự không có mà.” Tô Thần Dật vẻ mặt chân thành.

Ờ ờ! Loại con ông cháu cha không tham gia quân huấn như Tô Thần Dật gã đã gặp qua không ít, nhưng cái loại mặt dày như y gã là đầu tiên gặp phải! Lần này tới G đại đúng là khiến cho gã mở mang đầu óc! Diêm huấn luyện lại trừng mắt, ánh mắt gần như muốn đem Tô Thần Dật nuốt sống.

“Huấn luyện viên, lời em nói là thật, xin thầy hãy nhìn ánh mắt chân thành của em.”

Tô Thần Dật nỗ lực mở to hai mắt nhìn chăm chăm Diêm huấn luyện, rất sợ huấn luyện viên ngang ngược hung tàn trước mặt này mắt hững lại phát y chạy bộ vân vân. Dưới tia nắng mặt trời chiếu xuống, trong mắt Tô Thần Dật âm ỷ chớp lóe ánh nhìn thành ý dào dạt – thuốc nhỏ mắt hiệu Thần Dật được show ra, được người nào đó dùng đầy thành ý.

Diêm huấn luyện co rút khóe miệng yên lặng dời mắt, cặp mắt sáng quất kia suýt chút nữa làm mù đôi-mắt-chó-hợp-kim-titan-24k của gã, sau khi nhìn về phía Kỳ Thương, Diêm huấn luyện lại là một bộ dạng đau gan-run rẩy, đôi mắt đau thương gắt gao khóa chặt trên người Kỳ Thương, Diêm huấn luyện hỏi:

“Có thể giải thích cho tôi chuyện gì xảy ra với giường của cậu được không? Đừng nói với tôi là cậu chưa từng tham gia quân huấn!”

“Huấn Luyện viên” Tô Thần Dật lại tiếp tục gơ tay yếu ớt nói: “Thực ra cậu ấy...”

“Cậu câm miệng! Tôi có cho phép cậu nói sao?” Diêm huấn luyện hung tợn trừng mắt nhìn Tô Thần Dật lại liếc mắt về phía Kỳ Thương: “Đừng nói với tôi mấy năm nay của cậu đều uống phỉ, giải thích!”

Khóe miệng Kỳ Thương khê nhếch, im lặng không nói, đối với quân nhân mà nói, sai thì chính là sai, có giải thích cho mấy thì cũng vô dụng.

“Giới trẻ bây giờ thật là.”

Diêm huấn luyện chán nản lắc đầu, thu hồi tầm mắt, nhìn những người còn lại bị tóm, Diêm huấn luyện khí thế thập phần hùng hồn nói: “Biết tại sao tôi lại kéo các cậu ra đây không? Bởi vì nội vụ của các cậu thật lộn xộn! Tôi mong hôm nay là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng tôi nhìn thấy các cậu ở trong cái đội-ngũ-không-đạt-yêu-cầu này, hôm nay nể tình các cậu vi phạm lần đầu, tôi không phạt, thế nhưng nếu ngày mai để cho tôi bắt được, tự gánh lấy hậu quả, hiểu chưa!”

Ngoại trừ Tô Thần Dật, những người khác đều rống thật to: “Hiểu rõ!”

Diêm huấn luyện nhìn chăm chăm Tô Thần Dật gần từng chữ một: “Hiểu. Chưa!”

Ngoại trừ Tô Thần Dật, những người khác đều tiếp tục rống thật to: “Hiểu rõ!”

“Số bốn! Cậu còn gì chưa hiểu?”

Tô Thần Dật mờ mịt nhìn huấn luyện viên, sau đó lắc đầu.

“Nói!” Diêm huấn luyện rống lên: “Câm sao!”

Tô Thần Dật mím môi oan ức đáp: “Không phải thầy không cho phép em nói sao?”

“...” Tay Diêm huấn luyện run rẩy chỉ muốn cào Tô Thần Dật, gương mặt bởi vì lửa giận mà nghẹn đến đỏ bừng, sau khi cố gắng bình tĩnh, Diêm huấn luyện chỉ vào bãi đất trống bên cạnh dịu dàng lên tiếng: “Một trăm cái hít đất một trăm cái thụt đầu, làm không xong không cho đứng lên, hiểu không?”

Sắc mặt Tô Thần Dật cứng đờ, sau đó bày ra bộ dạng lấy lòng: “Huấn luyện viên đại nhân, có thể giảm xuống chút đỉnh không?”

“Được.” Diêm huấn luyện cười híp mắt đáp: “Vậy thì hai trăm cái hít đất hai trăm cái thụt đầu, rõ chưa? Chưa rõ thì ba trăm cái...”

“Huấn luyện viên! Em vô cùng hiểu rõ!”

“Tốt.” Diêm huấn luyện hài lòng gật đầu: “Đi, qua đếm cho cậu ta, hai trăm cái hít đất hai trăm cái thụt đầu, chỉ có thể thừa không thể thiếu!”

Kỳ Thương gật đầu đi tới bên cạnh Tô Thần Dật đứng đó, Tô Thần Dật vẻ mặt cầu xin: “Huấn luyện viên, không phải chỉ có trăm cái thôi sao?”

“Có ý kiến, hửm?”

Tô Thần Dật vội vàng lắc đầu, ngoan ngoãn chống tay trên mặt đất bắt đầu thi hành lệnh phạt của y.

“Một, hai, ba...” Trong miệng Kỳ Thương phát ra tiếng đếm vô cảm, sâu trong đôi mắt còn có một tia nhìn hả hê. Thấy Tô Thần Dật thể càng thêm hài lòng, gã nghiêng đầu nhìn về phía những người đội ngũ:

“Có ai không hiểu không?”

Mọi người đồng loạt run lên: “Không có!” So với trước tiếng trả lời càng lớn hơn, xoay vòng trong khoảng không rộng lớn của G đại, dư âm vang vọng bên tai, thật lâu chưa vang hết.

Kết thúc một ngày huấn luyện, Tô Thần Dật tay mềm chân yếu lết tới phòng ngủ, bò thẳng vào phòng tắm, lúc này Long Đào đã bước vào trong phòng tắm một bước, sau khi thấy được ánh mắt oán của Tô Thần Dật, Long Đào yên lặng rút chân quay lại phòng ngủ, hắn quyết định nhật ký hôm nay phải viết – Lần thứ hai mươi ba bị oan hồn để mắt.

Tắm rửa xong, Tô Thần Dật lại trở về phòng ngủ, chậm rãi bò lên giường. Xác định Tô Thần Dật sẽ không dùng phòng tắm nữa, Long Đào mới cầm quần áo xông vào phòng tắm, vất vả lắm mới bước được một chân ra khỏi cánh cửa trượt thì Tô Thần Dật buồn bã nói:

“Đào Nhi à, thuận tiện giúp mình giặt quần áo luôn nhé, mình mệt quá.”

Chân Long Đào lảo đảo một cái, sau đó hắn nhìn quanh một vòng, cuối cùng ngửa đầu cảm thán: “Ánh mắt trời thiệt là chói mắt nha!”

Sau khi thở dài lắc đầu, Long Đào kiên định nâng cái chân còn lại bước ra khỏi cửa trượt. “Đào Nhi à...” Long Đào quay đầu lại, sau khi nhìn thấy Tô Thần Dật không biết từ lúc nào đã bay tới phía sau hắn, hắn liền vội vàng lùi lại hai bước, ánh mắt hoảng hốt:

“Cậu cậu cậu không phải rất mệt sao? Cậu xuống khi nào?”

Tô Thần Dật cũng không trả lời vấn đề của Long Đào mà chỉ buồn bã nói: “Mặc dù có hai bộ quần áo nhưng mà nếu hôm nay không giặt, ngày mai tớ sẽ không có đồ mặc, Đào nhi à, cậu hiểu không?”

Long Đào lắc đầu như điên: “Không hiểu.”

“Oh...” Tô Thần Dật vẻ mặt bình tĩnh, lập tức sàu thăm bày ra nụ cười trắng bóc đầy răng: “Huấn luyện viên nói, nếu như ngày mai nội vụ của ai đó không đúng quy cách thì chính là kết cục ngày hôm nay của mình, thân là bạn tốt của cậu, mình là vì tiền đồ của cậu mà cảm thấy vô cùng lo lắng, Đào nhi à, cậu hiểu không?”

“Hiểu rồi.” Long Đào vẻ mặt cầu xin không ngừng gật đầu: “Chưa có khi nào hiểu rõ như thế.”

“Cực khổ cho cậu, không hổ là bạn tốt, đầy nghĩa khí.” Tô Thần Dật trịnh trọng mà vỗ vỗ vai Long Đào rồi xoay người lướt trở về phòng ngủ.

Mình có nên cân nhắc chuyện tuyệt giao không nhỉ? Long Đào ai oán mà liếc nhìn Tô Thần Dật một cái rồi bay lại vào phòng tắm, hắn quyết định, hôm nay phải sửa nhật ký lại – những ngày bị vô lại bắt làm nô dịch.

Trong phòng ngủ, Lục Nhân núp trong chăn cười trộm, ngay cả dát giường cũng rung theo, cậu ta may mắn không gì sánh được mà có thể nhanh chân đi tắm trước, bằng không thì lúc này cậu ta đã thành nô dịch rồi.

Trên giường số ba, Kỳ Thương đang cầm sách trong tay đọc say mê, không có bất kỳ ảnh hưởng gì. Giường số bốn, Tô Thần Dật nằm ườn trên giường hưởng thụ sự nghỉ ngơi hiếm có, có trời biết khi y hít đất thật đầu xong thì thiếu chút nữa không đứng lên được, may mà không phải vì y mỗi ngày đều rèn luyện thân thể, y dám chắc rằng y tuyệt đối sẽ làm không xong, đáng hận nhất là tên Kỳ Thương kia vậy mà không biết giúp đỡ y, khi trước y còn chuẩn bị chủ động thay cậu ta chịu tội nữa, vậy mà, đúng là người hiền dễ bị ức hiếp mà...

Thanh âm lạnh lạnh vang lên trong phòng ngủ, Tô Thần Dật cũng không thèm nhìn số hiển thị mà ắn nút nghe đưa đến bên tai: “Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện đang gián đoạn, vui lòng gọi lại sau khi kiểm chứng.”

“Anh, là em, Nghị tử nè.”

Động tác chuẩn bị ngắt máy của Tô Thần Dật ngừng lại, sau đó hỏi: “Nghị tử hả, có chuyện gì?”

“Anh giờ sao rồi? Có sao không?”

“Hả?” Tô Thần Dật khó hiểu.

“Không phải hôm nay anh bị phạt sao? Giờ sao rồi?”

“...Sao mà biết?”

“Không phải hôm nay toàn trường chỉ một một mình anh bị phạt à?”

Tô Thần Dật bị chọc trúng chỗ đau nên cắn răng hỏi lại: “Vậy hả?”

Y thiếu chút nữa là quên Hứa Nghị cũng ở G đại, chỉ là không cùng ngành với y.

“Đúng thế.” Không đợi Tô Thần Dật trả lời, Hứa Nghị nói tiếp: “Em có linh cảm ngày mai anh sẽ đau nhức toàn thân, không bằng anh lấy cố ngày bảo anh hai anh cho anh xin nghỉ về nhà đi, vừa trốn trốn được lần quân huấn này.”

Toàn thân đau nhức đến không chịu nổi, thế nhưng lời Hứa Nghị nói lại khiến hai mắt y sáng ngời, Tô Thần Dật mỉm cười dịu dàng nói: “Không hổ là anh em tốt của nhau, anh tạ ơn cả nhà mày.”

“...” Anh không nên cảm ơn vẫn hơn.

“Ngày mai có thể sẽ thoát khỏi biển khổ, muahahahaha, Nghị tử, anh mày đi trước một bước, đừng quá nhớ thương anh, hẹn gặp lại!”

Khóe miệng Hứa Nghị co giật mà nhìn hiển thị cuộc gọi kết trong trong máy, không khỏi muốn trào lên loại xúc động muốn đập nát điện thoại.

Sau Long Đào đem quần áo ra phơi xong xuôi đầu đó, chuẩn bị bước vào phòng ngủ nghỉ ngơi thì nghe được tiếng cười của Tô Thần Dật, và rồi hắn yên lặng gỡ cái mắc đồ treo bộ quần áo ướt nheo xuống rồi quay đầu đi vào lại phòng tắm, hắn cảm thấy y nhất định sẽ xác nhận rằng bộ quần áo này đã được giặt hay chưa.

Mười một giờ rưỡi đêm, lúc tắt đèn, cả khu ký túc chìm vào bóng tối, tân sinh trải qua một ngày huấn luyện đều không kịp chờ đợi mà đi báỉ phỏng Chu Công, bốn phía hoàn toàn yên tĩnh. Chỉ là, phòng 302 vẫn lóe lên một tia sáng yếu ớt, Tô Thần Dật từ nằm sấp quay sang nằm nghiêng rồi chuyển sang nằm ngửa, ba trăm sáu độ xoay vòng, giống như lật bánh, đôi tay không ngừng hoạt động, một lần lại một lần ấn xuống cái dây số mà y gần như có thể thuộc lòng kia, sau vô số lần không gọi được, màn hình điện thoại rốt cuộc cũng hiển thị ba chữ “Đang trò chuyện” to tướng, Tô Thần Dật vội vàng đưa điện thoại đến bên tai kêu rên:

“Tên chết tiệt, rốt cuộc cũng gọi được cho anh!” “...”

Tô Việt Trạch yên lặng cầm điện thoại xác nhận chính là Tô Thần Dật mới lại đưa đến bên tai: “Làm sao thế?”

“Anh hai~~, cứu em, em không muốn tham gia cái khóa quân huấn chết tiệt này, hai trăm cái hít đất hai trăm cái chống đẩy a, anh hãy thương xót em, cho em con đường sống đi.”

Tô Việt Trạch ngừng hai giây, hỏi: “Bị phạt sao?”

“Ừc.” Tô Thần Dật nuốt nước miếng sau đó buồn bực báo: “Ừ, ngày mai có lẽ không xuống giường nổi, anh hai~, anh xin nghỉ phép cho em đi, em muốn về nhà...”

“E rằng không được, anh đã ký thư đồng ý với nhà trường.”

“Thư đồng ý gì?”

“Trừ khi có giáo viên y tế chứng minh thương tật hoặc trong nhà có tang lễ thì không thể nào viện bất cứ lý do gì để rút khỏi kỳ quân huấn, Tiểu Dật ngoan, ráng kiên trì cố gắng, trở về anh mang em đi ăn ngon.”

“Sao anh lại có thể như vậy!” Tô Thần Dật lên án: “Lúc anh ký thư đồng ý sao không hỏi ý kiến của em? Hu hu hu... Mệnh em sao lại khổ đến như vậy, trời muốn diệt ta, trời muốn diệt ta a~~~ hu hu hu...”

“Tiểu Dật, đây là quy định, gia đình tân sinh nào cũng phải ký thư đồng ý này.”

“Anh là đồ vô lương tâm đến thế, ác độc đến thế khiến em khổ sở, em hận anh~ hu hu hu...”

Vì thế toàn bộ khu ký túc lớn vẫn tiếng khóc ai oán, tân sinh chưa ngủ đều đồng loạt rùng mình một cái, thậm nghĩ, khu ký túc này không phải có quỷ ám chứ?

“Em sẽ không tha thứ cho anh hu hu hu...”

“Rầm” một tiếng thật lớn, cửa ra vào của phòng 302 bị đá văng, ngay sau đó truyền đến tiếng gào thét hào hùng của Diêm huấn luyện: “Hơn nửa đêm không ngủ, muốn chết sao? Mau cút ra đây cho tôi!”

15. Chương 15

Tô Việt Trạch lặng lẽ nhìn biểu tượng kết thúc cuộc gọi trên điện thoại, một lúc sau, hắn cầm điện thoại ném qua một bên rồi nâng ly rượu trên bàn lên, một hơi uống sạch.

“Tôi nói, tiếng quát vừa rồi có chút giống lão Diêm, đừng nói với tôi gã ta là huấn luyện viên của Thần Dật nhé.” Cố Thiệu Kiệt vẻ mặt có chút hả hê nhìn Tô Việt Trạch.

Lại rót tiếp một ly nhấp tiếp một ngụm, Tô Việt Trạch thản nhiên nói: “Hôm nay Tiểu Dật bị phạt, ầm ĩ đòi về nhà.”

“Ai yoo, thằng nhóc này mà cũng có lúc nhượng bộ sao, thật hiếm gặp à.”

Tô Việt Trạch nhìn chằm chằm ly rượu, lơ đãng nói: “Tôi nhận ra sau khi mất trí nhớ, nó thay đổi rất nhiều.”

“Ví dụ?”

“Trước đây trừ những điều liên quan đến cậu, tôi nói cái gì nó cũng làm ngược lại, cũng không thêm nói chuyện với tôi, thế nhưng bây giờ hoàn toàn khác, hình như đánh đá hơn. Tính cách cũng thay đổi không ít, nhưng so với trước đây lại chọc tức người ta hơn. Bất quá...” Tô Việt Trạch liếc mắt nhìn Cố Thiệu Kiệt một cái, thấp giọng nói: “Bây giờ tôi bảo nó cách xa cậu một chút, nó không những không phản đối, trái lại còn khéo léo đáp ứng, chuyện này tôi rất hài lòng,”

“... Cậu nghĩ nói chuyện này trước mặt tôi sẽ không có vấn đề gì?”

Tô Việt Trạch phì cười một tiếng lại tự rót đầy rượu: “Bây giờ nó không đeo bám cậu, cậu hẳn là nên đốt pháo ăn mừng, đừng có được hời mà còn khoe mẽ.”

Cố Thiệu Kiệt híp mắt thấp giọng nói: “Thế nhưng bây giờ tôi lại rất mong muốn cậu ta bám dính lấy tôi.” Dù sao thứ kia của mình vẫn còn nằm trong tay cậu ta.

Ánh mắt Tô Việt Trạch cứng lại, lạnh nhạt đáp: “Tôi nói rồi, đừng có ý đồ gì với nó.”

“Được rồi được rồi.” Cố Thiệu Kiệt nhún nhún vai: “Cậu cứ làm anh trai tốt thập nhị tứ hiếu đi, sau này tính thế nào?”

“Trong lúc quân huấn nghiêm cấm thăm hỏi, cứ để cho nó tự sinh tự diệt thôi.” Tô Việt Trạch hừ lạnh một tiếng: “Lão Diêm đó tuy rằng hơi ác, thế nhưng dù sao Tiểu Dật cũng chỉ là học sinh chứ không phải lính của gã, gã sẽ không ra tay ác độc, trừ khi Tiểu Dật chọc gã nổi khùng.”

“Hắt xì ~~~” Tô Thần Dật hít mũi một cái rồi cẩn thận bưng chậu nước gơ lên đỉnh đầu, trong lúc gơ lên không hề để rớt bất kì một giọt nước nào.

Dưới lầu ký túc xá của G đại, bốn chàng thanh niên đều đồng loạt đội chậu nước mà đứng, ngoại trừ Kỳ Thương, về mặt ba người còn lại muốn bao nhiêu ai oán liền có bấy nhiêu ai oán. Nhất là Tô Thần Dật, y cảm thấy da gà da vịt sau lưng mình đều nổi soàn soạt, các đôi mắt bén nhọn cứ vèo vèo cắm thẳng vào lưng y.

“Hơn nửa đêm không ngủ, ở trong phòng ồn ào cái gì?” Diêm huấn luyện chấp tay sau đít đi tới đi lui trước mặt bốn người: “Xa lắc xa lơ còn nghe thấy tiếng, sao nào? Thấy hôm nay huấn luyện ít quá hả?”

“Báo cáo huấn luyện viên, chúng em không có làm ồn!”

Diêm huấn luyện dừng bước, mặt không đổi sắc nhìn Lục Nhân, ánh mắt kia đáng sợ đến nỗi làm cho Lục Nhân run bắn lên, suýt nữa làm đổ chậu nước trên đầu.

”Tôi biết các cậu không làm ồn, một người hay mấy người (làm ồn) tôi cũng có thể phân biệt được, muốn trách là trách các cậu số phận xui xẻo, có trách thì trách ông tướng số bốn này. Tôi nói cho các cậu biết, ở trong quân ngũ, một người làm sai cả đội bị phạt, đây là luật thép

Tô Thần Dật chỉ cảm thấy lông tơ sau lưng đều dựng đứng cả lên, y run run thân thể về mặt tươi cười lên tiếng: “Báo cáo huấn luyện viên, vừa rồi là em nói mớ, nói mớ đó, em cũng không thể kiểm soát được mà?”

“Nói mớ?” Diêm huấn luyện nhướng mày.

Tô Thần Dật gơ cao chậu nước mạnh mẽ gật đầu.

“Để đó được rồi! Đừng cử động bậy bạ!” Diêm huấn luyện trừng mắt, Tô Thần Dật lập tức đem chậu nước để lại trên đầu, Diêm huấn luyện hừ nhẹ một tiếng: “Tôi nói cậu nha số bốn, cậu thế mà cũng có thể gơ

điện thoại nói mớ, thiệt là khiến tôi mở mang kiến thức nha.”

“Sao lại thế chứ” Tô Thần Dật cười lấy lòng: “Em thường không mộng chứ một khi đã mộng là toàn mộng du đó, Diêm huấn luyện, thầy phải hiểu cho em, chỉ dùng đôi mắt của mình mà nhìn người... là không ổn!” Dùng cách xử phạt thể xác mà phạt học sinh lại càng thêm sai!

“Số bốn, chọc giận tôi thì cậu sẽ không có kết cục tốt đâu.” Diêm huấn luyện “dịu dàng” cười.

Cúc hoa của Tô Thần Dật không khỏi căng thẳng, lập tức đưa mắt cười cười: “Báo cáo huấn luyện viên, thần uy của ngài, tiểu dân đây há lại dám động vào?”

“... Nói tiếng người.”

“Vâng huấn luyện viên!” Tô Thần Dật hăng hái mười phần lên tiếng: “Ý em là huấn luyện viên tồn tại trong lòng em là một người đàn ông đẹp trai tàn bạo mà tà mị, khí phách quyền rũ đảo điên, hơi thở thành công vương giả quần quanh thân người, thế nên em không dám làm tức giận thần uy!” Tiếng hô thập phần hào hùng khiến cho cả dãy ký túc gần như rung lên.

“...” khóe miệng Diêm huấn luyện không nhin được mà co giật từng đợt, quanh thân quả nhiên quần đầy... tức giận!

Long Đào và Lục Nhân vẻ mặt vặn vẹo, trạng thái muốn cười nhưng không dám cười gần như khiến bọn họ bị nghẹn thành nội thương. Bọn họ quyết định sau này nhét Tô Thần Dật vào một trong những nhân vật không thể đắc tội, bằng không sớm muộn gì cũng có ngày phun máu bỏ mạng.

Tay Diêm huấn luyện run rẩy chỉ vào Tô Thần Dật, nửa ngày không nói nên lời. Lúc này, có một huấn luyện viên khác còn đang ngái ngủ thò đầu ra cửa sổ gào to: “Tui nói anh nha Diêm Vương, anh có cần ép học sinh đem mặt mình nói láo đến độ đó không! Một vừa hai phải chút đi! Dừng dạy bậy học sinh của tui!”

Dạy bậy con em mày! Diêm huấn luyện quay đầu hung tợn trừng về phía cửa sổ, hận không thể túm người trong đó ra đây nhai nuốt cắn xé.

“Trừng cái lông a! Mau đi ngủ đi! Anh không ngủ thì để học sinh ngủ nha, đủ rồi đi!”

Tô Thần Dật nhìn cửa sổ chớp mắt như điên, mặc kệ thím là ai, tôi cũng cảm ơn thím nhiều lắm lắm~!!!

“Câm miệng! Lo ngủ phần mày đi!”

Người nọ hứ một tiếng rồi rút đầu đóng cửa sổ lại cái “rầm”, Diêm huấn luyện thì nặng nề hừ một tiếng rồi quay đầu nhìn Tô Thần Dật: “Chớp cái gì mà chớp, động kinh hả!”

“Báo cáo huấn luyện viên, là bị rút gân.”

Đậu má! Diêm huấn luyện hằm hằm tiến đến hất cái chậu nước trên đầu Tô Thần Dật xuống rồi nắm cổ áo y nghiêng rằng hỏi: “Số bốn, cậu cho rằng tôi không dám đánh cậu sao?”

“Xin hỏi huấn luyện viên muốn đánh thế nào?” Tô Thần Dật nghiêm túc hỏi lại: “Lấy tay hay là dùng chân? Hay là để em tìm cho thầy cục gạch nhé, bớt việc dùng sức, bắt quá trước tiên nên nói rõ ràng, đứng đánh đầu, ừm... Cũng không được đánh vào mặt, mà cũng không được đánh chết em, nhớ chữa lại một hơi thở là được.”

Tay nắm áo của Diêm huấn luyện siết chặt, hằm răng cũng bị nghiêng qua nghiêng lại kéo kẹt. Gã tham gia quân đội đã hơn mười năm, lãnh đạo cũng không ít binh lính, đám con ông cháu cha cũng có qua tay, thế nhưng chưa có thằng oắt nào khiến gã tức đến ngứa người như Tô Thần Dật, mấy người nói đánh hằm, chỉ sợ bản thân ra tay không biết nặng nhẹ đánh nó phải nhập viện, đến lúc đó có huấn luyện cũng huấn bất thành, mấy người nói không đánh sao, cục tức này tôi thực sự nuốt không trôi a. Ồ, chờ một chút, gã đã bỏ sót một thông tin quan trọng.

Diêm huấn luyện hí hai mắt, nhìn bộ dạng-“Thầy-đánh-em-đi-mau-đánh-em-đi-em-rất-muốn-bị-thầy-đánh” của Tô Thần Dật trước mắt, đáy lòng Diêm huấn luyện viên hừ lạnh một tiếng, dịu dàng xoa xoa đầu Tô Thần Dật: “Chiêu khích tướng đối với tôi không có ích gì, đừng cho là tôi không biết cậu đang nghĩ gì, để tránh kỳ quân huấn này cậu quả thật là dám dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào a, ngay cả tôi cũng dám tính toán, số bốn, gan cậu lớn ghê nha. Bắt quá cậu nghĩ tôi ngu như vậy sao? Hừm? Cậu muốn trốn tôi càng không cho cậu trốn, cậu yên tâm, tôi nhất định cho cậu vẹn toàn mà tham gia kỳ quân huấn này, ngoan, đi ngủ đi.”

Đậu mẹ! Vậy mà cũng xong! Long Đào và Lục Nhân vẻ mặt khó tin, mới vừa rồi bọn họ còn nghĩ rằng Diêm huấn luyện sẽ thực sự xuống tay, ai ngờ bây giờ quay quắt 180 độ, không những không xuống tay mà còn không nghiêm phạt bọn họ, số bốn, cậu thật ngẫu!

Diêm huấn luyện mỉm cười vỗ vỗ vai Tô Thần Dật, thuận tiện sửa cổ áo lại cho y rồi nhìn Long Đào Lục Nhân nói: “Các cậu cũng đi ngủ đi, đừng để tôi tóm các cậu tâm sự nữa, biết chưa?”

“Đã rồi!”

“Tốt!” Thấy Tô Thần Dật vẫn đực người như trước, Diêm huấn luyện lại tiếp tục vỗ vai Tô Thần Dật, hàm ý sâu xa lên tiếng: “Vẫn còn nhiều thời gian nha~...” Dứt lời liền xoay người bỏ đi.

Mãi cho đến khi bóng dáng của Diêm huấn luyện biến mất, Tô Thần Dật mới như đá chảy nước dưới đất cười xùy một tiếng: “Muốn đấu với tôi sao?” Nói xong thì cầm cái chậu đi theo Kỳ Thương về khu ký túc.

Long Đào và Lục Nhân đi đằng sau đồng loạt run lên, hai người liếc nhau, dưới đáy lòng âm thầm quyết định, từ nay về sau Tô Thần Dật chính là nhân vật mà bọn họ tuyệt đối không thể đắc tội, không phải là “một trong”!

Trải qua một ngày mệt nhọc lại còn bị Tô Việt Trạch kích thích, Tô Thần Dật mới dỉnh đầu vào gối đã ngủ khì, tốc độ cực nhanh kia khiến cho Long Đào và Lục Nhân lần nữa há hốc mồm, về phần Kỳ Thương, hình như có điều gì suy nghĩ mà nhìn cái giường nhô lên trong bóng tối kia nửa ngày sau đó mới chui vào chăn ngủ say.

Sáng sớm sáu rưỡi, tiếng chuông đúng giờ vang lên, Kỳ Thương mở mắt ra đầu tiên, sau đó nhanh chóng mặc quần áo gấp chăn. Long Đào và Lục Nhân thì sau tiếng chuông thứ ba mới tỉnh dậy, cũng lập tức mặc quần áo xếp nội vụ. Về phần Tô Thần Dật, y xoay người một trăm tám mươi độ, chăn kéo cao, ngủ tiếp.

Gấp chăn xong xuống khỏi giường, thấy Tô Thần Dật còn đang ngủ, Lục Nhân lập tức chạy lại lay lay: “Tô Thần Dật, nhanh rời giường, đừng ngủ nữa!”

“Đừng có phiền!” Tô Thần Dật lại tiếp tục vùi đầu vào trong chăn bực bội nói: “Còn gọi nữa tôi đánh bây giờ!”

Lục Nhân rút móng vuốt về, yên lặng quay đầu rời đi, đánh thức người là một chức nghiệp cao cả, không thích hợp với cậu ta.

Mười phút sau, tiếng chuông vang lên lần nữa, cả khu ký túc bắt đầu vang lên tiếng bước chân đình tai nhức óc, Tô Thần Dật từ trên giường bật dậy: “Chuyện gì xảy ra? Động đất sao?”

Kỳ Thương đứng trước gương sửa sang lại quần áo, bình tĩnh đáp: “Tập hợp.”

“Đậu má!” Tô Thần Dật vén chăn lên, tay chân luống cuống mặc quần áo: “Sao các cậu không đánh thức tôi!”

Lục Nhân dán mình vào cánh cửa phòng cọ cọ: “Tôi có gọi, nhưng cậu không chịu dậy.”

“Tôi cũng gọi, mém nữa là bị cậu đánh.” Long Đào theo sát Lục Nhân, cùng nhau đứng ngoài cửa cọ cọ.

Mặc quần áo xong, Tô Thần Dật hai bước nhảy xuống đầu, thân thể hai người Long Đào đồng loạt run lên lấy bầy, chúng tôi có kêu mà a a a a.

Kỳ Thương ung dung thoải mái đi đến trước mặt Tô Thần Dật rồi nhìn đầu hồ đeo tay một cái: “Còn một phút.”

Đậu xanh rau má! Tô Thần Dật nhanh chóng chạy vào phòng vệ sinh dùng tốc độ chưa từng có mà tắm rửa, Kỳ Thương cười khẽ một tiếng rồi bước ra khỏi phòng ngủ.

Tô Thần Dật lao như bay đến thao trường, dưới ánh mắt âm trầm của Diêm huấn luyện, Tô Thần Dật mặt không đổi sắc mà xông vào giữa đội. Diêm huấn luyện lạnh lùng liếc Tô Thần Dật một cái rồi cất cao

giọng nói: “Tốt, không ai muộn, mong các cậu sau này tiếp tục giữ vững nề nếp.”

Sau khi hô mấy câu khẩu lệnh, Diêm huấn luyện tiếp tục nói: “Hôm qua tôi đã nói, nếu như hôm nay nội vụ của người nào mà không đúng chuẩn, hừ hừ...”

Đờ cờ mờ mờ mờ mờ, thế giới của Tô Thần Dật nháy mắt trở nên đen tối, chưa nói đồ tắm các loại y còn chưa cất, mấu chốt là chăn mền của y, vẫn, chưa, được, xếp! Y đã có thể đoán trước được hôm nay mình sẽ lại cô đơn chống đẩy thật dài. Nghĩ thế, Tô Thần Dật không khỏi hoảng loạn, thế giới kia tươi đẹp như vậy, mà sao y lại thảm thương đến thế.

Quả nhiên, sau khi kiểm tra nội vụ xong, Diêm huấn luyện cười híp mắt đứng trước đội ngũ, “Số bốn phòng 302, mời ra khỏi hàng.” Âm thanh dịu dàng, nụ cười thánh thiện, thiếu chút nữa giết chết một số người.

Tô Thần Dật sờ sờ mũi, yên lặng lết đến bên trái mà đứng, Diêm huấn luyện vẻ mặt tiếc rẻ lắc đầu: “Sao em lại không xếp chăn? Sao em lại luôn luôn không chịu nghe lời?”

Tô Thần Dật yếu ớt giơ tay, trả lời: “Bào cáo huấn luyện viên, em dậy trễ.”

“Ooh~~~, dậy trễ...” Diêm huấn luyện chợt gật đầu: “Không sao, sau này em có thể dậy sớm.”

“Vâng!” Tô Thần Dật mạnh mẽ gật đầu: “Em xin hứa sẽ không tái phạm!”

“Ngoan ghê!” Diêm huấn luyện mỉm cười xoa đầu y: “Từ hôm nay trở đi, chăn từ phòng 301 đến 310 đều giao cho cưng, cưng nhất định phải xếp đúng tiêu chuẩn nha~~~, hiểu không?”

Tô Thần Dật khụy người xuống, trên mặt đầy vẻ ưu sầu “Nhất định là cách tỉnh lại của mình không đúng, ngủ lại ngủ lại.”

Diêm huấn luyện vươn hai ngón tay nhéo ót Tô Thần Dật rồi đối mặt với đội ngũ nghiêm mặt nói: “Nam sinh phòng trọ 301 đến 310 chú ý, hôm nay trở đi, trong vòng một tuần, sáng sớm phải để chăn của mình cho bạn học số bốn này gấp, trong khoảng thời gian này, ai cũng không được giúp đỡ, rõ chưa?”

“Đã rõ!”

“Tốt” Diêm huấn luyện gật đầu đầy hài lòng: “Số bốn, đứng vào hàng!”

Tô Thần Dật ngây ngốc xoay người, cứng ngắc đi vào hàng. Diêm huấn luyện thở dài sâu xa: “Còn nhiều thời gian mà....”

16. Chương 16

Cuộc đời này giống như bị hấp diêm, nếu như chống trả không được thì hãy cứ hưởng thụ đi. Đối với Tô Thần Dật mà nói, quân huấn giống như hấp diêm, hưởng không hết mà chống trả cũng không thành; còn chuyện gấp chăn thì giống như hấp diêm tập thể, khi y cực khổ vất vả gấp xong cái giường thứ nhất thì vẫn còn có ba mươi chín cái giường khác chờ đợi ở phía sau.

Từ sau lúc được Diêm huấn luyện hạ mệnh lệnh, sáng sớm nào Tô Thần Dật cũng bị bốn mươi cái chăn thay phiên nhau hấp diêm, chính xác mà nói thì chỉ có ba mươi bảy cái chăn, Kỳ Thương không chịu cho Tô Thần Dật rờ tay vào đồ đạc của cậu ta, còn Long Đào và Lục Nhân thì không dám để cho Tô Thần Dật chạm vào. Cho nên, khi tất cả mọi người đang cùng huấn luyện viên chạy bộ buổi sáng thì, Tô Thần Dật gấp chăn, khi mọi hướng thụ bữa sáng thì, Tô Thần Dật gấp chăn, khi mọi người bắt đầu một ngày huấn luyện thì, Tô Thần Dật...Thôi được rồi, chăn gấp xong, y đi huấn luyện với cái bụng đói meo.

Sau đó, Tô Thần Dật oán hận, so với chuyện này, y thà tình nguyện mỗi ngày chống đẩy thật dầu hai trăm cái còn hơn, ít ra thì cũng còn có thời gian để ăn điểm tâm mà? Chỉ là, Tô Thần Dật luôn luôn là người không để cho bản thân mình chịu thua thiệt, cho nên, nam sinh cả lớp cũng oán hận. Bởi vì mỗi sáng sớm, khi bọn họ vừa hé mắt ra là có thể thấy ánh mắt u oán của người nào đó – Thân ái, mình đã tới rồi mà sao bạn lại có thể ngủ ngon như vậy chứ? Cho nên, cả phòng ký túc đều run rẩy rời giường, nhanh chóng mặc quần áo ra khỏi phòng ngủ, cũng không thèm quan tâm là có đúng thời gian tập hợp hay không.

Lúc đầu, vẻ mặt của những người phòng ký túc “bị” Tô Thần Dật vinh hạnh tới viếng đều hưng phấn không gì kể xiết, không có gì hạnh phúc hơn là chuyện sau khi ngủ dậy còn có người gấp chăn dùm bọn họ, thậm chí có người còn mừng thầm trong lòng rằng số hiệu phòng mình may mắn sát bên cạnh. Bởi vì mỗi ngày Tô Thần Dật đều thức dậy đúng sáu giờ, sau đó từ phòng 301, bắt đầu hạ hạ từng người.

Chỉ là, sau hai ngày, bọn họ không còn vui vẻ nữa. Bởi vì sáu giờ sáng nào bọn họ cũng trở thành đối tượng được Tô Thần Dật tới viếng. Mọi người chỉ cảm thấy trong lòng có hơn một ngàn cây đậu xanh rau má quần quanh, ai có thể giải thích cho bọn họ vì cái mẹ gì mà Tô Thần Dật luôn đến viếng theo đúng thứ tự không? WTF? Thím nói một tuần chỉ có bảy ngày, 309, 310 không được hưởng loại ưu đãi này à, tôi khinh nhé! Thím xác cmn định là sai rồi! Vì bốn ngày cuối cùng, Tô Thần Dật đánh thức hết hết tất cả mọi người rồi sau đó, mới, gấp, chăn, từng, giường! (Ờm, cái chỗ này ý là mấy cái số phòng càng gần thì được đánh thức càng sớm ấy mà)

Vì vậy, ngày nào Tô Thần Dật cũng bị chăn của bọn họ dằn vặt, mà bọn họ thì lại bị Tô Thần Dật dằn vặt, không có chuyện gì kinh khủng hơn chuyện này. Đương nhiên, bọn họ không hào hứng thì Diêm huấn luyện cũng không sáng khoái nổi, bởi vì sáng sớm nào bộ não của gã cũng tiếp nhận được một tin tức—WARNING!!! Một cổ oán khí đang trong phạm vi tiếp cận.

Nếu như nói mỗi sáng sớm đều có thể thấy được nhóm đội ngũ tinh thần hăng hái mười phần, thì xác cmn định là cái lớp đó đích có mặt Tô Thần Dật, bởi vì bầu trời lớp bọn họ bị một tầng oán hận dày, dày-thật-dày bao phủ, ngoại trừ một số ít nữ sinh trong lớp, thì vánh mắt những người còn lại đều thâm đen, không phải nói điều chứ, quả thực là có thể lập một cái team tối tân nhất đi cày phó bản ở G đại.

Bất quá, kể ra thì đa số mọi người đều đồng lòng, ngày nào bọn họ cũng bị Tô Thần Dật cưỡng chế rời giường nên rốt cuộc nổi điên, bọn họ không dám tìm Tô Thần Dật phiền phức, dù sao cũng là do Diêm huấn luyện phân phó, Tô Thần Dật cũng là người bị hại, không phải sao? Thế nhưng, không thể gây phiền

phức cho Tô Thần Dật thì không có nghĩa là bọn họ không thể đi tìm người khác gây phiền phức, mọi người cứ theo chủ trương, ta vào địa ngục thì mấy người cũng đừng hòng lên được thiên đường, mọi người lập team đi đến các phòng ngủ khác ở lầu ba “cày” một lần, trong chớp mắt, nam sinh cả tầng lầu chỉ cảm giác thanh máu tụt đi hơn phân nửa, ngay cả cơ hội hồi máu cũng không có. (“cày” ở đây là đi phá giấc ngủ của người ta =))~)

Dần dần, bọn họ không thỏa mãn chỉ có thể cày phó bản ở lầu ba, cho nên, bọn họ phân tổ đi “cày” ở tầng trệt, dù sao cũng còn sớm so với thời gian tập hợp mà, ở không rảnh rỗi thì kiếm chuyện làm thôi?

Cuối cùng, đội ngũ tinh thần hăng hái mười phần của tân sinh G đại không còn nữa, thay vào đó là một đám tân sinh đang trong trạng thái Quốc-bảo-mode: On(Quốc bảo: gấu trúc), thế nên toàn bộ khoảng không G đại đều bị một tầng oán niệm đưa-tay-không-thấy-năm-ngón* bao phủ. (ý nói đen đặc). Làm cho Diêm huấn luyện – người mở phó bản, cảm thấy chuông cảnh báo trong đầu kêu chói tai—WARNING!!! Một cổ oán khí rợp trời đang tới gần.

Kể từ lúc huấn luyện cho tới bây giờ, nếu như có người hỏi thu hoạch lớn nhất của Tô Thần Dật là gì, y tuyệt đối sẽ kiêu ngạo mà rằng: “Tốc độ xếp nội vụ của tôi càng lúc càng nhanh!”

Sáu giờ sáng sớm hôm nay, Tô Thần Dật đứng giờ trốn mất, sau đó mặt quần áo xếp chắn, rồi tinh thần hào hứng mà nhảy xuống giường chạy vào phòng vệ sinh tắm rửa cấp tốc. Long Đào còn ngái ngủ mà lấy điện thoại ra xem giờ, rồi lại lặng lẽ bẻ khớp ngón tay, ngay khi Tô Thần Dật chuẩn bị đi ra khỏi phòng ngủ chuẩn bị một ngày làm việc... cực khổ thì, Long Đào yếu ớt lên tiếng: “Thần Dật, ngày nghiêm phạt của cậu đã kết thúc rồi, hôm nay không cần đi gấp chắn nữa.”

Bước chân Tô Thần Dật dừng lại, vô cùng ngây thơ đáp: “Tôi biết mà...”

“Vậy cậu...”

“Hôm qua tôi lập kỷ lục mới, chỉ dùng năm mươi sáu phút, hôm nay tôi nhất định phải phá vỡ kỷ lục của ngày hôm qua!”

“...” Đờ mờ! Cậu cho rằng mình đang tham gia Guinness sao? Long Đào rối rắm, cậu ta cất điện thoại dưới gối rồi kéo cao chắn, nhất định là cách tỉnh lại của mình sai rồi, cần khởi động lại lần nữa!

“Hôm nay mình sẽ đạt được thời gian bao lâu nhỉ?” Tô Thần Dật nói thầm rồi đi ra khỏi phòng ngủ: “Thật nhức đầu...”

Phòng 301, không ngoài suy đoán của Tô Thần Dật, bốn người bên trong đã quần áo chỉnh tề ngồi xếp hàng ngay ngắn, sau khi thấy Tô Thần Dật đến, bốn người bọn họ cười cười: “Hôm nay bắt đầu từ chỗ chúng tôi sao?”

“Ừ.” Tô Thần Dật hướng bọn họ xua tay: “Đi đi, đi đi, đừng ở chỗ này làm chậm kỷ lục của tôi.”

Bốn người gật đầu đi ra khỏi cửa.

“Đại ca, hôm nay chúng ta cày từ trên xuống dưới đi, hôm qua mới cày tới tầng năm đã tập hợp rồi.”

“Ý kiến hay!”

“Đại ca, chiếu theo tốc độ này của chúng ra, không chừng hai ngày là cày xong cái tòa kí túc này, làm sao đây?”

“Ngu ngốc, G đại đâu phải chỉ có một cái tòa ký túc của chúng ta, không biết mở rộng ra bên ngoài sao!”

“... Đại ca cao kiến!”

Mấy phút sau, phòng 101 lầu một là phòng ngủ của huấn luyện viên, bốn thằng nam sinh mặc đồng phục rần rần đứng vững trước cửa, liếc nhau một cái rồi nhẹ nhàng mở cửa phòng 101 ra. Bốn đứa khẽ nhắm mắt hít sâu một hơi rồi hét toáng lên: “Dậy đi dậy đi tụi bây không được ngủ nữa, nếu không rời giường bọn tao tát nước bây giờ. Dậy đi dậy đi tụi bây không được ngủ nữa, bằng không tụi tao tát nước bây giờ...” Bài ca rời giường chỉ có một câu nhưng tiết tấu dồn dập quanh quẩn quanh quẩn khắp phòng 101.

Bốn gã huấn luyện viên lập tức mở mắt ra trở mình nhảy xuống đất, cùng lúc đó, bốn thằng trai xoay người chạy như điên ra khỏi phòng.

“Con mẹ mày, sao không nói tao biết đây là phòng ngủ của huấn luyện viên!!!”

“Đại ca, tụi em cũng không biết màaaaaaaaaa.”

“Xong rồi, toi rồi, tụi bây nghĩ mấy ông có thấy mặt tụi mình không?”

“Chắc là... không?”

“Đại ca, hôm nay chúng ta còn ”cày” nữa không?”

” “Cày” cái lông mày! Mau về đốt ba nén nhang đi, cầu khẩn huấn luyện viên không nhìn thấy chúng ta mới là chính đạo!”

Lúc này, bốn gã huấn luyện viên bị đánh thức đang mặc sịp tứ giác đứng trên mặt đất mắt lớn trừng mắt nhỏ, bọn họ hối hận không gì sánh được khi hồi nãy không thấy rõ tướng tá của bốn thằng oắt kia, mặc như thế này làm sao có thể đuổi theo chứ, bằng không thì bộ mặt của huấn luyện viên bị mất hết. Chỉ là dưới đáy lòng chình ỉnh một cục ghen, từ trước tới giờ mấy gã từng dạy qua bao nhiêu lớp học sinh, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên “được” học sinh đánh thức bằng phương pháp này. Hồi giờ, không phải mấy

gã phải thổi thêm một hơi còi thì đám ma quý kia mới chịu rời giường sao? Còn đây là chuyện gì? Phong thủy luân chuyển sao?

Đương nhiên, ăn cục nghẹn không chỉ có mình bọn họ, Diêm huấn luyện cũng bị nuốt cục nghẹn, từ ngày gã phạt Tô Thần Dật, gã chưa có một ngày đêm nào thoải mái, cả ngày bị oán niệm quần thân thì thôi đi, ngay cả đám huấn luyện viên khác cũng hòa theo quả trách gã. Nói gã vô nhân đạo, phạt bậy học sinh, khiến cho học sinh của bọn họ cũng gặp họa.

Ý mấy người là lại tìm Tô Thần Dật xét nét nữa hả, thằng oắt kia hết lần này đến lần khác đều khéo léo mà gấp chần theo phân phó của gã, không có chuyện vi phạm kỷ luật, huấn luyện cũng không nhằm thao tác; mấy người nói kết thúc nghiêm phạt sao? Gã đường đường là huấn luyện viên, lời nói như bát nước tát đi, làm sao có thể thu lại? Bằng không thì uy nghiêm của gã trong mắt của học sinh để đâu đây?

Cho nên Diêm huấn luyện mỗi ngày đều đội một khối áp lực cực lớn đi huấn luyện. Thời buổi này, làm huấn luyện viên không mấy dễ dàng, là một huấn luyện viên tốt đạt tiêu chuẩn lại càng không dễ dàng a! Đếm đếm ngón tay thấy đã phạt Tô Thần Dật hết một tuần, cứ tưởng sau này sẽ thanh thản, ai ngờ lại bị bốn tên huấn luyện viên lớp khác khí thế hung hăng đập cửa phòng ngủ.

“Diêm huấn luyện, nghiêm phạt của ông rốt cuộc còn bao lâu nữa? Hôn nay bọn học sinh còn đến phòng ngủ của chúng tôi để ”cày” phở bản, ông rốt cuộc đủ chưa hả?!”

Động tác đội mũ của Diêm huấn luyện dừng lại, gã yên lặng quay đầu nhìn về phía bốn người đang đứng ở cửa: “Không phải hôm qua đã kết thúc rồi sao?”

“Kết thúc con em ông! Kết thúc mà còn vậy hả? Tôi nói cho ông biết, học sinh phạm lỗi ông phạt bậy bạ thì thôi đi, còn phạt ác như vậy là sao? Ông phạt sao thì kệ mẹ nó đi, làm hại chúng tôi cũng sống không yên ổn, ông rốt cuộc muốn quậy tới cỡ nào nữa!!!”

“Chẳng lẽ mình tính sai rồi?” Diêm huấn luyện nhú mày, lập tức cúi đầu bắt đầu đếm ngón tay, khi khuôn mặt của bốn người đứng ở cửa gần như rút gân thì Diêm huấn luyện ngẩng đầu lên, vẻ mặt khẳng định nói: “Đúng là ngày hôm qua đã kết thúc!”

Đầu mẹ! Ánh mắt của bốn huấn luyện viên xoẹt xoẹt tóe lửa, khớp tay bóp lại nghe rộp rộp thành tiếng.

“Sao nào?” Diêm huấn luyện nhướng mày: “Muốn tập luyện thử?”

Bốn người đồng loạt lui về phía sau, ở trong quân ngũ, không ai không biết họ Diêm nổi danh lợi hại, cho dù bốn bọn họ có cùng nhau bắt tay, cũng không chắc chắn có thể đánh hạ được gã.

Vì vậy bốn người hung ác trừng Diêm huấn luyện, nói lời cay đắng: “Nếu như ngày mai mà còn như vậy thì đừng trách bọn tôi đến tấn anh!” Bốn người đánh không lại thì mười người có thể đánh thắng chứ!

Diêm huấn luyện bữu môi quay đầu tiếp tục chỉnh mũi, ba tên huấn luyện viên cùng phòng gã thở dài lắc đầu ra khỏi phòng ngủ. Thời buổi giờ, dùng cách thể phạt* phải thật cẩn thận nha! (*dùng cách xử phạt về thể xác (đối với học sinh, như phạt đứng, quỳ, khẻ tay..))

Trên thao trường G đại, từng đội ngũ xanh rì vuông vắn đứng xếp hàng ngay ngắn, ban huấn luyện tiến hành các huấn luyện cơ bản nhất của mỗi ngày. Diêm huấn luyện yên lặng quét mắt nhìn một vòng cấp dưới cũng chính đám học sinh rồi trầm giọng nói: “Số bốn phòng 302, ra khỏi hàng!”

“Có!” Tô Thần Dật lên tiếng chậm chạp chạy ra khỏi đội sau đó đứng nghiêm ngay ngắn trước mặt Diêm huấn luyện, mỗi động tác đều cực kỳ đúng tiêu chuẩn, làm cho Diêm huấn luyện không moi ra được lỗi sai nào.

“Hôm nay cậu vẫn còn đi gấp chẵn?”

“Đúng vậy, huấn luyện viên!”

Vùng xung quanh lông mày của Diêm huấn luyện xoắn tít lại một cái, âm thầm hít hơi thật sâu rồi thở ra, sau đó liền dịu dàng cười cười: “Không phải đã nói là kết thúc sau một tuần sao? Sao hôm nay còn đi?”

“Huấn luyện viên có nói một tuần à?” Tô Thần Dật mờ mịt.

“Không có à?” Diêm huấn luyện nghiêng rằng: “Tôi nói từ ngày kia trở đi, trong vòng một tuần, đừng nói với tôi là cậu không nghe thấy!”

“Báo cáo huấn luyện viên, ngày đó thầy nói là, từ hôm nay trở đi, chẵn từ phòng 301 đến 310 do em phụ trách, nhất định phải xếp đúng tiêu chuẩn nội vụ!”

“Phải không?”

“Đúng thể huấn luyện viên!” Tô Thần Dật cất cao giọng nói: “Bạn học cả lớp có thể làm chứng cho em!”

“Thật thể à?” Diêm huấn luyện nhìn về phía mọi người.

Mọi người hưởng ứng theo: “Đúng vậy huấn luyện viên!”

Tô Thần Dật vô tội chớp mắt: “Huấn luyện viên, sao ngay cả lời mình nói thầy cũng quên vậy?”

“...” Đậu xanh rau má! Thằng oắt này là cố ý đi! Nhất định là cố ý mà! Gã cũng không phải là lão già bảy tám mươi tuổi, làm sao có thể quên lời mình nói được chứ? Còn đám oắt con còn lại cũng là cố ý luôn đi? Mỗi ngày có người gấp chẵn thay bọn nó thì vui vẻ lắm đi, cũng dám kết hợp lại cùng nhau lừa gạt gã, làm

mất mặt một huấn luyện viên uy nghiêm như gã!

“Huấn luyện viên, nếu thầy không tin cũng có thể hỏi bạn học lớp bên cạnh, bọn họ cũng có thể làm chứng.”

“Câm miệng!” Diêm huấn luyện quát to: “Mặc kệ tôi có nói hay không, tóm lại, từ ngày mai trở đi, cậu không cần đi gấp chần nữa, hiểu chưa?”

“Vậy không tốt lắm đâu.” Tô Thần Dật vẻ mặt khó xử: “Vậy không phải là uy danh của huấn luyện viên sẽ bị hủy trong tay em sao? Huấn luyện viên, áp lực của em rất lớn đó.”

“Đây là mệnh lệnh!”

“Vâng!” Tô Thần Dật nghiêm chân: “Tất cả đều theo lời chỉ huy của huấn luyện viên!”

Thiệt là tạo nghiệt a, huấn luyện viên lớp bên cạnh lắc đầu thở dài, cọ đến bên người Diêm huấn luyện, vỗ vai gã: “Học sinh ngoan thế mà cũng phạt cho được, Diêm huấn luyện, anh thực sự là muốn tạo nghiệt a.”

“ ... ”

Thiệt là ác nhân, huấn luyện viên thở dài trở lại lớp của mình.

Sắc mặt của Diêm huấn luyện đen rồi lại trắng, trắng rồi biến đen, sau khi cố gắng kìm chế, cuối cùng mới mặt mỗi phát phát tay về phía Tô Thần Dật: “Đi vào hàng đi!”

“Vâng, huấn luyện viên!” Tô Thần Dật nghiêng đầu qua chỗ khác, vẻ mặt đắc ý: “Còn nhiều thời gian mà!”

17. Chương 17

Nếu như nói Tô Thần Dật vốn là cầm thù vụ quân huấn đến tận xương tủy, thì bây giờ y rất thích thú, không có gì khiến y vui vẻ hơn là được nhìn thấy vẻ kinh ngạc của Diêm huấn luyện, đời mà, phải có chút niềm vui chứ?

Sau khi trải qua hai tuần lễ huấn luyện, tân sinh G đại rốt cuộc cũng nghênh đón hai ngày nghỉ chấm dứt kỳ quân huấn. Sáng hôm nay, khi các ban huấn luyện viên đang tiến hành tổng kết, cùng lúc đó, vô số chiếc xe sang trọng xa hoa tiến vào vườn trường G đại. Bãi đỗ xe của G đại sớm bị xe đậu chật kín. Vì thế xe nào không có chỗ đậu liền đậu ở ven đường, khung cảnh cực kỳ hoành tráng.

Ngay sau khi huấn luyện viên làm xong tổng kết, tuyên bố quân huấn chấm dứt sau hai ngày nghỉ, thì

lập tức bên tai vang lên tiếng hoan hô không dứt. Mọi người thoát khỏi khổ ải như ngựa hoang thoát dây cương, đều chạy như điên đến phòng ký túc.

Cởi ra bộ đồng phục rằn ri của mình, Tô Thần Dật cảm thấy mình sống lại ngay tức khắc, quân huấn lần này cũng có cái giá thú vị phải trả, đó là loại người năng động như y ấy thế mà lại thấy yêu cái nề nếp khắc nghiệt khô cứng này, nhưng quân huấn dù sao cũng không thích hợp với y. Sau hai ngày nghỉ này là hội thao, sau đó là một chuỗi ngày nghỉ không ngắn, mãi đến tháng mười mới chính thức khai giảng, điều này khiến cho đám tân sinh rất hài lòng, dù sao cũng đang tuổi chơi tuổi ngủ, được nghỉ càng nhiều ngày thì càng tốt.

Trong phòng ký túc, Tô Thần Dật ư ử “rên” một khúc hát, lắc lư cái eo nhỏ của mình mà vui vẻ thu dọn đồ đạc của mình, mới vừa rồi, y nhận được tin nhắn của Tô Việt Trạch, bảo là đang chờ y ở bãi đỗ xe. Đối với chuyện Tô Việt Trạch bớt thời gian để tự mình đến đón y về nhà, y có chút bất ngờ. Đại thiếu Tô gia nổi danh trong giới là cưng chiều thương yêu thẳng em mình hết mực, bất quá đối với Tô Thần Dật mà nói, loại thương yêu này là thiệt tình hay có mục đích thì không cần nói cũng biết.

Tuy rằng trong lòng sáng tỏ như gương, nhưng mà Tô Thần Dật cũng không ngu ngốc mà đi vạch trần điều này, Tô Việt Trạch cưng chiều y thì y cứ hưởng lấy, chỉ cần y không cùng Tô Việt Trạch tranh giành quyền thừa kế Tô gia, y chắc chắn Tô Việt Trạch sẽ không làm gì y. Tất nhiên là, y cũng không hoàn toàn có hứng thú đối với cái quyền thừa kế gì kia.

“Thần Dật, phòng bên nói tôi báo cậu một tiếng, đêm mai tụ hội.”

Nhờ phúc Tô Thần Dật, sau mấy ngày tổ chức đoàn đội đi cày phó bản, nam sinh ban bọn họ đã thành lập một mối tình hữu nghị sâu sắc, từ lúc G đại thành lập đến nay đây là cái khóa mà mấy tân sinh chỉ sau mấy ngày quân huấn ngắn ngủi đã nhanh chóng dung hòa thành một tập thể lớp, cái lớp này của Tô Thần Dật phá vỡ truyền thống của tiểu phân đội, hòa thành một đại đoàn thể hòa thuận vui vẻ. Những người lãnh đạo của G đại đối với phương thức dạy dỗ của Diêm huấn luyện tặc lưỡi lấy làm lạ, thậm chí còn tặng cờ thưởng đến đơn vị đóng quân của Diêm huấn luyện, còn các huấn luyện viên các ở G đại thì đối với Diêm huấn luyện vừa hâm mộ lại vừa ghen tị, còn trong lúc ấy, Diêm huấn luyện tại G đại thì được dịp nở mặt nở mày nở cả lỗ mũi.

Tuy bên ngoài hớn hở tự hào nhưng bên trong Diêm huấn luyện lại âm thầm vì mình mà đau xót nhỏ lệ, từ sau ngày gã phạt Tô Thần Dật, gã chưa từng được sống thoải mái, mặc dù vẫn uy nghiêm như thường nhưng mà lại bị không biết bao nhiêu huấn luyện viên khác quở trách.

Lần đó gã phạt Tô Thần Dật đã vô tình tạo ra một cơ hội giúp cho bọn học sinh kia tập thói quen mỗi ngày rời giường cày phó bản, bọn chúng cày hết khu ký túc xá của mình còn chưa đủ, ngay cả mấy khu ký túc phụ cận cũng bị bọn họ đến hỏi thăm, nhất thời tiếng oán than vang trời dậy đất. Căn cứ vào lý do này, cũng là bởi vì Diêm huấn luyện phạt Tô Thần Dật một tuần gấp chăn mà ra, cho nên trong lòng các học sinh bị “hưởng” họa hận không thể đem Diêm huấn luyện ra nhai nuốt cắn xé, bởi thế cho nên, Diêm huấn luyện đi đâu cũng thu hút được ánh nhìn đăm đăm.

Nên thế, tuy rằng Tô Thần Dật không phải gặp Diêm huấn luyện ngày một ngày hai, nhưng đại khái y vẫn biết được tình hình, đối với việc mình trong lúc “vô tình” đã ác ý chỉnh lưng Diêm huấn luyện một trận, đáy lòng Tô Thần Dật vô cùng hả hê. Cho nên nói, cái câu nên đắc tội với quân tử chứ đừng đắc tội tiểu

nhân gì đó thật luôn là lời lẽ đúng đắn!

Kéo khóa balo, Tô Thần Dật nghiêng đầu nhìn Lục Nhân: “Các cậu có đi không?”

“Đi chứ!” Lục Nhân đáp: “Còn có Kỳ thiếu nữa, cậu cũng đi luôn đi, đều là bạn bè cả, sau này còn học chung với nhau vài năm mà!”

Động tác dọn sách của Kỳ Thương hơi ngừng lại, theo bản năng nhìn về phía Tô Thần Dật. Qua nửa tháng ở chung, cái nhìn của cậu đối với Tô Thần Dật rất mâu thuẫn. Lúc trước, khi Tô Thần Dật chưa được sự cho phép mà tự ý làm loạn cái giường cậu xếp, khiến Diêm huấn luyện hiểu lầm, cậu đối với y vẫn còn ít nhiều tức giận. Sau này lại thấy Tô Thần Dật nhanh chóng hòa mình vào đám đông, lại nảy sinh niềm hâm mộ. Từ nhỏ Kỳ Thương cậu đã không có bạn bè, ai muốn kết bạn thì cũng đều kết vì gia thế, mà ở nhà thì cậu được dạy bằng những phương thức giáo dục nghiêm khắc, cho nên tính cách ngày càng quái gở.

So với cậu, Tô Thần Dật hoàn toàn trái ngược, tuy rằng có chút dở hơi, nhưng mà tính cách lại phóng khoáng, ân oán phân minh, chỉ cần không đắc tội y, y cũng không tính kế sau lưng người. Nói về điều kiện gia đình, đưa mắt lướt qua toàn bộ G đại, cũng không có mấy người có thể sánh bằng Tô Thần Dật, nhưng mà y chẳng vì điều này mà để mắt trên đầu, không coi ai ra gì, lúc đùa thì nên đùa, nhưng nếu như đừng có những lúc vô lại thì càng tốt hơn.

“Nhìn tôi làm gì? Có phải nhận ra tôi càng ngày càng bảnh không?” Nói xong Tô Thần Dật còn lấy tay hất hất tóc.

“...” Là càng ngày càng tự kỷ đó.

“Cậu sao lại không nói gì!”

Kỳ Thương im lặng dời mắt: “Cậu đi không?”

“Đi chứ.” Tô Thần Dật đỉnh đạc nói: “Ai mà chẳng muốn đi, dù sao cũng rảnh rồi, anh em tụ tập đê, cậu thì sao, đi không?”

Nghĩ nghĩ, Kỳ Thương vẫn là gật đầu: “Ừ.”

“Rồi, tối mai gặp, các cậu cứ thu dọn, tôi đi trước.”

Đi ra khỏi ký túc xá, dọc đường đi chào hỏi không ít người, lúc này Tô Thần Dật mới chậm chạp đi đến bãi đỗ xe. Tuy rằng được nhiều người biết đến y vô cùng vui vẻ, nhưng nếu những người đó dừng cứ mở miệng: “Ha! Số bốn, về nhà hử?” thì càng thêm hoàn hảo.

Đi vào bãi đỗ xe, nhìn thấy đại ca nhà mình đang mặc tây trang dựa vào đầu xe hút thuốc ở đằng xa, y

cảm thấy sao thằng anh mình lại có chút khốc? Lắc lắc đầu, Tô Thần Dật nhanh chóng tiến về phía trước: “Anh, sao anh lại đến? Mấy chuyện này để A Hổ đến là được rồi?”

Tô Việt Trạch dập tắt tàn thuốc, nhận lấy balo trên tay Tô Thần Dật, dịu dàng đáp: “Nửa tháng không gặp nên nhớ em, em thì sao, không muốn gặp anh?”

Cả người run rẩy nổi da gà, Tô Thần Dật cười mỉa: “Sao lại có thể chứ, em mừng không kịp.” Hứ! Cơm tối qua tôi còn muốn ới hết ra đây này!

Tô Việt Trạch cười cười xoa đầu Tô Thần Dật: “Đi thôi.”

Tô Thần Dật gạt đầu rồi ngoan ngoãn theo anh hai nhà mình lên xe, mặc dù rất bất mãn với động tác rẽ đầu này nhưng y vẫn kìm chế được.

Khi chiếc xe limousine sáng loáng sang trọng rời khỏi cửa G đại, Tô Thần Dật nhất thời cảm thấy sung sướng tột cùng, y quả nhiên không thích học hành gì sất. Từ ghế lái, Tô Việt Trạch không chuyển tầm mắt mà nhìn chăm chăm về phía trước, đang muốn mở miệng lại nghe một hồi nhạc chuông vang lên, chưa kịp cau mày, Tô Thần Dật đã nhận điện thoại.

“Sao?... Tối mai? Tối mai không được, tôi bận rồi... Ừ... Được, cứ vậy đi.”

Thấy Tô Thần Dật ngắt điện thoại, Tô Việt Trạch làm như vô ý hỏi: “Tối mai đi chơi hả?”

“À, bạn học trong ban tự tập thôi.”

Tô Việt Trạch dường như suy nghĩ điều gì đó mà liếc nhìn Tô Thần Dật một cái rồi nhìn về phía trước: “Xem ra nửa tháng này em làm quen không ít bạn bè nhỉ.”

Giọng điệu đầy ẩn ý của Tô Việt Trạch làm Tô Thần Dật nhú mày, y nhớ trước kia sư phụ nhà mình có nói qua, đại học giống như một xã hội thu nhỏ vậy, đứa nào có chút gia thế sẽ tìm bạn bè đồng cấp để kết bạn, cái câu “nhiều bạn bè nhiều cơ hội” cũng không phải là không có lý. Nghe giọng điệu này của Tô Việt Trạch, chắc là sợ y ở trong trường làm bạn với mấy đứa có bối cảnh có năng lực đi.

Bữa nọ, Tô Thần Dật ra về không hiểu ý tứ của Tô Việt Trạch đáp: “Đúng vậy, từ khi mất trí nhớ tới giờ em chỉ có mình Nghị tử là bạn, đi chơi có hai người cũng chẳng vui mấy, nhiều bạn chơi cũng vui hơn nhiều mà.”

Xem ra là hấn đánh giá cao Tô Thần Dật, đáy lòng Tô Việt Trạch hừ lạnh một tiếng nhưng trên mặt lại cười cười nói nói: “Cũng đúng, vậy tối mai đi chơi uống ít rượu thôi, đủ tiền không?”

“Đủ, thiếu em sẽ tìm anh đòi.” Không cần đòi cũng phải đòi.

Khi bọn họ về đến Tô Trạch thì đã quá trưa, từ xa ngửi thấy mùi thơm, Tô Thần Dật cũng không thèm để ý tới Tô Việt Trạch đang ở sau lưng, xách balo chạy đến khúc ngoặt rẽ vào nhà ăn. Có trời mới biết y thương nhớ cái mùi này lâu biết bao nhiêu, tuy rằng cơm căng tin của G đại không quá khó nhai, thế nhưng so với đồ của đầu bếp Tô gia làm, thì quả là trời so với vực.

Đưa balo cho Bạch quản gia, Tô Thần Dật không kịp chờ đợi mà ngồi phịch xuống bàn ăn, nhìn từng đĩa thức ăn thơm phức đầy màu sắc, Tô Thần Dật không kìm được mà nuốt nước bọt, ánh mắt thúc giục đại ca nhà mình mau mau ngồi vào bàn.

Thấy thế, Tô Việt Trạch buồn cười lắc đầu đi đến trước bàn ăn ngồi xuống: “Ồ trường không được ăn cơm à? Sao gấp quá vậy.”

Tô Thần Dật nhanh chóng gấp vài miếng đồ ăn bỏ vào miệng, nhồm nhoàm nói: “Ồ đó không thể so với ở nhà được, anh không hiểu đâu.” Nói xong lại lấp đồ ăn vào miệng.

Tô Việt Trạch ung dung dùng bữa, lơ đãng hỏi: “Mấy bữa giờ ra sao? Có mệt không?”

“Anh còn mặt mũi để hỏi sao!” Tô Thần Dật chớp mắt liền xù lông: “Nếu anh không nói thì em quên mất, tại sao lúc trước ký thư đồng ý không hỏi ý kiến của em? Hại em ở trong đó bị tàn phá nửa tháng, anh nhìn em đi, gầy, gầy, gầy hết cả người!”

“...” Khóe miệng Tô Việt Trạch co quắp mà nhìn thân hình càng thêm khỏe mạnh dẻo dai hơn so với lúc trước của Tô Thần Dật, nhưng ngoài miệng thì dịu dàng khuyên nhủ: “Anh cũng là vì muốn tốt cho em.”

Tô Thần Dật nặng nề hừ một tiếng rồi vùi đầu ăn.

“Nhà hàng Trân Vị mới ra món mới, tối nay anh dẫn em đi nhé?”

Đối với một thần trộm kiêm thánh ăn tạp mà nói, thứ có thể kích thích y nhất ngoại trừ bảo vật thì chính là mỹ thực. Cho nên, Tô Thần Dật rầy rà mà chột chột cái đầu, lên tiếng hỏi: “Ăn ngon không?”

“Là nhà hàng nổi danh nhất B thị, em nghĩ sao?”

Do dự do dự mãi, cuối cùng Tô Thần Dật nghiêng đầu qua hương khác, cực kỳ chảnh cờ-hó đáp: “Được rồi, em không phải vì ăn mà đồng ý đâu nhé, em là vì cho anh một cơ hội để chuộc lỗi.”

Tô Việt Trạch bất đắc dĩ cười cười: “Được rồi, là chuộc tội.”

18. Chương 18

Trân Vị lâu* là nhà hàng nổi tiếng nhất B thị (*ở đây có nghĩa là nhà hàng có nhiều tầng), cho dù là cách thiết kế nội thất hay món ăn hoặc cung cách phục vụ cũng làm cho khách hàng cảm thấy trước giờ chưa từng được thoả mãn như thế. Ở nhà lên mạng nửa ngày cho đến chạng vạng, Tô Thần Dật liền bị anh trai nhà mình dẫn ra ngoài, khi hai người chạy xe tới bãi đỗ xe của nhà hàng Trân Vị thì ở đó đã có không ít xe cộ ngừng đậu, và trên màn hình LCD đen thui hiện ra rành rành bốn chữ đỏ chói: “Hết chỗ đỗ xe.”

“Đừng có xúi quẩy như vậy chứ!” Tô Thần Dật rũ vai, bàn mỹ thực phía trước lại bởi vì vấn đề đậu xe mà không thể thưởng thức, cảm giác này thật vô cùng khó chịu.

Tô Việt Trạch lơ đãng cười cười: “Bây giờ là giờ cơm nên rất nhiều người đến đây ăn.” Nói xong liền bóp còi hai cái, và rồi, chiếc Lamborghini đen bóng đi nghênh ngang đi vào bãi đỗ xe dưới ánh mắt ngạc nhiên của Tô Thần Dật.

Kết quả là ngoài bãi đỗ xe nhất thời nổ tung:

“Cái chó gì, không phải là đã đầy chỗ sao? Tại sao xe kia có thể vào?”

“Mẹ nó, chúng tôi chờ cả một tiếng đồng hồ, các người có muốn buôn bán hay không vậy?”

“Người ta nói khách hàng là thượng đế, mấy người có thể đối đãi với thượng đế như vậy sao? Có tin thượng đế bỏ sấm lên người mấy người không hả?”

“Mẹ, chúng tôi tới là vì món mới của mấy người, món mới của mấy người liệu có còn đến lượt của chúng tôi hay không hả!”

Những chủ xe đang kiên nhẫn chờ đợi sau khi nhìn thấy xe của Tô Việt Trạch tiến vào đều nổi điên trong chớp mắt, người ta nói “Trân Vị lâu một vị khó cầu”, nếu muốn ăn một bữa thì phải đặt trước, không thì có chờ cả ngày cả đêm cũng không có chỗ. Đây là xã hội coi trọng vật chất, yêu cầu của mọi người với món ăn cũng ngày càng kén chọn, mà may thay mỗi món ăn của nhà hàng Trân Vị đều độc đáo thơm ngon, dư vị khó quên. Hơn nữa, cứ hai tháng Trân Vị lâu sẽ làm ra một món mới, số lượng cung ứng mỗi tháng có hạn, cho dù có người đặt được bàn nhưng cũng không nhất định có thể nếm được món ăn mới này. Hơn nữa có thể tới nhà hàng Trân vị ăn cơm đều là người có của ăn của để, thế nên người trong giới (giàu có) liền hình thành một xu hướng, một khi trân vị lâu giới thiệu món ăn mới, thì nhất định phải bay tới, (không phải là đi nhé), để thưởng thức, nếu không lỡ như có một ngày nào đó có người đang nói chuyện phím với bạn đột nhiên hỏi:

“Ha! Ăn món mới ra của Trân Vị chưa? Mùi vị đó, chắc chắc...”

Nếu như bạn phun ra một chữ “chưa”, phỏng chừng sẽ bị gã nhìn bằng nửa con mắt. Là người tất sẽ có xu hướng đua đòi, mà nhà hàng Trân vị chính là bắt được thị hiếu của đa số đám đông, cho nên mới có thể khiến cho chuyện làm ăn của mình ngày càng đồ ỏi*. (*phát đạt)

Người ta nói, có thể đến Trân Vị lâu ăn cơm thì đều là người có tiền có thế, cho nên người đến đó không phải ông chủ xí nghiệp nhỏ thì cũng là ông chủ tập đoàn cao tầng. Trước mặt một đám người đang chờ đợi chỗ trong thì, Tô Việt Trạch chình ỉnh lờ ra, còn nghênh ngang chui tọt vào cánh cửa kia dưới trước mắt bọn họ, bọn họ không tức sao được. Chẳng lẽ Trân Vị lâu ra quy định mới, xe không đáng mấy triệu không thì không có cửa tiến vào hầm đỗ xe của bọn họ sao? Thực sự là nhắm ruồi!

Mọi người nhao nhao ầm ĩ còn không quên bóp còi, nhất thời, tiếng còi vã, kèn xe vang liên tiếp bên tai không dứt. Bấy giờ có một người mặc đồng phục nam của Trân Vị lâu ra khỏi phòng trực ban, dáng vẻ tươi cười mà đứng trước cổng, mọi người thấy người phụ trách đã đi ra, liền im lặng, đều trừng mắt chờ người phụ trách giải thích.

Người đàn ông đưa tay che miệng tăng hắng hai tiếng rồi nói: “Xin mọi người bình tĩnh chờ nóng vội, hôm nay khách đến đây ăn quả thực rất đông, bất quá mọi người yên tâm, chúng tôi sẽ cố gắng thu xếp cho mọi người, xin mọi người hãy chú ý thẻ mã số trên tay*, mong mọi người bỏ qua sơ suất này.” (chắc là đi ăn cũng phải lấy số xếp hàng:o)

“Bỏ qua cái lông! Tại sao xe kia có thể vào? Anh sao không giải thích cho chúng tôi?”

“Đúng, đều là khách hàng, sao đả ngộ lại kém xa như vậy chứ!”

Người đàn ông không hề nao núng trước sự phẫn nộ của mọi người, vẫn bình tĩnh giải đáp: “Vị khách vừa rồi đã đặt trước bàn.” Ý là: muốn vào thì dễ lắm à, anh cần phải đặt bàn trước mới được.”

“Tôi đã đặt trước ba ngày rồi, bây giờ chỗ đó đâu rồi, chuyện này cậu giải thích thế nào!”

Người đàn ông dừng một chút, tiếp tục bình tĩnh đáp: “Bởi vì anh ta là cổ đông của chúng tôi.”

Ngay lập tức mọi người đều im bật, người ta là cổ đông đó, ai như nhà mình, ăn cơm mà còn phải xếp hàng. Nhưng mà vẫn có người không chịu bỏ qua: “Là cổ đông thì càng phải nên nhường chỗ cho khách hàng, không hiểu cái gì gọi là ”Khách hàng là thượng đế” à?”

Người đàn ông liếc một gã kêu la hung hăng nhất trong đám một cái rồi (tỏ vẻ) u sầu mà nói: “Vấn đề này ngày nên cùng thương lượng với Tô thiếu một chút, nếu anh ta đồng ý, chúng tôi sẽ lập tức sắp chỗ cho ngài.”

Lời vừa thốt ra, người nọ nhất thời á khẩu không trả lời được, họ Tô ở B thị không ít, nhưng có thể được người của Trân vị lâu tôn kính xưng một tiếng Tô thiếu trừ bỏ Tô Việt Trạch thì nào có còn ai, mà Tô Việt Trạch cũng đâu phải là người mà ông chủ của một xí nghiệp nhỏ như gã có thể chống lại được, vì thế gã ra chỉ đành rầu rĩ lui vào trong xe, chờ, đến, lượt.

Thấy thế người đàn ông vừa lòng mà xoay người chuẩn bị trở về phòng trực ban, tiếng còi lại lần nữa vang lên, nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy một chiếc xe thể thao xa hoa xuất hiện trước mắt, cánh cửa kéo của bãi đỗ xe lại lần nữa chậm rãi mở ra dưới ánh mắt nghi hoặc của mọi người, mọi người còn chưa kịp phản nộ,

người đàn ông kia đã tươi cười chạy đến: “Cố thiếu, ngài đã tới.”

Kính xe màu đen hạ xuống, Cố Thiệu Kiệt mặt không đổi sắc mà nhìn lướt qua một vòng: “Hôm nay làm ăn không tồi.”

“Đều nhờ phúc của ngài, vị trí đỗ xe của ngài đã sắp xếp xong rồi, vẫn là vị trí cũ.”

“Vất vả rồi.” Cố Thiệu Kiệt gạt đầu rồi ngồi ngay ngắn lại trong xe.

“Không sao.” người đàn ông vẽ mặt nịnh bợ: “À đúng rồi, Tô thiếu cũng tới, mới vừa vào không lâu.”

“A?” Cố Thiệu Kiệt nhướng mày. “Đặt phòng nào?”

“Tô thiếu không đặt phòng, ngồi ở tầng trệt.”

Tầng trệt? Cố Thiệu Kiệt nghiêng ngẫm rồi cười cười không nói gì. Trân Vị lâu tổng cộng có 4 tầng, tầng trệt là đại sảnh, được bài trí bàn bốn người hoặc hai người; lầu hai, lầu ba là phòng riêng, lầu bốn là phòng vip, thường được dùng để mở tiệc chiêu đãi. Mà Tô Việt Trạch chọn ngồi ở tầng trệt thì chắc là hẳn có dẫn Tô Thần Dật theo, thứ nhất là Tô Thần Dật không thích ngồi phòng riêng, thứ hai là, Tô Việt Trạch sẽ không bỏ qua cơ hội để show cho mọi người thấy hẳn yêu thương chăm chút cho thằng em mình “nhiều” chừng nào. Nghĩ vậy, nét trầm ngâm trên mặt Cố Thiệu Kiệt càng hiện rõ, âm thầm tính toán một chút liền khởi động xe tiến vào bãi đỗ xe.

Cho nên, mọi người lại tiếp tục mở mắt trừng trừng mà nhìn Cố Thiệu Kiệt nghênh ngang tiến vào cái bãi đỗ xe mà bọn họ không thể vào phi vào được, nhưng lần này lại không có ai dám hó hé gì. Phàm cho dù là một thằng lưu manh nào ở B thị cũng biết, ở B thị, người nhất định không thể đắc tội đó chính là Cố Thiệu Kiệt, nếu không thì sẽ có ngày nào đó mình đột tử ở trên đường mà không biết nguyên nhân tại sao.

Đương nhiên, chuyện xảy ra ở bãi đỗ xe này Tô Thần Dật không biết, tuy rằng y rất kinh ngạc đối với hành vi nghênh ngang đi vào này của anh hai mình nhưng y lại nghĩ, không chừng Tô Việt Trạch đã đặt bàn trước rồi cũng nên, vì thế y cũng bình thường trở lại.

Một đường theo đuôi Tô Việt Trạch đi vào chính sảnh của Trân Vị lâu, chỉ thấy sàn đá cẩm thạch của đại sảnh sáng choang in hình người, chính giữa là một cái đèn chùm pha lê hoa lệ sáng diệu, khiến cho toàn bộ đại sảnh có vẻ tao nhã mà yên bình. Phân bố ở hai bên đại sảnh chính là các bàn ăn ngay ngắn chỉnh tề, trên bàn có đặt một chiếc đèn lồng cung đình cổ kính, trông vô cùng bắt mắt.

Ngay khi Tô Thần Dật và Tô Việt Trạch mới vừa bước vào đại sảnh, thì một người phục vụ mặc đồng phục màu hồng nhạt tức tiến đến: “Chào mừng quý khách, xin hỏi quý khách đã đặt bàn trước chưa?”

Tô Việt Trạch gạt đầu, đưa một tấm thẻ ánh kim cho người phục vụ, người phục vụ lễ phép đưa hai tay cầm lấy, nhìn lướt qua một chút rồi vội vàng cúi đầu: “Thì ra là Tô thiếu, vị trí ngài đã đặt ở ngay bên

cạnh, xin mời.”

Nhận lại tấm thẻ, Tô Việt Trạch đang muốn đi, nhưng lại thấy thằng em nhà mình ngây ngẩn nhìn chăm chăm cô phục vụ, ánh mắt có chút đáng khinh. Tô Việt Trạch không vui cau mày, vươn hai ngón tay ra nhéo ót Tô Thần Dật: “Không ăn cơm à?”

Hồn phách quay về cơ thể, Tô Thần Dật lập tức thu hồi lại tầm mắt, còn không quên cười thẹn thùng với cô phục vụ, rồi đi theo Tô Việt Trạch, cho đến lúc ngồi xuống bàn ăn, Tô Thần Dật mới mở miệng nói: “Em bây giờ đã biết tại sao lại có nhiều người đến đây ăn cơm như vậy rồi, ngay cả cô phục vụ cũng xinh thế, nếu là em, ngày nào cũng tới.”

“...” Tô Việt Trạch nhất thời im lặng, thì ra là thằng em hần bị sắc đẹp mê hoặc, thật dọa người, thật vô cùng dọa người!

Nhìn trái nhìn phải, Tô Thần Dật ghé xuống sát bàn nhào người về phía Tô Việt Trạch: “Anh hai, anh thấy cô em vừa rồi thế nào? Lấy giùm em số điện thoại của cô đi.”

“...” Đờ mờ! Có đứa nào đi tán gái mà còn bắt thằng anh mình dẫn mối sao! Từ từ, hình như hần đã quên mất một vấn đề, Tô Việt Trạch lẳng lẳng nhìn Tô Thần Dật vài giây rồi lên tiếng: “Em đổi gu rồi à?” Đổi xong, cái gu vẫn nặng như thường! (chắc là Tô Việt Trạch nghĩ Tô Thần Dật chuyển từ thích gay sang thích nhân yêu?)

“A?” Tô Thần Dật chớp mắt mấy cái: “Là sao?”

Tô Việt Trạch hớp một ngụm trà, bình tĩnh trả lời: “Không phải em thích cái-loại-ở dưới-có-treo-thêm-một-cái sao?”

Đờ mờ! Cái gì mà ở-dưới-treo-thêm-một-cái?!! Phía dưới nhân yêu (nam giả nữ) cũng có treo-một-cái, chẳng lẽ trước kia y thích nhân yêu? Không đúng, đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là y thích cái loại thân thể có cây mà không có hai cục thịt như y a! Y là thích gái! Là gái đẹp!

“Anh, em thích phụ nữ, xin hãy nhìn ánh mắt chân thành của em.”

Tô Việt Trạch mặt không đổi sắc mà liếc nhìn Tô Thần Dật vài lần, rồi tiếp tục bình tĩnh uống trà.

“Tôi fuck! Có ông anh nào như anh sao?” Tô Thần Dật nhào cả người qua bàn nắm lấy bắp vai Tô Việt Trạch lắc lắc: “Anh thấy em lầm đường lạc lối mà không ngăn cản em sao? Em thích phụ nữ màaaaaaaa, anh phải tin tưởng em, khôn nạn!”

Xoạt, xoạt, xoạt, hơn chục cặp mắt đồng thời bắn về phía Tô Thần Dật, người ở gần là vẻ mặt kinh ngạc, người xa hơn là vẻ mặt bất mãn, ánh mắt hiển rõ ý tứ – ngay cả loại người thiếu giáo dục này cũng có thể cho vào được, phục vụ kia là mới vào làm việc sao!

Người phục vụ cách đó không xa khóc không ra nước mắt, thân ái, tuy rằng tui tới chưa lâu, nhưng mà quy định của Trân Vị lâu tui rất rõ ràng nha, tui cũng muốn tiến lên ngăn lại, nhưng mà tui không thể đắc tội người ta được honey à! T_T

Tô Việt Trạch đưa tay xoa đầu Tô Thần Dật cười vô cùng dịu dàng: “Ngoan, anh biết rồi, bàn là để dùng cơm, không phải để em bò lên, không thấy người ta đang nhìn sao, mau ngồi xuống đi.”

Nghe thế Tô Thần Dật vội rút tay lại chống lên bàn, con người đảo lòng vòng, y hầu như có thể cảm nhận được từng đợt ánh nhìn nóng bỏng kia, trong lòng thầm than không ngớt, xong rồi, hình như mình bị mất hình tượng rồi, có cái gì có thể cứu vớt được hình tượng của mình đây?

Tròng mắt lại đảo mấy vòng, Tô Thần Dật bình tĩnh nâng hai tay lên sửa lại vai áo của Tô Việt Trạch với vẻ mặt ngoan hiền: “Anh hai, áo anh hơi nhăn, em sửa lại cho anh rồi.” Sau đó chậm rãi lui người ngồi xuống, bộ dáng muốn bao nhiêu vô tội có bấy nhiêu vô tội.

“...” Đừng có không biết xấu hổ như vậy được không?

Rất nhanh, từng đĩa đồ ăn tinh xảo được đặt lên bàn, mùi hương mê người liên tiếp nhào vào cánh mũi của Tô Thần Dật, hít sâu một hơi, Tô Thần Dật nheo nheo hai mắt, mỹ thực gì đó, so với mỹ nhân thì càng hấp dẫn hơn nhiều!

“Đây là điểm tâm của nhà hàng chúng tôi – Bạch tuyết phiêu hương, hy vọng hai vị sẽ thích, nếu có ý kiến gì xin hoan nghênh phản hồi với nhà hàng, mời dùng.” Nói xong người phục vụ lễ phép cung kính khom người rời khỏi bàn ăn.

Dưới cái nhìn của Tô Thần Dật, cái gọi là Bạch tuyết phiêu hương đó chỉ là năm viên bánh trôi trắng bóc to bằng nắm tay em bé, trên mặt rưới một lớp nước sốt màu đỏ. Kẹp một miếng bỏ vào miệng, cảm giác mềm mềm dẻo dẻo tan ngay trong miệng, một mùi vị độc đáo thơm mát lập tức tràn đầy khoang miệng, Tô Thần Dật thỏa mãn mà cong cong khóe môi: “Ăn ngon!”

“Ai~, ăn xong rồi?” Bên cạnh đột nhiên truyền đến một giọng nói giễu cợt.

Hai anh em Tô Thần Dật nghiêng đầu nhìn qua, trong lòng không khỏi trầm lắng. Mẹ nó! Sao tên mặt mo xúi quẩy này cũng tới! Hôm nay chắc chắn là ra khỏi nhà quên xem lịch hoàng đạo rồi!

19. Chương 19

Tô Thần Dật và Tô Việt Trạch không ngờ chỉ đi ăn có một bữa cơm mà lại có thể gặp được Cố Thiệu Kiệt, Tô Thần Dật không muốn gặp tên mặt mo này, dù sao trong tiềm thức y vẫn cho rằng tên Cố Thiệu Kiệt này hoàn toàn không dễ chọc, mà Tô Việt Trạch thì cũng không hy vọng thằng em nhà mình gặp gỡ Cố Thiệu Kiệt, tuy rằng bây giờ Tô Thần Dật mất trí nhớ, nhưng mà có thể một ngày nào đó y sẽ bị Cố Thiệu Kiệt kích thích rồi nhớ lại một số thứ, lúc ấy thì lợi bất cập hại.

Ừ thì hẳn một lòng muốn chiều hư Tô Thần Dật, nhưng mà Tô Thần Dật dù gì thì cũng là thằng em hẳn, hẳn muốn bắt nạt thằng-em-rơi này ra sao thì đó cũng là chuyện của hẳn, nhưng, hẳn tuyệt đối sẽ không mấy vui vẻ khi thấy người khác bắt nạt thằng em mình.

Tuy rằng hai anh em suy nghĩ bất đồng, nhưng đều cùng chung mục đích. Tô Thần Dật tiếp tục vùi đầu nhai ngoạm, còn Tô Việt Trạch thì đứng lên ngăn trở ánh mắt tìm kiếm của Cố Thiệu Kiệt: “Sao hôm nay lại rảnh rỗi tới đây?”

“Trân vị lâu ra món mới, tôi tất nhiên phải tới rồi.” Nói xong, Cố Thiệu Kiệt liền nhìn về phía Tô Thần Dật nhướn mày: “Thì ra là cậu mang EM-TRAI-NGOAN đến đây thử món mới.” Cố Thiệu Kiệt đặc biệt nhấn ba chữ em trai ngoan.

Tô Việt Trạch vô cảm mà liếc mắt nhìn Cố Thiệu Kiệt: “Lâu rồi không mang Tiểu Dật đến đây, muốn ngồi chung không?”

“Muốn chứ!” Cố Thiệu Kiệt vui mừng mà gật gật đầu, đẩy Tô Việt Trạch vào ghế bên trong, còn mình thì ngồi xuống ngay ghế bên cạnh.

“...” Khóe miệng Tô Việt Trạch không kìm được mà co giật, thật ra chỉ là hẳn khách sáo mà thôi, ai ngờ.

Lúc này, người phục vụ thấy Cố Thiệu Kiệt ngồi xuống bàn của Tô Việt Trạch liền lập tức mang một bộ chén đĩa tới đặt trước mặt Cố Thiệu Kiệt, còn không quên rót trà cho gã rồi mới rời đi.

Trừ bỏ lúc đầu nhìn thoáng qua, Tô Thần Dật cho tới bây giờ đều không thèm liếc nhìn Cố Thiệu Kiệt một cái mà vẫn còn cắm đầu ăn đồ ăn trên bàn, y nhận ra những món Tô Việt Trạch gọi đều rất hợp gu của y, đương nhiên, người có tâm hồn ăn uống mà, chỉ cần ngon, hiếm khi có món không thích.

Thấy Tô Thần Dật bỏ lơ mình, Cố Thiệu Kiệt có chút buồn bực, trước khi Tô Thần Dật mất trí nhớ, người này chỉ hận mình không thể được giắt lên lưng quần của gã, còn thường thường giả bộ cái gì mà vô-tình-gặp-được. Nhưng mà từ sau khi Tô Thần Dật mất trí nhớ, gã liền nhận ra người này hình như... không muốn gặp gã? Hay là lạt mềm buộc chặt? Mặc kệ ra sao, cứ lấy lại cái thứ đang ở trong tay Tô Thần Dật mới được.

Cố Thiệu Kiệt chậm rãi nếm món ăn mới rồi sau đó mỉm cười nhìn Tô Thần Dật lên tiếng hỏi: “Thần Dật thấy món mới này ra sao?”

Tô Việt Trạch ở bên hơi nhúu mày, còn không quên trừng mắt cảnh cáo Cố Thiệu Kiệt.

“Ngon lắm.” Tô Thần Dật ậm ờ đáp, vẫn còn chưa chịu ngẩng đầu lên.

Câu trả lời lấy lệ của Tô Thần Dật khiến Cố Thiệu Kiệt hơi bất mãn, bất quá gã không có biểu hiện ra bên ngoài, trên mặt vẫn mang theo ý cười như trước mà gấp một đĩa đồ ăn: “Ăn ngon thì ăn nhiều một chút.”

Ngay khi Cố Thiệu Kiệt chuẩn bị đem đồ ăn bỏ vào bát của Tô Thần Dật thì, Tô Thần Dật ngẩng đầu buông đôi đũa trong tay ra: “Em no rồi.”

Động tác Cố Thiệu Kiệt cứng đờ, đồ ăn chuẩn bị gấp cho Tô Thần Dật lập tức quay đầu bỏ vào trong bát của mình, sắc mặt không dễ nhìn chút nào.

Thấy thế Tô Việt Trạch hài lòng gật đầu, thật không uống công anh “thương” này.

Tô Thần Dật xem xét Cố Thiệu Kiệt một lúc, khi nhìn thấy cái cổ của gã nổi đầy gân xanh thì y ngưng mắt chừng nửa giây rồi lặng lẽ nhìn sang nơi khác: “Anh, anh thấy cái món Bạch tuyết phiêu hương này thế nào?”

“Không tồi.” Tô Việt Trạch thản nhiên đáp.

“Em cũng thấy không tồi.” Tô Thần Dật tẩm tẩm gật đầu: “Nhưng mà nếu đem đám bánh trôi này hầm nát với nước sốt thì hơi giống với cái thứ gì đó mà mình... sau khi uống rượu đỏ, anh, anh biết chứ.”

“...” Tô Việt Trạch lặng lẽ buông đũa, hẳn đương nhiên biết, nhưng mà hẳn mới ăn được có hai cái thôi được không? Bụng hẳn vẫn còn đói được không?

Bên này khuôn mặt Cố Thiệu Kiệt lập tức sa sầm, Tô Thần Dật nói còn chưa dứt lời, nhưng vừa nói đã khiến cho gã nhớ tới cảnh tượng lần trước y nôn đầy lên người gã, thập chí ngay cả từ ngực đến bụng đều cảm thấy âm ẩm. Mà cả cái mũi đều nồng nặc cái hương vị chua tanh này. Cố Thiệu Kiệt nhất thời cảm thấy dạ dày nổi sóng, lập tức vội vàng đứng lên: “Tự nhiên tôi nhớ mình còn chút chuyện, mọi người cứ tiếp tục, lần sau tôi mời mọi người ăn cơm.”

Tô Thần Dật vẻ mặt thân thiết hỏi: “Gấp lắm hả? Ăn xong rồi hăng đi, anh mới ăn có hai cái mà.”

“...” Cố Thiệu Kiệt nhìn đĩa Bạch tuyết phiêu hương kia, dạ dày lại càng nổi sóng, bấy giờ cũng không đáp lại lời Tô Thần Dật, lập tức xoay người rời đi.

Tô Thần Dật sung sướng mà gấp một khối bạch tuyết phiêu hương đưa đến miệng, thỏa mãn mà híp mắt lại: “Ăn ngon thật.”

“... Vậy mà em còn có thể nuốt trôi.”

“Đương nhiên rồi, ít nhiều gì trước đến giờ em đối với sư... đối với đồ ăn rất yêu thích.” Tô Thần Dật âm thầm vuốt mồ hôi lạnh, thiếu chút nữa là y xém phun ra chữ “sư phụ”.

Nói đến sư phụ thì không thể không tán thưởng tay nghề của ổng, thật sự là ngon hết xẩy, đáng tiếc là sư phụ rất ít khi xuống bếp, cho dù có xuống thì cũng làm rất ít đồ ăn. Vì thỏa mãn ham muốn ăn uống, mỗi

lần sư phụ y xuống bếp, y sẽ ở bên cạnh vừa giành thức ăn vừa nói chút chuyện khiến ông ghê tởm, dần dà y cũng trở nên vô cảm với mấy cái chuyện đó.

Tô Việt Trạch yên lặng đưa mắt nhìn đĩa món ăn mới, nhưng mà lại một hình khác luôn hiện ra thay thế, nhất thời hết muốn động đũa. Co giật khóe miệng, Tô Việt Trạch đẩy đồ ăn đến trước mặt Tô Thần Dật, dịu dàng bảo: “Vây em ăn nhiều một chút.”

Tô Thần Dật cũng không từ chối, không hề khách khí mà lập tức thưởng thức, lại còn nói: “Anh, anh cũng ăn chút đi, này giờ chưa thấy anh ăn cái gì cả.”

“...” Mày còn mặt mũi để nói à! Tô Việt Trạch tức giận trừng mắt với Tô Thần Dật, ánh mắt vừa chạm tới đĩa đồ ăn lại dời đi nơi khác, lời nói nghẹn lại trong họng, mày có thể chờ anh ăn nhiều một chút rồi mới chọc Cố Thiệu Kiệt được không thẳng khốn này!

Một bữa cơm, Tô Thần Dật ăn đến thỏa mãn, Tô Việt Trạch thì ầm ục không thôi, hai người nghỉ ngơi chút xíu liền đứng dậy về nhà.

Trở lại Tô Trạch, Tô Việt Trạch đầu tiên là tới nhà bếp dọn đồ, trong vòng một tháng tới, trên bàn ăn không được xuất hiện mấy loại đồ ăn có sốt cà chua hay là mấy món nhuyển bằm gì gì đó rồi mới đi vào phòng làm việc. Đứng trước phòng làm việc nhìn khe sáng lộ ra khỏi cửa của phòng Tô Thần Dật cách đó không xa, Tô Việt Trạch khẽ nhủ mày một cái rồi mở cửa phòng làm việc đi vào.

Không bao lâu, quản gia Bạch liền gõ cửa phòng, sau khi được Tô Việt Trạch cho phép lúc này ông mới đi vào, cũng thuận tay khép cửa lại: “Thiếu gia, đây là thứ cậu muốn.”

Tô Việt Trạch nhận lấy tư liệu trong tay quản gia rồi bắt đầu xem, đang nhìn đến một cái tên nào đó, Tô Việt Trạch dừng một chút: “Kỳ Thương?”

“Đúng vậy, thiếu gia.” Quản gia bạch rũ mắt, cung kính nói: “Kỳ thiếu được phân ở cùng phòng ký túc xá với nhị thiếu, trước kỳ quân huấn cũng ở ký túc xá.”

“Cha Kỳ Thương vậy mà lại không để cậu ta đi học trường quân đội? Thật sự là lạ lùng.”

“Vào G đại là yêu cầu của Kỳ thiếu, hơn nữa có anh trai của mình nói đỡ, nên đương gia của Kỳ gia cũng đồng ý.”

Tô Việt Trạch gật đầu tiếp tục đọc, lơ đãng hỏi: “Quan hệ của bọn nó như thế nào?”

“Ngày đầu tiên nhị thiếu xóc chán của Kỳ thiếu, Kỳ thiếu xem chút nữa bị phạt, bắt quá cậu cũng biết Diêm Vương kia rồi, cho nên Kỳ thiếu không bị phạt, còn nhị thiếu bị phạt hai trăm cái chống đẩy thật đầu, sau đó bọn họ cũng không tiếp xúc gì nhiều, ngược lại thì nhị thiếu có quan hệ rất tốt với tiểu thiếu gia của Long gia và Lục gia.”

“Hai người kia chưa đủ sợ à?” Vừa nhìn đến một dòng chữ nào đó, mày Tô Việt Trạch nhất thời nhú chặt: “Chăn của bốn mươi cái giường? Tên họ Diêm có phải là quá ác?”

“Có chút ác, nhưng mà từ sau khi nhị thiếu bị phạt, mấy người khác cũng không được sống dễ dàng.” Nói đến đây, đáy mắt quản gia Bạch ẩn ẩn lộ ra nét sung sướng khi thấy người khác gặp họa, bắt nạt người của Tô gia chúng ta sẽ có ngày phải trả giá.

“Ồ?” Tô Việt Trạch nhướng mày, bộ dáng đầy hứng thú.

“Nghe nói, khi nhị thiếu bị phạt chưa đầy vài ngày, G đại liên thịnh hành cái trò chơi gọi người rời giường, bốn người lập tổ chạy qua mấy phòng bên làm loạn, ngay cả phòng huấn luyện viên cũng chạy vào, mãi đến khi kết thúc quân huấn trò này mới tạm ngưng, bắt quá trong lúc đó Diêm huấn luyện cũng chịu không ít ánh mắt khinh bỉ căm hận.”

“Ồ... Là Tiểu Dật bày ra à?”

“Chắc là không phải.” Quản gia Bạch nhú mày: “Mấy ngày đó, nhị thiếu vì gấp chăn mà điểm tâm cũng không có thời gian ăn, hưởng hồ đều là do những người kia là tự phát, với tính tình của nhị thiếu thì không có khả năng cậu ấy giật giây những người đó.” Nhưng mà dẫu sao thì cái tình cảnh đó vẫn rất là ngoạn mục, quản gia Bạch âm thầm lau mồ hôi.

“Điều này cũng đúng.” Tô Việt Trạch trầm ngâm gật đầu: “Tiểu Dật nói tối mai bang của nó tụ tập, Kỳ Thương có đi không?”

“Kỳ thiếu đã đồng ý đi.”

Suy nghĩ một lát, Tô Việt Trạch ngẩng đầu nhìn quản gia Bạch: “Ngày mai để A Hổ đi theo Tiểu Dật, tùy thời báo cho tôi lộ trình của Tiểu Dật.”

Quản gia Bạch cung kính cúi đầu: “Vâng, thiếu gia.”

Ngồi trên giường nhìn bảo bối của mình, Tô Thần Dật không hề biết mình đã bị theo dõi, y sờ sờ cái đồng hồ kim cương rồi lại sờ sang cái dây chuyền vàng, lập tức giận dữ nói: “Chỉ có hai bọn mày ở đây chắc là cô đơn lắm đi, không sao, hai ngày nữa anh sẽ gia tăng đồng bọn cho chúng mày.”

Sau khi cất kỹ bảo bối, Tô Thần Dật đứng trước cửa tủ quần áo xoa cằm, vẻ mặt rối rắm: “Làm sao mới có thể thu vào tay đây, khó nghĩ thật...”

Sáng sớm sáu giờ rưỡi, Tô Thần Dật đứng giờ mở mắt, sau đó nhanh chóng đứng dậy mặc quần áo rửa mặt,

sau khi sửa sang xong xuôi liền xuống lầu chạy bộ buổi sáng quanh vườn dưới ánh mắt hoang mang của quản gia Bạch. Tuy rằng quân huấn đã kết thúc, nhưng mà Tô Thần Dật vẫn tiếp tục giữ thói quen chạy bộ buổi sáng, hơn nữa, nửa tháng nay, y phát hiện thân thể của mình đã ẩn hiện chút cơ bắp, cho nên, vì đáng người của mình, Tô nhị thiếu càng không do dự rèn luyện thân thể.

Sau khi rèn luyện xong Tô Thần Dật thỏa mãn mà chuẩn bị về phòng tắm rửa thay quần áo, khi đang đi ngang qua phòng của quản gia Bạch, Tô Thần Dật bất mãn mà nhíu mày: “Chú Bạch, sao chú có thể biếng nhác như vậy chứ, trải chăn như vậy tuy rất bớt việc nhưng mà sao khó nhìn quá đi, ít nhất chú phải gấp lại thành khối chứ, chú biết hình khối không?”

“...” Quản gia Bạch nhất thời cảm thấy hoang mang, ông đã làm quản gia ở Tô gia hơn hai chục năm, vẫn luôn cẩn thận, ngay cả lão gia cũng khen ông chăm chỉ, đây chính là lần đầu tiên bị nói lười biếng, mà còn là bởi vì một cái cái chăn không được xếp thành khối, điều này làm sao ông có thể chịu nổi cho được. Nhị thiếu, ở trường cậu bị bốn mươi cái chăn dần vặt nên bắt đầu dần vặt lão gia ta đây sao?

“Nhìn chú như vậy chắc là chú không biết rồi.” Tô Thần Dật thở dài đi vào phòng quản gia Bạch, động tác lưu loát mà đem cái chăn đang trải lên giường gấp thành khối, mà ngay cả ga giường cũng trở nên vô cùng bằng phẳng, không có một nếp gấp. Tô Thần Dật hài lòng mà gật đầu sau đó nghiêng đầu nhìn về phía bạch quản gia: “Chú Bạch, chú rõ chưa?”

“Rõ... rõ rồi.” quản gia Bạch lau mồ hôi, có thể thần thánh mà huấn luyện một nhị thể tổ không thèm nhắc tay nhắc chân thành như vậy, Diêm Vương, chú mày thật ngẫu!

“Rõ là được rồi.” Tô Thần Dật vui mừng mà vỗ vỗ vai quản gia Bạch: “Về sau đừng lười biếng như vậy nữa nha?”

Chân quản gia Bạch lão đảo, suýt nữa ngã sấp xuống, họ Diêm, tôi nguyện rửa chú, tôi nguyện rửa chú uống nước cũng bị sặc!

“Phốc!!!! Khụ khụ khụ...”

Huấn luyện viên nào đó bị văng nước lên mặt, đen mặt nhìn Diêm huấn luyện ngồi đối diện, nhưng sau khi thấy gã bị sặc nước đến đỏ mặt liền bắt đắc dĩ mà lắc đầu rồi đứng dậy vỗ vỗ lưng cho Diêm huấn luyện: “Anh nhìn anh kia, lớn xác như vậy mà uống nước cũng bị sặc, may mà không có học sinh ở đây...”

Sau khi ra khỏi phòng của quản gia Bạch, Tô Thần Dật lập tức đi lên lầu, khi đi ngang qua cửa phòng Tô Việt Trạch, Tô Thần Dật mở hé cửa nhìn nhìn, khi thấy cái giường trống người chăn mền hỗn độn kia thì, Tô Thần Dật lắc lắc đầu, đẩy cửa phòng đi vào: “Thời buổi giờ con người làm sao thể nhĩ, ai cũng lười nhác, thật đúng là thói đời bây giờ!”

Cho nên, khi Tô Việt Trạch đi ra khỏi phòng tắm liền thấy thằng em nhà mình đang sắp xếp lại đồ vật trên bàn của hắn, cái chăn khi nãy bị hắn tiện tay vứt qua một bên thì bây giờ đã ngăn nắp nằm trên đầu giường, hình dạng như khối đậu hũ. Lặng lẽ véo đùi một cái, đau, đây không phải là mơ...

Sau khi cất xếp đồ đạc xong, Tô Thần Dật xoay người thì liền bắt gặp ánh mắt quái dị của Tô Việt Trạch đang nhìn chằm chằm cái giường của chính mình: “Anh, tắm xong rồi?”

Tô Việt Trạch ngắc ngứ chỉ vào cái chăn: “Đây là chuyện gì?”

“Em gấp đó.” Tô Thần Dật vô tư nói, sau đó vỗ vỗ bả vai Tô Việt Trạch: “Em biết anh công tác bận bịu, em không trách anh, em về phòng trước.”

“...” Anh nên cảm ơn sự thông cảm của mày sao? Khóe miệng Tô Việt Trạch run rẩy, thằng nhóc này không phải là tham gia huấn luyện lâu quá nên tẩu hỏa chứ? Họ Diêm, rốt cuộc ông đã làm gì với nhị thế tổ nhà tôi!!!!

“Hắt xì!” Diêm huấn luyện hít hít mũi, vẻ mặt bình tĩnh: “Nói tiếp đi...”

20. Chương 20

Minh Đô là nhà hàng nổi danh B thị, khác với Trân Vị lâu – chỉ có đồ ăn Trung Quốc, ở Minh Đô cơm Tây hay Tàu gì cũng có. Bởi Minh Đô là sản nghiệp dưới tay Lục gia, cho nên lần họp lớp này được lựa chọn ở tại nhà hàng này.

Khi Tô Thần Dật tới căn phòng Lục Nhân đã nói với y, bên trong đã ngồi đầy người, mọi người vừa thấy Tô Thần Dật liền chào hỏi tới tấp, có thể thấy được, mọi người đối với Tô Thần Dật cũng không xa lạ, lại nói tiếp, nếu Tô Thần Dật không bị phạt, phó bản rời giường chắc cũng không được tổ chức, mà bọn họ cũng không thể nào quen biết gặp nhau cho đến hôm nay. Bởi vì chưa tới đông đủ, cho nên mọi người đều ngồi nói chuyện phiếm, hơn nữa lại không có nữ sinh, nên đề tài nói chuyện càng ngày càng đen tối.

Vừa lúc một bạn nam nào đó đang nói cho bọn họ nghe về một bộ phim đen thì Kỳ Thương đã tới. Hôm nay Kỳ Thương mặc một bộ trang phục giản dị, nhưng nhìn khá nổi bật. Thấy Kỳ Thương đến, chuyện về phim đen lúc này ngưng bật, tiếng động ồn ào ở trong phòng nhất thời yên tĩnh lại, thậm chí có người còn không dám nhìn thẳng vào Kỳ Thương.

Chủ xị Lục Nhân cũng cộ đến phía sau Tô Thần Dật nắm vạt áo của y, tuy rằng lúc trước cùng ở một phòng ký túc, nhưng trong thâm tâm cậu ta vẫn có chút sợ Kỳ Thương. Kỳ gia là gia đình quân nhân, từ ông nội của Kỳ Thương cho đến anh trai của cậu ta đều là quân nhân, hơn nữa lại có quân hàm ở trong quân ngũ. Loại gia đình ba đời đi lính này, lại còn không phải quan lon ton, chẳng ai mờ mắt mà đi chọc đến Kỳ Thương. Đó cũng là lý do mà trước kia cậu sống chết tranh giành cái giường với Long Đào, nhưng lại không đụng vào cái giường của Kỳ Thương. Ở trong cái phòng này, chắc chỉ có mình Tô Thần Dật dám đi chọc cậu ta.

“Kéo tôi làm gì?”

“...” Thím có thể nhỏ giọng chút được không? Thím không biết ra hiệu hả? Đừng lớn tiếng nói ra như vậy

chứ! Khóe miệng Lục Nhân co giật nháy nháy mắt với Tô Thần Dật.

“Mắt có tật thì đi thăm bác sĩ đi, chớp cái gì mà nháy.”

“...” Đậu má! Thím là ngu thiệt hay giả ngu vậy? Tui là kêu thím xoa dịu tình hình đó khốn! Không thấy không khí tẻ ngắt sao! Rốt cuộc là mắt ai có tật đây hả trời!

Tô Thần Dật bĩu môi nhìn về phía Kỳ Thương: “Tôi nói, cậu đến rồi thì mau ngồi xuống đi, đứng đó làm gì, lại đây, tôi nói cho cậu hay, mấy thằng này nhìn bề ngoài thì rất đứng đắn, nhưng nói đến phim đen thì trâu không ai bằng, rất là sành sỏi đó.”

Loẹt xoẹt loẹt xoẹt, mấy chục ánh mắt biết nói đồng loạt bắn về phía Tô Thần Dật, trong mọi người lúc này đều đang cùng suy xét một vấn đề, khỏi cần cời tắt ra nhét vào miệng thằng này, vẫn là trực tiếp khiêng người quăng xuống đất luôn đi, mẹ nó miệng rộng vờ lờ!

Kỳ Thương gật đầu đi đến bên cạnh Tô Thần Dật ngồi xuống, bình thản nói: “Vừa rồi tôi cũng nghe thấy.”

Những bé em ngây thơ mới vừa nói về phim đen xong đều ôm trái tim nhỏ bé của mình lui về phía sau vài bước, lẫn mình trong đám người, lệ rơi đầy mặt, làm sao có thể phá tan cái loại ác cảm này đây!

“Thấy buồn cười không?” Tô Thần Dật chớp chớp mắt với Kỳ Thương: “Bằng không thì cậu cũng nói ít chuyện đi?”

Kỳ Thương: “...”

Mọi người thầm nghĩ: “Ông tha cho chúng con đi, ông là boss, là đại boss!”

“Không hả? Không sao, vậy nghe bọn họ nói là được rồi. Ôi chao, người vừa rồi đâu, nói tiếp đi.”

Mọi người đều ăn ý mà lui về phía sau, nhân tiện đem bạn nam vừa nói chuyện đen lúc nãy đẩy ra.

Tô Thần Dật thấy thế vui vẻ nói: “Cậu đi, nào nào nào, nói tiếp đi.”

Thím à, tôi có được lựa chọn không? Bạn nam nhất thời run rẩy, bây giờ cậu ta chỉ muốn phun ra một câu: “Thật xin lỗi, tiết mục kể chuyện phim đen hiện đang ngoài vùng phủ sóng, xin mời quay số lại sau khi kiểm tra.”

Ngay lúc bạn nam đang rối rắm làm sao để thoát khỏi tên yêu tinh hại người Tô Thần Dật này thì cửa phòng bị gõ, ngay sau đó từng món đồ ăn thơm ngon được người phục vụ đặt lên bàn. Bạn nam nhất thời cảm động đến ứa nước mắt, tối thật đúng lúc!

Làm chủ xị, Lục Nhân không khỏi kêu gọi mọi người ngồi vào chỗ. Mới đầu không khí còn chút nặng nề, nhưng sau khi Tô Thần Dật vô tình nói châm chọc vài câu, không khí cũng dần sôi động hẳn lên. Vì thế tất cả mọi người đều nhận ra, thì ra Kỳ Thương cũng không đáng sợ đến thế.

Cơm nước xong, mọi người chưa tận hứng, hơn nữa thời gian cũng không tính là muộn, vì thế lại đòi đi KTV hát hò một chút, vừa vặn có gia đình một bạn học trong ban kinh doanh mảng này, lời đề nghị này liền được hưởng ứng, thế rồi một đám người căng bụng rề rà đi đến KTV.

Bởi vì đây là lần họp lớp đầu tiên của bọn họ, cho nên tất cả mọi người đều khách sáo, ngượng ngịu không ai chịu hát, mãi cho đến khi uống được mấy ly rượu mới rề rà hát hò, thế nhưng chỉ một lát sau, một đám bu vào giành mic, nhất thời trong phòng ầm ĩ tiếng gào thét inh ỏi. Những người không hát thì tìm bạn oẳn tù tì uống rượu, ngay cả Kỳ Thương và Tô Thần Dật cũng không chịu thua kém.

Qua vài ly rượu, Kỳ Thương cảm thấy có chút mót, mà toilet trong phòng đã có người, cậu ta đành phải đứng dậy đi ra ngoài.

“Kỳ Thương, chờ tôi chút, tôi đi với.” Nói xong, Tô Thần Dật lập tức đứng dậy khoác vai Kỳ Thương, một bộ dáng anh em tốt. Nhưng thực ra thì, vừa rồi bị chuốc nhiều rượu như vậy, bây giờ y đã hơi choáng đầu.

Kỳ Thương nhú mày muốn đẩy Tô Thần Dật nhưng lại thấy bước chân Tô Thần Dật có chút xiêu vẹo nên đành thuận theo y.

Hai người ra khỏi phòng không xa đã đến toilet chung, sau khi xả nước, Tô Thần Dật nhất thời cảm thấy thoải mái vô cùng, dùng nước lạnh rửa mặt, Tô Thần Dật cảm thấy cơn choáng đầu vừa rồi giảm đi không ít. Mãi cho đến khi cảm thấy mình tỉnh táo hơn nhiều, Tô Thần Dật mới kéo Kỳ Thương trở về phòng.

“Tô, Thần, Dật!”

Tiếng gào thét nghiêng răng nghiêng lợi lập tức khiến cho Tô Thần Dật và Kỳ Thương dừng bước, quay đầu nhìn lại, Tô Thần Dật liền trở nên vui vẻ: “A, đây không phải là Tiểu Cường sao? Cậu cũng đến đây chơi à?”

“Tô Thần Dật, con mẹ nó mày dám kêu lại hai chữ này thử xem?” Cường tử vẻ mặt âm ngoan, ngay cả nắm tay hai bên người đều siết chặt lại.

“Hai chữ nào?” Tô Thần Dật ra vẻ khó hiểu: “Tiểu Cường hả? ” (Tiểu Cường: con gián)

“Tô Thần Dật!” Cường tử hét to: “Còn mẹ nó mày muốn chết!”

“Ngại quá, tôi còn chưa sống đủ nha, chưa muốn chết đâu.”

Lúc này Kỳ Thương rút cuộc cũng mất kiên nhẫn xoay người, khi nhìn thấy một đám người sau lưng Cường tử đứng đối diện mình và Tô Thần Dật cách đó không xa, Kỳ Thương nhú mày bực mình hỏi: “Kẻ thù của cậu hả?”

Tô Thần Dật cười cười trấn an: “Là một con gián đập hoài không chết thôi, đừng sợ, anh sẽ bảo vệ chú.”

“...” Tôi nói cần cậu bảo vệ sao?

Cường tử hừ lạnh một tiếng: “Tao đang muốn xem mày làm sao bảo vệ cái thằng bên cạnh đây, hôm nay bọn mày một người cũng đừng hòng thoát được!”

“Tô Thần Dật, Kỳ Thương, hai người ở trong WC đó hả, đừng có nghĩ mượn nước tiểu mà trốn nha!”

Một tiếng gào to từ phía sau Tô Thần Dật và Kỳ Thương truyền tới, xoay đầu nhìn lại thì thấy Long Đào đi đến theo một lộ tuyến quỹ dị hình chữ S, ánh mắt có chút mờ mịt, khi thấy hai người Tô Thần Dật đứng giữa hành lang, Long Đào lập tức sốt ruột mà đi đến: “Tôi nói các cậu nhất định là mượn nước tiểu trốn đi rồi, thế mà bọn họ không tin, đi đi đi, đi về uống tiếp!”

“Bây giờ chắc không được.” Tô Thần Dật vẻ mặt khó xử. “Tôi phải luyện tay với đám Tiểu Cường (con gián) đối diện kia đã.”

“Đậu má! Một chai diệt côn trùng là xong chuyện rồi! Luyện cái chó!”

Khóe mắt Kỳ Thương giật giật, cậu nghiêng đầu, trong lòng không nhịn được mà buồn cười. Mà trị-số-tức-giận của đám người Cường tử nháy mắt bị cày đến max, không có cái gì sỉ nhục người ta hơn cái này, nếu không phải ra tay ở tại đây sẽ bị mọi người dòm ngó thì bọn họ nhất định sẽ dứt khoát xông lên đánh bầm dập ba thằng này. Bất quá không thể ra tay không có nghĩa là bọn họ không thể xách người ra ngoài, vì thế một đám người hùng hổ tiến đến ý đồ mang ba người này đi xử đẹp.

Tô Thần Dật chỉ chỉ về phía Cường tử: “Cậu thấy một chai diệt côn trùng có thể đối phó được không?”

Hai mắt Long Đào mơ mơ màng màng ngó qua, khung cảnh xuất hiện trước tầm mắt mờ mờ ảo ảo. Dụi dụi mắt, lại một lần nữa giương to mắt, Long Đào đưa ngón tay chỉ về phía đám người Cường tử kiểm kê: “Một, hai, năm, chín, đậu má! Sao nhiều thằng vậy!”

Không chờ Tô Thần Dật lên tiếng, Long Đào liền quay đầu chạy như điên: “Các huynh đệ, tiểu Boss mang theo tiểu quái của nó đến đây, mau ra đây đánh phó bản nè!”

“...”

Phát hiện tình huống bất thường, Cường tử lập tức dừng chân lại, đồng thời cũng cản luôn bước chân của

người phía sau, Long Đào vừa dứt lời không bao lâu, một tràng tiếng chân dồn dập vang lên, chỉ thấy từ căn phòng nào đó lao ra mấy chục thằng đực rựa vẻ mặt hưng phấn: “Boss đâu??? Con mẹ nó, hôm nay bố nhất định phải đánh ra trang bị cực phẩm!”

Tô Thần Dật nghiêng người nhìn về phía Kỳ Thương: “Tôi thấy bọn họ hình như xin hết rồi.”

Kỳ Thương mặt không đổi sắc mà gật đầu: “Cùng ý kiến!”

Nhìn hành lang đông nghịt một khoảng, Cường tử nhất thời ghen hợm không biết nói gì, mẹ nó, sao mỗi lần gặp phải Tô Thần Dật đều xui xẻo như vậy chứ!

Cường tử ưỡn ngực, vẻ mặt rất bình tĩnh: “Đừng sợ, bọn họ không dám động tay ở đây đâu.”

“Thằng tóc vàng kia là Boss đi? Người của bang chúng ra mà cũng dám động vào, thật là đáng đánh!”

“Đúng thế, các huynh đệ, cứ tiếp tục đi, tôi đã đánh tiếng với mấy người bên dưới rồi, không có ai tới quấy rầy chúng ta nữa đâu!”

“Rộp rộp rộp rộp” tiếng bẻ khớp xương lần lượt vang lên thành tiếng, mọi người đều lỏng tay vào nhau, bày ra vẻ mặt bối rối mà lê về phía trước.

Cường tử lạng lẽ lùi về hai bước: “Nhị Bì, thằng kia vừa nói gì thế?”

“Anh Cường, nó nói nó đã đánh tiếng với mấy người bên dưới rồi...”

Lui thêm hai bước nữa: “Nói cách khác là, thằng đó có người quen ở đây?”

Nhị Bì nghiêm túc gật đầu: “Rất có thể!”

“Đậu mẹ! Vậy còn không chạy mau, chờ bị đánh hả!”

Mấy người lúc nãy hãy còn kiêu ngạo bây giờ đã quay đầu chạy như điên. Giống như có hổ đuổi sau lưng, làm dấy lên một đám bụi phía sau.

“Đậu má! Chạy con em mày, đứng lại!”

“Này này này...” Tô Thần Dật vội ngăn mọi người lại: “Đừng quan tâm đến bọn họ, không phải muốn uống say sao? Đi, chúng ta trở về uống tiếp.”

“Nhưng mà...”

“Không nhưng mà gì hết, đi đi đi, trở về uống tiếp, mấy con gián kia tôi còn không thèm để vào mắt.”

Mọi người ngấm lại, với sự tích trước kia của Tô Thần Dật, hơn nữa còn có bối cảnh của Tô gia, quả thật không cần bọn họ ra tay giúp đỡ, vì thế mọi người lại quàng vai bá cổ mà gào thét trở về uống tiếp.

“Nghĩa khí quá...” Tô Thần Dật bất đắc dĩ lắc đầu, lập tức nhìn lại Kỳ Thương – người vẫn luôn an tĩnh đứng bên cạnh mình: “Đi thôi, chút nữa cậu đừng uống, tôi chặn giúp cậu.”

Kỳ Thương vô cảm mà liếc nhìn Tô Thần Dật một cái rồi nhắc chân bước đi.

“Nè nè.” Tô Thần Dật lập tức đuổi theo Kỳ Thương: “Đừng xem thường tôi chứ, tôi là đang lo lắng cho cậu đó.”

“Không cần.”

“Đờ mờ, cậu đừng có cứng đầu, bằng không thì lát nữa uống rượu tôi mặc kệ cậu.”

“Thương.”

Một giọng nói trầm thấp nhất thời làm bước chân Kỳ Thương ngừng lại, mày cau nhẹ, cũng không thèm quay đầu lại,

“Gọi cậu hả?” Tô Thần Dật nghi hoặc.

Thấy Kỳ Thương không đáp lời, Tô Thần Dật gãi đầu xoay người.

Nếu như bảo Cố Thiệu Kiệt là một thân sát khí, thì người đàn ông trước mắt nay là một thân chính khí. Hắn mặc một thân tây trang màu đen, quần áo trắng thơm, cứ tùy ý đứng như vậy, nhìn thật giống như cọc tiêu. Khuôn mặt góc cạnh rõ rệt lộ ra vẻ anh tuấn không nói nên lời, ánh mắt lơ đãng nhưng nét sắc bén trong đôi mắt cơ hồ có thể đâm sâu vào đáy lòng khiến người ta không thể che giấu.

Tô Thần Dật ngây ngốc mà kéo góc áo Kỳ Thương: “Tên này là ai vậy? Nhìn khốc liệt nha...”

21. Chương 21

Kỳ Thương không hiểu sao, chỉ cần cậu đứng ở đâu đó lâu một chút, thì người đàn ông này vẫn luôn có thể chính xác tìm được vị trí, nếu không phải mình mãi luôn chắc chắn, cậu suýt chút nữa cho rằng người đàn ông này gần thiết bị định vị lên người cậu. Nghĩ rồi nghĩ, Kỳ Thương cuối cùng đành phải nhận mệnh mà xoay người: “Anh hai.”

“Thì ra là anh cậu” Tô Thần Dật vẻ mặt tỉnh ngộ, nhìn người đàn ông phía trước một chút rồi nhìn lại Kỳ Thương, Tô Thần Dật xoa cằm gật gù: “Hèn chi giống giống.”

Mà người đàn ông thì làm như không thấy Tô Thần Dật, lập tức đến trước mặt Kỳ Thương, cau mày hỏi: “Uống nhiều ít rồi?”

Tưởng rằng người đàn ông muốn trách cứ Kỳ Thương, Tô Thần Dật lập tức đỡ lời: “Cũng không nhiều, mới có mấy... ly mà thôi.” Vài chữ cuối cùng bị ánh sắc bén của người đàn ông trừng, giọng nói nhất thời nhỏ xíu gần như không thể nghe thấy. Tô Thần Dật yên lặng lùi về phía sau một bước, thiết là một tên nam châm* đoảng sợ. (tiếng lóng của nam nhân =))~, thực ra là nam ngân nhưng cách phát âm lại giống như nam châm (đều là nan-yin): còn được dùng để chỉ những người háo sắc)

Kỳ Thương bất mãn là liếc người đàn ông đứng cạnh Tô Thần Dật một cái rồi hỏi lại: “Sao anh lại tới đây?”

“Đón em về nhà.” người đàn ông lời ít ý nhiều: “Đây là bạn học của em?” Thật giống như giờ mới phát hiện ra Tô Thần Dật vậy.

Sự tồn tại của mình thấp kém đến vậy sao... Tô Thần Dật ghen hòng không nói nên lời.

“Vâng.” Kỳ Thương gật đầu rồi nói với Tô Thần Dật: “Đây là anh tôi...”

“Kỳ Viêm.”

Một tiếng ồn ngắt ngang lời Kỳ Thương nói, nghiêng đầu nhìn lại, chỉ lấy Tô Việt Trạch đang ở phía sau từ từ đến bên cạnh Tô Thần Dật: “Đến đón Tiểu Thương à?”

Kỳ Viêm gật đầu rồi lại nhìn về phía Kỳ Thương: “Thương, lại đây.”

Tô Thần Dật kéo góc áo Tô Việt Trạch thấp giọng hỏi: “Anh, sao anh cũng tới?”

“Tới muộn một chút không phải em lại uống rượu sao?” Tô Việt Trạch cưng chiều xoa xoa đầu Tô Thần Dật, tôi uống say hay không thì liên quan cái lông gì đến anh hả khốn!

“Đừng có vò đầu em như vậy chứ!” Tô Thần Dật ôm đầu tức giận mà trừng mắt nhìn Tô Việt Trạch.

Mãi cho đến khi ôm Kỳ Thương vào trong ngực, sắc mặt Kỳ Viêm mới dịu đi một chút, lúc này anh ta mới nhìn về phía Tô Việt Trạch: “Em của anh?”

“Đúng vậy, tôi đón nó, anh thì sao?”

“Cũng thế, tôi về trước đây.”

“Em có nói muốn về sao?” Kỳ Thương lườm Kỳ Viêm: “Hôm nay họp lớp em đã nói với cha rồi.”

“Đúng thế, bọn em còn nhiều bạn ở bên trong mà, mới chơi được có một nửa thôi!” Tô Thần Dật phụ họa nói.

Kỳ Viêm mặt không đổi sắc mà lườm Tô Thần Dật một cái rồi trừng sang phía Tô Việt Trạch – Có thể trông coi tốt thằng em của mình không hả? Đừng làm hư người-của-tôi!

Tô Việt Trạch nửa cười nửa không – Là do người của anh không chịu đi mà, Tiểu Dật nhà tôi chỉ là phụ họa thôi.

Kỳ Viêm nhú mày – Nếu không chịu quản lý, tôi không ngại giúp anh dạy dỗ nó.

Tô Việt Trạch nhướng mày – tôi trông coi như thế nào là việc của tôi, liên quan gì đến anh.

Mà ở phía bên này, Tô Thần Dật cũng không chịu thua kém nháy mắt với Kỳ Thương – bọn họ đang liếc mắt đưa tình, bây giờ không chạy thì chờ đến khi nào?

Kỳ Thương đảo mắt xem thường – ý tứ một chút được không? Tôi thế này thì làm sao chạy!

Đưa mắt nhìn qua cái tay Kỳ Thương bị Kỳ Viêm nắm lấy, Tô Thần Dật hết muốn nói. Được rồi, quả nhiên y không nên ôm kỳ vọng quá lớn đối với Kỳ Thương. Không lâu sau, tình huống của hai thằng anh khiến cho Tô Thần Dật càng xem càng cảm thấy bất bình thường, như thế nào lại có cái bầu không khí khó hiểu đến thế nhỉ?

Cảnh cáo trừng mắt Tô Thần Dật một cái, Kỳ Viêm nói với Tô Việt Trạch: “Tôi đi trước.”

Tô Việt Trạch cười nhạt gật đầu: “Tạm biệt.” Đợi cho hai người đi xa, Tô Việt Trạch mới nói với Tô Thần Dật: “Tiểu Dật, mình cũng đi về đi.”

“Anh đi trước đi.” Tô Thần Dật hươ hươ đôi tay từ chối đáp: “Em còn muốn chơi một lát nữa.”

Nghe vậy, Tô Việt Trạch nhíu mày, đáy mắt ầm ầm có chút không hài lòng. Hắn biết Tô Thần Dật ham chơi, nhưng mà cho dù có khi đang chơi nó cũng nghe lời mình. Nếu đổi thành trước kia, mình muốn nó đi. Nó chắc chắn sẽ không ở lại thêm một phút nào, bây giờ nó lại ngang nhiên từ chối, chẳng lẽ mình nuôi dưỡng nó quá rồi, dẫn đến bây giờ nó không biết phân biệt nặng nhẹ?

“Về nhà, nghe lời!”

Tô Việt Trạch nhấn giọng rõ rệt khiến cho Tô Thần Dật nheo mắt, sau đó mới nhớ ra Tô Việt Trạch đang là thằng anh của mình, kinh tế, thậm chí là cái mạng nhỏ này đều bị nắm trong tay hắn, cho nên. Tô Thần Dật nhất thời chịu thua đáp: “Ít nhất cũng để em đi chào bạn học đã chứ.”

Tô Việt Trạch gật đầu tỏ vẻ đồng ý, được cho phép, Tô Thần Dật lập tức thoát khỏi gông cùm của Tô Việt Trạch chạy về phía ngõ rẽ.

Nhìn bóng dáng của Tô Thần Dật, đáy mắt Tô Việt Trạch càng ngày càng thâm trầm. Từ khi nhóm bạn Tô Thần Dật tới KTV này không lâu, hắn liền thu được tin tức của A Hồ, mới đầu hắn còn bỏ qua chuyện này, mãi cho đến khi có người gửi tới tấm ảnh Tô Thần Dật cùng Kỳ Thương bước ra khỏi phòng, hắn mới nhận ra điều bất thường.

Vì không muốn mọi chuyện vượt ra khỏi dự tính của mình, Tô Việt Trạch quyết định đến đón Tô Thần Dật về nhà, lấy cớ chia rẽ hai người họ, còn đưa tin tức đến cho anh ruột của Kỳ Thương – Kỳ Viêm. Nhưng mà không ngờ động tác của Kỳ Viêm thế mà lại nhanh hơn hắn, bất quá, mặc kệ thế nào, lấy tính tình của Kỳ Viêm, nhất định sau này anh ta sẽ trông coi Kỳ Thương chặt chẽ, phòng ngừa cậu ra vượt khỏi tầm kiểm soát của mình.

Về phần Tô Thần Dật, hắn hắn là nên cần phải đổi phương pháp mới, dù sao sau khi mất trí nhớ Tô Thần Dật không còn nghe lời như trước kia. Có vài thứ, vẫn là nên kiểm soát chặt chẽ trong tầm tay của mình thì tốt hơn.

Cho dù trong lòng Tô Việt Trạch tính toán rành rộ ra sao, thì Tô Thần Dật cũng không hề hay biết. Sau khi thông báo một tiếng với đám bạn, y mới miễn cưỡng mà ngoan ngoãn trở về bên cạnh thằng anh nhà mình rồi đi về. Nhưng mà y nghĩ hoài không ra, tại sao Tô Việt Trạch luôn áp dụng phương pháp nuôi thả đối với y mà sao lại đột nhiên chạy tới đón. Chẳng lẽ lương tâm đột nhiên cắn rứt, muốn làm anh trai tốt? Thân thể Tô Thần Dật run lên, điều này so ra còn khó hơn để mặt trời mọc đằng tây.

“Xong hết rồi?”

Giọng nói Tô Việt Trạch cắt ngang dòng suy nghĩ của Tô Thần Dật, y gật đầu đáp: “Xong rồi.”

Mùi rượu càng thêm đậm hơn lúc trước nhất thời khiến cho Tô Việt Trạch cau mày: “Lại uống rượu?”

“Đúng vậy.” Tô Thần Dật rũ bỏ vai đi về phía thang máy: “Muốn về sớm thì tất nhiên phải bị phạt rượu, đám oắt kia thật độc ác, em phải đi kính rượu từng đứa một bọn nó mới chịu thả đi.”

Theo sát Tô Thần Dật cùng bước vào thang máy, thấy Tô Thần Dật cả người vô lực dựa vào bên vách, nếp nhăn giữa mày Tô Việt Trạch càng sâu, đưa tay ôm Tô Thần Dật vào lòng, Tô Việt Trạch dịu dàng lên tiếng: “Khó chịu thì dựa vào anh, kiên nhẫn một chút, về nhà rồi chú Bạch sẽ cho em uống canh giải rượu.”

Lúc này Tô Thần Dật đã hơi choáng váng cũng không cầm cự nữa mà đem gần hết sức nặng của mình đặt lên người Tô Việt Trạch: “Hơi choáng đầu.”

“Kiên nhẫn chút.” Vừa dứt lời thang máy đã đưa bọn họ đến tầng trệt, Tô Việt Trạch nửa đỡ nửa ôm mà đem Tô Thần Dật ra khỏi thang đến nơi bọn họ đỗ xe.

Gió lạnh thổi qua, cơn say của Tô Thần Dật như bị thổi lên, y chỉ cảm thấy trời đất toàn bộ xoay chuyển, dạ dày cũng co rút khó chịu, muốn nôn nhưng nôn không ra, dưới chân nhũn ra từng đợt.

Sau khi bị Tô Việt Trạch lôi lên xe, Tô Thần Dật ngồi phịch tại chỗ không hề nhúc nhích.

Ở ghế lái, A Hổ thấy thế có chút lo lắng nói: “Đại thiếu, nhị thiếu...”

Ôm Tô Thần Dật đang ngồi im tại chỗ vào trong ngực để y không bị khó chịu, Tô Việt Trạch thần nhiên nói: “Cứ đi đi, chậm một chút.”

Nghe thế, A Hổ cũng không hỏi han nhiều lời, lập tức khởi động xe hướng về Tô Trạch.

Khi bọn họ về đến Tô Trạch Tô Thần Dật đã ngủ say như chết, trong xe đều nồng nặc mùi rượu. Tô Việt Trạch nhẹ nhàng đẩy người Tô Thần Dật: “Tiểu Dật, dậy nào, đến nhà rồi.”

Tô Thần Dật bỗng nhiên vùng dậy: “Quá nhiều mộng đẹp của bố, muốn chết! A Hổ, mau đem thẳng nhai này ra chém cho tôi!” Lời đùa dứt, y lại nghèo về chỗ cũ ngủ khì.

“ ... ”

A Hổ yên lặng rút cổ, sao tự nhiên cảm thấy độ ẩm trong xe giảm dần, đại thiếu, không phải tôi muốn chém cậu, là nhị thiếu muốn chém cậu đó...

“A Hổ, cậu đi trước đi.”

Tựa như được đặc xá, A Hổ lập tức đưa chìa khóa xe cho Tô Việt Trạch rồi run rẩy xuống xe chạy về chỗ ở của mình, thiệt đáng sợ, đại thiếu mặt đen thiệt đáng sợ!

Đẩy người Tô Thần Dật, thấy y vẫn không động dậy. Tô Việt Trạch híp mắt kề sát vào Tô Thần Dật thấp giọng nói: “Tiểu Dật, Thiệu Kiệt đến kìa.”

Không gian nhỏ hẹp yên tĩnh, trừ bỏ tiếng hít thở đều đặn thì không còn gì khác. Không hiệu quả, Tô Việt Trạch nhú mày, giật mình nhớ tới chuyện Tô Thần Dật mất trí nhớ, cộng thêm thái độ khi trước của Tô Thần Dật đối với Cố Thiệu Kiệt, Tô Việt Trạch buồn cười mà vỗ trán, xem ra về sau, chiêu này không còn tác dụng gì nữa rồi.

Chăm chú nhìn Tô Thần Dật hồi lâu, Tô Việt Trạch hắng giọng một cái thấp giọng nói: “Tiểu Dật, anh nghe nói hình như bảo bối của em bị...”

“Ờ ự*, bảo bối của bố mà cũng dám động!” Sau đó, chỉ thấy Tô Thần Dật nhanh chóng lủi xuống xe, chạy như điên về hướng biệt thự theo một lộ tuyến quỹ dị hình chữ S.

Tô Việt Trạch trầm tư nhìn về phía bóng dáng Tô Thần Dật rời đi, thật sự là có bảo bối sao? Lúc này hẳn chỉ nói thử thôi, ai ngờ Tô Thần Dật lại phản ứng mạnh mẽ như vậy, bây giờ hẳn chỉ ngạc nhiên là dạng bảo bối gì mà lại có thể khiến cho Tô Thần Dật đang say quắc cần câu khẩn trương đến vậy.

Khi Tô Việt Trạch đi vào phòng của Tô Thần Dật, chỉ thấy Tô Thần Dật nằm trên tấm thảm trước tủ quần áo ngủ say. Bàn tay nắm lại thành nắm, giống như đang nắm một thứ gì đó. Khẽ nhếch môi, Tô Việt Trạch kéo Tô Thần Dật từ trên mặt đất quăng lên giường, rồi lại nhẹ nhàng gỡ nắm tay của Tô Thần Dật ra, chỉ thấy một chiếc chìa khóa nhỏ trên đang trong tay Tô Thần Dật.

Nhìn trái nhìn phải, Tô Việt Trạch cầm chìa khóa đi đến trước tủ quần áo, mở cửa ra tìm kiếm, quả nhiên dưới đồng quần áo có một giấu một chiếc rương sắt. Tô Việt Trạch híp hai mắt lại, có cảm giác khẩn trương khi mình đang mở ra bí mật của Tô Thần Dật. Quay đầu lại nhìn, thấy Tô Thần Dật vẫn ngủ say như trước, Tô Việt Trạch không chút do dự mở chiếc rương sắt ra.

Khi nhìn đến chiếc đồng hồ kim cương bên trong, Tô Việt Trạch nhất thời có chút đỏ khốc đỏ cười, thì ra nó đem đồ mình cho như bảo bối trân quý sao?

Ôi... Thiệt là có cảm giác thỏa mãn quá đi. Bắt quá cái dây chuyền vàng bên cạnh đây là thứ quái quỷ gì? Hình như hẳn không có cho Tô Thần Dật thứ nào thô tục như cái này đi? Chẳng lẽ là của...Cố Thiệu Kiệt?

“Ờ ự! Thăng trộm to gan, đồ của bố cũng dám động vào! Muốn chết!”

Cùng lúc Tô Thần Dật hét to, Tô Việt Trạch chỉ cảm thấy một cái bóng đen thật lớn đang bao phủ trên người mình, cảm thấy có chút buồn bực, thăng nhóc này, không phải mày đang ngủ sao!

22. Chương 22

Nếu như Tô Thần Dật vừa kêu vừa công kích Tô Việt Trạch, có lẽ hắn sẽ không dễ dàng gì né được, cho nên Tô Việt Trạch đứng lúc né ra khỏi người Tô Thần Dật. “Rầm” một tiếng vang dội, chỉ thấy Tô Thần Dật quỳ rạp người trên mặt đất, may mà có thảm, bằng không với cú ngã này y cũng phải tỉnh hơn phân nửa.

Những tưởng rằng một cú ngã này có thể khiến cho Tô Thần Dật ngoan ngoãn một chút, thế mà ngay khi Tô Việt Trạch còn chưa kịp đứng dậy thì đã thấy Tô Thần Dật vùng dậy đá vào đầu hắn một đá. Tô Việt Trạch nhú mảy bắt lấy cái chân Tô Thần Dật đá tới, một đường lướt nhanh chuẩn bị quật ngã Tô Thần Dật, ai ngờ Tô Thần Dật lách mình, tránh khỏi gông cùm của Tô Việt Trạch, y cũng không hề ngừng nghỉ, liên tiếp hướng vào ngực Tô Việt Trạch đá tới.

Sau một tiếng động lớn, chỉ thấy Tô Thần Dật nằm ngửa trên mặt đất giãy dụa, hai mắt he hé còn đang trong trạng thái mờ sương, nhưng mà vẻ hung ác trên khuôn mặt vẫn còn chưa tan hết.

“Buông bố ra, thằng trộm thói tha, nhìn bố thu thập mày ra sao!”

Tô Việt Trạch gắng sức đè tay Tô Thần Dật, vẻ mặt âm trầm: “Nói ai là kẻ trộm, hửm?”

“Nói mày đó, có bản lĩnh thì buông ông ta, chúng ta đấu một trận!”

Đem hai tay Tô Thần Dật kéo lên cổ định trên đỉnh đầu, Tô Việt Trạch nắm cầm Tô Thần Dật: “Tiểu Dật, nhìn rõ anh là ai rồi hãy ồn ào.”

Tô Thần Dật trợn to mắt, bóng dáng người trước mắt mờ mờ ảo ảo, giống như mấy cái bóng cùng chồng lên một chỗ, Tô Thần Dật bất mãn mà than thở: “Đừng có đung đưa, ông không thấy rõ.”

“...” Không thấy rõ mà còn làm loạn! Tô Việt Trạch có chút dở khóc dở cười, buông cầm Tô Thần Dật ra, khi Tô Việt Trạch đang chuẩn bị kéo Tô Thần Dật lên, thì thấy Tô Thần Dật lắc mạnh đầu hai mắt trừng lớn.

“Ờ ự! Thì ra là anh! Tên khốn nạn, ông đây liều mạng với anh!”

Tô Thần Dật càng giãy dụa dữ dội hơn trước khiến cho Tô Việt Trạch không thể dùng tay khống chế, cuối cùng ngay cả chân hắn cũng dùng tới, thành ra hơn nửa người hắn đều đặt trên người Tô Thần Dật. Mặc dù như thế, nhưng Tô Thần Dật vẫn không ngừng giãy dụa, giống như cá nhỏ thoát khỏi nước mà giãy đành đạch.

“Tô Thần Dật!” Tô Việt Trạch gầm nhẹ: “Rốt cuộc em muốn thế nào!”

“Đương nhiên là thịt anh đền mạng cho tôi!”

Cá em nhỏ biến thành con cá chình, Tô Thần Dật bắt đầu vặn vẹo điên cuồng, sống chết muốn thoát khỏi xiềng xích của Tô Việt Trạch. Thân thể vặn vẹo lung tung tránh không khỏi mà ma sát với cái bộ phận nguy hiểm nào đó của Tô Việt Trạch, cho dù Tô Việt Trạch không tình nguyện nhưng mà cái bộ phận kia vẫn như trước – tuân theo cảm giác chân thật nhất mà chậm rãi đứng lên.

Tô Việt Trạch rên rỉ thành tiếng rồi cúi đầu quát bên tai Tô Thần Dật: “Còn lộn xộn nữa có tin anh làm* em không!” (*còn có nghĩa khác là xử lý)

Thân thể đang vặn vẹo đột nhiên cứng đờ, Tô Thần Dật nghiêng đầu nhìn về phía Tô Việt Trạch, vẻ mặt mê man: “Làm cái gì?”

Tô Việt Trạch chỉ cảm thấy trong đầu có hơn mấy vạn dây đậu xanh rau má quấn quanh, mẹ nó sao trong thời điểm này lại làm ra cái biểu tình yếu đuối thể này, thằng nhóc này là cố ý đi!

Cửa mở ra, sau đó vang lên giọng nói của A Hồ: “Đại thiếu, canh giải rượu cậu muốn...” A Hồ ngây ngốc mà nhìn hai người trên tấm thảm, chỉ thấy Tô Thần Dật nằm ngửa trên mặt đất, hai tay bị Tô Việt Trạch chặn lại trên đỉnh đầu, quần áo trên người thì vô cùng lộn xộn. Mà hơn nữa thân thể của Tô Việt Trạch đều đặt trên người Tô Thần Dật, mày hơi nhíu lại. Tư thế này nhìn sao cũng thấy bất bình thường, hình ảnh trái ngược của hai người cũng vô cùng bất bình thường. Nhất định là cách mở cửa của mình không đúng!

Tô Việt Trạch đang muốn lên tiếng, chỉ thấy A Hồ bưng chén canh giải rượu lùi một bước đóng lại, rồi sau đó nhanh chóng mở cửa phòng ra một lần nữa.

“...” Mẹ, anh đang muốn làm cái gì? Chơi trò chiếc-hộp-vượt-thời-gian sao?

Hai chân A Hồ mềm nhũn, suýt nữa tan chảy dọc theo khung cửa. Mẹ nó không phải mình đã mở cửa lại rồi sao, mà sao vẫn là cái hình ảnh này hả khốn! Quả nhiên không nên thay cha mình đến đưa cái gì mà canh giải rượu, không biết có bị đại thiếu diệt khẩu hay không đâyyy hu hu hu....

“Thất thần làm cái gì! Còn không mau đem canh giải rượu lại đây!”

Thân thể A Hồ run lên, vội buông cửa dùng hai tay bưng bát canh run rẩy lê vào trong phòng.

Không được đáp lại, Tô Thần Dật nhíu mày bất mãn nói: “Này, anh nói định làm gì tôi?”

“...”

Chân A Hồ loạng choạng một cái suýt nữa ngã xuống, đờ ừ, lần này nhất định là cách vào phòng của mình không đúng! Mẹ nó, tôi còn trẻ không muốn bị diệt khẩu, hai người các cậu muốn tán tỉnh thì có thể chờ tôi ra ngoài rồi tiếp tục hay không hả khốn! Trời ạ, cha già ơi, con trai hiếu thảo nhất của cha có thể sẽ bởi vì một chén canh giải rượu mà có đi không có vềeeee hu hu hu....

Cố gắng trấn định thân thể run rẩy, A Hồ đứng cách hai bước đưa chén canh tỉnh rượu về phía Tô Việt Trạch: “Đại thiếu, canh.”

“Đút cho em ấy hết đi.”

“Hả?” A Hồ không thể tin được mà trừng to mắt: “Tôi tôi tôi đút?”

“Chẳng lẽ trong phòng còn có người thứ tư hay sao?” Tô Việt Trạch bực mình nói, “Nhanh lên, đút hết đi.”

A Hồ nuốt nước miếng cẩn thận tới gần, nhị thiếu, không phải tôi muốn đút cho ngài, là do đại thiếu phân phó đó, cậu ngàn vạn lần đừng đổ lên đầu tôi.

“Ờ ự! Thì ra ý anh là làm cái này,” Tô Thần Dật trừng lớn mắt “Tên hung thủ này! Hại ông một lần chưa đủ lại còn muốn hại lần thứ hai, ông đây nói cho anh biết, ông đây vạn độc bất xâm, độc này đối với ông là vô dụng, vô dụng!”

“ ... ”

Thân thể A Hồ cứng phân nửa, lệ thầm rơi đầy mặt, nhị thiếu, hình như cậu xem nhiều phim bi kịch gia đình lắm đi? Cậu nhất định là có chứng hoang tưởng bị hại đúng không, đúng không?

Tô Việt Trạch đen mặt kéo Tô Thần Dật từ trên mặt đất dậy ghì chặt trong ngực mình, một tay nắm chặt hàm dưới của Tô Thần Dật nói với A Hồ:

“Đút.”

“Ên ốn, ôi àn ỹ ững ôn a o an!” (Tên khốn, tôi thành quỷ cũng không tha cho anh!) Tô Thần Dật vẻ mặt bi phẫn.

Khóe miệng Tô Việt Trạch co giật thúc giục: “Nhanh lên.”

A Hồ gật đầu đưa chén canh đến bên miệng Tô Thần Dật chậm rãi rót vào hết, thậm chí không có kiên nhẫn ngẩng đầu, (A Hồ *nghiêm mặt*: Thật ra tôi chỉ là hy vọng nhị thiếu không thấy rõ tướng mạo mình mà thôi.)

Đến bấy giờ, A Hồ không chỉ cảm thấy đêm nay phương thức hấn bước vào không đúng mà hiện tại ngay cả phương thức quay đầu cũng không đúng, dưới thân người nào đó đang dựng lên một túp lều nho nhỏ là cái chuyện gì đây hả khốn!

Rốt cuộc hấn cuối cùng cũng biết tại sao đại thiếu lại nuông chiều nhị thiếu đến vậy, thì ra là có thứ

tình-cảm-không-nên-có với nhị thiếu, nhưng mà loạn luân gì đó thật sự không có vấn đề gì sao? Hơn nữa, cậu thật sự không để ý chuyện nhị thiếu bên ngoài lêu lổng khi trước sao? Thì ra cậu chính là thánh phụ trong truyền thuyết~~~, cho tôi xin lay mấy lay, lay cho ánh sáng của thánh phụ soi sáng khắp đại địa aaaaa!

“A Hổ, anh làm gì vậy.”

Giọng nói thanh linh vang lên khiến cho A Hổ sợ đến run tay, non nửa bát canh cứ thế mà trút ào vào miệng Tô Thần Dật. Cơn ho cào gan xé phổi cứ thế ập tới, Tô Thần Dật cong thắt lưng, mặt cũng bị trướng đến đỏ bừng.

A Hổ bưng bát lui về hai bước vẽ mặt bối rối: “Thực xin lỗi đại thiếu, thực xin lỗi, tôi không nhìn thấy không nghe thấy cái gì cả, này giờ tôi cũng không suy diễn bậy bạ gì cả, đại thiếu không cần diệt khẩu tôi, tôi sẽ không nói bất cứ điều gì.”

“...” Đây gọi là gì? Lay ông tôi ở bụi này sao?

Tô Việt Trạch vừa vỗ lưng giúp Tô Thần Dật ngừng sặc vừa phát tay với A Hổ: “Đi ra ngoài, đóng cửa lại.”

“Vâng vâng vâng, tôi ra liền đây.” Được cho phép, A Hổ lập tức quay đầu chạy như điên, mẹ nó từ nay về sau ông sẽ không bao giờ đi đưa canh giải rượu gì đó nữa, thiệt là nguy hiểm mà!

Cuối cùng cũng hết sặc, Tô Thần Dật ngã vào ngực Tô Việt Trạch không kìm được mà thở dốc, thằng cha xấu xa này, muốn độc chết mình thì thôi đi, còn muốn làm sặc chết mình.

Tô Việt Trạch sờ sờ đầu Tô Thần Dật: “Thấy sao rồi?”

Nghe thế Tô Thần Dật lập tức ngồi thẳng người quay đầu nhìn về phía Tô Việt Trạch: “Anh hùng, anh nói thẳng đi, độc này bao lâu thì phát tác, còn đủ thời gian cho tôi viết thư hấp hối không?”

“...” Phát con em mày! Viết con em mày!

Tô Việt Trạch bỗng nhiên đứng lên kéo Tô Thần Dật về phía phòng tắm, vốn Tô Thần Dật vừa uống rượu xong lại trải qua một phen giãy dụa nên cả người bủn rủn mệt nhừ, nhưng nghĩ mình sắp bị “độc phát” nên liền đi theo Tô Việt Trạch, nghĩ rằng, nếu còn thể sống lại lần nữa, mình trước hết nên đem tên hung thủ này làm thịt, chấm dứt tai họa về sau!

Vào phòng tắm, Tô Việt Trạch đầu tiên là xả nước vào bồn tắm, sau đó bắt đầu lột quần áo trên người Tô Thần Dật.

Tô Thần Dật giữ áo vẽ mặt hoảng sợ: “Anh anh anh muốn làm gì?”

Tô Việt Trạch cũng không thèm đáp lại Tô Thần Dật, một chưởng đưa tay gạt tay Tô Thần Dật ra, động tác lưu loát mà lột quần áo trên người Tô Thần Dật, sau đó không hề lưu tình mà ném Tô Thần Dật vào bồn tắm. “Rầm” một tiếng, bọt nước văng lên thật nhiều, ngay cả người Tô Việt Trạch cũng nhiễm không ít nước.

Không đợi Tô Thần Dật kịp phản ứng, một dòng nước lạnh tươi thẳng vào đầu, mãi cho đến khi khiến cho Tô Thần Dật lạnh từ ngoài vào trong, rượu cũng tỉnh hơn phân nửa.

“Tôi fuck, anh làm gì!”

Tô Việt Trạch hí mắt nhìn Tô Thần Dật, lạnh nhạt nói: “Tỉnh rượu rồi?”

Tô Thần Dật bỗng dưng ghen hờn, lời mắng chửi vốn đang muốn thoát ra nhất thời bị nuốt lại trong miệng. Ngắc đầu nhìn sắc mặt âm trầm của Tô Việt Trạch, Tô Thần Dật vẽ mặt tươi cười: “Thì ra là anh hai, ahha ha, nào nào nào, lại đây... ngồi.” Động tác ngoắc tay của Tô Thần Dật ngừng lại, sau khi nhìn thấy mình toàn thân trần trụi ngồi trong bồn tắm lớn, Tô Thần Dật vẽ mặt kinh ngạc: “Đây là cái chuyện quái quỷ gì?”

“Đây là chuyện giúp em tỉnh rượu.” Tô Việt Trạch hừ nhẹ một tiếng: “Tỉnh rượu là tốt rồi, tự tắm đi, anh về phòng.”

Ờ ư! Tô Thần Dật gằm gừ dưới đáy lòng, tôi không phải hỏi cái này, tôi là hỏi quần áo tôi sao lại không có a a a a!

Trở lại phòng, Tô Việt Trạch lập tức chạy vào phòng tắm xối nước lạnh, khi đi ra đã thấy quản gia Bạch cung kính đứng ở trong phòng, trên tủ đầu giường còn đặt một ly sữa nóng hổi: “Thiếu gia.”

“Ngồi đi chú Bạch, chú muốn hỏi gì sao?”

Quản gia Bạch kinh ngạc nhìn Tô Việt Trạch một cái rồi lập tức cung kính đáp: “Tôi cũng không có chuyện gì muốn hỏi, chỉ là muốn nói với thiếu gia, cậu nuông chiều nhị thiếu thì cũng cần phải có chừng mực đừng đem cả mình kéo vào, bằng không lão gia biết được, đối với cậu cũng không tốt đẹp gì.”

Động tác lau tóc của Tô Việt Trạch dừng lại, khó hiểu hỏi: “Kéo cái gì vào?”

“Thiếu gia, tôi biết cậu bận việc công ty đến độ không có thời gian tìm bạn gái, nếu cậu tin tưởng tôi, tôi có thể thay thiếu gia xem xét một số tiểu thư gia cảnh gia giáo.”

“...” nếu như bây giờ mà còn không hiểu quản gia Bạch đang nói cái gì thì chỉ có thể nói gần ấy năm sống trên đời của Tô Việt Trạch là uống phí. Tô Việt Trạch đầu đầu mà xoa xoa huyệt Thái Dương, một mối hỏi: “Có phải A Hồ nói gì đó với chú không?”

Mặt quần gia Bạch cứng đờ, lập tức cúi đầu: “Hy vọng thiếu gia không nên trách tội A Hổ, tôi đã dặn dò nó không nên nói lung tung.”

“Được rồi.” Tô Việt Trạch vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Vấn đề này, chú Bạch chú nghĩ nhiều rồi, đây chẳng qua là trùng hợp thôi. Về phần bạn gái gì đó, tôi bây giờ không nghĩ tới, sau này hẵng nói.”

Nghe vậy, tâm tư đang căng thẳng của quần gia Bạch rốt cục cũng bắt đầu thả lỏng: “Vậy không quấy rầy thiếu gia, sữa nên uống thừa dịp còn ấm, tôi đi ra ngoài.”

Tô Việt Trạch gật đầu thấu hiểu, nghĩ đến chuyện quần gia Bạch vừa nói tới, Tô Việt Trạch nhất thời có điểm dở khóc dở cười, hẳn biết quần gia Bạch là muốn tốt cho hắn, nhưng mà loại chuyện này cũng quá viễn vông đi.

Bất quá sau khi Tô Thần Dật uống rượu thật không khỏi khiến cho người ta đau đầu, xem ra về sau nên hạn chế thẳng nhóc này uống rượu, bằng không thì mặt mũi Tô gia sẽ bị nó làm mất hết. Còn ba cái phim bi kịch gia đình cũng cho nó xem ít một chút, đều là mấy thứ vớ vẩn, may là Tô Thần Dật không có tâm tư ngoằn ngoèo gì, bằng không thì cố gắng bao nhiêu năm nay của mình sẽ trở thành công cốc.

Đương nhiên, những chuyện Tô Việt Trạch đang nghĩ, Tô Thần Dật vĩnh viễn không thể nào biết được. Sau khi y nhìn thấy chiếc chìa khóa bạc nằm trên tủ đầu giường, Tô Thần Dật nháy mắt tuyệt vọng, mẹ nó, uống rượu có phải là một chuyện xấu hay không hả! Ngày mai làm sao y giải thích với Tô Việt Trạch về cái vòng cổ trong rương kia đây!

23. Chương 23

Hôm nay là ngày lễ diễu hành tân sinh hàng năm của G đại, là một ngày vô cùng đặc biệt.

Đối với sinh viên mà nói, lễ diễu hành chấm dứt có nghĩa mà kỳ huấn luyện quân sự của bọn họ cũng kết thúc tốt đẹp, sau này sẽ không còn huấn luyện nào nữa, không có gì khiến người ta vui vẻ hơn chuyện này.

Còn đối với huấn luyện viên mà nói, kết quả nửa tháng dạy dỗ của bọn họ sẽ show ra trong ngày hôm nay, là tốt hay xấu cũng chính là hôm nay, là người đều có tâm tư cạnh tranh, huấn luyện viên cũng không ngoại lệ, bọn họ đều hy vọng học sinh lớp mình chủ nhiệm đều biểu hiện tốt nhất, về sau trở lại đơn vị cũng có chút mặt mũi.

Đối với trường học mà nói, G đại đã coi trọng kỳ quân huấn tân sinh như vậy, thì ngày diễu hành hôm nay bọn họ nhất định phải mời mấy vị lãnh đạo nào đó với mấy vị phụ huynh của tân sinh đến thưởng thức, chỉ cần sinh viên biểu hiện tốt, trường này cũng có thể diện, nói không chừng sẽ có vị phụ huynh nào đó vừa lòng mà chu cấp thêm thiết bị cho trường.

Vì thế hôm nay có thể nói là ai ai cũng lên tinh thần đi phô trương. Sáng sớm, các vị huấn luyện viên dẫn học sinh dưới trướng mình tập hợp trước sân trường, sau đó tiến hành tổng duyệt lần cuối, nhất là đối với

đội sinh viên tiêu biểu đi tiên phong. Cũng không biết là bất hạnh hay may mắn, mà Tô Thần Dật và Kỳ Thương “bị” tuyển vào trong đội sinh viên tiêu biểu của bọn họ.

Đối với chuyện Diêm huấn luyện cho Kỳ Thương vào đội sinh viên tiêu biểu, Tô Thần Dật còn có thể hiểu được, dấu sao thì biểu hiện của Kỳ Thương là tốt nhất, có thể so với quân nhân chân chính. Nhưng Tô Thần Dật nghĩ nát ngón chân cũng không hiểu tại sao Diêm huấn luyện lại tuyển y vào trong đội, dù sao y với Diêm huấn luyện cũng nhìn nhau ngứa mắt. Bất quá, Tô Thần Dật không hề biết, Diêm huấn luyện tuyển y, đương nhiên là cũng là có hài lòng với biểu hiện của y, tuy rằng hơi láo, nhưng cách làm việc rất đúng mực.

“Kỳ thương, tứ hào (số bốn), chút nữa hai người các cậu nhớ rõ, khi đi đến trước bàn chủ tịch bước đi phải nghiêm nghị, nhất định phải cúi chào, tầm mắt di chuyển theo bàn chủ tịch, có biết không?”

Tô Thần Dật nhắc tay “yếu đuối” lên tiếng: “Báo cáo huấn luyện viên, tên em đâu phải Tứ Hào...”

“Tôi quản cậu số mấy, nếu hôm nay dám làm sai, tôi cho cậu thành tử hào (số chết)!” Diêm huấn luyện hung tợn nói.

“Em đâu phải hào hào gì đó, em có tên...”

“Còn các cậu! Tốt nhất là nghiêm túc hết cho tôi, nếu ai dám phạm lỗi, hừ hừ... tự chuốc lấy hậu quả!”

“Em tên Tô Thần Dật, thầy có thể gọi em là Tiểu Tô, cũng có thể gọi em là Thần Dật, gọi hết tên luôn cũng được...”

“Tóm lại là, lễ diễu hành hôm nay rất quan trọng, không lâu sau sẽ có lãnh đạo trong cục với phụ huynh của các cậu ngồi trên khán đài xem biểu hiện của các cậu, nếu không muốn người khác cho mình là con ông cháu cha, phé vật thì phải lên tinh thần cho tôi, chỉ cần kiên trì qua mấy phút này, nửa tháng vất vả của các cậu sẽ không uổng phí, hiểu chưa?”

“Rõ!”

“Số bốn!” Diêm huấn luyện lườm Tô Thần Dật: “Nếu cậu còn lảm nhảm cảm ràm thì đứng tại chỗ thụt đầu chống đẩy hai trăm cái!”

“Huấn luyện viên, thầy chắc chứ?” Tô Thần Dật vẻ mặt ngây thơ hỏi lại.

Diêm huấn luyện hừ nhẹ một tiếng: “Cậu cứ thử xem.”

“Nhưng mà nếu như chút nữa lễ diễu hành bị ảnh hưởng, ha ha... Diêm huấn luyện, thầy hiểu mà.”

Diêm huấn luyện híp mắt lạnh lùng nói: “Cậu dám uy hiếp tôi?”

“Nào đâu dám.” Tô Thần Dật cười nói: “Em đây cũng là suy nghĩ cho thanh danh của Diêm huấn luyện và vinh dự của lớp mình mà?”

“Cậu nói rất đúng.” Diêm huấn luyện đồng ý bảo: “Bất quá, đến lúc đó tôi không ngại cho cậu nhảy cóc đến hết lễ diễu hành, làm không tốt, lớp chúng ta có thể nổi tiếng vì cậu.”

“...” Đậu xanh rau má! Bụng dạ tiểu nhân, đây chính là điển hình của bụng dạ tiểu nhân.”

Tiếng loa vang lên, các lớp bắt đầu xếp thành từng hàng tiến vào sân trường, người trên khán đài cũng đông dần, nhìn phía dưới xanh rì một mảnh, vẻ mặt mọi người không khỏi trở nên mê man, ở trong cái đám đó mà tìm thằng con của bọn họ thì quả thực khó càng thêm khó. Bất quá điều này cũng không làm giảm tâm tình hăng hái của các bậc phụ huynh, dù sao cảnh như ngày hôm nay, phỏng chừng về sau chắc không có nữa, huống hồ bọn họ cũng rất muốn trông thấy thành quả huấn luyện trong nửa tháng của con em nhà mình.

Dần dần, lãnh đạo trường với các lãnh đạo ban ngành đều bước ra sân, giữa sân bày ra một đội hình chỉnh tề. Cùng với bài quốc ca phần chấn nhân tâm, nghi thức duyệt binh của G đại chính thức kéo màn. Hiệu trưởng trong vai chỉ huy viên đi xuống đến trước các hàng ngũ bắt đầu kiểm duyệt. Cùng lúc đó những đoạn đối thoại nhiệt tình phần chấn liên tiếp vang lên: “Chào các bạn”-“Chào thủ trường”-“Các bạn vất vả”-“Vì nhân dân phục vụ”.

Sau khi kiểm duyệt kết thúc là buổi nói chuyện của lãnh đạo, đối với Tô Thần Dật mà nói, đây là khoảng thời gian gian nan nhất, không những phải bảo trì tư thế quân nhân tiêu chuẩn mà còn không thể trốn ra.

Y nhớ mình đã xem một quyển sách có ghi một câu như vậy: “Trên đời có hai câu nói không thể tin, một là của bác tài xe buýt: ”Không lên được thì cứ từ từ, có một chuyến phía sau, rất nhanh là tới“, kết quả là nhìn trái nhìn phải, chờ mãi mãi mới thấy được cái gọi là ”chuyến tiếp theo“; một câu khác là câu phát biểu của lãnh đạo trước khi nói chuyện: ”Sau đây tôi chỉ nói đơn giản vài câu” kết quả là giống như nghe diễn thuyết. Vì thế, những người lãnh đạo nói vô cùng tận tâm, còn các học sinh thì nghe vô cùng gian khổ.

Sau một buổi nói chuyện dài thiết dài, cuộc diễu hành cuối cùng cũng bắt đầu. Các hàng ngũ tham dự biểu diễn bước đều trên đường băng, tiến về phía trước. Rất nhanh đã đến lượt lớp của Tô Thần Dật, sau một tiếng khẩu lệnh, ba người tiên phong đi dẫn đầu, ngay sau đó là đội hình sinh viên tiêu biểu của Kỳ Thương và Tô Thần Dật, kế tiếp là đội của lớp chúng ta.

Hết thấy đều tiến hành vô cùng thuận lợi, khi Tô Thần Dật thấy Tô Việt Trạch ngồi trên đài chủ tịch, y suýt chút nữa bước sai nhịp. Y biết giáo viên có mời phụ huynh đến, nhưng mà y nghĩ, với mức độ bận rộn của Tô Việt Trạch, căn bản không có khả năng đến buổi biểu diễn nhỏ bé này. Nhưng mà Tô Việt Trạch không những đến đây, mà lại còn ngồi trên đài chủ tịch. Tô Thần Dật cố gắng bình tĩnh, nhưng sau khi y nhìn thấy người khác, ánh mắt bỗng trở nên tròn muồn rớt ra.

Cái gã mặc quân phục trắng tấp đang ngồi trên đài chủ tịch không phải là Kỳ Viêm – anh của Kỳ Thương

thì là ai đây? Y không ngờ Kỳ Viêm lại là quân nhân, xem ra Kỳ Thương chính là lớp quân-nhi-đại mà người ta hay gọi (thể hệ quân nhân thứ 2), y bây giờ cuối cùng mới biết được tại sao những người trong lớp lại e dè Kỳ Thương như vậy, là do gia cảnh hơn người có đúng không! Bất quá ánh mắt Kỳ Viêm vẫn luôn dõi theo Kỳ Thương, không có một ánh mắt dư thừa. Tô Thần Dật theo bản năng mà liếc nhìn Kỳ Thương một cái, liền thấy biểu tình Kỳ Thương bên cạnh không có chút nào lơ lửng. Quả nhiên là quân nhi đại, sức chịu đựng thiệt là tốt!

Nhìn thẳng em nhà mình mặc bộ quân phục xanh mượt tinh thần hăng hái, đáy lòng Tô Việt Trạch có chút phức tạp, chuyện Tô Thần Dật không chịu tham qua quân huấn hẳn có nghĩ đến, nhưng mà hẳn thật không ngờ cuối cùng Tô Thần Dật thế mà lại có thể kiên trì hoàn thành nửa tháng huấn luyện, hình như còn thích thú nữa chứ, từ cái chần gập phẳng bốn mặt trong phòng hẳn là có thể nhìn ra.

Không thể không nói, từ sau khi mất trí nhớ, Tô Thần Dật thay đổi rất nhiều, nếu là trước kia, Tô Thần Dật nhất định sẽ mỗi ngày gọi một cuộc điện thoại, mãi cho đến khi hẳn mang y về mới thôi. Còn bây giờ, trừ bỏ cuộc điện thoại vào buổi tối ngày đầu tiên huấn luyện, Tô Thần Dật không còn gọi cho hẳn đòi về nhà nữa. Đến bây giờ hẳn vẫn còn mơ hồ, không rõ chuyện ngày trước hẳn từ chối cho Tô Thần Dật về nhà là đúng hay sai.

Trước khi mất trí nhớ, Tô Thần Dật khiến cho người khác sống không yên, thấy ai ngứa mắt là liền trực tiếp ra tay, còn hẳn thì chuyên môn đi xử lý tàn cuộc rồi rầm đó, đương nhiên, tàn cuộc đó hẳn rất sẵn lòng xử lý. Còn sau khi mất trí nhớ, Tô Thần Dật càng làm cho hẳn sống không yên, không có tàn cuộc để xử lý, nhưng chuyện bức mình ngày càng tăng.

Nghĩ vậy, Tô Việt Trạch theo bản năng sờ hộp nhung trong túi. Hẳn nhận ra Tô Thần Dật không chỉ làm tăng chuyện bức mình, mà vai diễn của hẳn cũng tăng theo, nếu không thì tại sao hôm qua sau khi tan tầm hẳn lại tự dưng rảnh hơi đi mua quà cho Tô Thần Dật? Hẳn nghĩ, chắc chắn là sáng hôm qua mình đã bị Tô Thần Dật chọc tức đến hồ đồ.

Nhớ đến buổi sáng hôm qua khi hẳn xuống lầu, Tô Thần Dật đã ngồi trước bàn ăn, trên tay cầm một chiếc dây chuyền tục tằn trông rất quen mắt. Cho đến khi ngồi xuống bàn ăn, Tô Việt Trạch mới nhớ ra, sợi dây chuyền tục tằn này không phải là thứ mình nhìn thấy trong cái rương bảo bối của Tô Thần Dật sao? Khóe miệng Tô Việt Trạch co rút, thẳng nhóc này lại muốn làm gì nữa đây?

“Anh, chào buổi sáng.” Tô Thần Dật cười sáng lạn, lộ ra hàm răng trắng bóc.

“Ừ, tỉnh rượu rồi?”

Tô Thần Dật chớp mắt mấy cái: “Từ lúc anh dội nước lạnh cho em vào toilet hôm qua em đã tỉnh rồi.”

“...” Cho nên này là đang khởi binh vấn tội anh mà sao? “Ăn đi, bữa sau đói bụng thì ăn trước không cần chờ anh.”

Tô Thần Dật gật gật đầu, đem dây chuyền trên tay đặt ở một vị trí vô cùng dễ thấy rồi mới bắt đầu động đũa. Lúc này, không chỉ khóe miệng của Tô Việt Trạch co giật mà khóe mắt của hẳn cũng co giật theo.

Gắp một cái bánh bao nhỏ, Tô Việt Trạch lơ đãng hỏi: “Tiểu Dật thích sợi dây chuyền này lắm hả?”

“Không, em định đem nó làm thành tạo hình mới, tạo hình này rất xấu.”

Thấy xấu mà mày còn bỏ vào rương! Còn bỏ vào cùng với cái đồng hồ anh đưa cho mày! Tô Việt Trạch nhét bánh bao vào miệng, thất vọng mà nhai nuốt.

“Anh, anh thấy em nên làm thành gì thì tốt?”

Có quỷ mới biết trình độ thưởng thức của mày thích cái gì! “Đừng rắc rối, đi mua thêm một cái khác là được.”

“Hay là làm thành nhẫn đi.” Hai mắt Tô Thần Dật sáng trưng: “Sợi dây này chắc có thể làm được mấy cái nhẫn, khi đó em đeo mỗi ngón một chiếc, nhìn khóc chết luôn!”

“...” ĐM! Mày vốn là không muốn nghe ý kiến của anh đi! Còn nữa, mày thấy mày mang nhẫn như nhà giàu mới nổi thiệt không có vấn đề gì sao?

Tô Thần Dật mạnh mẽ vỗ bàn: “Cứ quyết định dứt khoát như vậy đi!”

Tiếng ho sặc sụa thoáng chốc vang lên, Tô Việt Trạch vỗ ngực, hai mắt đỏ ngầu mà trừng Tô Thần Dật, bà mẹ, đừng có vỗ bàn khi người ta đang nuốt đồ ăn được không?

Thấy thế Tô Thần Dật lập tức nịnh bợ đưa ly sữa trên bàn cho Tô Việt Trạch, miệng còn phàn nàn: “Lớn như vậy mà còn bị sặc khi ăn? Em đâu giành ăn với anh, anh cứ từ từ.”

Đờ mờ! Là mày cố ý phải không? Nhất định là cố ý? Mày không đột nhiên vỗ bàn làm sao anh bị sặc! Khó khăn mới dẫn được cơn ho, Tô Việt Trạch lau khóe miệng rồi ung dung nói: “Anh tới công ty, em cứ từ từ ăn.”

“Dạ.” Tô Thần Dật không ngừng gật đầu: “À mà anh, anh thấy ý tưởng làm nhẫn vừa rồi của em ra sao?”

Bước chân Tô Việt Trạch loạng choạng một cái, suýt nữa ngã xuống, hít sâu một hơi, Tô Việt Trạch bình tĩnh đáp: “Không tồi.”

“Đương nhiên rồi, không thấy em là ai sao!” Tô Thần Dật vẻ mặt đắc ý.

“...” Tô Việt Trạch nhận lấy áo khoác với cặp làm việc trên tay quản gia rồi vội vàng lao ra khỏi biệt thự, bà mẹ, còn tiếp tục nữa, tâm tình tốt đẹp ngày hôm nay sẽ bị thăng nhóc này phá hỏng!

“Không ngờ Tô đại thiếu ấy vậy mà lại tự mình đến xem lễ diễu hành của em trai mình.” Kỳ Viêm nói nhỏ, cắt ngang hồi tưởng của Tô Việt Trạch.

Hồi thần, Tô Việt Trạch lập tức cười nói: “Kỳ thiếu không phải cũng như vậy sao?”

“Tôi không giống với anh.” Tầm mắt Kỳ Viêm vẫn dõi theo Kỳ Thương như trước ” Thương rất quan trọng đối với tôi.”

“Sao?” Tô Việt Trạch nhướn mày: “Tiểu Dật cũng rất quan trọng đối với tôi.”

Nghe vậy, tầm mắt Kỳ Viêm rớt cuộc cũng đặt trên người Tô Việt Trạch, nửa cười nửa không, gã hỏi lại: “Thật chứ? So với mạng sống còn quan trọng hơn?”

24. Chương 24

So với mạng sống còn quan trọng hơn? Tô Việt Trạch cảm thấy câu hỏi này của Kỳ Viêm thật sự rất buồn cười, đối với hắn mà nói, thằng em trai kia chỉ đơn giản là có chút quan hệ huyết thống mà thôi, nếu đúng là còn quan trọng hơn mạng sống, hắn cần gì phải chiều hư y?

Đối với câu hỏi này của Kỳ Viêm, Tô Việt Trạch chỉ cười cười, không nói lời nào. “Cho nên tôi với anh không giống.” Kỳ Viêm thu hồi ánh mắt, tìm bóng dáng của Kỳ Thương trong hàng ngũ, ngoài miệng thần nhiên nói: “Tôi sẽ không hạn chế em ấy kết bạn, nhưng có thể khiến cho anh yên tâm một chút, chuyện Tô gia của các người không liên quan gì đến Kỳ gia của chúng tôi. Hai anh em các người muốn tranh giành như thế nào là chuyện của các người.”

Tô Việt Trạch bật cười đáp: “Tiểu Dật là em tôi, tôi cưng nó còn không kịp, làm sao có thể tranh giành với nó.”

Kỳ Viêm trầm ngâm nhìn Tô Việt Trạch một cái: “Đó là chuyện của anh, tóm lại, nhớ kỹ lời tôi nói là được.”

Tô Việt Trạch nhún vai, không nói gì thêm. Mà lúc này sau khi trở lại vị trí của lớp, Tô Thần Dật nhân cơ hội lê đến bên cạnh Kỳ Thương nhỏ giọng nói: “Tôi thấy anh cậu.”

Kỳ Thương không chuyển mắt mà nhìn thẳng về phía trước: “Tôi cũng thấy anh cậu.”

Không cần cậu nhắc, tôi cũng thấy mà? Huống chi y không phải là đang nhắc tới tên mặt mo đó có biết không? Tô Thần Dật âm thầm trợn mắt: “Anh cậu là quân nhân?” Kỳ Thương gật đầu.

“Vậy cha cậu...”

“Cũng thế.”

“Giờ tôi mới biết...” Tô Thần Dật nhiều chuyện hỏi: “Vậy sao cậu không thi vào trường quân đội?”

“Không thích.”

Tô Thần Dật gật đầu phụ họa: “Cậu nói xem buổi diễu hành này khi nào mới kết thúc? Chân tôi muốn rớt ra rồi.”

Thấy Tô Thần Dật chuyển đề tài, Kỳ Thương không khỏi nghiêng đầu nhìn y, cậu còn tưởng rằng Tô Thần Dật sẽ hỏi riết không tha, bất quá như vậy cũng tốt, cậu không thích người hay hỏi chuyện.

“Chờ tiết mục này biểu diễn xong, hiệu trưởng làm ít tổng kết rồi kết thúc.”

“Còn tổng kết nữa?” Tô Thần Dật trừng to mắt: “Không phải là còn muốn phun một đồng nước miếng nữa ư?”

Kỳ Thương sững sốt, lập tức đáp: “Chắc là không quá dài.”

“Cậu không cần an ủi tôi, tôi đã biết rõ tài ăn nói của hiệu trưởng đại nhân rồi.” Tô Thần Dật vẻ mặt tang thương nói. Kỳ Thương nhếch môi, không nói gì nữa.

Tiết mục trên sân khấu không hấp dẫn được Tô Thần Dật, vì thế y cúi đầu bắt đầu đi vào cõi thần tiên, ngay cả những gì hiệu trưởng tổng kết y cũng không nghe thấy, mãi cho đến khi hiệu trưởng nói câu: “Lễ diễu hành đến đây kết thúc.” Dân trường nhất thời dậy tiếng hoan hô, những nhóm tân sinh thoát ly khỏi khổ ải đều hưng phấn gỡ mũ xuống rồi quăng lên cao, khung cảnh thật là hùng tráng. Mà các vị phụ huynh trên khán đài cũng vui vẻ chạy xuống sân tìm kiếm con mình, thậm chí còn có mấy vị đến nói chuyện tài trợ cùng hiệu trưởng, khiến cho hiệu trưởng mừng rỡ cười toét miệng. Tô Thần Dật gỡ mũ trên đầu xuống, đang nghĩ có nên đi tìm Tô Việt Trạch hay không thì Tô Việt Trạch đã tìm ra y.

“Tiểu Dật”

“Anh hai.”

Tô Việt Trạch cười cười xoa đầu Tô Thần Dật: “Mệt không?”

Tô Thần Dật gật đầu oán giận nói: “Chân muốn rớt ra luôn, cổ cũng cứng ngắc.”

Nghe vậy Tô Việt Trạch lập tức đưa tay sau gáy Tô Thần Dật nhẹ nhàng vuốt ve gáy của Tô Thần Dật, tầm mắt thoáng nhìn qua Diêm huấn luyện cách đó không xa, Tô Việt Trạch lên giọng gọi: “Diêm huấn

luyện.”

Nghe thấy tiếng gọi, Diêm huấn luyện sau nhìn thấy Tô Việt Trạch liền lập tức tiến lên, ánh mắt dừng trên mặt Tô Thần Dật có chút chút sững sờ: “Thì ra là Tô đại thiếu, lâu quá không gặp.”

“Nhờ phúc Diêm huấn luyện, tốt lắm, trong khoảng thời gian này Diêm huấn luyện chắc mệt lắm đi, Tiểu Dật không gây phiền toái gì cho thầy chứ?”

Tôi có thể nói có sao? Diêm huấn luyện giật giật khóe miệng nói: “Không có.”

“Vậy là tốt rồi.” Tô Việt Trạch giống như thổi phào nói: “Em trai đây của tôi đôi khi hơi nghịch ngợm một chút, không gây rắc rối cho thầy là tốt rồi.”

“Em trai?” Diêm huấn luyện vẻ mặt ngạc nhiên: “Số...Ồm, tôi nói, cậu ấy là em trai của cậu? Nhị thiếu Tô gia?”

Tô Thần Dật đứng bên bữu môi, giả vờ, ông cứ tiếp tục giả vờ, Tô Việt Trạch vỗ về gáy Tô Thần Dật trấn an, lực vuốt trên tay tăng lực mạnh hơn, khiến cho Tô Thần Dật thoải mái đến híp mắt.

“Đúng vậy” Tô Việt Trạch gật đầu mỉm cười nói: “Trong thời gian này Diêm huấn luyện chắc vất vả, trước kia ngay cả chần Tiểu Dật cũng không xếp, nếu không nhờ Diêm huấn luyện dạy dỗ, tôi chắc không thể nào thấy được cảnh Tô Thần Dật gấp chần thành khối.”

“...” Cho nên cậu đang muốn hỏi tội tôi sao? Diêm huấn luyện bình tĩnh nói đáp: “Tô đại thiếu cứ đùa, tôi chỉ là nghiêm túc chấp hành theo tiêu chuẩn huấn luyện thôi.”

“Diêm huấn luyện khiêm tốn quá”

Tô Việt Trạch vẫn mỉm cười như trước: “Sau này tôi sẽ đưa cờ thưởng đến đơn vị đóng quân của Diêm huấn luyện xem như là cảm tạ, đúng rồi, tôi chuẩn bị mua bốn mươi cái chần, rồi để cho Tô Thần Dật gấp thành hình khối tiêu chuẩn sau đó đóng gói lại đưa qua chỗ Diêm huấn luyện, gọi là cho Diêm huấn luyện có kỷ niệm để lưu giữ.”

Tôi biết cậu là đến để khơi binh vấn tội mà! Mẹ nó không phải chỉ cho em cậu gấp mấy cái chần mà đến mức như vậy sao? Đại thiếu Tô gia quả thực đúng là cáo già không chịu thiệt về mình như lời người ta nói! Diêm huấn luyện cười gượng gạo: “Tô đại thiếu khách sáo rồi.”

“Hửn là như vậy.” Tô Việt Trạch khiêm tốn đáp.

“Diêm huấn luyện, thiếu tá tìm anh.” Diêm huấn luyện phát phát tay với người nọ rồi nói lời xin lỗi với Tô Việt Trạch: “Tôi có chút việc đi trước, xin lỗi không tiếp được, Tô đại thiếu.”

Tô Việt Trạch cười gật đầu: “Diêm huấn luyện đi thông thả.”

Mãi cho đến Diêm huấn luyện đi xa, Tô Thần Dật mới kéo áo của Tô Việt Trạch hỏi: “Anh hai, anh sẽ không để cho em phải gấp bốn mươi cái chăn kia chứ?”

Tô Việt Trạch nhướn mày: “Em chịu à?”

Tô Thần Dật xoa xoa cằm trầm ngâm một lúc mới đáp lại: “Được được, thừa dịp em xem thử có thể phá được kỉ lục lần trước không.”

Mày quả nhiên là bị tẩu hỏa nhập ma rồi! Tô Việt Trạch không nói gì, kéo Tô Thần Dật đi ra ngoài, về mặt bất đắc dĩ nói: “Tiểu Dật, nhớ kỹ, kỳ quân huấn đã kết thúc rồi, cái kỷ lục gì đó của em cũng đừng có đòi phá nữa.”

“VẬY MẤY CÁI CHĂN ANH NÓI...”

“Chuyện này không cần em lo lắng.” Tô Việt Trạch sờ sờ đầu Tô Thần Dật: “Anh tính toán hết rồi.”

“...” Tên mặt mo này ngày càng âm hiểm, Tô Thần Dật có chút vui sướng khi thấy người khác gặp họa, bất nạt ông đây quả nhiên không có kết cục tốt đẹp.

Ngay khi hai người sắp vào gara, Tô Việt Trạch mới móc chiếc hộp nhung trong túi ra đưa cho Tô Thần Dật: “Này, xem thử có thích hay không.” Tô Thần Dật ngờ vực nhận lấy chiếc hộp nhung, sau đó mở hộp ra dưới ánh mắt cổ vũ của Tô Việt Trạch, bên trong chình ỉnh một chiếc nhẫn ruby, vừa nhìn đã biết giá trị xa xỉ, khuôn mặt Tô Thần Dật hiện lên vẻ mừng rỡ, lấy nhẫn ra đặt trên bàn tay, bộ dáng yêu thích không nỡ rời.

“Sợi dây chuyền kia của em đừng đúc lung tung, nhẫn vàng không thích hợp với em. Thời gian vừa qua em tham gia quân huấn vất vả, đây là bồi thường cho em, thích không?”

“Thích!” Tô Thần Dật gật đầu thật mạnh, đương nhiên thích! Vừa đẹp vừa có giá, Tô Thần Dật y thích nhất nhất là mấy bảo vật đẹp mắt, Tô Việt Trạch đưa món quà này thiệt là quá hợp lòng hợp dạ y! Nói đến sợi dây chuyền kia, Tô Thần Dật không thể không tán thưởng trí tuệ của mình thêm một lần nữa. Đêm đó, y nghĩ hoài không ra, làm sao có thể giải thích lai lịch vòng cổ kia với Tô Việt Trạch. Sau đó liền dứt khoát liều mạng, nếu để hấn hỏi thì không bằng mình chớp thời cơ trước, trực tiếp đưa sợi dây chuyền ra cho Tô Việt Trạch nhìn, còn cố ý hỏi hấn mấy chuyện, mà Tô Việt Trạch quả thực không hỏi đến lai lịch của sợi dây chuyền này. Xem ra là y đặt (cược) đúng cửa rồi, còn kiếm thêm được cái nhẫn này, y không vui sướng làm sao cho được.

Nhìn bộ dạng vui vẻ của Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch cũng cảm thấy vui lây, ngay cả chuyện bức mình sáng hôm qua Tô Thần Dật gây ra cũng tan biến mất tăm. Đương nhiên, chỉ cần Tô Thần Dật không làm hấn khó chịu, hấn không ngại mua mấy thứ này làm y vui lòng. Thiếu niên trước mặt mặc một bộ quân phục xanh rì, cái mũ tùy tiện đội trên đầu, hàng mi như cánh quạt hơi rũ nhẹ, khóe miệng cong cong, chiếc

nhấn ruby nằm trong tay y càng làm nổi bật thêm làn da trắng nõn. Ánh mắt Tô Việt Trạch dần thâm sâu, chợt nhận ra, gần đây năm trôi qua, hình như hắn chưa bao giờ tỉ mỉ nhìn ngắm khuôn mặt của đứa em trai được hẳn chừng chiều này.

“Nghe nói bọn em có nửa tháng ngày nghỉ?”

Tô Thần Dật cũng không ngẩng đầu lên đáp lại: “Đúng thế.”

“Đầu tháng anh cũng nghỉ được mấy ngày, em muốn đi du lịch không?”

“A?” Tô Thần Dật kinh ngạc nhìn Tô Việt Trạch: “Anh muốn dẫn em đi chơi?”

Tô Việt Trạch mỉm cười gật đầu: “Lúc trước em không phải cứ đòi anh dẫn đi du lịch sao? Muốn đi đâu?”

Tô Thần Dật vẽ mặt ngờ vực, hôm nay Tô Việt Trạch rất kỳ quái, không những tặng quà cho y mà còn nói muốn dẫn y đi du lịch, cho dù diễn kịch cũng không cần diễn thật như vậy đi? Chẳng lẽ là... có âm mưu?

Đem tia ngờ vực của Tô Thần Dật thu vào trong mắt, Tô Việt Trạch càng cười đến dịu dàng: “Hai ngày này em cứ nghĩ kĩ, nghĩ kĩ rồi nói cho anh biết.”

“Ừ.”

“Đi thôi, anh đưa em về.”

“Tô Thần Dật!”

Một tiếng thét tức giận làm dừng bước chân của hai anh em, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một cậu trai cũng mặc một bộ quân phục xanh rì đang hùng hùng hổ hổ chạy về phía hai người, khuôn mặt búp bê của cậu trai, bởi vì chạy quá nhanh mà hai má có chút phồng hồng. Chống đầu gối thở hổn hển, cậu trai cũng không thèm liếc Tô Việt Trạch một cái mà trừng thẳng mắt nhìn Tô Thần Dật: “Rốt cuộc cậu cũng không muốn chịu trách nhiệm với tôi!”

“Ha?”

25. Chương 25

Tô Việt Trạch khó chịu nhíu mày, hắn biết Tô Thần Dật ăn chơi, lúc tính hướng bình thường gái qua tay không ít, nhưng mà Tô Thần Dật chưa bao giờ qua lại với những cô gái đó. Sau này không biết vì lý do gì, Tô Thần Dật vậy mà lại bắt đầu có hứng thú với đàn ông, thậm chí còn thường chuyện chạy đến Huyền

Hiêu, rồi cơ duyên trùng hợp mà gặp được ông chủ đứng sau Huyền Hiêu đồng thời là bạn tốt của hắn – Cố Thiệu Kiệt, từ đó về sau càng không cố kỵ mà bắt đầu theo đuổi Cố Thiệu Kiệt.

Đó là lần đầu tiên hắn thấy Tô Thần Dật cố chấp đến vậy, vì muốn được Cố Thiệu Kiệt để ý, y thậm chí còn đi tìm hiểu sản nghiệp của Cố Thiệu Kiệt với những nơi Cố Thiệu Kiệt thường hay xuất hiện, còn bắt đầu diễn cái cảnh vô-tình-gặp-được, sau đó là tiếp tục chạy thẳng đến chỗ Cố Thiệu Kiệt. Lúc ấy, hắn nghe không ít lời phàn nàn của Cố Thiệu Kiệt, nhưng hắn cũng chỉ cười cười cho qua.

Khi đó hắn cho rằng Tô Thần Dật chỉ là tùy tiện vui đùa một chút nên không để ý, nhưng tới lúc hắn nhận ra Tô Thần Dật là nghiêm túc thì đã quá muộn. Vì Cố Thiệu Kiệt, y bớt đánh lộn hơn, tóm lại là y sẽ không sinh sự trên địa bàn của Cố Thiệu Kiệt. Hắn cũng không biết Cố Thiệu Kiệt có thứ gì hấp dẫn Tô Thần Dật mà y lại vì Cố Thiệu Kiệt mà ngang nhiên chống đối hắn. Đối với Cố Thiệu Kiệt hắn tưởng tận từng chân tơ kẽ tóc, cho nên mới ngăn cản Tô Thần Dật, tuy rằng hắn muốn chiều hư Tô Thần Dật nhưng hắn chưa từng nghĩ sẽ hãm hại Tô Thần Dật, chỉ là khi ấy Tô Thần Dật luôn đem lời hắn như gió thoảng bên tai.

Sau khi Tô Thần Dật bị tai nạn mất trí nhớ, y không còn sự cố chấp kia nữa, đối đãi với Cố Thiệu Kiệt cũng giống như người xa lạ, lúc ấy hắn mới thở phào một hơi.

Chỉ là, bây giờ lại có một thằng nhóc chạy đến đòi Tô Thần Dật chịu trách nhiệm là chuyện quái quỷ gì? Chẳng lẽ Tô Thần Dật ở nơi mình không biết đi trêu chọc thằng này?

Tô Việt Trạch khó nghĩ, Tô Thần Dật càng khó nghĩ hơn hắn, có trời biết y gặp thằng nhóc này lúc nào mà phụ trách? Mà phụ cái trách gì đây?

“Vị bạn học này, cậu nhận lầm người rồi chẳng? Tôi không biết cậu.”

“Tô Thần Dật!” Cậu trai cao giọng nói: “Đừng có ở đây giả ngu, dù anh có nát như tôi cũng nhận ra anh!”

Nát như... Bản thể của tôi quả thật là đã nát như, muốn tôi mang cậu đi nhận sao? Khóe miệng Tô Thần Dật run rẩy: “Sự phụ của cậu truyền hỏa nhân kim tinh* cho cậu à?” (*phép nhìn thấu yêu tinh dưới bất cứ hình thức nguy trang nào.)

“Đừng có nhiều lời! Lúc trước anh hao tâm tổn trí theo đuổi tôi, giờ lợi dụng tôi xong rồi thì muốn bỏ? Tôi cho anh biết, không có cửa đâu thậm chí là cửa sổ chuồng chó cũng không có! Tôi biết lúc trước anh bị tai nạn nằm viện tôi không đến thăm là không đúng, nhưng mà lúc đó tôi bị người nhà giam lỏng ở nước ngoài. Mà sau đó tôi cũng tới quán bar anh hay đến để tìm anh, hai lần tới thì hết hai lần anh đã rời đi, anh cũng thật vô lương tâm, điện thoại gọi không được, tin nhắn cũng không trả lời, nếu hôm nay tôi không thấy anh trên sân trường, anh có phải muốn trốn tránh tôi cả đời hay không? Hả?”

Nghe cậu trai nói thế, Tô Việt Trạch mới nhớ ra, lúc Tô Thần Dật đang theo đuổi Cố Thiệu Kiệt ráo riết, Cố Thiệu Kiệt không hề mấy may thêm để mắt đến y. Cũng không biết Tô Thần Dật nghe đám bạn bè bày vẽ cái gì, thế nhưng lại chạy đi theo đuổi một cậu học sinh khác, những tưởng có thể khiến cho Cố Thiệu Kiệt ghen tuông, ai ngờ kết quả không cần nói cũng biết. Không ngờ cậu học sinh kia lại là cậu bé

trước mắt này, cái này là oan gia ngõ hẹp sao?

“Bạn học à, tôi thực sự không biết cậu.” Tô Thần Dật cười gượng gại, trong lòng không kìm được mà oán hận chủ nhân của cái thân thể này, cậu ta “xả” hết sạch sẽ, còn y thì phải đến hỗ trợ chùi dích, đây là cái chó gì? Một thằng học sinh cùng giới tính với y chạy đến tìm y đòi phụ trách, đầu bị cửa đập rồi phải không?

Cậu trai híp mắt: “Anh dám nói một câu không biết thử xem?”

Tô Việt Trạch tiến lên một bước ngăn trở tầm mắt của cậu trai, lạnh lùng nói: “Tiểu Dật mất trí nhớ, quả thực bây giờ nó không biết cậu.”

Thiếu niên cười khẩy một tiếng: “Mất trí nhớ hả? Tưởng tôi ngốc à? Tô Việt Trạch, tôi biết anh là anh hai của anh ấy, tôi cũng biết anh rất cưng chiều Tô Thần Dật, nhưng đây là chuyện giữa tôi là Tô Thần Dật, mời anh xéo đi, OK?”

Tô Việt Trạch nhú mày trầm giọng nói: “Có phải mất trí nhớ hay không thì cậu có thể đi bệnh viện kiểm tra, cậu đã biết tôi là anh trai nó, vậy xin cậu nhớ rõ một chút, không có sự đồng ý của thằng anh trai này, cậu cho là cậu và Tiểu Dật có thể ở bên nhau?”

“Chỉ bằng anh sao.” cậu trai xùy cười một tiếng: “Tô Việt Trạch, người khác sợ anh nhưng Lâm Sanh tôi thì không, hơn nữa, người già ngắt cú để như anh mà cũng đòi nhúng tay vào chuyện của chúng tôi?”

“...” Già ngắt... Cú để... Sắc mặt Tô Việt Trạch bây giờ hoàn toàn có thể so với đáy nồi, phải biết là bây giờ hắn chỉ mới hai mươi bốn tuổi, làm sao có thể đến nông nỗi già-ngắt-cú-để? Chẳng lẽ hắn chăm chú cho sự nghiệp quá cho nên hắn đã dần xa rời xã hội? Thằng nhỏ này là con nhà ai vậy, thiệt thiếu đòn mà!

Nói đến Lâm Sanh thì không thể không nói đến Lâm gia, nếu nói ở B thị, hiếm khi có người chống lại Tô gia, thì không có nghĩa là không có, mà Lâm gia này chính là một trong số đó. Mặc dù như thế nhưng không có nghĩa là Tô Việt Trạch e dè Lâm gia của cậu ta, nếu thật sự đối chọi, Tô Việt Trạch hẳn không chắc chắn bại dưới tay Lâm gia.

Nếu bình thường mà có người sỉ nhục Tô Việt Trạch như vậy, Tô Thần Dật nhất định sẽ ở một bên cười trên nỗi đau của hắn, nếu không xong còn đổ dầu thêm lửa. Thế nhưng hôm nay Tô Việt Trạch lại tặng cho y món quà yêu thích, tục ngữ nói há miệng mắc quai. Tô Thần Dật không thể không ra mặt, “Cậu muốn thế nào?”

“Anh thấy tôi muốn thế nào?”

Tô Thần Dật đảo mắt xem thường: “Tôi làm sao biết cậu muốn thế nào, nếu tôi biết cậu muốn thế nào thì tôi đã không hỏi cậu muốn thế nào, cậu không nói cho tôi biết cậu muốn thế nào thì tôi làm sao biết cậu rốt cuộc muốn thế nào?”

“Tô, Thần, Dật!” Hàm răng rít lên ba chữ bày tỏ nỗi tức giận của chủ nhân: “Tôi cho anh biết, Lâm Sanh này không phải là MB ngoài kia, không phải anh muốn chơi thì chơi muốn bỏ thì bỏ. Hôm nay bất luận thế nào anh phải làm rõ ràng cho tôi!”

“Tôi đã nói Tiểu Dật mất trí nhớ, bây giờ không nhớ rõ chuyện trước kia.” Tô Việt Trạch khó chịu lên tiếng.

“Một câu mất trí nhớ là có thể đuổi được tôi sao!”

Tô Thần Dật kéo kéo tay áo Tô Việt Trạch thấp giọng nói: “Anh chờ em một chút.” Sau đó liền kéo Lâm Sanh chạy đến chỗ khác, đến khi xác định Tô Việt Trạch không thể được tiếng bọn họ nói chuyện, Tô Thần Dật mới hỏi: “Cậu nói quan hệ giữa chúng ta lúc trước là thế nào?”

Lâm Sanh im lặng nhìn Tô Thần Dật, mãi khi xác định trong mắt y không có tia xảo trá nào mới hỏi lại: “Anh thật sự mất trí nhớ?”

“So với chữ thật còn thật hơn*, rảnh quá lấy chuyện này lừa cậu làm gì chứ! Tôi cũng đâu phải là người vô trách nhiệm.” (* chỗ này chơi chữ, gốc là “So với chân trâu còn thật hơn”. chữ “chân” trong chân trâu đồng âm với chữ “thật” (đều là zhen) nhưng mà thôi, edit như thế kia cho dễ hiểu ;))

Lâm Sanh hừ lạnh một tiếng: “So với trước kia anh biết ăn nói hơn đấy.”

“Dạ dạ dạ.” Tô Thần Dật không ngừng đáp lời: “Quan hệ trước kia của chúng ta rốt cuộc là gì? Có làm mấy chuyện không nên làm chưa?”

“Nếu anh đã quên thì tôi cũng không muốn nói, tự mình nghĩ đi.”?

“Cái dờ mờ! Cậu muốn tôi nghĩ thế nào!” Tô Thần Dật vẽ mặt cáu kỉnh: “Vậy thế này, chúng ta thương lượng, tôi nghe mấy lời cậu nói vừa nãy, có vẻ như quan hệ trước kia của chúng ta không hề đơn giản? Cậu xem bây giờ tôi đã mất trí nhớ, chuyện gì cũng không nhớ rõ, tôi biết thật bất công với cậu nhưng mà tôi cũng không thể lừa gạt tình cảm của cậu được, cậu xem, bằng không thì cũng ta làm bạn bè bình thường vậy, đời này nhiều trai như vậy, cậu cũng đừng treo cổ trên cái thân cây xiêu vẹo này.”

“Chỉ bằng anh hả!” Lâm Sanh vẽ mặt khinh bỉ nói: “Ai hiếm lại gì cái cây mục như anh, chỉ còn thiếu nước tưới vàng lên mặt.”

“Vậy tốt rồi!” Tô Thần Dật lập tức vui vẻ nói: “Một khi đã vậy thì cậu đi về đi, tôi cũng về luôn, có duyên gặp lại!”

“Tô Thần Dật!” Lâm Sanh kéo áo Tô Thần Dật lại nghiêng rằng nói: “Ông đây vất vả lắm mới có thể nói chuyện được với anh mà anh vội chạy như vậy? Thứ anh đưa tôi anh không cần nữa phải không!”

Tô Thần Dật chớp mắt mấy cái, nghi hoặc hỏi: “Thứ gì?”

“Ai biết cái gì, thần thần bí bí, còn làm tới hai lớp khóa, anh nói sau khi bão xe xong thì tới lấy, rốt cuộc đến giờ vẫn không thèm tới, anh không muốn lấy nữa hả?”

“Muốn! Muốn chứ!” Tô Thần Dật kiên định nói, tuy rằng y không biết là thứ gì, nhưng là đã làm tới hai lớp khóa, chắc chắn là đồ quý rồi.

Lâm Sanh gật gật đầu: “Tuy rằng bây giờ anh mất trí nhớ, nhưng lúc trước anh đã dặn dò tôi không cho người thứ ba biết việc này, nếu không anh trai anh sẽ quản chặt anh, tôi đã sớm cho người đưa tới đây. May mắn hôm nay hội thao trông thấy anh, hai ngày nữa tôi sẽ liên lạc với anh, lúc đó anh nghĩ cách cắt đuôi người đi theo anh, rồi tới chỗ tôi lấy đồ.”

“Tôi biết rồi.”

“Còn nữa, tôi phát hiện vụ tai nạn gia thông của anh lần trước không đơn giản như vậy.”

Cả người Tô Thần Dật co lại: “Ý cậu là...”

“Bây giờ tôi không thể nói nhiều với anh được, lúc anh tới lấy đồ tôi sẽ nói rõ với anh.”

Tô Thần Dật cười cười: “Lâm Sanh, quan hệ lúc trước giữa chúng ta nhất định là không đơn giản phải không?”

Nhìn hai người đứng nói chuyện từ xa, ánh mắt Tô Việt Trạch ngày càng thâm trầm. Hắn không ngờ cậu trai Tô Thần Dật theo đuổi trước kia lại là người của Lâm gia, đây là gì? Trùng hợp hay cố ý? Tô Việt Trạch rũ mắt giấu đi thần sắc trong đó, bây giờ hắn cảm thấy thật may mắn khi Tô Thần Dật mất trí nhớ, bằng không thì không biết sẽ xảy ra sơ suất gì, hắn không muốn có bất kì nhân tố nào tồn tại mà hắn không thể khống chế được.

“Bốp” Một tiếng bạt tai vang lên, sau đó là tiếng gầm giận giữ.

“Tô Thần Dật, tôi hận anh!”

Tô Việt Trạch lập tức ngẩng đầu lên, nhưng chỉ thấy được bóng dáng Lâm Sanh chạy đi, còn Tô Thần Dật vẫn đứng tại chỗ như trước, một tay ôm mặt, đầu cúi gằm.

Tô Việt Trạch bước nhanh về phía trước: “Tiểu Dật, em sao rồi?”

Tô Thần Dật lắc đầu không nói gì, vẻ mặt dường như có chút suy sụp, hãy để tôi thương tiếc vì tiết tháo

của mình một chút...

Tô Việt Trạch thở dài một tiếng sờ sờ đầu Tô Thần Dật: “Yên tâm, anh sẽ giúp em xử lý.”

“Không cần.” Tô Thần Dật cười khỏ đáp: “Vốn là em nên xin lỗi cậu ấy, không sao cả.”

“Tiểu Dật...”

“Về nhà thôi.” Tô Thần Dật xoay người bước đi, không nói thêm câu nào.

Không biết tại sao, khi Tô Thần Dật xoay người đi, Tô Việt Trạch thấy dấu tay trên khuôn mặt kia thật chói mắt, có một cảm giác không nói nên lời từ từ khuếch tán dưới đáy lòng. Gần ấy năm qua, Tô Thần Dật được y nuông chiều đến tận trời hình như chưa từng chịu uất ức như ngày hôm nay.

Nếu đổi là Tô Thần Dật lúc chưa mất trí nhớ, y nhất định không nói hai lời mà trực tiếp nhào vào đánh Lâm Sanh một trận, dù sao sau đó cũng sẽ có thằng anh này đi thu dọn tàn cuộc cho y. Mà hôm nay, Tô Thần Dật không làm như vậy, chỉ là lãnh hết sai trái lên người mình.

Từ sau khi Tô Thần Dật mất trí nhớ, y thay đổi nhiều lắm, nếu không phải xác định Tô Thần Dật chính là em trai mình không thể nghi ngờ, hẳn phỏng chừng đã hoài nghi có phải có người khác tới giả mạo hay không. Chẳng lẽ đây mới chính là bản tính của Tô Thần Dật? Loại cảm giác nằm ngoài phạm vi khống chế này khiến cho Tô Việt Trạch có chút phiền muộn. Xem ra, có một số thứ cần nắm trong tay vẫn tốt hơn.

Mãi cho đến khi ngồi trên xe, Tô Thần Dật mới đỡ bức hơn một chút, Lâm Sanh chết tiệt! Diễn gì mà diễn ác tay như vậy! Đau chết ông đây! Nếu không vì bảo bối, thật muốn tấn chú mày nha!

Cảm xúc ầm ập trên mặt khiến cho Tô Thần Dật giật nảy mình, đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy Tô Việt Trạch ngồi bên ghế lái với ánh mắt phức tạp.

“Đau lắm hả?”

“À, không sao.” Tô Thần Dật không dấu vết mà chặn tay Tô Việt Trạch: “Em không sao, anh lái xe đi.”

Một tiếng thở dài rất nhỏ vang lên bên tai, Tô Việt Trạch không nói gì nữa mà khởi động xe.

Tô Thần Dật gục đầu xuống dấu đi vẻ trào phúng trên khuôn mặt, lời cảnh báo trước khi đi của Lâm Sanh vang lên bên tai.

“Cẩn thận Cố Thiệu Kiệt và anh trai anh.”

26. Chương 26

Mấy bữa giờ Tô Thần Dật chán phát bực, từ sau khi ở trường về nhà, Tô Việt Trạch hình như càng thêm “cưng chiều” y so với trước đây, trên bàn cơm luôn luôn xuất hiện mấy món y thích ăn, hơn nữa còn phải luôn nhận lấy đồ ăn Tô Việt Trạch gấp vào. Chuyện này còn chưa tính, điểm chết người là Tô Việt Trạch luôn luôn dùng cái ánh mắt có khả năng khiến người ta chết chìm mà nhìn y, khiến cho y ngày ngày phập phồng lo sợ, thậm chí còn lo lắng Tô Việt Trạch có phải là đã biết chuyện y và Lâm Sanh diễn trò ngày đó hay không.

“Tiểu Dật, bánh bao hấp hôm nay không tồi, ăn nhiều một chút.”

Đậu mọt! Lại nữa! Tô Thần Dật trơ mắt nhìn Tô Việt Trạch vẽ mặt dịu dàng đưa bánh bao vào trong bát y, nhất thời tim gan rối rắm, tía, anh rốt cuộc muốn gì? Để người ta sống nữa chứ!

Tô Việt Trạch cưng chiều xoa đầu Tô Thần Dật: “Ngây người cái gì, mau ăn đi.”

“...anh hai, có phải gần đây anh chịu áp lực quá lớn nên bị kích thích? Ừm, em nghĩ, có bệnh thì tất phải trị, không bằng anh với em tới Ái Phong xem thử một chút?”

Nụ cười trên mặt Tô Việt Trạch cứng đờ: “Bệnh viện... Ái Phong?”

“Anh hai!” Tô Thần Dật túm lấy mu bàn tay của Tô Việt Trạch nghiêm túc nói: “Cho dù anh rối loạn thần kinh em cũng sẽ không ruộng bỏ anh đâu, thật đó!”

Anh nên cảm ơn may không ruộng bỏ anh sao? Khóe miệng Tô Việt Trạch co quắp: “Anh rất khỏe, gần đây cũng không bị áp lực.”

Vậy cha ra bày cái bộ dáng anh trai thân yêu là định thể hiện cái gì đây! Lẽ nào... Tô Thần Dật lướt nhìn Tô Việt Trạch từ trên xuống dưới một lượt rồi sau đó lết đến bên cạnh quần gia Bạch thấp giọng hỏi: “Anh tôi có bạn gái rồi hả?”

Quần gia Bạch ngẩn người rồi lập tức nghiêm túc lắc đầu.

“Thì ra là thế...”

Lết về vị trí của mình, Tô Thần Dật lần nữa chớp lấy mu bàn tay của Tô Việt Trạch nghiêm túc nói: “Anh hai, đừng buồn chán nữa, người đẹp trai dư tiền như anh, nhất định có thể tìm được một cô gái dịu dàng hiền hậu!” Cho nên anh giữ lại cái mặt dịu dàng này đi, đừng gây họa cho tôi nữa được không?

“...” Tô Việt Trạch im lặng gấp bánh bao lên nhét vào miệng Tô Thần Dật, cười nói: “Tiểu Dật đây là ghét

bỏ anh sao?”

“Sao có thể chứ?” Tô Thần Dật cười gượng: “Em ghét bỏ ai chứ cũng không thể ghét bỏ anh được nha, em chẳng qua là chỉ cảm thấy anh hai đối với em thật tốt, em sợ bị anh chiều hư, haha.”

“Anh chỉ muốn đối tốt với em.” Tô Việt Trạch thành thật nói.

“...” Cơm tối hôm qua của ta... Ờe...

Tô Việt Trạch xoa xoa đầu Tô Thần Dật dịu dàng nói: “Anh chỉ có một đứa em trai là em, không tốt với em thì tốt với ai đây? Hơn nữa cha mẹ cũng không ở đây, anh đương nhiên phải săn sóc cho em thật tốt.”

“Ha ha.” Tô Thần Dật cười khan: “Thì ra thế...”

“Được rồi, em cứ từ từ ăn, anh tới công ty trước.”

“Anh hai đi thông thả.” Tô Thần Dật cắn ngón tay hươu hươu bàn tay, thuận buồm xui gió nửa đường mắt tích luôn đi ha.

Ở nhà ngoan ngoãn ngây người hai ngày, Tô Thần Dật rốt cuộc mới tìm được cơ hội chạy ra ngoài, sau khi thoát khỏi A Hồ, Tô Thần Dật lập tức liên lạc với Lâm Sanh. Ngắt máy, Tô Thần Dật lại lượn vài vòng mới bắt đầu chạy đến nơi Lâm Sanh đã nói với y.

“Ồ, đây không phải là Thần Dật à? Sao hôm nay rảnh rồi đi dạo thế?” Cố Thiệu Kiệt vừa vịn túm được cổ Tô Thần Dật, ngăn chặn bước chân y.

Tôi fuck! Đi chỗ nào cũng thấy mặt anh! Tô Thần Dật giãy người khỏi Cố Thiệu Kiệt, xoay người cười nói: “Thì ra là anh Thiệu, em ở nhà chán quá nên ra ngoài đi dạo, ha ha, đi dạo.”

“Ra vậy...” Về mặt Cố Thiệu Kiệt chợt bừng tỉnh: “Đúng lúc, anh cũng không có chuyện gì, không bằng...”

“A, anh Thiệu, em tự nhiên nhớ ra em có việc cần tìm anh hai, anh cứ đi dạo đi, em đi trước.”

Cố Thiệu Kiệt lại lần nữa tóm lấy Tô Thần Dật cười đến dịu dàng: “Anh là nói, vừa đúng lúc anh muốn tìm anh hai em, không bằng chúng ta cùng đi?”

Đậu xanh rau má! Cái gì mà gây ông đập lưng ông, mợ nó đây chính là điển hình nè khôn! Ai muốn đi

theo tên mặt mo anh, tôi đây là bề bộn nhiều việc được không? Mẹ, anh tự đi đi được không?

“Ha ha, sao cơ, vậy em sẽ không quấy rầy anh với anh hai trò chuyện, buổi tối em tìm anh em vậy.”

Cố Thiệu Kiệt khư khư ôm cổ Tô Thần Dật cương chế đi về phía xe của mình: “Anh với anh hai em cũng không có chuyện gì lớn, không phải em có việc muốn nói với anh ta sao? Vừa vặn anh có thể cho em đi nhờ, Thần Dật không cần khách sáo với anh.”

Ai muốn khách sáo với anh! Mẹ nó đã chừa mặt mũi cho mà còn không biết xấu hổ! Tô Thần Dật khó chịu chống đối Cố Thiệu Kiệt: “Anh Thiệu, em không đi đâu, em không muốn quấy rầy anh hai trong thời gian làm việc, anh đi đi.”

“Ồ?” Cố Thiệu Kiệt dừng chân lại nghiêng đầu nhìn về phía Tô Thần Dật: “Em cứ như vậy mà muốn trốn tránh anh sao, hửm?”

Giọng nói lạnh lẽo như băng giống như độc xà trườn dọc theo cột sống của Tô Thần Dật, khiến cho cả người y đều run lên một cái. Đừng có xì khí lạnh lung tung nha khốn, loại điều hòa di động công nghệ cao như anh tôi không trả nổi tiền phí đâu.

Tô Thần Dật *lúng túng thu tay về*, cười gượng gạo: “Anh Thiệu hiểu lầm, ha ha, hiểu lầm rồi, ta đi mau thôi, nếu như chút nữa anh ấy bận rộn thì thôi rồi.”

Cố Thiệu Kiệt hài lòng gật đầu: “Lúc này mới ngoan.”

Ngoan con em anh! Bảo bối của mình lại bị ngâm canh, khốn nạn! Tôi hận anh!

Lên xe, Tô Thần Dật lập tức lấy điện thoại di động ra gửi tin nhắn cho Lâm Sanh, rồi làm như không có chuyện gì mà nhìn ra ngoài cửa sổ, khi nhìn thấy phong cảnh ngoài cửa sổ vù vù chạy ngược thì Tô Thần Dật sợ đến vỡ mặt: “Anh có thể lái xe chậm một chút đc không? Chuẩn bị vào nội thành rồi đó.”

“Không phải trước đây em rất thích đua xe sao? Tốc độ xe này đối với em không hề hấn gì đi?” Cố Thiệu Kiệt mặc dù ngoài miệng đang chế giễu Tô Thần Dật nhưng lại giảm tốc độ xe xuống.

“Đây không phải là một lần bị rấn cần, mười năm sợ dây thừng sao, haha.” Tô Thần Dật cười gượng, mẹ nó, tôi chết do tai nạn giao thông, không nẩy sinh sợ hãi đối với xe cộ là đã rất tốt rồi đó!

Cố Thiệu Kiệt hăm phanh thấy có lý gật gật đầu: “Nói cũng phải?”

Phải con em anh! Đang đi chơi, bây giờ tôi không thèm đối đáp với anh! *Vuốt thứ gì đó trong túi*, khoe miệng Tô Thần Dật không khỏi cong lên, xúc cảm không tồi nha...

Thấy tâm tình Tô Thần Dật đột nhiên tốt đẹp, Cố Thiệu Kiệt không khỏi nhíu mày, thẳng nhóc này, gặp cái tên cáo già kia mà vui vẻ tới vậy sao?

Khi Tô Thần Dật cùng với Cố Thiệu Kiệt bước vào tòa nhà công ty Tô thị thì sắc mặt hai người tiếp tân lập tức biến đổi, ngay cả nhân viên đi ngang qua ai nấy đều ôm lấy tài liệu trên tay bộ dạng nhanh chóng muốn chuồn khỏi. Tô Thần Dật bất đắc dĩ bĩu môi, xem ra thẳng anh mình quản lý nhân viên rất nghiêm nhặt nha, nhìn đám nhân viên này xem, giống như sợ bị trừ tiền lương vậy.

Sau một phen đùn đẩy, người tiếp tân thua cuộc chậm chậm đi tới, trên mặt nặn ra một nụ cười chuyên nghiệp: “Nhị thiếu, Cố thiếu.”

“Anh hai tôi đang bận sao?” Tô Thần Dật cười trước bàn tiếp tân, ánh mắt lóe sáng, nhất định phải nói bận, không nói bận thì biết tay tôi!

Tiếp tân lập tức hiểu ý gật đầu: “Tô tổng còn đang họp, nhị thiếu, ngài xem...”

Không cần xem, ta đây liền rút lui! Thật là một em gái biết điều, sau này tôi sẽ nói anh hai tăng lương cho cô!

Không cần khách khí Nhị thiếu, tâm tư của ngài chúng tôi đều hiểu.

Tô Thần Dật đè nén hưng phấn dưới đáy lòng mà nghiêng đầu nhìn về phía Cố Thiệu Kiệt: Anh Thiệu, anh em đang họp, không bằng chúng ta...”

“Không bằng anh dẫn em đi dạo mấy tầng đi.” Nói rồi Cố Thiệu Kiệt trực tiếp lôi cổ Tô Thần Dật đi về phía thang máy.

Mẹ nó đừng mà! Tôi còn phải về nhà, phải về nhà đó khốn! Anh hiểu sai ý rồiiii!

Nhìn bóng lưng hai người dắt nhau rời đi, cô tiếp tân nhiệt huyết chạy về chỗ của mình: “Thấy không? Cố Thiệu Kiệt thế mà chủ động dắt Nhị thiếu, bọn họ thành cặp rồi sao? Đây gọi là gì nhỉ? ”Đợi văng mây rõ thấy trăng thanh” có đúng không!”

- “Cậu làm rất khá!”

Cô tiếp tân phớt lờ phát phát tay, “Tuy rằng tôi mới đến công ty không lâu, nhưng quy củ nơi này tôi vẫn biết, chỉ cần Nhị thiếu và Cố thiếu cùng xuất hiện hỏi thăm Tô tổng thì phải trả lời Tô tổng đang bận, bằng không thì lửa giận của Nhị thiếu phạt quên chúng ta gánh không nổi đâu!”

“Đúng là như vậy, công ty này trên dưới đều biết Nhị thiếu thích Cố thiếu, phí hết tâm tư muốn hẹn hò cũng Cố thiếu, nếu như cậu mà nói câu ”không bận“, tôi chắc rằng Nhị thiếu nhất định sẽ xé nát cậu tại

chỗ”. Một cô tiếp tân khác đưa ngón tay lướt nhanh trên bàn phím: “Tôi phải phát tán tin tức này ra, để cho bọn họ sẵn sàng.”

Bên trong một phòng làm việc, một nhân viên đang nấu cháo điện thoại chợt nhìn thấy tin tức nhảy ra trên máy vi tính thì sắc mặt đại biến, cuống quýt cúp điện thoại: “Ồi chao, mấy người thấy chưa? Nhị thiếu và Cố thiếu tới kìa!”

“Bọn tôi sớm biết rồi, không thấy đang tích lũy cảm xúc sao!”

“Tôi xxx! Vậy mà cũng không nhắc nhở tôi một tiếng, may là tôi nhìn thấy tin tức, không xong, tôi cũng phải tích lũy tích lũy cảm xúc mới được.”

“Mau lên, nếu như chút nữa Nhị thiếu tới mà vẻ mặt của anh không ưa nhìn, coi chừng về nhà ăn mực!”

“Đậu mè! Mỗi lần vị tổ tông kia tới, thanh máu tôi ít gì cũng tụt hơn phân nửa, tế bào não cũng bị thương một phần.”

“Xuýt, đừng ồn, tôi nghe thấy tiếng bước chân, các đồng chí, vào vị trí nào.”

Dẫn Tô Thần Dật ra khỏi than máy, Cố Thiệu Kiệt hỏi: “Sau khi mất trí nhớ em chưa từng tới công ty sao?”

“À ừ.” Tô Thần Dật gật đầu loạn xạ, trầm nghĩ làm thế nào mới thoát khỏi tên mặt mo này, trâu bò này mới có hứng thú với cái công ty rách nát này!

“Anh biết mà, vừa lúc anh em đang họp, anh đưa em đi tìm hiểu một chút, phía trước là bộ hành chính.”

Đậu xanh rau má, đây là công ty nhà tôi mà cần một người ngoài như anh đến giảng thích cho tôi sao! Cái bộ ân cần của anh là muốn chơi kiểu gì đây, muốn nịnh bợ thì nên đi nịnh bợ thẳng anh tôi ấy!

“Chào Nhị thiếu, chào Cố thiếu.”

“Chào... mọi người.” Nụ cười trên mặt Tô Thần Dật cứng đờ, trị số tức giận âm ỷ nâng cao. Đậu mợ! Mấy người ăn phải xuân được à! Mấy người xác định vẻ mặt cực kỳ hâm mộ cộng thêm ánh mắt chói lóa của mình không có vấn đề gì sao! Mẹ nó, thấy người rõ người bên cạnh tôi là ai rồi hãy lại hâm mộ được không!

Tôi đây không phải show lover!

Bên trong phòng làm việc có một gã nịnh bợ nào đó chạy tới: “Chúc mừng Nhị thiếu mãn nguyện.”

“Mãn nguyện cái gì?” Tô Thần Dật ngờ vực hỏi.

Gã nào đó hai mắt đen tối mà nhìn Tô Thần Dật và Cố Thiệu Kiệt, ý tứ sâu xa không nói cũng biết.

Mãn nguyện con em anh! Tô Thần Dật nắm lấy cổ áo của gã đó âm trầm nói: “Anh có dám nói lại lần nữa hay không?”

Phòng làm việc của tổng giám đốc công ty Tô thị:

“Tô tổng, Nhị thiếu lại mang Cố thiếu tới công ty dạo mấy tầng lầu.”

Ngòi bút vàng kim ở trên giấy A4 phát ra tiếng kéo rê chói tai, Tô Việt Trạch đưa mắt nhìn thư ký: “Cố Thiệu Kiệt?”

Bị khí thế của Tô Việt Trạch dọa sợ, thư ký cúi đầu đáp: “Đúng vậy.”

Cái... thằng oắt không nghe lời này! Tô Việt Trạch im lặng nén giận trong lòng, trầm giọng hỏi: “Bọn họ bây giờ đang ở đâu?”

“Chắc là bộ hành chính, theo như lệ cũ, mục tiêu tiếp theo đoán chừng là bộ kế hoạch.”

“Tốt!” Tô Việt Trạch để cây viết trong tay xuống, vẻ mặt âm trầm đứng dậy đi ra khỏi phòng làm việc của tổng tài.

Nhìn bóng lưng hùng hục lửa giận của Tô Việt Trạch, tim thư ký nhảy nhót thành thịch, xong, xong chuyện rồi...

27. Chương 27

Nhìn ánh mắt phụt lửa của Tô Thần Dật, anh trai nào đó nuốt ngụm nước miếng, ánh mắt khiếp đảm, chả lẽ vẻ mặt của tiểu sinh không đúng? Hay là... Nhị thiếu vốn chưa thỏa nguyện? Mẹ nó đáng lẽ không nên tự tin lên sân khấu, thật khốn khổ a~! Cầu replay!

Bên trong phòng làm việc có mấy nhân viên lặng lẽ lui về sau, trên mặt không có chút đồng cảm nào. Đáng! Cho anh võ mông ngựa nè, võ lộn cái đùi đùi rồi đi*? Đáng đời! (Võ mông ngựa = nịnh bợ, võ đùi ngựa là coi chừng bị ngựa đá à:3)

“Nhị nhị nhị thiếu, tôi tôi tôi tôi sai rồi.”

“Sai? Sai cái gì?” Tô Thần Dật giả vờ nghi hoặc: “Tôi bảo anh nói lại lần nữa thôi mà, anh sai cái gì hửm?”

“Cậu ta nói chúc mừng em thỏa nguyện” Cố Thiệu Kiệt ở bên cạnh lạnh nhạt lên tiếng.

Thân thể anh trai nào đó khẽ run lên, vẻ mặt tuyệt vọng, tổ tông, Cố đại tổ tông, tội thần thực sự biết sai rồi, ngài đừng... thêm dầu vào lửa nữa được không?

Hai mắt Tô Thần Dật híp lại, ngón tay nín áo anh trai siết chặt, anh mới thỏa nguyện! Cả nhà anh mới thỏa nguyện!

Cố Thiệu Kiệt đưa tay khoác lên vai Tô Thần Dật buồn bã nói: “Kỳ thực trên một góc độ nào đó mà nói, Thần Dật em quả thực thỏa nguyện.”

Nghe vậy ánh mắt mọi người nhất thời tóe lửa, nhìn cánh tay khoác lên vai của Tô Thần Dật, mọi người hận không thể lấy điện thoại ra chụp lại khoảnh khắc đáng giá nhất lịch sử. Phải biết là trước đây, khi mỗi lần Nhị thiếu kéo Cố thiếu tới đây, Nhị thiếu thì rất hưng phấn mà Cố thiếu thì rất phiền muộn, chỉ ước gì cách Nhị thiếu thiệt xa. Mà bây giờ, sự chủ động của Cố thiếu nhanh chóng làm mù mắt người ta! Với lại không nói rõ ra cũng là thâm sâu quá đúng hém!

Bất quá, anh trai nào đó bị Tô Thần Dật nín áo không kích động đến vậy, giờ này trông mắt anh ta lảo liên, quẹo trái quẹo phải xuyết chút bữa biến thành nhang muỗi, tui nói nha, hai người rốt cuộc có thành cặp hay chưa vậy? Cho một câu trả lời chắc chắn đi.

Tô Thần Dật ha hả cười, buông anh trai kia ra, ngón tay thon dài khéo léo chỉnh lại áo của anh ra: “Mỗi chữ của anh Thiệu tôi nghe đều hiểu, thế nhưng rốt cuộc lại không hiểu gì hết?” Ngón tay nhẹ nhàng vuốt phẳng nếp gấp, Tô Thần Dật đưa mắt nhìn người trước mặt: “Anh nè? Anh có hiểu không?”

Anh trai nào đó nhất thời hoang mang, Nhị thiếu, ngài muốn tội thần hiểu hay là mong tội thần không hiểu đây?

Cố Thiệu Kiệt kéo cổ y lui về sau mấy bước tiến đến bên tai y nhẹ giọng nói: “Sao Thần Dật lại không hiểu chứ? Trước kia không phải em thích nhất là ở bên anh sao?”

Khi Tô Việt Trạch đi tới phòng hành chính thì vừa dịp thấy cảnh Cố Thiệu Kiệt ở bên tai Tô Thần Dật thì thâm. Khoảng cách gần như thế, tư thế mập mờ như thế, còn có nụ cười chường mắt nơi khóe miệng của Tô Thần Dật, sắc mặt Tô Việt Trạch càng trở nên khó coi, đáy lòng bập bùng nổi một cơn lửa giận không tên.

Nổi lửa lên đi, anh trai!

“Hai người vừa phải một chút cho tôi!”

Tiếng gầm gợn dữ dội kéo mọi người ra khỏi biển hường phần. Khi nhìn thấy sắc mặt bất thiện của Tổng tài đại nhân thì thân thể chúng nhân viên đều đồng loạt run lên, không vết tích là chuẩn về vị trí của mình, đồng thời dưới đáy lòng ngấm tưng niếm một loại thần chú gọi là: “Anh không nhìn thấy tôi”

“Anh hai!” Tô Thần Dật đưa tay đánh rớt tay Cố Thiệu Kiệt rồi vội chạy tới bên cạnh Tô Việt Trạch: “Anh hợp xong rồi!”

Ánh mắt lấp lánh suýt nữa làm mù cặp-mắt-chó-hợp-kim-titan-24k của Tô Thần Dật, cơn tức dưới đáy lòng phù một tiếng bay mất hơn phân nửa. Tô Việt Trạch đưa tay lên xoa đầu Tô Thần Dật, dịu dàng hỏi: “Sao lại tới công ty?”

Ráng nhìn không thấy cái tay đang xoa của Tô Việt Trạch, Tô Thần Dật đáp: “Vừa lúc đi dạo phố gặp phải anh Thiệu, bị ổng kéo tới đây.” Cho nên, em, là bị-ép-buộc.

“Thì ra vậy...” Tô Việt Trạch kéo Tô Thần Dật đến bên cạnh mình, đưa mắt nhìn Cố Thiệu Kiệt – Không phải nói cậu không được tính toán với nó sao!

Cố Thiệu Kiệt hờ hững nhìn lại – Đây không phải là vừa vặn gặp được sao.

Tô Việt Trạch hừ nhẹ một tiếng liếc về phía mọi người trong phòng làm việc: “Giờ làm việc không làm việc mà làm cái gì vậy hả! Có phải rảnh quá không có việc gì làm không?”

Tiếng nói vừa dứt, mọi người đồng loạt bày ra các loại tài liệu trên bàn bắt đầu gõ phím lạch cạch, ngay cả anh trai nịnh bợ hồi nãy cũng lên về vị trí của mình vùi đầu chỉnh sửa tài liệu.

Thu hồi tầm mắt, Tô Việt Trạch nhìn về phía Tô Thần Dật: “Ăn trưa chưa?”

“Ăn rồi.” Tô Thần Dật gật đầu: “Anh hai, chắc anh và anh Thiệu còn có việc đi? Em không quấy rầy hai anh, em về trước.”

“Không vội, tối nay chúng ta cũng nhau về.” Tô Việt Trạch cười cười sờ đầu Tô Thần Dật nhìn Cố Thiệu Kiệt: “Thiệu Kiệt tới tìm tôi có chuyện gì không? Tối phòng làm việc của tôi nói đi.”

Tôi muốn về nhà, tôi muốn đi gặp bảo bối, tôi khó chịu khi ở cạnh anh! Tô Thần Dật miễn cưỡng đi theo Tô Việt Trạch tới phòng làm việc, sau khi thấy trợ lý xinh gái đưa cà phê cho bọn họ, Tô Thần Dật lập tức xòe tay chạy vội ra ngoài: “Anh hai, các anh trò chuyện, em ra ngoài đi dạo.”

Nhìn cửa bị nhập vang thành tiếng, sắc mặt Tô Việt Trạch đen thui, thậm chí bắt đầu tính toán có nên đổi trợ lý nam hay không.

Cầm tách cà phê trên bàn khẽ nhấp một ngụm, Cố Thiệu Kiệt lạnh nhạt nói: “Ồ, không tồi, lại bị cậu kéo

thăng.”

Ai muốn kéo thăng nó, tôi mong nó càng cong càng tốt kìa! Tô Việt Trạch hừ lạnh một tiếng: “Cái giọng chua chất này của cậu là muốn tôi kéo thăng nó hay là muốn nó bám riết theo cậu không tha?”

“Cậu nghĩ sao?”

Tô Việt Trạch nhéo nhéo ấn đường thở dài hỏi: “Thiệu Kiệt, cậu nói thật cho tôi biết, lúc trước cậu ghét Tiểu Dật như thế nhưng sao lại đột nhiên muốn tóm nó không tha? Đừng nói với tôi là cậu thích nó.”

Cố Thiệu Kiệt cười đáp: “Nếu như tôi nói với cậu là đúng?”

“Cậu nói mình phá sản thì tôi sẽ tin hơn.”

Cố Thiệu Kiệt cười khê lắc đầu: “Cũng là cậu hiểu tôi.”

“Nói đi, rốt cuộc là vì sao.”

Sau khi ra khỏi phòng làm việc của Tô Việt Trạch, Tô Thần Dật cũng không đuổi theo cô thư ký xinh đẹp như lúc ra về, mà đi lang thang một mình bên ngoài, sau đó dưới ánh mắt hoang mang của trợ lý mà cò đến một góc không người. Sau khi xác định bốn phía không người không camera, Tô Thần Dật mới móc thứ gì đó ra khỏi túi, hướng về phía ánh sáng nhìn nhìn.

Đồ trên tay trong suốt dưới ánh sáng, vẻ ngoài nhẵn bóng tinh tế không tỳ vết, sắc xanh trong suốt rải đều, màu sắc sáng rõ mà đậm đà. Tô Thần Dật cẩn thận cầm thứ đó bỏ vào trong túi, đầu ngón tay yêu thích vuốt ve không buông: “Chắc chắc... Ngọc bích thủy tinh thượng phẩm, họ Cố thật là có tiền.”

Xuyên qua cửa sổ nhìn xuống, Tô Thần Dật bắt đầu nghĩ, nếu như trước đây y không đi trộm của Tô Việt Trạch, cũng sẽ không có những chuyện sau này, y cũng không thể nào đứng ở đây. Có thể, lúc này y đã rời khỏi thành B đến những thành phố khác, lén lút gây chút chuyện không để bị người tóm.

Bất quá, nếu như y gặp phải Tô Việt Trạch thứ hai, phỏng chừng sẽ thật sự hóa thành đồng thịt băm. Cho nên, mình phải cảm ơn hần một chút? Tô Thần Dật tự dưng cảm thấy rùng mình, thật sự là càng nghĩ càng thấy bậy!

“Tiểu Dật, ở đây nhìn gì thế?”

“A!” Tô Thần Dật bỗng nhiên hoàn hồn, Tô Việt Trạch chẳng viết lúc nào đã xuất hiện ở trên hành lang: “Anh Thiệu đi rồi?”

“Sao nào? Thấy tiếc?”

“...” Tiếc con em anh! Tôi tránh còn không kịp!

Thấy bộ dáng kinh ngạc của Tô Thần Dật, tâm tình Việt Trạch bỗng dưng trở nên vui vẻ, đưa tay lên xoa xoa đầu Tô Thần Dật: “Đi thôi, tới phòng làm việc của anh”

Xoa bậy đầu người khác là phải chặt tay! Chặt tay! Tô Thần Dật cười gượng lui sau hai bước: “Anh, em về nhà đây, không ở đây quấy rầy anh làm việc.”

Tô Việt Trạch tiến đến tóm cổ Tô Thần Dật lôi y về phòng làm việc của mình: “Dù sao thì cũng không bao lâu nữa là tan sở, chút nữa dẫn em đi Trần Vị lâu.”

Tùy tiện tóm cổ người khác cũng bị chặt tay đó khốn!

Thư ký lặng lẽ nhìn kim đồng hồ trên tường mới vừa nhích tới số 2, thì ra 4 tiếng đồng hồ là không-bao-lâu-nữa a... Quả nhiên là ông tổng, cái nhìn thời gian cũng khác quắc với bọn họ, cầu chuyển nhượng bí tịch tua nhanh thời gian!

Ngồi trên ghế sa lông trong phòng làm việc, Tô Thần Dật cảm thấy cả người đều mất tự nhiên, mà Tô Việt Trạch thì đã sớm nhập tâm vào đám tài liệu. Vì thế Tô Thần Dật buồn bực, mẹ nó đây gọi là tới xem anh làm việc sao! Tôi đếch có hứng thú gì với anh cả khốn!

Người nào đó tạo ra âm thanh sột xoạt vang lên trong phòng làm việc, Tô Việt Trạch không kiên nhẫn nhíu mày, đang chuẩn bị mở miệng dạy dỗ thì thấy thẳng em nhà mình đang oán giận mà ngồi cào sô pha. Ách... hình như, hình như hần quên tìm việc cho Tô Thần Dật làm. Phải nói là, hần quên mất chuyện Tô Thần Dật mất trí nhớ, nếu đổi lại trước đây, Tô Thần Dật sẽ đang ôm máy tính chơi quên trời đất.

“Trong ngăn kéo có laptop, tự lấy đi.”

Không nói sớm! Tô Thần Dật đang ai oán trừng Tô Việt Trạch liền đưa mắt nhìn theo hướng ngón tay, lập tức cọ đến trước ngăn tủ, rồi hăm hừ lấy laptop ra mở nguồn.

Nhìn thẳng em ở trên ghế salon giày vò cái laptop, ánh mắt Tô Việt Trạch trở nên sâu thẳm. Mãi đến khi Cố Thiệu Kiệt rời đi, gã vẫn không nói ra thứ hần muốn biết, Cố Thiệu Kiệt chỉ nói Tô Thần Dật của hần cầm nhầm đồ của gã, nhưng lại không nói cho hần biết là thứ gì.

Đương nhiên, lấy tính tình của Cố Thiệu Kiệt, có thể nói cho hần biết điều này đã là tốt lắm rồi, dù sao Cố Thiệu Kiệt luôn tôn thờ nguyên tắc: Chuyện của mình tự mình động thủ. Bất quá, coi bộ dáng của Cố Thiệu Kiệt, hình như thứ trong tay Tô Thần Dật hơi bị quan trọng, nếu không Cố Thiệu Kiệt cũng không phớt lờ cảnh cáo của hần đi chọc ghẹo Tô Thần Dật.

Nhưng mà, lấy tình trạng mất trí nhớ của Tô Thần Dật mà xem, chỉ sợ y cũng không biết mình đã cầm thứ gì của Cố Thiệu Kiệt, cũng không trách Cố Thiệu Kiệt lại không nhanh không chậm như thế. Nhưng mà, rốt cuộc là vật gì đáng giá đến nỗi Cố Thiệu Kiệt phí hết tâm tư?

Ánh nhìn soi mói của Tô Việt Trạch khiến cho Tô Thần Dật cảm thấy như lưng mọc gai, âm thầm đè nén phiền toái dưới đáy lòng, Tô Thần Dật trêu chọc nói: “Tuy rằng em biết em rất quyến rũ, nhưng anh cũng đừng nhìn em như vậy chứ? Chút nữa làm không xong việc đừng mong em ở lại tăng ca với anh.”

“...” Anh chỉ biết mày bị tự luyện, hơn nữa, anh đây làm việc thế nào cần mày quan tâm sao! “Tiểu Dật, có phải em lấy thứ gì của Cố Thiệu Kiệt phải không?”

Tô Thần Dật giật mình một cái, hoa tai ngọc bích trong túi chẳng hiểu tại sao lại lạnh lẽo thấu xương. Đậu xanh rau má má! Mới vậy mà bị phát hiện? Thật phi khoa học!

28. Chương 28

Thấy Tô Thần Dật không nói lời nào. Tô Việt Trạch không vui nhún mày: “Tiểu Dật!”

“Hả!” Tô Thần Dật ngẩng đầu về mặt lơ mơ: “Sao vậy?”

“...” Nãy giờ vốn không nghe nói gì có phải không? “Anh hỏi em là có phải em đã lấy thứ gì đó của Cố Thiệu Kiệt có phải không?”

“Em lấy cái gì của gã?” Về mặt Tô Thần Dật ngờ vực, vào thời điểm này thì phải giả ngu thôi.

“Quả nhiên là quên luôn rồi...” Tô Việt Trạch thấp giọng lầm bầm.

Tô Thần Dật lặng lẽ ngưng mắt nhìn Tô Việt Trạch mặt đứng sắc hỏi: “Lẽ nào anh ta nói anh em cầm đồ của anh ta? Em thật rất tò mò anh ta có thứ gì đang giá để em lấy, với lại khi em gặp anh ấy anh cũng có mặt, anh có thấy em lấy thứ gì của anh ta không?”

“Không có, anh chỉ tùy tiện hỏi một chút thôi.”

“Tùy tiện hỏi một chút? A...” Tô Thần Dật cầm laptop để trên ghế salong rồi đứng dậy: “Cho tới bây giờ anh cũng không tin tưởng em.”

Trong tâm Tô Việt Trạch bỗng run lên một cái, hần quả thật không hề tin tưởng y, ngay cả lần này hỏi y bất quá cũng chỉ muốn thăm dò ý tứ của y mà thôi, chỉ là hần không ngờ Tô Thần Dật phản ứng mạnh mẽ như vậy: “Tiểu Dật.”

Tô Thần Dật cũng không thèm liếc Tô Việt Trạch một cái thẳng hướng cửa mà đi ra, mẹ nó, mượn có tốt để rời đi nè! Mình quá thông minh!

“Tiểu Dật!” Tô Việt Trạch vội vàng đứng dậy đuổi theo Tô Thần Dật: “Không phải anh không tin em, em đừng giận anh không hỏi là được.”

Tô Thần Dật chớp mắt nhìn về phía Tô Việt Trạch: “Tôi cho anh một dao rồi bảo anh tôi không đâm anh là được, anh chịu không?”

Tô Việt Trạch bị Tô Thần Dật hỏi đến cứng họng, dĩ nhiên nhất thời không trả lời được.

Tô Thần Dật cười lạnh một tiếng rồi nhanh chân sải bước.

“Tiểu Dật!” Tô Việt Trạch tóm lấy Tô Thần Dật: “Là anh sai, tha thứ cho anh lần này, được không?”

“...” Được không! Tôi vất vả lắm mới cứu huyết được, anh để tôi viên mãn rồi đi không được sao! Hả? không được sao!

“Tiểu Dật?”

Tô Thần Dật mím môi thản nhiên nói: “Anh không sai, là em sai.” Tôi không nên lượn mấy vòng để Cố Thiệu Kiệt mặt mo đó bắt được, cho nên anh hãy từ bi để tôi rời đi được không!

Chỉ là sáu chữ bình thường, lại cho đầy lòng Tô Việt Trạch xoắn chặt không hiểu tại sao. Nếu như thời gian có thể quay lại, hẳn tuyệt đối sẽ không hỏi Tô Thần Dật chuyện này, người mất trí nhớ, hẳn cần chi phải hy vọng cao xa y còn nhớ rõ. Nếu như Tô Thần Dật nhớ rõ, chắc chắn Cố Thiệu Kiệt cũng sẽ không lớn vồn với y như vậy. Về chuyện này, Tô Thần Dật là hoàn toàn vô tội.

Tô Việt Trạch chán nản thả tay xuống, phản ứng của Tô Thần Dật khiến cho hắn nhất thời không biết nói gì cho phải, có lẽ nói, hắn đương nhiên không tìm được kịch bản thích hợp đón đầu Tô Thần Dật. Nếu như Tô Thần Dật là nữ, hoặc là cô gái hắn yêu mến, hắn còn cố gắng mà ôm vào ngực dỗ dành. Nhưng mà Tô Thần Dật lại là nam, hơn nữa y còn là anh em cùng cha khác mẹ của hắn, điều này khiến cho hắn không biết phải làm sao... Không đúng! Không phải nói phải nắm chặt những thứ không xác định ở trong tay sao? Như vậy...

Tô Việt Trạch đưa một tay ôm Tô Thần Dật vào lòng, tay trấn an mà khê vỗ lưng Tô Thần Dật: “Tiểu Dật ngoan, đừng nóng giận, là anh sai.”

“...” Ngoan con em anh! Cái lưng nhỏ dài ngọc ngà của tôi mà anh cũng dám động vào? Chặt tay! Còn sờ? Chân cũng chặt!

Thấy Tô Thần Dật cự quây, Tô Việt Trạch vẫn cố chấp ôm chặt Tô Thần Dật trong lòng vuốt lông: “Đừng quây, ngoan...”

Tô Thần Dật run rẩy đẩy Tô Việt Trạch ra rồi lặng lẽ cọ đến bên sofa, bực mình mà ôm lấy laptop núp trong sofa, đầu mơ, cuộc sống này không còn cách nào khác để trải qua!

Thấy thế Tô Việt Trạch hài lòng trở lại vị trí của mình: “Anh sẽ nhanh xem xong mấy tập tài liệu này rồi dẫn em đến Trân Vị lâu.”

Ai chẳng biết! Tô Thần Dật không thèm đáp lại Tô Việt Trạch, mở duyệt web đến thẳng diễn đàn.

Thấy thế Tô Việt Trạch cũng không để ý, bình tĩnh mà mở tài liệu vùi đầu vào làm việc. Phòng làm việc hoàn toàn chìm vào yên tĩnh, đang lúc Tô Thần Dật hưng phấn mà dò bài post, một trận chuông vang lên trong phòng làm việc. Tô Thần Dật ngạc nhiên, lập tức lấy điện thoại ra, khi nhìn thấy hai chữ “Kỳ Thương” thì lập tức vui vẻ.

Giờ điện thoại với Tô Việt Trạch ra hiệu, Tô Thần Dật đang chuẩn bị nhân cơ hội chuồn êm, lại nghe Tô Việt Trạch thản nhiên nói: “Nghe ở đây đi, không sao đâu.”

“...” Mơ, có cần quản chặt như vậy không! Là anh ép tôi! Tô Thần Dật ấn nút nghe dùng giọng điệu mềm mại đáng yêu lên tiếng: “Đồ chết chết không có lương tâm nhà cậu, sao bây giờ mới nhớ gọi điện thoại cho người ta.”

“...” Kỳ Thương lặng lẽ ngắt điện thoại, rồi bình tĩnh gọi lại, thời buổi giờ, mạng điện thoại gì đó không quá đáng tin!

Bên này Tô Thần Dật đang buồn bực sao lại bên kia tít một tiếng rồi không còn động tĩnh thì điện thoại bên tai lại kêu to, y xém nữa sợ muốn quăng luôn điện thoại.

Tô Việt Trạch lặng lẽ vuốt phẳng tờ giấy vừa rồi bị hấn không cẩn thận vò lại.

“Đồ quỷ nè, cậu gọi rồi lại treo máy là muốn làm gì? Trái tim nhỏ bé của người ta không khỏe nha!”

“Roẹt”, tờ giấy khó khăn lắm mới vuốt lại bị rách một đường.

Đầu dây bên kia im lặng một lát, rồi lập tức nghe giọng Kỳ Thương nói: “Để Tô Thần Dật nghe điện thoại.”

Tô Thần Dật đảo mắt: “Là mình nè.”

“...” Thì ra không phải nhầm đường dây “Có rảnh không?”

“Có!” Tô Thần Dật gật đầu lia lịa: “Rảnh quá trời luôn.”

“Ồ đâu?”

“Ồ công ty anh mình nè~.”

“Ừ, 20 phút sau xuống lầu.”

“Được!” Tô Thần Dật vẽ mặt hưng phấn mà ngắt điện thoại, mẹ nó, rốt cuộc cũng có thể đi, Tiểu Thương Tử, cậu chính là mưa rào cho nắng hạn!

Tô Việt Trạch không dấu vết cầm tờ tài liệu mới bị phá rách để qua một bên rồi lại mở ra tập khác “Ai?”

“Một người bạn.” Tô Thần Dật vui vẻ chạy tới bên sofa tắt máy tính: “Anh hai, em không ăn cơm với anh được. bạn em hẹn đi uống rượu.”

“Không được đi.”

“Tại sao?” Tô Thần Dật ôm laptop chực khóc: “Anh chưa bao giờ cấm em ra ngoài chơi.”

“...” Đừng có làm cái vẻ mặt này được không?

“Sau khi mất trí nhớ ai em không nhớ rõ, bạn bè trước kia em cũng không nhớ, giờ vất vả lắm mới có được hai người, em với bọn họ tụ tập cũng không được sao?”

“...” Đừng có nói anh mày như ác nhân được không? Tô Việt Trạch đau đầu xoa xoa ấn đường: “Uống ít một chút, về sớm một chút.”

“Tuân mệnh!” Được cho phép Tô Thần Dật lập tức dứt khoát tắt laptop.

Nhìn bộ dáng hớn hỏ của Tô Thần Dật khoe miệng Tô Việt Trạch co giật, thẳng nhóc, anh gọi mày đi ăn cơm sao mày không vui vẻ như vậy đi!

Canh thời gian, sau khi tạm biệt Tô Việt Trạch, Tô Thần Dật hưng phấn chạy về phía thang máy, nơi này, ta không bao giờ... tới nữa!

Nhìn bóng lưng chạy đi của Tô Thần Dật, cô tiếp tân kéo vạt áo cô còn lại: “Nhị thiếu vội vã như vậy có phải là đuổi theo Cố thiếu không?”

Cô nọ đẩy gọng kính trên sống mũi bình tĩnh trả lời: “Cố thiếu đi lâu rồi mà sao đuổi theo được? Tôi nghe nói trước đó tổng tài còn nổi giận dùng dùng kéo bọn họ vào phòng làm việc của mình.”

“A? Vậy nhị thiếu là?”

Cô nọ cười cười: “Nhất định là tổng tài muốn chia rẽ uyên uyên, chỉ là làm sao có cặp uyên uyên nào lại dễ chia rẽ như vậy? Nhất định là Nhị thiếu có hẹn trước với Cố thiếu rồi, Nhị thiếu chắc là đến chỗ hẹn đi.”

“Tiền bối cao kiến!”

Ra khỏi cửa công ty, Tô Thần Dật ngó ngang ngó dọc tìm kiếm bóng dáng Kỳ Thương, đột nhiên một cậu trai đội mũ lưỡi trai mang kính râm kéo y nhanh chân rời khỏi, đang lúc Tô Thần Dật chuẩn bị động thủ thì người nọ quát khê: “Là tôi, trước tiên cứ theo tôi.”

“Tôi fuck, Tiểu Thương Thương, cậu thần bí như vậy làm cái gì?”

Kỳ Thương chặn một chiếc taxi đẩy Tô Thần Dật vào trong rồi chính mình cũng vào theo, nói cho tài xế địa chỉ, Kỳ Thương mới nói: “Có người đi theo tôi.”

Nghe vậy Tô Thần Dật lập tức thu hồi vẻ đùa cợt, cau mày hỏi: “Chuyện gì xảy ra?”

“Không có gì.” Kỳ Thương cầm điện thoại lấy pin ra rồi thả lại vào trong túi: “Là người của anh tôi.”

“Không ngờ cậu vậy mà lại bỏ nhà đi bụi?”

Tay tài xế run lên một cái, xem chút nữa lạc tay lái, thời buổi giờ mấy thằng nhóc thiệt càng khó quản, tới mức bỏ nhà đi bụi luôn rồi.

Kỳ Thương bình tĩnh gạt đầu: “Cứ coi là vậy đi, tôi tạm thời không muốn nhìn thấy anh ta, cậu không nói với anh mình là tôi tìm cậu chứ?”

Tô Thần Dật chế nhạo đáp: “Tui đâu có ngu.”

“Vậy là được rồi.”

Tô Thần Dật lấy điện thoại ra tắt máy rồi hờ hững hỏi: “Chúng ta đi đâu đây?”

Nhìn chiếc xe việt dã màu lam đậm phía sau, Kỳ Thương nhú mày: “Trước tiên đi tìm bạn tôi.”

Tô Thần Dật gật đầu không nói gì thêm, đối với Kỳ Thương, y thật lòng xem cậu là bạn bè, y tin tưởng cậu cũng nghĩ như thế, bằng không cũng không gọi mình ra. Cho nên y không cần lo lắng Kỳ Thương làm gì y, làm bạn bè, bây giờ y phải ở bên cạnh Kỳ Thương là được rồi.

Khi thấy chiếc xe MPV xám bạc không tiếng động xuất hiện sau xe taxi thì khóe môi Kỳ Thương khê cong lên bảo tài xế tấp sát vào, trả tiền rồi nhanh chóng xuống xe mang theo Tô Thần Dật lên chiếc xe đã mở cửa. Hai người khó khăn lắm mới ngồi xuống, chiếc MPV lao như tên bay nhanh chóng rời khỏi vị trí.

“Tui nói nha Kỳ Thương, anh cậu quản cậu chặt quá, lại còn cho hai chiếc xe đi theo cậu.”

Giọng nói quen thuộc khiến Tô Thần Dật giật mình, khi ngẩng đầu thấy người nói chuyện thì khóe miệng Tô Thần Dật co giật co giật: “Lại là cậu!”

29. Chương 29

Nhìn vẻ mặt cười cợt gợi đòn của người trước mắt, Tô Thần Dật chợt cảm thấy không biết nói gì, y nên nói thế giới này quá nhỏ sao? Người mình hao tổn tâm cơ muốn tìm đang ở ngay trước mặt mình, đây là chuyện gì? Đó là bồi thường cho y sao?

“Hai người quen nhau?” Kỳ Thương kinh ngạc hỏi.

“Ừ.” Tô Thần Dật gật đầu, không chỉ quen, bảo bối của mình còn đang ở trong tay cha nội này.

Lâm Sanh chớp mắt nhìn Tô Thần Dật: “Thoát khỏi Cố Thiệu Kiệt rồi?”

“Đừng nói nữa.” Tô Thần Dật yếu ớt phát tay: “Tôi bị tên mặt mo đó đưa đến chỗ ông anh tôi, nếu không có Kỳ Thương thì bây giờ tôi vẫn còn bị ổng giam trong phòng làm việc.”

“Cậu thế nào lại quen biết với Cố Thiệu Kiệt?” Kỳ Thương cau mày nói: “Cách xa người này một chút.”

Tô Thần Dật cụt hứng rũ vai về mặt oán thán: “Tôi tuyệt đối không muốn quen biết hắn!”

Lâm Sanh giấu cợt: “Cha này gan to lắm, trước đó không lâu còn bám sau áo Cố Thiệu Kiệt, hận không thể trói mình lên người gã, còn thiếu nước hiến thân, à, đoán chừng là cũng muốn hiến thân, mà Cố Thiệu Kiệt người ta chướng mắt.”

Tô Thần Dật phẫn nộ đứng dậy túm lấy Lâm Sanh: “Đó là chuyện trước khi tôi mất trí nhớ được chứ! Tôi

bây giờ chỉ thích gái đẹp! Gái siêu đẹp! Nhìn rõ cho tôi!”

“Nhẹ, lắc nhẹ chút, chóng mặt quá.”

“Nếu như cậu còn dám nói việc này tôi sẽ bóp chết cậu!” Tô Thần Dật vẻ mặt hung tợn độc địa, đột nhiên cái trán mát lạnh, một nòng súng đen thui chĩa thẳng vào Tô Thần Dật.

“Buông thiếu gia ra.”

Lâm Sanh theo bản năng liếc nhìn Kỳ Thương rồi nhìn vệ sĩ nhà mình quát lên: “Bỏ xuống!”

Anh vệ sĩ ngưng một chút, lập tức nhích súng ra: “Buông thiếu gia ra.”

Đậu mè! Muốn bắt nạt tôi sao! Tô Thần Dật chậm rãi buông Lâm Sanh ra, thừa dịp tên vệ sĩ lơ là thì bỗng nhiên đưa tay, ngón tay thon dài linh hoạt chuyển động, chỉ nghe răng rắc hai tiếng, băng đạn của cây súng trên tay vệ sĩ đã rơi vào tay Tô Thần Dật.

Kỳ Thương, Lâm Sanh, vệ sĩ: “...”

Tô Thần Dật thuận thực mà gỡ ra từng viên đạn rồi nhét vào túi áo trước ngực anh vệ sĩ: “Nhớ rõ, đầu tôi không phải chỗ để anh tùy tiện chĩa vào, nếu có lần sau, tôi nhét hết mấy viên đạn này vào miệng anh.”

Bực mình phất phất tay với vệ sĩ nhà mình, Lâm Sanh chớp chớp mắt nhìn về phía Tô Thần Dật đã ngồi về đúng vị trí: “Không tồi, học mấy chiêu ấy lúc nào vậy.”

“Tôi học được nhiều thứ lắm.” Tô Thần Dật chảnh cờ-hó mà hát cao đầu. Phải nói là chiêu này của y, đều là do thầy y dạy dỗ tốt, ăn trộm nè, giám định nè, lái xe nè, mở khóa nè, bắn súng nè, thứ gì thầy cũng dạy y. Chỉ tiếc y biết mà biết không rõ, bắt quá xài để giữ mạng là đủ rồi.

“Kể cả chơi đàn ông?”

Tô Thần Dật lập tức xù lông: “Đã nói là không được nhắc đến chuyện này nữa!”

“Đừng âm ỉ!!” Kỳ Thương quát lên: “Nghĩ cách thoát khỏi chiếc xe phía sau đi.”

“Có chuyện gì? Không phải tôi đã thu xếp cả đoạn đường rồi sao!”

Bác tài lau mồ hôi lạnh trên trán run giọng đáp: “Thiếu gia, xe phía sau theo chặt quá, không thoát được.”

“Woa~! Đúng là có người theo!” Tô Thần Dật hưng phấn mà quay đầu nhìn ra sau: “Là xe ai vậy?”

“Cậu đừng trách tài xế, anh ta đã thoát được một chiếc, chiếc này không dễ.”

“Chiếc Suv xanh đậm đó hả? Theo thật chặt.” Tô Thần Dật vẻ mặt cảm thán.

Lâm Sanh bắt đầu dĩ vuốt tay: “Anh cậu thật giỏi, tìm loại cao thủ này đi theo dõi cậu, phải biết là suốt đường tôi đã cho mấy chiếc làm rối mà vẫn có thể theo đến cùng.”

“A! bị chặn rồi, mấy người xem tên kia còn theo kịp không?”

Kỳ Thương đau đầu xoa bóp ấn đường: “Anh ấy biết cho người thường đi theo thì sẽ bị tôi cắt đuôi.”

“Á đù! Thế mà lại theo kịp, trâu thiệt!”

“Anh cậu cũng thật là, đây không phải là giám thị biển tượng sao!” Về mặt Lâm Sanh cảm giận: “Cậu nên sớm rời nhà đi, quản chặt như vậy, nếu là tôi, đã sớm điên rồi!”

Tô Thần Dật hưng phấn mà chụp lưng ghé dựa: “Nè nè, mấy người nhìn đi, theo kịp rồi nè.”

Nén xuống xúc động muốn đá văng tên phiền toái này, Kỳ Thương cau mày nói: “Nghĩ cách thoát khỏi hắn.”

“...” Tôi cũng muốn thoát lắm chứ? Máu chốt là không cắt đuôi được!

Tô Thần Dật quay đầu hét lên với bác tài: “Bác tài cố lên! Con tin chú nhất định có thể cắt đuôi chiếc xe phía sau!”

Tay bác tài run lên mém chút nữa lạng tay lái, vị tổ tông này, nếu ngài đừng hét loạn, tôi chắc tỷ lệ cắt đuôi phía sau còn lớn hơn nữa!

Lâm Sanh lặng lẽ nhìn Tô Thần Dật hồi lâu, lập tức hai mắt lóe lên: “Tô Thần Dật, cậu lái đi, cắt đuôi hắn ta!”

“Hả?” Tô Thần Dật tròn to mắt chỉ mình: “Tôi?”

“Nói thừa!” Lâm Sanh trợn trắng mắt nhìn Tô Thần Dật: “Kỹ thuật đua xe lúc trước của cậu tốt như vậy, thoát khỏi tên này là chuyện nhỏ, cậu lái, tôi để bác tài sang bên cạnh, các người lập tức đổi vị trí, phía sau sẽ có xe giúp chúng ta cản được một phút.”

“Vậy cậu cứ để xe kia chặn lại chiếc theo đuôi luôn đi, còn cái gì mà ngăn với cản?”

“Nếu như chặn được thì tôi còn ở đây lo lắng sao!” Lâm Sanh cả giận nói.

Khóe miệng Kỳ Thương giật giật: “Chuyện này không tốt cho lắm, Tô Thần Dật cậu ta...” rõ ràng không đáng tin cậy a! Tự mình lái còn tốt hơn so với cậu ta!

“Đừng có coi thường cậu ta, cha này kỹ thuật tốt lắm! Ngoại trừ đánh nhau, chơi đàn ông, thì kỹ thuật đua xe là hạng nhất!”

“...” Nhưng chúng ta không phải đang đua xe được không? Hừm, cậu có phải đã làm trọng điểm rồi không?

Lâm Sanh lấy điện thoại ra phân phó một chút rồi tùy tiện nói: “Tắt vào lề. Tô Thần Dật, cậu lái đi, tốc độ nhanh một chút.”

“Cậu chắc chắn muốn tôi lái?”

“Đúng, chắc như bắp.” Lâm Sanh mở cửa xe giục Tô Thần Dật: “Nhanh, bằng không lát nữa xe kia đuổi kịp.”

Tô Thần Dật thâm sâu liếc nhìn Lâm Sanh: “Cậu đừng hối hận.”

Nhìn Tô Thần Dật nhanh nhẹn đổi chỗ với bác tài, Lâm Sanh âm thầm ngờ vực, sao lại cảm giác có điều gì đó không đúng?

Thắt dây an toàn, Tô Thần Dật thuần thục khởi động xe: “Lái đến đâu? Tôi không biết đường.”

“Ngoại ô phía bắc, ở đó có nhà của tôi, vừa lúc đồ của cậu ở chỗ tôi, không biết đường thì xem định vị.”

Nghe nói bảo bối của mình ở ngay ngoại ô phía bắc, hai mắt Tô Thần Dật lập tức tỏa sáng, khóe miệng không kìm được cong lên, cái này là “xa tận chân trời gần ngay trước mắt” có phải hem~~!

“Mọi người ngồi ngay ngắn.”

Tiếng nói vừa dứt, chiếc MPV xám bạc lập tức vội vã rời đi với một lộ tuyến quỷ dị, để lại phía sau một mảnh khói mù mịt.

“Mẹ nó rốt cuộc tôi biết lạ chỗ nào rồi, Tô Thần Dật cậu không phải bị mất trí nhớ sao? Còn nhớ kỹ thuật lái xe không vậy a a a a! Đừng có bẽ loạn tay lái, ông đây còn chưa muốn chết a a a!”

Bên trong xe, bác tài sắc mặt trắng bệch mà nắm chặt tay vịn, quả nhiên là bão xe, xe này tốc độ quá nhanh quá nguy hiểm. Mà Lâm Sanh hiện đang lắc lư trái phải theo xe thì hồi hận muốn chết, mẹ nó mình nhất định là dây thần kinh nổi nhâm mới để cho thằng cha mất trí nhớ này lái xe a a a!

Anh vệ sĩ cẩn thận cộ đến bên cạnh Lâm Sanh lấy bộ dầm bảo vệ che chở Lâm Sanh trong ngực, trong đầu đang suy nghĩ về khả năng của Tô Thần Dật.

Kỳ Thương thì bày ra bộ mặt “tôi thừa biết” bình tĩnh ngồi thẳng tắp, xem ra lúc này cậu chọn thắt dây an toàn là vô cùng chính xác!

Nhìn xe đang dần đến gần điểm đích, Tô Thần Dật càng hưng phấn hơn. Bảo bối, anh tới đây!

“Tô Thần Dật, cậu đừng cố lái, nhớ cắt đuôi người phía sau rồi hẵng tới ngoại ô!”

“Tôi biết!” Tô Thần Dật bĩu môi, nếu để cho người phía sau đuổi theo, y chắc chắn anh hai tốt của y sẽ theo tên Kỳ-Viêm-sốt-ruột-đi-tìm-em chạy tới tóm y, đến lúc đó bảo bối của y cũng ngậm canh luôn. Đối với chuyện này, Tô Thần Dật vẫn có thể phân rõ chuyện chính chuyện phụ.

“Đậu má! Tô Thần Dật, cái đường chạy như điện tâm đồ này của cậu là sao đây hả! Ông đây thật sự không muốn chết a a a!”

Bên trong chiếc Suv xanh đậm, gã nào đó lặng lẽ nhìn chằm chằm con đường không thấy bóng dáng chiếc MPV xám bạc đâu mà ảo não, cuối cùng cũng mất dấu! Giờ làm sao ăn nói với thiếu tá đây!

Nhận mệnh mà dừng xe bên đường, gã nào đó lấy điện thoại ra ấn số.

“Thiếu tá, tôi đã mất dấu... vâng... nếu như tôi không nhìn lầm, lái xe chắc là Nhị thiếu Tô gia, lúc này tôi có thấy Nhị thiếu tới Tô gia tìm cậu ta... vâng...đường chạy rất quỷ dị, không thể nào phán đoán phương hướng... Vâng, thiếu tá!”

Gã đàn ông hít hít mũi rồi lại nổ máy, tsk, kỹ thuật truy lùng không đúng cách, quay về lại bị truy hỏi. Tô nhị thiếu, tôi hận cậu.

“Hắc xì!” Tô Thần Dật xoa xoa mũi: “Là phía trước phải không?”

“Đúng rồi.” Lâm Sanh yếu ớt lầm bầm: “Đi dọc theo đường nhỏ.”

“Được!” Tô Thần Dật đạp chân ga, tốc độ xe lần nữa tăng vọt.

“Đậu mè! Tô Thần Dật, cậu thôi đi! Cắt đuôi được rồi thì cho người ta sống với a a a!”

Mấy phút sau, chiếc xe MPV xám bạc thành công đến đích, Tô Thần Dật cởi dây an toàn mà xuống xe: “Nhanh lên một chút, mấy người lè mề thế này là muốn sao đây!”

Lâm Sanh đang được vệ sĩ dìu dắt run rẩy xuống xe, tay chân không ngừng run lên: “Tô Thần Dật, sau này nếu tôi còn ngồi xe cậu lái, tôi sẽ không mang họ Lâm!”

“Là chính cậu nói tôi lái được chưa!” Tô Thần Dật lên án.

“Được rồi, đi vào trong đi.” Kỳ Thương lạnh nhạt nói.

“Đúng đúng.” Tô Thần Dật cọ đến bên cạnh Lâm Sanh ghé sát tai cậu ta thấp giọng nói: “Chút nữa đưa thứ kia cho tôi.”

Lâm Sanh hừ nhẹ một tiếng dẫn mọi người đi vào biệt thự.

Vào cửa, Lâm Sanh dưới ánh mắt thúc giục của Tô Thần Dật dẫn y lên lầu, sau khi dẫn y vào phòng, Lâm Sanh khóa cửa phòng đi tới két an toàn thuận thực mở cửa tủ, sau đó lấy một chiếc rương nhỏ từ bên trong ra đưa cho Tô Thần Dật: “Thứ đó ở bên trong, khóa vân tay thì khỏi nói, còn cái khóa khác thì cậu tự nghĩ cách mở thôi, tôi chịu.”

“Được, cho tôi mượn phòng một lát, cậu đến chỗ Tiểu Thương Thương đi.”

“Cái tên ăn cháo đá bát này! Lấy được đồ là đuổi tôi đi!” Lâm Sanh tức giận quay đầu đi ra ngoài.

Khóa trái cửa phòng, Tô Thần Dật ôm cái rương đi tới cái bàn bên cạnh, đặt rương lên bàn, Tô Thần Dật bắt đầu nghiên cứu cái khóa trên rương.

Cũng không biết tên Tô Thần Dật trước kia làm cái rương công nghệ cao này ở đâu, đầu tiên là khóa vân tay, sau đó là khóa điện tử, vân tay cũng không cần lo lắng, xác nhận đúng vân tay của mình. Chỉ là khóa điện tử có chút rắc rối, bây giờ Tô Thần Dật càng thấy may mắn khi ông thầy y đã dạy y mở khóa, bằng không thì y thật sự không có biện pháp với cái khóa điện tử này.

Sau gần 20 phút, Tô Thần Dật rốt cuộc phá được cái khóa điện tử, thấp thỏm mở cái rương ra, sau khi thấy đồ vật bên trong, Tô Thần Dật không nhận được chữ đồng: “Đậu mè!!!!”

30. Chương 30

Khi Tô Thần Dật đầy háo hức mong chờ cho rằng trong rương sẽ là của quý đáng tiền thì hiện thực lại cho y một đả kích nghiêm trọng. Tay Tô Thần Dật run rẩy lấy thẻ nhớ với cái usb màu đen trong rương ra, vẻ mặt bi phẫn: “Bố xxx! Cái thẻ rách nát với một cái usb rẻ mạt mà cũng cần phải thần bí như vậy sao!

Đúng là lãng phí tình cảm của mình, khổn nạn!”

Cầm thẻ SD với USB nhét vào túi, rồi lại móc miếng phỉ thúy từ trong túi ra bỏ vào rương, y thật sự muốn xem thử rốt cuộc là thứ gì đáng giá để chủ nhân thân thể này coi trọng như vậy. Về phần phỉ thúy, y cứ tạm thời để ở đây là được rồi, miễn cho tên mặc mo Tô Việt Trạch nhìn thấy, y sẽ không giải thích được.

Ôm lấy cái rương, Tô Thần Dật đi tới kết sắt, đang chuẩn bị mở cửa tử thì bỗng nhiên nhớ tới đây là địa bàn của Lâm Sanh, cho nên hắn đành ngưng ngừng thu tay về đặt rương trên kết sắt rồi xoay người ra khỏi phòng.

Lúc xuống lầu thì Lâm Sanh đang ở trong phòng khách nói chuyện cùng Kỳ Thương, tài xế và vệ sĩ thì chẳng biết đi đâu. Nghe được tiếng bước chân, cả hai người đều quay đầu, Lâm Sanh nhú mày nhìn Tô Thần Dật – Sao rồi?

Tô Thần Dật chán nản lắc đầu.

Lâm Sanh cười cười, vẻ mặt – tôi thừa biết.

Đi đến bên ghế sa lông ngồi xuống, Tô Thần Dật hỏi: “Vệ sĩ của cậu đâu?”

“Tôi để anh ta và tài xế lái xe về rồi, đậu ở đây thì sớm muộn gì anh trai Kỳ Thương cũng tìm tới, tối nay sẽ có người đến đưa đồ ăn, cậu định ở đây với Kỳ Thương hay là ăn cơm rồi về? ”

Nghe thế Tô Thần Dật nghiêng đầu nhìn Kỳ Thương: “Đêm nay cậu không về?”

“Ừ.” Kỳ Thương bình thản gật đầu.

“Nói đi, trước khi cậu đến tìm tôi thì đã bị theo dõi rồi đúng không?”

Lại tiếp tục gật đầu: “Đúng.”

“Nhìn tình huống hôm nay, nếu như tôi đoán không sai, anh cậu sẽ tới tìm anh tôi đòi người đúng không?”

Vẫn gật đầu như cũ: “Không sai.”

“Vậy cậu cho là tôi trở về tìm đường chết hay là tự chịu chết?”

“ ... ”

“Được rồi.” Tô Thần Dật xoa xoa tay: “Vấn đề cuối cùng, xin cuối cùng xin hỏi Tiểu Thương Thương, mục đích cậu gọi tôi đến là gì?”

Kỳ Thương thần nhiên đáp: “Tâm trạng không tốt, uống với tôi vài chén.”

“... Hối thế gian có bao nhiêu thằng khốn nạn? Kỳ Thương là thằng khốn nạn nhất.” Tô Thần Dật nhất thời có loại giác muốn dậm chân dẫm ngực, mẹ nó muốn uống rượu thì cứ cho một cái địa điểm, tội gì hại bố mày như vậy a a a a!!

Tựa hồ nhìn thấu ý nghĩ của Tô Thần Dật, Kỳ Thương giải thích: “Tôi chỉ có cậu và Lâm Sanh là bạn.”

Được rồi, mình chớp mắt đã bị xiêu lòng, Tô Thần Dật hào phóng vỗ ngực: “Rượu này tôi chắc uống! Tiểu Thương Thương, đêm nay tôi sẽ ở lại với cậu!”

“Vậy thì tốt” Lâm Sanh gật đầu: “Tối tôi phải về, không thể ở lại.”

“Đi đi, đi đi, có tôi ở đây với Tiểu Thương Thương, cậu cứ yên tâm.”

Tuyệt đối không yên tâm! Lâm Sanh trợn trắng mắt.

“Đừng có biến tên tôi thành buồn nôn như vậy!” Kỳ Thương không đổi sắc nói.

“Tiểu Thương Thương không vui sao?” Tô Thần Dật chớp mắt nhìn Kỳ Thương: “Như vậy mới thể hiện ra cảm giác thân thiết! Biết cảm giác thân thiết là cái gì không?”

“...” Mẹ, cậu không show hết cái bựa thì không được à?

Tô Thần Dật cười cợt vẫy vẫy tay: “Anh biết chứ không biết, không sao, anh sẽ giải thích cho cưng nghe, cái cảm giác thân thiết đó...”

“Cầm.” Lâm Sanh lấy một tập tài liệu nhét vào tay Tô Thần Dật: “Tự xem đi.”

“Hửm?” Tô Thần Dật ngơ ngác nhìn tập tài liệu trên tay: “Gì vậy?”

“Không phải lần trước tôi là nói với cậu lần tai nạn kia là có chuyện sao? Đây là sổ ít tôi tra được, cậu xem một chút đi.”

“Tốt.” Tô Thần Dật ngừng đùa cợt rút tài liệu nhanh chóng xem xét.

Thấy thế Lâm Sanh và Kỳ Thương đều lặng lẽ thở hắt ra, rốt cuộc cũng khiến cho tên phiên phúc này ngừng nói.

Trong tài liệu cho thấy, Tô Thần Dật xảy ra tai nạn là do một vụ cá cược đua xe, mà đối tượng kia lại là tên Cường Tử mà Tô Thần Dật đã gặp mặt hai lần, theo như lời Cường Tử nói, nếu như Tô Thần Dật thua trận đua xe này, thì hẳn phải chạy trường quanh 3 phố, ngược lại, nếu Cường tT thua, hẳn phải lấy thứ gì đó bên người Cố Thiệu Kiệt đưa cho Tô Thần Dật.

Thấy chuyện này, Tô Thần Dật không co giật khóe miệng, chủ nhân của thân thể này cũng nào mịn quá rồi, cha này chắc cuồng Cố Thiệu Kiệt lắm nè, nếu mà là y, y nhất định cho Cường Tử tuột một xô máu.

Sau khi cá cược xong, hai người đều tự chuẩn bị, đối với trận cá cược này, Tô Thần Dật lòng đầy tự tin, dù sao kỹ thuật lái xe của hắn, hắn biết rõ ràng, hơn nữa với độ quen thuộc với đường núi, Tô Thần Dật cảm giác đường cuộc tranh tài này phần thắng chiếm ưu thế.

Nhưng người tính không bằng trời tính, Tô Thần Dật ở khúc ngoặt cuối cùng xảy ra tai nạn, xe bị hư không nói, còn đưa bản thân vào bệnh viện. Nhưng mà, sau khi Lâm Sanh điều tra, cậu ta phát hiện xe của Tô Thần Dật hình như có người động tay, thế cho nên Tô Thần Dật ở khúc ngoặt cuối cùng thắng xe không ăn gây ra tai nạn.

Ngay từ đầu Lâm Sanh hoài nghi là Cường Tử ra tay, thế nhưng điều tra dần dần thì loại bỏ hoài nghi này. Điều tra đến giờ Lâm Sanh chỉ tra được là có người muốn mạng Tô Thần Dật, thế nhưng cụ thể là ai thì không biết. Cậu ta đã từng xem xét camera chỗ Tô Thần Dật đậu xe, nhưng đoạn phim trên camera có vài phút trống, cậu tin chắc mấy phút bị xóa chắc hẳn là có người tẩy máy xe của Tô Thần Dật.

Mà có thể xóa camera ở chỗ đỗ xe này chắc chắn là người có thể lực, bằng không không thể nào có được clip.

Cầm tài liệu bỏ vào túi, Tô Thần Dật hai tay chống hàm suy nghĩ. Qua những tài liệu này có thể thấy được, trước đây nhất định là có người muốn hại chủ nhân của thân thể này, bằng không thì đã không bỏ công bỏ sức bấy hắn như vậy.

Thế nhưng người kia tại sao lại muốn hãm hại Tô Thần Dật? Tô Thần Dật tùy rằng thường đắc tội người ta nhưng gia thế của hắn ra sao chứ, nếu thực sự muốn đụng tới Tô Thần Dật, thì ít gì cũng phải là người có thể lực.

“Ya, sau khi xuất viện có gặp ai muốn gây hấn với cậu không?”

“Không có.” Tô Thần Dật lắc đầu: “Thế nhưng tôi lại gặp được Cường Tử, tôi nói, mới gặp con gián kia lần đầu nó đã bắt ông đây chạy trường, tình cảm này cứ thế tan tành.”

“... Cậu trường thật hả?”

Tô Thần Dật sâu kín liếc nhìn Lâm Sanh: “Cậu nghĩ vậy?”

“Tôi nghĩ cậu sẽ đánh hẳn một trận, còn là một trận tươi bởi nữa.”

Tô Thần Dật mỉm cười gật đầu: “Đúng là đánh một trận.”

“Là thằng tóc vàng tìm cậu gây sự ở KTV lần trước hả?” Kỳ Thương nghi hoặc hỏi.

Lâm Sanh kinh ngạc nhìn Kỳ Thương: “Cậu gặp rồi?”

“Ừ, nhưng mà thấy chúng tôi đông người nên bọn nó bỏ chạy.”

“Đúng là phong cách của Cường Tử.” Lâm Sanh giật khóe miệng: “Bắt quá cậu nên cẩn thận chút, nó nổi danh hẹp hòi chuyện bắt nạt kẻ yếu.”

“Không sao, chỉ cần nó không làm loạn mọi chuyện đều bình yên, bằng không gặp một lần tôi đánh một lần.”

“...” Chàng trai, quá mức tự phụ là không nên!

“Chuyện camera tôi sẽ tra giúp cậu, trong khoảng thời gian này cậu nên cẩn thận một chút.”

Nghe vậy Tô Thần Dật kích động nhào tới trước mặt Kỳ Thương: “Tiểu Thương Thương, tôi biết cậu là tốt nhất, trong nóng ngoài lạnh không dễ thương đâu!”

Lâm Sanh nhắc chân đá Tô Thần Dật, cả giận nói: “Tên ăn cháo đá bát này, ông đây lãng phí tâm tư tra xét nhiều như vậy sao không thấy cậu như thế đi!”

Tô Thần Dật ngẩng người lập tức nhào về phía Lâm Sanh: “Tiểu Sanh Sanh, tại sao lại nghĩ người ta như vậy chứ, người ta cảm kích cậu tận đáy lòng, bằng không người ta cho cậu thị tẩm được không?”

“...”

Lâm Sanh một cước đá vắng Tô Thần Dật: “Cút, ông đây không có hứng với đực rựa!”

“Tiểu Sanh Sanh, cậu có phải hiểu lầm rồi không?” Tô Thần Dật ngây thơ chớp mắt: “Tôi là nói buổi tối sẽ hầu hạ cậu ngủ, trải ga đắp chăn cho cậu, chẳng lẽ cậu nghĩ gì đó?”

“...” Đậu mẹ! chỉ có có hai chữ này có ai mà không hiểu lắm được chứ!

Tô Thần Dật vỗ vai Lâm Sanh: “Anh em, ít nghĩ đến chuyện kia đi, ảnh hưởng tinh thần lẫn thể xác lắm nha!”

Ảnh hưởng con em cậu! Hai mắt Lâm Sanh phực lửa trừng Tô Thần Dật, hận không thể bắt y nhai nuốt rồi nuốt luôn.

Ba người đùa giỡn náo loạn một trận thì có người đưa thức ăn đến, nhìn món ăn thơm ngon, Tô Thần Dật chợt cảm thấy tính háu ăn trời dấy, cũng không thèm đấu võ mồm với Lâm Sanh, lia lịa bỏ đồ ăn vào mồm. Ba người ăn được chút đồ lót dạ liền khui vài chai bia, vừa ăn vừa uống vừa trò chuyện, thỏa thích một trận.

Rượu quá ba lượt, vì phải chạy về nhà, Lâm Sanh uống với Tô Thần Dật mấy ly liền rời đi, bên trong phòng khách rộng lớn chỉ còn Kỳ Thương và Tô Thần Dật, mùi cồn nồng nặc phủ khắp phòng.

“Tôi nói nha Tiểu Thương Thương, ban ngày tôi nghe cậu nói không muốn gặp lại anh mình, hai người mâu thuẫn gì hả?”

Kỳ Thương cầm ly rượu lên cạn với Tô Thần Dật một cái rồi một ngụm uống vào: “Xem là vậy đi.”

“Cái gì mà xem là vậy?” Tô Thần Dật cầm ly rượu lết đến bên cạnh Kỳ Thương: “Nói nghe chút, chuyện gì xảy ra?”

Kỳ Thương trầm tĩnh liếc nhìn Tô Thần Dật: “Muốn biết?”

“Ừ!” Tô Thần Dật gật lia lịa: “Vô cùng muốn.”

“Haiz...” Kỳ Thương khẽ cười lắc đầu, cầm bình rượu rót mấy lượt mới đáp: “Tôi với anh ta thiếu chút nữa là làm.”

“Hả?”

“Thiếu chút nữa, haiz...”

“Ôi trời ôi trời, không phải chứ.” Tô Thần Dật giật lấy bình rượu trong tay Kỳ Thương: ” “làm” mà cậu nói là ý gì?”

“Cậu nói thử xem?”

“Tôi xxx! Đừng nói là như tôi nghĩ đi!” Nếu là trước đây, Tô Thần Dật chắc chắn sẽ không biết “làm” mà Kỳ Thương nói có nghĩa là gì, nhưng từ sau khi sống lại trải qua nhiều chuyện như vậy, hơn nữa còn có chuyện của Cố Thiệu Kiệt, y muốn không hiểu cũng khó.

Kỳ Thương trầm tư gật đầu: “Chắc vậy.”

“Đâu... mẹ!” Tô Thần Dật để ly rượu xuống nóng nảy bứt tóc: “Tiểu Thương Thương, cậu sao có thể như vậy chứ! Hai người đều là nam còn chưa nói, mà còn là anh em!”

“Điều đó cậu không cần nhắc nhở tôi.”

“Được rồi, tôi đổi vấn đề, cậu thích anh ta?”

“Tôi được anh ấy nuôi lớn, ở trên đời này sợ rằng không tìm được người đối tốt với tôi hơn anh ta.”

“...” Sao mà tự dưng thấy kỳ dị thế này? Tô Thần Dật lắc lắc đầu tiếp tục hỏi: “Cậu với anh ta?”

Kỳ Thương lắc đầu: “Cha và ông sẽ không đồng ý.”

“Cũng phải.” Tô Thần Dật gật gù: Tư tưởng người thế hệ trước rất bảo thủ, hưởng hờ cha và ông cậu đều là quân nhân.”

Cạn ly rượu rồi uống sạch một hơi, Kỳ Thương cúi đầu không nói.

Hai người im lặng uống mấy chén, Tô Thần Dật cọ cọ lên bả vai Kỳ Thương hiểu kỳ hỏi: “Các cậu đến bước kia chưa?”

“Ngoại trừ bước cuối cùng.”

Tô Thần Dật lặng lẽ rót đầy rượu: “Nào, vì tam quan* của tôi, cạn một ly.”

“...”

Tam quan = Thế giới quan + Nhân sinh quan + Giá trị quan (Quan niệm, quan điểm về thế giới, cuộc sống, giá trị). Nói cho dễ hiểu thì cứ cho nó đồng nghĩa với từ |Nhận thức| đi __=

31. Chương 31

“Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy, xin gọi lại sau...”

Tô Việt Trạch cúp điện thoại về mặt phiền toái: “Còn tắt máy.”

Kỳ Viêm hừ lạnh: “Anh tốt nhất là nên cầu khẩn Tiểu Thương không có chuyện gì, bằng không đừng trách tôi không khách khí với em trai cưng của anh.”

“Kỳ thiếu tá, hình như em trai cưng của anh kéo Tiểu Dật nhà tôi bỏ chạy thì phải? Những lời này hẳn là tôi nói với anh mới đúng.”

“Nếu như không phải em anh xúi giục, tôi tin chắc Tiểu Thương sẽ không tự ý đi ra ngoài.”

Tô Việt Trạch hí mắt: “Xin rõ ràng một chút, nếu không phải em trai cưng của anh gọi điện thoại cho Tiểu Dật thì có lẽ lúc này tôi đang ăn cơm với nó!”

Kỳ Viêm hừ nhẹ một tiếng: “Ở đây không có người khác, anh không cần mặt nhọc, cẩn thận diễn nhiều nhập tâm.”

Diễn con em anh! Nhiều con em anh! Ông đây muốn làm gì cũng không cần anh tới khoa tay múa chân: “Tôi không diễn gì cả, anh nên may mắn là tôi không từ trên đây ném anh xuống.”

Kỳ Viêm bĩu môi thờ ơ đáp: “Tùy anh, Tiểu Thương rất trọng tình cảm, nếu như sau này em ấy chọn trợ giúp cho Tô Thần Dật, tôi không ngại lấy việc đó làm niềm vui cho em ấy.”

“Kỳ Viêm, tôi có từng nói anh rất âm hiểm hay chưa?”

“Như nhau thôi. Nhưng còn đỡ hơn anh, ngay cả em trai mình cũng mưu mô, tôi tốt hơn nhiều.”

“Anh!” Tô Việt Trạch gằn giọng, hần tính kể Tô Thần Dật, không sao, nhưng hẳn chỉ vì thứ mình nên có.

Kỳ Viêm ung dung nhắm mắt lại, trong tay cầm chặt điện thoại di động.

Tiếng chuông vang lên, Kỳ Viêm lập tức mở mắt ra nhìn về Tô Việt Trạch đang nghe điện thoại.

“Sao lại tìm không được?... Tiếp tục tìm! Có đào toàn bộ B thị này thì cũng phải tìm được Nhị thiếu!”

Kỳ Viêm thở dài một tiếng rồi tiếp tục khép mắt, đáy mắt hiện lên vẻ thất vọng.

Tô Việt Trạch bắt đầu nôn nóng mà đi qua đi lại trong phòng làm việc, vốn tưởng Tô Thần Dật chỉ đơn giản là cùng bạn ra ngoài uống rượu, ai ngờ Kỳ Viêm lại tìm tới công ty hắn đòi người. Chỉ khi đó hắn mới biết được, thì ra người gọi Tô Thần Dật ra ngoài không ai khác chính là nhị công tử Kỳ gia – Kỳ Thương. Sớm biết vậy, hắn bất cứ giá nào cũng không để Tô Thần Dật đi ra ngoài.

Nhưng mà, lá gan Tô Thần Dật càng ngày càng lớn, ngang nhiên lừa hắn còn chưa nói, giờ lại còn tắt máy. Cái loại cảm giác bất lực không thể kiểm soát lại lần nữa nổi lên trong lòng. Xem ra sau này hắn cần phải trông chặt Tô Thần Dật một chút, nếu không sớm muộn gì cũng sinh chuyện.

Bên này điện thoại Kỳ Viêm cũng yên lặng cho thấy gã cũng không có tin tức, trên khuôn mặt anh tuấn đầy vẻ lo lắng: “Sau này ít cho em trai cưng của anh đụng tới ô tô đi!”

“Là cấp dưới của anh học nghệ không tinh thôi!” Tô Việt Trạch vẻ mặt khinh bỉ, lính đặc huấn mà so ra vẫn kém Tiểu Dật lái xe nghiệp dư nhà hắn. Nghĩ vậy, Tô Việt Trạch lập tức sinh ra một cảm giác tự hào. Tô Thần Dật ngốc thì có ngốc, nhưng ở mặt khác vẫn còn giành mặt mũi cho hắn.

Bên trong phòng khách nội thất sang trọng, trên mặt đất vỏ bia la liệt, ngoài ra còn có hai chai vang đỏ. Bây giờ, Tô Thần Dật đang thờ người ngồi dưới mặt đất, sắc mặt đỏ bừng, hai mắt lơ mơ, ly rượu trong tay đang vắt vẻo muốn rơi xuống mà không xong.

Sát bên Tô Thần Dật là Kỳ Thương vẫn đang tự uống rượu như trước, chỉ là ngoại trừ hai mắt mê man tỏ rõ tình trạng của cậu lúc này thì cậu không có bất cứ biểu hiện gì.

“Xoảng” một tiếng, ly rượu trên đầu ngón tay Tô Thần Dật rớt cuộc rơi xuống đất: “Không xong, để tôi ngủ một lát rồi uống với cậu tiếp.”

Kỳ Thương ngây ngốc liếc mắt nhìn Tô Thần Dật ngã rạp trên mặt đất rồi lại tiếp tục uống rượu, thực ra là vừa rồi cậu không nghe rõ Tô Thần Dật nói cái gì.

Thời gian từ từ trôi qua, gần đến hùng đông, mùi rượu nồng nặc bao trùm phòng khách. Bên trong đó, hai cậu trai bất kể hình tượng nằm ngủ say trên sàn nhà. Chợt, cửa lớn bị một lực bên ngoài phá mở. Khi Tô Việt Trạch và Kỳ Viêm bước vào cửa thì thấy cảnh Tô Thần Dật ôm chân Kỳ Thương ngủ trên sàn nhà.

“Rộp rộp” vài tiếng, xương ngón tay của Kỳ Viêm không ngừng vang lên âm thanh giòn giã, chỉ thấy gã nắm chặt hai tay nổi giận ùng ùng chạy về phía phòng khách, chuẩn bị đem tên to gan đang ôm chân em trai cưng của mình làm thịt một trận rồi ném đi.

Thấy được ý đồ của Kỳ Viêm, Tô Việt Trạch bước lên phía trước ngăn trở lời đi của Kỳ Viêm, khó chịu nói: “Không được đụng vào nó!”

“Cút ngay!”

Tô Việt Trạch nhếch môi cố chấp ngăn cản Kỳ Viêm. Nếu như đã xác định muốn giữ Tô Thần Dật trong tay, thì Tô Thần Dật chính là người của hắn, muốn đánh muốn cưỡng cũng là chuyện của hắn, người ngoài đừng hòng đụng đến một sợi lông của Tô Thần Dật.

Thấy Tô Việt Trạch không nhúc nhích chút nào, Kỳ Viêm cũng không nhiều lời thêm nữa, giơ nắm tay tấn công Tô Việt Trạch, nếu đối người không nghe, gã không ngại dùng bạo lực để giải quyết.

Thế là cả gian phòng khách diễn ra một màn quỷ dị, bên trong phòng khách, hai chàng thanh niên yên lặng ngủ khì, bên ngoài phòng khách, hai thằng đàn ông đánh qua đánh lại, không ai nhường ai.

Tiếng động đánh đấm của hai người càng lúc càng lớn, Kỳ Thương đang ngủ mê bỗng dưng mở mắt, khi nhìn thấy cảnh bên trong đại sảnh liền đứng bật dậy: “Mấy người đag làm gì!”

“Boong” một tiếng thật lớn, đầu Tô Thần Dật không hề chuẩn bị mà đập vào sàn nhà: “Oa~~~ đau quá, đau quá!”

Hai người đang tranh đấu lập tức dừng tay, sau khi nhìn thấy Tô Thần Dật ngồi dưới đất ôm đầu hét toáng, Tô Việt Trạch liền chạy đến: “Tiểu Dật, em sao rồi?”

Tô Thần Dật hai mắt nhắm lẹ: “Đau...”

Tô Việt Trạch suýt chút nữa bị vẻ mặt này của Tô Thần Dật làm cho mù mắt, đỡ Tô Thần Dật ngồi lên ghế sa lông, Tô Việt Trạch đưa tay lên xoa xoa đầu Tô Thần Dật: “Để anh xoa cho em.”

Kỳ Thương lạnh lùng nhìn Kỳ Viêm đứng cách đó không xa: “Anh tới làm gì.”

Hai mắt hiện tơ máu mang theo nét dịu dàng, Kỳ Viêm ôn nhu đáp: “Đón em về nhà.”

Tô Thần Dật ngây ngốc ngẩng đầu nhìn Kỳ Viêm rồi là nghiêng đầu nhìn về phía Tô Việt Trạch.

“Còn đau không?”

Tô Thần Dật ngơ ngác lắc đầu, não bộ hỗn loạn bắt đầu từ từ vận động, càng lúc càng nhanh. Sau khi ý thức được chuyện gì, Tô Thần Dật chợt trợn to hai mắt lùi về phía sau: “Anh anh anh làm sao tới đây?”

Tô Việt Trạch thả tay xuống, híp mắt cười nói: “Bỏ nhà trốn đi chơi vui không?”

Toàn thân Tô Thần Dật chấn động, run rẩy đứng lên chạy lại chỗ Kỳ Thương: “Nhất định là phương thức mở mắt của tôi sai rồi, Tiểu Thương Thương, nhanh véo tôi hai cái, tôi mới thấy anh tôi tới tìm.”

Người Kỳ Viêm dịch chuyển ngăn trở lối đi của Tô Thần Dật, lạnh lùng trừng Tô Thần Dật: “Cút đi.”

Tô Thần Dật bụm mắt, cẩn thận không ngừng lùi về phía sau: “Xong, xong rồi, Tiểu Thương Thương, tôi không chỉ mơ thấy anh tôi, tôi còn mơ thấy anh cậu nữa này, cần restart!!!”

Tô Việt Trạch vươn hai ngón tay nhéo ót Tô Thần Dật, túm y vào lòng mình: “Anh giúp em restart nhé?”

“Sao có thể chứ.” Tô Thần Dật gượng cười quay đầu lại: “Không cần restart, em đã tự động khôi phục.”

“Không phải mơ à?” Tô Việt Trạch nhướn mày.

Tô Thần Dật lau mặt một cái, nghiêm túc đáp: “Tỉnh rồi, tỉnh như chưa từng tỉnh bao giờ!”

“Tốt.” Tô Việt Trạch hài lòng gật đầu, xách Tô Thần Dật đi ra khỏi cửa: “Tôi mang Tiểu Dật về nhà trước, Kỳ đại thiếu nhớ tìm người tới sửa cửa cho người ta, đều đã bị đập hư rồi.”

“...” Hình như không phải công lao của một mình tôi, anh cũng có phần được không?!

Trong chiếc Lamborghini đen bóng, A Hồ ngồi ở ghế lại run rẩy nhìn đại thiếu nhà mình xách lấy nhị thiếu, đại thiếu rất tức giận, nhị thiếu rất vô tội. Thân mình A Hồ lặng lẽ run lên, nhất định là mất hần mù rồi, người có thể ăn chơi đến vậy mà lại vô tội sao!

Đem Tô Thần Dật nhét vào ghế sau, Tô Việt Trạch thản nhiên nói: “Lái xe.”

“Anh hai...”

Tô Việt Trạch hí mắt nhìn Tô Thần Dật cười: “Đua xe sướng không?”

Tô Thần Dật rụt cổ lại, cười gượng: “Cũng... cũng tạm.”

Tô Việt Trạch tiếp tục cười: “Anh nhớ lúc cha đi đã dặn chừng không cho em đụng vào xe.”

Tô Thần Dật chớp chớp hai mắt, cực kỳ vô tội nói: “Anh, em là bị ép buộc, thiệt đó!”

“À... Bị ép buộc, anh rất tò mò ai có thể ép được em.”

“Anh của Kỳ Thương đó.” Tô Thần Dật vẻ mặt căm giận: “Nếu người của gã phải tới không theo chặt như vậy, em còn có thể tự mình động thủ sao!”

Tô Việt Trạch nhướng mày nhìn Tô Thần Dật: “Nói thế thì em còn là người bị hại?”

“Đúng thế!” Tô Thần Dật gật đầu lia lịa: “Em là người vô tội nhất!”

Tô Việt Trạch cười khê một tiếng khiến cho Tô Thần Dật rối não: “Em nói anh nên phạt em thế nào mới tốt, hửm?”

“Anh, anh hai, em bị oan! Em so với Đậu Nga còn oan hơn! Anh phải tin tưởng em, em thật sự là bị ép buộc a a a! Không phải ý của em!”

“À? Vậy ý em là gì?”

“Ách...” Tô Thần Dật lập tức cứng họng, tôi phải cho anh biết tôi là vì bảo bối sao? Con người đen thui đảo đảo hai vòng, Tô Thần Dật tười cười nói: “Anh hai, anh hiểu em nhất, anh nhất định sẽ không trách em đúng không?”

A Hổ run lên một cái, Nhị thiếu, mặt mũi cậu đầu rồi? Bị chó ăn rồi sao!

(con thú lông vàng nào đó đang nằm phơi nắng: ”Bà mẹ, thời buổi giờ đã nằm mà còn trúng đạn!)

Tô Việt Trạch kỳ lạ thay lại gật đầu: “Chắc là không.”

Mẹ nó cái gì gọi là chắc là, nói chắc ăn một câu được không?

Về đến Tô Trạch, Tô Việt Trạch một mạch dẫn Tô Thần Dật đến phòng mình, ném y vào phòng tắm, Tô Việt Trạch thản nhiên nói: “Tự mình tắm rửa sạch sẽ, anh sẽ lấy bàn chải đánh răng cho em.”

Tô Thần Dật nắm tay áo Tô Việt Trạch cười nịnh nọt: “Anh hai, để em về phòng mình tắm đi, sẽ không làm phiền anh.”

Rút tay áo ra khỏi tay Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch xoay người ra khỏi cửa: “Cho em hai mươi phút.”

Nhìn cánh cửa phòng tắm bị đóng lại, Tô Thần Dật vẻ mặt tuyệt vọng: “Anh hai, em sai rồi, em thật sự sai rồi huhu~ em không bao giờ... bỏ nhà đi nữa a a a!”

“Câm miệng! Còn dài dòng anh liền ném em ra ngoài!”

Nghe thế Tô Thần Dật hưng phấn chạy vội đến cửa: “Quỳ cầu ném một cái!”

“ ... ”

“Hai, anh còn đó không? Cầu ném a! Hai~!”

“ ... ”

32. Chương 32

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thấy ngoài cửa không có động tĩnh, Tô Thần Dật giấu cột hắt hắt tay: “Tôi thừa biết anh nói được không làm được.” Cởi quần áo rồi nhảy vào bồn tắm xả đầy nước ấm, Tô Thần Dật thoải mái nheo mắt, tắm rửa gì đó quả nhiên là sướng nhất!

Ngâm gần nửa giờ Tô Thần Dật mới đứng dậy tắm, sau đó dứt khoát thay áo ngủ. Hơi nước bốc lên theo cánh cửa Tô Thần Dật mở rộng mà bay ra, nước tích trên tóc trượt dọc theo cổ như có như không chui tọt vào trong áo, áo ngủ màu đen khiến cho làn da trắng nõn của Tô Thần Dật càng nổi bật. Ôm quần áo của mình, Tô Thần Dật nín nọt cười: “Anh hai, em tắm xong rồi.”

Mất tự nhiên dời mắt, Tô Việt Trạch lấy máy sấy nhét vào tay Tô Thần Dật rồi nhắc chân bước vào phòng tắm: “Sấy khô, ở đây chờ anh, không được đi đâu.”

“...” Thăng cha này, rốt cuộc anh muốn sao! Nói một tiếng không được à? Để bố quỳ bo mạch* bố cũng chịu, trái tim bé nhỏ của bố không chịu nổi sự dằn vặt này a hỗn đản!

Mở máy sấy, Tô Thần Dật nhanh chóng lấy thẻ sd với usb trong túi vọt ra khỏi phòng, y phải đem đồ về phòng mình khóa kỹ trước khi Tô Việt Trạch đi ra, bằng không Tô Việt Trạch thấy thì xong đời.

Cất đồ xong, Tô Thần Dật lại trở về phòng của Tô Việt Trạch, phòng tắm vẫn vang lên tiếng nước như trước. Tô Thần Dật cầm lấy máy sấy sấy tóc, đáy lòng rối như tơ vò.

Y không biết Tô Việt Trạch dùng cách gì mà có thể tìm được đến bắc ngoại ô, nhưng mà nếu có thể tìm được đến chỗ đó, rõ là thế lực trong tay Tô Việt Trạch không nhỏ, xem như là có Kỳ Viêm tham gia, thế nhưng y tin chắc trong chuyện này Tô Việt Trạch góp phần không ít.

Nếu quả thật như vậy, chuyện tai nạn của chủ nhân thân thể này lúc trước, Tô Việt Trạch chắc chắn là có đầu mối, nếu như Lâm Sanh tra được, y không tin Tô Việt Trạch không tra được, trừ khi Tô Việt Trạch vốn không để tâm đến chủ nhân trước của thân thể này.

Thế nhưng sự thật lại cho thấy Tô Việt Trạch đã có manh mối, chỉ cần nhìn trong khoảng thời gian này mình có bị người theo đuôi không là biết, cái chuyện phái người bảo vệ mình này nhiều ít khiến cho Tô Thần Dật có chút vui mừng, chỉ ít Tô Việt Trạch vẫn còn có chút lương tâm. Bất quá chuyện tai nạn này y vẫn phải nghĩ cách điều tra một chút, bằng không có mình đột tử ở đầu đường mà không hay biết đã xảy ra chuyện gì.

Gian nan lắm mới sấy khô cái đầu, lại thấy Tô Việt Trạch đã ra khỏi phòng tắm, nhìn lồng ngực tinh trắng của hắn, Tô Thần Dật yên lặng dựng ngón giữa dưới đáy lòng, mình không hề đổ kỵ, không hề!

Bày ra vẻ mặt tươi cười tiến đến kéo Tô Việt Trạch ngồi xuống, Tô Thần Dật ân cần mở máy sấy sấy tóc cho Tô Việt Trạch: “Anh, sức gió thế này được chưa?”

Tô Việt Trạch hừ một tiếng nói: “Tạm được.”

“Được rồi!” Ngón tay thon dài chuyển động linh hoạt trong lớp tóc: “Anh hai, hôm qua tâm tình Kỳ Thương không tốt, em theo cậu ta uống ít rượu, sau đó không cẩn thận ngủ mất.”

“...” Uống ít... Nhớ lại đồng vỏ rượu lung tung trong phòng khác, khéo miệng Tô Việt Trạch không khỏi co giật, hần hần là nên khen người này tửu lượng tốt?

Thấy Tô Việt Trạch không nói lời nào, Tô Thần Dật tiếp tục nói: “Em thật sự không muốn bỏ nhà đi đâu, không phải cố ý trắng đêm không về, anh hai, anh phải tin tưởng em.”

Anh có ngu mới tin mày! “Sao điện thoại lại tắt máy?”

“Hừm?” động tác tay Tô Thần Dật dừng lại, khom lưng nhìn Tô Việt Trạch: “Điện thoại em tắt máy?”

Chuyện này hẳn là nên hỏi mày chứ!

Lồng ngực trắng nõn theo động tác của Tô Thần Dật lộ ra một mảng lớn, ngay cả hai điểm nhỏ trên ngực cũng ẩn hiện, quyến rũ lạ kì. Tô Việt Trạch ảo não dời đường nhìn, thẳng oắt con, đừng tùy tiện quyến rũ người khác được không!

Tắt máy sáy, Tô Thần Dật cầm dây điện quần xung quanh: “Chắc là do em không cẩn thận làm tắt điện thoại, anh hai, em thật sự không cố ý, xin hãy nhìn ánh mắt chân thành của em.”

Đủ rồi! Ánh mắt của mày một chút cũng không chân thành được không! “Sau này không được qua đêm bên ngoài, điện thoại phải luôn mở.”

“Vâng! Em biết rồi.” Tô Thần Dật khéo léo bỏ máy sáy vào ngăn kéo: “Anh hai nghỉ ngơi đi, em không quấy rầy anh nữa.”

“Mấy ngày này em không được ra ngoài, anh muốn dẫn em đi chơi đâu đó, em cứ ở trong nhà, anh xử lý xong chuyện của công ty rồi dẫn em đi.”

Động tác nhấc chân của Tô Thần Dật cứng đờ, cứng ngắc quay đầu nhìn về phía Tô Việt Trạch: “Không thể... đi ra ngoài?”

Mặt Tô Việt Trạch không chút thay đổi mà gật đầu: “Cắm tét.”

“Đừng mà!” Tô Thần Dật chạy lên trước mặt ôm tay Tô Việt Trạch: “Anh hai, lần sau em không dám nữa, anh đừng cấm tét em huhuhu!”

Tô Việt Trạch cười nhạt xoa đầu Tô Thần Dật: “Ngoan, hai ngày nữa anh mang em đi chơi.”

“Anh hai, không đi ra ngoài em sẽ chết đó, cho em một con đường sống được không?”

Tô Việt Trạch liếc mắt nhìn Tô Thần Dật: “Em muốn đường sống gì? Công ty hoặc nhà, tự chọn.”

“... Em ở nhà là được rồi, ha ha... Thật ra ở nhà không tồi, ừ, có ăn có uống còn có thể ngủ, tốt lắm.” Tốt con em mày!

“Thật ngoan.” Tô Việt Trạch vui lòng sờ sờ đầu Tô Thần Dật, kéo Tô Thần Dật nằm lên giường, Tô Việt Trạch thuận tay đắp chăn: “Ngủ.”

“Anh hai, anh ngủ đi, em ngủ rồi, ha ha, em xuống hỏi chú Bạch xem thử trưa ăn gì.”

Đưa tay lên cản Tô Thần Dật chuẩn bị chạy ra ngoài, Tô Việt Trạch ung dung nói: “Chú Bạch sẽ lo liệu, em yên tâm.”

Ở đây mới đáng lo nè khôn! Tô Thần Dật dùng dằng đứng dậy: “Em xuống dưới tập thể dục buổi sáng, hôm nay chưa tập.”

“Đừng quấy.” ôm Tô Thần Dật vào trong ngực, Tô Việt Trạch khó chịu nói: “Để anh ngủ một lát.”

“...” Bó xxx! Bó không phải gối ôm nha! Bó cũng không phải làm nghề bồi ngủ! Bó muốn xem usb gì đó a a!

Tô Thần Dật lặng lẽ mở to mắt nhìn trần nhà, bên tai truyền đến tiếng hít thở đều đặn, đủ chưa hả? Bố không ngủ được, huhuhu!

Khi Tô Việt Trạch tỉnh ngủ thì đã là buổi chiều, có lẽ là do thức suốt đêm, nên cảm thấy ngủ ngon không gì sánh được. Cúi đầu nhìn người đang ngủ say trong lòng mình, khóe miệng Tô Việt Trạch khe cong lên, loại cảm giác này hình như không tệ lắm...

“Anh! Anh dậy rồi! Mau mau, thả ra, em nghẹn chết rồi.”

“...” Điều kiện tiên quyết là người này không nên tỉnh.

Tô Việt Trạch thả lỏng tay, Tô Thần Dật lập tức xòe chân xòe tay chạy vào phòng tắm, sau khi xả xong một trận, Tô Thần Dật cảm thấy toàn thân thoải mái không gì sánh bằng. Đi ra khỏi phòng tắm, Tô Việt Trạch đã gấp chăn, thói quen này bị Tô Thần Dật ép mà thành. Tuy rằng gấp không đẹp, nhưng cũng có góc có cạnh. Tô Thần Dật hờn hờ vờ vờ vai Tô Việt Trạch: “Không tệ, tốc độ càng lúc càng nhanh.”

“...” Lẽ nào mỗi lần anh gấp chăn mành đều chạy đến tính thời gian sao? Tại sao anh không biết!

“Em về phòng thay quần áo.” Tô Thần Dật cảm rờn ra khỏi phòng: “Cơm sáng cơm trưa còn chưa ăn, đói muốn chết!”

Cho nên mành đang trá hình chỉ trích anh sao? Tô Việt Trạch vẻ mặt căm giận, anh tìm mành cả đêm không ngủ, để mành ngủ cùng anh một chút thì đã làm sao? Hả? Làm sao! Thằng nhóc vô lương tâm này!

Trở về phòng thay quần áo rồi rửa mặt, Tô Thần Dật mang dép lê loạt xoạt đi xuống lầu: “Chú Bạch, có gì ăn không? Đói muốn chếtttttt~~~”

Chú Bạch hờ hững liếc nhìn Tô Thần Dật: “Nhị thiếu chờ, phòng bếp lập tức làm xong.”

Tô Thần Dật yên lặng lết đến bên cạnh A Hồ thấp giọng hỏi: “Cha anh đến thời kì mãn kinh rồi phải không?”

“... Nhị thiếu, đàn ông cũng có thời kì mãn kinh hở?”

“Cha anh kì kì sao đó? Chắc chắn là đến thời kì mãn kinh rồi!”

A Hồ gật đầu phụ họa: “Tôi cũng thấy cha tôi kì kì, cậu nói có phải tôi làm gì đó không đúng khiến ông bực mình không?”

Tô Thần Dật đồng cảm vờ vai A Hồ: “Thời buổi giờ hiểu tử khó làm, tôi hiểu ý anh!”

“...” Nhị thiếu, cậu quan tâm nhầm vấn đề rồi?

Quản gia Bạch “...” Mấy người khiêm tốn một chút đi, tôi nghe được toàn bộ rồi.

Thấy Tô Việt Trạch xuống lầu, Quản gia Bạch lập tức cung kính nói: “Thiếu gia.”

Liếc nhìn hai người đang xì xào bàn tán ở nhà ăn, khóe miệng Tô Việt Trạch giật giật nhìn quản gia Bạch: “Cơm xong chưa?”

“Mười phút nữa là xong.”

Tô Việt Trạch gật đầu, đi về phía Tô Thần Dật: “Đang nói chuyện gì vậy?”

“Anh hai, em phát hiện ra một bí mật.” Tô Thần Dật tỏ vẻ thần bí đi đến trước mặt Tô Việt Trạch: “Em nói anh nghe, chú Bạch hình như đến thời kì mãn kinh rồi, anh bớt ít việc cho chút ấy, thời buổi giờ áp lực lớn cũng là do tích tụ mà thành.”

“...” quản gia Bạch co quắp khóe miệng, nhị thiếu, tôi có nên cảm ơn sự quan tâm của cậu không?

Tô Việt Trạch liếc nhìn quản gia Bạch có chút lạ mà gật đầu: “Em nói đúng, anh sẽ trực tiếp cho chú Bạch trông chừng em.”

Khóe miệng quản gia Bạch khe nhếch, thiếu gia cao kiến! Sau này cậu cũng không cần nửa đêm nửa hôm ra ngoài tìm nhị thiếu.

Tô Thần Dật lặng lẽ xoay người đi về phía bàn ăn: “A Hổ, mặt trăng đêm nay thật tròn aha ha.”

A Hổ nghiêng đầu nhìn cửa sổ một lát, rầu rĩ đáp: “Nhị thiếu, bây giờ bên ngoài còn mặt trời mà...”

Tô Thần Dật âm trầm nhìn A Hổ: “Tôi tình nguyện nhìn thành mặt trăng không được à?”

A Hổ cẩn thận lùi về sau, được, cậu muốn nhìn nó thành sao hỏa tui cũng không có ý kiến!

Ăn cơm trưa xong, Tô Thần Dật tìm cơ chạy về phòng. Vào phòng, Tô Thần Dật lấy ra cái thẻ sd với cái usb đã cất trước đó chạy về phía máy tính. Cắm thẻ sd cắm vào đầu đọc rồi cắm vào máy tính, Tô Thần Dật nôn nóng mở ra, bên trong có hơn mười tấm hình, trong hình đều chỉ có một mình Cố Thiệu Kiệt, bóng lưng, sườn mặt, góc lớn góc nhỏ đều có. Tô Thần Dật chợt cảm thấy không biết nói gì, thẳng oắt này thích Cố Thiệu Kiệt đến phát cuồng!

Khi đang chuẩn bị tắt đi thì một video dưới góc hấp dẫn ánh mắt của Tô Thần Dật, mở video ra, Tô Thần Dật bình tĩnh bưng chén nước lên, đợi biểu tượng loading trên trình phát chuyển động, y thật ra muốn xem người nọ có phải là phát cuồng thật hay không mà ngay cả video cũng quay lại.

Khi hình ảnh video phát ra màn hình, động tác uống nước của Tô Thần Dật dừng lại: “Phụt!!!” Vô số bọt nước văng ra: “Con mẹ nó đây là cái đêch gì!”

Trong video, hai người đàn ông trần truồng đang vật lộn kịch liệt, anh sờ em, em sờ anh, sau đó ôm nhau, sau đó...

“Tiểu Dật, em đang xem cái gì?”

• • • • •

*Quỳ bo mạch là quỳ lên bo mạch điện tử. Giống bên mình quỳ lên vỏ mít ấy =))), thời buổi hiện đại rồi bên bên Tàu không có ván giặt để quỳ nên chuyển sang quỳ bo mạch =)))))), chỗ này thực ra chẳng cần giải thích nhưng đang rảnh hơi nên...

33. Chương 33

“Tiểu Dật, em đang xem cái gì?”

Tô Thần Dật cứng người, tay chân luống cuống tắt video xoay người che màn hình máy tính: “Anh, sao anh vào đây?” Không biết phép tắc gõ cửa trước khi vào phòng à!

“Em đang xem gì vậy?”

Tô Thần Dật lặng một chút rồi lập tức ha ha cười: “Gì đâu, một bộ phim.”

“Ừm a... nhẹ, nhẹ chút.”

“...” Đậu mợ! Không phải mình tắt rồi sao! Âm thanh này là ở đâu lòi ra hả khốn!

“Phim?”

Tô Thần Dật cười gượng: “Dạ, đúng rồi, ha ha ha ha.”

“Ừm... a... a..”

“...” Bố xxx! Đừng rên nữa khốn! Bố bị mày hại chết rồi!

Tô Việt Trạch vậy mà gật đầu: “Thuận tiện học hỏi một chút hả?”

Học con em anh! Anh tới học thử đi! Một tiếng rên dâm dăng lại vang lên, Tô Thần Dật lúng túng đưa tay lên tắt âm thanh. Tô Thần Dật cười gượng đáp: “Có gì tốt mà học đâu, haha...”

Thấy vẻ lúng lúng trong đôi mắt của Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch giật mình mà gật đầu: “Chuyện này đúng là không cần học.”

“...” Mợ, rốt cuộc anh muốn nói chuyện gì?

Tô Việt Trạch cười nhạt đến gần Tô Thần Dật: “Anh nhớ rõ em đã nói mình thích phụ nữ?”

Theo nhịp chân Tô Việt Trạch lùi về phía sau, Tô Thần Dật thản nhiên đáp: “Đúng, đúng thế.”

“Vậy sao tự dừng xem cái này? Hửm?”

Phía sau là cái bàn, Tô Thần Dật không thể lùi được nữa, dính sát vào mép bàn: “Lúc này vô ý mở trúng, ha ha...”

Đứng lại trước mặt Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch đưa hai tay chống lên cái bàn phía sau lưng Tô Thần Dật, ghé sát vào người Tô Thần Dật, thâm sâu nói: “Cái vô ý của Tiểu Dật thật rất là vô ý...”

“Dạ, đúng?” Tô Thần Dật ngả người ra phía sau, khoảng cách gần như thế khiến y hơi mất tự nhiên, trong đầu tự dựng xuất hiện hình ảnh vừa hiện lên trong video, Tô Thần Dật có chút lúng túng đưa tay lên để trước ngực Tô Việt Trạch: “Em chỉ là mở nhầm thôi.”

Tô Việt Trạch áp sát vào bên tai Tô Thần Dật dùng giọng nói trầm thấp nói: “Tiểu Dật có phải có người thích rồi không?”

“Không, không có.” Hơi thở ấm áp thoang thoảng bên tai, mặt Tô Thần Dật lập tức đỏ lên: “Anh...”

“Hửm?”

Bả vai nặng trĩu, Tô Việt Trạch đã tựa đầu lên vai, Tô Thần Dật chợt cảm thấy cằm nín, đậu xanh rau má, rốt cuộc anh muốn cái gì hả khôn!

Tô Thần Dật đẩy Tô Việt Trạch ra: “Anh, anh tìm em có chuyện gì sao?”

“Không có gì, tới nhìn em một chút.”

“...” Anh thật biết chọn thời gian!

“Tiểu Dật...”

Thanh âm gần như thầm thì khiến cho lòng dạ Tô Thần Dật run lên, Tô đại gia, anh bắt đầu trá hình dần vật trái tim yếu ớt nhỏ bé của tôi đấy à?

“Anh hai, rốt cuộc anh muốn nói gì?”

Thở dài trong bụng một tiếng, Tô Việt Trạch đứng thẳng người vỗ vỗ vai Tô Thần Dật: “Loại phim này xem ít một chút, tuổi em bây giờ là thời điểm dễ rung động, có thắc mắc gì cứ tới hỏi anh, đừng ra ngoài làm loạn, biết chưa?”

“...” Anh mới làm loạn, cả nhà anh mới... Ặc, giờ tôi đối với mấy chuyện hư hỏng không có hứng thú được không!

“Nếu như em có người thích, nói cho anh một tiếng, để anh chuẩn bị tâm lý.”

“...” Để anh tính toán diệt người ta sao?

“Anh ra đây, đừng xem phim nữa, chơi game đi, có việc thì kêu anh.”

“Anh hai đi thông thả.” Anh hai tái tiện. (“kiến” trong tái kiến (zaijian): hện gặp lại đồng âm với từ “tiện” – đề tiện, tỉ tiện... đều phát âm là “jian”).

Tô Việt Trạch chân trước bước ra khỏi cửa, chân sau Tô Thần Dật đã khóa trái cửa phòng, còn chưa yên tâm mà kiểm tra lại một lần nữa, bấy giờ mới đến trước máy tính, nhìn khung phát dưới góc phải màn hình, khoe miệng Tô Thần Dật co giật, mẹ nó lằng quằng nửa ngày thì ra là chế độ minimize!

Mở trình phát lên, một hình nhảy ra khiến cho Tô Thần Dật run lên một cái, trên ga giường caro xanh trắng một vùng đỏ au, người đàn ông nào đó lúc này còn đang xxx nhau giờ đã bẹp dí trên giường, lỗ máu sau lưng vẫn không ngừng chảy máu ra ngoài. Một người đàn ông khác bị hai tên đồ đen to con bộ dáng hung dữ đè rạp mặt đất, vẻ mặt khủng hoảng, trên người cũng dính vết máu.

Một gã mặc áo sơ mi trắng đứng trước mặt người đàn ông đó, đưa lưng về phía ông kính, hai tay đút trong túi, dáng vẻ hình như rất nhàn nhã. Cũng không biết gã đó nói gì, người trên mặt đất về mặt cầu xin, cái miệng hé ra khép lại.

Tô Thần Dật nhú nhú mày lấy earphone từ trong ngăn kéo ra cắm vào máy tính, rồi đem video kéo lùi lại. Lúc này video vẫn còn diễn ra một màn nóng hực trời, hai người đàn ông trần truồng đang vận động pít tông không biết mệt, mặt người hưởng thụ đỏ ửng, biểu tình vừa khổ sở vừa sung sướng, tiếng rên ưm ưm a a khiến cho Tô Thần Dật run rẩy cả tim gan.

Không thể không nói, đoạn video này lần nữa khiến nhận thức y mở mang, phải nói là, sau khi sống lại, nhận thức y không ngừng mở mang. Y thấy, đàn ông với nhau đơn giản chỉ có ôm ôm hôn hôn sờ sờ, có dục vọng thì giúp nhau thỏa dục, thế nhưng, khi xem video này y mới biết được, thì ra đàn ông với đàn ông còn có thể làm như vậy.

Bộ não của Tô Thần Dật lặng lẽ bật ra hình ảnh hoa cúc mềm mại của mình bị vật gì đó xâm nhập, cả người lập tức nổi da gà, bố là thằng! Thằng!!!!

“Rầm” một tiếng vang thật lớn, hai tên đồ đen to con hung hăng vào phòng, hai người đang vận động còn chưa kịp phản ứng, phía sau lưng của người bên trên đã thủng một lỗ máu. Người bên dưới hô to một tiếng, thân thể không ngừng run rẩy.

Hai tên đồ đen to con đi đến trước giường, một tên nhấc người đàn ông đã lặng ngắt lên, tên còn lại nắm lấy người đàn ông còn đang thét chói tai lôi xuống giường ném xuống đất.

Ngay sau đó, gã đàn ông mặc sơ mi trắng xuất hiện trong màn ảnh, hai tay gã ta đút túi, bộ dáng nhàn nhã, thế nhưng giữa hai lông mày là thoáng ẩn chút sát khí. Tô Thần Dật hơi híp mắt mắt, người trong video không ai khác, chính là Cố Thiệu Kiệt!

Cố Thiệu Kiệt đi đến rồi đứng lại trước mặt người đang bị đè rạp trên mặt đất: “Lá gan của cậu không nhỏ, nhỉ?”

“Cố Cố Cố thiếu, em sai rồi, em là bị ép buộc, em thật sự bị ép buộc, anh tha cho em.”

“Hửm? Sao tôi lại cảm thấy bộ dáng cậu rất hưởng thụ nhỉ.”

Người đàn ông lúc đầu ngẩn ra, sau đó càng hoảng loạn: “Cố thiếu, là hấn dụ dỗ em, không phải ý của em, Cố thiếu, anh tha cho em đi, xin anh, em không dám nữa.”

“Nhưng người phản bội tôi đều sẽ có kết quả không tốt, à, cậu nói tôi phải trừng phạt cậu thế nào mới được đây?”

“Cố thiếu, em sai rồi, em thật sự sai rồi, tha em lần này thôi, em không dám nữa, xin anh...”

Cố Thiệu Kiệt cười nhạt một tiếng: “Tôi nhớ là đã cảnh cáo với cậu không nên phản bội tôi, cậu dám làm ra chuyện này, thì đã sẵn sàng chuẩn bị nhận trừng phạt. Người đó, quay người trên giường lại, tôi thật sự muốn nhìn đó rốt cuộc là hạng người gì mà lại khiến cho cục cưng của mình không màn hậu quả phản bội mình.”

Một tên vệ sĩ áo đen cung kính gập đầu buông người đàn ông ra rồi đi đến bên giường.

“À, che cái thân buồn nôn đó lại đi, tôi chỉ xem mặt.”

“Cố thiếu, em thật sự sai rồi, xin anh tha cho em.” Người đàn ông quỳ trên mặt đất không ngừng dập đầu: “Em sẽ không dám nữa, xin anh.”

Cố Thiệu Kiệt cũng không để ý đến người nọ, xoay người nhìn về phía chiếc giường: “Ồ, đây không phải là tiểu minh tinh à, gương mặt này quả thật ưa nhìn, nhưng mà...” Cố Thiệu Kiệt xoay người từ trên nhìn xuống người-trên-mặt-đất: “Loại người bị người người dè này mà cậu cũng muốn, tôi nên nói cậu thế này là được hay không đây?”

Cố thiếu, em không dám, thật không dám nữa, xin anh tha cho em lần này thôi, xin anh.”

“Ngoại trừ mấy câu đó cậu không còn muốn nói gì khác sao? Hừm? Ví dụ như trộm thứ gì đó của tôi.”

“Cố thiếu, em không có lấy đồ của anh, thật sự không có, Cố thiếu, anh phải tin em.”

Cố Thiệu Kiệt nâng cằm người đàn ông lên, tên áo đen lập tức hiểu ý móc súng lục ra để lên đầu người nọ: “Đưa thứ đó ra đây, tôi sẽ cân nhắc không giết cậu.”

Người đàn ông bị dọa đến mặt cắt không còn chút máu: “Cố thiếu, em thật sự không lấy đồ của anh, anh cho em biết đó là thứ gì, em giúp anh tìm đền lại có được không?”

“Tôi đếm tới ba, không giao ra thì cậu theo tình nhân xuống dưới đi, một.”

“Cố thiếu, em thật sự không lấy đồ của anh, thật sự không có.”

“Hai.”

Tên áo đen mở chốt an toàn, dí họng súng về phía trước.

”Thứ đó em đưa cho A Bân, xin anh đừng giết em. Thứ đó là hắc bắt em trộm, Cố thiếu, em nói hết rồi, xin anh đừng giết em.:

“Nói vậy, tôi muốn lấy lại đồ thì phải hỏi thằng người chết này?”

“Cố thiếu, em giúp anh tìm, em đến nhà hắn tìm giúp anh, anh đừng giết em.”

Cố Thiệu Kiệt cười khê một tiếng: “Việc này không phiền đến cậu, cậu hắn nên xuống dưới theo tình nhân của mình đi, đừng để cho người ta chờ, không hay lắm?”

“Cố thiếu, đừng giết em, xin anh đừng giết em, anh muốn em làm gì em cũng đồng ý, xin anh đừng giết em.”

“Đầu tiên là phản bội rồi lại lọc lừa, không giết cậu thì tôi thấy có lỗi với chính mình, cậu ở đâu thiếu thao như thế nào, thì tôi thưởng cho cậu viên đạn là được rồi.”

Một tên áo đen lập tức nắm đầu người nọ dấm lên mặt đất khiến cho mông người đó nhô lên cao, một tên áo đen khác cầm họng súng lui về phía sau, để trên hậu huyệt người nọ.

“Đừng mà, Cố thiếu em sai rồi, xin anh tha em, em... A!”

Trong nháy mắt vết máu đỏ sẫm lan đầy nền, người lúc nãy mới vừa còn xin tha thứ đã té ngã trên mặt đất cô giật vài cái rồi im bất.

Tên áo đen rút khăn tay ra, mặt không đổi sắc lau họng súng, tên còn lại cúi đầu đứng bên, bộ dáng cung kính.

“Thu thập sạch sẽ.”

“Vâng.”

Đến khi Cố Thiệu Kiệt rời phòng, đoạn video này mới kết thúc. Tô Thần Dật lẳng lặng nhìn màn hình trình phát hiện đen, trong lòng chấn động. Vốn chỉ tưởng đó là một đoạn phim nóng, không ngờ sau đó lại là cảnh tượng này, xem ra người nọ hình như là người của Cố Thiệu Kiệt, phản bội Cố Thiệu Kiệt còn chưa nói, mà lại bị Cố Thiệu Kiệt bắt tại trận mới chết chứ.

Chỉ là, vì sao chủ nhân nguyên bản của thân thể này lại có đoạn video này? Hơn nữa thứ Cố Thiệu Kiệt nhắc đến trong video rốt cuộc là gì? Lê nào... Trước đây Cố Thiệu Kiệt bắt y đưa thứ đó hay là đoạn video này? Thảo nào chủ nhân trước của thân thể này giấu thể nhớ này kĩ như vậy, chỉ là, người này không phải thích Cố Thiệu Kiệt sao? Tại sao lại muốn giấu đoạn video này? Chẳng lẽ là để uy hiếp Cố Thiệu Kiệt?

Không, dựa vào năng lực của Cố Thiệu Kiệt, chỉ bằng đoạn video này thì vốn không đủ để uy hiếp gã, như vậy, trong tay người này chắc chắn có thứ gì đó quan trọng hơn.

Nghĩ thế, Tô Thần Dật không khỏi đưa mắt chuyển đến cái usb màu đen trên bàn, cái usb này đặt cùng chỗ với thẻ nhớ, xem ra bên trong chắc chắn cũng có thứ gì đó quan trọng.

May là vừa rồi y tắt âm thanh, bằng không, nếu để cho Tô Việt Trạch nghe đoạn đối thoại phía sau, y thực sự hết đường chối cãi, làm không tốt cái mạng nhỏ này cũng phải nộp lên.

Tô Thần Dật thầm may mắn mà vượt vượt ngực, cầm usb cắm vào máy vi tính, y thật sự muốn xem thử bên trong rốt cuộc có thứ gì quan trọng đến vậy.

34. Chương 34

Tô Thần Dật lặng lẽ mở to mắt nhìn một mớ mã hiệu lằng quằng trên màn hình, vô số cây đậu xanh rau má lớn nhón mọc lên trước mặt, thẳng này làm hai lớp khóa thì thôi đi, cái usb rách nát này mà còn dùng cái mã hóa phức tạp như vậy để chi hả khôn! Tô Thần Dật cau kinh vò đầu bứt tóc mình, y đem hết vốn hiểu biết của mình ra mà vẫn như cũ – không thể giải được mật mã.

Vì y không biết bên trong rốt cuộc là thứ gì, nên không dám tìm người phá giúp. Nhưng cố tình y vừa vặn là loại người vô cùng hiếu kỳ, càng không cho y xem, y lại càng muốn biết bên trong là thứ gì.

Vốn cho rằng chỉ bằng mấy năm hiểu biết của bản thân là có thể phá mở, thế nhưng hiện thực lại rất tàn khốc, những thứ y tự học không đủ dùng, với lại y cũng có mấy khi đọc sách đâu! Thằng oắt con chú mày mã hóa cũng mệt người lắm đi!

Thất bại rút usb rồi nhét thẻ sd vào (để) mã hóa tăng cường, cuối cùng y cầm hai thứ đó bỏ vào hòm kho báu của mình, xem ra, usb gì đó phải chờ y có thể phá giải có có thể nhìn. Tuy rằng thời gian sẽ rất lâu rất mệt người, nhưng mà có thể giải được thì sẽ chứng minh được kỹ thuật của hắn đã nâng lên một cấp, dù sao thì thứ này đang ở trong tay y, y căn bản không cần lo lắng.

Cất đồ xong, Tô Thần Dật lại quay về trước máy vi tính lượn lờ trên diễn đàn, cùng một đám I.T khiên giáo war một trận, sau khi tiếp tục học tập chút kinh nghiệm truyền đạt của một số cao nhân, Tô Thần Dật hài lòng mà tắt diễn đàn chuẩn bị thực chiến. Nói đến lý do y đối với mã hóa thấy hứng thú chẳng qua là y có thể nhờ vào một cái dây cáp mà táy máy khắp nơi, tuy rằng thường thường y xâm nhập vào đúng lúc người ta đang xem phim 3x, cũng thường bị virus đánh bom các phần mềm trong máy, nhưng những điều này hoàn toàn không ảnh hưởng đến cái sở thích táy máy của y. (Đang nói chuyện Tô Thần Dật đang đi hack máy tính ấy mà)

Bất quá cái lĩnh vực này cũng không dễ táy máy đến vậy, có đợt, y xui xẻo vào trúng máy của dân I.T, kết quả bị người ta phản kích không nói, còn bị mắng đến té tát. Hơn nữa còn có lần nào đó, CPU của y bị dân IT trực tiếp phá nát*, hại y thiếu chút nữa bị sự phụ đuổi ra khỏi nhà. (* Đi hack máy tính của người ta bị người ta hack lại =))~)

Bất quá, kỹ thuật cũng dần được tôi luyện, chỉ ít y sẽ không giống như trước đây, thường thường bị bọn hacker kick ra, trừ khi không cẩn thận đụng phải thanh niên cứng. Hơn hết, lúc y sống trong người còn

có thể giúp người khác giết virus tô đẹp cho đời.

Theo thói quen kiểm tra máy tính một lát, Tô Thần Dật bấy giờ mới mở công cụ xâm nhập. Sau khi suy tư một hồi, Tô Thần Dật quyết định thử xem có thể xâm nhập máy tính của Tô Việt Trạch hay không, dù sao cũng đang rảnh đời.

Tô Thần Dật vừa thông thạo động tác vừa oán giận: “Lỗi hổng thật khó tìm, làm mật mã phức tạp như vậy làm gì chứ.”

Khi nhìn thấy icon máy tính nhỏ tí trên màn hình, khoe miệng Tô Thần Dật không khỏi cong lên: “Mẹ nó cuối cùng cũng vượt qua được.” Kích đúp vào, trên màn hình liền hiện ra một phần văn bản, trên góc văn bản là mấy chữ: “Hợp đồng Sùng Thiên”. Tô Thần Dật bĩu môi, xem ra Tô Việt Trạch đang xem tài liệu hợp đồng.

Lấy được quyền khổng chế máy vi tính của Tô Việt Trạch, Tô Thần Dật cười híp mắt mở Notepad ra bắt đầu gõ chữ.

– *Nha! Máy tính thiệt sạch sẽ, tường lửa cao thiệt đấy, vượt qua thiệt khó.*

“...” Tô Việt Trạch lặng lẽ nhìn chằm chằm khung notepad trên màn hình vi tính, một hàng chữ kia khiến hấn bức mình không gì bằng, mẹ nó vì sao máy tính đã được bộ kỹ thuật xử lý mà vẫn bị hacker ghé thăm!

– *Đang xem hợp đồng hả? Thật chăm chỉ, nhưng mà chú em yên tâm, anh dạo chơi một chút, không tiết lộ bí mật của chú em. Đừng có đột ngột tắt máy nha, bằng không lần sau anh trực tiếp gài Trojan* cho chú em.*

(*Trojan: một loại phần mềm ác tính)

“...” BỐ xxx! Còn có thể không biết xấu hổ hơn à? Nghênh ngang xâm nhập máy tính của người ta thì thôi đi, còn dám uy hiếp hấn.

Nghĩ đến lúc này Tô Việt Trạch đang đen mặt, Tô Thần Dật chợt cảm thấy tâm trạng thật tốt, đầu ngón tay gõ nhẹ, Tô Thần Dật bắt đầu càn quét mấy ổ đĩa trong hệ thống.

Trong máy tính đều là một đồng hợp đồng văn kiện thư thông báo này nọ khiến cho Tô Thần Dật chợt cảm thấy không biết nên nói gì, xem ra Tô Việt Trạch còn là một tên cuồng công việc. Lại lần nữa mở notepad ra.

– *Toàn là mấy thứ xàm xí, chán ngắt, anh đi đây, hẹn gặp lại! Chừng nào rảnh rồi sẽ tới thăm chú em.*

Xin đại ca đừng tới nữa được không? Tô Việt Trạch “bộp” một tiếng khép laptop lại mang ra khỏi phòng

làm việc.

“Thiếu gia.”

Tô Việt Trạch mặt vô cảm gật đầu: “Tôi ra ngoài một chút, trông chừng Tiểu Dật, đừng để nó ra ngoài.”

“Vâng, thiếu gia.”

Nghe tiếng bước chân xa dần ngoài cửa, Tô Thần Dật vui vẻ nhảy lên giường ôm chăn lăn lộn: “Cho anh cầm (túc), đáng đời!”

Tô Việt Trạch đi ra ngoài đến giờ cơm tối cũng chưa trở lại. Tô Thần Dật chán nản ngồi trước bàn ăn, không còn cách nào, mỗi lần y muốn động đũa thì quản gia Bạch lại dùng một ánh mắt u oán nhìn y, kiểu như – Thiếu gia còn ở bên ngoài làm việc khổ cực, sao cậu có thể ăn trước chứ?

Vì vậy, Tô Thần Dật ai oán, y biết Tô Việt Trạch cầm máy vi tính đến công ty tìm người của bộ kỹ thuật, thế nhưng có cần lâu thế vậy không hả khốn! Sớm biết thế thì sẽ không nói với hắn! Đúng là hại mình hại người mà!

Khi quản gia Bạch lần thứ ba bưng đồ ăn về bếp hâm nóng thì Tô Việt Trạch trở về, trên tay còn cầm laptop, thấy Tô Thần Dật nằm sấp trên bàn cơm, Tô Việt Trạch đến trước bàn ăn ngồi xuống hỏi: “Sao không ăn trước đi?”

Tô Thần Dật nhấc mí mắt lên, yếu ớt nói: “Chờ anh đó.”

“...” Cái bộ dáng miễn cưỡng này của mày là sao! Anh không bắt mày chờ được chứ!

Sai người giúp việc đem đồ ăn lên bàn, quản gia Bạch cung kính đứng một bên: “Thiếu gia.”

Đưa laptop cho quản gia Bạch, Tô Việt Trạch liếc mắt về phía Tô Thần Dật nâng nâng cằm – Chú để nó chờ tôi?

Quản gia Bạch nhận lấy máy tính nhìn không chớp mắt mà rời đi, mình không thấy cái gì hết.

“...” Khóe miệng Tô Việt Trạch co giật, hắn đây là bị bỏ lơ sao?

Đồ ăn bày lên hết, Tô Thần Dật không kịp chờ mà cầm đũa lên bắt đầu càn quét, có trời biết y đã đói đến xanh mắt, thời buổi giờ, thiếu gia cũng không dễ làm a, phải nhìn sắc mặt người khác thì chưa nói, còn phải đối bụng.

Thuần thực gấp đồ ăn cho Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch ân cần nói: “Ăn từ từ, vội vàng như vậy làm gì.”

Còn không phải vì anh! Tô Thần Dật trừng mắt nhìn Tô Việt Trạch một cái rồi tiếp tục vùi đầu ăn uống. Cho đến khi ăn no được năm phần Tô Thần Dật bấy giờ mới thả chậm tốc độ, hỏi xa hỏi gần: “Anh, không phải hôm nay anh được nghỉ sao? Sao lại đến công ty?”

Động tác gấp đồ ăn của Tô Việt Trạch dừng lại, sắc mặt không khỏi đen hai phần, nếu như không phải do tên hacker chết tiệt kia, đúng là hôm nay hẳn được nghỉ!

Thấy Tô Việt Trạch buồn bực, Tô Thần Dật không khỏi cười trộm dưới đáy lòng, đáng đời! Khuôn mặt lại giả vờ tò mò hỏi: “Anh, anh sao thế? Công ty xảy ra chuyện gì sao?”

“Không có gì, chỉ là quên mang tài liệu.”

Nghe thế Tô Thần Dật gạt đầu, lập tức trách cứ: “Lần sau đừng sơ ý như vậy, lớn rồi sao cứ hay quên thế?”

“...” Thăng nhóc mày đây là đang đang dạy dỗ anh sao? Nói nghe thật trơn tru! Tô Việt Trạch để đũa xuống, đứng lên: “Em ăn đi, anh lên lầu trước.”

“Sao anh có thể như thế!” Tô Thần Dật vẽ mặt lên án: “Em đói bụng chờ anh, kết quả anh chưa ăn được hai miếng đã nói không ăn, sao anh không nói sớm! Không biết đói bụng rất khó chịu hả! Hay là nói anh mới ăn ở ngoài về? Em muốn tố cáo anh ngược đãi!”

“Xong chưa?” vẽ mặt Tô Việt Trạch âm trầm, vốn đã bực mình chuyện máy tính bị xâm nhập, đám người kỹ thuật kia nghĩ cả buổi mới sửa được lỗi hỏng. Vất vả lắm mới về nhà, cứ tưởng tâm tình vui vẻ hơn được một chút, ai dè thằng oắt Tô Thần Dật này cứ đổ dầu vào lửa, hẳn tức đến no bụng luôn rồi!

“Chưa xong!” Tô Thần Dật tức giận nói: “Lần sau không ăn cơm thì nói trước một tiếng, để cho người khác đói bụng chờ anh thật bất lịch sự! Anh là anh em cũng không thể đối xử với em như vậy!”

Anh từ trước tới giờ chưa từng bắt mày đói bụng chờ anh được chứ? Được rồi, nếu như đó là ý của chú Bạch... Tô Việt Trạch dỗ dành xoa xoa đầu Tô Thần Dật: “Lần sau sẽ không, ngoan, ăn cơm đi, anh đi tắm.”

“Không được! Em chờ anh lâu như vậy, anh ít gì cũng phải chờ em ăn xong mới được đi!”

“...” Để anh nhìn mày ăn hả? Đẻ nên bực bội dưới đáy lòng, Tô Việt Trạch dịu dàng nói: “Đừng cáu kỉnh nữa, ngoan một chút, hửm?”

“Oh” Tô Thần Dật cụt hứng rũ vai: “Vậy anh đi đi.”

Tô Việt Trạch gật đầu xoay người rời đi, bây giờ hắn có rất chuyện cần làm. Tuy rằng hacker bảo không có hứng thú với tài liệu của hắn, nhưng vì lý do an toàn, hắn phải nhanh chóng đem mấy tài liệu quan trọng sửa sang lại một chút. Về phần Tô Thần Dật, cứ để y cấu kình, khi nào hắn xong việc rồi mới tới đỡ y một chút.

Mãi đến khi không nhìn thấy bóng dáng của Tô Việt Trạch, Tô Thần Dật bây giờ mới tiếp tục cầm đũa nhét đồ ăn vào miệng, đáy lòng khoan khoái không gì sánh được. Tưởng ông đây không biết anh muốn đi chuẩn bị tài liệu sao? À... cứ từ từ mà dần vật thôi.

Làm cho Tô Việt Trạch chịu thua, Tô Thần Dật thấy thoải mái không gì sánh bằng, ngay cả oán giận việc Tô Việt Trạch gián tiếp hại chết y trước đây cũng giảm không ít. Cuộc sống này á, còn rất dài, lúc nào không thoải mái thì cứ vượt tường lửa mà quấy rối hắn một chút, buồn bực trong lòng cũng lập tức tiêu tán – công cụ chữa trị Việt Trạch, ai xài nấy biết.

Đến khi ăn no được tám phần, Tô Thần Dật bây giờ hài lòng ư ử hát khê mà lên lầu, người này chỉ cần sống vui, ăn ngon. Về đến phòng tắm thay áo ngủ, Tô Thần Dật lại chạy đến trước máy tính đăng nhập vào diễn đàn rà post. Lần này Tô Việt Trạch đến công ty chắc chắn là để đám người bộ kỹ thuật bịt lỗ hổng, lần sau muốn xâm nhập chắc hơi khó, y phải đi học hỏi kinh nghiệm của mấy anh trùm.

Vất vả và được một cái topic phá mã, điện thoại không đúng lúc vang lên, nhìn màn hình hiển thị, Tô Thần Dật nhấn nút tiếp, để điện thoại sát bên tai: “Sao thế Tiểu Nghị Tử?”

“Anh, cứu em! Em bị Cường tử chặn đầu, giờ đang chạy trốn chết, mau tới cứu em!”

Tô Thần Dật tắt máy tính, đứng lên: “Mày đang ở đâu?”

“Phố Đông, cách Huyền Hiêu không xa, anh mau tới a a a, em đỡ không nổi!”

“Mẹ! Mày lại...” khóe miệng Tô Thần Dật co giật mà nhìn màn hình hiển thị cuộc gọi kết thúc, mày không chọn chỗ khác được sao? Đó là địa bàn của Cố Thiệu Kiệt đó khốn!

35. Chương 35

Tô Thần Dật chà mặt, nhận mệnh mà thay quần áo, tuy rằng bởi vì thân thể này mà y mới quen biết Hứa Nghị, nhưng mà cùng Hứa Nghị tiếp xúc được đôi lần, thâm tâm y đã đem Hứa Nghị trở thành bạn. Tô Thần Dật y tuy thô thì có thô nhưng mà vẫn rất có nghĩa khí.

Nhanh chóng thay đồ rồi cầm điện thoại và ví tiền, Tô Thần Dật chạy bay xuống lầu.

Thấy Tô Thần Dật chạy một mạch đến cửa trước đối giày, nhận thấy bất thường, quản gia Bạch vội vàng chạy đến cửa ngăn trở lối đi của Tô Thần Dật: “Nhị thiếu, cậu không thể ra ngoài.”

“Chú Bạch để tôi đi một lát, tôi có việc gấp, lập tức về ngay.”

Đối với sự từ chối của Tô Thần Dật, quần gia Bạch vẫn thờ ơ như trước cố chấp chặn trước cửa: “Đại thiếu đã dặn dò không thể để cho cậu đi ra ngoài, mong nhị thiếu không làm khó tôi.”

Nhớ đến cuộc gọi ồn ào của Hứa Nghị vừa rồi, Tô Thần Dật có chút nóng nảy: “Tôi về sẽ giải thích cho anh hai, chú tránh ra.”

“Xin nhị thiếu trở về phòng.”

“Tôi không rảnh ở đây tốn thời gian với chú.” Tô Thần Dật lách người tránh khỏi quần gia Bạch bước nhanh ra khỏi cửa.

Tô Thần Dật tránh né như lươn khiến cho quần gia Bạch ngẩn ra, lập tức quát về phía cửa lớn: “Ngăn nhị thiếu lại, không cho cậu ấy ra ngoài!”

Vừa dứt lời, hai gã vệ sĩ lập tức xuất hiện ở ngoài cửa lớn chặn đường Tô Thần Dật: “Xin nhị thiếu trở về.”

Tính tính Tô Thần Dật vốn không mấy ôn hòa, hơn nữa bị cản đường nhiều lần, tuy là y tự bắt mình nhịn xuống nhưng cũng không khỏi bắt đầu nóng nảy: “Cút ngay!”

Hai tên vệ sĩ giống như không nghe thấy gì, cúi thấp đầu chặn cửa, theo bọn họ, không có Tô Lập Danh, thì chủ Tô gia chính là Tô Việt Trạch, bọn họ chỉ nghe theo lệnh của Tô Việt Trạch, cho dù người kia có là nhị thiếu, bọn họ cũng sẽ không trái lời Tô Việt Trạch.

Lo lắng Hứa Nghị gặp chuyện chẳng lành, Tô Thần Dật không để ý đến cái khác, đưa tay lên đẩy vệ sĩ ra muốn đi, nào ngờ tên vệ sĩ phản ứng nhanh nhẹn cùng Tô Thần Dật xích mích. Cho dù Tô Thần Dật có công phu quyền cước, thế nhưng đối mặt với hai tên vệ sĩ đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp cũng không thể nào lập tức thoát thân.

Vệ sĩ chỉ muốn ngăn cản Tô Thần Dật, không dám làm thương tổn Tô Thần Dật, cho nên chỉ tận lực cùng Tô Thần Dật quanh co. Chỉ là, vệ sĩ có kiên trì nhưng không có nghĩa là Tô Thần Dật cũng có kiên trì. Bấy giờ Tô Thần Dật cũng chẳng thiết nường tay, chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi hai người này đi tìm Hứa Nghị.

Tô Việt Trạch vốn đang ở phòng làm việc chỉnh sửa tài liệu, nghe tiếng ồn ào dưới lầu không khỏi đến bên cửa sổ nhìn một chút, khi thấy tình hình dưới lầu thì mặt Tô Việt Trạch không khỏi biến đen, thẳng nhóc này, anh mà mới đi có mấy phút mà mà lại bắt đầu gây sự, không thể ngoan ngoãn được à!

“Xảy ra chuyện gì! Mấy người đang làm cái gì!”

Thấy Tô Việt Trạch đi ra, quản gia Bạch lập tức cung kính cúi đầu lên tiếng: “Thiếu gia, nhị thiếu muốn đi ra ngoài.”

Đẩy hai tên vệ sĩ ra, Tô Thần Dật lập tức chạy đến trước mặt Tô Việt Trạch nói: “Anh hai, em có chuyện cần ra ngoài một chút, chỉ hai tiếng thôi.”

Tô Việt Trạch nhíu mày: “Chuyện gì?”

“Tình huống khẩn cấp, anh để em ra ngoài trước, em về sẽ giải thích cho anh.”

“Không được đi.”

“Anh hai!” Tô Thần Dật càng lúc càng gấp, anh dừng có tiếp tục khảo nghiệm sự kiên trì của tôi được không!

Tô Việt Trạch lạnh mặt chỉ về phía cửa lớn: “Không được đi, về phòng cho anh!”

Tô Thần Dật thu vẻ gấp gáp trên mặt, lạnh lùng nói: “Em nói là tình huống khẩn cấp, phải đi!”

“Khẩn cấp? Khẩn cấp cỡ nào?”

“Tô Việt Trạch!” Tô Thần Dật quát lên: “Rất cuộc anh có để tôi đi không, nói rõ đi!”

Tô Việt Trạch híp mắt, nguy hiểm nói: “Em vừa nói cái gì? Hừm?”

“Tôi không rảnh nhiều lời với anh, mấy người biến đi! Tôi không có thời gian!” Tưởng là tôi không thể câu có phải không!

Tô Việt Trạch không giận mà còn cười: “Tô Thần Dật a Tô Thần Dật, nếu như anh không cho em đi, em tưởng là em có thể đi sao? Chỉ bằng mấy chiêu mèo quào của em, A Văn A Vũ có thể quật ngã em, ngoan ngoãn trở về phòng, anh sẽ làm như không chuyện gì xảy ra.”

Tô Thần Dật hừ lạnh một tiếng nhắc chân đá tên vệ sĩ sau lưng: “Có đi được hay không thử một chút là biết!”

“Nói vậy em không thể không đi?”

“Đúng!” Tô Thần Dật hạ thủ liên lục, cố gắng giải quyết nhanh gọn.

“Được, tốt! Mọi người dừng tay.” Thấy hai tên vệ sĩ ngừng lại, Tô Việt Trạch lạnh lùng nhìn về phía Tô Thần Dật: “Tô Thần Dật, nếu hôm nay em dám bước ra khỏi cánh cửa này, thì sau này không cần trở về, anh không có đứa em không biết nghe lời như em!”

“Tôi vốn chẳng phải em anh.” Tô Thần Dật mặt không thay đổi liếc nhìn Tô Thần Dật rồi không chậm trễ nhấc chân rời đi. Trước khi sống lại, y vốn là một đứa trẻ mồ côi, người thân nhất cũng chỉ có ông sư phụ quý quái kia của y; sau khi sống lại chẳng qua ké chút vàng sáng của thân thể này, tự dưng có cha có mẹ, còn tự dưng có một thằng anh tính tình thủ đoạn.

Nếu không phải nhất thời tham muốn trải nghiệm cảm giác gia đình, y đã sớm bỏ đi. Bây giờ nếu Tô Việt Trạch nói ra những lời này, thì y không thể nói là ở hay không, dù sao thì đây cũng không phải là nhà của y. Trong khoảng thời gian này, y cũng đã hưởng thụ được cái cảm giác được anh trai cưng chiều, tuy rằng Tô Việt Trạch đối tốt với y chỉ là muốn chiều hư y, không cho y cơ hội dao động địa vị của hần ở Tô gia, thế nhưng chuyện này không hề ảnh hưởng đến chuyện y trải nghiệm cảm giác gia đình.

Có một số việc, y giả vờ không biết không có nghĩa là y thực sự không biết, y chỉ là không muốn những thứ vốn không thuộc về mình lại làm rối loạn cuộc sống của mình. Bây giờ rời khỏi Tô gia, y vẫn là Tô Thần Dật tự do tự tại, y và Tô Việt Trạch, thậm chí là Tô gia không còn bất cứ quan hệ gì.

Nhìn bóng lưng dứt khoát rời đi của Tô Thần Dật, đáy lòng Tô Việt Trạch có chút chán nản. Qua từng ấy năm, hần nỗ lực sắm vai anh trai tốt, tuy rằng mục đích không mấy trong sáng, thế nhưng hần chưa từng nghĩ phải canh giữ thằng em này như thế nào. Cho dù Tô Thần Dật bị hần chiều hư, hần không ngại cứ như vậy mà nuôi y đến hết đời.

Thế mà, Tô Thần Dật bây giờ lại coi là thật cứ như vậy mà bỏ đi, còn không muốn trở về, khiến cho Tô Việt Trạch ít nhiều cảm thấy thất bại. Vốn không phải rất khéo léo sao? Tiểu Dật, nếu bây giờ em quay lại, anh sẽ rút lại câu nói kia.

Đi được mấy bước, Tô Thần Dật mới nhận thấy kỳ kỳ, mẹ nó quăng đường xa như vậy mà muốn y chạy bộ sao! Đón xe ít gì cũng đi hơn hai mươi phút mới có thể đón xe, đến lúc đó Hứa Nghị không chừng bị đám Cường Tử đánh đến y cũng nhận không ra.

Tô Thần Dật yên lặng trong bụng tặng thầm cho Cường Tử một ngón tay rồi quay đầu chạy về phía Tô Việt Trạch. Bây giờ y cũng không thêm đoái hoài gì đến ánh mắt của Tô Việt Trạch lóe sáng như thế nào, móc khỏi túi áo một chiếc chìa khóa nhỏ bằng bạc, Tô Thần Dật nói: “Gia tài của tôi cho anh, cho tôi mượn chiếc xe, mai trả lại.”

“...” Hần không nên chờ mong thằng nhóc vô lương tâm này có thể quay đầu!

Thấy Tô Việt Trạch đứng im, Tô Thần Dật trực tiếp kéo tay Tô Việt Trạch nhét chìa khóa vào, vội vàng nói: “Nhanh lên một chút, tôi cần dùng gấp.”

Tô Việt Trạch hít sâu một hơi rút cái tay cầm chìa khóa về siết chặt, đi vào phòng đầu không hề ngoảnh lại: “Đưa chìa khóa xe cho nó.”

“Đại thiếu, này...”

Tô Việt Trạch khoát khoát tay biến mất khỏi chỗ cửa lớn, quản gia Bạch nhú mào dẫn Tô Thần Dật vào trong gara đưa chìa khóa xe cho y. Tô Thần Dật nhận lấy chìa khóa nói tiếng cảm ơn rồi ngồi vào xe nhanh chóng rời đi, Nghi Tử, mào phải chống đỡ được cho anh!

Nhìn chiếc xe đen dứt khoát chạy đi, Tô Việt Trạch thả rèm cửa đi đến trước tủ quần áo của Tô Thần Dật, từ trong ngăn kéo ra chiếc gương sắt để trên giường ngồi xuống, vuốt dọc đường cạnh chiếc gương một vòng, Tô Việt Trạch lấy chìa khóa mà Tô Thần Dật đã nhét vào trong tay hắn, mở gương ra.

Bên trong không chỉ có chiếc đồng hồ kim cương và cái dây chuyền vàng thô tục kia mà còn có chiếc nhẫn ruby sáng bóng lạng im nằm trong vòng dây đồng hồ, đây là món quà đầu tiên Tô Việt Trạch bỏ tâm tư ra để chọn, nhớ lại bộ dáng yêu thích không buông tay trước đây của Tô Thần Dật, đáy lòng hắn có chút vui vẻ.

Cứ tưởng rằng Tô Thần Dật sẽ trực tiếp đeo lên tay, không ngờ y vẫn đặt nhẫn trong cái gương này, nói là để vào đây mới không bị mất. Thật ra hắn rất muốn nói, mất thì đã sao? Cùng lắm thì hắn sẽ mua cho y thêm cái nữa.

Hắn không biết Tô Thần Dật rút cuộc vì sao lại gấp gáp đi ra ngoài như vậy, sau khi mất trí nhớ Tô Thần Dật mặc dù không nghe lời như trước đây, cũng thường chọc hắn bực mình, thế nhưng một khi hắn cứng rắn thì Tô Thần Dật sẽ yên lặng ẩn nhẫn không phản kháng hắn. Tình cảnh hôm nay là lần đầu tiên hắn chứng kiến, cảm xúc y chỉ đơn giản là không muốn y giống như lần trước – đi thâu đêm không về làm hắn lo lắng mà thôi. Thế nhưng Tô Thần Dật lại không cảm kích còn nói là y không phải là em trai hắn, tâm trạng hôm nay vốn bực bội mà Tô Thần Dật còn chọc vào. Nếu lúc đó y nhượng bộ một chút, có lẽ hắn sẽ để y đi ra ngoài.

Ánh nhìn khe lướt qua chiếc usb màu đen với thẻ nhớ trong gương, nếu như hắn nhớ không lầm, cái thẻ nhớ kia lúc chiều hắn thấy Tô Thần Dật cắm vào máy tính, không ngờ một bộ phim nóng mà Tô Thần Dật cũng coi như bảo bối. Tô Việt Trạch bật cười lắc đầu, rõ ràng là thích đàn ông, mà cứ khư khư cố chấp nói mình thích phụ nữ, tưởng là mất trí nhớ thì chuyện này cũng thay đổi sao?

Nhớ tới dáng vẻ thẹn thùng ban chiều của Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch lại buồn cười, sợ rằng sau khi mất trí nhớ thì đây chính là lần đầu tiên y xem loại phim này, đáng yêu đến vậy. Nếu như có thể ngoan ngoãn không chống đối hắn thì tốt rồi, nói cái gì mà sự cố khẩn cấp chứ, sợ là đi gặp ai đi!

Không đúng! Bộ dáng Tô Thần Dật hình như thật sự gấp gáp, với tính tình của Tô Thần Dật, nếu không có chuyện gì lớn y sẽ không ngang nhiên chống đối mình như vậy, còn muốn lấy món đồ quý giá nhất của y đổi xe với mình. Lẽ nào, thật sự có chuyện gì xảy ra rồi?

Tô Việt Trạch đứng bật dậy rời khỏi phòng, hắn thật sự quá sơ suất, chỉ giận Tô Thần Dật không nghe lời, để rồi quên mất chuyện quan trọng như vậy!

Tiểu Dật...

Tô Thần Dật vừa lái xe vừa chú ý tình hình ven đường, cũng không biết đã vượt qua mấy lần đèn đỏ, rốt cuộc cũng tới được Huyền Hiêu, trên đường y gọi cho Hứa Nghị nhiều lần nhưng đều không được bắt máy, mà xung quanh Huyền Hiêu cũng không thấy bóng dáng của Hứa Nghị đâu.

Ném chìa khóa với tiền boa cho nhân viên giữ xe, Tô Thần Dật bắt đầu đến phố Đông tìm. Về phần cái xe, sau này gọi điện thoại để cho Tô Việt Trạch tự tới nhận, dù sao Huyền Hiêu cũng là sản nghiệp của Cố Thiệu Kiệt, y không sợ xe sẽ mất, bây giờ quan trọng nhất là tìm được Hứa Nghị.

Mà bên này, trong con hẻm nhỏ, Cường Tử nhe răng cười tới gần Hứa Nghị: “Chạy đi, sao không chạy nữa? Không phải có thể chạy sao? Trèo qua cái tường này rồi chạy tiếp chứ.”

Hứa Nghị nuốt ngụm nước miếng dán sát bức tường vẽ mặt tươi cười: “Anh Cường bữa nay thiệt vui tính, a ha ha.”

“Vừa nghĩ tới chuyện có thể xả giận, tâm trạng tao vui không ít.” Cường Tử ấy vậy mà gật đầu.

“...” Bỏ xxx! Dẫn một đám người tới vây một người như tao, mà vui cái kiểu gì được hả! Có bản lĩnh thì solo đi!

“Mày nói mày, làm anh em với đứa khác thì thôi đi, cứ khư khư muốn đi tìm thằng oắt Tô Thần Dật đểch coi ai ra gì kia. Ông đây chặn không nổi nó nên đành bắt mày gánh nợ thôi.”

“..” Anh đại, anh mà không tới thì sẽ không nhận ra thằng em tri kỷ nhất của anh đâu hu hu hu...

Cường Tử khắc một miếng đờm trên mặt đất nói với Hứa Nghị: “Nếu như mày liêm sạch nó, ông đây sẽ dẫn người đi, tuyệt đối không động vào mày.”

Ờ ự! Tao thà chết chứ không chịu nhục, Hứa Nghị giơ nắm tay chạy về phía Cường Tử: “Con mẹ nó mày nằm mơ à!”

“Mẹ nó! Đúng là không biết tốt xấu, anh em, nhào vô! Đánh xong anh dẫn mấy đứa đi chơi gái!”

Khi Tô Thần Dật tìm được con hẻm thì nhìn thấy cảnh Hứa Nghị bị đám người Cường Tử vây đánh. May mà trên đường đi Tô Thần Dật không ngừng chuẩn bị tâm lý, nhưng sau khi nhìn thấy cảnh đó cũng không khỏi tức giận. Đâu má, anh em của bố mà cũng dám đụng vào, muốn chết!

Tô Thần Dật siết chặt tay nhặt một cây gỗ ven đường chạy về phía đám người mà đánh. Vì thế, có mấy người chưa kịp phản ứng đã bị đập vài gậy, sao trắng lập tức bay quanh đầu.

Hứa nghị hai mắt rưng rưng nhìn về phía Tô Thần Dật: “Anh, anh cuối cùng cũng tới, mặt mày em bầm dập hết rồi hu hu hu...”

Thấy khuôn mặt thảm không nở nhìn của Hứa Nghị, lửa giận của Tô Thần Dật càng lớn, xuống tay càng ác độc, liên tiếp đấm đá mấy tên, Tô Thần Dật vội chạy tới bên cạnh Hứa Nghị ân cần hỏi: “Nghị tử, cậu sao rồi?”

Hứa Nghị mếu máo lên án: “Bọn họ bắt nạt em!”

Tô Thần Dật suýt chút nữa bị khuôn mặt giả vờ đáng thương của Hứa Nghị làm cho mù mắt, mẹ, bị đánh thành như vậy mà còn tỏ ra cute, anh phục mày! Trợn trắng mắt lườm Hứa Nghị, Tô Thần Dật che trước mặt Hứa Nghị trừng mắt với Cường Tử: “Đậu má con gián mày đúng là đủ Cường!”

Cường Tử nhìn Tô Thần Dật rồi cười to một tiếng, giễu cợt: “Không tôi, gan to lắm, một mình chạy tới, anh em, con tép kia không cần quan tâm, chăm sóc tốt anh trai này cho anh.”

36. Chương 36

“Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi tạm thời không nghe máy, xin...”

Tô Việt Trạch bực dọc cúp điện thoại, hắn đã gọi điện cho Tô Thần Dật không biết bao nhiêu lần, lần nào cũng không nghe máy.

Hắn không ngờ Tô Thần Dật lại hành động nhanh đến vậy, đến khi hắn đuổi theo, trên đường từ lâu đã không còn bóng dáng chiếc xe ô tô đen đâu. Chạy vào trong nội thành, Tô Việt Trạch hạ chậm tốc độ xe, vô phương hướng mà cứ tìm kiếm tung tích Tô Thần Dật. Bây giờ hắn chỉ mong sao Tô Thần Dật chỉ chạy ra ngoài chơi, không xảy ra những chuyện hắn không nghĩ tới.

Chuông điện thoại chọt reo, tưởng có tin tức về Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch lập tức nhấc máy: “Sao?”

“Việt Trạch, cậu ở đâu thế? Sao tôi không thấy cậu?”

Giọng nói Cố Thiệu Kiệt vang lên khiến cho Tô Việt Trạch thẫn thất vọng: “Cái gì?”

“Tôi nói cậu còn đứng thuê phòng ở đại sảnh hả, tôi không tìm được ghi chép phòng của cậu.”

Nhú mày, Tô Việt Trạch thản nhiên đáp: “Giờ tôi đang ở ngoài.”

“Ồ, vậy sao không lái xe đi? Cậu cũng thật là, tới cũng không nói tôi một tiếng, không thì...”

“Chờ chút, cậu vừa nói gì? Tôi lái xe sao?”

“Chẳng lẽ cái xe để trong gara Huyền Hiêu kia không phải của cậu?”

Mặt Tô Việt Trạch lập tức hiện lên vẻ mừng rỡ, nhất định là Tô Thần Dật lái đến đó rồi. Nhưng mà, lẽ nào thằng nhóc vô lương tâm kia lại đi tìm Cố Thiệu Kiệt? “Giúp tôi tra thử xem phòng của Tô Thần Dật ở đâu, tôi đến ngay.”

Cúp điện thoại, Tô Việt Trạch ở nút giao thông đổi hướng đi, lái đến Huyền Hiêu. Lo lắng cũng tán đi hơn phân nửa, thằng nhóc này, nếu như đúng như anh nghĩ, xem anh dạy dỗ mày như thế nào!

Dừng xe trước cửa vào của Huyền Hiêu, ném chìa khóa cho nhân viên bãi đỗ xe, Tô Việt Trạch bước nhanh vào Huyền Hiêu. Chưa đi được mấy bước đã gặp được Cố Thiệu Kiệt đang từ bên trong đi ra, thấy thế, Tô Việt Trạch tiến lại gần hỏi: “Tiểu Dật đâu?”

Vốn muốn trêu Tô Việt Trạch một trận nhưng Cố Thiệu Kiệt nhìn thấy mặt mày hân hoan nóng bừng, liền đáp: “Thần Dật chưa vào Huyền Hiêu, thằng lính nói nó đưa chìa khóa xe cho nhân viên rồi chạy đến phố Đông, bộ dáng hình như rất gấp. Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Chút nữa nói với cậu sau, tôi tìm Tiểu Dật trước đây.”

Cố Thiệu Kiệt kéo Tô Việt Trạch lại: “Cậu gấp cái gì, phố Đông lớn như vậy cậu tìm ở đâu? Chờ đi, để tôi cho người đi tìm.”

“Không được, tôi lo lắng, tôi đi trước, cậu có tin tức thì nói liền cho tôi biết.”

“Tôi nói cậu dành ra hai phút thì có sao! Chẳng lẽ thằng nhóc đó lại đi đánh nhau? Nhưng mà cậu cũng không cần phải như vậy chứ! Trước kia nó đánh nhau sao không thấy cậu để ý như vậy, tôi... chờ chút, tôi nghe điện thoại.”

Tô Việt Trạch ở bên cạnh nôn nóng đi qua đi lại, trước kia Tô Thần Dật đánh nhau hân quả thật không thèm để ý, lần nào cũng theo lệ quan tâm một chút rồi dặn dò vài câu là xong việc. Mà bây giờ, ngay cả hân cũng không biết tại sao mình lại nôn nóng đến vậy. Có lẽ là tâm tính bất đồng, trước đây hân muốn chiều hư Tô Thần Dật, còn bây giờ, hân muốn nắm chặt Tô Thần Dật trong lòng bàn tay.

Sau khi nghe Cố Thiệu Kiệt thốt ra một cái tên, Tô Việt Trạch không thèm để ý đến cái khác, vung tay ra khỏi Cố Thiệu Kiệt rồi chạy đi, hân có dự cảm xấu.

Trong con đường hẻm nào đó ở phố Đông đang diễn ra một trận hỗn chiến, không thể không nói lần này

Tô Thần Dật đúng là thiếu suy nghĩ, đơn thương độc mã mà chém giết. Lần này không như trước – chỉ có bốn năm người, để báo thù, Cường Tử tìm hơn chục thằng chặn đường Hứa Nghị. Nếu như Tô Thần Dật không đến, thì đánh cho Hứa Nghị một trận hả giận cũng tốt, nếu như Tô Thần Dật tới, vậy càng tốt, y có thể đánh nhưng cũng không thể đánh thắng được một đám người.

Trận đánh với Cường tử này xem như là để đời, bởi vì hoàn cảnh lớn lên, Tô Thần Dật lúc sinh thời không có bạn bè, cho nên xảy ra chuyện gì, y đều tự mình giải quyết. Sau khi sống lại, tuy rằng làm quen không ít người, thế nhưng nhiều năm qua đã thành thói quen, y căn bản không có ý nghĩ tìm người giúp đỡ, y thật không ngờ lần này Cường tử thế mà dẫn theo nhiều người như vậy. Y có thể đánh cũng không có thể đánh thắng được mười mấy người.

Sau khi trúng không biết bao nhiêu đấm, Tô Thần Dật nổi giận, cứ chiếu theo nguyên tắc – tao không vui về mày cũng đừng muốn sướng, Tô Thần Dật một chân đá bay người trước mặt rồi cầm cây gậy đánh loạn xạ về phía Cường tử, đánh cho đến khi Cường tử gào khóc kêu to.

Ngay lập tức, tất cả mọi người đều bị bộ dáng ác độc bộc phát của Tô Thần Dật làm cho hoảng sợ. Trên áo sơ mi xám tro bị dẫm lên không ít vết chân, mặt mày thì bầm tím, trên cánh tay trần cũng mang không ít vết thương, tuy là như vậy nhưng Tô Thần Dật xuống tay không chút do dự, đánh Cường tử đến không hờ tay.

Hứa Nghị thở dốc ngơ ngác nhìn bộ dáng độc ác bộc phát của Tô Thần Dật, anh đại, anh đúng là thần tượng của em!

“Mẹ nó chúng mày sợ chết à! Nhanh tới đây phụ một tay!”

Cường tử lớn tiếng quát lên khiến mọi người sức tỉnh, lập tức ủa lên, đánh đấm, lôi kéo, không ai thêm để ý đến Hứa Nghị đang ở bên cạnh.

Cho dù bị mấy người kéo lại, Tô Thần Dật vẫn như trước – không quên hung hăng đạp Cường tử mấy đạp, tay cũng không ngừng, hươ hươ cây gậy đánh vào người của hắn.

Rốt cuộc cũng thoát khỏi phạm vi tấn công của Tô Thần Dật, Cường tử ôm vết thương trên người thở dồn dập, không thể không nói Tô Thần Dật xuống tay thật độc địa, mỗi gậy đều đánh vào cùng một chỗ, nếu Tô Thần Dật không bị mấy thằng khác kéo lại, chắc hắn sẽ bị Tô Thần Dật đánh cho tàn phế.

“Mẹ nó Tô Thần Dật mày muốn chết! Đánh mạnh vào cho tao! Chỉ cần đừng đánh chết, tàn phế tao chịu!”

Né một đá vào mặt, Tô Thần Dật châm chọc nói: “Tiểu Cường đúng là Tiểu Cường, sức sống thật ”cường“, bị tao đánh thành vậy mà cũng còn sức la, tốt lắm, đáng khen thưởng.”

Cười lạnh nhìn Tô Thần Dật bị đá lật người trên mặt đất, Cường tử nói móc: “Tô Thần Dật, mày nói tiếp đi, ráng mà cố nói, chút nữa mày nói không nổi đâu.”

Nhìn Tô Thần Dật bị vây đánh như vậy, Hứa Nghị lập tức đỏ mắt chạy đến chỗ Tô Thần Dật: “Đậu mịe tụi bay dừng tay, muốn đánh thì đánh tao này!”

Tô Thần Dật xuống tay tàn nhẫn, Hứa Nghị có biết đến, nhưng cậu chưa bao giờ thấy Tô Thần Dật hung tợn như vậy, không chỉ xuống tay tàn nhẫn mà đối với chính mình cũng tàn nhẫn. Nếu như lúc trước, Tô Thần Dật sẽ tận lực phòng thủ để giảm thương tổn xuống mức thấp, nhưng giờ Tô Thần Dật không như thế, lúc bị thương cũng không quên làm cho đối phương lãnh đạm, loại hành vi đã thương địch thủ 800 tổn hại chính mình 1000 khiến cho Hứa Nghị không khỏi sợ hãi. Nếu biết trước Tô Thần Dật một mình chạy tới, cậu có chịu đòn một mình cũng không gọi điện cho Tô Thần Dật.

“Đm Tiểu Nghị tử mày cút xa một chút cho anh, đừng ở đây vướng chân vướng tay, gậy của anh mày không có mắt đâu!”

Một tay giữ chặt người muốn đánh lên Tô Thần Dật, Hứa Nghị hai mắt đầm lệ nhìn Tô Thần Dật: “Anh đại, anh tốt với người ta như vậy, có bị anh đánh trúng người ta cũng chịu.”

“...” Mẹ! Mày đừng ở trong cái hoàn cảnh nghiêm túc này mà nói như thể hấp hối có được không! Anh không chịu nổi bị mày dằn vặt.

“Á ~, anh, xuống tay nhẹ chút đi, đau muốn chết!”

“Anh đã nói mày đừng lớn vồn trước mặt anh rồi, đáng đời! Đậu má thằng này! Không đánh mặt không được hả, tao còn phải đi tán gái đó!”

Cái tay định vung vào mặt Tô Thần Dật của người nào đó dừng lại, sau đó hắn liền nhấc chân định đá vào chích chòe của y.

“Đậu má! Mày đánh mặt thì thôi đi, mày là muốn tao tuyệt hậu hả khôn!”

“...” Người nào đó lặng lẽ trừng mắt nhìn Tô Thần Dật, rốt cuộc là mày muốn đánh chỗ nào thì nói chắc ăn một lời đi! Thời buổi giờ đánh lộn cũng không dễ dàng, đánh mà còn phải đánh theo yêu cầu.

Thừa dịp người nọ nhìn ngó, Tô Thần Dật vung một gậy vào đầu tên đó, thấy người nọ té trên mặt đất, Tô Thần Dật thở dài lắc đầu: “Thời buổi giờ người như mày thiệt hiếm thấy, nếu như mày không phải bạn của con gián kia thì có thể làm bạn của tao rồi.”

Người nào đó lặng lẽ nhìn sao bay đầy đầu, Tô tiểu gia, tôi nên cảm ơn lời khích lệ của cậu sao?

Khi Tô Việt Trạch chạy đến được con hẻm thì thấy Cường tử ôm vai đứng bên nhìn, còn Tô Thần Dật và Hứa Nghị đang đánh nhau với một đám du côn, trên mặt đất còn thấy mấy người không thể động đậy. Sau khi nhìn thấy vết thương trên mặt Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch lập tức nổi giận, sải dài chân tiến đến, thừa dịp Cường tử chưa kịp phản ứng liền nắm gáy Cường tử ném vào tường: “Mấy người dừng tay lại cho tôi!”

Tiếng vang nặng nề nương theo tiếng gầm của Tô Việt Trạch khiến cho mọi người không khỏi ngừng tay, sau khi nhìn thấy Cường tử sắc mặt trắng bệch bị Tô Việt Trạch dí lên tường, mọi người ngẩn ra rồi lập tức xông lên định cứu Cường tử.

Tay phải buông ra rồi bóp chặt, Tô Việt Trạch siết cổ Cường tử lạnh lùng lướt nhìn mọi người: “Mấy người thử bước tới một bước xem.”

“Đừng, đừng lại đây.” Cường tử vô lực gạt tay của Tô Việt Trạch, khuôn mặt vốn trắng bệch giờ lại từ từ hồng lên bất thường.

Hứa Nghị nhân cơ hội đó lết đến bên cạnh Tô Thần Dật ghé vào tai y thấp giọng hỏi: “Sao anh trai anh lại tới đây?”

Kéo Hứa Nghị lui về chân tường, Tô Thần Dật mỉa mai: “Chắc là tìm tôi đòi xe.”

“...” Đuối tới tận đây để đòi xe á? Anh đại, anh bớt vui tính đi được không. Hứa Nghị dán vào tường trượt người ngồi xuống lằm bằm: “Xem ra không cần đánh tiếp nữa, để em xả hơi một chút.”

“Ừ.” Tô Thần Dật dựa lưng vào tường thở dốc, thực ra bây giờ y cũng hết lực rồi, cả người đau vô cùng, lúc này bất quá chỉ hăng máu nhất thời thôi.

Tô Thần Dật hừ lạnh một tiếng trừng mắt nhìn Cường tử: “Em trai của Tô Việt Trạch tôi mà cậu cũng dám động vào, ai cho cậu cái gan này, hửm?”

“Thả...tay...”

Tô Việt Trạch cười khê một tiếng: “Thả tay? Được thôi.” Nhẹ nhàng buông tay, Cường tử lập tức ngã bịch xuống đất. Tô Việt Trạch lại cười nhạt xốc người Cường tử lên: “Còn muốn thả nữa không?”

Cường tử run bần bật, lắp ba lắp bắp không nói nên lời.

Một tràng tiếng chân vang lên, mười mấy gã đàn ông tướng tá cao to nổi đuôi nhau chạy đến đứng sau Tô Việt Trạch: “Thiếu gia.”

Tô Việt Trạch gạt đầu: “Đi, đỡ nhị thiếu và bạn của nó qua đây, còn mấy người này...” Tô Việt Trạch lạnh mắt nhìn lướt qua một vòng rồi cong khóe môi: “Dạy dỗ một trận rồi tống đến đồn cảnh sát.”

Đám vệ sĩ nghe vậy tiến lên ngăn chặn ý đồ trốn chạy của bọn côn đồ. Giãy khỏi tay vệ sĩ, Tô Thần Dật đỡ Hứa Nghị tựa vào tường lạnh nhạt nhìn.

Tiếng kêu thảm thiết cùng tiếng rên rỉ đan vào nhau thảm thấu khảm hang cùng ngõ hẻm.

Hứa Nghị hai mắt sáng lóe lập lòe nhìn: “Anh đại, thằng cờ hó kia vừa đập em mấy đập, anh nói em có nên đập lại mấy cái không?”

Tô Thần Dật đưa mắt nhìn Hứa nghị: “Mày còn sức à?”

“Không.” Hứa Nghị cụt hứng rũ vai, rồi lại lập tức rống lên với vệ sĩ: “Ê, mấy người, nhớ đánh vào mặt đó, nhất định so với tôi phải thảm hơn mới được!”

“ ... ”

Tiếng bước chân lại vang lên, ngay sau đó truyền đến giọng nói hài hước của Cố Thiệu Kiệt: “Ồ, thì ra cậu dẫn theo người, xem ra không cần tôi giúp đỡ.”

Con hẻm nhỏ xiu thoáng cái chật ních, cúc hoa của Tô Thần Dật căng thẳng, lặng lẽ người núp phía sau Hứa Nghị, bà mẹ nó, sao cái tên mặt mo này cũng tới!

Ném Cường tử xuống đất, tựa như đá bóng, Tô Việt Trạch nhấc chân đá hấn về phía đám côn đồ, nghiêng đầu nhìn về phía Cố Thiệu Kiệt: “Sao cậu lại tới đây?”

“Chắc chắn, một đá này chắc cũng gãy đôi xương sườn” Cố Thiệu Kiệt vẻ mặt cảm thán: “Anh đây cũng là lo lắng cho cậu không cẩn thận bị người ta vây đánh, ơ, đây không phải Thần Dật sao, sao thành thế này?”

Liên quan cọng lông gì tới anh! Tô Thần Dật kéo Hứa Nghị đứng che trước người mình, tôi không muốn nhìn thấy cái tên biến thái bạo súc người ta bậy bạ như anh!

“Trốn cái gì, nào, lại đây anh xem.”

Tô Việt Trạch nhieu mày nhấc chân đi đến bên cạnh Tô Thần Dật kéo y vào lòng mình rồi nhìn về phía Cố Thiệu Kiệt: “Cậu đi làm việc đi, tôi đây không sao.”

Cố Thiệu Kiệt giống như có chút suy tư nhìn Tô Thần Dật một chút rồi cười cười gật đầu: “Được, tôi về đây. À, phải rồi, cái thằng hồi nãy bị cậu đá đi là cháu trai của Lý cục đó.”

“Cố thiếu, cứu tôi...”

“Làm cho nó câm mồm đi!” Tô Việt Trạch không kìm được mà nhú mày: “Cậu về đi, tôi biết rồi.”

Cố Thiệu Kiệt gật đầu dẫn dắt người nghênh ngang rời khỏi con hẻm. Tô Thần Dật thầm thở phào một tiếng, đẩy Tô Việt Trạch ra, Tô Thần Dật đi đến cạnh Hứa Nghị nâng cậu từ dưới đất đứng lên: “Xe của anh tôi để ở trong Huyền Hiêu, chìa khóa ở chỗ nhân viên giữ xe, anh cho A hồ lái về đi, không thì để tôi nghỉ ngơi hết đêm nay, sáng mai tôi lái qua cho anh.”

“Tiểu Dật, em đang nói cái gì!”

”Tiền trong thẻ tôi mượn xài trước, mấy ngày nữa tôi sẽ nạp vào trả lại cho anh. À, còn bộ quần áo này nữa, tôi nhất định sẽ trả lại cho anh.

“Tiểu Dật!”

“Cảm ơn anh đã giúp đỡ tôi, tôi đưa Hứa Nghị đi bệnh viện đã, hôm nào mời anh ăn cơm.”

Tô Việt Trạch hí hóp mắt lạnh lùng nói: “Tô Thần Dật, em còn nói thêm một câu nào nữa xem?”

“Ừ, lời tôi nên nói cũng đã nói, cứ như vậy đi, chúng tôi đi trước, hẹn gặp lại.”

Tô Việt Trạch tiến lên nắm tay Tô Thần Dật gầm nhẹ: “Tô Thần Dật! Không phải em đang giận dữ với anh đấy chứ!”

Nắm tay Tô Thần Dật siết chặt, Hứa Nghị lập tức gào lên thảm thiết: “Anh, nhẹ chút, muốn gãy, muốn gãy tay luôn rồi.”

Tô Thần Dật khước miệng giật giật lẳng lẽ buông tay ra, quay đầu, đáng thương nhìn phía Tô Việt Trạch: “Tô đại gia, cho một con đường sống không được sao? Xuống tay nhẹ chút đi, anh siết tay như vậy tôi rất đau đó? Tiền thuốc men anh có chịu không?”

“ ... ”

37. Chương 37

Nhìn đứa em trước mắt cô chấp muốn đi, Tô Việt Trạch vừa bực mình vừa đau đầu. Hắn biết tính tình Tô Thần Dật bướng bỉnh, chuyện gì đã quyết định thì khó lòng thay đổi, giống như trước đây khi y thích Cố Thiệu Kiệt, mặc dù làm ầm ĩ thế nào y cũng không chịu sửa đổi. Bây giờ hắn bắt đầu hối hận đã nói ra những lời tuyệt tình lúc trước.

“Tiểu Dật, đừng bướng bỉnh, theo anh về nhà.”

Vùng ra khỏi tay của Tô Việt Trạch, Tô Thần Dật mặt lạnh lùng đáp lại: “Ngại quá, giờ tôi không rảnh.”

“Tô Thần Dật, rốt cuộc em muốn sao đây!” Tô Việt Trạch tóm lấy Tô Thần Dật găng giọng.

“Đi bệnh viện.” Tô Thần Dật vẻ mặt nôn nóng: “Làm phiền buông tay ra, tôi không rảnh.”

Hứa Nghị cẩn thận kéo kéo góc áo Tô Thần Dật thấp giọng hỏi: “Anh, anh sao vậy?”

Tô Thần Dật cười híp mắt vỗ vai Hứa Nghị: “Đứng đây chờ anh, anh giải quyết xong sẽ dẫn mày đi bệnh viện.”

Cả người Hứa Nghị run lên chậm rãi lết đến góc tường. Tô Thần Dật hài lòng gật đầu rồi nghiêng đầu nhìn Tô Việt Trạch: “Tô đại thiếu, là đàn ông thì sòng phẳng chút được không? Nếu đã nói ra mấy câu kia rồi thì đừng tự làm xấu mặt mình được không?”

“Tô, Thần, Dật”

Tô Thần Dật liếc mắt nhìn Tô Việt Trạch lạnh nhạt nói: “Mau buông tay, không thì đừng trách tôi trở mặt.”

Nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch cúi đầu bật cười, ngay khi Tô Thần Dật đang suy tính có nên đánh tên này một trận hay không thì Tô Việt Trạch ngừng cười, thần nhiên nói: “Còn muốn đi? Được thôi, để hết đồ trên người em lại, anh không cần em.”

Tô Thần Dật trầm mặc hai giây, rồi lập tức dứt khoát móc túi lấy ví tiền và điện thoại ra ném tới trước mặt Tô Việt Trạch, rồi sau đó dưới ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, y cởi áo sơ mi trên người ra, rồi tiếp tục ném đến trước mặt Tô Việt Trạch.

“ ... ”

Động tác chuẩn bị cởi quần của Tô Thần Dật dừng lại, y bình tĩnh nói: “Quần này tôi mua, Nghị tử, trả tiền.”

Thân thể Hứa Nghị run lên, sau đó cọ đến trước mặt Tô Việt Trạch, móc hết tiền giấy trong ví ra run rẩy dâng cho Tô Việt Trạch: “Đủ, đủ không?”

“...” Tô Việt Trạch siết chặt tay, ngực phập phồng, vẻ mặt tức giận.

Hứa Nghị đực mặt một lát rồi lại lập tức móc thẻ tín dụng ra dâng trước mặt Tô Việt Trạch, yếu ớt hỏi: “Có thể quẹt thẻ không?”

“...!” Quẹt con em cậu! Cậu nghĩ tôi là máy quẹt thẻ di động sao!

Tô Thần Dật bĩu môi cầm lấy tiền giấy trong tay Hứa Nghị nhét vào túi áo Tô Việt Trạch: “Đó, cho anh, nếu như không có nhiều người ở đây tôi cởi quần liền luôn, cái quần rách nát này tôi còn chả buồn mặc.”

Tô Việt Trạch lặng lẽ hít sâu, bình tĩnh, không thể nổi giận, nhất định phải bình tĩnh.

Lắc đầu, Tô Thần Dật chịu đựng vết thương đau nhức trên người run rẩy chạy đến đám côn đồ, tiện tay cởi áo một tên nào đó mặc vào người mình, sau đó còn không quên lẩm bẩm: “quần áo rách vầy, thảo nào muốn đi theo con gián thôi kia đánh nhau là phải, đúng là nghèo đến không mua nổi cái áo.”

“...” Người nào đó lặng lẽ ôm thân thể trần trụi run run, lòng không kìm được căm giận, mày mới nghèo! Cả nhà mày mới nghèo! Mẹ nó đáng ra lúc này nên đá một cú cho mày tuyệt hậu! Có biết cái gì gọi là một không hả!

Đi tới trước mặt Tô Việt Trạch, Tô Thần Dật hást cằm, “Xin Tô đại thiếu kiểm tra một chút, không thiếu thứ gì thì tôi đi trước.”

Trị số tức giận của Tô Việt Trạch trong nháy mắt bị Tô Thần Dật chọc đến tăng vọt, lạnh lùng nhìn Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch cắn răng gằn giọng: “Được! Giỏi lắm! Tô Thần Dật, em giỏi lắm! Muốn cú thì cú xa một chút, đừng để anh nhìn thấy em!”

“Được thôi.” Tô Thần Dật xoay người xoắn Hứa Nghị đang núp ở góc tường lên, không hề lưu luyến mà nghênh ngang rời đi.

“Đại thiếu, có cần phải...”

“Không cần!” Tô Việt Trạch đẩy người trước mắt ra, đi đến chỗ bọn côn đồ, xách Cường tử qua một bên: “Cháu trai của Lý cục phải không? Được lắm!”

“Tô Tô Tô thiếu, tôi tôi tôi sai rồi, tha cho tôi.” Thân thể Cường tử run rẩy, cho dù bị sưng nửa mặt cũng không lấp được sự sợ hãi trên mặt y. Y biết Tô Việt Trạch rất tốt với Tô Thần Dật, thế nhưng trước kia đánh nhau với Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch chưa từng bao giờ đi tìm ai quấy rầy, không ngờ lần này lại đụng phải Tô Việt Trạch.

Tô Việt Trạch hừ lạnh một tiếng: “Dám đụng tới người của Tô Việt Trạch sẽ lãnh đủ hậu quả. Các anh đem đám thổ chết này tổng vào đồn đi.”

“Vâng, thiếu gia.”

“Về phần cậu...” Tô Việt Trạch hí mắt một cái, cười lạnh lên tiếng: “Yên tâm, tôi sẽ đưa cậu đến nhà của

cậu mình.”

“Anh, anh với anh trai anh sao thế?”

Tô Thần Dật bĩu môi thờ ơ đáp: “Cãi nhau thôi, không thấy thằng chả đuổi tôi đi sao?”

“...” Không phải anh là người gây sự trước á? “Anh, anh đi luôn thiệt đó hả?”

“Chớ về làm gì?” Tô Thần Dật lườm Hứa Nghị: “Trở về nhìn sắc mặt của anh ta sao? Tôi mới không về, sau này tôi chính là tự do, ai cũng không quản được.”

“Anh, anh không phải vì em nên mới...”

“Bớt ảo tưởng sức mạnh đi, tôi xích mích anh ta liên quan đến gì đến cậu.”

Hứa Nghị im lặng một lát, sau đó chân thành nói: “Anh, em nuôi anh, anh yên tâm, có Hứa Nghị ở đây, anh tuyệt đối không bị đói rét.”

Tô Thần Dật cười vỗ đầu Hứa Nghị: “Thôi đi, cậu còn chờ cha cậu nuôi, nuôi tôi hả, đúng là ăn nói linh tinh.”

“Anh, em không nói linh tinh, em là biết...”

“Xuýt, đừng nói!” Tô Thần Dật kéo Hứa Nghị lùi về sau hai bước rồi lôi Hứa Nghị chạy rẽ sang hướng khác: “Mẹ nó tên mặt no này sao còn chưa đi!”

Hứa Nghị khập khiễng chạy theo Tô Thần Dật, còn không quen quay đầu nhìn lại, sau khi nhìn thấy Cố Thiệu Kiệt ở xéo phía đối diện, thân thể Hứa Nghị run lên nhanh chân chạy “Không phải Cố thiếu đi trước rồi sao? Sao còn đứng ở đầu đường?”

“Có quý biết, Nghị tử, cậu bây giờ còn có thể về nhà được không? Hay là gọi về nhà để người nhà tới đón, bây giờ tôi không muốn nhìn thấy người này chút nào.”

“Không được anh ơi, điện thoại em hết pin rồi, không gọi điện thoại được, chúng ta đón xe đi.”

“Được!” Tô Thần Dật gạt đầu đỡ Hứa Nghị chạy qua bên đường. Từ sau khi y xem được đoạn video kia y càng không muốn thấy mặt Cố Thiệu Kiệt, y không muốn cây hoa cúc mềm mại của mình bị Cố Thiệu

Kiệt biến thái “bạo bạo” như người trong video kia.

“Cố thiếu, hai người vừa chạy đi hình như hơi giống Tô nhị thiếu.”

Cố Thiệu Kiệt rít một hơi thuốc rồi chậm rãi thối ra,: “Hôm nay Thần Dật mặc áo sơ mi chứ không phải áo rách, chờ chút, chắc là gần ra rồi.”

“Vâng, Cố thiếu.”

Hai người Tô Thần Dật chặn một chiếc taxi, chiếc xe dựa theo địa chỉ Hứa Nghị nói ra chạy đi, hai người mới thở phào một hơi. Khó lắm mới thả được một chút, Tô Thần Dật liền cảm lấy cả người đều đau nhức, mà hoàn cảnh của Hứa Nghị thì còn thê thảm hơn, hồi nãy ở đường hẻm tối tăm không thấy rõ người ngợm, giờ đèn đường soi một phát, toàn thân không có chỗ nào sạch sẽ, thậm chí còn dính không ít vết máu, mặt thì thê thảm vô cùng.

“Nghị tử, cậu sao rồi?”

Hứa Nghị tựa lưng vào ghế không tìm được mà hít sâu một hơi: “Đám oắt kia xuống tay thật ác độc, đau muốn chết luôn, Anh thì sao?”

“Còn tốt, cậu kiên nhẫn một chút, về nhà tôi tìm bác sĩ khám cho cậu.”

Tài xế đag cầm lái không ngừng đưa mắt nhìn kính chiếu hậu xem tình hình ghế sau, bây giờ gã không ngừng hối hận khi để hai người này lên xe, nếu sớm biết được tình hình của hai người này, mẹ nó có khi nào chút nữa gã sẽ bị hai tên côn đồ này cướp của không hả!

Cho dù chú tài xế có oán thâm thế nào thì Tô Thần Dật cũng không hề hay biết, nhịn đau tựa vào lưng ghế, Tô Thần Dật nhẹ giọng hỏi: “Sao cậu lại bị con gián kia chặn đường?”

“Em với mấy đứa bạn uống rượu ở quán bar, lúc đi toilet thì đụng phải con gián kia, nếu em không nhanh chân chạy, phỏng chừng đã bị đánh văng răng. Chắc giờ mấy thằng bạn kia còn tưởng em đi toilet.”

Tô Thần Dật xùy cười một tiếng, mĩa mai: “Không phải bạn học cậu cũng ở đó sao, sao không chạy tới chỗ bọn họ.”

“Mấy tên kia toàn lũ miệng hùm gan sứa, đánh nhau cũng chỉ tổ làm bia đỡ đạn, huống chi con gián kia dẫn theo nhiều người như vậy, em không thể hại bọn họ được.”

Tô Thần Dật híp mắt nhìn Hứa Nghị, không thể hại bọn họ thì có thể hại anh mày sao? Còn hại anh mày bị tên mặt nhọ kia đuổi ra khỏi nhà?

Hứa Nghị rút cổ nịnh bợ nói: “Em còn tưởng anh sẽ dân người tới, ai biết anh tới một mình, sớm biết thế, em không điện thoại cho anh đâu.”

Tô Thần Dật trắng mắt lườm Hứa Nghị rồi lặng lẽ quay đầu sang hướng khác, tình huống lúc đó thì y còn có thể tìm ai? Ở đây y không có được mấy đứa bạn, tìm Kỳ Thương? Anh trai cậu ta sẽ đem chân y chặt đứt. Tìm Lâm Sanh? Nếu để cho Tô Việt Trạch biết, y tuyệt đối chịu không nổi. Ngoại trừ hai người này, y còn có thể tìm ai, cũng không thể kéo theo Tô Việt Trạch cùng băng đảng đi đánh nhau, nếu mà như thế sau này đừng hòng y được bước chân ra khỏi cửa.

Xuống xe, Hứa Nghị dẫn Tô Thần Dật đi về phía biệt thự nhà mình, còn không quên căn dặn Tô Thần Dật: “Anh, chút nữa thấy ba em, anh đừng nói lung tùg, để em nói là được rồi, nếu như ổng hỏi cái gì, anh nhớ nhìn ánh mắt của em.”

Khóe miệng Tô Thần Dật co giựt: “Mày cho anh là con giun trong bụng mày sao? Cái gì mà ánh mắt của mày.”

“Tóm lại anh đừng nói lung là được, nếu không ba em giết em chết.”

Tô Thần Dật yên lặng lập tức gật đầu: “Yên tâm, anh sẽ không nói gì.”

Mở cổng lớn biệt thự, dưới ánh mắt hoang mang của quần gia nhà mình, Hứa Nghị dẫn Tô Thần Dật băng qua vườn hoa đi đến nhà chính.

Vào cửa, hai người đổi giày đi qua cửa chính, từ xa Tô Thần Dật liền thấy một người đàn ông mặc quần áo ở nhà màu xanh đậm đng ngồi trên ghế salong ở phòng khác xem tài liệu. Khiến cho Tô Thần Dật kinh ngạc chính là, người đàn ông này nhìn qua cũng chỉ mới ba mươi, còn rất trẻ, mặt mũi giống Hứa Nghị năm phần, đều tuấn tú như nhau.

Nếu như y nhớ không lầm, Hứa Nghị là con trai một trong nhà. Nghĩ vậy, Tô Thần Dật lặng lẽ nghiêng đầu nhìn về phía Hứa Nghị, đây là anh họ của cậu hả?

Hứa Nghị trấn an vỗ vỗ mu bàn tay của Tô Thần Dật rồi lập tức hít hít mũi tập tễnh chạy về phía người đàn ông: “Anh Hứa, con trai yêu quý nhất của anh bị bắt nạt hu hu~”

“...” Cái đờ mờ! Người này rốt cuộc là anh mày hay ba mày hả khốn!

38. Chương 38

Tô Thần Dật lặng lẽ bung chén trà nhìn Hứa Nghị đang kể lể trước mặt, không thể không thừa nhận, công phu miệng lưỡi của Hứa Nghị đỉnh hơn y nhiều, chỉ ít y cũng không thể soạn ra cái lý do khiến cho người ta không nói nên lời như thế này. Mà bây giờ y cũng mới biết được người đàn ông ngồi bên cạnh Hứa Nghị

không ai khác chính là cha của Hứa Nghị – Hứa Phong, bất quá, y vẫn thật tò mò Hứa Phong rốt cuộc bao nhiêu tuổi, đây là lần đầu tiên y thấy có một ông cha trẻ đến vậy.

Đương nhiên, Hứa Nghị hoàn toàn không biết nghi vấn của Tô Thần Dật, cậu ta vẫn rên rỉ ỉ ôi tố khổ với cha mình. ” Thời buổi giờ đi dạo phố cũng bị người chặn đánh, anh Hứa, cuộc sống này không còn cách nào khác để trải qua hu hu hu...”

“...” Bà mẹ! Đúng là không nên trông cậy vào khả năng tâm thường của mày, mày không biết bộ dạng bây giờ của mình có bao nhiêu giả tạo sao?

Hứa Phong thở dài một tiếng đưa tay ôm Hứa Nghị vào lòng, dịu dàng nói: “Ngoan, ngày ba tìm Lý cục nói chuyện, giờ kêu bác sĩ tới khám cho con một chút, hửm?”

“...” Đờ mờ! Vậy cũng xong?

Hứa Nghị hít hít mũi, rầu rĩ nói: “Cũng may có A Dật, nếu hôm nay không có A Dật phỏng chừng anh phải tới phòng cấp cứu mới thấy được con trai bảo bối của mình.”

Hứa Phong sờ sờ đầu Hứa Nghị rồi nháy mắt với quản gia, quản gia hiểu ý lập tức rời đi. Thu tầm nhìn, Hứa Phong hướng mắt về phía Tô Thần Dật: “Làm phiền Thần Dật rồi, hôm nay cảm ơn cậu.”

Tô Thần Dật ưỡn ngực nghiêm túc đáp: “Nghị tử là anh em của tôi, anh em tốt có nạn thì phải cùng chịu.”

Nếu như có thể, tôi càng hy vọng ngài có thể gánh luôn cái nạn này. Hứa Phong cười cười: “Thần Dật thật là nghĩa khí, được rồi, hôm nay hai người không phải đi dạo phố sao? Sao trên người Tiểu Nghị lại có mùi rượu?”

“Đó là do...”

Hứa Phong âm trầm liếc Hứa Nghị, Hứa Nghị lập tức bối rối ngậm miệng, tội nghiệp nhìn về phía Tô Thần Dật, anh, tới lượt anh rồi đó.

Tay cầm chén trà của Tô Thần Dật run lên một cái, bình tĩnh gạt vết nước bị đổ, Tô Thần Dật thở dài về mặt ân hận: “Đó đều là do tôi, lúc đó chúng tôi đi ngang qua quán bar thì đụng phải bạn tôi, bọn họ kéo chúng tôi vào uống rượu. Đương nhiên Nghị tử rất nghe lời ngài, cậu ấy không chịu vào, cậu ấy không vào còn tôi cũng không thể cậu ấy đi một mình, nên mấy đứa kia phạt tôi ba chén mới cho đi, lúc đó tôi bị đau dạ dày nên Nghị tử giúp tôi uống cả ba chén...Chú...Hứa, ngài đừng trách Nghị tử, đều là lỗi của tôi.”

Ánh mắt Hứa Nghị nhìn Tô Thần Dật phiếm nước, anh, anh đúng là thần tượng của em!

“Thì ra thế” Hứa Phong gạt đầu: “Không sao, tính cách Tiểu Nghị là vậy, trước kia cũng uống giùm cậu

không ít rượu, hai người bây giờ đúng là anh em cũng hội cùng thuyền.”

“Ha ha, phải.” Tô Thần Dật cười gượng, tình cảm huynh đệ này chắc không ít lần bị tên khốn này móc mỉa!

“Chẳng lẽ không đúng?” Hứa Phong hỏi lại: “Được rồi Thần Dật, có muốn tôi giúp cậu liên lạc với anh trai không?”

“Anh Hứa, A Dật ở tạm nhà chúng ta mấy ngày.”

“Ồ?” Hứa Phong nhướn mày nhìn về phía Tô Thần Dật: “Không sợ anh cậu lo lắng?”

“Tôi như vậy trở về anh tôi càng lo lắng hơn” Tô Thần Dật một bộ tôi-không-muốn-anh-hai-lo-lắng: “Chú Hứa, nhưng chú phải giúp tôi một chút, nghìn vạn lần đừng để anh tôi biết.”

“Đúng rồi!” Hứa Nghị ghé sát bên tai Hứa Phong thấp giọng nói: “Anh trai anh ấy mấy bữa giờ tâm tình không ổn định, nếu để cho anh ta thấy A Dật thế này, A Dật bị lột da là cái chắc, anh Hứa, anh đừng có bán đứng A Dật đấy.”

Hứa Phong trầm tư nhìn Tô Thần Dật rồi lập tức giả vờ hiểu ý gật đầu: “Tôi biết rồi, hai người đi tắm trước đi, rồi để bác sĩ tới thoa thuốc.”

Rốt cuộc cũng qua cửa anh cha nhà mình, Hứa Nghị thở phào một tiếng, trên mặt cũng hiện nét cười: “A Dật, em dẫn anh đi.”

Bỏ chén trà xuống, Tô Thần Dật cười cười đứng lên: “Vậy trước cảm ơn nhiều.”

“Cảm ơn cái gì, đừng khách khí, đi thôi.”

Thoáng nhìn thấy đánh đi tập tễnh của Hứa Nghị, Hứa Phong nhú mày, đang chuẩn bị tiến đến ôm cậu, nhưng dưới ánh mắt cảnh cáo của Hứa Nghị, hắn ngưng ngừng thu tay về đỡ cậu lên lầu, trong lòng tick một dấu cho Cường tử, dám đánh người của mình bị thương như vậy, không thể tha thứ!

Dẫn Tô Thần Dật vào phòng mình, Hứa Nghị lục tủ đồ lấy một bộ quần áo đưa cho Tô Thần Dật nhưng lại không đưa nội y: “Bộ này em chưa mặc, anh mặc đỡ đi.”

Nhận quần áo nói tiếng cảm ơn, Tô Thần Dật đưa mắt nhìn Hứa Nghị: “Tắm chung hả?”

Hai mắt Hứa Phong híp lại, phát ra ánh sáng lạnh lẽo.

Cả người Hứa Nghị run lên, lặng lẽ lùi lại một bước: “Không, em qua phòng ba tắm.”

“Tốt.” Tô Thần Dật gạt đầu rồi trừng mắt cảnh cáo Hứa NGHị, coi chừng ba mày, đừng để ổng mật báo cho tên mặt mo kia.

Hứa Nghị gạt đầu vẻ mặt nghiêm nghị, anh yên tâm, em sẽ coi chừng.

Thấy Tô Thần Dật vào phòng tắm, Hứa Phong ôm lấy Hứa Nghị: “Đi tắm.”

Che miệng lại không để mình giật mình hét toáng lên, Hứa Nghị vô thức nhìn cửa phòng tắm buồn bực nói: “Ba giúp con tắm.”

Chân Tô Thần Dật trượt một cái suýt nữa ngã dập mặt trong phòng tắm, bà mẹ! Ông kêu mày coi chừng ba mày, đâu có nói mày kéo luôn ổng vào phòng tắm! Cái giọng nũng nịu của mày là sao đấy hả!

“Được thôi~.”

Tô Thần Dật lột quần áo trên người bò vào bồn tắm, nhất định mình bị thương quá nặng nên mới xuất hiện ảo giác, cha Hứa Nghị tuyệt đối sẽ không dùng cái giọng thô bỉ này nói chuyện, tuyệt đối không!

Tắm rửa xong, Tô Thần Dật buồn chán ngồi trong phòng Hứa Nghị chờ cậu ta triệu hồi, ngay khi y sắp chờ đến buồn ngủ thì quản gia Hứa gia xuất hiện.

“Tô nhị thiếu, Bác sĩ Tô tới rồi, tôi để ông ấy đến khám cho ngài trước nhé?”

Tô Thần Dật khoát khoát tay: “Tôi không sao, để ông ấy xem cho Nghị tử trước đi, cậu ấy bị nặng hơn.”

Quản gia im lặng một lúc rồi lập tức đáp: “Tiểu thiếu gia còn đang tắm, thiếu gia phân phó bác sĩ Chũ đến xem cho ngài trước.”

Còn...đang...tắm? Tô Thần Dật giật giật khóe miệng, mày là chuẩn bị làm mình thành một bàn đồ ăn sao! Lắc lắc đầu, Tô Thần Dật đứng lên: “Vậy làm phiền ngài.”

“Tô nhị thiếu khách sáo, xin theo tôi.”

Đi theo quản gia tới phòng khách, bấy giờ bác sĩ đã ngồi chờ trong phòng. Ra hiệu cho Tô Thần Dật ngồi xuống, bác sĩ kiểm tra Tô Thần Dật một lượt sau đó kê toa dặn dò Tô Thần Dật một lát rồi mang theo hòm thuốc rời đi.

“Tôi ra ngoài trước, không quấy rầy Tô nhị thiếu nghỉ ngơi.”

“Vâng, cảm ơn.”

Bò lên giường, Tô Thần Dật ôm chần lẩn hai vòng, nhưng lại đè trúng vết thương nên đau đến nhe nanh trợn mắt. Ôm chần nằm nghiêng, Tô Thần Dật vẽ mặt âu sầu, giờ y được xem như chân chính trắng tay, trên người không có đồng nào chưa nói, ngay cả bộ đồ đang mặc cũng là của Hứa Nghị. Sớm biết thế này thì y đời nào mà vút ví tiền ra, khí phách cũng không thể làm ra cơn ăn a khốn!

Hôm sau vừa rạng sáng Tô Thần Dật đã tỉnh, thay quần áo gấp chần rửa mặt xong, Tô Thần Dật liền ra phòng khách, dù sao đây cũng là nhà của Hứa Nghị, ngủ dậy muộn quá cũng xấu hổ, hướng hồ y đã có thói quen tập thể dục buổi sáng.

Khi Hứa Nghị thức dậy thì đã thấy Tô Thần Dật ở trong vườn hoa nhà mình tập thể dục, tuy động tác không mấy linh hoạt nhưng dáng người đứng là hấp dẫn, một thanh niên xinh trai chuẩn mực, nếu nhưng không đề cập đến khuôn mặt xanh tím kia...

Hứa Phong đi tới cửa sổ sát đất, ôm lấy Hứa Nghị từ phía sau, khẽ đặt một nụ hôn lên gáy cậu: “Không ngủ nữa?”

“Ừ, anh nói thử xem sao Tô Việt Trạch lại đuổi Tô Thần Dật ra khỏi nhà, tuy tính tình A Dật hơi bướng bỉnh nhưng dù gì cũng là em trai của anh ta.”

Hứa Phong cười cười không rõ hàm ý: “Chuyện anh em bọn họ ai biết được, rửa mặt đi, đồ ăn sáng nấu xong rồi, đừng để Thần Dật chờ lâu.”

Khi Tô Thần Dật vào nhà thì vừa lúc Hứa Nghị và Hứa Phong đang từ trên lầu đi xuống: “Ăn sáng đi, nấu xong rồi.”

Tô Thần Dật gạt đầu ngồi vào bàn ăn, khi liếc nhìn thấy đôi môi hơi sưng đỏ của Hứa Nghị, Tô Thần Dật ngẩn người tò mò hỏi: “Nghị tử, miệng cậu bị sao vậy?”

Tại phòng khách tầng một ở Tô gia, quản gia Bạch mặc một bộ áo Tôn Trung Sớm chỉ đạo người hầu bưng đồ ăn sáng lên bàn, khi thả xong ly sữa nóng ở ghế chủ vị ông mới đi vào phòng khách: “Thiếu gia, nên ăn sáng.”

Bấy giờ Tô Việt Trạch một thân tây trang đang ngồi trên ghế salon xem báo, sau khi nghe quản gia Bạch nói, Tô Việt Trạch cũng không ngắt đầu lên, đáp lại: “Gọi Tiểu Dật xuống ăn sáng.”

Quản gia Bạch nhú mày, chần chừ nói: “Thiếu gia, nhị thiếu không phải đã...”

Động tác lật báo của Tô Việt Trạch dừng lại, sao đó trầm mặc đặt tờ báo trên bàn rồi đứng dậy đi tới phòng ăn.

Quản gia Bạch bắt đầu đi đến trước máy điện thoại bàn thuận thực nhấn một dãy số.

“Thiếu gia, là điện thoại của quản gia Tô gia.”

Động tác gấp đồ ăn của Tô Thần Dật và Hứa Nghị dừng lại, lập tức liếc nhìn Hứa Phong đầy thâm ý – Anh/Chú Hứa, tới lượt của ngài rồi đó.

Hứa Phong co gập khoe miệng, trong nháy mắt áp lực nặng nề, nhận điện thoại trong tay quản gia, Hứa Phong bình thần đáp: “Xin chào...Thần Dật? Cậu ấy đi rồi...Không biết...Thiếu gia nhà mấy người đi lạc sao lại tới hỏi tôi?”

Có cá tính! Đúng là phải như thế! Anh (chú) Hứa đúng là thần tượng của chúng ta! Hứa Nghị và Tô Thần Dật sùng bái nhìn Hứa Phong.

“Không có gì, tạm biệt.”

Cúp điện thoại, quản gia Bạch đi tới trước bàn ăn cung kính nói: “Hứa đương gia nói nhị thiếu đã rời đi tối hôm qua.”

Để đưa xuống lau miệng, Tô Việt Trạch ung dung đáp: “Biết rồi.”

“Thiếu gia, có cần phái người...”

“Không cần, cứ để nó đi.”

“Thiếu gia, tôi nghe nói nhị thiếu bị thương rất nặng.”

Tô Việt Trạch dừng bước chân, lập tức mấp máy môi: “Biết rồi.”

Nhìn bóng lưng Tô Việt Trạch rời đi, quản gia Bạch thở dài lắc đầu, thiếu gia, cậu hà tất phải như thế...

Ăn sáng xong, Hứa Phong liền đi tới công ty, còn Tô Thần Dật thì kéo Hứa Nghị chạy vội vào phòng: “Nghị tử, cậu biết Lâm Sanh không?”

“Lâm Sanh?” Hứa Nghị mở to mắt nhìn Tô Thần Dật: “Anh, anh khôi phục trí nhớ rồi?”

Tô Thần Dật lắc đầu: “Không, trước kia tôi có gặp qua cậu ta.”

“Anh, cậu ta có làm gì anh không?” Hứa Nghị khẩn trương hỏi lại.

“Cậu ta có thể làm gì tôi?” Tô Thần Dật khó hiểu: “Cậu có số của cậu ấy không, giúp tôi gọi cho cậu ấy.”

“Anh, lẽ nào anh thật sự đối với cậu ấy....”

“Nói cái gì đó.” Tô Thần Dật vỗ một chưởng vào trán Hứa Nghị: “Anh mày đếch có hứng thú với đàn ông! Anh mày không thể ở đây mãi, lỡ như tên mặt mo kia quần quá chạy tới đây thì anh mày chết chắc, anh mày phải trốn ở chỗ Lâm Sanh.” Hiện giờ ngoại trừ Lâm Sanh, y không nghĩ ra chỗ khác để đi, nếu như Kỳ Thương không có một ông anh-trai-bảo-vệ quản lý, y tuyệt đối sẽ trốn ở chỗ Kỳ Thương, không có chỗ nào an toàn hơn quân khu.

“Oh~, để em tìm số của cậu ta.”

Tô Thần Dật lặng lẽ nhìn Hứa Nghị lấy di động tra số: “Điện thoại của cậu không phải bị hư rồi sao?”

“Đúng vậy, đây là ba em cho. Đây, gọi rồi, anh với cậu ta nói chuyện đi.”

Tô Thần Dật gạt đầu nhận lấy điện thoại, sau khi nhìn thấy được ba chữ “đang trò chuyện”, Tô Thần Dật liền đưa điện thoại đến bên tai: “Tiểu Sang Sanh, mau cứu mạng hu hu hu~...”

39. Chương 39

Dặn dò Hứa Nghị kĩ càng, mãi cho đến khi Hứa Nghị đảm bảo sẽ không nói chuyện y đi đến chỗ Lâm Sanh với cha cậu ta, Tô Thần Dật bấy giờ mới yên lòng.

“Giờ chắc Tiểu Sang Sanh đến nơi rồi, anh đi đây, mày nhớ đấy, đừng có nói người khác biết anh đi đâu, kể cả cha mày.”

“Ồi em đã nói rồi, em đảm bảo nhiều lần như vậy mà anh không tin em sao? Nhanh đi đi.”

Tô Thần Dật gạt đầu đi ra ngoài, đi được hai bước thì dừng lại, Tô Thần Dật nghiêng đầu nhìn về phía Hứa Nghị: “Rốt cuộc miệng của chú mày bị sao thế?”

“...” Mẹ! Tự dừng lại đã qua chuyện này! Anh có cần phải hỏi đến cùng như thế không! “Anh, anh đi đi, cùng với Tiểu Sanh Sanh của anh bỏ trốn đi, lỡ chút nữa anh trai anh tới tìm thì anh trốn không kịp đâu.”

“Đúng đúng, anh mày phải nhanh mới được.” Tô Thần Dật tăng nhịp chân chạy về phía cửa, thay xong giày, Tô Thần Dật nghĩ nghĩ một lát lại nghiêm túc nói: “Anh đây không phải là bỏ trốn, mà là chạy thoát thân.”

“Dạ dạ dạ, chạy thoát thân, anh yên tâm, em tuyệt đối sẽ không bán đứng anh!”

“Được, anh mày đi đây.”

Bởi vì Hứa Phong trước khi ra khỏi cửa đã thông báo Hứa Nghị không thể đi ra ngoài, cho nên Tô Thần Dật đành tìm một cái cớ để thoát khỏi tầm nhìn của quần gia Hứa gia rồi một thân một mình chạy ra khỏi biệt thự.

Hứa Nghị thở phào một hơi: “Rốt cuộc cũng bị tui lừa.” Giơ tay lên sờ sờ cái môi còn sưng đỏ, Hứa Nghị ảo não dậm chân: “Tên khốn!”

Rồi Hứa gia không được bao lâu Tô Thần Dật liền thấy Lâm Sanh đang dựa trên nắp capo, đứng bên cạnh là anh vệ sĩ bị Tô Thần Dật tháo đạn ngày trước.

Hít mũi một cái, Tô Thần Dật xòe tay xòe chân chạy về phía Lâm Sanh: “Tiểu Sanh Sanh, tôi tới đây~~~”

Anh trai vệ sĩ giật giật khóe miệng, lặng lẽ đi vòng qua ghế lái mở cửa ngồi lên.

Vốn định quay đầu đi nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt tím xanh của Tô Thần Dật thì Lâm Sanh lập tức dừng chân, lên tiếng giễu cợt: “O, cậu đang trang điểm đấy à, thế này nhìn rất sinh động.”

“Lên xe trước rồi nói.”

Tô Thần Dật nhìn xung quanh một chút rồi chui lên ghế sau ngồi, Lâm Sanh giật giật khóe miệng rồi cũng theo lên xe.

“Nói đi, mặt mũi cậu thế này là sao.”

Khóe miệng Tô Thần Dật méo xệch, tội nghiệp nói: “Tiểu Sanh Sanh, tôi bị Tô Việt Trạch đuổi ra khỏi nhà, cậu nên nhận nuôi tôi.”

Tay Lâm Sanh run lên, hất móng vuốt của Tô Thần Dật ra: “Nói cậu bỏ nhà đi tôi còn tin.”

“Đúng!” Tô Thần Dật vẻ mặt thành thật: “Tôi giờ ”ra đi tay trắng*“, trên người không còn đồng nào ~!”
(*tình thân xuất hộ: Thường chỉ những người sau khi ly hôn không mang theo tài sản)

“...” Mẹ, cậu không thấy bốn chữ “ra đi tay trắng” này dùng không đúng hoàn cảnh sao? “Cho nên vết thương này là do anh cậu đánh ra?”

“Cũng không phải” Tô Thần Dật rũ vai: “Đây là do Cường tử.”

Lâm Sanh hí mắt, lạnh nhạt hỏi: “Chuyện đó là sáo?”

Đem chuyện tối qua kể hết cho Lâm Sanh nghe, Tô Thần Dật vươn móng vuốt cầm vạt áo Lâm Sanh: “Thân ái, giờ tôi chỉ có thể tìm cậu nương tựa, cậu phải thu nhận tôi a~~~”

“Oh~~~ để tôi suy nghĩ chút.” Lâm Sanh đáp cực kỳ lưỡng lự.

“Khỏi phải nghĩ.” Tô Thần Dật nhào về phía Lâm Sanh ôm lấy cánh tay của cậu ta: “Người ta giờ chỉ có còn một mình cậu.”

“...”

Anh vệ sĩ bẻ mạnh tay lái làm cho Tô Thần Dật nhào người vào cửa bên.

“Oa~ anh đừng có bẻ lái lung tung, trên người tôi có vết thương đó khốn!”

Lâm Sanh phì cười ra tiếng: “Được rồi, để tôi dẫn cậu đến căn nhà ở ngoại ô, vừa dịp không có ai ở.”

Tô Thần Dật sụt sịt mũi lần nữa nhào tới: “Tiểu Sanh Sanh, tôi biết cậu là tốt nhất!”

“Được rồi, cái rương cậu để trong tủ sắt, nếu như ngày nào đó nhớ ra mật mã thì nói tôi một tiếng, tôi trả lại cho cậu.”

Nghe Lâm Sanh nhắc tới, Tô Thần Dật mới nhớ ra lần trước mình lấy thẻ nhớ với usb ra ngoài, còn tiện tay bỏ miếng ngọc phỉ thúy vào rương. Chờ chút, thẻ nhớ...với usb, Tô Thần Dật biến sắc: “Chết, chết chết chết, thứ quan trọng như thế mà mình lại quên!”

Sau một ngày làm việc, Tô Việt Trạch trở về Tô Trạch, đưa áo khoác cho quần gia Bạch, Tô Việt Trạch vừa đi vào vừa hỏi: “Hôm nay Tiểu Dật lại trốn ra ngoài chơi nữa à?”

Quản gia Bạch dừng chân, thở dài đáp: “Thiếu gia, cậu quên hôm qua nhị thiếu đã đi rồi sao?”

“...” Đúng vậy, tối hôm qua Tô Thần Dật đã bỏ đi, còn cùng mình đại náo một trận, thậm chí còn tuyên bố không phải là em trai mình.

A...nếu như có thể, hẳn quả thực không muốn có đứa em này.

“Thiếu gia, thực ra cậu rất quan tâm đến nhị thiếu đi? Nếu là trước đây, cậu còn giả vờ phái người tìm nhị thiếu, còn bây giờ, cậu ngay cả giả vờ cũng không muốn, phải không?”

Ánh mắt Tô Việt Trạch thờ ơ, lạnh nhạt nói: “Chú Bạch, tôi không hiểu chú đang nói gì.”

Quản gia Bạch lắc đầu: “Thiếu gia, tôi nhìn cậu lớn lên, tuy rằng không phải cậu nghĩ gì tôi cũng biết, nhưng từ vẻ mặt mà nhìn ra tâm trạng của cậu thì tôi có thể. Trước kia, lúc phu nhân đi đã nhờ tôi chăm sóc cậu, cậu vì gia nghiệp mà đối xử với nhị thiếu như thế tôi cũng ủng hộ. Thế nhưng thiếu gia, hôm nay nhị thiếu đã không còn có thể uy hiếp được cậu, nếu cậu muốn quan tâm cậu ấy thì cứ quang minh chính đại, cần gì phải áp lực chính mình?”

Tô Việt Trạch khoát khoát tay: “Chú Bạch, đừng quên trước khi, mẹ tôi mất chú cũng ở đây, những gì tôi làm bất quá chỉ hoàn thành nguyện vọng của mẹ, đối tốt với Tô Thần Dật chẳng qua chỉ để người ngoài xem thôi, nó với tôi ngoại trừ chút quan hệ máu mủ đó thì còn có thể có cái gì?”

“Thiếu gia, cậu nói những điều này cũng chỉ để lừa tôi lừa cậu? Nếu như phu nhân có linh, bà sẽ không muốn thấy cậu thế này.”

“Đừng nói nữa, chuyện của tôi tôi biết, chú làm việc đi, cơm tôi không cần gọi.”

Mãi cho đến khi không nhìn thấy bóng dáng Tô Việt Trạch, A Hồ mới yên lặng cọ đến bên người quản gia Bạch: “Cha, chuyện này...”

Quản gia Bạch sắc bén nhìn A Hồ: “Những chuyện con vừa nghe được không được nói ai, biết chưa!”

A Hồ dạ thưa gật đầu: “Biết, biết rồi.”

Lên lầu, Tô Việt Trạch cũng không đi tới phòng làm việc như thường lệ mà trực tiếp đi thẳng đến phòng của Tô Thần Dật. Mở đèn, bên trong vẫn như lúc hắn rời đi tối hôm qua, cái rương lẳng lẳng nằm trên tấm chăn đậm màu, bên cạnh cái rương còn có một chiếc nhẫn rubi, hôm qua khi hắn đi ra ngoài thì đặt lung tung trên giường.

Lại gần bỏ chiếc nhẫn vào trong rương, Tô Việt Trạch bất đắc dĩ lắc đầu, nếu để cho Tô Thần Dật biết mình thực sự động vào bảo bối của nó, chắc thẳng nhóc này sẽ dựng lông lên mắt.

Bỏ rượu vào tủ quần áo, Tô Việt Trạch đi đến bên giường vén chăn nằm xuống, hai màu trắng đen khiến cho căn phòng có chút ngọt ngào, giống như tâm tình hắn bấy giờ. Quần gia Bạch nói không sao, hắn hiện tại, ngay cả giả vờ cũng không muốn.

Tô Thần Dật ở bên cạnh hắn mười năm, mười năm qua, hắn vẫn luôn làm tròn vai diễn anh trai tốt. Cưng chiều y, dung túng y, hủy hoại y, hắn tận mắt nhìn thấy một thiếu niên ngây thơ đơn thuần bị biến thành một cậu ấm vô công rồi nghề chỉ biết uống rượu đánh nhau, có thể nói, hắn hoàn thành nhiệm vụ của mẹ giao cho một cách hoàn hảo.

Thế nhưng, thời gian trôi qua, hắn nhận ra tâm tư của mình dần dần thay đổi, quyết định nuôi hư y chuyển thành nắm chặt y trong tay, mặc dù vẫn tự nói với mình đó chẳng qua chỉ để cho Tô Thần Dật không uy hiếp được địa vị của hắn, thế nhưng hắn biết, có nhiều lúc, hắn là thật lòng thật dạ quan tâm Tô Thần Dật.

Tựa như tối hôm qua, nếu như không lo lắng Tô Thần Dật gặp chuyện không may, hắn chắc chắn sẽ không cấm Tô Thần Dật ra ngoài như thế, nếu như là trước đây, hắn tuyệt đối sẽ không ngăn cản chút nào. Sau khi nhận thấy sự bất thường, hắn gần như phát điên ra khỏi nhà tìm người, lúc đó hắn không phải diễn trò cho người ta nhìn, hắn chỉ biết là, mình không thể để Tô Thần Dật xảy ra chuyện không may.

Sau khi thấy Tô Thần Dật bị thương, hắn vậy mà lại đau lòng, không như trước kia, khi Tô Thần Dật xảy ra tai nạn nằm viện, hắn chỉ thấy khó chịu một chút. Có trời biết, lúc đó hắn thật muốn giết chết Cường tử ngay trong hẻm. Vốn tưởng mình chỉ cần dỗ ngọt hai câu thì Tô Thần Dật sẽ ngoan ngoãn theo mình về nhà, thế nhưng kết quả ngược lại, Tô Thần Dật không chịu về nhà còn chưa nói, lại còn tức giận ném điện thoại với ví tiền về phía hắn. Lẽ nào, trong mắt Tô Thần Dật, hắn không sánh bằng một Hứa Nghị sao! Lần này đúng thật là bỏ đi đứt khoát.

Tô Việt Trạch chán nản nhắm mắt lại, lẽ nào, mình sai thật rồi? Thở dài một tiếng, Tô Việt Trạch ngồi thẳng người dậy, lấy điện thoại nhấn một dãy số, căn dặn một lúc rồi cúp điện thoại. Tô Việt Trạch nắm chặt điện thoại trong tay, thẳng nhóc, đừng để anh bắt được mày!

“Cậu nói, vật hộ mệnh gì đó của cậu đã bỏ quên ở Tô Trạch?”

“Đúng vậy.” Tô Thần Dật mệt mỏi gục xuống bàn: “Làm sao giờ, lỡ Tô Việt Trạch thấy được nó, tôi chết chắc.”

Lâm Sanh lườm Tô Thần Dật trắng cả mắt: “Còn làm sao nữa, đi về lấy đi!”

“Nhưng mà tôi bị đuổi ra khỏi nhà rồi! Hơn nữa giờ tôi về đó, không phải và dè vào miệng cạp sao! Tiểu Sanh Sanh, sau này tiết thanh minh nhớ thấp cho tôi một nén hương, không thì viếng vài bó cúc cũng được a~, đừng để tôi cô đơn lạnh lẽo nằm trong mộ.”

Lâm Sanh vỗ một chưởng vào trán Tô Thần Dật: “Nói xàm gì đó! Dù sao đi nữa Tô Việt Trạch cũng là anh cậu, hơn nữa trên anh ta còn có cha cậu nhìn xuống, anh ta có thể làm gì cậu?”

“Cậu chẳng biết gì.” Tô Thần Dật yếu ớt hươ tay: “Anh ta chắc chắn sẽ không làm gì tôi, nhưng cậu đừng quên, anh ta là anh tôi cũng đồng thời là đại thiếu Tô gia, so với tôi mà nói, quyền lợi còn cao hơn.” Tuy y tin chắc Tô Việt Trạch sẽ không cầm vật kia đi tìm Cố Thiệu Kiệt, nhưng dùng nó để uy hiếp y là đủ rồi, sau này đừng nói là thoát khỏi Tô gia, vo tròn hay bóp méo cũng đều do Tô Việt Trạch định đoạt.

“Rồi, cậu yên tâm, thanh minh năm nào tôi cũng sẽ viếng cậu một bó cúc.”

Tô Thần Dật hai mắt đầm lệ nhìn Lâm Sanh: “Tiểu Sanh Sanh, cậu đúng là lòng dạ ác độc, mắt nhìn thấy người ta bước một chân vào quan tài mà cũng không biết kéo ra.”

“Vậy cậu muốn thế nào!” Lâm Sanh tóm cổ áo Tô Thần Dật gầm lên: “Lấy cũng cũng chết, không đi lấy cũng chết, không bằng tôi cho cậu một dao chết quách đi!”

“Hu hu hu....Tôi năm nay vừa mới mười tám, còn chưa sống đủ đó khôn!”

“Tô Thần Dật!” Lâm Sanh cắn môi hung dữ nói: “Tôi đã sớm nhắc cậu cẩn thận Tô Việt Trạch, là cậu óc bả đậu, thứ đó có thể dễ vứt lung tuung sao!”

“Nhẹ, nhẹ chút, không thở được, cậu để tôi nghĩ biện pháp chút đi bạn hiền.”

“Ngạt chết cậu luôn đi!” Lâm Sanh trừng mắt nhìn Tô Thần Dật ném y lên bàn.

Nằm xuống bàn, Tô Thần Dật luống cuống vò đầu bứt tóc, mẹ nó sao lúc đo mình lại đưa chìa khóa cho Tô Việt Trạch huhu hu! Đây không phải là đưa dao cho hắn chém sao!

“Được rồi, đừng bứt tóc nữa!” Lâm Sanh không nhìn được hất tay Tô Thần Dật ra: “Chờ tới khuya tôi chở cậu đến cửa biệt thự, cậu lên vào, cầm đồ chạy đi, biết chưa!”

“Đúng vậy, sao tôi không nghĩ ra cách này nhỉ!” Tô Việt Trạch vỗ mạnh bàn ngồi dậy: “Tiểu Sanh Sanh, cậu đúng là cha*...à, cậu đúng là ân nhân cứu mạng của tôi! (Nguyên câu thường được nói/sử dụng là: ”cậu là cha tái sinh, mẹ tái sinh của tôi)

Lâm Sanh lặng lẽ dời đường nhìn khỏi cặp mắt chó hợp kim titan 24k của Tô Thần Dật, sau khi mất trí nhớ, Tô Thần Dật ngày càng vô lại!

Trời khuya rạng sáng, một chiếc xe màu xanh ngọc lái vào khu biệt thự nổi tiếng ở B thị. Đi tới cửa, Tô Thần Dật gật đầu với Lâm Sanh rồi nhanh chóng mở cửa xuống xe.

“Đứng lại! Cậu là ai? Ở đây không thể tùy tiện vào.”

Tô Thần Dật dừng chân, vẻ mặt tươi cười nhìn tên bảo vệ đag chặn cửa: “Anh trai này, chám chúc chút, tôi muốn vào tìm người.”

Bảo vệ giơ đèn pin soi mặt Tô Thần Dật một vòng, lập tức biến sắc mặt: “Thì ra là Tô nhị thiếu, cậu nên nói sớm chút, sao trễ thế này mới về? Cậu vào đi, có cần gọi một chiếc xe chở cậu vào không?”

“Không, không cần.” Tô Thần Dật liên tục xua tay: “Tôi đi trước, tạm biệt.”

“Được, Tô nhị thiếu đi thông thả.”

Chờ cho đến khi Tô Thần Dật đi xa, bảo vệ mới chạy đến trước điện thoại bàn ở phòng trực ban nhanh chóng ấn một dãy số.

“Tô thiếu, nhị thiếu đã về rồi, đi về phía biệt thự chính.”

“Tôi biết rồi.”

Cúp điện thoại, khoe miệng Tô Việt Trạch khẽ nhếch, thẳng nhóc này...

Xờ poi chơi một đoạn =)))

Nhìn cái cổ trắng nõn trước mắt, ma xui quỷ khiến, Tô Việt Trạch khẽ hôn lên: “Có phản ứng?”

Tô Việt Trạch cười khẽ một tiếng đưa tay đặt lên chỗ nào đó của Tô Thần Dật: “Có cần anh giúp một tay không?”

Xúc cảm đột nhiên ập tới khiến cho Tô Thần Dật không khỏi rên ra tiếng, khẽ cắn môi, Tô Thần Dật nắm chặt tay Tô Việt Trạch không cho hắn có thể lộn xộn.

Ngón tay Tô Việt Trạch lướt nhẹ, nhẹ nhàng vỗ về xoa nhẹ: “Đừng sợ, anh là anh em.”

40. Chương 40

Bởi vì đêm đã khuya, toàn bộ khu biệt thự chỉ có đèn đường còn sáng, Tô Thần Dật một mạch chậm rì chạy về, giờ y cũng chẳng thiết viết thư trên người, y chỉ muốn mau chóng lấy của chạy đi. Nếu như có thể, y còn muốn lượm luôn cái dây chuyền vàng, ít ra thì nó cũng đáng giá mấy đồng mà, phải không?

Rốt cuộc, Tô Trạch dần dần xuất hiện trong tầm mắt Tô Thần Dật, càng ngày càng gần. Đi đến tường rào bao ngoài Tô Trạch, Tô Thần Dật vòng quanh tường rào nửa vòng, tìm được vị trí tốt, y thối thối lòng bàn tay hai cái, sau đó lùi về sau mấy bước rồi chạy nhanh về phía trước, khéo léo trèo lên rồi nhẹ nhàng nhảy xuống đất, y nhớ rõ chỗ này không có vệ sĩ.

So với trước kia mà nói, động tác này đối với y vô cùng đơn giản, nhưng bởi vì động đến vết thương nên nó khiến y không khỏi hít sâu vài hơi, hai tay chống tiếp đất nghỉ mệt một lát, Tô Thần Dật bấy giờ mới cẩn thận cạo đến nhà chính. Tuy bảo vệ Tô gia không rải rác nhiều nơi, thế nhưng ở mấy nơi trọng yếu như cửa ra vào thì hay có người canh giữ. Đối với điều này, Tô Thần Dật chỉ muốn chờ đợi, bà mẹ nhà người ta có tiền có khác, thời buổi xã hội bây giờ mà còn nuôi vệ sĩ.

Nhưng mà Tô Thần Dật lại không biết, tiền thân Tô gia vốn là xã hội đen, đến thế hệ Tô Lập mới hoàn toàn tẩy trắng. Nếu là thời trước, Tô Thần Dật đúng là có thể thấy bảo vệ rải rác khắp mọi nơi, tuy giờ Tô gia đã hoàn toàn rời khỏi chốn hắc đạo, nhưng vẫn tiếp tục giữ thói quen nuôi vệ sĩ.

Dọc theo con đường ngoằn ngoèo đi đến trước nhà chính, Tô Thần Dật không khỏi quẹt mồ hôi lạnh trên trán âm thầm may mắn một phen, may mà không bị vệ sĩ phát hiện. Đi đến dưới cửa sổ gian phòng của mình, Tô Thần Dật thất vọng phát hiện cửa sổ mình bị khóa. Rơi vào đường cùng, Tô Thần Dật lại đi vòng qua dưới mái hiên, bám cột trèo lên.

Lúc chân tiếp đất, trên mặt Tô Thần Dật đã túa đầy mồ hôi, loại động tác dùng nhiều sức này đúng là khiến cả người y chịu không thấu, nếu không phải thứ kia quá mức quan trọng, y tuyệt đối sẽ chờ thân thể tốt hẳn mới trở về lấy.

Cẩn thận rón rén đẩy cửa kính trượt ra, Tô Thần Dật lách mình đi vào hành lang tầng hai. Thuận lợi đóng cửa trượt phía sau lại, Tô Thần Dật nhón chân lặng lẽ không tiếng động lại gần căn phòng của mình.

Đi đến trước cửa phòng, nhẹ nhàng vặn mở khóa cửa, phát hiện phòng mình không khóa trái, Tô Thần Dật không khỏi cười toét miệng, mẹ nó số mình đúng là tốt vải ra, một đường quá thuận lợi có phải không!

Trong góc tối, Tô Việt Trạch lẳng lặng nhìn chuyển động nhỏ bé của khóa cửa, khóe miệng càng nhếch lên cao, thẳng nhóc, đây là mày tự mình dâng tới cửa.

Mở cửa phòng xong, Tô Thần Dật lách mình đi vào rồi lưu loát khóa trái cửa lại. Thở phào một hơi, Tô Thần Dật đặt ý vỗ vỗ tay rồi đi về phía tủ quần áo.

Mở cửa tủ, Tô Thần Dật ngồi xổm xuống ư ử ngâm khúc hát bắt đầu tìm kiếm trong tủ quần áo, dù sao thì phòng này của y cách âm tốt lắm, y cũng không cần lo bị người ngoài nghe được.

Tô Việt Trạch bắt đắc dĩ lắc đầu, lặng lẽ đi đến phía sau Tô Thần Dật: “Tiểu Dật đang tìm gì thế?”

“Đương nhiên là rương bảo bối của tôi rồi.” Tô Thần Dật thuận miệng trả lời, không hề nhận ra sự thất thường.

Tô Việt Trạch cúi người ghé sát vào tai Tô Thần Dật thấp giọng nói: “Có cần giúp một tay không?”

“Không...” Tô Thần Dật rùng mình một cái, lập tức cứng ngắt quay đầu lại, sau khi nhìn thấy vẻ mặt tươi cười đầy dịu dàng của Tô Việt Trạch, Tô Thần Dật sợ đến mức ngã ngồi tại chỗ, trợn to mắt run rẩy chỉ tay vào Tô Việt Trạch, Tô Thần Dật lắp bắp: “Anh anh anh...”

“Anh sao nào?” Tô Việt Trạch một tay chống đất ngồi xổm xuống xích lại gần Tô Thần Dật: “Rất bất ngờ?”

“Em em em em...”

“Em làm sao, hửm?”

Tô Thần Dật thầm véo đùi, cảm giác đau muốn khóc cho y biết đây không phải đang nằm mơ, cho nên Tô Thần Dật tuyệt vọng, mẹ nó ai có thể nói cho y biết đây là đang xảy ra chuyện gì a a a!

“Anh chờ em lâu như vậy, Tiểu Dật không muốn nói chút gì sao?”

Nói cái gì? Tôi nên nói “cảm ơn anh đã ở đây chờ tôi, phiền anh rồi” sao? Cút mẹ anh đi!

Tô Thần Dật ngồi dậy đưa tay lên vỗ vỗ vai Tô Việt Trạch vẻ mặt nghiêm túc nói: “Thật ra anh đang mộng du, những thứ anh đang thấy không phải sự thật, trở về tắm rửa rồi ngủ đi.”

“...” Ngủ con em mày! Anh đây ở đây chờ mày cả đêm mà thằng nhóc mày lại còn nói anh mộng du? Tô Việt Trạch hít sâu một hơi kìm nén lửa giận trọng bụng: “Tiểu Dật từ xa chạy về, thân là anh hai của em, không đợi em thì hơi có chút vô tình, đúng không?”

Đúng con em anh! Ai cần anh đợi! Ai cần hử! Tô Thần Dật vuốt mặt một cái, vẻ mặt tươi cười đáp: “Thật ra em đi nhầm chỗ, mong anh thương xót, làm như không thấy em được không?”

“Không được.”

“...Vậy anh muốn thế nào!” Tô Thần Dật khóc không ra nước mắt, mẹ nó lúc đi nên nhìn hoàng lịch, trên đó chắc chắn viết hôm nay không hợp thích hợp để đi ra ngoài a khôn nạn!

“Tối nay Tô Thần Dật chạy về đây là tìm cái rương bảo bối kia của em sao?”

Mơ, tôi còn có thể nói không phải sao? Con người đen thui đảo đảo mấy vòng, Tô Thần Dật hít mũi một cái, chơi trò may rủi: “Em trở về lấy nhẫn!” Mới là lạ!

“Oh?” Tô Việt Trạch nhướng mày: “Thật không?”

Gục đầu xuống, Tô Thần Dật rầu rĩ nói: “Đó là món quà đầu tiên anh tặng cho em, em rất thích.”

Nghe thế, thâm tâm Tô Việt Trạch chấn động, chiếc nhẫn đó chính là món quà đầu tiên hắn để tâm chọn cho Tô Thần Dật, trước giờ đều là Tô Thần Dật muốn gì, hắn sẽ trực tiếp ném cho cậu thể atm là xong việc. Mà lần đó hắn có chuyện gì mà lại làm thế nhỉ? Oh, được rồi, là sợ cậu thật sự đem cái dây chuyền thô tục kia làm thành nhẫn mang đây tay. Khi thấy vẻ mặt Tô Thần Dật vui mừng cầm nhẫn thì hắn lập tức liền thấy thỏa mãn. Có lẽ, lúc trước, khi hắn ma xui quỷ khiến đi chọn nhẫn, chính là mong muốn hồi báo như thế.

Nhưng mà thái độ của hắn đối với Tô Thần Dật tự dưng thay đổi từ lúc nào nhỉ? A, hình như là từ sau khi Tô Thần Dật tai nạn mất trí nhớ đi. Hắn còn nhớ rõ khi Tô Thần Dật mới vừa tỉnh dậy thì đã cầm dao muốn giết mình, hắn có chút tức giận, tuy rằng sau đó Tô Thần Dật có giải thích là cậu chưa thoát khỏi cảnh trong mơ, nhưng sự thật rốt cuộc là thế nào thì ngoại trừ Tô Thần Dật ra thì còn có ai biết?

Từ đó trở về sau, hắn nhận ra ánh mắt Tô Thần Dật nhìn mình hoàn toàn thay đổi, không còn sự ỷ lại như trước đây. Tuy rằng Tô Thần Dật vẫn gọi mình là anh như trước, vẫn cùng mình cười giỡn như trước, thế nhưng hắn vẫn nhìn ra, trong thâm tâm Tô Thần Dật không còn coi hắn như anh trai nữa, bằng mặt nhưng không bằng lòng, thậm chí ngay cả cha của bọn họ và mẹ của cậu, cậu vẫn không coi họ là người thân.

Coi như những thay đổi đó đều quy kết là mất trí nhớ mà thành, thế nhưng một người mất trí nhớ sao có thể đối xử nhiệt tình với một người bạn mới quen biết không lâu mà lại không có chút tình cảm gì đối với những người có quan hệ huyết thống của mình? Cho nên từ ngay từ đầu, hắn từng giây từng phút quan tâm cậu, muốn từ những cử chỉ lời hành động của cậu tìm ra một lý do, thậm chí diễn đến nhập thần, cưng chiều cậu, quan tâm cậu. Thế nhưng hắn lại nhận ra, cho dù mình có làm gì đi chăng nữa thì cũng không thể làm ấm con tim cậu, điều này khiến cho hắn cảm nhận được thất bại trước giờ chưa từng có.

Hắn biết Tô Thần Dật không lúc nào là không phòng bị mình, hắn cũng biết Tô Thần Dật tuy rằng tỏ ra rất nghe lời hắn nhưng thật ra không coi hắn ra gì. Giống như ngày hôm qua, nếu là trước đây, chỉ cần mình nổi giận, Tô Thần Dật tuyệt đối sẽ không trái lời hắn điều gì, nhưng mà hôm qua, cậu lại quyết định rời đi, thậm chí tự thân hắn đi đón cậu, cậu cũng không chịu trở về.

Cho nên Tô Việt Trạch bối rối, từ trước giờ những thủ đoạn cưng chiều này không hề có tác dụng với Tô Thần Dật. Lúc vui vẻ thì cậu mặc cho mình nắn tròn bóp dẹp, lúc nổi điên thì bất chấp tất cả. Những tưởng rằng Tô Thần Dật này chính là một người vô tình vô nghĩa, thế nhưng không ngờ đến tối cậu lại lên chuồn về đây vì chiếc nhẫn hắn tặng cậu, điều khiến khiến cho hắn không khỏi kinh ngạc. Có lẽ, hắn nên nghe theo lời chú Bạch nói, không nên kìm nén chính mình.

Tô Việt Trạch thở dài một tiếng đưa tay ôm Tô Thần Dật vào lòng: “Hôm qua là anh sai, về nhà đi.”

“Ha?” Đại não Tô Thần Dật lập tức treo máy, chỉ là muốn đối phó với Tô Việt Trạch cho nên y mới thuận miệng nói là tìm nhầm, thế mà Tô Việt Trạch còn xin lỗi y? Tên Tô Việt Trạch phúc-hắc mặt-song-song-với-trần-nhà này mà lại có thể nói xin lỗi y? Ai có thể giải thích cho y hiểu đây là cái tình huống gì được không? Cầu thần phiên dịch!

“Hôm qua là anh thiếu suy nghĩ, anh không biết em ra ngoài là để cứu thằng nhóc Hứa Nghị kia, anh cũng là lo lắng em gặp chuyện không may nên mới vậy. Xin lỗi Tiểu Dật, sau này anh không cấm túc em nữa, em muốn đi đâu thì đi đó, về nhà đi, được không?”

“...” Khóe miệng Tô Thần Dật không nhin được mà co giật liên tục, có ai tới nói cho y biết tại sao đang trong tiết mục huynh đệ đại chiến mà lại đột nhiên chuyển thành kịch cầu huyết phát sóng lúc 8 giờ được không? Người đâu đến giải thích một chút đi!

“Được không Tô Thần Dật?”

Tâm tư Tô Thần Dật xoắn xít không gì sánh được, rốt cuộc là có nên vì cái thẻ chết tiết với cái usb mà khom lưng cúi cổ không đây?

“Tiểu Dật?”

Được rồi, không cần lén lút thập thò nữa, vì cái thẻ nhớ chết tiết và cái usb quan trọng kia, vì tự do sau này, mình phải vì mọi giá!

Sụt sịt mũi, Tô Thần Dật lên án nói: “Hôm qua là anh đuổi em đi!” ()

Tô Việt Trạch siết chặt vòng tay: “Là anh thiếu suy nghĩ, xin lỗi.”

“Anh còn nói em đi rồi thì đừng về nữa!” ()

“Xin lỗi.”

“Anh còn nói em trả hết đồ trên người lại cho anh, để em mặc một bộ đồ rách mà đi!” ()

Lòng Tô Việt Trạch nhói lên, bắt đầu hổ thẹn: “Xin lỗi, là lỗi của anh.”

“Người ta cả thân đầy vết thương, trong túi không có đồng nào, tối thì lưu lạc đầu đường xó chợ, anh khôn nạn!” ()

“Ừ, anh khôn nạn.”

“Sau này không được cấm túc em!”

“Không cấm.”

“Đuổi em đi cũng không thể tịch thu tài sản của em!”

“...Anh sẽ không cản em đi nữa, xin lỗi Tiểu Dật.”

“Vậy anh phải đem chìa khóa cái rương cho em, mấy thứ bên trong đều là của em!”

“...” Thật ra em muốn nói câu nhất đi, thằng nhóc này! Tô Việt Trạch ôm Tô Thần Dật xoa đầu: “Đều là của em, anh không giành với em.”

Đẩy Tô Việt Trạch ra, Tô Thần Dật chìa tay ra, mặt chảnh cờ hó: “Đưa chìa khóa đây!”

“...” Tô Việt Trạch đực mặt một lát, sau đó từ trong túi áo móc ra một chiếc chìa khóa nhỏ bằng bạc đặt trong lòng bàn tay Tô Thần Dật: “Lần này còn đi nữa không?”

Tô Thần Dật nhếch miệng nắm chặt chìa khóa trong tay, mẹ nó rút cuộc cũng an tâm! “Không đi.”

Nghe vậy Tô Việt Trạch rút cuộc cũng thở phào một hơi, đang muốn nói gì đó, lại nghe Tô Thần Dật nói: “Đưa cả ví tiền với điện thoại nữa!”

“...” Còn ở đó lên mặt! Tô Việt Trạch nhất thời dở khóc dở cười: “Anh để ở trên bàn của em.”

“Được rồi.” Tô Thần Dật phúi mông đứng lên: “Vậy anh đi nghỉ ngơi đi, em mệt rồi.”

“Tiểu Dật” Tô Việt Trạch tóm Tô Thần Dật lại: “Để anh xem...”

“Oa~~ đau quá, nhẹ tay chút, khôn!”

41. Chương 41

Tô Việt Trạch nhanh chóng đứng dậy mở đèn, sau khi nhìn thấy mớ xanh xanh tím tím trên mặt Tô Thần Dật, lập tức cái câu “Cả người đầy vết thương không xu dính túi, đến tối lưu lạc đầu đường xó chợ” của

Tô Thần Dật hiện lên trong đầu. Tô Việt Trạch không khỏi đau xót, nỗi tiếc thương dần dần khuếch tán dưới đáy lòng.

Con hẻm hôm qua khá tối, hẳn biết Tô Thần Dật bị thương nhưng không ngờ lại bị thương đến mức này. Có lẽ là do đã trải qua một đêm, toàn bộ vết xanh tím trên mặt Tô Thần Dật đều sưng lên, ngay cả cánh tay cũng có ít vết thương, trông hơi thê thảm.

Cả người đầy vết thương, trong túi không còn đồng nào, không có chỗ để đi...Vậy tối hôm qua tới giờ Tô Thần Dật ngủ người ở đâu? Có bị lạnh bị đói không? Vết thương trên người thế nào?

Tô Việt Trạch không dám nghĩ tiếp nữa, từ nhỏ đến giờ Tô Thần Dật chưa chịu khổ bao giờ, trước đây em ấy có đánh nhau bị thương, mình cũng sẽ lập tức tìm bác sĩ đến bôi thuốc cho em ấy. Thế nhưng tối qua mình lại nhất thời kích động mà đuổi Tô Thần Dật đi, em ấy nhất định chịu cực không ít đi? Lại gần ôm chặt Tô Thần Dật vào lòng, Tô Việt Trạch nhẹ giọng nói: “Xin lỗi.”

Cái ôm này của Tô Việt Trạch vừa lúc động đến vết thương trên người Tô Thần Dật, làm y đau đến nhe nanh trợn mắt: “Anh, anh muốn xin lỗi hay là chê em bị thương nhẹ quá hả, ôm nhẹ thôi được không?”

Nghe vậy Tô Việt Trạch vội buông Tô Thần Dật ra: “Xin lỗi, đau lắm sao?”

Tô Thần Dật xoa xoa cánh tay, lườm Tô Việt Trạch trắng mắt: “Anh ăn đánh thử xem có đau không.”

Tô Việt Trạch thở dài một tiếng, sờ sờ đầu Tô Thần Dật: “Sau nàu đừng đi đánh nhau, ai bắt nạt em cứ trực tiếp gọi cho anh, anh sẽ đòi công bằng cho em, biết chưa?”

“Vậy cũng xem tình hình coi thử em có gọi viện trợ được hay không.”

“...” Thăng nhóc em không gây sự thì có ai dám động tới em! “Tóm lại là không nên đánh nhau nữa, em bị thương anh sẽ đau lòng.”

Ngại quá, tôi sợ cái đau lòng của anh rồi, nếu không phải do hai thứ chết bầm kia tôi còn phải đứng đây nghe anh ca cẩm sao? Ngài đi nhanh đi, tôi không có thời gian đâu!

“Em cứ nghỉ ngơi trước đi, anh gọi bác sĩ cho em.”

“Anh hai.” Tô Thần Dật tóm Tô Việt Trạch lại: “Không cần gọi, tối qua bác sĩ ở nhà Hứa Nghị đã xem cho em rồi, chỉ bị thương ngoài da, không có chuyện gì lớn.” Đùa chắc, để anh đi gọi bác sĩ tôi còn trốn đi được sao? Cho dù có chuồn ra được thì Lâm Sanh đã chờ không nổi mà rời đi rồi, buôn bán lỗ vốn kiểu này có chết tôi cũng không làm.

“Không được, không kiểm tra lại, anh lo lắng.”

“Em đã nói không sao! Anh vừa mới nói không ép em! Anh lật lọng! Nói không giữ lời!”

“...” Anh chỉ là quan tâm em thôi có được không? Quan tâm với lật lọng thì liên quan gì với nhau chứ? Tô Việt Trạch bắt đắc dĩ lắc đầu: “Được, không gọi nữa. Tối qua giờ có ăn cơm không? Tối qua sau khi rời khỏi nhà Hứa Nghị em đã đi đâu?”

“Ăn rồi, tối qua lúc Hứa Nghị tiễn em đi cậu ấy tiện thể mượn khách sạn cho em ở.”

Tô Việt Trạch gật đầu: “Có thời gian thì chúng ta cùng nhau thăm hỏi cậu ấy, anh phải cảm ơn cậu ta đã giúp em.”

Cho anh đi tôi còn có thể đi được sao? Tô Thần Dật bĩu môi: “Để hôm nào em mời cậu ta bữa cơm, thăm hỏi gì đó không cần, cha cậu ấy không thích tiếp khách.”

Tiếp khách? Khóe miệng Tô Việt Trạch co giật, tự dừng sao cảm thấy hai chữ này có chút quái quái.

“Được rồi anh hai.” Tô Việt Trạch không nhận được hươu hươu tay: “Anh về phòng đi, em mệt rồi, muốn ngủ.”

“Được, em ngủ đi, có việc cứ gọi, ngủ ngon.”

“Ừ, ngủ ngon.”

Mãi đến khi Tô Việt Trạch rời đi, cửa phòng lần nữa đóng lại, Tô Thần Dật mới thở phào nhẹ nhõm. Đi đến tủ quần áo mở rương ra, Tô Thần Dật nhanh chóng bỏ thẻ nhớ và usb vào trong túi. Nghĩ ngợi một chút, y lấy luôn cái đồng hồ kim cương với dây chuyền vàng ra, nếu như sau này không có tiền, thì có thể bán đi kiếm chút ít.

Lum hết đồ, Tô Thần Dật trả rương về chỗ cũ chạy vội đến bên cạnh bàn học, trên bàn quả nhiên có ví tiền với điện thoại như lời Tô Việt Trạch nói. Mở ví tiền ra vét hết tiền mặt rồi cầm lấy điện thoại, Tô Thần Dật hài lòng vỗ vỗ tay đi về phía cửa sổ.

Thực ra vừa nảy y đồng ý không rời đi với Tô Việt Trạch là để đối phó hấn mà thôi, y nghĩ rồi, ở mãi Tô gia cũng không phải kể lâu dài. Tuy rằng Tô Việt Trạch luôn mồm nói sẽ không cản y đi, nhưng mà lỡ có ngày nào đó y lảm lẩn, khó chắc chuyện này sẽ không phát sinh lần thứ hai.

Đợi đến lúc đó bị người ta chỉ mũi đuôi ra ngoài, không bằng giờ dứt khoát đi luôn, huống hồ mấy thứ y muốn lấy cũng đã lấy được, cùng lắm là rời khỏi B thị. Dù sao thì y đã học không ít kỹ năng từ sư phụ nhà mình, y không tin mình sẽ lại chịu đối.

Mở cửa sổ ra, Tô Thần Dật đầu tiên là nhìn xuống bên dưới, sau khi không phát hiện điều gì bất thường, Tô Thần Dật lập tức nhấc chân, nhưng vừa mới giẫm lên thành cửa sổ, phía sau liền truyền đến giọng nói

vô cảm của Tô Việt Trạch: “Tiểu Dật, em đang làm gì vậy?”

Tô Thần Dật bị giọng nói đột nhiên vang lên làm cho khiếp sợ đến run tay, suýt nữa lộn nhào khỏi cửa sổ. Đậu xanh rau má! Không phải anh đi ngủ rồi sao! Sao chạy tới phòng tôi? Sao anh đi mà không phát ra tiếng động hả? Cái mạng nhỏ này của tôi suýt chút nữa toi trong tay anh rồi, dọa chết người a khốn nạn!

Tô Thần Dật chậm rãi rút chân lại, nghiêng đầu qua chỗ khác, vẻ mặt bình tĩnh đáp: “Em đang ngắm trăng.”

Tô Việt Trạch ngẩng đầu nhìn mảnh trăng khuyết ngoài cửa sổ, khóe miệng co quắp: “Ngắm trăng?”

Tô Thần Dật lườm nguýt Tô Việt Trạch, hùng hồn nói lại: “Ai quy định ngắm trăng chỉ có thể ngắm trăng tròn không thể ngắm trăng khuyết? Em thích ngắm trăng khuyết đấy.” Nói xong Tô Thần Dật lại vỗ vai Tô Việt Trạch, vẻ mặt đau lòng: “Chàng trai, không nên kỳ thị chủng tộc.”

“ ... ”

Hằng Nga: Ta đại diện cho tất cả hình thái của mặt trăng cảm ơn người!

Đóng cửa sổ lại, Tô Việt Trạch cúi đầu tới gần Tô Thần Dật: “Thật ra vừa nãy Tiểu Dật muốn trốn đi phải không?”

Tô Thần Dật bị nói trúng tim đen, cười gượng lùi về sau mấy bước: “A, sao có thể chứ, không phải em đã nói là ngắm trăng sao?”

Tô Việt Trạch tiếp tục lại gần: “Ngắm trăng mà cần phải giẫm chân lên thành cửa sổ?”

Không thể lùi được nữa, Tô Thần Dật ưỡn thẳng người, vẻ mặt nghiêm túc: “Có câu ”đứng cao nhìn xa“, anh chưa nghe qua sao!”

Nghe con em em! Đừng tưởng anh không nhìn ra tâm địa gian xảo của em! Gắng kìm chế lửa giận dưới đáy lòng, Tô Việt Trạch cười híp mắt nói: “Anh với em lên sân thượng đi? Ở đó cao hơn ở đây nhiều.”

Có cần phải thật thà như thế không hả trời! Giờ tôi chỉ muốn biến khỏi nơi đây, tôi decisamente hứng thú gì với cái miếng trăng khuyết xấu xí kia cả!

Hằng Nga (lật bàn): Người là một tên lương gạt, lão nương đại diện cho mặt trăng tiêu diệt người!

“Không, không cần, em đã nói anh đi nghỉ đi mà? Sao anh lại tới đây?”

Tô Việt Trạch quơ quơ bình thuốc và miếng bông trong tay: “Tôi thoa thuốc cho em.”

“Không phải em đã nói không cần rồi sao?” Anh xum xoe như vậy với tôi là hoàn toàn vô dụng. Vô dụng!

Tô Việt Trạch vẫn mỉm cười như trước: “Thoa nhanh thôi, anh còn nói chú Bạch luộc trứng gà, chút nữa lẫn lên vết thương trên mặt em.”

Tôi không lẫn trứng được không? Suy nghĩ một lát, Tô Thần Dật vẫn không hề bỏ ý định (chuồn đi): “Em tắm trước đây.” Cho nên anh đi ra ngoài được không?

Tô Việt Trạch tiếp tục mỉm cười: “Đi đi, anh chờ em.”

Mẹ, xem ra tôi nay chuồn không được rồi. Tô Thần Dật nhận mệnh mà đi vào phòng tắm, thừa dịp nhấn tin báo Lâm Sanh dừng chờ mình. Bà mẹ nó, thời buổi giờ trốn nhà đi bụi còn trắc trở hơn đi thỉnh kinh!

Tô Việt Trạch nhàn nhã đến bên giường của Tô Thần Dật ngồi xuống, vẽ mặt tự đắc, thẳng nhóc, anh không tin anh không thu phục được em!

Tắm rửa xong, Tô Thần Dật ngoan ngoãn để cho Tô Việt Trạch bôi thuốc, lại dùng trứng gà nóng vài vòng, bấy giờ Tô Việt Trạch mới hài lòng thu tay về: “Được rồi.”

“Em ngủ đây.” Tô Thần Dật mệt mỏi bò lên giường, bình thường giờ này y đã sớm hẹn hò với Chu Công, hơn nữa lại vừa mới bị giày vò như vậy, Tô Thần Dật đã hơi buồn ngủ: “Anh hai ngủ ngon.”

Xoay người đặt trứng gà lên bàn, Tô Việt Trạch vén chăn nằm lên giường: “Ngủ ngon.”

Tô Thần Dật mơ mơ màng màng nhắm mắt lại, yên lặng mấy giây, Tô Thần Dật mở mắt ra bật mạnh người ngồi dậy: “Anh, là anh ngủ nhắm giường hay em ngủ nhắm giường?”

Tô Việt Trạch đưa tay lên kéo Tô Thần Dật nằm xuống: “Anh mệt lắm, không muốn về phòng, em ngủ đi.”

Khốn nạn! Vô sỉ! Tôi nay ông đây không chuồn được sao? Anh phòng tôi như phòng sói là cái thái độ gì đây hả! Tô Thần Dật tức giận đẩy Tô Việt Trạch ra: “Em qua phòng anh ngủ.”

Đưa tay ôm hông Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch dịu dàng nói: “Đừng cựa quậy, ngủ đi.”

Mẹ! Tôi không thích ngủ với anh, tên khốn! Có mắt một chút được không? “Em muốn ngủ một mình! Em không quen ngủ hai người.”

“Ngoan một chút, hửm?”

“Không muốn!”

Tô Việt Trạch mở mắt ra, một tay gối đầu: “Tiểu Dật, em nói anh nghe, ngoại trừ cái video ngày đó em xem, còn có cái gì khác trong cái-thẻ-nhớ-em-cất-trong-rương-kia.”

“Anh dám mở rương của em?”

“Là tự em đưa chìa khóa thẻ nợ cho anh.”

“...” Được rồi, anh thắng.

“Anh rất tò mò trong đó có gì.”

Tô Thần Dật cười gượng: “Không phải chỉ là một cái video thôi sao, hôm đó anh cũng thấy mà, ha ha.”

“Chỉ là một đoạn video sao đáng trở thành bảo bối của em? Hửm?”

Khóe miệng Tô Thần Dật co giật, đưa tay gạt công tắc: ” Ngủ đi anh, em mệt rồi.”

Thả tay xuống, Tô Việt Trạch kéo chăn cho Tô Thần Dật: “Mệt thì ngủ đi, sau này hãy nói.”

“Oh oh.” Tô Thần Dật ậm ừ gạt đầu.

Trong bóng tối, Tô Việt Trạch lặng lẽ mỉm cười, thẳng nhóc, anh còn không trị được em sao?

Ngày hôm sau, sau khi ăn xong bữa sáng, vốn định nhân cơ hội chờ Tô Việt Trạch đến công ty rồi chuẩn bị đi, nhưng sau khi nghe thấy Tô Việt Trạch muốn dắt mình đến công ty, Tô Thần Dật lập tức tuyệt vọng. Mẹ nó, có cần canh me như vậy không hả, cấp một con đường sống cho tôi không được sao?

Thấy vẻ mặt tuyệt vọng của Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch móc ra cái đồng hồ kim cương, dây chuyền vàng với một cái usb đen để trước mắt Tô Thần Dật, cười nói: “Hôm qua lúc giặt đồ, chú Bạch thấy mấy thứ này trong túi quần em, lấy đi, đừng để lung tung nữa. Còn cái thẻ nhớ kia, anh giữ dùm em, giờ em còn nhỏ, không nên xem mấy thứ đó.”

Nhỏ con em anh! Tôi chỉ thấy thứ đó mà rơi vào tay anh thì chẳng có chuyện gì tốt! Thôi được rồi, tôi chạy sao cũng không thoát khỏi uy hiếp a khốn nạn!

“Đi cắt mấy thứ đó đi, rồi xuống đây, anh chờ em.”

“Oh...” Tô Thần Dật chán nản cúi đầu nhặt đồ trên bàn lên, đi lên lầu, mẹ, lần này không thó được cái thẻ kia thì cũng đừng hòng chuồn đi được. Người ta đi thỉnh kinh chỉ có 81 kiếp nạn, còn vận xui của mình thì cứ vô hạn tuần hoàn!

Theo Tô Việt Trạch đến công ty, khuôn mặt sưng phù xanh tím của Tô Thần Dật không chớp mắt mà xuyên qua đại sảnh đi thẳng đến thang máy, tới đây dèch thềm để ý đến mấy ánh mắt kinh hoàng kia đầu nhé!

Cô A ở quầy lễ tân: “Thấy chưa, trên mặt Nhị thiếu có vết thương, hơn nữa hôm nay Cố thiếu không tới, phải biết rằng chỉ khi Cố thiếu có mặt, Nhị thiếu mới đến công ty, đây rõ cuộc là tình huống gì a?”

Cô B ở quầy lễ tân (vẻ mặt xoắn xít): “Tôi cũng rất tò mò.”

Cô A: “Chị hai, không phải tin tức chị nhanh nhạy lắm sao? Chị phân tích đi chứ.”

Cô B: “Tôi đang suy nghĩ...Có lẽ là khi Nhị thiếu và Cố thiếu tranh luận vấn đề công thụ thì bất đồng quan điểm, cuối cùng hai người ẩu đả, nhưng Nhị thiếu sao có thể là đối thủ của Cố thiếu chứ? Cho nên không ngoài dự đoán, Nhị thiếu bị Cố thiếu tấn bầm dập, dựa vào tính tình Nhị thiếu thì lúc đó cậu ấy sẽ cau có rồi đi, sau khi về nhà thì liền hối hận, nhưng mà cậu ấy không có mặt mũi đi tìm Cố thiếu, nên đành phải tới công ty há miệng chờ sung.”

Cô A (hai mắt tỏa sáng): “Chị hai cao kiến!”

Cô B (thở dài): “Nhị thiếu, mệnh tiểu thụ thì hà tất phải đòi làm công? Cậu cứ ngoan ngoãn chờ bị đè đi, thượng đế sẽ phù hộ cho cậu.”

Bên trong thang máy, hoa cúc của Tô Thần Dật tự dưng căng thẳng, sờ sờ mũi, Tô Thần Dật khê nhú mày, sao lại có cảm giác bị người soi mói thế này?

42. Chương 42

Sau bàn làm việc rộng lớn, Tổng tài đại nhân Tô Việt Trạch một thân tây trang đang ngồi đọc tài liệu, lông mày nhíu lại, vẻ mặt chăm chú, bất kể từ điểm nào cũng có thể nhìn ra Tô Việt Trạch là một vị lãnh đạo vô cùng siêng năng nghiêm túc. Cách trang trí đơn giản cùng bố cục ngăn nắp của phòng làm việc, kết hợp với vị tổng tài đang tận tụy làm việc, tất cả đều có vẻ vô cùng hòa hợp.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là ở đây không có sự hiện diện của một vị đại thần khác – Tô Thần Dật. Bấy giờ, Tô Thần Dật đang ôm điện thoại di động nằm ngửa trên ghế saloong lằm rằm lì rì, ngón tay không ngừng cử động, tách tách chọt lung tung trên màn hình, được rồi, đó không phải là chọt lung tung,

chỉ là đang chơi game mà thôi. Cái dáng nằm lật qua lật lại như rán bánh còn có âm thanh trò chơi với giọng nói lầm bầm của Tô Thần Dật, khiến cho phòng làm việc đang yên tĩnh bắt đầu trở nên ồn ào. Vì thế, chúng ta không đoán cũng biết, mày của Tổng tài đại nhân nhú lại không phải vì tập tài liệu trên tay mà do tạp âm Tô Thần Dật sản xuất ra.

Ký tên mình vào dưới góc phải của tài liệu, Tô Việt Trạch nhéo nhéo ấn đường có chút đau đầu lên tiếng: “Tiểu Dật, nằm yên một chút được không?”

Nương theo iếng chém giết chúi chúi dưng dưng là tiếng nhạc vượt ải, Tô Thần Dật bấy giờ mới ngẩng đầu lên nhìn về phía Tô Việt Trạch, tội nghiệp đáp: “Sô pha chật quá, nằm khó chịu.”

“...” Mợ, mày chú ý sai trọng điểm rồi phải không? Anh là bảo mày đừng có nói lầm bầm nữa được không? Logic của mày rất cuộc thế nào mới suy ra anh bảo mày đừng xoay người hử!

Hít sâu một hơi, Tô Việt Trạch dịu dàng nói: “Phòng nghỉ có giường, em có thể vào đó nằm.”

“Không muốn.” Tô Thần Dật lại xoay người đưa lưng về phía Tô Việt Trạch, tiện thể tắt đi nút pause, tiếp tục chém giết: “Phòng nghỉ chật lắm, nằm ngọt ngọt.”

“...” Cho nên thằng nhóc mày là cố ý đi! Mày không thể im lặng để cho anh yên ổn làm việc được hử!

“Anh, anh cứ yên tâm làm việc đi, đừng lo cho em, em ổn mà.”

Nhưng mà anh mày không ổn chút nào! Cái tiếng bùm bùm chúi chúi với cái giọng lầm rầm lì rì của mày là mày cố ý không để anh làm việc đúng không?

Tô Việt Trạch siết chặt tay lại nhìn chăm chăm Tô Thần Dật, ánh mắt sắc bén như laser hận không thể xuyên qua người Tô Thần Dật.

Có lẽ là do ánh mắt của Tô Việt Trạch quá mức nóng bỏng, thân thể Tô Thần Dật tự dưng run lên, lập tức ở nơi khuất tầm nhìn của Tô Việt Trạch bĩu môi, cho anh trừng, tôi sợ đêch gì anh, ép tôi tới công ty thì ráng chuẩn bị tinh thần bị tôi chọc phá đi! Tô Thần Dật giơ đầu ngón tay lên, tách tách hai tiếng, chính âm lượng điện thoại đến mức max, kỹ năng all kill vượt ải thứ nhất, ma âm xuyên nhĩ, tiểu Trạch tử, chú mày đợi mà xem.

“!!!!” Gân xanh trên trán Tô Việt Trạch bật ra, hai mắt như muốn phun lửa, biến mẹ mày đi thằng nhóc, anh mày mẹ nó...nhìn!

Hít thật sâu mấy hơi, Tô Việt Trạch cố gắng nén giận trong lòng, sắc mặt bình tĩnh mở ra tập tài liệu tiếp theo, ép mình tập trung vào công việc.

“Oa ha ha ha ha, cho mày đắc ý, coi tao giết chết mày ra sao!”

“...” Tô Việt Trạch chậm rãi ngẩng đầu, lúc này Tô Thần Dật đã nằm thẳng, một chân gấp lại, một chân khác gác ở trên, bộ dạng nhàn nhã đến không thể nhàn nhã hơn.

Kèm theo tiếng nhạc đập dồn, sắc mặt Tô Thần Dật vốn đang hưng phấn tự dưng khản trương: “Đậu xanh rau má! Sao còn có một con boss nữa, hư cầu!”

Tô Việt Trạch hừ nhẹ một tiếng, chờ xem, còn có thứ hư cầu hơn đây.

“Đậu má! Hai boss, muốn nghịch thiên đây mà!”

Xem đi, lại càng hư cầu nữa kìa, cho nên, nhóc con, em mau tắt game tắm rửa rồi đi ngủ đi.

Tô Thần Dật vỗ đùi, vẻ mặt so với lúc trước càng hưng phấn hơn: “Tốt quá! Tao đỡ phải tìm, come on!”

Come con em mày! Vẻ mặt Tô Việt Trạch rét lạnh, suýt chút nữa nghiêng vỡ răng, anh thấy mày mới muốn nghịch thiên!

“Cốc cốc”. Sau hai tiếng gõ cửa, Tô Việt Trạch nhàn nhạt phun ra hai chữ: “Vào đi.”

“Lạch cạch” một tiếng, khóa cửa chuyển động, ngay sau đó vang lên tiếng giày cao gót thanh thúy nện trên sàn nhà. “Tô tổng, đây là tài liệu ngài muốn, buổi họp sẽ bắt đầu sau 1 tiếng nữa.”

Tay Tô Thần Dật ngừng động tác, lập tức tắt trò chơi ngồi dậy ngay ngắn, hai tay khéo léo đặt lên hai chân, còn không quên nghiêng đầu tặng cho thư ký một nụ cười rực rỡ, hi~, người đẹp.

Cả người cô thư ký run lên, suýt chút nữa bị nụ cười của Tô Thần Dật làm cho chói mù. Ráng rạn ra một nụ cười trên khóe miệng, cô thư ký mỉm cười chào hỏi: “Xin chào, nhị thiếu.”

“Chào người đẹp~” nụ cười trên mặt Tô Thần Dật càng rực rỡ, kỹ năng all kill vượt ải thứ 2, công kích trọng điểm, Tô boss, tiếp chiêu đi.

Tô Việt Trạch nhìn tư thế ngồi đoan chính với vẻ mặt rạng rỡ của Tô Thần Dật lại nhìn tới cô thư ký cả người cứng ngắt, não bộ rục rịch, làm ra một quyết định khiến chút nữa mình hối hận đến xanh ruột: “Ngồi đi, đến giờ thì báo thôi biết.”

“A?” Thư ký mở to mắt nhìn Tô Việt Trạch, ngồi? Ngài bảo tôi ngồi chờ trong phòng làm việc của ngài?

Tô Việt Trạch hất cằm về phía sô pha đối diện Tô Thần Dật: “Ngồi đi.”

“Vâng.” Cô thư ký thu tầm mắt, chậm rãi cọ đến bên sô pha ngồi xuống, nhất định là phương thức đưa tài liệu của mình sai rồi, tự dưng sao lại bị giữ lại thế này!

Thấy Tô Thần Dật vẫn ngồi nghiêm chỉnh như trước, không cố ý định tiếp tục chơi game, Tô Việt Trạch hài lòng gật đầu, mở tài liệu ra, chăm chú ngồi xem.

Khóe miệng Tô Thần Dật cong lên, dịch lại gần cô thư ký một chút. Hai chân vắt chéo lên nhau, một tay chống cằm, Tô Thần Dật nghiêng đầu cười híp mắt nhìn thư ký: “Người đẹp tên gì?”

“...” Nhị thiếu, cậu không biết nụ cười của cậu kết hợp với vẻ mặt xanh xanh tím tím này thoát nhìn rất buồn cười à? “Nhị thiếu cứ gọi tôi Tiểu Phương là được.”

“Thì ra là thư ký Phương ~” vẻ mặt Tô Thần Dật ân cần: “Làm thư ký của anh tôi chắc là khổ lắm đi?”

Lông mày Tô Việt Trạch nhíu lại, thẳng nhóc này, em lại muốn làm gì!

Thư ký Phương theo bản năng nhìn Tô Việt Trạch một cái rồi nghiêm túc đáp: “Không khổ, đó là chức trách của tôi, hướng hồ Tô tổng là một vị sếp tốt.”

Tô Thần Dật lơ đãng liếc Tô Việt Trạch rồi nghiêng đầu về phía thư ký Phương, bộ dạng “không sao, tôi có thể hiểu được câu trả lời của cô”.

Khóe miệng thư ký Phương co giật, vị thiếu gia này, lời tôi nói là thật được không? Nếu cậu hiểu được thì cậu hiểu kiểu nào hả?

“Thư ký Phương năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

“...” Nhị thiếu gia à, cậu không biết tuổi của phụ nữ là điều bí mật sao?

Tô Thần Dật tựa hồ cũng ý thức được điểm này, lập tức chuyển đề tài: “Thư ký Phương đẹp như vậy chắc là có bạn trai rồi đi?”

“Còn, còn chưa có.”

Động tác lật tài liệu của Tô Việt Trạch dừng lại, trong lòng mơ hồ có một loại dự cảm chẳng lành.

“Vậy cô thấy anh tôi thế nào?”

“...” Cảm tạ ngài, tiểu nữ đây còn muốn sống thêm vài năm nữa, ngài đừng nổi tơ hồng lung tung được không?

“Không được.” Tô Thần Dật lắc đầu, vẻ mặt xoắn xít, ” Anh tôi trong nóng ngoài lạnh lại còn nghiêm khắc, nếu thật sự qua lại với cô thì cũng quá thiệt thòi cho cô.”

Tô Việt Trạch:!!!!

Thư ký Phương: Há há há há.

Tô Thần Dật vuốt mặt một cái, lại lần nữa híp mắt mỉm cười nhìn thư ký Phương: “VẬY cô thấy tôi thế nào?”

Thư ký phương: Há há há há há.

Thằng nhóc, đây mới chính là mục đích thật sự của em sao! ” Bộp” một tiếng, tập tài liệu trong tay Tô Việt Trạch kèm theo tấm bìa kẹp plastic cứng ngất bay vèo xuống chân thư ký Phương.

Thư ký Phương lặng lẽ rũ mắt nhìn bìa kẹp plastic nằm ngửa dưới chân, phải dùng bao nhiêu sức mạnh mới có thể làm rách được cái bìa plastic này a! Ngón tay thư ký Phương run lên, vẻ mặt như sắp khóc, Nhị thiếu, ngài là từng bách trên núi cao, phận tiểu dân tôi chỉ có thể ngược nhìn. Cho tôi một con đường sống được không? Tôi nhìn cái bìa plastic này là liền có thể đoán trước kết quả của mình rồi ~ hu hu hu...

Tô Thần Dật nhú mày, cúi người cầm bìa plastic lên ném tới trước mặt Tô Việt Trạch: “Anh, thư ký Phương đã rất cực khổ, anh đừng tăng việc cho người ta nữa được không?”

“Rộp rộp” vài tiếng, tờ tài liệu trong tay Tô Việt Trạch bị vò thành một cục. Tô Việt Trạch ngẩng đầu mỉm cười nhìn về phía thư ký Phương.

“Cô ra ngoài trước đi, khi nào họp thì gọi.”

Thư ký Phương liên tục gạt đầu, đứng lên quay đầu chạy ào ra ngoài, rốt cuộc cũng thoát khỏi nơi này hu hu...

“Đừng mà.” Tô Thần Dật vẻ mặt không cam lòng: “Em còn muốn tâm sự kết nối tình cảm với thư ký Phương mà.”

Kết nối con em mà! Vẻ mặt Tô Việt Trạch vẫn vẹo, cân nhắc một chút, Tô Việt Trạch đành phải nén lửa giận trong lòng, mỉm cười nhìn Tô Thần Dật: “Thư ký Phương còn phải chuẩn bị tài liệu cho buổi họp, ngoan, chơi game đi.”

“Oh~, vậy em không nên quấy rầy cô ấy,” Tô Thần Dật nhấc hai chân lên, tiếp tục nằm ngửa trên ghế sa lông vui vẻ mở điện thoại ra chơi tiếp.

“...”

K.O, Tô Thần Dật toàn thắng.

Thời gian trôi qua, Tô đại tổng tài dưới áp lực cực lớn rốt cuộc cũng xem xong tài liệu, thư ký Phương cũng đúng giờ tới gõ cửa tổng tài nhắc nhở Tô Việt Trạch đã đến thời gian cuộc họp.

Tô Việt Trạch đáp lại một tiếng rồi bắt đầu sửa soạn tài liệu trên bàn, ngoài miệng không quên dặn dò: “Anh đi họp, em ngoan ngoãn ở đây, đừng chạy lung tung, biết chưa?”

Tô Thần Dật xoay người lườm mắt, thang máy chuyên dụng của anh muốn đi phải quẹt thẻ, tôi không có thẻ thì có thể chạy đi đường nào?

Cầm tài liệu lên, Tô Việt Trạch đi đến trước mặt Tô Thần Dật cúi người xuống sờ đầu y: “Ng ngoan, tối mang em đi ăn ngon.”

“Ừ.”

“Ở đây chờ anh, nửa tiếng là xong.”

“Ừ.”

Thấy thế, Tô Việt Trạch hài lòng gật đầu xoay người đi ra khỏi phòng làm việc.

Tô Thần Dật nặng giọng hừ một tiếng rồi rũ mắt tiếp tục chém giết.

Cùng lúc đó, tại phòng khách lầu 1, Cố Thiệu Kiệt mặt đỏ thừng, hai tay đút túi, bộ dạng nhàn nhã đi vào tòa nhà công ty Tô thị.

Thấy rõ người tới, cô lễ tân lập tức vui vẻ chạy lại: “Cố thiếu.”

Cố Thiệu Kiệt gật đầu: “Tô tổng các người có ở đây không?”

“Tổng tài đang họp.” cô lễ tân bối rối: “Ngài xem...”

“Không sao, nghe nói nhị thiếu các người cũng tới?”

“Đúng! Đang ở ngay trong phòng làm việc của Tổng tài!” Cô lễ tân hai mắt sáng lóe nhìn Cố Thiệu Kiệt, cho nên ngài là đến để giảng hòa với nhị thiếu sao?

Khóe miệng Cố Thiệu Kiệt co giật, nhấc chân đi về phía thanh máy: “Tôi lên xem cậu ta một chút.”

“Được!” Cô lễ tân vẻ mặt hưng phấn huơ huơ móng vuốt về phía bóng lưng của Cố Thiệu Kiệt, Cố thiếu, ngài nhất định phải cùng nhị thiếu đoàn tụ nha!

Mãi cho đến khi không còn nhìn thấy bóng lưng của Cố Thiệu Kiệt, cô lễ tân bấy giờ mới chạy về bàn làm việc: “Chị hai, Cố thiếu tới thật rồi!”

Lễ tân B thờ ơ gạt đầu, ngón tay gõ phím lách cách: “Thấy rồi.”

“Chị hai đúng là lợi hại, chị nói trúng phóc luôn, xem chừng hình như Cố thiếu đến tìm riêng Nhị thiếu, anh ta rốt cuộc cũng nhận ra mình xuống tay quá nặng nên tới xin lỗi Nhị thiếu sao?”

“Không chừng là tới xác nhận xem Nhị thiếu có chịu làm thụ hay không.”

“Chị hai cao kiến!”

Đang lúc Tô Thần Dật chơi game say mê thì cửa phòng làm việc bị mở từ bên ngoài, Tô Thần Dật cũng không thèm ngẩng đầu lên mà hỏi: “Không phải nói là nửa tiếng nữa sao? Sao nhanh vậy?”

“Ồ, đang chơi game à.” Cố Thiệu Kiệt đóng cửa lại, ung dung đi vào phòng làm việc.

Cúc hoa Tô Thần Dật căng thẳng, cả người run lên, ngón tay cứng đờ giữa không trung, trơ mắt nhìn nhân vật mình điều khiển bị boss hành hạ đến chết.

Cố Thiệu Kiệt cúi người ghé sát vào tai Tô Thần Dật: “Sao vậy, Thần Dật không muốn nhìn thấy anh sao?”

Tô Thần Dật ném điện thoại xuống, thẳng người ngồi bật dậy, cười gượng gạo: “Sao có thể chứ, chào anh Thiệu.”

Cố Thiệu Kiệt hí mắt cười gật gù ngồi xuống bên cạnh Tô Thần Dật: “Chắc, nhìn khuôn mặt bị đánh của em này, có cần anh Thiệu giúp em trả thù thằng nhóc kia không?”

“Không, không cần.” Tô Thần Dật lặng lẽ dịch từng chút sang bên kia: “Ha ha.”

“Được rồi.” Cố Thiệu Kiệt xòe tay ra trước mặt Tô Thần Dật: “Giao thứ kia ra đây.”

Nhiều lúc tui thấy tác giả ác lắm!”(toàn ngắt chương đúng chỗ hiểm~~

Thôi để đền bù cho bà con, tui sẽ xì poi một chút của chương sau vậy:

“Các người đang làm cái gì!”

Cố Thiệu Kiệt híp mắt lại, khẽ hôn một cái lên khóe môi Tô Thần Dật rồi quay đầu nhìn về phía Tô Việt Trạch: “Câu nói thử xem?”

“Cố, Thiệu, Kiệt!!!”

43. Chương 43

Tô Thần Dật ai oán nhìn Cố Thiệu Kiệt, trầm mặt không nói nên lời, mẹ nó, thứ kia thứ kia, mỗi lần nhìn thấy tôi là đòi cái đó, anh mẹ nó có thể đổi lời kịch được không! Thật ra anh quên kịch bản rồi đúng không? Thật ra anh không muốn nói những lời đó đúng không?

Thấy Tô Thần Dật không nói lời nào, Cố Thiệu Kiệt khẽ mỉm cười: “Thần Dật có phải định nói mình nhất trí nhớ?”

Tô Thần Dật vô tội chớp mắt: “Em mất trí nhớ thật mà?”

Cố Thiệu Kiệt vậy mà lại gật đầu: “Được rồi, mất trí nhớ, nhưng mà mất trí nhớ cũng có lúc khôi phục trí nhớ mà, Thần Dật, em thấy thế nào?”

“Em nghĩ loại chuyện tốt này sẽ không rơi vào đầu em, ha ha.” Tô Thần Dật gượng gạo đáp lời.

Cố Thiệu Kiệt một tay chống trên ghế saloong, nghiêng người áp sát Tô Thần Dật: “Tại sao lại không, hửm?”

Hơi thở ẩm áp phả vào mặt, nhưng Tô Thần Dật lại cảm thấy một cỗ khí lạnh trườn dọc sống lưng, xông thẳng lên đại não. Trước khi xem đoạn video kia, trực giác Tô Thần Dật biết Cố Thiệu Kiệt không dễ chọc,

sau khi xem được đoạn video kia, trực giác liền biến thành sự thật. Cho dù Cố Thiệu Kiệt trước mặt đang tươi cười, thế nhưng y lại cảm thấy không có chút ý cười nào.

Có một loại người, cho dù không cười cũng có thể khiến mình hớn hở như gió xuân; lại có một loại người, cho dù có cười thì cũng khiến mình cảm thấy sợ hãi, Cố Thiệu Kiệt nằm trong loại đó.

Đè nén sợ hãi dưới đáy lòng, Tô Thần Dật gắng bình tĩnh đáp: “Bởi vì em còn chưa khôi phục trí nhớ.”

“VẬY À...” Cố Thiệu Kiệt như đang dăm chiêu suy nghĩ: “VẬY THÌ, VẬY THÌ SAO NHỈ?”

Tô Thần Dật chỉ cảm thấy bên hông mát lạnh, cảm giác lạnh như băng của nòng súng xuyên qua lớp áo sơ mi mỏng manh thấm vào da thịt bên hông. Tô Thần Dật chậm rãi rũ mắt xuống nhìn chằm chằm nòng súng bên hông, đại não nhanh chóng chuyển động, suy tính khả năng giành được cây súng này.

Cố Thiệu Kiệt đưa tay lên dịu dàng nâng cằm Tô Thần Dật: “Nếu như Thần Dật mất trí nhớ, vậy có biết thứ trên tay anh là gì không? Có cần anh giới thiệu công hiệu của nó cho em không?”

Giới con em anh! Tôi mất ký ức chó đâu phải mất trí thức, ai xem phim cảnh sát thì cũng biết thứ này được không? Huống chi tôi còn rất quen thuộc với nó!

Thấy Tô Thần Dật cứng ngắc, vẻ mặt của Cố Thiệu Kiệt càng dịu dàng: “Cái này gọi là súng lục, biết súng lục không? Là một loại...”

“Anh Thiệu, em mất trí nhớ thật mà, em hoàn toàn không biết anh muốn thứ gì.”

Nghe vậy, Cố Thiệu Kiệt cúi đầu vào vai Tô Thần Dật bật cười: “Thần Dật ơi Thần Thần Dật, em nói em như vậy thì cứ không biết điều như thế hả? Có phải mấy năm qua Tô Việt Trạch cưng em quá cho nên làm hư não em luôn rồi, hửm?”

“...” Anh mới hư não, cả nhà anh mới hư não!

“Anh chưa từng nghi ngờ chuyện em mất trí nhớ, dù sao chuyện đó anh đã kiểm tra qua.”

Tô Thần Dật gạt đầu không ngừng: “Anh Thiệu cao kiến!”

Cố Thiệu Kiệt cười khê một tiếng lại nói tiếp: “Thế nhưng, anh nói rồi, mất trí nhớ thì cũng có ngày khôi phục ký ức. Thần Dật mới rồi còn nói không nhớ, vậy em có thể giải thích cho anh, tại sao đêm hôm trước ở trong con hẻm, lúc em nhìn thấy anh thì vẻ mặt mắt tự nhiên như vậy được không, hửm?”

“...” Cần phải nói sao, tôi lúc nào thấy anh cũng đều mất tự nhiên cả mà? “Anh Thiệu, em lúc đó bị đánh

bầm dập mà? Tình cảnh bi thảm của em anh cũng thấy, vết thương đau đớn, em có thể tự nhiên mới là lạ.”

“Nói có lý.” Cố Thiệu Kiệt giương mắt nhìn Tô Thần Dật, khuôn mặt gần trong gang tấc khiến Cố Thiệu Kiệt ngẩn người trong giây lát, đây là lần đầu tiên gã nhìn Tô Thần Dật trong khoảng cách gần như vậy. Không thể nói, Tô Thần Dật quả thật là rất xinh đẹp, duyên dáng nhưng không dụ hoặc, là loại hình gã thích, nếu như Tô Thần Dật không phải là em trai của Tô Việt Trạch, chắc có lẽ gã đã ra tay Tô Thần Dật không chừng.

Đương nhiên, đây chỉ là có lẽ. Trước khi Tô Thần Dật mất trí nhớ luôn quán quýt lấy gã, khiến cho gã đau đầu không gì sánh được, thậm chí có lúc còn muốn trực tiếp xuống tay vì mình vì Tô Việt Trạch mà giải quyết nỗi phiền toái này, dĩ nhiên, cho dù cậu ta không phải là anh em ruột thịt, Tô Việt Trạch cũng sẽ không cho phép gã làm như vậy.

Khi đó gã đối với Tô Thần Dật đều là tránh được thì cố tránh, gã không biết mình hấp dẫn chú ý của Tô Thần Dật ở chỗ nào, thế cho nên sau đó Tô Thần Dật lại nghĩ hết biện pháp để hấp dẫn sự chú ý của gã. Cho đến một ngày thứ đồ trọng yếu gã tra được – bị rơi vào tay Tô Thần Dật, gã đành khen ngợi Tô Thần Dật lần này đã dùng đúng phương pháp. Đang lúc gã định tìm Tô Thần Dật đàm phán thì nhận được tin tức Tô Thần Dật xảy ra tai nạn, sau đó mất trí nhớ.

Khi Tô Thần Dật mất trí nhớ gã vừa hài lòng lại vừa phiền lòng. Hài lòng là bởi vì mình cuối cùng cũng thoát khỏi tầm ngắm của vị tổ tông này, phiền toái là bởi vì vật kia còn đang nằm trong tay của Tô Thần Dật. Cho nên gã bắt đầu thử xem rốt cuộc Tô Thần Dật có phải muốn hấp dẫn sự chú ý của gã mà nghĩ đến phương pháp đó hay không, nhưng mà qua mấy lần điều tra, lại rút ra được kết luận là cậu ta thật sự mất trí nhớ.

Thất vọng có, nhưng gã không muốn từ bỏ ý định. Phàm là người đã ngồi vào vị trí này như gã, thì đều rất đa nghi, gã sẽ không bỏ qua bất kỳ một tin tức hữu dụng nào, lại càng không dễ dàng khinh địch mà buông tha như vậy, dù sao thì thứ kia cũng vô cùng quan trọng. Nhưng mà sự thực chứng minh, sự cẩn thận của hắn là vô cùng chính xác, bằng không gã sẽ không thấy biểu hiện khác thường của Tô Thần Dật khi ở trong con hẻm kia.

“Thần Dật, miệng con người có thể biết nói dối, nhưng ánh mắt sẽ không đánh lừa được. Anh ở ngoài xã hội lăn lộn nhiều năm như vậy, làm sao có thể từ vẻ mặt mà đoán ra tâm tư anh đã quen rồi. Anh Thiệu tin em mất trí nhớ, thế nhưng anh Thiệu càng tin chắc em nhất định đã nhớ ra được điều gì đó. Ngoan một chút, đưa thứ kia ra đây, đừng chọc anh tức giận.”

Ngại quá, tôi rất tiếc cho anh biết là lần này anh lầm to rồi, tôi quả thực không biết cái gì hết, chỉ xem qua cái video phạm tội của anh thôi. Nhưng mà vì sao thằng nhóc kia mẹ nó lại tạo ra nghiệt để tôi tới hưởng hảaaaa!

“Anh Thiệu, em không nhớ gì hết, càng không biết thứ anh muốn nói là gì. Nhưng mà có điều này, anh Thiệu, anh dù sao cũng là bạn tốt của anh em, nếu để anh em biết anh đối với em như vậy, e là không tốt lắm đâu?”

“Vậy à?” Cố Thiệu Kiệt bật người dậy nhìn Tô Thần Dật: “Tốt nhất là đừng nói với anh em, đương nhiên,

em nói hay không nói cũng được. Một là đưa em cùng cha khác mẹ có thể uy hiếp địa vị của mình bất cứ lúc nào, một là anh em tốt có thể giúp đỡ anh ta, anh nghĩ, anh ấy nhất định biết rõ nên chọn ai, Thần Dật, em thấy thế nào?”

Thấy con em anh! Chuyện đó không cần nói tôi cũng biết, bằng không tôi cũng không quyết định chuồn đi, tên khốn!

Cố Thiệu Kiệt khẽ cười ra tiếng: “Em yên tâm, vụ tai nạn kia đúng thật là có người động tay động chân. Nhưng hoàng toàn không liên quan gì đến anh. Anh nói rồi, nếu như anh tự mình ra tay, bây giờ em không còn có thể đứng ở chỗ này. Thực ra anh cũng khổ não muốn biết là ai ra tay.”

Cũng đúng, y biết Cố Thiệu Kiệt biến thái. Nếu quả thật là gã, gã chắc sẽ trực tiếp cho mình một viên đạn mà không cần phải dùng biện pháp phiền toái như vậy.

Cố Thiệu Kiệt cười nhạt sờ sờ đầu Tô Thần Dật, cảm giác tốt hơn mong đợi, gã không khỏi hết xoa lại sờ: “Ngoan, cho em ba ngày, giao đồ ra thì sẽ không có chuyện gì, đừng để anh ra tay, hửm?”

“...” Giao cho anh xong chắc mạng nhỏ của tôi cũng xong luôn, anh tưởng tôi không có não hử! “Anh Thiệu, em thật sự không biết anh nói đến thứ gì.”

“Đừng trả lời gấp như vậy, em có ba ngày.” Cố Thiệu Kiệt thông thả thu súng lại: “Cứ suy nghĩ kỹ càng đi, nghĩ ra rồi thì đem đồ giao cho anh.”

“...” Tôi sẽ không khuất phục thế lực độc ác, tuyệt đối khôngggggggg!

“À, được rồi, anh nghe nói khuya hôm trước em bỏ nhà đi? Anh bảo này, nếu em không muốn mình chết không rõ ràng thì ra đường thành thành thật thật một chút, đừng có chơi đùa đến mờ mắt, đến lúc đó Tô Việt Trạch nổi điên, cẩn thận anh ta cho em tự sinh tự diệt. Em cần biết là anh với Tô Việt Trạch còn chưa tra ra ai muốn hại em.”

Cho nên mục đích anh nói ra chuyện này là để tôi ôm chặt đùi Tô Việt Trạch sao?

Thấy Tô Việt Trạch ngậm miệng không trả lời, Cố Thiệu Kiệt cười híp mắt vỗ lên mặt Tô Thần Dật: “Nếu như em muốn tìm đường chết, cũng chờ đến lúc anh lấy được đồ, hiểu chưa?”

Khóe miệng Tô Thần Dật co giật, thật thà đáp: “Chưa hiểu lắm.”

Cố Thiệu Kiệt thở nhẹ ra một hơi, đưa tay lên giữ chặt gáy Tô Thần Dật khiến cho trán y dán chặt trán gã, Cố Thiệu Kiệt nhẹ nhàng cọ cọ, híp mắt nhìn Tô Thần Dật: “Thần Dật, anh có từng nói, anh rất muốn một phát bắn chết em ngay bây giờ không?”

Giờ anh nói rồi đó, nhưng mà có cần phải sáp lại gần như vậy không? Thị lực tôi tốt, mắt tôi cũng tốt lắm. Tô Thần Dật để tay lên ngực Cố Thiệu Kiệt ý đồ muốn đẩy gã ra, nhưng mà khí lực Cố Thiệu Kiệt quá lớn, y căn bản không thể động đậy. Cho nên Tô Thần Dật liền giương mắt lên nhìn thẳng vào mặt Cố Thiệu Kiệt, muốn so mắt? Ai sợ ai!

“Các người đang làm gì!”

Cửa phòng làm việc không biết đã mở từ lúc nào, sớm kết thúc buổi họp trở về, Tô Việt Trạch đứng ở cửa vẻ mặt âm trầm, sau lưng là thư ký Phương hai mắt xoay loạn, mẹ nó sao bà đây lại đụng phải chuyện này, muốn đau mắt quá đi! Nhưng mà màn này đúng là thật kích thích có phải không!

Tô Thần Dật đầu tiên là ngẩn ra, sau đó hai mắt lập tức rơm rớm, anh, anh là anh em, mau tới cứu em~ oa~~~

Cố Thiệu Kiệt hí mắt, khe hôn một cái lên khóe môi Tô Thần Dật rồi quay đầu nhìn Tô Việt Trạch: “Cậu nói thử xem?”

Thư ký Phương trợn to mắt, mồm há thành chữ O, hôn, hôn rồi! Mẹ nó muốn đau mù mắt tôi có phải không! Bà đây rốt cuộc cũng có ngày xem được tư liệu trực tiếp!

“Cố, Thiệu, Kiệt!” Tô Việt Trạch ném tài liệu cho thư ký Phương đứng sau, lạnh mặt đi vào phòng làm việc.

“Bụp” một tiếng vang lên, Tô Thần Dật thừa dịp Cố Thiệu Kiệt đang thả lỏng nện một đấm vào mặt gã, sau đó chạy đến phía sau anh trai nhà mình, vẻ mặt lên án: “Đồ khốn nạn! Anh, anh ta hôn em!”

Tô Việt Trạch ngẩn người, lập tức xoa đầu Tô Thần Dật mỉm cười nói: “Ngoan, đi đóng cửa đi, anh giúp em xử lý hắn ta.”

“Ừ!” Tô Thần Dật gật đầu, xòe chân xòe tay chạy vội đến cánh cửa, hươ hươ móng vuốt với thư ký Phương rồi – “rầm” một tiếng – Tô Thần Dật đóng cửa lại.

Thư ký Phương:....Cầu vầy xem a!!!!

Tại phòng khách lầu 1 của công ty Tô thị, lễ tân B đang ngồi dũa móng tay, sau khi nhìn đến khung cửa sổ bắn ra trên màn hình máy tính thì không khỏi trợn to mắt: “Mẹ nó, trời đổ mưa đỏ hay sao.”

“Sao thế sao thế.” Lễ tân A cọt đến bên cạnh lễ tân B, sau khi nhìn đến nội dung trong cửa sổ thì hai mắt lễ tân A trừng lớn, vẻ mặt hưng phấn: “Chị hai, chị lại đoán trúng rồi! Cố thiếu vậy mà lại làm trò, hôn nhị thiếu trước mặt Tô tổng, thật kích động! Vì sao tôi không thấy được aaaa~~~”

“Cô xem tiếp đi”

Lễ tân A cúi đầu nhào lại gần màn hình xem, miệng lẩm bẩm: “Tô tổng nói muốn thay nhị thiếu dạy dỗ Cô thiếu, trời ạ! Tô tổng đây là đang nổi bão sao? Không biết Tô tổng định dạy dỗ Cố thiếu như thế nào, thật muốn xem quá đi ~!”

Lễ tân B lẩm bẩm mở miệng: “Tôi cũng muốn xem...”

Lễ tân A vươn móng vuốt, hai mắt tỏa sáng lạch cạch gõ lên bàn phím – cầu tiếp sóng hiện trường!

Khóe miệng thư ký Phương co quắp nhìn màn hình vi tính, lập tức nghiêng đầu ai oán trừng mắt bức tường trắng bóc bên cạnh, cầu vạ xem hiện trường...

44. Chương 44

Đóng cửa phòng làm việc, Tô Thần Dật chui khóe miệng cọt đến núp sau bàn làm việc của anh trai nhà mình, hai mắt sáng lóe nhìn anh trai nhà mình. Anh, quần chúng vậy xem đã chuẩn bị xem, không nên khởi đầu qua quýt, tôi đang chăm chú xem anh đây!

Tâm tư lúc bấy giờ của Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch không hề hay biết, hắn chỉ biết mình vì không muốn em trai cô đơn ở trong phòng làm việc buồn chán, cho nên đặc biệt kết thúc sớm buổi họp trở về bên cạnh thằng em, ai ngờ vừa mở cửa đã thấy Cố Thiệu Kiệt và Tô Thần Dật hai đầu dính sát lấy nhau, Cố Thiệu Kiệt còn ở ngay trước mắt hắn hôn lên khóe môi Tô Thần Dật, mặc dù chỉ là khóe môi, thế nhưng hắn vẫn cảm thấy như có một ngọn lửa vô danh đang hừng hực rực cháy khắp cả người.

Tô Việt Trạch lạnh lùng nhìn Cố Thiệu Kiệt: “Cố Thiệu Kiệt, điều tôi nói cậu đã quên rồi sao?”

“Làm gì có.” Cố Thiệu Kiệt xoa xoa gò má bị Tô Thần Dật đánh đau, cọt nhả đáp: “Trí nhớ tôi tốt lắm.”

“Vậy cậu hẳn là nên giải thích cho tôi về hành vi vừa rồi?”

“Có cái gì mà cần giải thích, không phải như cậu thấy sao, đúng không Thần Dật?”

Đúng con em anh! Mẹ nó nụ hôn đầu đời của tôi suýt nữa bị anh chiếm đoạt, anh còn có mặt mũi nói! Tô Thần Dật giương mắt nhìn Tô Việt Trạch tôi nghiệp nói: “Anh hai, em là bị ép buộc, nếu biết trước ở chỗ của anh gặp phải chuyện này, đánh chết em cũng không tới!”

Cố Thiệu Kiệt tặc lưỡi một tiếng rồi cười nói: “Anh nói nha Thần Dật, đây không phải chuyện em thầm muốn sao? Trước kia em còn ước gì anh đối với em như vậy?”

“Cậu câm miệng cho tôi!” Tô Việt Trạch hung tợn trừng mắt nhìn Cố Thiệu Kiệt.

“Tôi nói thật mà?” Cố Thiệu Kiệt tiến lên mấy bước rồi ngừng trước mặt Tô Việt Trạch, đưa tay khoát lên vai Tô Việt Trạch, vẻ mặt thành thật: “Tôi nhận ra tôi hơi bị thích Thần Dật nhà cậu, cậu xem không bằng...”

“Cậu nằm mơ!” Tô Việt Trạch không đợi Cố Thiệu Kiệt nói xong đã nện đấm thẳng vào mặt Cố Thiệu Kiệt, khiến cho Cố Thiệu Kiệt lão đảo về sau mấy bước.

Dùng đầu lưỡi liếm má trong bị đau, Cố Thiệu Kiệt lạnh lùng nhìn Tô Việt Trạch: “Cậu dám đánh tôi?”

Anh đây không chỉ dám đánh cậu, anh còn dám đá cậu! Tô Việt Trạch hừ lạnh một tiếng nhấc chân đá vào bụng Cố Thiệu Kiệt một đá.

Cố Thiệu Kiệt lách mình tránh khỏi đòn đá của Tô Việt Trạch, ngay sau đó lại nhấc chân cản đòn đá thứ hai của Tô Việt Trạch: “Tô Việt Trạch, mẹ nó cậu uống lộn thuốc rồi à!”

Tô Việt Trạch dường như không nghe thấy, không quan tâm mà cứ tấn công về phía Cố Thiệu Kiệt.

“Tô Việt Trạch! Mẹ nó cậu còn không dừng tay thì đừng trách tôi không khách khí!”

“Tùy cậu.”

“*** ” Cố Thiệu Kiệt chữi thẳm một tiếng, không né nữa, trực tiếp đón cú đấm của Tô Việt Trạch rồi đánh nhau với hắn.

Anh, cố lên! Anh là giỏi nhất! Đánh chết thằng cha đó đi! Tô Thần Dật hươ hươ tay về mặt kích động mà nhìn hai người ẩu đả tay chân trong phòng, bộ dáng đó còn thiếu hờ hét cổ vũ nữa là đủ. Cũng may là phòng làm việc của Tô Việt Trạch đủ rộng, bằng không chắc hai người đánh đấm một lúc là đụng phải tường.

Không thể không nói Cố Thiệu Kiệt quả thực rất cừ, nếu như Tô Thần Dật đấu cùng với gã, mấy võ gà mờ của y không đáng xách dép cho Cố Thiệu Kiệt. Đương nhiên, Tô Việt Trạch cũng không kém hơn chút nào, hắn và Cố Thiệu Kiệt hai người tám lạng nửa cân, ai cũng không chiếm được thế tuyệt đối.

Tô Việt Trạch ra một chiêu nhử đòn, thừa dịp Cố Thiệu Kiệt lách mình liền đá gã nằm lăn trên mặt đất, Tô Việt Trạch lập tức thừa thắng xông lên tóm cổ áo Cố Thiệu Kiệt lạnh lùng nói: “Cố Thiệu Kiệt, tôi cảnh cáo cậu lần cuối cùng, đừng có chủ ý gì với Tiểu Dật.”

“Oh~?” Cố Thiệu Kiệt nhượng mảy: “Nếu như tôi nói không?”

Tô Việt Trạch hí hóp lại: “Vậy thì cũng đừng trách tôi không khách khí!”

“Tô Việt Trạch! Tôi thấy cậu uống canh ngáp nào rồi đấy? Nhìn rõ tôi là ai đi!”

“Tôi thấy rất rõ ràng!” Tô Việt Trạch quát khê, lập tức nhìn thẳng vào mắt Cố Thiệu Kiệt, dùng khẩu hình, nói không phát ra tiếng – Tiểu Dật là của tôi!

Thấy thế Cố Thiệu Kiệt khiếp sợ nhìn Tô Việt Trạch: “Cậu nghiêm túc?”

“Đúng!”

Cố Thiệu Kiệt ngẩn người, lập tức đưa tay đẩy Tô Việt Trạch ra đứng lên, lạnh nhạt nói: “Tô Việt Trạch, tôi thấy cậu điên rồi, ngay cả hiện thực cũng không phân biệt rõ ràng.”

“Có phải điên hay không thì tôi thừa biết, xin nhớ kỹ lời tôi nói, không thì đừng trách tôi cắt đứt tình anh em!”

Cố Thiệu Kiệt trầm tư nhìn Tô Việt Trạch rồi nhấc chân đi về phía cửa phòng, khi đi đến bàn làm việc thì Cố Thiệu Kiệt dừng chân, nhìn Tô Thần Dật: “Thần Dật, đừng quên giao ước của hai ta.”

“...” Ước con em anh, sao tôi không nhớ rõ mình có giao ước gì với anh hết nhỉ? Anh mẹ nó cút xa một chút!

Cố Thiệu Kiệt cười khê một tiếng rồi mở cửa phòng làm việc nghênh ngang rời đi.

Tô Việt Trạch nhú mày đi đến bên cạnh Tô Thần Dật: “Giao ước gì vậy?”

Tô Thần Dật sứt sứt mũi: “Anh hai, em nhớ bữa trước anh nói, lúc nghỉ anh dẫn em đi chơi phải không?”

“Ừ.”

“Vậy chừng nào anh nghỉ?” Tô Thần Dật vẻ mặt chờ mong nhìn Tô Việt Trạch.

“Ngày kia.”

Tô Thần Dật vươn móng vuốt kéo vạt áo Tô Việt Trạch tội nghiệp xin xỏ: “Vậy ngày kia anh dẫn em đi chơi được không?”

Nhìn Tô Thần Dật giả vờ đáng thương, Tô Việt Trạch đưa tay lên xoa đầu Tô Thần Dật: “Được, nhưng

trước tiên, Tiểu Dật nên nói anh biết hai người có giao ước gì được không, hửm?”,

“Chuyện này...” con người Tô Thần Dật đảo loạn, mẹ nó mình có cần nói thật không đây! Nhưng mà lỡ như Tô Việt Trạch lại giúp Cố Thiệu Kiệt thì sao, nghĩ một lát, Tô Thần Dật nắm chặt vạt áo của Tô Việt Trạch khẽ cắn môi dưới: “Anh Thiệu, anh...anh nói...”

“Hửm? Nói gì?”

“Anh nói...anh...” Tô Thần Dật nhắm tịt mắt bộ dạng thấy chết không sờn: “Anh muốn ngắt bông cúc non của em!”

“...”

Tại phòng khách ở lầu 1 công ty Tô thị, lễ tân A đực mặt nhìn Cố Thiệu Kiệt giận dữ đi ra khỏi thang máy rồi lại giận dữ rời khỏi phòng khách.

Lễ tân A kéo góc áo lễ tân B ngơ ngác nói: “Chị hai, chị thấy miệng Cố thiếu bị thương không?”

“Thấy rồi.” Lễ tân B thu tầm mắt, bắt đầu gõ bàn phím.

“Xem ra Cố thiếu thật sự bị Tô tổng dạy dỗ, đáng tiếc tôi không thể xem được, hu hu hu...”

“Không sao, cô có thể YY.”

“Nhưng mà sao không thấy nhị thiếu đuổi theo nhỉ? Lúc này ắt hẳn nhị thiếu phải đuổi theo Cố thiếu nói xin lỗi anh ấy gì gì đó sao? Hơn nữa, nhị thiếu vậy mà chịu để cho Tô tổng đánh Cố thiếu thành như vậy? Thật không thể tin được.”

Lễ tân B cười khẽ một tiếng: “Cô nghĩ khi Tô tổng tức điên lên thì nhị thiếu dám đi sờ cái vẩy ngược đó sao?”

“Chị hai cao kiến!”

Tô Việt Trạch siết chặt tay, một ngọn lửa vô danh bùng lên, hần hần như cảm nhận được mình đang tiến tới cực hạn của tức giận. Nếu như trước kia, Tô Thần Dật nói như thế Tô Việt Trạch sẽ tuyệt đối không

tin. Thế nhưng vừa nãy, Cố Thiệu Kiệt không chỉ hôn Tô Thần Dật ngay trước mặt hắn, mà còn nói có hứng thú với Tô Thần Dật. Thì ra, lúc mình không biết, Cố Thiệu Kiệt vẫn còn tơ tưởng đến Tô Thần Dật... Cố, Thiệu, Kiệt!!!

Tô Thần Dật lặng lẽ thu móng vuốt, Tô Việt Trạch lúc tức giận thật là đoáng~ sợ~...

Đè nén tức giận trong đáy lòng, Tô Việt Trạch lại lần nữa xoa đầu Tô Thần Dật: “Đừng sợ, có anh ở đây, anh ta không dám làm gì em.”

Tô Thần Dật gật mạnh, y quyết định, trước khi chưa tra ra được người nào muốn hãm hại y, y nhất định phải ôm chắc đuôi của Tô Việt Trạch. Tuy là lần này y dểch tự nguyện, nhưng mờ thật vất vả lắm mới nhận được một cái mạng nên y cần phải quý trọng.

Đầu tiên là Lâm Sanh, sau đó là Cố Thiệu Kiệt, hai người đều nói rõ trong cuộc tai nạn có người ở sau lưng bày trò, mà ngay cả Tô Việt Trạch và Cố Thiệu Kiệt cũng chưa tìm ra được người này, điều này cho thấy người nọ không phải giới ẩn núp mà là có người đứng sau giật dây. Vì không một phút hồ đồ mà mất đi cái mạng nhỏ, trong thời gian này y thành thật bám móng Tô Việt Trạch là được rồi. Chờ cho đến khi tra ra được người kia, y tuyệt đối sẽ thu dọn quần áo cao chạy xa bay, đến ngay người ở một nơi mà hắn không bao giờ nghĩ đến.

Thấy Tô Thần Dật gật đầu, Tô Việt Trạch hài lòng cười cười: “Đi chơi game đi, chút nữa anh dẫn em đi ăn trưa.”

“Dạ!” Tô Thần Dật trịnh trọng gật đầu cọ đến bên xô pha, hôm nay Tô Việt Trạch tồn tại trong mắt y chính là phù hộ mệnh, y nên nắm chặt.

Buổi chiều tan tầm, Tô Việt Trạch vốn định mang Tô Thần Dật đi tới Trân Vị lâu, chỉ là, để phòng ngừa không chạm mặt Cố Thiệu Kiệt như lần trước, Tô Thần Dật dứt khoát quyết định về nhà ăn. Mỹ thực tuy tốt, nhưng phải còn sống với hưởng được.

Mặc dù đang trong phòng làm việc Tô Việt Trạch vẫn vì bảo vệ cho y mà ra tay với Cố Thiệu Kiệt khiến y có chút cảm động, nhưng y cũng không dám nói tình hình thực tế với Tô Việt Trạch, càng không dám nói chuyện Cố Thiệu Kiệt uy hiếp y. theo như lời Cố Thiệu Kiệt nói, một là thằng em có thể uy hiếp địa vị bất cứ lúc nào, một là bạn thân có thể giúp đỡ, Tô Việt Trạch chọn bên nào không cần nói cũng biết, y mới không lấy cái mạng nhỏ của mình đi đặt cược.

Trở về Tô Trạch, Tô Thần Dật cũng không chạy như chớp về phòng như thường lệ mà ngồi trong phòng khách nói chuyện phiếm với Tô Việt Trạch. Nhìn khung cảnh anh em thâm tình trước mắt, hai mắt quần gia Bạch suýt chút nữa trừng muốn rớt ra. Phải biết là, từ sau khi mất trí nhớ, mặc dù không phải lúc nào Tô Thần Dật cũng đối nghịch với Tô Việt Trạch, thế nhưng tuyệt đối sẽ không cười tít mắt nói chuyện với Tô Việt Trạch như bây giờ.

Quần gia Bạch dụi dụi mắt lặng lẽ đi tới phòng bếp, loại tình huống chột mù mắt người như thế này ông vẫn nên ít xem đi, để khỏi bị giảm thọ.

Đợi cho đồ ăn lên bàn, Tô Thần Dật lập tức ân cần kéo Tô Việt Trạch tới bên cạnh bàn ăn, kéo ra một cái ghế, Tô Thần Dật vẻ mặt tươi cười: “Anh hai, ngồi đi.”

Khóe miệng Tô Việt Trạch co quắp, ngẩng mặt lên đặt tay lên trán Tô Thần Dật: “Còn chưa sốt mà.”

Anh mới sốt! kìm nén xúc động muốn đẩy Tô Việt Trạch ra, Tô Thần Dật mỉm cười giục: “Anh, mau ngồi đi.”

Tô Việt Trạch gật đầu thuận theo ý Tô Thần Dật ngồi xuống, nghĩ thầm, chắc thằng nhóc này bị tên Cố Thiệu Kiệt kia dọa sợ rồi, không thì sao có thể ân cần với mình như vậy.

Nhưng mà, Tô Việt Trạch lại đánh giá thấp sự niềm nở ân cần của Tô Thần Dật, từ khi bữa cơm bắt đầu cho đến lúc kết thúc, Tô Thần Dật không ngừng gấp đồ ăn vào bát Tô Việt Trạch, còn thường xuyên nhắc nhở: “Anh, món này ngon” “Anh, món này dinh dưỡng, ăn nhiều một chút” “Anh, món này không tòi, anh nhìn xem.” “Anh,…”

Quản gia Bạch run rẩy nhìn Tô Thần Dật xum xoe, suýt chút nữa ụp nguyên tô canh trên tay vào ót Tô Thần Dật. Đến sau khi nhìn thấy Tô Việt Trạch bình tĩnh hưởng thụ phục vụ của Tô Thần Dật, trong lòng quản gia Bạch không khỏi bật ngón cái, thiếu gia, cậu đúng là thần tượng của tôi!

Ăn cơm tối xong, vốn còn muốn ngồi xem tv nói chuyện phiếm cùng với Tô Việt Trạch nhưng Tô Thần Dật biết sau đó Tô Việt Trạch còn phải đến phòng làm việc xem tài liệu, lập tức khéo léo trở về phòng, phát huy vô cùng nhuần nhuyễn nhân vật em trai ngoan ngoãn.

Trở về phòng, Tô Thần Dật đi tắm trước tiên, sau đó ngồi xồm trước máy vi tính bắt đầu dạo trên diễn đàn, đây là việc cần làm của y mỗi ngày. Khi y đang dạo đến say sưa thì cửa phòng lại bị gõ, sau đó liền vang lên tiếng gọi của Tô Việt Trạch: “Tiểu Dật, em ngủ chưa.”

“...” Đậu má! Không phải anh đang làm việc sao! Tô Thần Dật bình tĩnh liếc nhìn cửa phòng rồi vỗ vỗ mặt, thay vào đó là khuôn mặt tươi cười chạy ra mở cửa: “Anh hai, sao thế?”

Giữa hai ngón tay Tô Việt Trạch kẹp chiếc thẻ nhớ đưa đến trước mặt Tô Thần Dật mỉm cười nói: “Tiểu Dật, cái video này là chuyện gì?”

45. Chương 45

Tô Thần Dật dựa khung cửa suýt nữa trượt người xuống đất, mẹ nó không phải mình mã hóa thêm một tầng rồi sao? Bây giờ là tình huống gì đây?

Thấy Tô Thần Dật không nói lời nào, Tô Việt Trạch hươ hươ thẻ nhớ trước mặt Tô Thần Dật: “Tiểu Dật, có thể giải thích một chút cho anh không?”

“Ha ha, giải thích cái gì?” Tô Thần Dật gượng gạo cong môi cười, chẳng lẽ tôi nói với anh là chính tôi cũng không biết chuyện gì đang xảy ra?

“Tiểu Dật cứ để anh đứng mãi ở đây à?”

Nghe vậy Tô Thần Dật vội buông nắm cửa ra: “Anh xem, em tắm ngâm nước lâu quá nên choáng đầu luôn rồi, anh mau vào ngồi đi.”

Khóe miệng Tô Việt Trạch co giật nhìn khung reply bài post nào đó đang đánh chữ lờ đờ trên màn hình máy tính, cái này mà bảo là ngâm nước đến choáng đầu? Anh thấy máy ngâm trên 4rum đến choáng đầu mới đúng!

Tô Thần Dật lạnh tay lẹ mắt tắt diễn đàn đi, nếu để cho Tô Việt Trạch biết y cấm chốt trên loại diễn đàn này, đến lúc đó y có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch tội. Ngồi vào bàn, Tô Thần Dật vừa lúc ngăn trở tầm nhìn màn hình vi tính của Tô Việt Trạch: “Anh không phải đang làm việc sao?”

“Xem hết tài liệu rồi, sẵn tiện không có gì làm nên lấy thẻ nhớ này xem một chút, vừa khéo xem được cái video trong đó, Tiểu Dật, em có thể giải thích cho anh một chút được không, hửm?”

Tô Thần Dật hai mắt đảo loạn: “Giải thích gì chứ?”

“Giải thích nguồn gốc của tấm thẻ này, không, hẳn là giải thích nguồn gốc của đoạn video trong đó.”

“Không phải chỉ là một đoạn video thôi sao? Ha ha, em còn chưa xem xong mà, lần trước chẳng phải mới xem một nửa đã bị anh phát hiện sao?”

“Nói vậy có nghĩa là em không biết khúc sau của video là gì?”

Tô Thần Dật trợn to mắt nhìn về phía Tô Việt Trạch: “Chẳng lẽ là 3P?”

“...” Máy thành thật với anh một chút không được hả?

“Chẳng lẽ là NP!!!” được rồi, quả nhiên càng lúc càng không đáng tin, máy thẳng! Tô Việt Trạch híp mắt xoa đầu Tô Thần Dật: “Không sao, xem xong em sẽ biết.”

Ờ ư! Loại clip đầu tình dục đuôi đâm máu thế này mà anh để cho tôi xem? Tô Thần Dật cười gượng: “Anh, chuyện này không tốt lắm đâu.”

“Không phải em đã xem được một nửa rồi sao?” Tô Việt Trạch đưa tay cầm thẻ nhét vào đầu đọc thẻ, rồi gán vào máy vi tính: “Không sao, anh xem với em.”

Hai thằng đực rựa, còn là anh em, cùng nhau xem phim xxx, mẹ, anh thấy không có vấn đề gì hả?

Kéo Tô Thần Dật ngồi trên đùi mình rồi vòng một tay ôm chặt cậu, Tô Việt Trạch cầm chuột bắt đầu tìm kiếm video trong máy tính.

Cảm giác mềm mại dưới mông khiến cho cả người Tô Thần Dật cứng ngắc, hết lần này đến lần khác giấy dựa nhưng không thành, y biết Tô Việt Trạch sợ y thừa cơ chuồn đi, thế có cần thân mật như thế này không hả khốn! Tôi còn chưa có dấu hiệu mà anh đã làm đến nước này rồi sao?

Trấn an vỗ vỗ hông của Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch dịu dàng lên tiếng: “Đừng sợ, anh sẽ không làm như vậy với em.”

Nhưng mà anh tính làm gì với tôi hả! Đạo diễn, tôi không diễn nữa, mẹ nó thật quá kích thích tâm lý!

Tô Thần Dật trơ mắt nhìn Tô Việt Trạch rành mạch mở thẻ nhớ ra, không có bất cứ mật mã gì, không có bất kỳ cửa sổ nào bật ra trước mắt! Bà mẹ! Quả nhiên là anh đã cầm đi giải mã! Mẹ nó tôi muốn tố cáo anh xâm phạm riêng tư!

Vẫn là đoạn video ăn hại đó, ngay lúc mở đầu video vẫn là cảnh hai thằng đàn ông ôm hôn thắm thiết, tiếp theo chính là cảnh hai người cởi quần áo của nhau, muốn bao kích thích có bấy nhiêu kích thích, muốn bao nhiêu gợi tình có bấy nhiêu gợi tình. Có thể nhận thấy đoạn video này là quay lén, hơn nữa camera ẩn ở đầu giường bên trái, bằng không sẽ không quay được rõ nét tình hình trên giường như thế.

Thân thể Tô Thần Dật cứng ngắc, tuy rằng y nói mình không có hứng thú với đàn ông, nhưng xem qua thể loại này ít nhiều gì cũng có chút phản ứng, huống hồ y vẫn đang trong thời kỳ trưởng thành, nên sẽ có phản-ứng- đáng-nên-có. Cho nên Tô Thần Dật bị thương phát hiện, em nhỏ của y hình như có chút không thành thật.

Tô Việt Trạch cúi đầu bật cười: “Thế nào? Hôm trước không phải Tiểu Dật xem vui vẻ lắm sao?”

Vui con em anh! Mấy ngày sau khi xem xong tôi chưa có ngày nào bình tĩnh được không! Tới giờ mỗi lần nhìn thấy tên biến thái Cố Thiệu Kiệt là cục hoa tôi co chặt theo bản năng được không!

Lúc này hai người trong video đã gần như trần như nhộng, hai người vẫn say sưa hôn môi như trước, tay hai người bắt đầu xoa nắn lẫn nhau, dần tới một trận thở dốc gấp gáp.

Cảnh phim gợi tình trong video, cảm giác mềm mại dưới thân, cùng với hơi thở dịu nhẹ phía sau; Tô Thần Dật lặng lẽ nuốt nước miếng, một luồng nhiệt xông thẳng xuống bụng dưới, loại cảm giác quên thuộc mà xa lạ này khiến cho Tô Thần Dật khóc không ra nước mắt. Lúc trước kia, khi xem một mình, y đâu có cảm giác gì, nhưng mà lần này, trong tình huống lúng túng này, y vậy mà lại có phản ứng, mẹ nó đây là chuyện gì hả khốn! Mẹ nó tên khốn Tô Việt Trạch này nhất định là cố ý!

Kiếp trước y tuyệt đối tạo nghiệt nên đời này mới gặp phải tên mặt mo Tô Việt Trạch này, gián tiếp hại chết y còn chưa nói, may mắn sống lại trên người thằng em hần, sống lại thì thôi đi, ngày nào cũng phải giả ngốc, sợ mình chẳng may sơ hở một cái là bị thằng khốn Tô Việt Trạch này xử đẹp.

Vốn định hưởng thụ một chút tình cảm gia đình tiện thể lụm chút lộ phí rồi chuồn đi luôn, ai dè hết lần này đến lần khác y vớ phải một thứ đồ nguy hiểm tính mạng. Sớm biết thế, trước đây có đánh chết, y cũng không xách mông vui vẻ đi tìm Lâm Sanh đòi bảo bối. Cái này thì thôi đi, bảo bối còn chưa lấy được, bùa đòi mạng đã bay tới một cái.

Tay vớ phải bùa đòi mạng còn chưa tính, hết lần này đến lần khác đều bị Tô Việt Trạch lụm được. Lụm được thì thôi đi, Tô Việt Trạch còn chạy đi giải mật mã y cài lên. Mẹ nó thím nhìn mà xem, mẹ nó tôi với thím nhìn mà xem, trên đời này quả nhiên không có biến thái nhất, chỉ có biến thái hơn!

Tiếng thở gấp gấp của Tô Thần Dật khiến Tô Việt Trạch chú ý, sau khi hần tịch thu tấm thẻ này, hần định mở thử xem bên trong ngoại trừ có đoạn video còn có gì. Kết quả lại phát hiện ra tấm thẻ này bị mã hóa, chuyện này khiến cho hần càng thêm nghi ngờ.

Tuy rằng Tô Thần Dật vô tâm vô tính, nhưng phải với những đồ vật rất quan trọng cậu mới có thể mã hóa. Cho nên hần giao thẻ cho người mình tin nhiệm nhất trong bộ kỹ thuật giải mã, mà hần cũng là ban chiều mới lấy lại cái thẻ đã được phá mã. Buổi tối về phòng làm việc, hần không xem tài liệu mà mở tấm thẻ này ra, bên trong ngoại trừ đoạn video này thì còn lại toàn là hình chụp Cố Thiệu Kiệt, thì ra đây là ảnh Tô Thần Dật chụp trước khi mất trí nhớ.

Nhưng mà, sau khi mất trí nhớ, Tô Thần Dật rõ ràng không tiếp xúc nhiều với Cố Thiệu Kiệt, vậy vấn đề chắc chắn là ở đoạn video kia. Nhấn nài xem hết video kia, ha ha, kết quả không khiến cho hần thất vọng, một đoạn video quay lén, cũng chính là đoạn video quay lại cảnh Cố Thiệu Kiệt phạm tội. Hần rốt cuộc cũng biết được tại sao Tô Thần Dật lại căng thẳng với tấm thẻ này như vậy.

Người trong video hần không lạ gì, một người là tình nhân trước kia của Cố Thiệu Kiệt, một người là ngôi sao nhỏ đã biến mất một thời gian. Nếu như hần đoán không lầm, lúc Tô Thần Dật quay lại đoạn video này là muốn để Cố Thiệu Kiệt biết tình nhân của mình lén lút yêu đương với người khác, thế nhưng không ngờ Cố Thiệu Kiệt lại đích thân tới hiện trường, lại còn giết chết hai người này.

Lúc đầu hần hoài nghi, có phải Tô Thần Dật không mất trí nhớ hoặc cậu đã khôi phục ký ức, thế nhưng qua dò xét, hần mới biết được tấm thẻ này mới được cài mật mã gần đây. Nói cách khác, nếu như Tô Thần Dật chưa khôi phục ký ức, chắc chắn sau khi xem được hết video này Tô Thần Dật mới khẩn trương cài mật mã.

Cho nên hần mới cầm tấm thẻ này đi chất vấn Tô Thần Dật, không phải hần muốn xác định Tô Thần Dật rốt cuộc thực sự mất trí nhớ hay là đã khôi phục ký ức. Nhưng mà sự thực chứng minh, Tô Thần Dật quả nhiên chưa khôi phục trí nhớ, nếu cậu đã nhớ lại, chắc chắn đã lạnh mặt đoạt lại thẻ nhớ trên tay mình không cho mình động vào chuyện này, chứ không phải là bộ dáng có tật giật mình như bây giờ.

Nghĩ vậy, Tô Việt Trạch không khỏi cười cười, xem ra hần cần phải tìm thời gian tâm sự với Cố Thiệu Kiệt, nếu như thứ cậu ta muốn tìm tấm thẻ này, hần sẽ thuyết phục Tô Thần Dật trả thẻ cho Cố Thiệu

Kiệt, cũng hạn chế Cố Thiệu Kiệt bớt gây sự với Tô Thần Dật.

Hơn nữa sau vụ tai nạn của Tô Thần Dật đến giờ hắn còn chưa tra ra hung thủ. Nếu như hắn nhớ không lầm, sau khi ngôi sao kia biến mất không lâu thì Tô Thần Dật xảy ra tai nạn, cũng chính là sau khi đoạn video này được quay không lâu. Đương nhiên, chuyện này không thể nào là do Cố Thiệu Kiệt làm, bằng không gã ta đã sớm báo với hắn. Xem ra, hắn cần phải điều tra chuyện này một chút.

Nhưng mà, phản ứng của thằng nhóc trước mặt thật là đáng yêu, nhìn cái thân thể cứng còng này đi.

Nhìn cái cổ trắng nõn trước mắt, ma xui quỷ khiến, Tô Việt Trạch khẽ hôn lên: “Có phản ứng?”

Cả người Tô Thần Dật run lên, chỉ cảm thấy một dòng điện lan dọc theo cổ tỏa khắp nửa người, thứ dưới thân cũng ngẩng đầu được một nửa. Lúc này hai người trong video đã đến công đoạn tuốt c-hym cho nhau, Tô Thần Dật siết chặt tay, vẻ mặt phần hân, mẹ nó sao lại ăn hại như thế hả khốn!

Tô Việt Trạch cười khẽ một tiếng đưa tay đặt lên chỗ nào đó của Tô Thần Dật: “Có cần anh giúp một tay không?”

Xúc cảm đột nhiên ập tới khiến cho Tô Thần Dật không khỏi rên ra tiếng, khẽ cắn môi, Tô Thần Dật nắm chặt tay Tô Việt Trạch không cho hắn có thể lộn xộn.

Ngón tay Tô Việt Trạch lướt nhẹ, dịu dàng vỗ về xoa nhẹ: “Đừng sợ, anh là anh em.”

Anh mẹ nó còn biết anh là anh trai tôi! Tô Thần Dật đánh rớt cái tay của Tô Việt Trạch, vùng vẫy đứng lên, vẻ mặt vặn vẹo: “Rốt cuộc anh muốn thế nào!”

Tô Việt Trạch thờ ơ xoa mu bàn tay, ung dung nhìn Tô Thần Dật: “Không giả vờ nữa?”

“Giả con em anh! Anh rốt cuộc muốn thế nào thì nói thẳng ra đi, đừng lòng vòng với tôi!”

“Ừm...Nhẹ chút...” Trong video vừa vặn phát ra tiếng rên rỉ khiến cho khuôn mặt Tô Thần Dật cứng đờ, đưa tay lên tắt âm thanh, Tô Thần Dật sắc mặt khó coi nhìn Tô Việt Trạch: “Khỏi cần anh cho tôi xem, video này tôi xem rồi, nói đi, rốt cuộc anh muốn thế nào!”

Tô Việt Trạch đầu đầu nhéo nhéo ấn đường, cái giọng điệu thái độ này của Tô Thần Dật giống y hệt như lần trước (khi bỏ nhà đi): “Nếu xem qua rồi thì sao vừa nãy lại nói dối?”

“Tôi thích, anh quản được tôi?”

Tô Việt Trạch hí mắt nhìn Tô Thần Dật, giọng nói lộ vẻ nguy hiểm: “Em nói cái gì?”

Tô Thần Dật cao ngạo ngẩng cao đầu: “Tôi thích, anh quản...”

Tô Việt Trạch đưa tay nắm cổ áo Tô Thần Dật kéo cậu đến trước mặt mình: “Anh là anh em, em nói anh có thể quản được không, hửm?”

Khóe miệng Tô Thần Dật co giật, ngón tay chỉ đoạn video-không-tiếng vẫn đang chiếu màn vận động pít tông: “Có thằng anh nào lại cùng em trai mình xem thể loại video này không, anh có chắc là não anh chưa bị vô nước?”

“Nếu như em thừa nhận ngay từ đầu, a nh sẽ không làm như vậy?”

Tô Thần Dật cau kinh cào tóc rối giận: “Mẹ nó nếu như tôi thừa nhận thì bây giờ tôi còn đứng ở chỗ này nói chuyện với anh sao!”

Tô Việt Trạch cười híp mắt gật đầu: “Bây giờ em đã thừa nhận rồi đó.”

“ ... ”

Tô Thần Dật đẩy Tô Việt Trạch ra, lạnh lùng nhìn hấn: “Vậy giờ anh định làm thế nào? Giao tôi cho Cố Thiệu Kiệt hay tự mình ra tay?”

46. Chương 46

Tô Thần Dật nghĩ, từ sau khi đụng mặt Tô Việt Trạch, cuộc đời y chỉ có thể dùng hai chữ “ăn-hại” để hình dung. Khi còn sống hai chữ ăn-hại này chuyên dùng để thể hiện hiện trạng của y. Đưa tay thó đồ thì bị bắt tại trận, rồi bị tổng thẳng tới đồn cảnh sát, sau đó thì tai nạn giao thông, sống lại, giả vờ mất trí nhớ, rồi lại bị ép tham gia quân huấn, không có lúc nào là suôn sẻ. Mấy thứ này này thì không tính làm gì, nhưng ngày nào cũng phải vì cái mạng nhỏ của mình mà giả ngu giả khờ đấu đá đấu trí với hai đại thần. Nếu như cuộc đời của y có thể viết thành một cuốn sách, y xác cmn định sẽ đặt tên là Ăn hại sống lại . Bà mẹ nó hai mươi năm bị cha thầy áp bức, y cũng chưa từng bầm dập như vậy, y nghĩ, chắc cmn chắc là lúc bị ông thầy đá ra khỏi cửa y không kịp bái ông tổ nghề nên mới bị ông tổ nghề trả thù, còn đặc biệt phải tên mặt mo Tô Việt Trạch tới để hành hạ y.

Cái video nguy hiểm đã bị phát hiện, Tô Việt Trạch cũng đang hoài nghi y, y nghĩ y cũng không cần phải tiếp tục giả ngu nữa, dù sao cũng chết, mẹ nó cho dù có chết y cũng kéo luôn tên tai họa Tô Việt Trạch này vào!

Tô Việt Trạch khó hiểu nhìn Tô Thần Dật, việc này thì có liên quan gì đến Cố Thiệu Kiệt? Hấn chỉ muốn biết cái thể này Tô Thần Dật lấy ở đâu ra thôi mà, trước khi mất trí nhớ Tô Thần Dật chắc chắn sẽ không ném lung tung thứ đồ quan trọng như thế này. Nếu như Tô Thần Dật mất trí nhớ, cậu cũng không thể tùy tiện vứt lung tung thứ đồ quan trọng này được.

“Tại sao anh lại phải giao em cho Cố Thiệu Kiệt?”

Tô Thần Dật hừ một tiếng: “Nói vậy nghĩa là anh tự mình ra tay?” Dứt lời, Tô Thần Dật liền đứng cách ra mấy bước, bộ dáng thủ thế: “Lại đây, tôi sợ đéch gì anh, cho dù chết tôi cũng không thể chết oan uổng. Nếu như tôi không cẩn thận hy sinh, mong anh giúp tôi chọn một phần mộ phong thủy tốt; nếu như anh không cẩn thận bị tôi... Ừm, tôi sẽ hạ thủ lưu tình.”

“...” Đây là cái logic gì? Tô Việt Trạch dở khóc dở cười nhìn Tô Thần Dật bày ra bộ dáng hiên ngang- ta là người lương thiện. Hắn chỉ muốn biết lai lịch của tấm thẻ này, hắn không hiểu tại sao Tô Thần Dật lại nghĩ hắn sẽ giao cậu cho Cố Thiệu Kiệt, còn nghĩ là hắn muốn mạng nhỏ của cậu, chẳng lẽ mình mới nói câu gì đó khiến cậu hiểu lầm? Tô Việt Trạch căng não suy nghĩ, xem chút nữa cào rớt tóc cũng không nghĩ ra rốt cuộc là câu nói nào đã khiến Tô Thần Dật hiểu lầm.

Thấy Tô Việt Trạch không nhúc nhích, Tô Thần Dật nhú mày nói: “Tôi nói cho anh biết, đừng có hòng nghĩ tới chuyện tống tôi vào đồn, đừng tưởng tôi không biết mưu mô chước quỷ của mấy kẻ có tiền như các người, chẳng qua là không muốn bắn tay mình nên mượn quyền thế giết chết tôi trong đồn cảnh sát mà thôi! Không có cửa đâu! Ngay cả cửa chuồng chó cũng không có! Tôi thà bị anh đánh chết cũng không đi tới cái đồn cảnh sát chết tiệt đó đâu, anh đừng hòng!”

Từ sau khi bị tống vào đồn cảnh sát, Tô Thần Dật bị ám ảnh tâm lý với nó, mẹ nó ai biết lỗ đâu ngày nào đó mình sơ ý một cái là bị mời vào đó rồi sống lại thêm lần nữa thì sao, lỗ như số phận xúi quẩy nhập hồn vào một thân thích nào đó của Cố Thiệu Kiệt thì y chết chắc!

Tô Việt Trạch bật cười tiến lên mấy bước ôm Tô Thần Dật vào lòng: “Thật không biết đầu em chứa gì, anh thấy em nên ít xem phim bi kịch gia đình một chút. Em là em trai anh, sao anh có thể muốn mạng sống của em.”

Tô Thần Dật mở to mắt ngây ngốc nhìn bức tường sau lưng Tô Việt Trạch, Đạo diễn, sao thím còn chưa hô CUT? Thím xác định là cái tên đang ôm tôi không cầm nhầm kịch bản? Mẹ nó không phải nội dung kế tiếp của vở kịch là Tô Việt Trạch trong cơn thịnh nộ đánh y gần chết hoặc là trực tiếp rút súng ra hay sao? Cái tình tiết hiện giờ là cái qué gì? Cầu kịch bản chân chính!

“Tiểu Dật, nói anh nghe, thẻ đó ở đâu ra?”

“Nhặt.” Nhặt ở chỗ Lâm Sanh.

“...” Em trai, em xác định mình trả lời qua loa như thế không thành vấn đề à? Tô Việt Trạch buông Tô Thần Dật ra, dịu dàng khuyên: “Ngoan, nói thật đi.”

“Mẹ nó anh thực ra rất muốn tôi nói! Nói ra rồi diệt khẩu đúng không!” Tô Thần Dật đẩy Tô Việt Trạch ra, chỉ mũi hắn lên án: “Tôi nói cho anh biết, cái thẻ chết tiệt này là tôi nhặt được trong ngăn kéo, anh có tin hay không! Mẹ nó trước đây tôi nên chết luôn trong vụ tai nạn đi, hà cớ gì đến đây chịu tôi! Nếu như được đầu thai không chừng tôi còn có thể được ném vào một gia đình trong sạch! Cả ngày bị anh phòng như phòng sói còn chưa tính, cũng bởi vì cái thẻ chết tiệt này mà ngày nào cũng hoảng sợ sơ ý một chút là

bị Cố Thiệu Kiệt xử đẹp. Tô Việt Trạch, tôi nói cho anh biết, tôi chịu đủ rồi! Nếu anh muốn tôi chết thì cứ dứt khoát đi, nếu như không nghĩ vậy thì phiền anh thả tôi đi, cái Tô gia này tôi không ở nổi, còn cái công ty chết tiệt và mớ tài sản của các người, tôi cũng không thèm!”

Mấy lời nhin trong lòng Tô Thần Dật đều nói toát ra, tuy rằng y nói xạo lai lịch của tấm thẻ, nhưng những lời tiếp theo đều là tiếng lòng chân thật của y. Liên tiếp mấy bữa giờ y bị ức muốn nổ tung, lần này bị Tô Việt Trạch đâm một kích, y cũng không ra vẻ gì nữa, cùng lắm là đầu thai lần nữa, dù sao đời này cũng chỉ là mượn xác.

Tô Thần Dật tuôn ra một trận khiến cho Tô Việt Trạch chấn động, không ngờ bình thường Tô Thần Dật hay cười hi ha vô tâm vô tính mà lại có thể nhìn ra nhiều điều như vậy, chẳng lẽ là do mình quá rõ ràng? Thế nhưng từ sau khi Tô Thần Dật bỏ nhà đi hẳn không còn đề phòng cậu nữa, nhưng mà, những câu nói sau đó của Tô Thần Dật khiến cho lòng hắn chua xót. “Tiểu Dật, anh nói, anh chưa từng muốn hại em.”

Tô Thần Dật lạnh lùng nhìn Tô Việt Trạch không nói, dáng vẻ không tin.

“Được rồi, anh thừa nhận trước kia anh có đề phòng em, nhưng chỉ là trước kia. Từ sau khi em bỏ đi, anh đã suy nghĩ rất nhiều, tuy chúng ta khác mẹ, nhưng em vẫn mãi là em trai anh, giờ anh muốn đối tốt với em, cũng không hề muốn hại em. Về chuyện tấm thẻ này, anh chỉ muốn biết lai lịch của nó, dù sao em cũng đã xem cái video đó. Tình tình Thiệu Kiệt anh biết, nếu như không phải thứ quan trọng, cậu ta cũng sẽ không bám lấy em.”

“Vậy thì tốt, tấm thẻ dù sao cũng đã ở trong tay anh, anh muốn giữ hay đưa thì tùy. Anh không muốn cái mạng nhỏ của tôi thì phiền anh thả tôi đi, cảm ơn!”

Tô Việt Trạch hí mắt: “Lúc nước em đã đồng ý với anh là sẽ không đi.”

“Đó là lúc trước, giờ chuyện cần nói đã nói, tôi cũng không cần phải ở lại.” Nói chuyện chữ tín với tôi? Anh đúng là uống canh ngập nảo!

“Vì không sao cần...” Tô Việt Trạch lạnh lùng đèn gần Tô Thần Dật, “Nên giải thích cũng đã giải thích, muốn ngả bài cũng đã ngả bài, anh hứa hẹn đối tốt với em, sau này em cũng không cần phải giả ngốc trước mặt anh, tại sao còn muốn đi?”

Bị khí thế của Tô Việt Trạch đàn áp, Tô Thần Dật rút cổ hai chân thối lui về phía cửa sổ theo hướng Tô Việt Trạch tiến đến, y nhận ra lúc này y mở rộng cửa sổ là một lựa chọn sáng suốt, tình hình không ổn là có thể chuẩn em ngay lập tức!

Lặng lẽ tính toán bước chân, Tô Thần Dật gồng cổ nói: “Giờ anh nói thật dễ nghe, ai biết ngày sau tôi sơ ý một chút đắc tội anh liền bị anh ném cho Cố Thiệu Kiệt xử đẹp hoặc là anh tự mình ra tay, tôi mới không bị ngu!”

“Em vẫn không tin anh, hửm? Tô Việt Trạch anh nếu đã nói đối tốt với Tô Thần Dật em thì tôi chắc chắn

nói được làm được!” Làm con em anh, có ngu mới tin anh! Khoảng cách đến cửa sổ chỉ còn hai bước, Tô Thần Dật chờ đúng thời cơ liền lấy lực xoay người nhảy ra cửa sổ. Làm thần trộm, không những có kỹ xảo tốt, mà công phu chạy trốn cũng phải giỏi, để khỏi bị người ta phát hiện mà tống vào đồn không đáng, đây là chân lý trước kia sư phụ đã dạy cho y.

Bất kể là số bước hay là điểm bật người hoặc là tư thế nhảy cửa sổ, Tô Thần Dật đều tính toán rất chính xác, nếu như đổi là người khác, có lẽ với công phu gà mờ của mình y đã thoát thân thành công, đáng tiếc y gặp phải Tô Việt Trạch. Đời trước Tô gia lặn lội trong giới xã hội đen, cho nên rất nghiêm khắc huấn luyện lớp con cháu, hướng chỉ là Tô Việt Trạch – người sẽ tiếp gia Tô gia trong tương lai. Tuy rằng Tô Thần Dật cũng được huấn luyện chút ít, nhưng đối với Tô Việt Trạch mà nói thì không đủ để xách dép.

Cho nên, khi Tô Thần Dật bật người nhảy ra khỏi cửa sổ thì liền bị Tô Việt Trạch lạnh tay lẹ mắt tóm chân lại, tùm vào phòng.

“...” Cái lẽ gì thốn! Động tác anh chậm một chút thì chết à? Hả? Chết hả! Tay Tô Thần Dật nắm chặt khung cửa sổ, vận vẹo thân mình, nhắc chân đạp đạp vào người của Tô Việt Trạch muốn thoát khỏi tay hắn, mẹ nó tôi không đi được anh cũng đừng hòng vui vẻ! Tô Việt Trạch mặt nhăn mày nhíu nghiêng người tránh đòn công kích của Tô Thần Dật, sải chân bước đến bên cửa sổ đá một đá lên cái tay đang bấu khung cửa của Tô Thần Dật rồi lập tức nhanh tay đóng cửa sổ lại.

“...” Mẹ anh dám chặt đường lùi của ông? Tô Thần Dật lập tức xù lông siết nắm đấm xông về phía Tô Việt Trạch, mẹ nó tôi với anh không đội trời chung! Thấy Tô Thần Dật không hề có ý dừng tay, Tô Việt Trạch thở dài cùng Tô Thần Dật đấu đá trong phòng. Tô Thần Dật tính hết rồi, thừa dịp này đánh ngất Tô Việt Trạch là có thể thoát thân, sau đó y sẽ trốn đến thật xa, chờ thời điểm tốt khi sư phụ xuất hiện, y sẽ len lén chạy về trấn nhỏ ở B thị. Chỉ là, Tô Thần Dật tính toán quả thực rất chu toàn đấy, nhưng mà giận quá hóa dại, y quên bèn mất một vấn đề. Y đánh không lại Cố Thiệu Kiệt, đây là điều bản thân y đã tự mình nghiệm chứng, nếu như ngay cả Cố Thiệu Kiệt y còn không đánh lại thì sao có thể đánh lại một Tô Việt Trạch có ưu thế hơn hẳn Cố Thiệu Kiệt! Cho nên, sau một trận đấm đá, Tô Thần Dật liền bị Tô Việt Trạch đè chặt trên tấm thảm không thể động đậy. Tô Thần Dật tức giận trừng mắt với Tô Việt Trạch: “Thả ra! Có giỏi thì đánh lại một lần nữa!”

“Thả em ra để em thừa dịp trốn đi sao? Đừng lộn xộn, cũng đừng vận vẹo lưng tung nữa!”

“Tôi đi không phải vừa ý anh sao? Sau này sẽ không ai có thể uy hiếp địa vị ở Tô gia của anh, hà cớ gì không làm!”

Tô Việt Trạch nắm chặt tay Tô Thần Dật âm trầm nói: “Nói tới nói lui em vẫn không tin anh?”

“Thế thì sao!” Giãy tay không xong, Tô Thần Dật bắt đầu vận vẹo người lung tung: “Có giỏi anh buông tôi ra, quyết đấu! Tôi muốn quyết đấu với anh!” Tô Thần Dật giãy dụa dữ dội nên thi thoảng lại đụng tới chỗ không nên đụng chạm. Vì thế Tô Việt Trạch bị ai phát hiện hắn cũng gặp phải chuyện khó nói như lúc Tô Thần Dật xem video. Nhắc chân chặn lại cái chân đang ngo nguậy lung tung của Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch ách giọng gầm nhẹ: “Đừng lộn xộn!”

Tô Thần Dật nghe tiếng Tô Việt Trạch gầm liền sợ đến run lên, sau đó lập tức cảm nhận được thứ đang cò

trên bắp đùi mình, Tô Thần Dật nghĩ y có dùng đến mười ngàn dấu chấm chấm chấm chấm cũng không đủ để diễn tả tâm trạng y lúc này. Tô Thần Dật run rẩy chỉ tay vào mặt Tô Việt Trạch: “Anh, anh biến thái!”

Cũng không biết là bị thằng nhóc nào làm hại! Tô Việt Trạch hung tợn trừng mắt với Tô Thần Dật: “Em còn lộn xộn nữa có tin anh càng biến thái hơn không!”

Tô Thần Dật run lên một cái, hình ảnh vận động pít tông trong video vừa vận vọt ra trong đầu, y liền lập tức tiếp tục giãy dụa, mẹ nó cây cúc non của mình a khốn nạn! ”

Tô, Thần, Dật!” Tô Thần Dật không thèm để ý đến tiếng gọi của Tô Việt Trạch, đầu y bây giờ đều hướng về chuyện bảo vệ bông cúc non, nghìn vạn lần không thể để cho tên cầm thú nào đó ngắt cúc, mẹ nó được một mà mất những mười đó!

Tô Thần Dật giãy dụa khiến cho Tô Việt Trạch càng thêm tức giận, mẹ nó thằng nhóc không nghe lời! Tô Việt Trạch nắm cầm dưới của Tô Thần Dật rồi cắn nhẹ lên đôi môi đỏ tươi, cảm xúc mềm mại dưới răng khiến cho Tô Việt Trạch ngẩn ra, sau đó hấn lập tức chuyển cắn sang hôn, dịu dàng ngậm lấy môi Tô Thần Dật chậm rãi liếp liếp.

Tô Thần Dật ngừng giãy dụa, đại não hỗn độn, tựa hồ còn chưa phục hồi tinh thần đối với chuyện đang phát sinh với mình. Tô Việt Trạch từ từ nhắm mắt lại, cảm xúc dưới môi khiến cho hắn vô cùng thỏa mãn. Dần dà hắn không hài lòng với loại đụng chạm nông cạn này, hắn thừa dịp Tô Thần Dật đang thất thần mà nâng đầu lưỡi đẩy đôi môi đang khép hờ mà xông vào, làm cho nụ hôn này thêm sâu. Mãi cho đến khi hơi thở có chút gấp gáp Tô Việt Trạch mới buông Tô Thần Dật ra.

Tô Thần Dật ngây ngốc nhìn Tô Việt Trạch, vừa rồi y mới bị cưỡng hôn? Đúng không? Là cưỡng hôn phải không? Đưa tay lên sờ đôi môi ướt át, cảm xúc mềm mại còn lưu trên đầu lưỡi. Mềm mềm...Mẹ...mày! Tô Thần Dật nhắc chân đá văng Tô Việt Trạch trên người, sau đó nhanh chóng xoay người đổ mắt bóp cổ Tô Việt Trạch: “Chết mẹ anh đi, tôi giết chết anh, anh còn lấy đi nụ hôn đầu tiên của tôi oa~ hu hu!”

47. Chương 47

Nếu chuyện “càng-biến-thái-hơn” mà Tô Việt Trạch nói là đoạt nụ hôn đầu tiên của y, thì đáng lẽ ra lúc đó y nên hăng hái phản kháng, đem tên biến thái bóp chết từ trong nôi mới đúng, bằng không nụ hôn đầu tiên y gìn giữ bao nhiêu năm nay sẽ không bị tên mặt mo Tô Việt Trạch này chiếm đoạt.

Nghĩ lại, Tô Thần Dật y sông hơn hai mươi năm, chưa một mảnh tình vắt vai nắm tay dắt chân thì lại bị tai nạn rồi sống lại, tuy là chuyện trẻ hơn hai tuổi khiến y rất vừa lòng, thế nhưng cũng không đến mức sống càng bi quan hơn đời trước! Mẹ nó, đây là càng sống càng xui xẻo trong truyền thuyết có đúng không!

Từ khi sống lại cho đến bây giờ y chưa có ngày nào trôi qua suôn sẻ, y cảm thấy con đường đời của y đã bị Tô Việt Trạch đào ra không ít cái hố, mỗi khi y gian nan bò ra khỏi một cái hố thì phía trước vẫn còn một đồng hồ chờ y phía trước. Luôn mồm nói là anh trai y, sẽ đối tốt với y, kết quả là lại kéo y đi coi phim “sẽ”.

Xem thì xem đi, so da mặt dày thì y cũng có chút công phu, thế nhưng không nghĩ tới sau khi y và Tô Việt Trạch vật lộn, cái chỗ đáng thẹn của Tô Việt Trạch vậy mà lại có phản ứng với y. Được rồi, chuyện này chính y cũng có hơn nửa phần công lao, thế nhưng mẹ nó hấn lại dám đoạt đi nụ hôn đầu của y, quân tử có thể nhịn, nhưng thần trộm thì đánh nhịn được!

Tô Thần Dật đỏ mắt trừng Tô Việt Trạch, hai tay càng ra sức, đầu y bây giờ toàn lý tưởng bóp chết tên khôn này, quên bống mất chuyện mình phải thừa cơ chạy trốn, dám đoạt nụ hôn đầu của ông, xem ông đây có giết chết anh không!

“Tô, Thần, Dật!” Tô Việt Trạch gỡ tay Tô Thần Dật ra yếu ớt gào từng tiếng, lần tay Tô Thần Dật xuống tay quả thực độc ác, bây giờ hấn chỉ có thể thở ra mà không thể hít vào. Mẹ nó thẳng đạo diễn, nhanh hô CUT đi tên khốn! Bằng không thì thẳng nhóc Tô Thần Dật này sẽ giết anh trai, sau này thì còn ai diễn nữa hả!

Đối với tiếng gào của Tô Việt Trạch, Tô Thần Dật hoàn toàn không nghe thấy, vẫn bóp chặt cổ Tô Việt Trạch không buông. Một màn từ khi bị sự phụ đuổi ra cửa tới B thị gặp phải Tô Việt Trạch cho đến lúc sống lại tới bây giờ, không ngừng hiện lên trong đầu. Sự phụ y từng nói y biết, nếu muốn thu hoạch bảo bối thành công thì trước tiên nhất định phải học cách quan sát. Cho nên, y vừa học tập kỹ năng trộm vừa học tập cách quan sát. Vì thế sau khi y sống lại thay đổi thân phận, cùng Tô Việt Trạch chung đụng vài ngày liền biết rõ Tô Việt Trạch muốn nuôi hư đứa em này, cho nên y mới phòng bị Tô Việt Trạch.

Mặc dù biết thế, nhưng y không phủ nhận Tô Việt Trạch quả thực làm y cảm nhận được cảm giác được anh trai cưng chiều, nhưng tất cả đều có mục đích. Chờ chút, hình như y quên mất chuyện quan trọng rồi, này y định làm gì ấy nhỉ?

Thấy Tô Thần Dật không hề nhúc nhích, ánh mắt Tô Việt Trạch dần lạnh lẽo, đang chuẩn bị đánh trả thì thấy Tô Thần Dật từ từ thả lực, cuối cùng bình tĩnh tiếp tục nhìn hấn.

Tiếng ho xé phổi vang lên trong phòng, Tô Thần Dật im lặng một lát rồi nhấc chân đi về phía cửa sổ, lúc này không chuẩn thì chờ lúc nào nữa? Vì nụ hôn đầu của mình mà nộp mạng ở đây thì tuyệt đối không đáng chút nào có phải không!

Nhận ra ý đồ của Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch cũng không còn để ý đến cổ họng phát đau của mình vùng người đứng dậy chạy về phía cửa sổ. Cho nên, khi đồng chí Tô đau khổ của chúng ta nhảy cửa sổ lần nữa, thì lại tiếp tục bị Tô Việt Trạch một tay kéo lại ôm chặt vào lòng.

“...”

Tô Thần Dật trầm tư nhìn cửa sổ mở hơn phân nửa im lặng không nói, chẳng lẽ là phương thức mở cửa của mình sai rồi? Mẹ nó vì sao mỗi lần nhào được nửa người ra cửa sổ lại bị Tô Việt Trạch túm lại hả khốn!

Trong vườn hoa, hai vị vệ sĩ nào đó lặng lẽ nhìn cửa sổ lầu hai, nếu như lần đầu tiên là bọn họ hoa mắt, vậy lần thứ hai thì sao? Nhị thiếu, cậu vừa đuổi người ra đã thu người vào là muốn nháo kiểu gì đây! Biểu diễn kỹ năng đặc biệt sao? Người ta còn ở dưới cửa sổ chờ cậu, cậu xác định phương thức trèo người này

không có vấn đề sao!

Ôm chặt Tô Thần Dật vào lòng, Tô Việt Trạch khàn giọng lên tiếng: “Tiểu Dật, đừng đi.”

Hai tay Tô Thần Dật bấu lấy cánh tay Tô Việt Trạch không nói gì, sao cảm thấy cảnh này quen quen ấy nhờ? Hình như hai ngày trước y mò vào đây, cuối cùng bị cái thẻ chết tiệt kia giữ chân, sau đó luôn tìm cơ hội chạy ra. Sau đó nữa thì ngã bái, sau đó sau đó nữa thì mất nộ hôn đầu tiên...Mẹ nó, quả nhiên không thể nào quên nổi chuyện này a khốn nạn!

“Ngoan, đừng đi, anh sẽ đối tốt với em.”

Tốt con em anh! Ông đây đánh cần!

“Bên ngoài không an toàn, nghe lời anh được không?”

Nghe con...Ồ, hình như, đại khái, có lẽ, e rằng, bên ngoài quả thật không an toàn! Nghe Tô Việt Trạch nhắc nhở như thế, y bấy giờ mới nhớ ra chủ mưu hại chết chủ nhân thân thể này còn chưa bắt được, người này có vẻ rất khó giải quyết, nếu như mình đi thật...Tô Thần Dật lặng lẽ mừng tượng ra cảnh mình bị tai nạn một lần nữa rồi sau đó sống lại vào thân thể người thân của Cố Thiệu Kiệt, mẹ nó, bị biến thành em trai của Tô Việt Trạch đã đủ khốn rồi! Cả người run lên, Tô Thần Dật ai oán ngẩng đầu nhìn trời, sao lại có cảm giác như lại bị rơi vào bẫy...

Tô Việt Trạch nắm chặt cánh tay: “Lẽ nào em định trốn cả đời ở chỗ Lâm Sanh sao? Dù sao nó với em chỉ là bạn bè mà thôi, đây mới là nhà của em.”

Tô Thần Dật giật mình, rõ ràng y ẩn nấp rất kỹ, vì sao.... “Anh theo dõi tôi?”

“Không, anh chỉ đi thăm dò. Tiểu Dật đừng giận, anh chỉ không muốn em gặp nguy hiểm, không có gì hơn. Anh không phản đối em làm bạn với Lâm Sanh.”

Tô Thần Dật cười lạnh: “Lẽ nào anh không sợ tôi và Lâm Sanh kéo anh khỏi vị trí Tô gia?”

“Trước đây sợ nhưng giờ thì không.”

“Bởi vì tôi đã bị anh nuôi hư, đúng không?” Tô Thần Dật hừ một tiếng: “Tô Việt Trạch, tôi thật sự thương xót cho em trai anh!”

Tô Việt Trạch nhẹ thở ra một tiếng nhỏ giọng lên tiếng: “Cha và mẹ anh chỉ cưới nhau chỉ vì sự nghiệp, anh cũng biết giữa bọn họ không có tình cảm, mặc dù anh là con trai của cha nhưng ông ấy rất ít quan tâm tới anh, chỉ dành trách nhiệm bồi dưỡng anh. Khi đó trong Tô gia chỉ có mẹ và chú Bạch quan tâm tới anh, sau này cha quen biết dì Thái thì càng ít quan tâm đến anh hơn. Sau khi em sinh ra thì anh biết

đến sự tồn tại của em, khi đó anh mới sáu tuổi, tuy rằng không hiểu biết được bao nhiêu, nhưng anh biết mình có một đứa em cùng cha khác mẹ. Mẹ dạy anh đừng nên hận, cho nên anh không hận, chỉ cùng với mẹ bỏ lơ sự tồn tại của em. Anh cũng có lúc suy nghĩ, có phải mình không nỗ lực nên cha mới ít quan tâm anh như vậy, cho nên sau khi cha giao nhiệm vụ cho anh anh càng thêm gắng sức hoàn thành. Dần dà, cha cũng thỉnh thoảng khích lệ anh, cho dù chỉ thỉnh thoảng nhưng anh cũng rất vui vẻ, ít ra cố gắng của anh không hề uổng phí. Cho đến khi mẹ qua đời, cha dẫn em và dì Thái về Tô gia, anh mới nhận ra, thì ra mình cố gắng thế nào cũng không bằng em làm nũng với cha. Mỗi khi anh nhìn thấy em và cha vui vẻ bên nhau, anh cũng sẽ làm bộ vô tình rồi bỏ đi, nhưng thực ra thâm tâm lại ganh tị muốn chết. Thế nhưng anh không quên lời mẹ nói với anh trước khi qua đời, không nên hận, phải cố gắng giữ mình ở lại Tô gia, phải...”

Tô Thần Dật không biết Tô Việt Trạch còn chưa nói y biết mẹ hắn còn muốn hắn nghĩ cách trừ khử Tô Thần Dật, cho dù có biến Tô Thần Dật thành phế vật, cũng không thể để Tô Thần Dật uy hiếp vị thế của hắn ở Tô gia.

Tô Việt Trạch ngừng một chút lại nói tiếp: “Cho nên anh bắt đầu tiếp cận em, đối tốt với em, thu dọn tàn cuộc cho em. Anh thừa nhận, để ở lại Tô gia, để thâm tóm Tô gia, mấy năm qua anh đều có tâm tư cưng chiều nuôi hư em, chuyện này anh không phủ nhận. Thế nhưng Tiểu Dật, anh chưa hề nghĩ muốn hại em. Cho dù em thực sự bị anh chiều hư nhưng anh vẫn sẽ tiếp tục cưng chiều em, ý nghĩ này tồn tại cho đến sau khi em mất trí nhớ. Từ sau khi em mất trí nhớ, anh nhận thấy em thay đổi nhiều lắm.”

Tô Thần Dật lườm mắt, bình cũ rượu mới, không thay đổi sao được?

“Em bắt đầu phòng bị anh, không còn ỷ lại anh nữa, ngay cả cha cũng dám chống đối, khi đó anh nghĩ, một người mất trí nhớ sẽ thay đổi nhiều đến vậy sao? Mặc dù thế, nhưng anh không thể phủ nhận chuyện em là em trai anh. Anh bắt đầu quan sát em, thậm chí còn nghi ngờ em muốn hấp dẫn chú ý của Cố Thiệu Kiệt nên mới giả vờ như vậy. Thế nhưng sự thật chứng minh, em thật sự mất trí nhớ, cũng thật sự thay đổi. Không còn ương bướng như lúc trước, thay đổi hoàn toàn, còn thích châm chọc người khác.”

Mẹ, anh đang khen tôi hay sỉ nhục tôi đây? Tô Thần Dật ghen hờn không (biết) nói gì.

“Sau này em bỏ nhà đi, anh mới nhận ra Tô gia không có em yên tĩnh đến đáng sợ. Sau đó chú Bạch nói với anh rất nhiều, anh cũng suy nghĩ lại, cũng chính là lúc đó anh mới biết em đã bước vào thế giới của anh. Với anh mà nói, em không phải là người anh muốn chiều hư kia, em là em trai anh, anh muốn bảo vệ em, muốn quan tâm em, muốn cưng chiều em bằng tất cả tấm lòng không mang theo bất kỳ ý đồ gì. Tiểu Dật, anh hỏi em chuyện tắm thể kia cũng chỉ là muốn biết lai lịch của nó mà thôi, em mất trí nhớ, chuyện trước kia chắc chắn không nhớ rõ, anh không muốn em bị người-gian-xảo lợi dụng. Chuyện em xảy ra tai nạn anh còn chưa điều tra rõ, anh cũng không biết giờ có ai để mắt đến em không, cho nên đừng đi được không? Anh sẽ đối tốt với em, xin em tin tưởng anh.”

Đối với ván ngã bài của Tô Việt Trạch, nếu nói Tô Thần Dật không hề xúc động thì đó là nói dối, tuy rằng y vô tâm vô phế nhưng không có nghĩa là y tâm địa sắt đá. Một thằng nhóc sáu tuổi, sau khi biết mình có một đứa em cùng cha khác mẹ, chưa kịp làm ra chuyện gì đã bị mẹ mình dạy không nên hận. Sau này mẹ mất lấy được di chúc vẫn không hận, luôn tìm cách ở lại Tô gia.

Nếu như đối lại là y, có lẽ y không thể làm được như Tô Việt Trạch, không chừng đã sớm phải mông bỏ đi, còn phải kìm chế chính mình để đi cưng chiều đứa con riêng tranh giành tình thương của cha. Tô Việt

Trạch gian xảo thì gian xảo, nhưng quả thực hẳn chỉ vì mình mới nuôi hư Tô Thần Dật. Thế nhưng nếu trước đây hẳn không làm như vậy, có thể Tô gia hôm nay không được như bây giờ, nhìn sự cứng chiều của Tô cha đối với Tô Thần Dật, không chừng có khi ông ấy quyết tâm bồi dưỡng Tô Thần Dật thành người nối nghiệp.

Nghĩ vậy, Tô Thần Dật không khỏi có chút đồng cảm với Tô Việt Trạch, sống trong một gia tộc lớn, không có được tình thương của cha thì thôi đi, lại còn suốt ngày lo lắng mình mà lỡ làm sai chuyện gì thì thứ mình nỗ lực giành lấy cũng không giữ được. Có thể Tô Việt Trạch bẩm sinh đã không tính toán, nhưng hoàn cảnh lớn lên ép buộc hẳn phải tính toán.

Nghĩ lại, Tô Thần Dật y mặc dù chỉ là một đứa trẻ bị vứt bỏ, nhưng ít ra còn có một ông sư phụ thương yêu, tuy rằng từ nhỏ đã bị cha nội đó bóc lột, nhưng y biết sư phụ y là đối tốt với y bằng cả tấm lòng. Còn hơn Tô Việt Trạch, y thà rằng làm một đứa trẻ bị vứt bỏ chứ không muốn trở thành Tô Việt Trạch.

Được rồi, người Tô Việt Trạch đã từng nuôi hư là Tô Thần Dật đã chết, không phải y. Sau khi y sống lại trên người Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch quả thực không làm gì với y, ngoại trừ đoạt nộ hôn đầu tiên của y...Mẹ...nó!

Tô Thần Dật bực bời đẩy Tô Việt Trạch ra: “Anh trả lại nộ hôn đầu lại cho tôi!”

Tô Việt Trạch lặng lẽ giật khóe miệng, lẽ nào một mớ chân tình hẳn vừa mới bày tỏ đều bay ra ngoài cửa sổ hết rồi? Tại sao lại vòng qua chuyện này?

“Vừa nãy chỉ là tình thế cấp bách, Tiểu Dật, xin lỗi.”

Tô Thần Dật chỉ mũi Tô Việt Trạch lên án: “Một câu xin lỗi thì xong sao? Đây chính là nộ hôn đầu tiên tôi đã để dành trong suốt hai...mười tám năm qua!

Tô Việt Trạch lúng túng sờ mũi sau đó tiến lại gần: “Bằng không thì anh cho em hôn lại?”

“...” Tô Thần Dật hươu nắm tay nện một đấm vào mặt Tô Việt Trạch: “Hôn con em anh! Anh đi chết đi!”

Lời tác giả:

Tô Việt Trạch: Mẹ nó thẳng đạo diễn, nhanh hô CUT đi tên khốn! Bằng không thì thẳng nhóc Tô Thần Dật này sẽ giết anh trai, sau này thì còn ai diễn nữa hử!

Trần Thế: Không sao, tui có thể viết cho tiểu Tô tử chết đi sau đó sống lại vào người em họ của Cố Thiệu Kiệt, vẫn đúng thể loại huynh-đệ.

Tô Việt Trạch:...

Tô Thần Dật: Ha ha

48. Chương 48

Ngày hôm nay, phàm là ai ở trong phòng khách lầu 1 tòa-nhà-công-ty-Tô-thị gặp phải Tô Việt Trạch cũng sẽ thấy được một cảnh tượng trăm năm khó gặp – Tô Việt Trạch mang kính râm đi làm. Được rồi, mang kính râm gì gì đó có thể xem như ra vẻ khốc –suất đi, nhưng mà...cô lễ tân lặng lẽ ngẩng đầu nhìn bầu trời âm u ngoài cửa kiếng, Tô tổng, ngài chắc chắn mang kính râm đi làm trong loại thời tiết như thế này thì không có vấn đề gì sao?

Đợi cho đến lúc Tô Việt Trạch dẫn Tô Thần Dật vào thang máy, cô lễ tân mới chậm rãi cọ đến trước cô lễ tân bên cạnh: “Chị hai, hình như hôm nay Tô tổng kỳ kỳ sao ấy?”

Lễ tân B trầm tư nhìn thang máy lẩm bẩm: “Đúng là kỳ kỳ, tôi làm ở đây mấy năm rồi, giờ là lần đầu tiên thấy Tô tổng mang kính râm.”

Cô lễ tân nọ xoa cằm trầm ngâm: “Lẽ nào mấy bữa giờ Tô tổng thức đêm thâm mắt? Không đúng, hôm qua cũng đâu có thấy quầng thâm. Hay là, hôm qua anh ta thức suốt đêm nên hai mắt đỏ quạch không thể gặp người nên mang kính râm che lại?”

Không thể không nói, em gái, em cách sự-thật rất gần...

“Ồi chào, chị hai, không biết có phải tôi hoa mắt hay không, sao tôi lại cảm thấy vết thương ở khóe miệng Nhị thiếu còn rõ hơn hôm qua?”

“Cô không hoa mắt, tôi cũng thấy.”

“Chả lẽ do hôm qua Tô tổng đánh Cố thiếu lại ngăn cản Nhị thiếu đi gặp Cố thiếu nên Nhị thiếu với Tô tổng đánh nhau? Như vậy thực ra là mắt của Tô tổng bị thương đúng không? Thực ra vết thương ở khóe miệng Nhị thiếu là do Tô tổng tức giận đánh ra đúng không?”

Lễ tân B lặng lẽ mở to mắt nhìn sáu chữ ” Khóe mắt Tô tổng có vết thương” đỏ tươi trên cửa sổ màn hình vi tính rồi quay đầu nhìn cô lễ tân kia: “...Em gái cao kiến!”

Bước vào phòng làm việc, Tô Thần Dật tới ngồi trên ghế sa lông, giữu cột nhìn Tô Việt Trạch: “không phải chỉ là một vết bầm thôi sao? Có cái gì mà che với giấu, anh có thấy em che không. Thời tiết kiểu này mà mang kính râm, còn hại em bị người ta vậy xem.”

Cũng là do một đám của em mà ra! Tô Việt Trạch tháo kính râm xuống ngồi vào ghế, khóe mắt trái động lại một vết máu bầm.

“Laptop chỗ cũ, tự lấy đi.”

Tô Thần Dật đứng lên mở ngăn kéo lấy laptop: “Anh hai, em nói với anh rồi mà, hôm qua em đã bảo đảm là không chuồn đi, anh cần gì kéo em tới công ty? Anh không sợ em ”vô ý” tiết lộ tài liệu mật của anh à?”

“Anh muốn lúc nào cũng có thể thấy em.” Không có đảm bảo nào làm người ta yên tâm hơn là đặt thẳng em này bên mình, trước giờ Tô Thần Dật hay đóng kịch lắm, hẳn không cách nào tin tưởng được.

Tô Thần Dật chà chà da gà nổi trên cánh tay: “Anh đừng buồn nôn như vậy được không? Em là em trai anh, không phải tình nhân của anh, đừng nói linh tinh.”

Tô Việt Trạch cười nhạt lắc đầu không nói gì.

Tô Thần Dật “Tít” một tiếng trực tiếp mở máy tính xách tay. Tối hôm qua, sau khi y và Tô Việt Trạch cùng nhau ngủ bài, y cũng suy nghĩ rất nhiều. Nếu như Tô Việt Trạch có thể nói cho y biết nhiều điều như vậy, có nghĩa là Tô Việt Trạch đã thực sự thay đổi, chính y cũng có thể cảm nhận được Tô Việt Trạch đối xử với y không giống như lúc đầu. Huống hồ người bị nuôi hư là Tô Thần Dật trước kia chứ không phải y, y bất quá chỉ là đúng dịp mà sống lại trên người Tô Thần Dật thôi, quá khứ của y là học trò của thần trộm Tô Thắng, đánh phải là Tô Thần Dật bị Tô Việt Trạch dùng đường mật bao bọc cả ngày.

Từ sau khi y sống lại, không chỉ có cha mẹ hờ, mà còn có một ông anh hờ, loại cảm giác thoáng cái có người nhà này khiến cho y có chút bối rối. Y chưa bao giờ biết cảm giác tình thân là gì, cho nên trước kia y lựa chọn ở lại Tô gia để cảm nhận được tình thân. Mặc dù y vẫn ôm lòng phòng bị Tô Việt Trạch, thường thường chống đối hằn, nhưng y không thể phủ nhận loại cảm giác rất tốt đẹp này.

Huống hồ theo lời Tô Việt Trạch, người động tay ở trong vụ tai nạn kia còn chưa tra được, lỡ như y rời khỏi phạm vi bảo vệ của Tô Việt Trạch, không chừng mạng nhỏ của y xong đời. Tuy rằng hôm qua y với Tô Việt Trạch đại náo đòi đồng quy vu tận, thế nhưng sau đó y không khỏi có chút hối hận. Nếu như giao luôn cái mạng nhỏ này của mình, phỏng chừng sư phụ y sẽ tức giận tới mức tới mộ y, lôi y lên đánh tàn bạo một trận rồi bỏ lại vào mộ, sư phụ y ghét nhất là người không biết thương tiếc chính mình.

Y quyết định cho mình cũng như cho Tô Việt Trạch một cơ hội, lỡ sau này Tô Việt Trạch còn ôm lòng tính toán với y thì cho dù có tra được hung thủ hay không y cũng sẽ rời khỏi Tô gia không chút do dự, đợi cho sư phụ trở về trấn nhỏ y sẽ đi tìm sư phụ. Nếu như Tô Việt Trạch thật sự coi y là em trai theo như lời hắn nói, thì đợi sau khi y gặp được sư phụ, y sẽ không ngại ở lại Tô gia tiếp tục diễn vai Nhị thiếu Tô gia Tô Thần Dật.

Y biết, suy nghĩ này của y có chút ích kỷ, đối với Tô Thần Dật đã chết cũng không công bằng. Thế nhưng, người không vì mình trời tru đất diệt, Tô Thần Dật y cũng không phải thánh nhân, nếu như ông trời đã để y sống lại trên người Tô Thần Dật, y không thể nào không lợi dụng tài nguyên sẵn có, Đương nhiên, y cũng sẽ tận lực đi thăm dò hung thủ đã hại chết Tô Thần Dật, đòi lại công bằng cho Tô Thần Dật đã chết.

“Tiểu Dật, em đang xem gì đó?”

“...” Bà mẹ, anh dùng chân lút đi à! Người dọa người có thể chết đó!

“Hắc sắc...liên minh?”

Tô Thần Dật lách cách gõ hết mấy chữ còn lại sau đó gửi đi: “Không phải em chọn ngành máy tính sao, trước tiên cần phải học tập có hệ thống.”

Tô Việt Trạch cười cười xoa đầu Tô Thần Dật: “Học cho tốt, sau này cho em vào làm trong bộ kỹ thuật của công ty.”

Đẩy tay Tô Việt Trạch ra, Tô Thần Dật lườm mắt nhìn Tô Việt Trạch: “Không sợ em lấy tài liệu mật đi bán?”

“Công ty cũng có cổ phần của em, anh tin em sẽ không lấy đá đập chân mình.”

“Hừm.” Tô Thần Dật mở to mắt nhìn Tô Việt Trạch: “Có cổ phần của em? Bao nhiêu?”

“Bây giờ tạm thời chưa biết, chờ em đủ hai mươi cha sẽ giao cho em.”

“Oh...” Tô Thần Dật cụt hứng rũ vai, được rồi, còn có hai năm nữa.

“Đúng rồi, tấm thẻ kia...”

Tô Thần Dật tội nghiệp nhìn Tô Việt Trạch: “Lỡ như đem tấm thẻ giao cho Cố Thiệu Kiệt, anh ta sẽ không giết em bịt đầu mối chứ?”

“Nó dám!” Tô Việt Trạch trấn an tiếp tục xoa đầu Tô Thần Dật: “Có anh ở đây, không cần sợ.”

“Vậy anh tự xử lý đi, anh đưa cho Cố Thiệu Kiệt em cũng không phản đối, nhưng đừng để anh ta theo em đòi đồ nữa, em chỉ tìm thấy một tấm thẻ đó, anh ta tìm em đòi cũng vô ích.”

Tô Việt Trạch gật đầu: “Tối bữa sau ăn với cậu ta một bữa?”

“Đi đi đi đi, tự em về nhà được rồi.”

Tô Việt Trạch cúi người xuống ghé sát vào Tô Thần Dật: “Anh nói, chúng ta ăn một bữa cơm với cậu ta.”

Tô Thần Dật chớp mắt mấy cái: “Em không đi được không?”

Tô Việt Trạch trầm tư xoa xoa cằm: “Nếu như em mong cậu ta tiếp tục đuổi theo em đòi đồ thì...”

“Ha ha” Cút mẹ anh đi!

Bởi vì hôm sau đã bắt đầu nghỉ lễ dài ngày nên lúc Tô Việt Trạch thu xếp xong chuyện công ty rồi dẫn Tô Thần Dật đến Trân vị lâu thì đã chạng vạng. Đáng ăn mừng chính là, khi bọn họ vào phòng ăn thì Cố Thiệu Kiệt còn chưa tới.

Nếu như đem những người Tô Thần Dật muốn gặp nhất lập thành một danh sách thì tuyệt đối Cố Thiệu Kiệt là quán quân vĩnh viễn đứng đầu. Từ sau khi y sống lại, phàm là chuyện có liên quan đến Cố Thiệu Kiệt thì người khác tuyệt đối sẽ nghĩ chuyện đầu tiên là “có phải y đã thay đổi phương thức hấp dẫn sự chú ý của Cố Thiệu Kiệt hay không”, ngay cả Cố Thiệu Kiệt cũng nghĩ thế. Đối với chuyện này y chỉ muốn nói, ha ha.

Nếu như có ngày nào đó y bỗng dưng có hứng thú với Cố Thiệu Kiệt, thì người kia xác cmn định không phải là y, xác cmn định người kia chính là Tô Thần Dật đã chết từ trong địa phủ bò ra ngoài ám vào thân thể của y!

Vừa nghĩ đến chuyện lát nữa phải gặp tên mặt mo Cố Thiệu Kiệt, cả người Tô Thần Dật bức rức cả lên, chỉ mong Tô Việt Trạch bàn bạc ổn thỏa với gã. Đang cào ghế thì cửa phòng ăn được mở ra từ bên ngoài, ngay sau đó, Cố Thiệu Kiệt bước vào phòng cùng với chiếc kính râm màu trà.

“...” Tô Thần Dật lặng lẽ nhìn cặp kính râm trong tay ông anh nhà mình rồi lại nhìn Cố Thiệu Kiệt, mợ, mấy người xác định thời tiết kiểu này mang kính râm không có vấn đề gì sao?

Cố Thiệu Kiệt vừa mới ngồi xuống, người phục vụ liền lập tức mang đồ ăn đặt lên bàn, sau đó rời khỏi phòng đóng cửa lại. Bấy giờ Cố Thiệu Kiệt mới tháo kính râm trên mặt xuống, dưới bóng mắt hiện ra một khối máu bầm.

Được rồi, chú em mang kính cũng là để che vết thương. Tô Thần Dật theo bản năng sờ sờ khóe miệng, y có nên dùng khẩu trang để che vết thương không nhỉ?

Cau mày đầy dĩa “Bạch tuyết phiêu hương” đến trước mặt Tô Thần Dật, Cố Thiệu Kiệt cười híp mắt lên tiếng: “Thần Dật suy nghĩ kỹ rồi?”

Gắp một miếng cho Tô Việt Trạch, Tô Thần Dật đem mấy cái bánh còn dư dầm nát khuấy khuấy với tương đỏ, “Không phải anh cho em thời gian ba ngày à?”

Khóe mắt co giật, Cố Thiệu Kiệt cố nhin xuống đợt sóng bốc lên trong dạ dày, gã nghiêng đầu nhìn Tô Việt Trạch – Nó nói với cậu rồi?

Tô Việt Trạch nhướng mày – Đương nhiên.

Đặt thẻ nhớ bên cạnh đĩa Bạch tuyết phiêu hương rồi lại chuyển tới trước mặt Cố Thiệu Kiệt, Tô Thần Dật nói: “Này, thứ anh muốn.”

“...” Má, mày đừng đặt thẻ nhớ bên cạnh cái món tôm lợm này được không? Thực ra mày đang cố ý làm anh buồn nôn đi?

Nhanh chóng lụm chiếc thẻ, Cố Thiệu Kiệt lại lần nữa đẩy cái món ăn khiến anh buồn nôn tới trước mặt Tô Thần Dật: “Không phải Thần Dật thích ăn món này sao? Ăn nhiều một chút.”

Múc một muỗng đưa vào miệng, Tô Thần Dật thỏa mãn mà híp mắt lại “Ăn ngon~.”

“...” Cố Thiệu Kiệt co gắp khoe miệng nhìn mấy món ăn mình thích ăn, gã vốn đang đói nhưng thoáng cái đã bị Tô Thần Dật làm cho hết muốn ăn. Đầu ngón tay gõ nhẹ mặt bàn, Cố Thiệu Kiệt làm ra vẻ thờ ơ: “Thứ bên trong Thần Dật xem rồi phải không?”

Tô Việt Trạch lơ đãng liếc Cố Thiệu Kiệt: “Tôi với Tiểu Dật cùng nhau xem.”

Tô Thần Dật suýt chút nữa nghẹn sặc, mẹ nó anh xác định nói vậy không có vấn đề gì sao? Hai anh em cùng nhau xem phim “sẽ” bạo lực, anh xác định Cố Thiệu Kiệt sẽ không dùng ánh mắt bất bình thường nhìn chúng ta sao? Được rồi, gã đang nhìn kia.

“Cùng nhau...xem?”

“Đúng.” Tô Việt Trạch bình tĩnh gật đầu: “nhưng cậu yên tâm, tôi là hạng người gì cậu rõ nhất, tôi có thể đảm bảo Tiểu Dật sẽ không đem thứ bên trong thẻ tiết lộ ra ngoài.”

Cố Thiệu Kiệt lặng lẽ siết chặt tấm thẻ, mẹ, tôi có thể đem mấy người diệt khẩu được không?

Tô Việt Trạch híp mắt một cái: “Nếu như cậu không tin tôi, vậy thì...”

“Không,” Cố Thiệu Kiệt khoát khoát tay: “Tôi tin tưởng cậu, mười năm huynh đệ của chúng ta cũng không phải uống phí.”

Thấy thế, Tô Thần Dật lập tức rên sất ngay khi còn nóng: “Vậy thì, anh Thiệu, nếu đã giao đồ cho anh, sau này...”

“Em là em của Việt Trạch cũng chính là em của anh, sau này có chuyện gì, cứ trực tiếp báo cho anh Thiệu một tiếng.”

“Không cần.” Tô Việt Trạch nhả mày: “Tôi sẽ giải quyết cho em ấy.”

Cố Thiệu Kiệt lơ đãng cười cười: “Được rồi. Nói đi, mắt của cậu có chuyện gì vậy Việt Trạch? Tôi nhớ hôm qua đâu có đánh vào mắt cậu.”

Động tác gấp đồ ăn của Tô Việt Trạch cứng đờ, sau đó bình tĩnh đáp: “không cần thận dụng phải.”

“Hê hê.” Cậu cho anh đây bị ngu à! Ngay cả bị đụng và bị đánh cũng không thể phân biệt? Cố Thiệu Kiệt lặng lẽ quau đầu nhìn Tô Thần Dật, chẳng lẽ...

Tô Thần Dật múc một muỗng lớn Bạch tuyết phiêu hương đưa vào miệng, ngại quá, là ông đây đánh đó.

“Được rồi, nghe nói mai các cậu định đi du lịch?”

Động tác nhai nuốt của Tô Thần Dật ngừng lại, mẹ, thằng cha này có phải...

Cố Thiệu Kiệt cười híp mắt nhìn về phía Tô Việt Trạch: “Chúng ta đi cùng nhau đi.”

“...” Đậu xanh rau má! Quả đúng như thế!

49. Chương 49

Sau khi lên xe, Tô Thần Dật giận dữ trừng mắt với Tô Việt Trạch: “Anh mẹ nó nếu dám để cho Cố Thiệu Kiệt đi theo chúng ta, em liền bỏ nhà đi! Tuyệt đối bỏ nhà đi!”

Chân A Hổ run lên, suýt chút nữa đạp chân ga, Nhị thiếu, cậu chắc chắn mình là thanh niên mười tám tuổi chứ không phải thằng nhóc năm sáu tuổi chứ?

Tô Việt Trạch vòng tay qua cổ Tô Thần Dật, xoa xoa đầu y: “Em yên tâm, anh sẽ không cho cậu ta biết hướng đi của chúng ta.” Cho nên cũng đừng lấy chuyện bỏ nhà đi ra uy hiếp anh được không? Dùng nhiều quá sẽ mất hiệu lực đó.

“Nói bao nhiêu lần rồi, đừng xoa đầu em!” Tô Thần Dật giơ móng vuốt lên nhéo hông Tô Việt Trạch: “Loại hành vi phá hư kiểu tóc của người khác như thế này sẽ bị sét đánh đó!”

Tô Việt Trạch rên lên một tiếng rồi buông Tô Thần Dật ra, không thể không nói, Tô Thần Dật đã bắt đúng được điểm yếu của Tô Việt Trạch, bên hông vừa nhột vừa đau, muốn cười cũng không cười nổi, cho nên Tô Việt Trạch chỉ có thể mạnh mẽ chịu đựng, vì thế cả khuôn mặt đều lâm vào trạng thái vận vẹo.

A Hổ run rẩy nhìn kính chiếu hậu, cha ơi, cứu con với, có yêu quái!

Tô Việt Trạch cắn răng gằn từng chữ ra khỏi miệng: “Tiểu Dật, thả tay ra.”

“Yada!” (tiếng Nhật: “Không”)

“...” Ya...yada? Tô Việt Trạch lặng lẽ quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, vẫn là B thị nước Z, còn chưa xuyên tới Nhật Bản.

“Muốn em buông tay cũng không phải không được.”

Hả? Tô Việt Trạch giương mắt nhìn Tô Thần Dật, nói tiếp đi.

Tô Thần Dật “ha” một tiếng, nhân dịp Tô Việt Trạch không chú ý nhào tới ôm đầu Tô Việt Trạch cố sống cố chết mà vò: “Cũng cho em xoa đã ghiền đi!”

“...”

“Kít...” A Hồ đang điều khiển xe rẽ cua đột nhiên mạnh chân dẫm phanh. Ủ, anh chị em chúng ta, ai đã học qua môn vật lý đều biết đến quán tính, cho nên, đồng chí Tiểu Tô ăn hại của chúng ta dưới sự tác dụng của quán tính ôm đầu của Tô Việt Trạch...Khụ, ừm, ôm đầu của Tô Việt Trạch với một tư thế cực kỳ quái dị mà ngã ngửa vào cửa bên.

Lại nhìn đến đồng chí Đại Tô của chúng ta, quán tính không chỉ nhằm vào một người, cho nên đồng chí Tô đại của chúng ta cũng giống vậy mà nhào theo hướng Tô Thần Dật ngã ngửa tới do tác dụng của lực quán tính. Nào, anh quay phim, xin hãy nhắm ống kính về phía đầu đồng chí Đại Tô, không sai, ngay đầu. Tốt, tiếp theo hãy zoom vào đồng chí A Hồ của chúng ta.

A Hồ vẽ mặt vắn vẹo nhìn kính chiếu hậu, nếu như có thể, hẳn đời này cũng không muốn gặp lại tình cảnh này. Bấy giờ, cảm Tô Việt Trạch đang đặt trên vùng đan điền của Tô Thần Dật, dời xuống một chút là tiểu Tiểu Tô, nhích lên một tí là rốn. A Hồ lặng lẽ dời mắt nhìn thẳng về phía trước, Đại thiếu, ngài chọn vị trí tốt thật!

Quán tính: @Tô Việt Trạch: Mong ngài không nên ăn tiểu Tiểu Tô ngay trong xe.

Tô Việt Trạch chậm rãi nhích người dậy quay đầu nhìn A Hồ, ánh mắt lạnh lẽo.

Cả người A Hồ run lên, giả vờ bình tĩnh khởi động lại xe,: “Xin lỗi Đại thiếu, tôi vừa thấy một con chuột băng qua đường.”

“...” Mẹ, anh không cảm thấy đổi chuột thành cờ hó thì nghe đáng tin hơn à?

Tô Thần Dật ôm bụng run rẩy bò dậy: “WC, nhanh, A Hổ, tìm WC.”

Tô Việt Trạch quay đầu nhìn Tô Thần Dật, vẻ mặt lo lắng: “Đụng đau à?”

Tô Thần Dật đẩy Tô Việt Trạch đang vịn người mình ra rồi nhào tới phía trước vồ vồ ghế lái: “Nhanh tìm WC, tôi nhịn hết nổi rồi!”

“Vâng, Nhị thiếu.” A Hổ vuốt mặt một cái rồi lái xe chạy đi tìm siêu thị, Đại thiếu, ngài đúng là chọn vị trí tốt thật!

Được rồi, thì ra là muốn tè. Tô Việt Trạch nhìn cơn đau sau ót ngồi dậy trấn an vỗ vỗ vai Tô Thần Dật: “Nhịn một chút, tới liền thôi.”

Tô Thần Dật giơ tay lên che mặt Tô Việt Trạch: “Trước tiên đừng nói chuyện với em, cũng đừng để em thấy cảm của anh, nếu không em nhịn không nổi.”

“ ... ”

Cầm: @Tiểu Tiểu Tô: Xin hỏi, cậu không nhịn được thì liên quan đánh gì đến tôi???

Tiểu Tiểu Tô: Ha Ha

Xe vừa mới dừng lại, Tô Thần Dật liền mở cửa xe chạy như điên vào toilet, để lại một mớ khói bụi phía sau. (chạy xịt khói =))

Tô Việt Trạch cau mày ánh mắt lộ vẻ hoài nghi, hần nhớ lúc ăn cơm tối Tô Thần Dật đâu có uống nhiều canh.

Tiểu Tiểu Tô: Ha ha....

Sau khi xả van xong, cả người Tô Thần Dật nhẹ hẫng mà đi tới trước bồn rửa tay rửa tay, không thể không nói, cú chạm vừa nãy của Tô Việt Trạch thật là đúng chuẩn, suýt bữa khiến y không nhịn nổi. Nhưng mà, nếu như nhích xuống một chút...Cả người Tô Thần Dật run lên, y vỗ nước lên mặt mình, mẹ nó nếu mà nhích xuống một chút y tuyệt đối sẽ đập bay hần ra!

Đang chuẩn bị ngắt đầu, Tô Thần Dật chỉ cảm thấy sau lưng lạnh lẽo, cả người y liền thụt xuống, Tô Thần Dật men dọc bồn rửa tay lách qua một bên. Còn chưa kịp bật người dậy đã bị dí chân.

Tô Thần Dật chật vật né tránh một đá hướng tới: “Á ẬU MÁ! Anh trai, anh không phải nhận lầm người chứ!”

Người nọ không hé răng, vẫn ngoan cố tấn công Tô Thần Dật, ra tay càng lúc càng hung ác.

Trong lúc tránh né, Tô Thần Dật chỉ kịp thấy thân hình người nọ khá cao, gã mang mũ lưỡi trai, kính râm bản to che hơn nửa khuôn mặt, tây trang trên người vừa liếc mắt đã biết là hàng xa xỉ.

“Đậu má thằng này, lại mang kính râm, mẹ nó ngày hôm nay bất tự của bố không hợp với kính râm à!”

Người nọ mím môi, tay không hề ngừng lại.

“Ôi mẹ ơi có thể nói rõ sao tôi lại bị đánh không? Tôi không biết anh mà!”

Nhấc chân đá về phía bắp đùi Tô Thần Dật, người nọ vẫn im lặng không đáp.

“Cút mẹ mày đi! Đừng ép bố mày ra tay tàn nhẫn!”

Đá một đá lại bị Tô Thần Dật tránh đi, người nọ nhanh chóng xoay người rồi đá một chân còn lại về phía bên hông của Tô Thần Dật.

Vừa đỡ được đòn đá này, y liền bị một đòn đập tay nện lên vai, Tô Thần Dật kêu lên một tiếng đau đớn, không còn để ý đến cơn đau trên bắp vai liền nhấc chân đạp ngang chân người nọ: “Mẹ nó mày muốn chết!”

May là toilet không có ai, bằng không loại động tĩnh này không biết sẽ kéo đến bao nhiêu người. Bất quá, Tô Thần Dật thà bị người vây xem cũng không muốn bị người tấn công không lý do. Trong toilet không mấy rộng rãi, hai người đánh tới đánh lui, ai cũng không nường tay.

Tô Thần Dật lách nhẹ một cái, thừa dịp người nọ vụt tới liền nhanh nhẹn đá một đá vào bụng gã, gã bị đau mà thụt lui hai bước. Thấy thế, Tô Thần Dật vội vã quay đầu chạy bay về phía cửa toilet, tuy nói y ở đây một thân một mình đánh không lại, hai người miễn cưỡng có thể đánh qua đánh lại chút đỉnh, nhưng mà ai biết được thằng cha này có khi nào lại tự dưng móc ra một thứ gì đó hay không.

“Anh anh anh hùng.” Tô Thần Dật chậm rãi giơ tay lên, mẹ nó y có thể đi cạnh tranh cái sự đen đủi của mình với con quạ, nghĩ cái gì liền linh cái đó!

Vừa mới mò được chốt cửa đã bị súng kê! Đúng là ăn cmn hại!

“Anh hùng, bớt giận đi anh hùng, anh nhất định lo lắng nên không móc súng ra từ đầu đi? Đừng đừng đừng, đừng kéo chốt an toàn, cẩn thận cướp cò đó, anh xem đi, tuy rằng cửa này đang đóng, nhưng anh nên cẩn thận chút, cái đầu của tôi không chừng sẽ nổ liền đó, bình tĩnh, bình tĩnh. Anh nghĩ lại đi, nếu như anh bắn tôi, anh chạy thoát được sao? Nhất định sẽ khiến bên ngoài chú ý, Anh hùng, nghĩ lại đi! Làm sao có thể đem mình vướng vào một đứa oắt con nhỏ bé không đáng như tôi a~!”

Tay gã đàn ông siết chặt súng, môi mím lại thành một đường ngang, gân xanh trên trán như muốn bật ra, nghỉ ngơi một chút, gã đàn ông cầm báng súng đập mạnh vào vai Tô Thần Dật. Tô Thần Dật nói không sai, nếu như nổ súng, gã không thể nào thuận lợi rời đi.

Sau khi nòng súng rời khỏi đầu, Tô Thần Dật cúi xuống nhanh chóng mở cửa xông ra ngoài, lượn lẹo như như lươn khiến cho gã nọ bất trượt. Nặng giọng hừ một tiếng, gã đàn ông cất súng, lấy kính râm và mũ lưỡi trai ném vào thùng rác rồi ung dung đi ra khỏi toilet.

Tô Thần Dật một đường chạy như bay về phía mấy quầy hàng, mãi cho đến khi nhìn thấy mấy dãy shop hàng hóa la liệt tấp nập người lui tới, y bấy giờ mới chậm chân bước lên thang cuộn đi xuống lầu một.

Bên trong xe, chờ một lúc lâu không thấy Tô Thần Dật đi ra ngoài, Tô Việt Trạch ngày càng nôn nóng, cảnh tượng Tô Thần Dật nhân dịp tìm cách chuồn đi một lần lại một lần bật ra trong đầu Tô Việt Trạch. Hít sâu một hơi, Tô Việt Trạch mở cửa xe: “Chờ đây, tôi đi tìm Tiểu Dật.”

“Vâng, thiếu gia.”

Mới vừa bước xuống xe, từ xa Tô Việt Trạch đã thấy Tô Thần Dật đi ra khỏi cửa lớn siêu thị, nhẹ nhõm thở ra một hơi, Tô Việt Trạch bước nhanh về phía trước: “Sao lâu vậy?”

Tô Thần Dật nhìn về phía sau một chút rồi kéo Tô Việt Trạch chạy nhanh về phía chiếc xe ô tô đen: “Trước lên xe rồi nói.”

“Sao vậy?”

Mở cửa xe, đẩy Tô Việt Trạch vào ghế, Tô Thần Dật nhanh chóng chui lên xe: “A Hồ lái xe.”

A Hồ gật đầu vội vàng khởi động xe rồi khỏi phạm vi siêu thị.

Tô Việt Trạch cau mày nhìn Tô Thần Dật cứ nhìn về phía sau lưng hắn: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Đừng ồn ào, chờ tí đi.” Tô Thần Dật khoát khoát tay, bu cửa nhìn về phía sau, mãi đến khi xe đã chạy vào phạm khu biệt thự, không thấy người đuổi theo, bấy giờ Tô Thần Dật mới thở ra một hơi, nguy hiểm thật, thiếu chút nữa là vỡ cmn đầu...

“Tiểu Dật!” Tô Việt Trạch nắm vai Tô Thần Dật cố sức quay người y lại: “Em...”

“Oa~” Tô Thần Dật gào lên thảm thiết: “Nhẹ, nhẹ chút, đau quá đi.”

A Hồ vuốt mồ hôi trên trán, nguy hiểm thật, thiếu chút nữa là lạc tay lái. Tôi nói nha Đại thiếu, cậu có

thể kìm chế chút được không? Muốn gia-bạo thì cũng chờ về nhà đã chứ!

Buông tay ra, Tô Việt Trạch lo lắng nhìn Tô Thần Dật: “Rốt cuộc sao vậy? Anh nhớ trên vai em không có vết thương.”

Tô Thần Dật khó khăn ha ha hai tiếng rồi xoa vai: “Đây là vết thương mới, về tới nhà em sẽ nói với anh.”

“Đau lắm hả?”

Tô Thần Dật lườm Tô Việt Trạch trắng mắt: “Để tôi đập anh mấy phát xem thử có đau không.”

“Cởi áo ra để anh nhìn một chút.”

“...” Cởi? Ở đây hả?

Tay A Hồ run lên một cái, chiếc xe ô tô đen chạy lượn trên con đường bằng phẳng theo một lộ tuyến quỷ dị hình chữ S. Lại lần nữa đưa tay vuốt mồ hôi lạnh, A Hồ ai oán trừng mắt nhìn kính chiếu hậu, Đại thiếu, gia-bạo xong rồi thì cậu định diễn tiết mục hạn chế người xem à?

Tô Thần Dật cười cười ngồi nhích ra xa Tô Việt Trạch: “Không cần, không có chuyện gì to tát.”

Tô Việt Trạch lạnh nhạt liếc nhìn Tô Thần Dật rồi vươn tay mấy cái lột trụ áo T-shirt của Tô Thần Dật.

Tô Thần Dật một tay ôm ngực, một tay run rẩy chỉ vào Tô Việt Trạch: “Anh anh anh...dê xồm a~~~~!”

“Kít...” Đầu Tô Thần Dật lại đập vào lưng ghế trước, lại lần nữa, y gào lên thảm thiết.

A Hồ run rẩy cởi dây an toàn nhanh chóng lúi xuống xe: “Đại đại đại đại thiếu, tới tới rồi.”

Tô Việt Trạch lạnh lùng nhìn A Hồ rồi mím môi kéo Tô Thần Dật lên khỏi sàn xe: “Trúng chỗ nào? Để anh nhìn xem.”

A Hồ rụt cổ lạng lẽ lui về sau một bước, rồi lại lui thêm bước nữa, thấy Tô Việt Trạch không có phản ứng gì hần vội vã xách mông chạy như điên vào nhà chính. Minh hem thấy cái gì cả, mình cũng hem nghe được gì cả~~~~.

Đẩy Tô Việt Trạch ra, Tô Thần Dật cầm áo trên ghế lên, mở cửa xe ra chạy về phía nhà chính, mẹ nó, mới may mắn không bị vỡ đầu thì thiếu chút nữa bị gãy cổ, tên Tô Việt Trạch này quả nhiên là xúi quẩy!

“Nhị thiếu.”

Tô Thần Dật gật đầu với quần gia Bạch nhưng bước chân không hề dừng lại.

Quần gia Bạch kinh ngạc nhìn Tô Thần Dật ở trần ôm áo thun chạy lên lầu hai, xoa xoa mắt, sau khi chắc chắn mình không bị hoa mắt, quần gia Bạch co rút khóe miệng, quả thực là...không ra thể thống gì!

Ánh mắt lơ đãng nhìn thấy Tô Việt Trạch đi vào cửa, quần gia Bạch vội vã cung kính đi tới: “Đại thiếu.”

“Chú Bạch, Tiểu Dật đâu?”

“Nhị thiếu đã về phòng, nhưng cậu ấy...”

Vỗ vai quần gia Bạch, Tô Việt Trạch bình tĩnh đáp: “Không sao, để tôi đi xem em ấy, chú cứ nghỉ ngơi đi.”

Quần gia Bạch ngờ vực nhìn bóng lưng Tô Việt Trạch, lẽ nào...lại cãi nhau?

Đẩy cửa đi vào phòng thì đang lúc Tô Thần Dật thay quần áo. Nhìn thấy vết đỏ sẫm trên vai y, Tô Việt Trạch nhíu mày xoay người đi về phía ngăn tủ lấy ra một bình thuốc: “Đừng vội mặc, anh thoa thuốc cho em.”

“Không cần.” Tô Thần Dật cười cười: “Qua mấy ngày là ổn.”

Đi đến ngồi xuống bên người Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch im lặng nhìn Tô Thần Dật.

Bĩu môi, Tô Thần Dật chậm rãi thả tay xuống: “Anh nhẹ tay chút.”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Ngoan ngoãn để Tô Việt Trạch bôi thuốc, Tô Thần Dật bắt đắc dĩ thở dài: “Bị người đánh trong toilet, suýt chút nữa vỡ đầu.”

“Vỡ đầu?”

“Oa~ mẹ nó anh nhẹ một chút không được haaaaaaa!”

Ngoài cửa, quần gia Bạch lặng lẽ thu lại cánh tay đang định gõ cửa rồi quay đầu đi xuống lầu, xem ra hai bị thiếu gia không cần ăn khuya...

50. Chương 50

Trong căn phòng gọn gàng tươm tất bố cục màu nâu nhạt, một người đàn ông mặc bộ quần áo ở nhà màu đen âm trầm mở to mắt nhìn màn hình máy tính. Trên màn hình đang hăng hái phát đoạn video có cảnh hai người đàn ông đang vận động pít tông.

“Choang” một tiếng, gã đem chiếc ly thủy tinh trên tay hung hăng nện xuống nền đất, vẻ mặt đầy giận dữ.

“Cố thiếu.” Một người đàn ông mặc tây trang đen tuyền đẩy cửa phòng ra vẻ mặt lo lắng, sau khi nhìn thấy nét mặt âm ngoan của Cố Thiệu Kiệt, người nọ cung kính cúi đầu: “Xin lỗi Cố thiếu.”

Tắt đoạn video đi, Cố Thiệu Kiệt lạnh lùng nói: “Đi, đi tra cho tôi ngày mai bọn Tô nhị thiếu định đi đâu.”

“Đã tra được.”

“Vậy đặt cho tôi vé máy bay cùng chuyến với bọn họ!”

“Vâng, Cố thiếu.”

Thấy người nọ không có ý rời đi, Cố Thiệu Kiệt nhíu mày: “Còn chuyện gì nữa?”

Người nọ chần chờ một chút rồi đáp: “Cố thiếu, xin thứ cho tôi lắm miệng. Nhị thiếu không phải đã trả thứ kia rồi sao...”

Cố Thiệu Kiệt nặng nề hừ một tiếng: “Nếu cậu ta không đem thẻ nhớ này cho tôi, tôi còn không biết bản lĩnh cậu ta lớn đến vậy, còn có gan chụp lén!”

“Thứ kia...”

Buồn bực nhéo nhéo ấn đường, Cố Thiệu Kiệt nói: “Việc này trước tiên cậu đừng nên để ý, chuyện mặt đây chuyên tra tới đâu rồi?”

“Xin lỗi Cố thiếu, còn chưa tra được, cũng không thấy xuất hiện trên thị trường.”

“Tiếp tục tra.”

“Vâng, Cố thiếu.”

Cố Thiệu Kiệt khoát khoát tay: “Cậu ra ngoài trước đi.”

Người nọ cung kính khom người rồi lui ra khỏi phòng.

Lấy thẻ nhớ ra, một tiếng “Rắc” vang lên, chiếc thẻ nhớ hoàn chỉnh bị Cố Thiệu Kiệt bẻ thành hai nửa. Ném mảnh vụn trên tay vào thùng rác, Cố Thiệu Kiệt hừ lạnh một tiếng: “Ô Thần Dật, cậu đã muốn chơi tôi thì tôi sẽ chơi với cậu!”

Cất bình thuốc xong, Tô Việt Trạch lại đi đến ngồi xuống bên cạnh Tô Thần Dật: “Nói vậy là em không thấy rõ mặt người kia?”

Tô Thần Dật bĩu môi: “Đừng nói mặt mũi, ngay cả móng người ta cũng không hở ra, nếu em không nhanh trí, anh chờ đến toilet mà nhặt xác em đi.”

“Không được nói linh tinh!” Tô Việt Trạch cau mày vỗ đầu Tô Thần Dật: “Vậy sao lúc em đi ra không nói liền với anh?”

“Ai biết tên đó có đồng bọn gì đó không chứ!” Tô Thần Dật lườm Tô Việt Trạch: “Nếu như liên lụy đến anh thì làm sao bây giờ?”

“Tiểu Dật...” Tô Việt Trạch kinh ngạc nhìn Tô Thần Dật, Tô Thần Dật là đang quan tâm hắn hay sao? Hình như lòng hắn có chút lằng lằng?

“Đừng nhìn em như vậy, em không có ý gì khác, anh đừng hiểu lầm, nếu anh cũng chết thì ai tới nhặt xác cho em hả?”

“...” Nếu có giải thưởng ai ném đá hội nghị giỏi nhất, Tô Thần Dật tuyệt đối sẽ giành chắc cái giải thưởng này!

“Em nghĩ có khi tên kia chỉ vừa dịp tấn công em cũng không chừng” Tô Thần Dật xoa xoa cằm trầm tư: “Mũ kính hắn còn chưa lấy xuống, hơn nữa ngay từ đầu cũng không rút súng, lúc nhìn thấy em muốn ra khỏi toilet mới lấy súng. Hơn nữa em mới nói dăm câu đã bị thuyết phục, không nổ súng. Giờ nghĩ lại, chắc là vốn hắn ở trong siêu thị vô tình nhìn thấy em nên mới theo em đến toilet.”

Tô Việt Trạch trầm ngâm một lúc rồi nói: “Khả năng này rất lớn.”

“Đều tại anh!” Tô Thần Dật tức giận trừng mắt Tô Việt Trạch. “Nếu không bị anh đụng vào bụng dưới thì em làm sao đi toilet!” Mẹ nó, suýt chút nữa lại bị tên này hại chết, khôn nạn!

“Đụng vào bụng dưới?” Tô Việt Trạch khó hiểu.

“Chính là anh! Em vốn đã hơi mót rồi, cuối cùng lại bị anh đụng vào nên không nhịn nổi, đều tại anh!”

Tô Việt Trạch lặng lẽ rũ mắt, hình như lúc này có chuyện như thế, nếu như hắn nhớ không lầm, chắc là lúc A Hồ dừng xe hắn đã đập mặt vào bụng dưới của Tô Thần Dật. A Hồ!

“Hắt xì!” A Hồ xoa xoa mũi lặng lẽ trùm kín chăn, sao tự dưng thấy lạnh thế này...

“Xin lỗi, anh không cố ý.”

Tô Thần Dật hồ hững khoát khoát tay: “Thôi đi, nhưng mà em nói, anh xem thử người nọ có liên quan gì tới người hại em xảy ra tai nạn lúc trước không? Em không nhớ mình đắc tội ai nữa. Được rồi, ngoại trừ con gián kia (tiểu Cường), nhưng mà con gián kia hình như cũng đã bị anh dạy dỗ rồi.”

Tô Việt Trạch đưa tay lên xoa đầu Tô Thần Dật: “Việc này anh sẽ đi thăm dò, nhưng mà trước tiên em phải nên mặc quần áo vào đã, đứng không nào?”

“...” Tô Thần Dật âm thầm cúi mắt nhìn chằm chằm lồng ngực trần trụi của mình, thì ra mình nude bụng nude ngực nói chuyện với người này lâu như vậy mà cũng không để ý.

Lấy chiếc áo ngủ bên cạnh đưa cho Tô Thần Dật mặc vào, Tô Việt Trạch bất đắc dĩ cười cười: “Không sao, chỉ cần không phải ở bên ngoài, anh sẽ không trách em.”

Trách con em anh! Tô Thần Dật trừng mắt Tô Việt Trạch rồi giật lấy bộ đồ mặc vào: “Nói đi, ngày mai chúng ta đi đâu? Đến bây giờ anh còn chưa nói với em.”

Dời đường nhìn khỏi lồng ngực Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch liếm liếm môi, cảm xúc mềm mại ngày ấy lại bật ra trong đầu khiến hắn có chút xao động. Không thể không thừa nhận, hình như hắn hơi thích cái loại cảm giác ấy.

Điên rồi! Hắn đang suy nghĩ gì thế!

Kìm nén xung động dưới đáy lòng, Tô Việt Trạch bình tĩnh nói: “Kế hoạch vốn là định dẫn em đi chơi biển, trước đây không phải em đòi đi xem biển sao? Nhưng nhìn tình hình ngày hôm nay chắc chúng ta nên đổi lại đích đến.”

Tô Thần Dật co giật khóe miệng, y có nên nói y đánh có hứng thú gì với một vùng nước? “Không bằng đi S thị đi? Nghe nói ở đó có rất nhiều đồ cổ, em muốn đi xem.”

“Em có hứng thú với đồ cổ lúc nào vậy?” Tô Việt Trạch kinh ngạc nhìn Tô Thần Dật, phải biết rằng, trước đây ngoại trừ uống rượu đánh lộn thì Tô Thần Dật chỉ có hứng thú với Cổ Thiệu Kiệt. Thôi được, đó là trước khi y mất trí nhớ.

Từ nhỏ tui đã hứng thú với đồ cổ! Tô Thần Dật hất cằm ngang ngược nói: “Anh có đi không thì bảo!”

“Đi, tại sao lại không đi, dù sao cũng là dẫn em đi chơi, đương nhiên phải nghe theo ý kiến của em, sẵn tiện chúng ta còn có thể đi tới mấy thành phố lân cận một chút, trưa mai chúng ta ăn cơm xong rồi đi được không?”

“Vây cũng tốt.” Tô Thần Dật hưng phấn vỗ giường: “Giờ em ổn rồi, anh mau đi thu xếp đồ đạc đi.”

Tô Việt Trạch đành cười cười: “Không cần vội như thế chứ? Cũng không có gì để thu xếp.”

“Nhưng em muốn xếp đồ.” Tô Thần Dật đẩy Tô Việt Trạch đứng dậy: “Anh về phòng đi, em muốn xếp đồ.”

“Được rồi được rồi đừng đẩy nữa, vậy em xếp đồ xong thì ngủ sớm một chút đi.”

“Rồi, biết rồi.”

Tô Việt Trạch cúi đầu khẽ hôn một cái lên trán Tô Thần Dật: “Ngủ ngon.”

“...” Tô Thần Dật đưa tay sờ sờ trán ngây ngốc nhìn Tô Việt Trạch, sau khi ý thức được chuyện gì, Tô Thần Dật mới giận dữ chỉ vào mặt Tô Việt Trạch: “Anh lại lợi dụng em!!!”

“Hôn ngủ ngon thôi mà.”

“Biến mẹ anh đi hôn ngủ ngon!” Tô Thần Dật cầm gối quăng về phía Tô Việt Trạch: “Anh đi chết đi!”

Tô Việt Trạch tránh cái gối thâm cười mở cửa phòng, thằng nhóc này lại xù lông, thế nhưng loại tâm trạng hả hê này lại khiến người người ta có chút lo lắng không thôi...

Ngày hôm sau, sau khi ăn cơm trưa xong, Tô Việt Trạch liền dẫn Tô Thần Dật đi đến sân bay B thị, để không làm người khác chú ý, bọn họ thậm chí không cho A Hồ lái xe mà đi bằng taxi.

Lên máy bay, Tô Thần Dật không hề nói năng gì với Tô Việt Trạch mà chỉ lúi chằm ra đắp lên bụng rồi ghé đầu ngủ, tối qua lượn 4rum khuya quá, giờ y mệt không chịu nổi.

Tô Việt Trạch co gập khoe miệng nhìn Tô Thần Dật đã ngủ say, thằng nhóc này rốt cuộc đã luyện tới cảnh

giới gì mà có thể nhắm mắt lại là ngủ được ngay vậy?!

Hai giờ hành trình Tô Thần Dật chỉ có ngủ và ngủ, mãi cho đến khi máy bay gần hạ cánh, Tô Việt Trạch mới lay tỉnh Tô Thần Dật.

Nhìn bộ dáng ngái ngủ của Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch bật cười đưa khăn mặt cho y: “Tỉnh dậy trước đã, chút nữa tới khách sạn rồi ngủ tiếp.”

Nhận lấy khăn mặt, Tô Thần Dật chụp lên mắt xoa xoa một lượt sau đó lắc lư cái đầu: “Ngủ được một giấc sướng cả người.”

Tô Việt Trạch lặng lẽ nghiêng đầu qua chỗ khác, thiếu chút nữa chảy cả nước dãi, không sướng sao được?

Theo Tô Việt Trạch đi vào phòng khách sạn đã đặt trước, Tô Thần Dật lặng lẽ nhìn chằm chằm cái giường lớn xa hoa giữa phòng, y rất cuộc cũng chiếc được tại sao lúc nhận phòng mấy mẹ tiếp tân lại dùng ánh mắt bất thường nhìn y với Tô Việt Trạch, mẹ nó mình lại vô tình bị thằng cha này lừa gạt!

Tô Thần Dật run rẩy chỉ vào cái giường duy nhất chính giữa phòng: “Chỉ có một cái giường?”

Đem quần áo của hai người treo vào tủ, Tô Việt Trạch thờ ơ đáp: “Có chuyện gì à?”

Ha ha, anh thấy sao hả? Đáp văng giày khỏi chân, Tô Thần Dật nhảy phốc lên giường lăn vòng vòng như giường-vô-chủ, mãi cho đến khi cảm thấy góc nào cũng tẩm đầy mùi của mình, y mới hài lòng dang rộng tay chân: “Em ngủ chút đây, khi nào ăn tối thì gọi.”

Tô Việt Trạch dở khóc dở cười nhìn cái giường bị Tô Thần Dật chiếm hơn phân nửa, nếu không phải hôm qua thằng nhóc này bị tấn công thì sao hắn có thể chỉ chọn một phòng? Giờ thì hay rồi, làm giống như mình có mục đích gì vậy. Thở dài một tiếng, Tô Việt Trạch cầm điện thoại đi tới ban công nhanh chóng bấm một dãy số.

“Tra được chưa?”

Chất giọng nam trầm thấp xuyên qua microphone truyền đến: “Còn chưa, tôi đã tra camera, nhưng chỉ thấy được bóng lưng của người nọ, đối phương rất cẩn thận.”

“Tiếp tục tra.”

“Vâng. Thiếu gia, tôi có chuyện muốn báo với ngài.”

“Nói đi.”

“Tối hôm qua người của Cố thiếu mua vé máy bay cùng chuyến mà ngài đã đặt trước.”

Đầu ngón tay nhẹ gõ thành lang cang, Tô Việt Trạch nhíu mày: “Cùng một chuyến?”

“Vâng, và lại sáng sớm hôm nay Cố thiếu đã lên chuyến bay.”

Tô Việt Trạch trầm tư nhìn về phía phòng ngủ: “Đừng để người của cậu ta tra được phương hướng của chúng ta.”

“Vâng, thiếu gia.”

Cúp điện thoại, Tô Việt Trạch lẳng lặng nhìn Tô Thần Dật đang nằm sấp trên giường, thứ Cố Thiệu Kiệt muốn hán đã đưa cho gã, gã còn đeo bám như thế là trùng hợp hay có mục đích khác?

Trong đầu chợt lóe lên hình ảnh một chiếc usb nhỏ nhắn màu đen, nếu hán nhớ không lầm, chiếc usb đó vốn đặt cùng chỗ với tấm thẻ nhớ...

Tô Việt Trạch mở to mắt, lẽ nào...

51. Chương 51

Nếu như là một du khách có hứng thú đối với đồ cổ, vậy thì đi đến S thị xác cmn định là phải đi đến phố đồ cổ nổi danh nhất S thị. Ngoài nổi danh nhờ có lịch sử lâu đời, nó còn có tiếng trong giới sưu tầm đồ cổ. Ở đó có nhiều loại đồ cổ bất kể chủng loại, từ đồ dùng bằng đồng thời Minh Thanh cho đến các bộ sưu tập tiền đồng tem phiếu, cần cái gì có cái đó.

Hơn nữa, vừa trúng dịp lễ, còn có thể đi chợ trời, người đi kẻ lại tấp nập, nếu như tốt số còn có thể mua được chút gì đó ở chợ. Cho nên đến thời điểm này, thành phố thu hút không ít người thích sưu tầm đồ cổ.

Bởi vì hôm nay là ngày đầu tiên của kì nghỉ lễ, vì tránh xuất hiện hiện tượng chen lấn, nên từ sáng sớm, sau khi ăn sáng xong, Tô Thần Dật đã kéo Tô Việt Trạch đi thẳng đến phố đồ cổ. Có điều, y đã đánh giá thấp sức hấp dẫn của kỳ nghỉ dài ngày này. Còn chưa vào phạm vi của phố đồ cổ, từ xa đã thấy cảnh tượng người người nhốn nháo, hai bên đường đi bày một dãy dài các sạp hàng, trên sạp hàng trưng bày đủ thứ vật phẩm.

Nhìn dòng người đông đúc trên con phố, Tô Thần Dật lặng lẽ dừng chân: “Mấy cha này sao không ở nhà ngủ nướng đi, sao cũng tới đây, muốn ồn ào kiểu gì hả!”

Tô Việt Trạch bật cười xoa đầu Tô Thần Dật: “Vậy sao em không ở lại khách sạn ngủ nướng đi?”

Tô Thần Dật đưa tay gạt phắt tay của Tô Việt Trạch rồi tiên phong chen vào đoàn người, đối với thằng anh hay sờ mó mình, Tô Thần Dật bây giờ đã không còn muốn phản kháng. Nếu không phải vì chuyện kia, y đã không lo lắng mà mượn cớ tóm tên Tô Việt Trạch này đi ra ngoài.

Ngay buổi chiều hôm qua, sau khi y ngủ đủ giấc tỉnh dậy, vừa mở mắt đã thấy Tô Việt Trạch ngồi bên giường nhìn y đăm đăm, nếu chẳng may giường không đủ rộng, chắc chắn y đã bị dọa lặn xuống gầm giường.

Không đợi y lên tiếng, Tô Việt Trạch liền mở miệng: “Có một tin tốt và một tin xấu, em muốn nghe cái nào trước?”

Tô Thần Dật kinh ngạc nhìn Tô Việt Trạch, thanh niên nghiêm túc luôn cẩn thận lời ăn tiếng nói như Tô Việt Trạch mà cũng hỏi y câu này? Mẹ nó tên này không phải là người giả mạo chứ! Giơ tay lên nắn nắn da mặt của Tô Việt Trạch, Tô Thần Dật râm rì: “Không phải mặt giả, lẽ nào uống lộn thuốc?”

Tô Việt Trạch đen mặt vỗ trán Tô Thần Dật một cái: “Anh không uống nhầm thuốc, cũng không bị người ta giả mạo, nói đi, muốn nghe tin nào trước?”

Ngồi dậy dựa vào đầu giường, Tô Thần Dật lười nhác nói: “Nói tin xấu trước đi.”

“Hình như chúng ta bị Cố Thiệu Kiệt theo dõi, tối hôm qua cậu ta cho người điều tra hướng đi của chúng ta, còn đồng thời mua vé máy bay.”

“Cái gì!!!” Tô Thần Dật bật dậy ba thước: “Cố Thiệu Kiệt theo dõi chúng ta?”

Tô Việt Trạch nghiêm túc gạt đầu: “Vừa mới nghe được tin tức.”

“Xong, xong xong xong.” Tô Thần Dật nhảy xuống giường xông thẳng tới tủ quần áo: “Nếu như để tên mặt mo kia đuổi theo chắc chắn không có chuyện gì tốt, anh, mình chuồn nhanh đi.”

Tô Việt Trạch nhướn mày: “Em sợ cậu ta lắm à?”

“Ai biết bị gã để mắt tới sẽ như thế nào, lỡ như em bị xử giống như người nọ trong video thì làm sao! Không đúng,” Tô Thần Dật ba bước chạy tới bên giường tóm cổ áo của Tô Việt Trạch: “Khốn nạn, không phải anh đã nói nếu gã có được thứ kia thì sẽ không tìm em gây phiền sao! Vì sao gã lại theo tới đây!”

“Ai nói cậu ta theo tới đây?”

“Hả?” Tô Thần Dật mở to mắt, mặt mũi đờ đẫn ngơ ra.

Gạt tay Tô Thần Dật khỏi cổ áo của mình, Tô Việt Trạch kéo y ngồi xuống bên cạnh mình: “Cậu ấy không biết chúng ta thay đổi đích đến, chắc giờ đang ở H thị.”

Khóe miệng Tô Thần Dật co rút: “Đừng nói với em đây là tin tốt anh muốn nói.”

“Tiểu Dật thật thông minh.”

“...” Thông con em anh!!!

Tô Thần Dật lạnh mặt lườm Tô Việt Trạch một cái rồi đứng phắt dậy đi vào phòng tắm, mẹ nó chưa gặp qua thằng cha nào lừa người mất đại như vậy, mẹ nó dọa mình sợ rớt mồ hôi hột!

“Tiểu Dật giận rồi?”

Tô Thần Dật nghiêng đầu qua híp mắt cười đáp: “Anh trai yêu dấu, em có nên nói có anh biết là giờ em rất muốn ném anh từ trên lầu xuống đất không?”

Tô Việt Trạch vậy mà lại gật đầu: “Nếu không có nửa câu sau, anh rất thích em gọi anh như vậy.”

“Ha ha...” Mẹ nó sao anh không đi chết đi!

“Giận thật hả? Tiểu Dật đừng vội đi, anh còn chưa nói hết, Tiểu Dật...”

“Rầm” một tiếng thật lớn, cánh cửa bị đóng sập, ngay cả mặt tường cũng rung theo.

Tô Việt Trạch ngượng nghịu sờ mũi lẩm bẩm: “Sao lại cảm thấy từ sau khi ngã bài thằng nhóc này càng hay nóng nảy nhỉ? Xem ra sau này không nên chọc nó thì hơn.”

Chọc chọc con em anh! Tô Thần Dật tức giận lột phăng quần áo trên người rồi mở vòi sen, dòng nước áp áp lập tức phủ đầy người. Y đáng ra không nên tin lời Tô Việt Trạch, đem thẻ trả lại cho Cố Thiệu Kiệt sẽ không bị gã đuổi theo đòi đồ, tên Cố Thiệu Kiệt khó chơi kia vốn không biết sự tồn tại của tấm thẻ kia. Giờ thì hay rồi, tên Cố Thiệu Kiệt khó chơi kia sẽ nghĩ y lừa Tô Việt Trạch rồi sau đó xúi Tô Việt Trạch lừa gã, mẹ nó giờ có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch oan.

“Khốn nạn!”

Tô Thần Dật mà tức giận thì hậu quả rất nghiêm trọng, cho nên, đồng chí Đại Tô đáng thương của chúng ta phát hiện, từ lúc Tô Thần Dật bước ra khỏi phòng tắm cho đến lúc ăn cơm tối rồi thay quần áo bò lên giường, y chưa nói với hần câu nào, cho dù là hỏi y ăn cái gì, y cũng chỉ vươn ngón tay chỉ chỉ mấy món trên menu.

Được rồi, xem ra sau này quả thực không nên nói giỡn với thằng nhóc này, làm cho mình chưa hỏi được điều thật sự cần hỏi.

Thay quần áo xong, Tô Thần Dật dang tay dang chân nằm ngửa trên giường thốt ra câu nói đầu tiên của buổi tối hôm nay: “Giường là của em, anh ngủ trên sàn, không thì thuê phòng khác đi.”

Tô Việt Trạch dở khóc dở cười đi đến bên giường: “Giờ này đâu còn phòng.”

Tô Thần Dật hất mặt qua chỗ khác không thèm nhìn Tô Việt Trạch: “Anh có thể đi tới khách sạn khác.”

“Hôm qua em mới bị tấn công, sao anh có thể yên tâm để em một mình ở lại đây?”

Tô Thần Dật theo bản năng sờ sờ ót, loại cảm giác lạnh lẽo cứng rần (của súng) tựa hồ vẫn còn tồn tại, thả tay ra, Tô Thần Dật cắn răng nói: “Vậy anh ngủ trên sàn đi!”

Tô Việt Trạch cẩn thận leo lên giường: “Sàn nhà cứng lắm, anh không ngủ được.”

“Vậy sao anh không thuê phòng đôi đi!”

“Giường phòng đôi nhỏ lắm.”

“Anh tưởng anh to lắm sao!” Tô Thần Dật xoay người chỉ vào mũi Tô Việt Trạch: “Anh tính nằm xoay 360 độ nên mới cảm thấy giường nhỏ đúng không!”

“Có thể nghĩ như vậy.”

Nghĩ con em anh! Da mặt dày so với tường thành còn dày hơn! Quả thực khiến cho tôi bái lạy!

Bỗng nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, Tô Thần Dật nhấc chân đá về phía Tô Việt Trạch đang bò lên giường: “Mẹ nó anh không được phép lên giường!”

Né cái chân nhanh nhẹn của Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch nhanh chóng xoay người chặn chân Tô Thần Dật rồi giữ chặt hai tay y trên đầu giường: “Đừng vội nóng giận, anh có chuyện muốn hỏi em.”

Trùng mắt nhìn Tô Việt Trạch đang ở trên người mình, Tô Thần Dật nghiêng răng hỏi: “Anh không thấy loại tư thế thăm hỏi này kỳ quái sao?”

Tô Việt Trạch híp mắt bất mãn nói: “Nếu không như vậy em sẽ để ý tới anh sao?”

Đương nhiên là không! Tô Thần Dật oán hận quay mặt sang chỗ khác: “Chuyện gì nói mau!”

Tô Việt Trạch cúi đầu ghé sát vào tai Tô Thần Dật: “Tiểu Dật, sao anh thấy hình như từ sau đêm chúng ta nói chuyện, lá gan em ngày càng lớn, nhỉ?”

Mẹ nó ngoài chuyện tôi sống lại, thì toàn bộ đều bày bộ toét loét hết, tôi còn cần giả vờ sao? Y tuyệt đối sẽ không thừa nhận có một thằng anh trút giận khiến y rất vui vẻ, tuyệt đối không!

“Được rồi, không đùa em.” Tô Việt Trạch khẽ cười một tiếng rồi nhòm người dậy: “Tiểu Dật, thành thật nói cho anh biết, cái usb màu đen kia là sao.”

“A?” Tô Thần Dật quay đầu khó hiểu nhìn Tô Việt Trạch: “Usb gì cơ?”

Hắn có nên nói đôi mắt chó hợp kim titan 24k của mình suýt nữa bị bộ dáng ngây ngô moe moe của Tô Thần Dật chọc mù? Đề nén rung động dưới đáy lòng, Tô Việt Trạch nói: “Trước kia nó với tấm thẻ kia được bỏ vào trong rương bảo bối của em, đừng nói với anh là em không biết.”

Được rồi, anh không nói thì xem chút nữa tôi quên nó luôn rồi.

Usb: @Tô Thần Dật: Sự tồn tại của tui yếu ớt đến vậy sao?

“Anh hỏi cái này làm gì?”

Tô Việt Trạch im lặng một lát rồi nói: “Anh nghĩ thứ Thiệu Kiệt muốn vốn không phải tấm thẻ kia, nếu không làm sao cậu ta lại cho người tra chúng ra đi đâu?”

Tôi cũng thừa biết! Tô Thần Dật liếc mắt.

“Cho nên, em có thể nói cho anh biết bên trong usb có gì không?”

“Không biết.” Tô Thần Dật lời ít ý nhiều.

“Hửm?”

Tô Thần Dật cau mày: “Em cũng không biết, usb bị mã hóa, em không mở được, em so với anh càng tò mò muốn biết bên trong là gì hơn.”

Tô Việt Trạch bật cười lắc đầu: “Được rồi, nếu đã vậy, khi chúng ta về rồi thì để anh...”

“Đừng.” Tô Thần Dật hươ hươ móng vuốt bị giữ chặt: “Em thích thứ có tính khiêu chiến, em muốn tự mình mở nó!”

“Vây Thiệu Kiệt...”

Tô Thần Dật mỉm cười nhìn Tô Việt Trạch: “Anh trai yêu dấu, chuyện này hẳn là nên hỏi anh, không phải anh nói sẽ bảo vệ em sao?”

“Được rồi.” Tô Việt Trạch cúi đầu chăm chú nhìn Tô Thần Dật: “Nhưng mà anh được lợi gì đây?”

Tô Thần Dật lườm Tô Việt Trạch trắng mắt: “Anh là anh em, cảm ơn anh!”

“Anh em ruột rà cũng phải tính toán cho rõ ràng, Tiểu Dật nghĩ sao?”

Tôi muốn anh chết mẹ nó đi!

Nhìn chằm chằm đôi môi đỏ mọng trước mắt, cảm giác khiến hắn say đắm đêm hôm ấy lại lần nữa trỗi dậy, ánh mắt Tô Việt Trạch sâu dần, rất muốn... có thể cảm nhận thêm một lần nữa.

Tô Thần Dật nuốt nước miếng, cái đầu rắng vùi xuống nệm: “Tô... Tô Việt Trạch, anh... anh muốn làm gì!”

Khóe miệng Tô Việt Trạch cong lên, đáy mắt dịu dàng sáng rõ.

“Tô Việt Trạch, tôi nói anh biết, nếu anh còn dám thả dê tôi, tôi sẽ, mmmm...” Tô Thần Dật trợn to mắt, khuôn mặt gằn trong gang tấc cùng với xúc cảm y hết đêm hôm đó nói cho y biết mình đang trải qua chuyện gì. Mẹ nó tên khốn!

Gắt gao đè chặt Tô Thần Dật còn đang giãy dụa, Tô Việt Trạch chỉ khẽ hôn vài cái liền ngáng đầu: “Quà cảm ơn anh đã nhận, chuyện Cố Thiệu Kiệt anh sẽ lo.”

“Cút mẹ...uhmmm!”

Tô Việt Trạch đưa tay lên nhẹ nhàng che miệng Tô Thần Dật lại: “Không được nói tục.”

“!!!!”

Hắn thả lỏng Tô Thần Dật ra rồi ôm y sâu vào lòng: “Ngủ đi, mai dẫn em đi đến phố đồ cổ.”

“Tô Việt Trạch!”

Tắt đèn rồi vỗ lưng Tô Thần Dật dỗ dành, Tô Việt Trạch ung dung nói: “Ngoan một chút, hay là em muốn làm chuyện khác?”

“...” Cút mẹ anh đi!

Trong bóng tối, Tô Việt Trạch thỏa mãn nhắm mắt lại thăm mím cười, thằng nhóc hay xù lông này ngày càng đáng yêu.

Khi luồng nắng mặt trời đầu tiên chiếu vào phòng, Tô Thần Dật xấu hổ phát hiện tên Tô Việt Trạch nằm bên đang “cứng”, y nhất thời cảm thấy trời đất bùng nổ ruột gan sôi sục. Được rồi, sáng sớm mà, đàn ông mà, phản ứng bình thường thôi, thế nhưng mẹ nó cảm giác có cần rõ ràng đến vậy không hả khốn!

Con người đảo đảo, chỉ thấy tên kia đang ngủ say, được rồi, y thừa nhận khuôn mặt này thật sự rất dễ nhìn nếu như thứ nào đó của tên này không ngẩng đầu...

Sau một tiếng vang trầm đục, Tô Thần Dật thu chân về, mình không biết chuyện gì cả, mình đang mộng du.

Xoa cái hông bị đập đau, Tô Việt Trạch đen mặt bò dậy: “Tô, Thần, Dật!”

Tô Thần Dật làm như giật mình tỉnh giấc, ngồi bật dậy: “Sao vậy? Tên khốn Cố Thiệu Kiệt đuổi tới nơi rồi sao?”

“...” Em trai, em nên giả bộ vô tội một chút, thật đó.

“Không có gì.” Tô Việt Trạch cười nham hiểm cố sức xoa đầu Tô Thần Dật: “Rời giường thôi.”

“Oh.” Tô Thần Dật ngây ngốc gật đầu ngoan ngoãn rời giường thay quần áo, trong lòng lại cười trộm, tên khốn, xem anh đắc ý thế nào!

...

“Tiểu Dật, cười gì thế?”

“Hả?” Tô Thần Dật quay đầu khó hiểu nhìn Tô Việt Trạch.

“Anh nói không phải em bảo muốn đi lòng ít đồ sao? Sao chỉ lo cười vậy, nhiều người như thế, chút nữa

chen không nổi.”

Tô Thần Dật yên lặng cúi mở to mắt nhìn bàn tay đang bị Tô Việt Trạch nắm chặt, anh chen không được! Cả nhà anh mới... khụ khụ. Chen vào đám người, Tô Thần Dật kéo Tô Việt Trạch đi về phía trước: “Tôi phía trước nhìn xem, mấy quây này em nhìn hết rồi.”

Trong đám người, một gã đàn ông mặc áo-thun-cổ-tim cẩn thận theo sát bước chân của hai anh em.

52. Chương 52

H thị là thành phố duyên hải nổi danh nước Z, nếu là một du khách muốn đi biển, thì H thị chính là lựa chọn hàng đầu. Nổi danh là “Hawaii phương Đông”, H thị là thành phố đảo có phong cảnh biển đẹp nhất, ban ngày có thể đến bờ biển ngắm cảnh, còn có thể lặn nước lướt sóng. Đến chạng vạng, nhìn cảnh mặt trời lặn xuống biển là hưởng thụ tuyệt vời nhất.

Ở tại một căn hộ ven biển có thiết kế đơn giản, xuyên thấu qua cửa kính, có thể thấy một người đàn ông mặc áo choàng tắm màu đen cầm trên tay ly rượu đỏ đứng trên ban công lặng lẽ thưởng thức cảnh mặt trời lặn trên biển. Ánh nắng vàng rực chiếu rọi trên người hắn một lớp sáng mờ nhạt, hư ảo mông lung.

Khung cảnh hết thấy đều đang yên ả tốt đẹp bỗng dừng bị một đoạn nhạc chuông cắt đứt, gã đàn ông ngửa đầu hớp một ngụm rượu đỏ trong ly rồi lấy điện thoại ra ấn nút nhận.

“Nói đi.”

“Cố thiếu, hôm nay Tô thiếu và Tô nhị thiếu không lên chuyến bay đi H thị, bọn họ thay đổi đích đến rồi.”

“Rắc” một tiếng, cái ly thủy tinh chân dài bị Cố Thiệu Kiệt bóp vỡ thành hai nửa: “Bọn họ đi đâu?”

“Xin lỗi, Cố thiếu, còn chưa tra ra.”

Cầm cái ly không còn trọn vẹn ném xuống đất, Cố Thiệu Kiệt hừ lạnh một tiếng: “Tiếp tục tra cho tôi.”

“Vâng, Cố thiếu.”

Khi Cố Thiệu Kiệt mấp máy môi chuẩn bị cúp điện thoại thì người bên kia lập tức lên tiếng: “Cố thiếu, còn có chuyện muốn báo với ngài.”

“Nói,”

“Chúng tôi tra được, Cố gia và người kia đang ở S thị.”

Cố Thiệu Kiệt hí hóp mắt: “S thị?”

“Đúng vậy, tôi mới nhận được tin, bọn họ đến vào ban trưa.”

Khóe miệng Cố Thiệu Kiệt cong lên, lạnh lùng đáp: “Tốt! Lập tức đặt vé máy bay đến S thị cho tôi, về phần chuyện của Tô thiếu, các người tiếp tục tra.” =))))))

“Vâng, Cố thiếu.”

Cúp điện thoại, nhìn mặt trời đã lặn xuống biển được phân nửa, Cố Thiệu Kiệt lặng lẽ cười nhạt, xem mấy người trốn đằng nào!

Trời cao đầy nắng, người ngợm đông đúc, khiến cho Tô Thần Dật đi chưa được bao lâu mà đã đổ mồ hôi đầy người, vừa kéo cổ áo để thông gió, vừa kéo Tô Việt Trạch chen vào trong đám người, quầy hàng nào cũng có nhiều người dừng chân nên Tô Thần Dật chỉ vội vã liếc mắt qua, thấy không có món đồ mình ưa thích liền tiếp tục đi về phía trước.

Tuy du khách tới khu chợ lộ thiên này đa số đều ôm tâm lý “nhặt của rơi”*, nhưng mà, ở trong cái thời đại mà kĩ thuật đạo nhái ngày càng tinh xảo, “của rơi” đâu phải muốn là có thể “nhặt”? Tóm lại là Tô Thần Dật đối với lần này không ôm kỳ vọng quá lớn. (Từ lòng trong giới đồ cổ, chỉ hành động mua được món đồ với giá hời, giá rẻ hơn so với giá trị của nó, thường là do người bán không biết rõ giá trị)

Nhớ đến lời sư phụ y đã nói, nước Z có không ít phố đồ cổ, phố đồ cổ ở S thị tuy rằng không thể nói là lớn nhất, nhưng ở đây có nhiều chủng loại đa dạng, nếu như tốt số, không chừng có thể thật sự lùng ra một bảo bối quý giá. Mà người luôn có hứng thú với bảo bối như Tô Thần Dật, đương nhiên đã sớm muốn đi đến phố đồ cổ của S thị một chuyến.

Lấy kính râm trên mặt xuống mang cho Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch ngẩng đầu lau mồ hôi trên trán Tô Thần Dật: “Nóng quá sao?”

“Đương nhiên.” Lấy kính râm xuống đưa lại cho Tô Việt Trạch: “Anh mang đi, em mang cái này ảnh hưởng tới việc xem đồ của em. Hơn nữa anh không sợ người ta thấy mắt anh bị thương à?”

Tô Việt Trạch cười cười nhận lấy đôi kính: “Cũng không biết đó là kiệt tác của thằng nhóc nào.”

“Đó là anh tự làm tự chịu!” Tô Thần Dật quay đầu trừng mắt với Tô Việt Trạch, sau khi ánh mắt thoáng nhìn lên bóng người phản chiếu trên đôi kính, Tô Thần Dật khẽ mỉm cười một cái: “Anh, chúng ta tới quầy

kia xem thử.”

Mang kính râm lên mặt, Tô Việt Trạch gật đầu nắm tay Tô Thần Dật đi về hướng y đã chỉ.

Đối với các quầy hàng đồng đúc khác, quầy hàng này có vẻ im ắng hơn nhiều. Trên tấm vải nhung màu đen chỉ bày linh tinh vài món ngọc, mấy đồng tiền, một bộ tranh chữ đã ố vàng với hai chén rượu đồng đen, chủ sạp là một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi, để hai mẫu râu cá trê, hai bên thái thương dán miếng thuốc dán nhỏ nhỏ màu đen, trên tay cầm một cái smartphone thời thượng chơi game píp píp, thi thoảng phát ra một ít âm thanh trò chơi.

Cảm giác được có người dừng chân trước quầy hàng của mình, chủ sạp đưa mắt nhìn một chút rồi rũ mắt tiếp tục chăm chăm vào màn hình di động: “Quý khách cứ thoải mái xem.”

Khóe miệng Tô Việt Trạch co quắp nhìn chủ sạp lại lần nữa cắm đầu vào game, hẳn rồi cuộc đã hiểu tại sao quầy hàng này ít khách như vậy, hàng thì ít, chủ sạp thì thờ ơ, vừa nhìn đã thấy không đáng tin, còn có cách trang trí này, giống như mấy ông thầy bói cầm tấm vải trắng trong phim truyền hình vậy, càng nhìn càng thấy không đáng tin.

Nhéo néo tay Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch đề nghị: “Không bằng chúng ta đi đến phía trước xem thử.”

“Không muốn.” Tô Thần Dật giẫy khỏi tay của Tô Việt Trạch, ngồi xổm xuống xuống lựa một khối ngọc cầm trên tay thưởng thức, ánh mắt lại lơ đãng nhìn về phía gã đàn ông mặc áo cổ tim đang dừng chân ở quầy hàng bên cạnh.

“Ánh mắt của quý khách thật tốt, khối ngọc này là cổ ngọc thời Minh, tuy rằng không có bảo quang, thế nhưng chỉ cần đeo một hai ba năm, bảo quang* sẽ từ từ hiện ra.” (đại khái là ánh sáng của đồ quý, kiểu như ngọc thì bóng nhẵn, kim cương thì chói lóa...)

Tần suất co giật khóe miệng của Tô Việt Trạch càng ngày càng cao, bảo quang? Cái loại hàng nhái thấp kém này mà cũng dám nói khó tin như vậy sao?

Sau khi nghe chủ sạp nói như vậy, bấy giờ Tô Thần Dật mới đưa mắt nhìn lại khối ngọc trên tay. Cả khối ngọc có phong cách thô kệch mộc mạc, nhưng lại rất đúng với câu “Thô Đại Minh” nói về ngọc thời Minh. Trên mặt ngọc có họa tiết mây bay, đường cong góc cạnh rõ ràng, có ngụ ý Cát Tường. Nếu như nhìn kỹ, có thể thấy rõ ràng vết sợi dệt tinh tế.

Giá trị của khối ngọc này ít gì cũng hơn cả vạn. Tô Thần Dật không ngờ mình tiện tay cầm ngọc mà lại cầm trúng một bảo bối, trong lòng y đã sớm sướng đến ngây ngất, nếu như sau này gặp lại được sư phụ, y chắc chắn cầm khối ngọc này khoe mẽ, nói cho ông ta biết đây là đồ mình lòng được trong phố đồ cổ S thị.

Kìm nén kích động trong lòng, Tô Thần Dật lơ đãng hỏi: “Bao nhiêu tiền.”

Chủ sạp cũng không thèm ngẩng đầu lên mà đáp: “Hai nghìn.”

Sắc mặt Tô Việt Trạch nhất thời đen hơn phân nửa, hàng nhái vẽ hè mà cũng đòi hai nghìn? Tuy rằng chút tiền đó không đáng bao nhiêu với hắn, nhưng hắn cũng không phải là một người dễ bị lừa.

Lúc Tô Việt Trạch đang muốn nổi đóa thì nghe thấy Tô Thần Dật nói: “Anh, trả tiền.”

“...” Em trai, anh nghĩ em có mang kính râm hay không cũng vậy, mắt bị thứ này hút đi rồi, cái khối ngọc rẻ tiền này, “Tiểu Dật, em chắc chứ?”

“Chắc chắn.” Bỏ cổ-ngọc vào trong túi, Tô Thần Dật ung dung liếc Tô Việt Trạch: “Trả tiền đi.” Bà mẹ, thứ đồ này mà bán có hai nghìn, số đỏ như son!

Được rồi, nếu là thứ Tô Thần Dật chỉ danh muốn mua, lừa thì bị lừa. Tô Việt Trạch nhận mệnh là mở túi xách móc ra một xấp tiền rồi rút hai mươi tờ đưa cho chủ sạp: “Anh đếm lại đi.”

Chủ sạp để điện thoại xuống, khước miệng co quắp nhận tiền, hai nghìn cây đậu xanh rau má chồm chồm mọc lên trong ruột, nếu biết thằng nhóc này dễ lừa như vậy gã đã hét lên năm nghìn rồi!

Nhìn thấy hai mắt của tên áo thun cổ tim quây hàng bên cạnh sáng lên, Tô Thần Dật cong môi, đưa tay kéo Tô Việt Trạch: “Anh, chúng ta tới đằng trước xem.”

“Được.” nhìn Tô Thần Dật nắm lấy tay mình, Tô Việt Trạch cảm thấy tâm tình của mình sung sướng không gì sánh được, hai nghìn này, thật là đáng giá!

Cùng lúc đó, tên áo thun cổ tim nhanh chân chen vào đám người theo sát hai người Tô Việt Trạch.

Ngay lúc tên nọ định vượt lên trước Tô Việt Trạch thì Tô Thần Dật liền kéo Tô Việt Trạch xoay người đột ngột, vị trí hai người lập tức đổi chỗ: “Anh, em thấy quây hàng hồi nãy còn có ít thứ không tồi.”

“Bịch” một tiếng, Tô Thần Dật và tên nọ va vào nhau. Ngón tay thon dài của y linh hoạt luồn vào túi tiền của tên nọ, trong thời gian ngắn, một ví tiền dày cộm rơi vào tay y.

Mà lúc này, tên nọ buồn chán trừng mắt với Tô Thần Dật rồi bỏ qua Tô Thần Dật vội vã đi về phía trước, không nhận ra ví tiền của mình đã rơi vào tay Tô Thần Dật.

“Thứ gì?” Tô Việt Trạch nhìn Tô Thần Dật cười hỏi.

Len lén ném ví tiền trên tay xuống đất, Tô Thần Dật xoa cằm: “Ừm... Giờ nghĩ lại thì thấy cũng không có gì.”

“Vậy chúng ta đến phía trước nhìn xem?”

“Được.” Vừa xoay người, Tô Thần Dật liền kinh ngạc kêu lên thành tiếng: “A, anh, dưới đất có ví tiền kìa!”

Ngay lập tức, ánh mắt từ bốn phương tám hướng đều chĩa vào người Tô Thần Dật, ngay cả tên áo thun cổ tim cũng dừng bước xoay người.

Nhặt chiếc ví da đen sáng bóng lên khỏi mặt đất, Tô Thần Dật thắc mắc nhìn về phía đám người: “Đây là ví tiền của ai?”

“Tiểu Dật, em...”

Nhéo néo tay của Tô Việt Trạch, Tô Thần Dật tiếp tục hươ hươ ví tiền trong tay: “Ví tiền của ai rơi?”

Nhận ra điều gì đó, tên nọ lập tức đưa tay dò vào túi của mình, cái túi rỗng tuếch lập tức khiến cho gã muốn dậm chân đầm ngực, mẹ nó tiền vừa bay vào túi của ông đây! Còn chưa nóng túi là sao lại rớt như thế hả khốn nạn!

Đám người xì xào bàn tán, còn có người theo bản năng sờ thử ví tiền của mình còn hay mất, người có lòng tham cũng hơi rục rịch.

Tên nọ dậm chân chen qua đám người đi đến đối diện Tô Thần Dật: “Cảm ơn em trai, ví tiền này là của anh.”

“Oh, vậy hả...” Tô Thần Dật liền cầm ví tiền đưa đến trước mặt tên nọ, tên nọ còn chưa kịp bật cười đã thấy Tô Thần Dật rút tay về: “Anh làm sao chứng minh được cái ví này là của anh?”

“..” Chứng minh con em mày! Ông đây mới móc ở đầu đường có tính không?

Ngón tay Tô Thần Dật kẹp ví tiền hươ hươ trước mặt tên nọ: “Nói thử bên trong có gì tôi mới tin nó là của anh.”

“...” Tao sẽ nói tao không biết sao? Tao sẽ nói tao cũng chưa kịp coi sao? Tao có thể yêu cầu xem đáp án một chút được không? Hoặc là quay lại thời gian cũng được aaaa!

Thấy tên nọ nửa ngày không nói lời nào, Tô Thần Dật thất vọng lắc đầu: “Thời buổi giờ, người tham vật ngày càng nhiều.”

Cứ ba người thì tụ thành một nhóm vây xem lập tức chỉ trỏ tên nọ, ngay cả những người có lòng tham muốn nhận bữa lúc trước cũng lập tức bỏ ý niệm trong đầu, tên nhóc này lạnh lợi quá không dễ lừa!

Tô Việt Trạch bật cười xoa xoa đầu Tô Thần Dật: “Không ai nhận thì chúng ta giao cho đồn cảnh sát đi.”

Nghe thế, mặt tên nọ lập tức lộ vẻ lo lắng, mẹ nó ông đây vất vả lắm mới móc được, sao có thể để bọn bây cứ nộp lên như vậy! Cho dù chưa sờ tới túi tiền của bọn bay, nhưng ít gì cũng đưa cái này lại cho ông chứ!

Khẽ cắn môi, tên nọ dựa vào trí nhớ nói: “Bên trong có 3 tấm thẻ ngân hàng, còn có, còn có...”

“Bên trong có 5 thẻ ngân hàng, trong đó có 1 thẻ VIP, một thẻ chứng minh tên Tưởng Hữu Quân, 3250 tệ tiền mặt, 1 thẻ tập thể hình.”

Trong đám người, một người đàn ông tướng mạo bình thường đi đến trước mặt Tô Thần Dật: “Còn có một thẻ mua hàng.”

Mở ví tiền ra nhìn một chút, bên trong quả đúng như lời người đàn ông kia nói, khép ví tiền lại, Tô Thần Dật híp mắt cười trả lại cho người đàn ông tên Tưởng Hữu Quân: “Vật về tay chủ.”

Quần chúng vây xem thấy không thể xem tiếp liền tự động tan ra, tiếp tục đưa mắt lên các quầy hàng, mà tên áo thun cổ tim kia thì vuốt mồ hôi lạnh trên trán cẩn thận đi lẫn vào trong đám người, mẹ nó vừa xuất quân đã bại trận!

Nhận ví tiền, Tưởng Hữu Quân lịch sự nói: “Cảm ơn, để tôi mời hai cậu đi ăn cơm.”

“Không cần” Nghiêng người ngăn cản tầm nhìn của Tưởng Hữu Quân, Tô Việt Trạch ung dung đáp: “Tiện tay giúp đỡ thôi, không cần khách sáo.”

Tô Thần Dật híp mắt nhìn tên áo thun cổ tim lẫn giữa đám người, dám có ý đồ với anh hai của y? Cứ từ từ mà khóc đi! Sau này nên lau sáng mắt một chút!

Trong đám đông, một người mặc áo Đường trang màu xanh cười nhạt lắc đầu: “Xem ra nhóc kia cũng là người trong nghề.”

“Ai? Thăng nhóc nhạt ví hả?”

“Ừ, đi thôi.”

Người mặc áo xám lập tức đuổi theo người mặc Đường trang: “A Thăng, anh biết người đứng bên cạnh thăng nhóc kia đó...”

Đuổi Tưởng Hữu Quân đi, Tô Việt Trạch quay đầu nhìn Tô Thần Dật thì thấy Tô Thần Dật nhìn chăm chăm về phía trước, vẻ mặt hơi kỳ quặc.

“Sao vậy Tiểu Dật?”

Áo Đường trang màu xanh, cái tẩu thuốc bằng ngọc, Tô Thần Dật hít mũi một cái, vẻ mặt ngày càng kích động. Buông Tô Việt Trạch ra, Tô Thần Dật tách đám người ra hai bên vội vã chạy về phía trước, Sư phụ ơi ~~~~~

“Tiểu Dật! Em đi đâu!”

Tô Thần Dật nào còn để ý đến tiếng gọi của Tô Việt Trạch, tâm tư y lúc này chỉ có duy nhất sư phụ nhà mình, vốn cho rằng phải đợi thật lâu mới có thể trở về biệt thự trên núi tìm sư phụ, ai ngờ lại gặp được ở đây. Mẹ nó trời cao bắt đầu phù hộ y có phải không~~~~!

“Tiểu Dật!”

Thấy Tô Thần Dật không có ý dừng lại, Tô Việt Trạch buồn bực tháo kính râm xuống, chen vào đám người.

Nếu như bình thường, với khoảng cách thế này chỉ cần hai ba bước là Tô Thần Dật có thể đuổi kịp, thế nhưng lại trùng dịp chợ lộ thiên hôm nay có quá nhiều người, chờ đến khi y đuổi đến chỗ lúc này nhìn thấy sư phụ nhà mình, thì lại phát hiện không thấy tăm hơi sư phụ đâu.

Nhìn đám đông chen chúc đông đảo, Tô Thần Dật nhíu mày tiếp tục chen vào đám người, mặc kệ thế nào, nhất định phải tìm được sư phụ đại nhân của y!

“Bịch” một tiếng, Tô Thần Dật lại va vào người đi đường: “Xin lỗi.” Tô Thần Dật không hề ngẩng đầu mà tiếp tục chen đến phía trước.

Người nọ chăm chú níu tay Tô Thần Dật lại, khoe miệng cong lên: “Thần Dật muốn đi đâu thế?”

Giọng nói quen thuộc khiến cho Tô Thần Dật đứng sững, ngắc ngứ quay đầu nhìn người nọ, một khuôn mặt quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn khiến y rít gào dưới đáy lòng, đậu xanh rau má! Ông trời, ông đang chơi tôi có phải không! Thực ra ông vốn không muốn phù hộ tôi có phải không!

53. Chương 53

Nhìn vẻ mặt cười đến gợn dòn của người trước mắt, Tô Thần Dật lập tức cảm thấy một nửa đất trời như sụp đổ. Y chỉ biết, thứ tên khốn Cố Thiệu Kiệt này muốn xác cmn định không phải đoạn video kia, thôi được rồi, đã ăn trộm gà còn mất nắm thóc, không đúng, tiền mất tật mang, á, cũng không phải. Nói chung, bị Cố Thiệu Kiệt bắt được là một chuyện chẳng mấy tốt lành.

Tô Thần Dật gượng gạo kéo khoe miệng cong lên thành một nụ cười: “Anh Thiệu, thật trùng hợp nha, ha

ha.” Mẹ nó không phải anh đang ở H thị sao! Có cần tìm chính xác như vậy không hả khôn!

“Quả thực rất trùng hợp.” Cố Thiệu Kiệt trầm tư gật đầu, vốn đến S thị để tìm người kia, kết quả vậy mà lại gặp được Tô Thần Dật có chết không, ai~~~~, cái số may mắn tới nỗi gã cũng phải ngại ngùng: “Việt Trạch đâu?”

Tô Thần Dật theo bản năng quay đầu, sau khi nhìn thấy đoàn người đông đúc, Tô Thần Dật lập tức tuyệt vọng, anh trai, có thể tiếp chút sức lực không? Em trai của anh sắp bị tên khôn này giết chết rồi.

“Anh ấy ở đằng sau, chuẩn bị tới đây rồi.”

Cố Thiệu Kiệt gật đầu, nhìn về phía trước một chút rồi lại nhìn cái tay Tô Thần Dật đầy khó xử. Bỏ Tô Thần Dật ở lại để đuổi theo người kia, lỡ như Tô Thần Dật nhân cơ hội chuồn đi thì xong; không đuổi theo người nọ, bỏ qua cơ hội lần này, lần sau càng khó tìm ra ông ta. Đuổi theo hay không, đây là một vấn đề cần phải suy nghĩ sâu sắc.

Nhìn bộ dáng tiến thoái lưỡng nan của Cố Thiệu Kiệt, Tô Thần Dật lặng lẽ giãy dụa, dưới tình huống ẩn trốn tự nhiên, chỉ muốn thoát khỏi Cố Thiệu Kiệt, y tuyệt đối sẽ không để cho tên khôn này tóm được.

Phát hiện cử động của Tô Thần Dật, Cố Thiệu Kiệt hí mắt cười: “Thật cảm ơn em đã giúp anh quyết định.”

“A?” Tô Thần Dật ngẩn ra, quyết định cái quái gì hả? Quyết định giết y diệt khẩu sao? Đừng mà anh trai, ít gì cũng để em thấy mặt mũi sư phụ em đã chứ!

Cố Thiệu Kiệt suýt nữa bị bộ dáng ngây ngô cute của Tô Thần Dật chọc mù mắt, gã nắm chặt tay Tô Thần Dật, không nói một lời mà kéo Tô Thần Dật chen về phía trước.

“Ôi chào ôi chào, anh trai, anh muốn kéo em đi đâu vậy?”

“Theo anh tìm một người trước đã.” Sau đó anh sẽ từ từ xử lý chú em, khoe miệng Cố Thiệu Kiệt cong lên, hiện ra một nụ cười ẩn ý.

“Anh Thiệu, anh tự đi đi, em muốn ở đây chờ anh em, mình hữu duyên tái kiến nha~.” Tội còn muốn đi tìm sư phụ a tên khôn, rảnh hơi đâu mà đi tìm người với anh, anh tưởng mình cao giá lắm à?

Lần này Cố Thiệu Kiệt không đáp lại, chỉ cố chấp kéo Tô Thần Dật chen về phía trước.

“Anh Thiệu, anh xem, đông người như vậy, một người chen dễ hơn hai người chen nhiều, tự anh đi tìm đi.”

Thấy Cố Thiệu Kiệt không nói gì, Tô Thần Dật không ngừng cố gắng thuyết phục: “Bằng không anh buông tay đã, anh đi trước em theo sau được không?”

Cố Thiệu Kiệt nghiêng đầu, trầm tĩnh liếc nhìn Tô Thần Dật: “Không được.”

Không được con em anh! Đầu óc anh có bệnh hả? Tôi không thích đi theo anh tên khốn!

Khi Tô Việt Trạch chen ra khỏi đoàn người đuối về phía trước thì chỉ thấy Tô Thần Dật bị bóng lưng người nào đó kéo đi, nhớ đến chuyện bị tập kích Tô Thần Dật đã kể cho mình hôm trước, Tô Việt Trạch lập tức hoảng loạn. Nếu như Tô Thần Dật xảy ra chuyện gì dưới mí mắt của hắn... Không! Hắn tuyệt đối sẽ không cho phép chuyện đó xảy ra!

Ánh mắt Tô Việt Trạch chăm chú, tay phải siết chặt cái túi da đeo chéo, càng ra sức chen vào đám người, nhất định không thể để cho Tô Thần Dật gặp chuyện không may!

Trong lúc Cố Thiệu Kiệt bất chấp mong muốn của Tô Thần Dật kéo y chen vào trong đám người thì Tô Thần Dật liên tục phát hiện thân ảnh màu xanh kia đang ở tại cổng phố đồ cổ. Khóe miệng cong lên, Tô Thần Dật bắt đầu giằng co, sư phụ đại nhân, cuối cùng con cũng thấy thầy rồiiiiiiiii~~~~~~

“Đừng lộn xộn!” Cố Thiệu Kiệt quát khê một câu, tiếp tục lôi Tô Thần Dật đi về phía cổng lớn phố cổ.

Nhìn bóng áo xanh càng ngày càng gần mình, Tô Thần Dật dần dần ngừng giãy dụa, chăm chăm nhìn bóng lưng sư phụ nhà mình.

Khoảng cách với người nọ ngày càng gần, bước chân Cố Thiệu Kiệt chậm dần, giọng nói người nọ lọt vào tai một cách rõ ràng.

“A Thắng, không phải em nói ở đây không có thứ gì tốt sao?”

“Bên ngoài nhiều người quá.”

Người nọ gật đầu: “Cũng phải, khát không?”

Tô Thần Dật nhìn chăm chú bóng lưng của sư phụ Tô Thắng, đôi môi mấp máy, tựa như đang sắp xếp câu từ.

Cố Thiệu Kiệt hừ lạnh một tiếng: “Chú hai thân ái, chú đúng là không dễ tìm!”

Nghe thế, toàn thân người đàn ông áo xám lập tức cứng đờ, liền nhanh chóng dắt Tô Thắng bên cạnh đi về phía đám đông.

Cố Thiệu Kiệt đưa tay lên nắm vai người đàn ông: “Chú hai thân ái, chú muốn đi đâu vậy?”

Người đàn ông quay lại gượng gạo kéo cong khóe miệng: “Thì ra là Tiểu Kiệt, ha ha, trùng hợp nhỉ.”

Cùng lúc đó, Tô Thăng cũng xoay người nhìn Cố Thiệu Kiệt, mỉm cười: “Tiểu Kiệt lớn như vậy rồi.”

Cố Thiệu Kiệt cười cười gật đầu: “Thím hai.”

“...” Nụ cười của Tô Thăng nhất thời cứng đờ, khóe miệng có quắp. Thím, thím hai???

Tô Thần Dật sững sốt, sau đó nghiêng đầu hung tợn trừng mắt với Cố Thiệu Kiệt, mẹ nó dám kêu sự phụ tôi là Thím hai, anh chán sống rồi!!!

Người đàn ông tựa hồ hài lòng với xưng hô của Cố Thiệu Kiệt, ngay cả sự hờn giận khi bị Cố Thiệu Kiệt tìm ra cũng tan biến.

“Tiểu Kiệt hôm nay sao lại rảnh rồi đến S thị? Gần đây có khỏe không?”

Cố Thiệu Kiệt cười mỉa mai: “Nếu như chú không đem chuyện của mình ném cho con, thì khỏe vô cùng.”

Người đàn ông lúng túng sờ mũi: “Vậy, vậy hả?” Thăng nhóc con, ông đây tốt xấu gì cũng nuôi mày nhiều năm như vậy, làm chút chuyện cho ông thì có sao!

Tô Thăng trầm tư nhìn Tô Thần Dật, “Tiểu Kiệt, đây là...”

Nghe vậy, Tô Thần Dật lập tức quay đầu nhìn Tô Thăng: “Sư...”

“Quên giới thiệu với mọi người.” Cố Thiệu Kiệt ngắt ngang lời Tô Thần Dật: “Đây là Thần Dật, Tô Thần Dật, vừa khéo cùng họ với thím hai, là...” Cố Thiệu Kiệt nghiêng đầu khẽ hôn lên gò má của Tô Thần Dật: “Vợ của con.”

“Cố, Thiệu, Kiệt!”

Giọng nói tức giận khiến Cố Thiệu Kiệt kinh ngạc, sau khi nhìn đến vẻ mặt tức giận của Tô Việt Trạch, Cố Thiệu Kiệt nhếch miệng: “Việt Trạch tới rồi...”

“Bụp” một tiếng, Tô Việt Trạch không hề khách khí mà tấn một đấm vào mặt Cố Thiệu Kiệt rồi kéo Tô Thần Dật vào lòng mình che chở. Mới ban nãy, hấn vát vả lăm mới chen qua được đám người thì liền thấy Tô Thần Dật bị người kéo tới cổng phố cổ, sau đó liền tụ lại với hai người đàn ông khác, mà cái người mặc

áo xám nhạt kia hẳn lại cảm thấy nhìn rất quen mắt, nhưng không thể nhớ nổi người nọ là ai.

Nhưng dù sao đi chăng nữa, việc cấp bách bây giờ là phải cứu Tô Thần Dật ra ngay, khi hắn đang âm thầm tiến đến nghĩ cách giải cứu thì đột nhiên thấy cái tên đang cầm tay của Tô Thần Dật nghiêng đầu hôn lên gò má của Tô Thần Dật, mà tên kia không ai khác chính là Cố Thiệu Kiệt! Tô Việt Trạch nhất thời cảm thấy cả người bùng lửa, em trai của Tô Việt Trạch hẳn nào đến lượt để người khác tuyên bố thân phận! Cho nên hắn không nói hai lời, liền vung nắm tay lên đâm về hướng Cố Thiệu Kiệt, dám hôn em trai hắn, muốn chết!

Tô Việt Trạch lạnh lùng trừng mắt với Cố Thiệu Kiệt: “Cậu nói ai là vợ của cậu?”

Khi nhìn thấy Tô Thắng ở bên cạnh đang ngăn người, người đàn ông cúi đầu ghé sát vào tai Tô Thắng: “Trước kia anh đã nói với em tên thằng nhóc kia đùng hàng nhiều lần, em còn không tin, không ngờ thằng nhóc này lại là Nhị thiếu Tô gia, thật trùng hợp.”

Tô Thắng lạnh mặt nhìn người đàn ông, người nọ ngượng ngùng khép miệng, được rồi, là người của mình làm mất dấu thằng nhóc kia, là hắn đuổi lý.

Tô Thần Dật bùm miệng ngây ngốc nhìn Tô Thắng, nếu như không bị Cố Thiệu Kiệt ngắt lời, chắc y đã thốt ra hai chữ “sư phụ”. Ấy thế mà y lại quên mất một vấn đề cực kỳ nghiêm trọng! Bây giờ y không còn là đồ đệ Tô Thần Dật của Tô Thắng, mà là Nhị thiếu Tô gia, là em trai Tô Thần Dật của Tô Việt Trạch! Vóc người này là của Tô Thần Dật, ngay cả giấy chứng minh đều là Tô Thần Dật, còn thân thể của y thì đã sớm thối rữa dưới mặt đất.

Sự vui mừng khi nhìn thấy sư phụ thoảng cái tan biến hầu như không còn, giờ ở đây mà chạy lên nói với Tô Thắng y là đồ đệ của ông, chắc ông ấy cũng không tin, nếu như bị Cố Thiệu Kiệt với Tô Việt Trạch nghe được, thì y thêm khó giải thích. Xem ra, y phải tìm cơ hội đánh lẻ để tâm sự với Tô Thắng, bằng không lỡ như ngày nào đó Tô Thắng biết tin mình đã chết, hậu quả chắc không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng mà, hình như mình mới bị Cố Thiệu Kiệt hôn? Bà... mẹ! Tô Thần Dật chùi chùi mặt, lập tức nổi giận: “Mẹ nó anh lại thả dê tôi!”

Cố Thiệu Kiệt đưa lưỡi liếm má trong bị Tô Việt Trạch đánh đau, một vị tanh tràn ngập khuôn miệng. Tức giận trừng mắt với Tô Việt Trạch, Cố Thiệu Kiệt quay qua chớp mắt với Tô Thần Dật: “Thần Dật đang xấu hổ với anh sao?”

“Xấu hổ con em anh! Anh đi chết đi!” Dứt lời, Tô Thần Dật liền nhấc chân đá qua nhưng lại bị Tô Việt Trạch siết chặt trong lòng.

Tô Việt Trạch hí mắt lạnh lùng nói: “Cố Thiệu Kiệt, cậu có phải đã quên giao ước rồi không, hửm?”

Nhìn ba người đang giằng co, người đàn ông nhéo nhéo tay Tô Thắng, thấp giọng nói: “A Thắng, chúng ta đi trước đi.”

Cố Thiệu Kiệt lanh tay lẹ mắt giữ chặt bả vai người đàn ông đang muốn chạy: “Chú hai, chú định đi đâu?”

Đúng vậy! Tô Thần Dật giương mắt trừng người đàn ông, tên thối tha, ông chuẩn bị dẫn sư phụ của tôi đi đâu!

Tô Việt Trạch trầm tư nhìn người đàn ông, xưng hô của Cố Thiệu Kiệt rốt cuộc đã khiến hắn nhớ ra người đàn ông này là ai, Đương gia Cố gia, chú hai của Cố Thiệu Kiệt – Cố Tấn Dương. Mà bên cạnh người nọ chỉ sợ đó là Thần trộm nổi tiếng nhất thời cha hắn – Tô Thắng!

Nhưng mà, mấy chuyện này không quan trọng, chuyện quan trọng bây giờ là... Cố Thiệu Kiệt, xem ra hắn phải “tâm sự” với Cố Thiệu Kiệt một chút mới được. Em trai của Tô Việt Trạch hắn, không có sự cho phép của hắn, hắn tuyệt đối không để cho thằng nào chạm vào em mình, ngay cả Cố Thiệu Kiệt!

“Cố Thiệu Kiệt, tôi nghĩ chúng ta cần phải nói chuyện.”

Cố Thiệu Kiệt cười nhạt gật đầu, không hề để cú đâm vừa rồi của Tô Việt Trạch trong lòng: “Tôi cũng nghĩ như thế, nhưng mà...”

Cố Thiệu Kiệt chăm chú nhìn Cố Tấn Dương bị gã tóm được: “Trước tiên, chú hai thân ái, chúng ta hãy là nên trò chuyện, một chút, hửm?”

Hai mắt Tô Thần Dật sáng lên nhìn Tô Thắng, sư phụ đại nhân, chúng ta cũng cần nói chuyện!

54. Chương 54

Cố Thiệu Kiệt muốn “tâm sự” với chú Hai nhà mình, nhưng lại không muốn thả Tô Thần Dật ra để y thừa dịp chuồn đi. Mà Tô Thần Dật cũng muốn “tâm sự” với sư phụ nhà mình, nào đoán hoài đến Cố Thiệu Kiệt thế nào. Còn Tô Việt Trạch, sau khi làm ầm ĩ xong, hắn cũng muốn “tâm sự” rõ ràng với Cố Thiệu Kiệt. Cho nên, bây giờ liền tạo thành cục diện năm phía.

Trên bàn cơm tròn, năm người lặng lẽ ngồi im, không ai có ý lên tiếng trước. Trong đám người này, hưng phấn nhất phải kể đến Tô Thần Dật, khi ngồi vào bàn, y chọn chỗ ngồi bên cạnh sư phụ nhà mình. Bây giờ, y đang gãi bắp đùi, tròn mắt đen đảo loạn, đang suy nghĩ phải làm sao để kéo Tô Thắng đi ra ngoài một mình.

Mãi đến khi toàn bộ đồ ăn được bưng lên bàn, Cố Thiệu Kiệt mới âm u lên tiếng: “Chú hai đi chơi lâu như vậy, khi nào định khởi giá về nhà?”

“Nói vậy!” Cố Tấn Dương nhú mày: “Chú đang làm việc, chơi chơi cái gì?”

Cố Thiệu Kiệt liếc nhìn Tô Thắng cười cười: “Làm việc?”

Cố Tấn Dương bị cái nhìn của Cố Thiệu Kiệt làm cho nhụt chí, thế nhưng nghĩ lại mình dù sao cũng là gia chủ của Cố gia, nên lại ưỡn ngực đáp: “Thì sao? Chuyện gì?”

“Không có, nhưng mà, trước khi ”làm việc” chú Hai có phải nên dọn trước “sạp hàng” của mình một chút? Toàn bộ mọi chuyện đều đổ dồn lên người con, làm con có phân thân cũng không đủ sức thu thập.”

Cố Tấn Dương vỗ bàn, giận dữ nói: “Chú đây khổ cực nuôi mày lớn, mày giúp chú làm chút chuyện thì có sao? Hả? Có sao!”

Cố Tấn Dương cứ vỗ bàn, khiến cho Tô Thần Dật vốn đang gấp đồ ăn vào miệng bị giật mình, lập tức ho khan không ngớt. Mẹ nó, nói thì nói đi, vỗ bàn con em ông!

Tô Việt Trạch lạnh lùng trừng Cố Tấn Dương trước mắt, rồi lại đưa nước cho Tô Thần Dật, dịu dàng đưa tay vỗ lưng y: “Uống nước đi.”

Uống cạn nước trong ly, Tô Thần Dật lúc này mới bình ổn lại hơi thở. Thấy Tô Thần Dật không sao, bấy giờ Cố Thiệu Kiệt mới tiếp tục nói: “Làm văn bối, giúp chú Hai chút chuyện là đúng, nhưng mà chú hai, chú không cảm thấy chú để lại quá nhiều đồng chuyện tạp nham cho con sao?”

Tô Thần Dật vừa nhận lấy đồ ăn anh trai mình gấp cho, vừa cẩn thận quan sát Tô Thắng, từ đầu tới cuối, Tô Thắng đều ngồi im, không hề động đũa, cũng không hề có ý muốn nói chuyện. Tô Thần Dật bĩu môi, đây là lần đầu tiên y thấy sự phụ nhà mình thành thật trên bàn cơm như thế, nếu là trước đây, ông ta đã sớm nhặt đũa lên thưởng thức đồ ăn rồi.

Gắp một miếng đậu hũ thủy tinh đặt vào cái chén trước mặt Tô Thắng, Tô Thần Dật cười híp mắt nói: “Cái này ăn ngon, chú nếm thử.”

Tô Thần Dật vừa mở miệng, người nói ngừng nói, người ăn ngừng ăn, đều đồng loạt nhìn y.

Thằng nhóc này, sao em không gấp đồ ăn cho anh mày hả!Thằng oắt con, thừa dịp ông không chú ý liền đi nịnh bợ người-của-ông?Thần Dật, cậu là đang muốn nhân cơ hội để dựa hơi người khác?

Tô Thắng liếc mắt nhìn Tô Thần Dật cầm đôi đũa lên gắp miếng đậu hũ thủy tinh bỏ vào miệng, sau một phen nhai nuốt, Tô Thắng gật đầu: “Cũng không tệ.”

Nghe vậy Tô Thần Dật lập tức cười toét miệng, xoay xoay đũa gắp không ít đồ ăn Tô Thắng thích bỏ vào trong bát của Tô Thắng: “Mấy món này cũng rất ngon, chú nếm thử.”

Cố Tấn Dương khề nhúu mày, thằng nhóc này nịnh bợ có phần lố rồi đấy. Quấn chặt người của mày đi! Cố

Tấn Dương trừng mắt với Cố Thiệu Kiệt, sau đó đứng lên khỏi ché chén giữa Tô Thắng và Tô Thần Dật mà ngồi xuống, mặt không đổi sắc mà tự mình gấp đồ ăn vào bát của mình rồi đổi chén với Tô Thắng: “A Thắng, món này ngon nè.”

“...” Tên thối tha này đừng tưởng tôi không biết trước kia ông luôn thừa dịp tôi không có mặt mà chạy đi nhìn sư phụ tôi! Tốt nhất là đừng để tôi và sư phụ nhận ra nhau, nếu không tôi nhất định sẽ mang sư phụ đi thật xa, họ Cố quả nhiên không có ai tốt!

Nhìn bộ dáng tức giận của Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch buồn cười vỗ vỗ đầu Tô Thần Dật: “Mau ăn đi, đừng giận người.”

Tô Thần Dật hừ nhẹ một tiếng, bực mình bỏ đồ ăn vào miệng, Cố Tấn Dương, ông chờ đấy! Thù này càng lớn rồi!

Tô Thắng lườm Cố Tấn Dương một cái rồi nhìn đến Tô Thần Dật: “Cậu tên là Tô Thần Dật?”

“Dạ!” Tô Thần Dật gật đầu không ngừng, sư phụ đại nhân, con là Tiểu Thần thầy nuôi dạy hai mươi năm nay đây! Thầy, có còn nhớ rõ Tô Thần Dật bị thầy đá một đá bay xuống núi chứ?

Tô Thắng cười nhẹ: “Có cùng tên với một người quen của ta.”

Cố Tấn Dương nghe thế, áy náy nhìn Tô Thắng, tuy rằng trong khoảng thời gian này Tô Thắng vẫn luôn đi du lịch với hắn, biểu hiện không nhìn ra có gì bất thường, thế nhưng hắn biết rất rõ trong lòng Tô Thắng rất lo lắng cho thằng oắt con kia, lần nào mình phái người đi cũng không có tin tức thằng nhóc kia.

Tô Thắng trấn an vỗ vỗ tay của Cố Tấn Dương ở sau lưng: “Tôi không sao.”

Hai tay Tô Thần Dật chụp mép bàn, vẻ mặt sùng bái: “Tô lão đại, thực ra con ngưỡng mộ ngài lâu lắm rồi.”

Vừa dứt lời, vẻ mặt của Cố Tấn Dương và Tô Việt Trạch đen hơn phân nửa, mà Cố Thiệu Kiệt thì đại mặt ra mà nhìn, cũng không chen lời.

Tô Thắng ngẩn ra, sau đó ngây ngốc nhìn Tô Thần Dật: “Cậu... cậu vừa gọi cái gì?”

“Tô lão đại!” hai mắt Tô Thần Dật sáng lóe, sư phụ đại nhân, đệ tử với thầy có thể nhận ra nhau hay không đều nhờ vào ngài có nhớ chuyện trước kia hay không, thầy, thầy phải dùng chút lực a!

Còn nhớ lúc Tô Thần Dật còn nhỏ, y giống như con khỉ vậy, luôn luôn đối nghịch với sư phụ nhà mình, mỗi khi Tô Thắng muốn phạt y, y luôn bưng cái mông mình nhảy đồng đồng, cái miệng oa oa la làng: “Tô lão đại, tiểu nhân sai rồi, ngài tha tiểu nhân lần này đi, lần sau không dám nữa đâu Tô lão đại!” Thật không

ngờ, hết lần sau này lại đến lần sau khác, nhiều cái lần sau không kể xiết.

Tô Việt Trạch cười híp mắt quay đầu Tô Thần Dật lại dịu dàng hỏi: “Tiểu Dật no rồi à?”

Đưa tay vỗ rớt tay của Tô Việt Trạch, Tô Thần Dật quay đầu nhìn Tô Thắng: “Tô lão đại, thực ra con...”

Cố Tấn Dương nặng nề hừ một tiếng, trừng mắt cảnh cáo với Tô Thần Dật, sau đó nghiêng đầu nhìn Tô Thắng cau mày nói: “A Thắng, dạ dày anh hơi khó chịu, chúng ta về khách sạn trước đi.”

Tô Thắng gật đầu: “Được.”

Sau khi thấy vậy, Tô Thần nghiêng răng kèn kẹt, Cố, Tấn, Dương! Mẹ nó ông còn dám giả vờ!

Đỡ Cố Tấn Dương đứng dậy, khi đi đến bên cạnh Tô Thần Dật, Tô Thắng vỗ nhẹ vai Tô Thần Dật hai cái: “Ăn nhiều một chút.”

Tô Việt Trạch nhú mày kéo Tô Thần Dật vào lòng mình: “Cảm ơn chú Tô quan tâm, tôi sẽ chăm sóc tốt cho Tiểu Dật.” Tô Việt Trạch dùng sức nhấn mạnh chữ “chú Tô”, còn không quên trừng mắt với Cố Tấn Dương, quản tốt người của ông đi!

Cố Tấn Dương hừ một tiếng bỏ lơ Tô Việt Trạch, để Tô Thắng đỡ ra ngoài: “Tiểu Kiệt, chút nữa một mình đến phòng chú.”

Hiểu rõ ý của chú hai nhà mình, Cố Thiệu Kiệt thở dài một hơi, nếu Cố Tấn Dương nói như vậy, ông sẽ không trốn nữa. Đến khi cửa căn phòng được đóng lại, bấy giờ Cố Thiệu Kiệt mới nhìn Tô Việt Trạch: “Nói chuyện?”

Tô Thần Dật cười cười đứng lên: “Em no rồi, hai anh nói chuyện đi, em về khách sạn trước.” Lúc bọn họ trên đường đi đến nhà hàng, y biết được Tô Thắng và Cố Tấn Dương trùng hợp ở cùng một khách sạn với họ, nếu vừa rồi Tô Thắng đã ra hiệu cho y, vậy y nhất định phải thừa dịp trở về chuẩn bị một chút, tiện thể hâm nóng tình cảm, nhất định phải cùng Tô Thắng nhận ra nhau!

“Không cần” Tô Việt Trạch kéo Tô Thần Dật ngồi xuống: “Lát nữa cùng đi.”

“...” Tôi không thích đi với anh được không? Tôi đang vội về nhận người quen được không?

“Đúng vậy Thần Dật, đợi lát nữa cùng đi, trùng hợp anh thuê phòng cùng khách sạn với em.”

Mẹ nó âm hồn bất tán! Tô Thần Dật hung dữ trừng mắt với Cố Thiệu Kiệt rồi hất mặt sang hướng khác.

Tô Việt Trạch cười cười vuốt lông Tô Thần Dật rồi nói với Cố Thiệu Kiệt: “Chúng ta là anh em nhiều năm nên cũng không vòng vo với cậu, Tiểu Dật đã đưa đồ cho cậu, sao cậu còn bám lấy nó không tha? Có thể nói tôi biết mục đích của cậu được không?”

“...” Khóe miệng Tô Thần Dật co rút, anh trai, anh không cảm thấy loại chuyện này nói riêng hai người thì thích hợp hơn à?

Cố Thiệu Kiệt khoanh tay chống lên mép bàn: “Việt Trạch, lẽ nào lúc trước tôi không nói cậu là tôi thích Thần Dật?”

Tô Thần Dật rung mình, suýt nữa tuột khỏi ghế, nhất định là phương thức ngồi xuống của y bị sai rồi!

Tô Việt Trạch nheo mắt lạnh lùng nói: “Thiệu Kiệt, cậu biết mình đang nói gì không?”

“Đương nhiên.” Cố Thiệu Kiệt mỉm cười gạt đầu: “Tôi nói tôi thích Thần Dật, muốn theo đuổi em ấy, đủ rõ ràng chưa?”

Tô Thần Dật gượng gạo cong môi: “Anh Thiệu, anh đang nói đùa à?”

“Sao lại nói đùa chứ?” Cố Thiệu Kiệt nghiêng đầu nhìn Tô Thần Dật: “Anh rất nghiêm túc, trước kia Thần Dật theo đuổi anh, anh không có cảm giác gì, nhưng sau khi em mất trí nhớ, em không còn theo đuổi anh nữa, anh cảm thấy vô cùng hụt hẫng, cảm giác như thiếu điều gì đó. Xem như chuyện anh bám theo em muốn thứ gì đó cũng chỉ là muốn tiếp cận em mà thôi, đoạn video kia đối với anh mà nói cũng cần anh rảnh rỗi tìm em. Thực ra anh cũng suy nghĩ thật lâu, tại sao mình luôn phải kiểm soát gặp em, sau này nghĩ lại, anh thấy, có lẽ anh thích em rồi. Thần Dật, em đừng vì đoạn video kia mà nghĩ anh tàn nhẫn, thực ra anh làm vậy cũng là do bất đắc dĩ, anh...”

“Được rồi!” Tô Việt Trạch vỗ bàn giận dữ nói: “Cố Thiệu Kiệt, nếu còn muốn làm anh em thì cậu nên nói thật đi!”

Cố Thiệu Kiệt ngăn người lập tức nhìn thẳng Tô Việt Trạch đáp: “Việt Trạch, tôi biết mình nói như thế cậu sẽ không tin, nhưng tôi vẫn luôn nói thật. Chúng ta là anh em đã hơn chục năm nay, cậu cũng là anh trai của Thần Dật, tôi mong cậu không nên ngăn cản tôi.”

Tô Thần Dật run rẩy đứng dậy: “Anh, em choáng đầu, em muốn về ngủ.”

Đến bây giờ Tô Thần Dật mới biết cái gì chân chính gọi là sét đánh ngang tai, Cố Thiệu Kiệt thích y? Có cho tiền y cũng không tin, chắc chắn là Cố Thiệu Kiệt phát hiện đoạn video kia không phải là thứ gã muốn, tưởng mình bịp bợm nên mới dùng chiêu thức này để chơi y, Nếu như là Tô Thần Dật trước kia, chắc nhóc kia đã đồng ý lập tức, còn vui vẻ trả lại thứ kia cho Cố Thiệu Kiệt.

Thế nhưng y không phải Tô Thần Dật chính bản, y cũng không biết thứ Cố Thiệu Kiệt muốn rốt cuộc là

gì, trước kia y nghĩ đó USB, nhưng thứ bên trong y không xem được, nên cũng không biết rốt cuộc có phải hay không. Nếu như không phải, làm không tốt sẽ chọc giận Cố Thiệu Kiệt, đến lúc đó mới thật sự “cái được” bù không lại “cái mất”. Xem ra, sau khi trở về y phải thương lượng với Tô Việt Trạch nhờ người của hắn phá khóa cái usb, nếu như trong đó có thứ Cố Thiệu Kiệt muốn, thì trả cho gã là xong, y cũng không chịu đựng nổi bị tên mặt mo này dẫn dắt.

Cố Thiệu Kiệt bước mấy bước, đến bên người Tô Thần Dật, vẻ mặt lo lắng: “Thần Dật đau rồi phải không? Để anh dẫn em đi bác sĩ nhé.”

Tô Việt Trạch lạnh lùng lườm Cố Thiệu Kiệt, kéo Tô Thần Dật vào lòng mình: “Anh mang em về nghỉ ngơi.”

“Dạ” Tô Thần Dật run rẩy cả người đi theo Tô Việt Trạch tiến về phía cửa.

“Thần Dật.”

Tô Việt Trạch lạnh lùng nhìn Cố Thiệu Kiệt rồi kéo cửa: “Cố Thiệu Kiệt, tôi mặc kệ cậu là thật tâm hay đùa cợt, tốt nhất là cậu nên dẹp ý nghĩ này đi, tôi sẽ không đồng ý!” Nói xong cũng không đoái hoài gì đến Cố Thiệu Kiệt mà trực tiếp dẫn Tô Thần Dật rời khỏi phòng.

Cố Thiệu Kiệt khẽ cười vỗ trán: “Nếu cậu không che chở nó đến vậy, tôi cần gì phải làm như vậy? Haizz...”

55. Chương 55

Trở về khách sạn, Tô Thần Dật cũng không thèm thay quần áo mà bò thẳng lên giường, y còn chưa khôi phục tinh thần sau đả kích vừa rồi. Không, nên nói là, từ sau đoạn tỏ tình khiến y nổi da gà của Cố Thiệu Kiệt, y còn chưa tỉnh táo lại. Y biết Cố Thiệu Kiệt có rất nhiều cách để thu thập y, nhưng lại không ngờ, không thể không nói, một chiêu này của Cố Thiệu Kiệt quả thực quá thâm độc! Trực tiếp đâm y trào máu họng!

Tô Việt Trạch ngồi bên giường vuốt đầu Tô Thần Dật, cả buổi trời không thấy Tô Thần Dật động đậy, hắn mới chần chừ hỏi: “Tiểu Dật, em...có phải còn thích cậu ta không?”

Tô Thần Dật ai oán nhìn Tô Việt Trạch: “Anh, anh chê em chịu không đủ kích thích hả?”

Ánh mắt Tô Việt Trạch thâm trầm: “Tiểu Dật, nếu như em còn thích cậu ta, anh...”

“Được rồi!” Tô Thần Dật giận dữ xốc chăn lên: “Ai mà thích tên mặt mo đó chứ khốn! Em tránh còn không kịp đây! Anh đừng có hỏi mãi cái vấn đề nhảm chán này được không! Anh có hỏi nghìn lần nữa em cũng không thích gã ta! Tuyệt, đối, không, thích!”

“Được rồi, được rồi.” Tô Việt Trạch rất tần trách mà lập tức vuốt lông: “Không thích thì không thích, sau này anh không hỏi nữa.”

Tô Thần Dật hừ một tiếng chỉ mũi Tô Việt Trạch nói: “Không phải anh nói sẽ không để anh ta tìm ra chúng ta sao! Bữa nay chỉ mới là ngày đầu tiên đó khôn! Làm sao anh ta lại tới đây?”

“Tiểu Dật, nếu như anh không nhầm, chắc cậu ta đến đây để tìm chú hai của cậu ấy.” Tô Việt Trạch bắt đầu nhún vai.

Tô Thần Dật thâm trầm nhìn Tô Việt Trạch: “Nói cách khác, là số em xui xẻo nên nằm cũng dính đạn?”

Tô Việt Trạch bật cười xoa xoa đầu Tô Thần Dật: “Đừng sợ, anh sẽ bảo vệ em. Còn muốn đi phở đồ cổ không?”

“Không đi.” Tô Thần Dật nằm ườn trên giường mà cảm râm: “Hôm nay không đi đâu cả, hết hứng rồi.”

“Được rồi.” Kéo chăn lên khoác lên lên Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch hỏi: “Có muốn ngủ một lát không?”

“Không muốn.” Tô Thần Dật khoát khoát tay: “Mặc xác em đi.”

“Được rồi, anh tắm trước đây.”

“Đi đi đi đi.”

Tô Việt Trạch cười nhẹ một tiếng rồi xoay người đi đến phòng tắm.

Chờ cho đến khi phòng tắm đóng cửa, Tô Thần Dật lấy điện thoại di động ra nhìn giờ rồi sau đó ôm chăn lăn qua lăn lại trên giường. Bây giờ chỉ cách thời gian Tô Thắng ám chỉ một xú, y trước tiên phải kiểm cách ăn nói, chút nữa mượn cớ đẩy Tô Việt Trạch đi, sau đó mới có thể nhân cơ hội chạy ra ngoài tìm Tô Thắng.

Vừa nghĩ đến không bao lâu nữa mình và sư phụ có thể nhận ra nhau, Tô Thần Dật càng lăn càng thấy sướng, ngay cả khi Tô Việt Trạch tắm xong đứng sau y lúc nào y cũng không biết.

“Tiểu Dật đang cuộn tròn đấy à?”

Tô Thần Dật khinh bỉ liếc nhìn Tô Việt Trạch: “Anh thì biết cái gì, em là đang chuẩn bị đi ngủ.”

Ngồi xuống bên giường, Tô Việt Trạch đưa tay vuốt gọn tóc Tô Thần Dật: “Vậy công tác chuẩn bị ra sao

rồi?”

“Còn xiu nữa.” Tô Thần Dật hai mắt long lanh đầy nước, vươn móng vuốt kéo vạt áo Tô Việt Trạch: “Anh, em muốn ăn trái cây.”

“Anh đi mua?”

Tô Thần Dật hai mắt long lanh gật đầu: “Dạ!”

Cúi người hôn nhẹ lên trán Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch cười bảo: “Chờ anh, đừng chạy lung tung đó.”

“Dạ!” Tô Thần Dật nghe lời, vuốt trán một cái rồi bày ra vẻ mặt chờ đợi mà nhìn Tô Việt Trạch.

Tô Việt Trạch bật cười lắc đầu rồi thay đồ đi xoay người đi ra khỏi phòng.

Chờ cho tiếng bước chân xa dần, Tô Thần Dật nằm ườn trên giường một lát, ước chừng Tô Việt Trạch đã bước vào thang máy rồi thì liền phi cái “oạch” xuống giường vội vã chạy tới cửa, cẩn thận hé hé cửa, sau khi không nhìn thấy bóng dáng Tô Việt Trạch, Tô Thần Dật mới gỡ thẻ khóa phòng ra rồi đóng cửa lại, chạy về phía thang máy.

Sư phụ đại nhân, học trò yêu dấu nhất của thầy tới đây!

Nhìn chữ số không ngừng biến đổi trong thang máy, Tô Thần Dật bắt đầu khẩn trương mà vận vẹo ngón tay, y không sợ sư phụ nhà không tin chuyện mình sống lại, mà chỉ sợ sau khi biết được, Tô Thắng sẽ tức giận mà trực tiếp quăng y ra khỏi cửa sổ. Cái gì gọi là “Chưa đến cổng chợ đã rơi hết tiền”, y chính là điển hình đó! Lần đầu tiên ra tay đã bị Tô Việt Trạch bắt được rồi tống vào trại giam, cuối cùng còn mất mặt mà bị xe tải đâm phải, nếu như y không được sống lại, chắc sư phụ của y sẽ tức đến mức đến quật mộ y lên mà đánh vài roi cũng không chừng.

Nhưng mà, sợ thì sợ, ý chí muốn cùng sư phụ nhận ra nhau của Tô Thần Dật vẫn vững như kiềng ba chân không hề lung lay. Chuyện trước kia phần lớn là do lỗi của y, sư phụ có phạt thì y cũng chịu.

“Tinh!” một tiếng, thang máy đến tầng chỉ định. Đi ra khỏi thang máy, Tô Thần Dật bắt đầu men theo số phòng mà tìm chỗ ngụ của Tô Thắng. Khi thấy đến số “1211” Tô Thần Dật liền hưng phấn vỗ đùi, mẹ nó chính là chỗ này!

Nhưng mà Tô Thần Dật cũng không vội lập tức gõ cửa, đầu tiên y nhìn xung quanh một lát, sau khi xác định không có gì bất thường, mới ấn chuông cửa. Sau hai đợt chuông, cửa phòng chậm rãi mở ra, mà người đứng sau cầm nắm cửa không ai khác chính là Tô Thắng.

Để Tô Thần Dật tiến vào phòng, Tô Thắng hỏi: “Có ai đi theo không?”

“Tuyệt đối không, chú cứ yên tâm.”

Đưa ly nước cho Tô Thần Dật, thấy y tựa hồ như đang muốn tìm kiếm thứ gì đó, Tô Thắng liền trấn an cười cười: “Tần Dương bị ta xúi ra ngoài rồi, ở đây chỉ có ta với cậu, cậu không cần lo lắng.”

Tô Thần Dật kích động nhận lấy ly nước, mười năm gần đây nhất, nay là lần đầu tiên Tô Thắng chủ động rót nước cho y, làm sao y không kích động cho được?

“Nếu như không thích nước lọc, ta có thể lấy nước trái cây cho cậu.”

“Không, con rất thích!” Nói xong, giống như sợ Tô Thắng cướp cái ly của mình, y lập tức uống cạn một hơi nước trong ly, xong rồi còn không quên liếm môi, nước sư phụ đại nhân tự tay rót quả nhiên khác thường! Còn có vị ngọt!

Em trai, đây chẳng qua là nước bạc hà bình thường thôi mà?

Nhận lấy cái ly rỗng trên tay Tô Thần Dật đặt lên bàn, dù bận bịu nhưng Tô Thắng vẫn ung dung ngồi đối diện với Tô Thần Dật, thản nhiên hỏi: “Sao cậu biết Tiểu Thần?”

“Hà?” Tô Thần Dật tròn to mắt nhìn Tô Thắng, chẳng lẽ là phương thức ám chỉ của mình sai, khiến cho sư phụ nhà mình hiểu lầm?

Tô Thắng vắt chéo hai chân, khoác tay lên thành ghế sofa bên cạnh, trong tay vẫn còn cầm cái tẩu ngọc. Chỉ là, nhìn trình độ gìn giữ của cái tẩu là biết chủ nhân của cái tẩu này không thường xuyên sử dụng nó.

“Nói thì nói vậy, tiểu Thần nói cho cậu biết sở thích của ta vậy thì nó cũng nói cho cậu không ít chuyện, có thể nói cho ta một ít tình hình hiện tại của nó được không?”

Thầy à, con có thể nói rằng đệ tử của ngài đã hóa thành cám rồi, ngồi trước mặt ngài mới là đệ tử chân chính đã thay đổi thân thể của ngài sao?

“Tô lão đại, con...con...” Tô Thần Dật ú ớ cả buổi không nói ra được câu nào. Lúc đầu Tô Thắng ám chỉ với y, y cứ ngỡ Tô Thắng đã nghĩ ra điều gì, không ngờ Tô Thắng lại cho rằng người xa lạ trong mắt hắn có quen biết với đệ tử ruột của ông, thậm chí còn cho rằng quan hệ bọn họ tốt tới nỗi mình phải kể hết mọi chuyện.

Nhưng mà phản ứng này của Tô Thắng quả thật cũng rất bình thường, sẽ không có ai thẳng thừng nghĩ rằng đệ tử nhà mình đã đổi xác. Nhưng mà, Tô Thắng hỏi vậy làm sao y không biết trả lời làm sao cho phải, chẳng lẽ phải kể lại mọi chuyện từ lúc bị ông đá xuống núi?

Tô Thắng thở dài rồi nói: “Trước kia ta không để ý đến nguyện vọng của nó mà đuổi nó ra ngoài, thấp chí

còn mất tin tức của nó đến bây giờ, ta nghĩ, Tiểu Thần trốn ta như vậy chắc là hận chuyện ta đuổi nó ra ngoài lắm. Nhưng mà, dù sao nó cũng đã trưởng thành, thứ ta nên dạy cũng đã dạy, nếu như không cho nó đi tiếp xúc với thế giới bên ngoài, sau này lỡ như ta không còn ở bên cạnh nó, thì nó biết phải làm sao?”

“Tô lão đại, thực ra...”

Tô Thắng khoát khoát tay tiếp tục nói: “Nếu Tiểu Thần bằng lòng nói những chuyện đó với cậu, chắc nó coi cậu là bạn tận đáy lòng. Các cậu rất có duyên, không những trùng tên trùng họ mà còn là bạn tốt, ta cũng rất vui vẻ khi nó có được một người bạn như cậu. Nhưng, ta cũng không muốn ép cậu cái gì, chỉ cậu nói cho ta cuộc sống qua ngày của nó ổn hay không là được rồi.”

“Tô lão đại, thực ra con chính là...”

Tiếng chuông “Leng keng” vang lên ngắt lời Tô Thần Dật đang muốn nói, loại tình thế tiến thoái lưỡng nan này khiến cho mặt Tô Thần Dật đen hơn phân nửa, mẹ nó chẳng nào lại chọn đúng thời điểm thế hả khốn nạn!

Tô Thắng nhú mày đứng dậy đi về phía cửa phòng: “Cậu chờ chút, ta xem thử là ai.”

Sau khi nhìn thấy người ngoài cửa xuyên qua ô mắt mèo, Tô Thắng nuối tiếc vẫy vẫy tay với Tô Thần Dật: “Xem ra chúng ta phải tìm lúc khác nói chuyện rồi.”

Tô Thần Dật lập tức đi đến bên cạnh Tô Thắng: “Lẽ nào là tên thối..ờm, chú Cố quay về?”

Ngoài cửa, ngoài Cố Tấn Dương ra, còn có Cố Thiệu Kiệt với Tô Việt Trạch. Nhìn ba người ngắt ngang chuyện tốt của mình, Tô Thần Dật co giắt khóe miệng lặng lẽ rũ mắt, xin cho phép em chửi thề một câu-biến mẹ nó đi cái đám ôn thần!

Cửa phòng miễn cưỡng được mở ra, Cố Tấn Dương bước vào phòng trước rồi đứng bên cạnh Tô Thắng, mặt bí xị trừng mắt Tô Thần Dật: “Thằng nhóc mi lá gan to thật đó!”

Tô Thần Dật khinh khỉnh hừ một tiếng hất mặt sang chỗ khác, tốt nhất là ông đừng để tôi với sư phụ nhận ra nhau!

Còn Tô Việt Trạch thì kéo Tô Thần Dật vào lòng, nhìn từ trên xuống dưới một lượt, sau khi xác định Tô Thần Dật có gì bất thường mới cau mày hỏi: “Không phải bảo ngoan ngoãn ở trong phòng sao? Chạy ra đây làm gì?”

Tôi còn muốn hỏi anh đấy! Không phải nói đi mua trái cây cho tôi sao? Sao lại nhanh chóng phát hiện ra tôi không có mặt như vậy? Anh trễ mấy phút thì sẽ rớt mất thịt à? Hả? Rớt mất hả? Tôi muốn nhận mặt sư phụ a khốn nạn!

Tô Thắng bình tĩnh liếc Cố Tấn Dương rồi nhìn Tô Việt Trạch: “Ta với Tiểu Thần rất có duyên, cho nên ta gọi nó đến nói chuyện phiếm, hy vọng cậu đừng để ý.”

“Thím hai, con nghĩ Việt Trạch không để ý đâu, đúng không Việt Trạch?”

Khóe miệng Tô Thắng giật một cái, lạnh lùng đáp: “Tiểu Kiệt, ta nói rồi, con có thể đổi xưng hô khác.”

“Con thấy xưng hô này khá là thân mật.” Nói xong Cố Thiệu Kiệt còn ra vẻ gật gù, ngay cả Cố Tấn Dương đứng bên cũng lộ vẻ mặt tán thành.

Thân mật con em anh! Tô Thần Dật không ngừng hít sâu, bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh, trước khi cùng sư phụ nhận ra nhau, nhất định không thể bại lộ.

“Thật sao?” Vẻ mặt Tô Thắng cười mà như không cười.

“Anh cũng thấy tiếng xưng của Tiểu Kiệt rất được!” Cố Tấn Dương nghiêm túc nói.

“A...” Đầu ngón tay Tô Thắng day nhẹ ấn đường, trầm giọng cười.

Tô Thần Dật rụt cổ, giờ y không dùng đầu ngón chân cũng biết sư phụ mình nhất định là đang tức giận! Mẹ nó dù sao y cũng ngu người bên cạnh Tô Thắng hai mươi năm, mỗi biểu cảm của Tô Thắng y đều biết rõ ràng!

Cố Thiệu Kiệt nhú nhú mày, tựa hồ không hiểu được ý tứ hiện giờ của Tô Thắng. Nhưng mà Cố Tấn Dương khá rõ tính nết của Tô Thắng, muốn đỡ lời chút ít, Cố Tấn Dương lập tức mở miệng: “A Thắng, anh...”

Tô Thắng đưa tay ra ý ngừng với Cố Tấn Dương sau đó đưa mắt nhìn Tô Thần Dật: “Tiểu Thần cứ trở về phòng với anh trai cậu trước đi, sau này chúng ta lại tán gẫu.”

Tô Thần Dật ngây ngốc nhìn Tô Thắng, sư phụ đại nhân, đệ tử có thể xin ở lại vậy xem được không?

“Quấy rầy rồi.” Tô Việt Trạch gật đầu với Tô Thắng và Cố Tấn Dương rồi dẫn Tô Thần Dật lách người ngang qua Cố Thiệu Kiệt đi ra khỏi phòng.

Mỗi bước đi Tô Thần Dật đều ngoái lại cẩn thận nhìn sư phụ nhà mình, thầy à, con thật sự không thể ở lại vậy xem sao? Dù là sà nhà cũng được! Lâu rồi đệ tử chưa thấy thầy thu thập người a~~~

Tô Việt Trạch buồn bực nép đầu Tô Thần Dật vào ngực mình rồi tiện tay đóng cửa lại, xem ra sau này hẳn phải trông kỹ Tô Thần Dật, nếu không phải hẳn quên mang ví tiền, chắc hẳn sẽ không biết Tô Thần Dật

thừa dịp chuồn đi, thật sự là...thiếu giáo dục!

Nương theo tiếng đóng cửa cùm cụp, đáy lòng Cố Tấn Dương hồi hộp đánh thót một cái, ngay tức khắc có cảm giác như trời muốn sập xuống.

Tô Thắng cầm cái tẩu trong tay để qua một bên, sau đó tóm chặt cổ áo người nào đó nhìn một lượt, híp mắt cười nói: “Tiếng xưng rất được? Hửm?”

Nhìn dáng vẻ sợ hãi của chú hai nhà mình, Cố Thiệu Kiệt co giật khóe miệng nhìn Tô Thắng: “Thím hai, trước khi ngài ra tay, chúng ta có thể bàn bạc ít giao dịch được không?”

56. Chương 56

Từ lúc ra khỏi gian phòng của Tô Thắng cho đến lúc về lại phòng của mình, Tô Việt Trạch không hé răng nửa chữ, chỉ chăm chú kéo Tô Thần Dật, còn Tô Thần Dật thì lại thương nhớ sự phụ của mình, vốn tưởng là có thể nhận ra nhau, ai dè bị mấy thằng cha này ngắt ngang chuyện tốt, chuyện này làm sao có thể không khiến y buồn bực cho được.

Chuyện về Cố Tấn Dương y có biết, khi Tô Thắng còn chưa rửa tay gác kiếm, Cố Tấn Dương đã theo đuổi sự phụ y. Khi đó Cố Tấn Dương còn chưa phải là gia chủ Cố gia, sau đó gia chủ Cố gia xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Cố Tấn Dương bấy giờ mới bị người trong tộc kéo về.

Lúc đó Tô Thần Dật chỉ biết là có một thằng cha nào đó đang đeo bám Tô Thắng, nhưng không biết người đó lại chính là gia chủ Cố gia bây giờ, chú hai của Cố Thiệu Kiệt, Cố Tấn Dương. Cho dù vậy, cha Cố Tấn Dương này y chỉ gặp được mấy lần, hơn nữa chỉ là trong lúc vô tình nhìn thấy, sau này y lớn lên, tần suất nhìn thấy Cố Tấn Dương bắt đầu tăng lên. Có điều y không có cảm tình với người này, không những giành lấy sự quan tâm của sự phụ y mà còn tỏ ra vẻ y là kỳ đà cản mũi, lúc trước y bị Tô Thắng đuổi ra ngoài cũng có không ít công lao của cha này.

Trước khi sống lại, Cố Tấn Dương làm y cực khổ, sau khi sống lại thì cháu hấn lại khiến y không thể vui vẻ nổi, mẹ nó có phải kiếp trước y kết oán với nhà họ Cố không, hai tên này cứ luân phiên đổi chỗ đến hành hạ y.

Hai mươi năm qua, Tô Thắng không chính thức nói cho Tô Thần Dật quan hệ của ông với Cố Tấn Dương, chỉ nói bọn họ là bạn cũ. Nếu không phải lần này sống lại gặp phải bọn họ, chắc Tô Thần Dật phải đợi thêm mấy năm nữa mới biết quan hệ của hai người. Có thể nói, lần sống lại này ban tặng cho y không ít kiến thức, nếu không y vẫn còn cho rằng bọn họ đơn thuần chỉ là bạn bè.

Tô Thần Dật phát hiện, sau khi y sống lại, tri thức của y không ngừng đổi mới. Đầu tiên là chuyện Kỳ Thương với Kỳ Viêm, bây giờ là chuyện Tô Thắng với Cố Tấn Dương. Lê nào sau khi y sống lại quan niệm tình ái của mọi người xung quanh đều thay đổi sao? Được rồi, chuyện này đánh liên quan gì tới chuyện y sống lại, nhưng mà, xung quanh đều nồng nặc không khí đục rữa là muốn nháo kiêu gì đây? Có thể cho y biết thế giới này còn có người nào thích nữ được không?

“Không phải bảo em ở trong phòng chờ anh sao? Mới quay lưng mà em đã chuồn ra ngoài?”

Thấy bộ dáng Tô Thần Dật thả hồn ngơ ngác, Tô Việt Trạch nhíu mày trầm giọng gọi: “Tiểu Dật!”

“Hả” Tô Thần Dật khó hiểu nhìn Tô Việt Trạch: “Gì vậy?”

Tô Việt Trạch hí mắt cười, véo má Tô Thần Dật: “Có thể cho anh biết tại sao em lại ở trong phòng của Tô Thắng không?”

“Anh sao lại gọi thẳng tên của thầy em...Anh sao lại gọi thẳng tên của chú Tô!” Tô Thần Dật tức giận nói: “Anh có chút tự giác của lứa nhỏ được không!”

“...” Em trai, ngay cả cha mình em còn dám chống đối mà còn nói mấy chữ “tự giác của lứa nhỏ” với anh sao? Tô Việt Trạch càng nhíu chặt mày: “Anh nhớ từ trước giờ em chưa gặp Tô Thắng.”

“Ai nói không có!” Tô Thần Dật lập tức phản bác: “Em từ...” Tô Thần Dật đột nhiên ngậm chặt miệng, mẹ nó suýt nữa nói lộ ra hết rồi!

“Từ cái gì? Hả” Tô Việt Trạch một tay chống cằm, dù bận tay nhưng vẫn ung dung nhìn Tô Thần Dật, một bộ dáng rửa tai lắng nghe.

Ông đây từ nhỏ đã thấy người ta được không? Số lần ông đây thấy người ta so với người ta đều nhiều hơn hết! Mím mím môi, Tô Thần Dật mạnh miệng đáp: “Em từ miệng không ít người nghe qua sự tích của ông, ông ấy là thần tượng của em!”

“Thần tượng của Tiểu Dật không phải là Cố Thiệu Kiệt sao? Không đúng, không phải Tiểu Dật bị mất trí nhớ à?”

“Sau khi mất trí nhớ em mới nghe đến, không được hả!”

Tô Việt Trạch gật gù: “Nếu như anh nhớ không lầm, hai mươi năm trước Tô Thắng đã thoái ẩn, khi đó Tiểu Dật còn chưa sinh ra, em nghe từ ông lão nào nói?”

Bị Tô Việt Trạch hỏi đến nghẹn, Tô Thần Dật nhất thời khóc không ra nước mắt, y rốt cuộc hiểu rõ, tại sao người ta lại bảo là “càng bịa càng rồi”. Mẹ nó, đây là từ thực tiễn rút ra chân lý có phải không!

Tô Việt Trạch đưa tay sờ đầu Tô Thần Dật cười đến dịu dàng: “Nào, nói anh nghe đi.”

Mẹ nó anh muốn nói kiểu nào? Nói với anh thực ra tôi sống lại, quen biết Tô Thắng là do ông ta nuôi tôi hai mươi năm nay sao? Nếu như nói ra rồi ông đây còn có đường sống à?

Gạt tay Tô Việt Trạch, Tô Thần Dật cười toe: “Không phải anh đi mua trái cây cho em sao? Trái cây đâu?”

Tô Việt Trạch cong ngón tay, vô thức gãi gãi lòng bàn tay của Tô Thần Dật: “Xuống lầu mới biết quen mang ví tiền, lúc về phòng thì không thấy người nào đó đáng lẽ ra nên ở trên giường, anh còn tưởng là bị ai đó không có mắt bắt đi rồi, rốt cuộc đi hỏi thăm người quản lý khách sạn mới biết người nào đó đã lên vào phòng Tô Thắng.”

“Ha ha” Tô Thần Dật cười gượng, “Thì ra anh ở bên ngoài sắp xếp người quản lý a.”

“Đương nhiên,” Tô Việt Trạch nhẹ nhàng nắm ngón tay Tô Thần Dật hờ hững đáp, “Tiểu Dật lên vào phòng Tô Thắng làm gì?”

“...” Mẹ nó chứ, sao lại vòng về chuyện này? Bĩu môi, Tô Thần Dật nói: “Không phải em đã nói ông ấy là thần tượng của em rồi sao? Em muốn nói mấy câu với thần tượng không được à? Hơn nữa, sao anh có thể gọi thẳng tên thần tượng của em như vậy! Dù sao người ta cũng lớn hơn anh một lứa!”

“Tiểu Dật vì một người ngoài mà giáo huấn anh như vậy, anh rất đau lòng đó.”

Anh mới là người ngoài! Cả nhà anh mới là người ngoài! Tô Thần Dật trừng mắt với Tô Việt Trạch nói: “Em nói thật đó!”

“Được rồi, là thật, vậy sao Tiểu Dật lại tự dưng đến phòng của chú Tô, nói với anh được không?”

“Em nói rồi, đến xem thần tượng! Rốt cuộc anh muốn em nói thế nào?”

“Được được được, xem thần tượng.” Tô Việt Trạch vỗ nhẹ lưng Tô Thần Dật dịu dàng nói, “Anh cũng không có ý gì khác, anh chỉ muốn nói, sau này khi đi ra ngoài nhớ nói anh một tiếng, anh về không thấy em sẽ rất lo lắng, anh không hy vọng em gặp lại chuyện tối hôm đó, hiểu không?”

Cũng do không thể để anh biết nên tôi mới đá đít anh ra ngoài! Được rồi, chuyện này là mình đuối lý. Tô Thần Dật gật đầu rầu rĩ đáp: “Biết rồi.”

Còn tưởng Tô Thần Dật sẽ tiếp tục xù lông, Tô Việt Trạch kinh ngạc nhú mày, được rồi, từ sau lúc hai người ngã bài, hẳn liền nhận thấy Tô Thần Dật thực ra thích mềm không thích cứng. Nếu như nói chuyện cùng y với cái giọng chất vấn, không hỏi nhiều y cũng có thể lập tức xù lông, nếu như nói nhỏ nhẹ với y, y tuyệt đối còn ngoan ngoãn hơn cừu con.

Tô Việt Trạch vui vẻ xoa đầu Tô Thần Dật cười bảo: “Lúc này mới ngoan.”

Tô Thần Dật không ngừng hướng lên trời trợn trắng mắt, đối với động tác vò đầu này y không thể nào

chống lại được. OK, anh thích vò đầu thì cứ vò, tôi cũng chả thèm tính toán với anh, chỉ cần anh đừng mãi xoắn xít vấn đề kia là được rồi.

Thả tay xuống, Tô Việt Trạch tiếp tục mân mê tay Tô Thần Dật, ung dung nói: “Anh không phản đối em đi lại với chú Tô, nhưng anh hy vọng em có thể rõ ràng, quan hệ của chú Tô với chú Cố không bình thường, mà chú Cố lại là chú hai của Cố Thiệu Kiệt, nếu như em không muốn Cố Thiệu Kiệt vẫn bám lấy em, tốt nhất là hạn chế qua lại với chú Tô.”

Tô Thần Dật híp mắt: “Sao em không nghĩ tới chuyện này nhỉ?” Nếu như y nhận quen với Tô Thắng được, y nhất định phải nói cho Tô Thắng biết chuyện mình bị Cố Thiệu Kiệt bám đuôi, không nói cũng biết Tô Thắng chắc chắn sẽ bênh vực mình, nếu như ông biết, nhất định sẽ tìm đến Cố Tấn Dương phàn nàn đầu tiên, sau đó Cố Tấn Dương sẽ tìm đến Cố Thiệu Kiệt, đến lúc đó...

Tô Thần Dật ghé sát vào Tô Việt Trạch nói với vẻ mặt thần bí: “Anh, anh nghĩ Cố Thiệu Kiệt có nghe lời chú hai của anh ta không?”

“Nếu như chú Cố có thể thu xếp hết mớ bòng bong kia, anh nghĩ chắc chắc Thiệu Kiệt sẽ nghe mọi điều chú hai của cậu ta nói.”

“Cái mớ bòng bong gì?” Tô Thần Dật khó hiểu nhìn Tô Việt Trạch.

“Muốn biết?”

“Ừ!” Tô Thần Dật gật mạnh đầu.

Tô Việt Trạch chỉ vào gò má mình, cười híp mắt: “Hôn một cái rồi anh nói em biết.”

“...” Cẩn được không? Trùng mắt với Tô Việt Trạch, Tô Thần Dật nghiêng răng đáp: “Chúng ta là anh em!” Cái bộ dạng ve vãn này của anh là muốn gì hả!?

“Chuyện này không cần em nhắc.”

Tô Thần Dật mỉm cười nắn nắn da mặt của Tô Việt Trạch: “Cho nên anh giữ lại chiêu này mà dùng với mấy cô bồ của anh đi, anh trai yêu dấu!”

“Cô bồ?” Tô Việt Trạch lặng lẽ ảo tưởng ra cảnh tượng một ngày nào đó mình chỉ tay vào gò má rồi nói câu kia với cô gái nào đó, rồi lại ảo tưởng ra cảnh tượng một cô gái/chàng trai nào đó làm động tác này với Tô Thần Dật, mặt mày lập tức trở nên khó coi, hấn nhú mày: “Không được tùy tiện hôn người khác.”

“Hả?”

“Không có gì.” Tô Việt Trạch miễn cưỡng rặn ra một nụ cười: “Lời nói của chú Cố trong gia tộc rất có trọng lượng, dù sao ông cũng là chủ gia tộc, Cố gia bề thế to lớn, sao có thể cho phép gia chủ ăn ở với một người đàn ông? Nhưng mà, chuyện của chú Cố với chú Tô, người ngoài vốn không rõ ràng, hơn nữa chú Cố si tình, ông tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện oan ức hoặc phản bội người mình yêu, cho nên khi Thiệu Kiệt có thể một mình gánh vác công việc, chú Cố liền đem mọi chuyện trong nhà ném hết cho Thiệu Kiệt, những người kia không quấy rầy chú Cố được liền đi quấy rầy Thiệu Kiệt.”

Tô Thần Dật bĩu môi: “Em đương nhiên biết ông ấy si tình cỡ nào.”

“Những việc này anh chỉ nghe Thiệu Kiệt nói, nhưng mà, gia nghiệp lớn như vậy, chú Cố vẫn bỏ mặc, có thể thấy chú ấy vô cùng chuyên tâm với chú Tô.”

Được rồi, cách dùng Cố Tấn Dương kiềm chế Cố Thiệu Kiệt chắc không được, y không muốn vì chuyện này mà hy sinh hạnh phúc của sư phụ mình. Mẹ nó, muốn thoát khỏi Cố Thiệu Kiệt so với đi thỉnh kinh còn khó hơn!

“Tiểu Dật, chẳng lẽ em đi tìm chú Tô là muốn thông qua ông ấy nhờ chú Cố kiềm chế Thiệu Kiệt?”

Anh trai, em có nên nói sức ảo tưởng của anh quá mạnh mẽ? Cảm tạ anh đã động não dùm em một cái có thật là hay!

Tô Việt Trạch vỗ vai động viên Tô Thần Dật: “Đừng sợ, có anh ở đây, Thiệu Kiệt sẽ không làm vậy với em.”

Tô Thần Dật lặng lẽ mở to mắt nhìn nhìn bó hoa hồng đỏ au trước mặt rồi lại ngẩng đầu nhìn Cố-Thiệu-Kiệt-với-vết-máu-bầm-nơi-khóe-miệng đang đứng đối diện, rồi sau đó quay đầu lại nhìn Tô-Việt-Trạch-về-mặt-đang-âm-trầm. Anh hai, đây là cái anh bảo “sẽ không làm vậy” à?

Mới hôm qua, y còn cùng Tô Việt Trạch nói chuyện cả buổi trưa trong phòng, Tô Việt Trạch luôn bảo đảm với y là sẽ không để cho Cố Thiệu Kiệt trở lại gần vật y, cả buổi tối Cố Thiệu Kiệt thật sự cũng chưa từng xuất hiện. Vốn tưởng Tô Việt Trạch đã thỏa thuận với Cố Thiệu Kiệt, ai dè mới sáng sớm, vừa mở cửa phòng liền nhìn thấy một bó hồng to chói mắt, Tô Thần Dật lập tức buồn bực. Anh trai, anh tưởng mình đang diễn phim thần tượng à?

Cố Thiệu Kiệt cong môi, cười đến dịu dàng: “Thần Dật, thích không?”

57. Chương 57

Tô Thần Dật co giật khóe miệng mà nhìn một bộ phim máu chó giờ vàng đang diễn ra trước mắt mình – người đàn ông nào đó ôm một bó hồng đỏ rực tặng cho “người mình yêu” mà anh trai của “người yêu” thì mặt mày tối sầm xách người đàn ông đó vào phòng tắm một trận dấm man. À không, nên nói là người đàn ông nào đó đang cùng người anh trai trình diễn một trận chiến rúng động tâm tư, để là “người yêu” kia đứng bên cửa bảo vệ một đóa hồng tàn khuyết.

Nếu như đổi “người yêu” thành phụ nữ, thì chắc hẳn giờ này là cảnh hân-yêu-nàng, nàng-không-yêu-hắn, anh-nàng-nổi-giận cùng hắn xông lên tranh giành nàng trong phim tình cảm sến súa.

Đầu đầy hắc tuyến, Tô Thần Dật đá bay bó hồng bên chân, đi tới trước ghế mà ngồi xuống, một tay chống cằm nhìn cảnh cận chiến người thật việc thật đang diễn ra trong phòng. Đây là lần thứ hai y nhìn thấy Tô Việt Trạch đánh nhau với Cố Thiệu Kiệt, mà hai lần đều là bởi vì y, không biết y nên cảm thấy vinh hạnh hay bất đắc dĩ đây.

Thực ra, y cũng đánh hiểu nổi tại sao hai người đó lại đánh nhau. Sau khi Cố Thiệu Kiệt hỏi xong câu kia, Tô Việt Trạch không nói năng gì mà xách Cố Thiệu Kiệt vào phòng rồi đóng sập cửa trực tiếp đấu võ, ngay cả cơ hội trì hoãn cũng không cho Cố Thiệu Kiệt.

Nghiêng người né đòn tấn công của Tô Việt Trạch, Cố Thiệu Kiệt vẻ mặt khó xử nói: “Việt Trạch, trừ khi cậu đánh chết tôi, nếu không đừng hòng cản tôi theo đuổi Tô Thần Dật.”

“Nằm mơ!” Tô Việt Trạch lạnh lùng đáp lại: “Tôi nói rồi, để tôi nghe thấy lời tương tự, tôi nhất định ra tay đánh cậu, nếu như cậu không muốn ngay cả anh em cũng không thể làm, thì tốt nhất nên dứt ý đồ kia đi!”

Khá lắm! Tô Thần Dật tán thưởng trong lòng, anh trai, nhất định phải đánh cho tên mặt mo này tỉnh người! Đừng có thể hiện táo bạo quá mà mất sức nha!

“Tôi nói rồi, tôi thật lòng thích Thần Dật mới theo đuổi em ấy, chúng ta làm anh em nhiều năm như vậy, nhân phẩm tôi thế nào cậu rất rõ, lẽ nào cậu không cho rằng giao Thần Dật giao cho tôi sao sẽ yên tâm hơn là cho người khác?”

Tô Việt Trạch lạnh mặt đập một đập về phía Cố Thiệu Kiệt: “Tự tôi sẽ chăm sóc Tiểu Dật, không cần cậu bận tâm.”

Đưa tay đỡ đòn tấn công của Tô Việt Trạch, Cố Thiệu Kiệt cau mày nói: “Cậu chỉ là anh trai em ấy, sau này cậu sẽ có gia đình của riêng mình, chẳng lẽ cậu có thể chăm sóc em ấy cả đời?”

“Đó là chuyện của tôi, không liên quan gì đến cậu. Mặc kệ đối với Tiểu Dật là thật lòng hay có mục đích khác, tôi vẫn hy vọng cậu có thể rõ ràng, Cố gia sẽ không thể để cho người nổi nghiệp tương lai của bọn họ nổi gót chú Cố!”

Cố Thiệu Kiệt vô tư cười cười: “Chờ chú hai thu xếp xong đám người kia, những chuyện đó không thành vấn đề.”

Ngừng tay, Tô Việt Trạch lạnh lùng nhìn Cố Thiệu Kiệt, “Vậy thì chờ chú hai của cậu thu xếp xong người trong nhà rồi cậu hãy cân nhắc lại chuyện này!”

“Này cũng thật đúng dịp.” Cố Thiệu Kiệt khoanh tay vẻ nhàn nhã nhìn Tô Việt Trạch: “Chú hai đang trên đường trở về, trong tháng là giải quyết xong đám người kia.”

Tô Thần Dật bật dậy vội chạy đến ngược mặt Cố Thiệu Kiệt hỏi: “Vậy sư... Tô lão đại của tôi cũng đi theo rồi sao?”

“Đương nhiên.” Cố Thiệu Kiệt nhìn Tô Thần Dật với vẻ mặt thâm tình: “Cho nên Thần Dật, người nhà anh em không cần lo lắng, có anh đây, bọn họ không ai dám động vào em.”

“...” Bỏ đây đánh thề nào tiến xa với anh được không? Bỏ đây đánh có ý nghĩ cùng anh phát triển thêm một bậc được không? Có thể tự mình thấu hiểu được không hả? Tô Thần Dật nghiêng đầu sang hướng khác: “Bố mẹ em sẽ không đồng ý, anh dập tắt hy vọng đi.”

“Thần Dật.” Cố Thiệu Kiệt lập tức nắm bả vai Tô Thần Dật, dịu dàng nói: “Chuyện bác trai bác gái em không cần lo lắng, anh sẽ nói chuyện với bọn họ, cho nên Thần Dật, cho anh một cơ hội được không? Trước kia là anh mờ mắt mới không quý trọng em, nhưng bây giờ anh đã thật sự thông suốt, xin em...”

Hất rút tay Cố Thiệu Kiệt, Tô Thần Dật vỗ vai Tô Việt Trạch: “Anh trai, cố lên, tốt nhất là để anh ta phải mang khăn trùm đầu ra ngoài, em chờ anh ở phòng ăn.”

Tô Việt Trạch cương chiều xoa đầu Tô Thần Dật: “Ngoan, ở cửa chờ anh, nhanh thôi.”

“Được!” Tô Thần Dật gật gù đi ra khỏi phòng và đóng cửa lại.

Sau khi cửa phòng đã đóng lại, bấy giờ Tô Việt Trạch mới nhìn đến Cố Thiệu Kiệt: “Nói đi, rốt cuộc ý cậu là gì.”

Tô Thần Dật đứng ngoài cửa, lòng ruột ngứa ngáy. Không ngờ mới qua một buổi tối mà sư phụ y đã đi theo Cố Tấn Dương rồi, giờ thì hay rồi, sư phụ còn chưa nhận ra người đã đi, lại còn đi theo người của Cố gia, mẹ nó, đây là muốn y đến đâu tìm người hả khốn nạn!

Quả nhiên Tô Việt Trạch không để cho Tô Thần Dật chờ lâu, chỉ trong chốc lát đã mở cửa phòng với sắc mặt bí xị, theo sát phía sau là Cố Thiệu Kiệt. Tô Thần Dật nghiêng đầu nhìn một chút, thấy Cố Thiệu Kiệt không có thêm vết thương mới nào trên mặt mới thật vọng thu hồi ánh mắt, xem ra hai tên này thuộc trường phái “quân tử động khẩu bất động thủ” rồi.

Cố Thiệu Kiệt mỉm cười đi đến trước mặt Tô Thần Dật: “Anh biết gần đây có tiệm bánh rán không tôi, để anh dẫn em đi.”

“Không cần.” Tô Việt Trạch gỡ thẻ phòng xuống rồi đóng cửa lại ôm lấy Tô Thần Dật trực tiếp rời đi: “Chúng ta đi ăn cơm.”

Cố Thiệu Kiệt sờ sờ mũi sau đó cũng nhắc chân đuổi theo hai người.

Nhìn Cố Thiệu Kiệt đang theo sau, Tô Thần Dật kéo góc áo Tô Thần Dật thấp giọng hỏi: “Anh, hai anh đàm phán thất bại rồi à?”

Tô Việt Trạch mím môi: “Không cần để ý đến cậu ra, em muốn ăn gì?”

Được rồi, nhìn mặt là biết đàm phán thất bại: “Ăn trong khách sạn luôn đi, anh, em muốn về nhà.”

Đi vào thang máy ấn xuống tầng trệt, Tô Việt Trạch nắn nắn má Tô Thần Dật cười hỏi: “Không chơi nữa à?”

Nhìn Cố Thiệu Kiệt đang đứng bên, Tô Thần Dật bĩu môi: “Không thích nữa.” Nếu Tô Thắng đã vào cửa Cố gia, thì y phải thừa dịp trốn khỏi hai người này trước đi tìm Tô Thắng, nếu như bỏ qua cơ hội lần này thì sau này y muốn tìm thấy Tô Thắng sẽ rất khó khăn. Hơn nữa có tên Cố Thiệu Kiệt mặt mo ở đây, y nào còn hứng thú vui chơi?

“Ngày mai đi, chút nữa anh dẫn em đi đến mấy chỗ cảnh đẹp.”

“Anh rất quen thuộc với nơi này, có mấy chỗ cũng không tệ, Thần Dật, chút nữa anh dẫn em đi xem.”

Ra khỏi thang máy, Tô Thần Dật không thèm đoái hoài đến Cố Thiệu Kiệt mà nói thẳng với Tô Việt Trạch: “Anh, ông bạn kết nghĩa này của anh rốt cuộc là muốn ồn ào kiểu gì hả!”

Tô Việt Trạch khinh khỉnh hừ một tiếng: “Không biết, không cần để ý đến cậu ta.”

Tô Thần Dật lườm một cái, một người bám đuôi mờ ám như vậy, có thể không để ý được sao? “Em muốn về ngay hôm nay.”

Đưa lại menu cho bồi bàn, Tô Việt Trạch đáp: “Vất vả lắm anh mới có dịp nghỉ, xem như là đi chơi với anh được không? Sáng sớm ngày mai chúng ra hãy về.”

Tô Thần Dật không thể cảm lòng nổi khi có ai dùng giọng điệu dịu dàng nhỏ nhẹ này nói chuyện với y, khiến y có muốn chơi xấu cũng không được. Chộp bàn, Tô Thần Dật gật gù: “Được rồi, đi với anh.”

Khóe miệng Tô Việt Trạch cong lên, hân mĩm cười xoa đầu Tô Thần Dật, khóe mắt liếc thấy Cố Thiệu Kiệt bên cạnh, Tô Việt Trạch liền thu tay về, bắt đầu chu đáo gấp cho Tô Thần Dật món ăn y yêu thích.

Ăn sáng xong, Tô Việt Trạch lập tức dẫn Tô Thần Dật đi đến nơi phồn hoa náo nhiệt nhất phố S. Mà Cố Thiệu Kiệt thì từ đầu đến cuối đều bám dính hai người, thỉnh thoảng còn lấy lòng với Tô Thần Dật.

Nhìn đám người chen chúc, Tô Thần Dật vẫy vẫy cổ áo, thều thào lên tiếng: “Trời nắng thế này mà sao nhiều người vậy, nóng chết được.”

Vừa dứt lời, một bình đồ uống mát lạnh liền hiện ra trước mắt Tô Thần Dật, Cố Thiệu Kiệt vể mặt dịu dàng: “Uống nước đi.”

Khóe miệng co giật, Tô Thần Dật lượn đến bên người Tô Việt Trạch, nép sát vào hắn: “Anh, em muốn ăn kem!”

“Thần Dật, phía trước có một quán kem không tồi, anh dẫn em đi.”

Tô Việt Trạch lạnh lùng hừ một tiếng rồi đổi vị trí với Tô Thần Dật: “Thiệu Kiệt, cậu rảnh lắm hả?”

Cố Thiệu Kiệt nhú mày: “Cậu có thời gian du lịch tại sao tôi lại không?”

Tô Việt Trạch vô cảm lườm Cố Thiệu Kiệt: “Không phải thời điểm thế này cậu phải rất bận rộn sao?”

“Không sao, chú hai đã trở về chủ trì đại cục.” Cố Thiệu Kiệt cười đến híp mắt.

“Bắt trộm! Có trộm!”

Nương theo tiếng thét kinh hãi, mọi người đều nháo nhào lộ vẻ kinh ngạc, nhìn về phía phát ra nguồn âm.

Mà Tô Thần Dật chỉ cảm thấy mình bị một cổ lực mạnh mẽ va vào, sau đó y như con thoi ngã qua ngã lại chênh choạng đi đến bên cạnh Tô Việt Trạch.

Sắc mặt Tô Việt Trạch khẽ thay đổi, bận bịu đỡ lấy Tô Thần Dật: “Tiểu Dật, em sao rồi?”

Tô Thần Dật mở mắt nhìn về phía trước lẩm bẩm: “Choáng.”

“Bắt trộm! Bắt trộm!”

Tiếng la ngày càng gần, chỉ thấy một bà cô tay đeo vàng bạc giẫm trên giày cao gót chạy tới, móng tay sơn đỏ chóc chỉ thẳng tắp về phía trước, như muốn người nhường đường có thể giúp bà bắt được kẻ móc bóp tiền của mình.

Tô Thần Dật lắc lắc đầu, đưa tay kéo lại bà cô sắp chạy ngang qua mình rồi đưa ví tiền trong tay cho bà: “Này, có phải cái này không?”

Bà cô mở to mắt bận bịu đón lấy ví tiền rồi vui mừng đáp: “Chính là nó, cảm ơn cậu, cảm ơn!”

“Không cần.” Tô Thần Dật vô tư khoát khoát tay, nếu không phải do người kia xúi quẩy đụng phải y, y mới không rảnh hơi xen vào chuyện vô bổ này.

Động tác vắn nắp bình của Cố Thiệu Kiệt ngừng lại, nhìn ví tiền trong tay bà cô rồi lại nhìn qua Tô Thần Dật, Cố Thiệu Kiệt hơi híp mắt lại, tay vô thức sờ lên cổ, một món đồ chợt hiện lên trong đầu. =))

Tiến bà cô đi, Tô Việt Trạch dắt thẳng Tô Thần Dật đi về.

“Này này, anh mình không đi dạo nữa sao?”

“Không được,” Tô Việt Trạch nhàn nhạt nói: “Quá đông người, lỡ như va phải nữa thì làm sao bây giờ.”

“Ừ, vậy mình về nghỉ ngơi đi.”

“Ừm,” Tô Việt Trạch gật gù,: “Mà ví tiền kia sao Tiểu Dật lấy được vậy?”

Tô Thần Dật bĩu môi: “Lúc tên kia va phải em vừa vắn lấy được.” Ông đây sẽ không nói cho anh biết là ông đây tiện tay móc đâu!

“...” Khóe mắt Tô Việt Trạch giật giật, hẳn nên nói vắn tên cướp kia quá xui xẻo?

Trở về khách sạn, hai người đánh một giấc ngủ trưa trước tiên, sau đó mãi đến chạng vạng mới ra ngoài ăn tối. Mới vừa mở cửa phòng, một bó hồng xanh (lam) xuất hiện trước mắt mình, Tô Thần Dật co giật khóe miệng gương mặt nhìn Cố Thiệu Kiệt đang cười vô cùng dịu dàng: “Anh trai, rốt cuộc anh muốn sao đây?”

Nâng hoa hồng về phía trước để tặng, Cố Thiệu Kiệt càng cười dịu dàng hơn: “Đương nhiên là theo đuổi em rồi.”

Tô Việt Trạch hừ một tiếng đóng cửa lại rồi kéo Tô Thần Dật rời đi mà chẳng thèm đoái hoài đến Cố Thiệu Kiệt.

Nhìn bóng lưng hai anh em cùng nhau rời đi, Cố Thiệu Kiệt cười khổ một tiếng rồi bước chân theo sau.

Vừa ngồi xuống bàn ăn, vừa liếc mắt, Tô Thần Dật đã thấy Cố Thiệu Kiệt cầm bó hồng xanh kia lớn tôn đi về phía y, một loại cảm giác nồng nặc bất lực tự dưng nảy sinh. Mẹ nó rốt cuộc anh muốn thể hiện cái quái gì hả khốn nạn? Anh không biết xấu hổ nhưng cũng phải để mặt mũi cho tôi chứ!

Tô Thần Dật yếu ớt quay đầu nhìn Tô Việt Trạch: “Anh, những ngày tháng sau này không còn cách nào để trải qua~!”

Vỗ vỗ đầu Tô Thần Dật động viên: “Vờ như không nhìn thấy là được, nhìn một chút, mai chúng ta đi về.”

Cố Thiệu Kiệt càng đến gần, ánh mắt xung quanh hướng về phía hắn càng nhiều. Tô Thần Dật lặng lẽ đưa tay che mặt, anh trai, quỳ cầu đừng tới đây! Tôi không đỡ nổi anh đâu.

Đưa hoa hồng đến tay Tô Thần Dật, Cố Thiệu Kiệt cười tí mắt ngồi xuống đối diện Tô Thần Dật: “Thần Dật muốn ăn gì nào?”

“...” Bám dai như đĩa a khốn nạn!

Mọi người hoảng loạn mở to mắt, ra là đưa cho đàn ông, muốn chọc mù mắt người ta có phải không!

Tô Việt Trạch đang chuẩn bị nổ đóá, Tô Thần Dật liền đưa tay nắm Tô Việt Trạch: “Anh, em muốn nói chuyện riêng vài câu với anh Thiệu được không?”

Tô Việt Trạch lạnh lùng trừng mắt với Cố Thiệu Kiệt: “Có chuyện gì anh không thể nghe sao?”

“Anh, đi mà.”

Nhìn ánh mắt lộ vẻ cầu xin của Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch mím môi buồn bực đứng dậy: “Anh đi xem thử có thứ gì uống được không.”

Tô Thần Dật nhìn theo bóng dáng rời đi của Tô Việt Trạch, mãi đến khi xác định Tô Việt Trạch không còn nghe thấy tiếng của mình, bấy giờ y mới quay đầu nhìn Cố Thiệu Kiệt: “Sau khi về tôi sẽ lập tức đưa thứ kia cho anh, anh đừng tiếp tục dẫn vật tôi nữa được không?”

58. Chương 58

Đối với phương pháp theo đuổi này của Cố Thiệu Kiệt, Tô Thần Dật chỉ cảm thấy nhức đầu không thôi, y là đàn ông đích thực, không phải đàn bà mà thấy hoa tươi là liền ré lên, y không chịu nổi khi cả ngày bị

một thằng đực rựa khác cầm hoa theo đuổi, hơn nữa thằng đực rựa này lại là kẻ y ghét cay ghét đắng. Cho nên ván này y chịu thua, chiêu này của Cố Thiệu Kiệt quá tuyệt, y cũng không muốn cùng tên mặt mo này có bất cứ liên quan nào, món đồ kia gã muốn thì cứ tổng cho gã.

Cố Thiệu Kiệt nhú nhú mày tỏ vẻ ngạc nhiên: “Thứ kia Thần Dật đã đưa cho anh rồi mà, còn thứ gì nữa sao?”

Lại còn giả vờ, anh cứ tiếp tục giả vờ đi. Tô Thần Dật đưa tay đỡ trán, ngón tay vô thức cào cào trán, “Tuy rằng em mất trí nhớ, không biết rốt cuộc anh đang muốn thứ gì, nhưng em có thể đoán được anh không muốn đoạn video kia. Thực ra lúc trước, ngoại trừ tấm thẻ nhớ kia, em còn tìm thấy một thứ khác, có điều thứ kia em không mở được, không biết đó có phải là thứ anh cần hay không. Trở về rồi em đem cho anh, anh tìm cách mở nó ra thì sẽ biết nó có phải là thứ anh muốn hay không. Nếu như đúng, thì anh đừng tiếp tục quấy rối em, nếu như không phải, em sẽ giúp anh tìm.”

Cố Thiệu Kiệt hơi híp mắt lại, đôi mắt lóe lên ánh nhìn khác lạ: “Không mở được?”

“Không mở được.”

“Hừm, anh sẽ nghĩ cách mở, nhưng mà Thần Dật,” Cố Thiệu Kiệt chống hai tay lên bàn cười híp mắt nhìn Tô Thần Dật, “Anh làm những chuyện này là để theo đuổi em, sao em lại nói là quấy rối? Em nói như vậy anh rất đau lòng.”

“Thôi anh cút luôn đi.” Tô Thần Dật lườm Cố Thiệu Kiệt trắng mắt: “Anh vốn không thích tôi! Nên đừng ở đây làm tôi buồn nôn, đều là đàn ông thì dứt khoát chút, anh có muốn đồ vật kia hay không?”

Cố Thiệu Kiệt mỉm cười gật đầu: “Anh muốn cả đồ lẫn người.”

“Cố, Thiệu, Kiệt!” Tô Thần Dật nghiêng răng nghiêng lợi: “Anh mà còn như vậy có tin tôi nghĩ cách mở thứ kia rồi công bố ra ngoài không?”

Cố Thiệu Kiệt thu lại vẻ cười cợt, lạnh mặt nhìn Tô Thần Dật: “Nếu như em muốn ném thử vị kẹo đồng, em cứ thử xem.”

Tô Thần Dật khinh bỉ hừ một tiếng: “Thứ kia tôi có thể đưa cho anh, nhưng tôi có hai điều kiện, một, đừng tiếp tục quấy rối tôi, giờ tôi đánh hứng thú gì với anh. Hai, anh phải dẫn tôi đi gặp mặt Tô lão đại.”

“Tô lão đại? Là thím*...” Cố Thiệu Kiệt nhú mày, vô thức sờ khóe môi: “Chú Thắng à?” (chỗ này nguyên câu là có nghĩa là “thím hai của tôi”, nhưng Cố Thiệu Kiệt chỉ nói đến rồi dừng, trong khi đó tiếng lóng là ngu ngốc (ex: nhị hóa thụ) cho nên Tô Thần Dật hiểu là “tôi ngu ngốc”)

Công nhận anh ngu thật, rất cảm ơn anh đã thành thật thừa nhận sự thực thật này. Nhìn vết máu bầm nơi khóe miệng Cố Thiệu Kiệt, Tô Thần Dật nhin cười gật đầu: “Là ông ấy.”

“Có thể nói anh biết nguyên nhân được không? Nếu như anh nhớ không lầm, hôm qua là lần đầu tiên em gặp chú Thắng.”

Là lần đầu tiên tôi gặp mặt ông trong cái xác này, được chưa! Tô Thần Dật bĩu môi dứt khoát đáp: “Không thể.”

Cố Thiệu Kiệt thờ ơ nhún vai: “Được rồi, không thể thì thôi.” Không sao, rồi gã sẽ biết được nguyên nhân thôi.

“Tôi hy vọng anh tôi sẽ không biết chuyện này.” Tô Thần Dật đưa tay phải ra: “Hợp tác vui vẻ.”

Cố Thiệu Kiệt chăm chiêu nhìn Tô Thần Dật đưa ta ra, sau đó khẽ cười nắm lấy: “Hợp tác vui vẻ.”

Từ xa, Tô Việt Trạch trơ mắt nhìn Tô Thần Dật và Cố Thiệu Kiệt nắm lấy tay nhau, nhất thời một loại cảm giác khó chịu sinh sôi dưới đáy lòng.

Vốn dĩ chuyện Tô Thần Dật cho hắn ra rìa để nói chuyện riêng với Cố Thiệu Kiệt hắn đã khó chịu rồi, giờ nhìn hai người này mỉm cười nắm lấy tay nhau, giống như là đã đạt thành thỏa thuận gì rồi, khiến hắn càng thêm khó chịu. Từ khi nào mà một người đứng lại có thể qua mặt hắn? Tô Việt Trạch mặt mày tối sầm tiến lại gần bàn ăn: “Nói xong chưa?”

Thu tay về, Tô Thần Dật nghiêng đầu nhìn Tô Việt Trạch: “Anh, sao anh lại qua đây?”

Không lại đây thì chờ đến lúc em bị bắt cóc à! Tô Việt Trạch kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Tô Thần Dật: “Đứng một lát.”

Anh trai, phòng ăn này còn mấy ghế trống, anh có thể tự do ngồi đó mà? Cái cố này của anh thấp kém quá đó? Tô Thần Dật lườm một cái rồi không nói gì thêm.

Thằng nhóc này, anh đây thả tự do cho em mà còn dám lườm liếc với anh đây? Tô Việt Trạch đưa tay hung hăng xoa đầu Tô Thần Dật, trong lòng khó chịu nhưng vẫn cười ra mặt: “Đói bụng à?”

Cố Thiệu Kiệt hứng thú nhìn Tô Việt Trạch: “Việt Trạch, có câu gì nhĩ? A, Đầu có thể đoạn (đứt), nhưng tóc không thể loạn, cậu mà còn dẫn vật Tô Thần Dật như vậy, coi chừng em ấy xù lông cắn cậu.”

Xù con em anh! Cắn con em anh! Anh xem tôi là chó à? Trừng mắt với Cố Thiệu Kiệt, hất rớt tay Tô Việt Trạch, Tô Thần Dật gục xuống bàn: “Hơi đói bụng.”

Nhìn đầu tóc Tô Thần Dật bị mình làm xù, Tô Việt Trạch cười một tiếng rồi vuốt lại cho cậu: “Chờ một chút là có thể ăn, nhịn một lát.”

Sự cưng chiều trong ánh mắt của Tô Việt Trạch làm Cố Thiệu Kiệt không khỏi nheo mắt, câu “Tiểu Dật là của tôi” của Tô Việt Trạch khi trước lại lần nữa hiện lên trong đầu gã, vốn tưởng rằng lúc đó Tô Việt Trạch chỉ đang diễn trò, giờ nhìn lại... Cố Thiệu Kiệt cười thầm trong bụng, Tô Việt Trạch, cậu diễn quá sâu nên đánh mất luôn cả chính mình rồi đi?

Ăn cơm tối xong, ba người lần lượt trở về phòng. Tô Việt Trạch như thường lệ nhường Tô Thần Dật tắm rửa trước, đợi đến khi Tô Thần Dật tắm xong hắt tay sấy tóc cho y rồi mới đi vào phòng tắm. Ngoài trừ lúc đầu có chút khó chịu, Tô Thần Dật cũng quen dần với hành vi này của Tô Việt Trạch, có người giúp y làm, người này lại là anh trai y, y hưởng thụ không chút nề hà.

Nằm ườn trên giường, Tô Thần Dật lấy điện thoại ra hí hoáy nhắn tin. Cho dù là đi nghỉ, y vẫn giữ liên lạc với bọn Kỳ Thương, ngày nào cũng lấy chuyện nhắn tin trên chộc người ta làm thú vui tiêu khiển.

Đợi đến lúc Tô Việt Trạch gần tắm xong, bấy giờ Tô Thần Dật mới ngừng nhắn tin, mở điện thoại ra vui vẻ chơi game, cho dù bây giờ y đã ngã bài với Tô Việt Trạch, nhưng có một số việc y vẫn không muốn cho Tô Việt Trạch biết.

Sấy tóc mình đến khi gần khô hẳn, Tô Việt Trạch bò lên giường lặng lẽ nằm im bên cạnh Tô Thần Dật nhìn Tô Thần Dật chơi game, mãi đến khi Tô Thần Dật thay đổi không ít tư thế, hẳn mới mở miệng: “Còn mấy ngày nghỉ nữa, Tiểu Dật còn chỗ nào muốn đi không?”

“Không.” Tô Thần Dật hai mắt chăm chăm vào màn hình điện thoại, “Giờ đi đâu cũng tấp nập người, về nhà còn hơn.” Nói đến đây, Tô Thần Dật ngừng một chút, thì ra mình bất giác đã xem Tô gia là nhà sao? Cong môi cười, ánh mắt Tô Thần Dật trở nên nhu hòa, thật ra, cảm giác có nhà thật tốt.

“Máu gần cạn rồi mà còn cười vui đến vậy?”

Tắt game, Tô Thần Dật ôm chăn lăn hai vòng trên giường sau đó chân thành nhìn Tô Việt Trạch: “Anh, cảm ơn.” Cảm ơn anh đã cho tôi cảm giác gia đình.

Tô Việt Trạch cưng chiều sờ đầu Tô Thần Dật: “Cảm ơn anh chuyện gì?”

“Không có gì” Tô Thần Dật ngẩng đầu, sáp lại gần khuôn mặt Tô Việt Trạch hôn lên một cái: “Anh hai ngủ ngon.”

Tô Việt Trạch ngây người sờ sờ gò má, khóe miệng không kìm được mà cong lên, một loại cảm giác vui sướng khuếch tán dưới đáy lòng, ngay cả bức dọc vừa rồi khi bị Tô Thần Dật cho ra rìa để nói chuyện với Cố Thiệu Kiệt cũng không còn.

“Ngủ ngon.”

Đêm khuya. Nhìn Tô Thần Dật đang ngủ say, ánh mắt Tô Việt Trạch càng lúc càng dịu dàng. Giờ Tô

Thần Dật không ngủ ôm chầm vùi thành một đồng trên giường như lúc hắn thấy lần đầu tiên, mà là mở rộng tay chân, thậm chí còn khoát tay lên bụng hắn.

Tô Việt Trạch lấy di động ra, nhanh chóng gọi một cuộc điện thoại, một tay vô định khảy khảy mái tóc ngắn của Tô Thần Dật, đợi đến khi cuộc gọi được bắt máy, Tô Việt Trạch nhỏ giọng.

“Sao thế?...Mau giải quyết đi, tốt nhất là trước khi tôi trở về...Ừ, vậy đi.”

Ngắt điện thoại, Tô Việt Trạch chỉnh cao nhiệt độ máy lạnh rồi mới nằm xuống, đưa tay kéo Tô Thần Dật ôm vào lòng, Tô Việt Trạch nhắm mắt lại ngủ say.

Sáng ngày sau, Tô Việt Trạch với Tô Thần Dật ăn sáng xong liền trả phòng đi tới sân bay, theo sau vẫn là Cố Thiệu Kiệt. Từ sau ngày hai người đàm phán, Tô Việt Trạch không còn tâm tư đùa giỡn với Cố Thiệu Kiệt.

Đối với chuyện này Cố Thiệu Kiệt cũng không để trong lòng, vợ chồng tình cảm tốt đẹp cũng có lúc mâu thuẫn, huống chi bọn họ chỉ là bạn bè. Có điều, dù sao cũng làm anh em hơn chục năm, không thể nói cắt đứt là cắt đứt.

Mãi cho đến khi Cố Thiệu Kiệt lên cùng chuyến bay, Tô Thần Dật không có bất cứ biểu hiện thiếu kiên nhẫn nào, khi trước đã bàn bạc xong xuôi với Cố Thiệu Kiệt, nên giờ y không hề lo lắng Cố Thiệu Kiệt sẽ giở trò với y, trừ khi Cố Thiệu Kiệt không muốn thứ kia.

Sau hai tiếng đồng hồ, máy bay thuận lợi bay đến B thị, ra sân bay, Cố Thiệu Kiệt lên tiếng chào hỏi với Tô Việt Trạch rồi rời đi trước.

Từ xa, Tô Thần Dật liền thấy A Hồ đứng tựa bên cạnh xe, y liền thoát khỏi Tô Việt Trạch chạy ào một mạch đến đó: “A Hồ, tôi về rồi~!”

A Hồ cả người run rẩy, điều thuốc đang hút dở trên tay lập tức rớt xuống đất. Người qua đường đồng loạt quay đầu nhìn về phía A Hồ, cái cậu chàng bé gầy như thế lại lấy một cái tên cường tráng như vậy, thật là... chuyện ngàn năm có một, năm nay có nhiều.

Cúi người nhặt điều thuốc dưới đất ném vào thùng rác, A Hồ cười toe toét tiến lên đón: “Nhị thiếu.”

Tô Thần Dật cười hì hì vỗ vai A Hồ: “Không tồi không tồi, lại thêm rắn chắc.”

Khóe miệng A Hồ co giật, cậu hai, cậu mới đi có hai ngày, đâu phải hai năm. Tuy rằng cậu là nhị thiếu, nhưng giọng điệu lớp trên nói với lớp nhỏ như thế cậu thấy không thành vấn đề sao?

Tô Việt Trạch cau mày xách Tô Thần Dật nhét vào trong xe, thản nhiên liếc A Hồ một cái: “Đi về.”

A Hồ run người vội vã ngồi vào ghế lái, ánh mắt đại thiếu thiết đoảng sợ, như muốn ăn thịt người có phải không!

Nhìn phố phường quen thuộc, Tô Thần Dật hưng phấn đập tay vào lưng ghế: “Cảm giác về nhà thật tốt!”

Cậu hai, cậu đừng đập loạn lên lưng dựa ghế lái được không? Rất ảnh hưởng đến người ta đó!

Tô Việt Trạch đưa tay tóm lấy Tô Thần Dật rồi kéo y vào lòng mình: “Đừng nghịch, để A Hồ tập trung lái xe.”

“Được,” Tô Thần Dật ngoan ngoãn gật đầu, thật sự không phá phách nữa.

Khóe miệng A Hồ giật giật, thật là một cảnh tượng anh em thâm tình a!

Ô tô chậm rãi tiến vào sân lớn Tô gia, dừng lại trong sân, đợi cho Tô Thần Dật và Tô Việt Trạch xuống xe xong, bây giờ A Hồ mới lái xe chạy về gara. Mà lúc này quản gia Bạch đang đứng chờ ở đường giao sân vườn, nhìn thấy hai vị thiếu gia xuống xe liền lập tức lại gần đón lấy cái túi trên tay Tô Việt Trạch: “Chào mừng hai vị thiếu gia về nhà.”

Tô Thần Dật cười ha hả đáp: “Bác Bạch khách khí quá.”

Bác...bác Bạch? Chân quản gia Bạch lão đảo, suýt nữa ngã chổng vó, vội đứng thẳng người, quản gia Bạch sâu kín nhìn Tô Việt Trạch – Đại thiếu, không phải nhị thiếu lại ngã trúng đầu chứ?

Đừng nói lung tung! Tô Việt Trạch nhú mày nắm tay Tô Thần Dật đi về phía nhà chính: “Về phòng tắm rửa nghỉ ngơi đi, trưa anh gọi em ăn cơm.”

“Được!”

A Hồ lặng lẽ cộ đến bên người quản gia Bạch, thấy bóng lưng hai anh em cùng nhau rời đi, hai cha con không khỏi thở dài: “Đúng là cảnh tượng anh em tình thâm!”

Trở về phòng, Tô Thần Dật khóa trái cửa rồi chạy vội đến trước tủ quần áo, mở cửa tủ lấy cái rương ra. Đồng hồ kim cương, dây chuyền vàng, nhẫn ruby đều nằm nguyên trong rương báu, nhưng chỉ có cái USB khôn nạn kia là không.

Thấy khoảng trống nơi góc phải, Tô Thần Dật không khỏi há hốc mồm: “Mẹ...nó! Có cần trêu đùa ông đây như thế không hả khôn!”

59. Chương 59

Khi Tô Việt Trạch đi gọi Tô Thần Dật đi ăn cơm tối, thì thấy Tô Thần Dật vốn hùng hực sức sống giờ lại ủ rũ như gà mắc mưa, mái tóc xù xệp xuống, bay ra khỏi phòng như oán hờn. Tô Việt Trạch nhíu mày nhưng vẫn tỏ vẻ ân cần hỏi han: “Tiểu Dật sao vậy?”

Tô Thần Dật yếu ớt vung tay: “Tự làm bậy không thể sống.” Cho đến hôm nay y mới hiểu rõ cái gì gọi là: “Không có xui nhất, chỉ có xui hơn”, vất vả lắm mới quyết đoán trả lại thứ kia cho Cố Thiệu Kiệt, nhưng lúc trở về thì không thấy thứ kia đâu, mà nó cái này không phải là tìm đường chết sao?

Không đúng! Hình như mình quên mất chuyện gì rồi. Tô Thần Dật dừng bước híp mắt nhìn Tô Việt Trạch: “Anh, anh có lấy thứ kia của em không?” Thứ kia chỉ có Tô Việt Trạch biết, ngoại trừ hắn, y không nghĩ ra còn có ai sẽ lấy thứ kia.

Ngón tay Tô Việt Trạch khẽ run lên, nhưng trên mặt vẫn bình tĩnh: ” Thứ gì?”

Tô Thần Dật lại gần tóm cổ áo Tô Việt Trạch: “Cái USB trong rương của em là anh lấy?”

Tô Việt Trạch bật cười đưa ngón tay móc dây chuyền trên cổ Tô Thần Dật ra, trên đó móc theo một chiếc khóa bằng bạc: “Nếu như anh nhớ không lầm, chìa khóa này vẫn luôn ở trên người em, huống chi trước giờ anh em mình vẫn ở cùng nhau mà? Lẽ nào Tiểu Dật cho rằng anh có thuật phân thân?”

“Ừ nhỉ.” Nhét lại chìa khóa vào cổ áo, Tô Thần Dật rũ vai đi xuống lầu. Trước khi đi đến thành S, y còn cẩn thận xem qua cái rương, đồ vật bên trong không ít, chìa khóa cũng ở trên người y, Tô Việt Trạch vẫn luôn bên cạnh y, cũng không thấy hắn gọi điện thoại hoặc làm chuyện gì khác, làm sao có thể là do Tô Việt Trạch lấy? Nhưng mà, y không nghĩ ra rốt cuộc là ai lấy? Hơn nữa chỉ lấy mỗi cái USB có chết không chứ, mấy thứ còn lại cũng không động vào.

Huống chi an ninh ở Tô gia rất tốt, tuyệt đối không thể nào có ăn trộm ghé thăm Tô gia được, không phải Tô Việt Trạch, vậy lẽ nào bên trong Tô gia có nội gián sao? Nhưng thằng nội gián nào mà lại trộm cái thứ mà ngay cả chính y cũng không biết rõ?

Tô Thần Dật buồn bực cào tóc, toàn bị hỏng chuyện a khốn nạn!

Nhìn bóng lưng Tô Thần Dật, ánh mắt Tô Việt Trạch lóe lên, lập tức đuổi theo Tô Thần Dật: “Không thấy cái USB kia?”

“Ừ.” Tô Thần Dật nằm ngoài trên bàn ăn đáp lời.

Xoa mái tóc ngắn của Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch hỏi: “Có phải là để ở chỗ khác rồi không? Tìm lại một chút đi.”

“Ngay cả dưới giường em cũng tìm rồi, không có.” Phải biết là y đã tìm gần nửa buổi sáng cộng thêm cả buổi chiều, thiếu chút nữa là muốn cạy cả sàn nhà ra mà tìm.

“Vậy có khi nào để trong túi quần không?”

“Không.” Tô Thần Dật vung tay: “Trước khi đi em đã để nó trong rương còn khóa kỹ, trở về đã không thấy tăm hơi.”

Tô Việt Trạch gật gù: “Cho nên em mới nghĩ là anh lấy?”

Tô Thần Dật hừ hừ hai tiếng không nói gì.

Tô Việt Trạch bật cười lắc đầu gọi: “Chú Bạch.”

Vốn đang chỉ huy người hầu mang thức ăn, vừa nghe gọi, quản gia Bạch liền lập tức tiến tới: “Thiếu gia.”

“Hai ngày tôi cùng Tiểu Dật đi khỏi, có ai đi qua phòng của em ấy không?”

“Không có, thưa thiếu gia.” Nếu như nói điểm ông ít lo lắng nhất sau khi nhị thiếu mất trí nhớ là gì, thì không nghi ngờ chút nào, đó chính là nhị thiếu tự mình quản lý gian phòng, không bao giờ để bất kỳ ai giúp, ngay cả chần cũng xếp ngay ngắn chỉnh tề.

“Hừm, vậy thôi.”

Quản gia Bạch cung kính cúi người: “Hai vị thiếu gia xin chờ một chút, món ăn lập tức mang lên.”

Tô Việt Trạch gật gù nhìn Tô Thần Dật: “Đừng lo lắng, chút nữa anh giúp em tìm, chỉ cần là ở trong nhà, không có gì là tìm không thấy.”

Tô Thần Dật buồn bực gật đầu, thật ra anh trai à, tôi đây không ôm chút hy vọng nào đâu, bởi vì thời gian hẹn gặp với Cố Thiệu Kiệt đã là ngày mai rồi đó khốn nạn! Trong vòng một buổi tối y kiếm đâu ra thứ kia? Nếu như ngày mai cho tên kia leo cây, chắc mình chịu không nổi mà bỏ trốn, ngay cả sư phụ cũng không gặp được.

Tô Việt Trạch an ủi sờ đầu Tô Thần Dật: “Ngoan, không phải thứ kia được mã hóa rồi sao? Nếu như bị người lấy đi cũng không có chuyện gì, anh sẽ giúp em tìm, nào, ăn cơm đi, hửm?”

Nhưng mà ông đây không có thời gian chờ anh tìm, ngay cả thời gian bắt nội gián cũng đánh có. Tô Thần Dật đưa chiếc đĩa lên một hồi rồi găm vào đĩa thức ăn trên bàn, má nó ngày mai sao gặp được Cố Thiệu Kiệt đây hử khốn!

Thấy Tô Thần Dật không có tâm trạng ăn cơm, Tô Việt Trạch nhú mày gấp miếng thịt bò đưa tới bên miệng Tô Thần Dật: “Há mồm.”

Tô Thần Dật ngơ ngác nhìn Tô Việt Trạch sau đó thẩn thờ hé miệng, nhai, nghiền, nuốt xuống: “Còn muốn.”

“...” Còn được voi đòi tiên! Tô Việt Trạch buồn cười vỗ trán Tô Thần Dật rồi nâng đũa bắt đầu lần bón ăn đầu tiên trong đời.

Tô Thần Dật vừa hưởng thụ Tô Việt Trạch hầu hạ ăn uống, vừa suy nghĩ cách ứng phó với Cố Thiệu Kiệt vào ngày mai. Y nhất định phải khiến cho gã dẫn y đi gặp Tô Thắng trước khi gã phát hiện ra thứ kia đã bị mất, dù gì thì lần này y đã quen biết với Tô Thắng từ trước, có Tô Thắng với tên đàn ông thối tha kia ở đó, y không tin Cố Thiệu Kiệt dám cho y ăn sừng.

Thứ kia, cứ gác nó qua một bên, chờ đến khi y và Tô Thắng nhận ra nhau thì từ từ đi tóm tên nội gián kia, với lại Tô Việt Trạch đã nói, thứ kia đã mã hóa, người nào đó cũng không mở ra được ngay lập tức, huống hồ Tô Việt Trạch cũng nói là sẽ giúp y tìm.

Quản gia Bạch hoang mang nhìn màn anh em thân mật bón nhau ăn trên bàn cơm, ông thò đầu ra nhìn mặt trắng treo cao ngoài cửa sổ rồi lại nhìn về phía bàn cơm, sau đó lắc đầu đi vào bếp, năm nay, ông đã bị vui đập không biết bao nhiêu lần, tâm tư của thiếu gia ngày càng khó đoán.

Ăn cơm tối xong, Tô Việt Trạch theo Tô Thần Dật tiếp tục tìm khắp căn phòng, góc nào cũng lục lọi mà không thấy tăm hơi cái USB đòi mạng kia, Tô Thần Dật chán nản rũ vai, y không nên chờ mong kỳ tích sẽ xuất hiện.

Thấy thế Tô Việt Trạch ôm Tô Thần Dật vào lòng động viên vỗ vỗ lưng Tô Thần Dật: ”Ngoan, tắm đi rồi ngủ, mai anh nói chú Bạch tìm giúp em.

Tô Thần Dật đưa tay ôm eo Tô Việt Trạch, đầu tóc xù dụi vào vai Tô Việt Trạch: “Anh hai, thứ kia là thứ Cố Thiệu Kiệt muốn lấy, giờ nó bị người ta lấy đi thì phải làm sao đây?”

Tim Tô Việt Trạch đập nhanh, cười bảo: “Nếu như em không hé răng, Thiệu Kiệt cũng không thể làm gì em, nhưng mà lúc trước chúng ta đã đưa đoạn video kia cho cậu ta rồi mà? Em đừng nói chuyện cái USB là được, chờ đến khi chúng ta xác nhận thứ kia có phải chứa điều mà hần muốn, em hãy quyết định có nên trả lại cho cậu ấy hay không.”

Tô Thần Dật bĩu môi không nói gì, nhưng mà anh trai à Cố Thiệu Kiệt đã biết chuyện cái USB rồi đó? Hơn nữa y đã đồng ý mái đưa nó cho Cố Thiệu Kiệt rồi? Má nó đúng là tự làm bậy không thể sống!

“Ngoan, có anh đây, cậu ta sẽ không làm gì được em.”

Đương nhiên gã sẽ không làm gì tôi, chỉ có thể thưởng cho tôi một viên đạn mà thôi.

“Chỉ cần em ngoan ngoãn không chạy lung tung, anh đảm bảo sẽ không để cậu ấy xuất hiện trong tầm mắt của em, hửm?”

Nhưng mà anh trai, anh phải biết là, giờ tôi đang tìm gã nhờ trợ giúp!

Khịt khịt mũi, Tô Thần Dật buông Tô Việt Trạch ra: “Anh, anh đi ngủ đi, em đi tắm đây.

“Được.” Tô Việt Trạch cúi đầu khẽ hôn lên trán Tô Thần Dật: “Ngủ ngon, đừng lo lắng, thứ kia anh nhất định sẽ giúp em tìm.”

Tô Thần Dật gạt đầu tiên Tô Việt Trạch ra khỏi phòng. Khóa trái cửa, Tô Thần Dật nhảy lên giường, má nó, rốt cuộc phải làm thế nào để qua ải Cố Thiệu Kiệt đây hả khốn!

May là y không nói cụ thể với Cố Thiệu Kiệt đó là thứ gì, nếu không thì y đi nơi nào tìm ra một cái USB y hệt? Chờ đã! Mắt Tô Thần Dật lóe lên, rồi hắc hắc cười, núi cao sông dài không thể nào không có đường thoát!

Lấy điện thoại di động ra, Tô Thần Dật bấm số của Lâm Sanh gọi đi.

“Này~ Tiểu Sanh Sanh, có khỏe hém vậy! Có nhớ mình hém?”

Bên kia điện thoại, Lâm Sanh rùng mình nổi da gà: “Có rắm mau thả?”

“Thật là, không dễ thương chút nào!” Tô Thần Dật râm rì oán giận.

“Không nói bố treo máy à.”

“Đừng đừng mà.” Tô Thần Dật vội ngăn lại: “Nói thì nói, Tiểu Sanh Sanh này, cái rương lúc trước tôi để chỗ cậu còn không?”

“Còn, thì sao?”

“Còn là tốt rồi!” Tô Thần Dật nhếch môi: “Sáng sớm mai mình tới lấy, chờ mình nha~.”

Cúp điện thoại, Tô Thần Dật ôm điện thoại di động ở trên giường sung sướng lăn lộn, mặt ngọc phi thúy trước kia y chôn từ Cố Thiệu Kiệt bị y tiện tay bỏ vào trong cái rương kia, mặc dù có chút không nỡ, nhưng để gặp lại Tô Thắng, cũng không đáng tiếc.

Phỉ thúy: @ Tô Thần Dật: Anh trai còn nhớ đến Tiểu Thúy-kun bị anh bỏ rơi năm đó sao?

Lại khéo cái rương kia có hai lớp khóa, muốn mở ra cũng tốn ít nhiều thời gian, chờ đến khi Cố Thiệu Kiệt mở ra được thì y và Tô Thắc đã nhận ra nhau. Đến lúc đó nếu như Cố Thiệu Kiệt tìm tới y, y có thể giả ngu mà nói miếng ngọc kia là do mình nhặt được, còn mật mã cái rương, ngại quá, bố mày mất trí nhớ nên quên rồi.

Tô Thần Dật càng nghĩ càng thấy phê, bên trong là cái gì, không quan trọng, quan trọng là y có thể qua mặt Cố Thiệu Kiệt đến khi gã dẫn y đi gặp Tô Thắc, mà nó y quá thông minh có đúng không!

Hôm sau Tô Thần Dật rời giường rất sớm, đầu tiên y chạy vài vòng quanh vườn hoa rồi nhảy nhót mấy cái sau đó về phòng tắm rửa thay quần áo.

Tô Việt Trạch mặc áo sơ mi đỏ thẫm, vừa cài khuy tay áo vừa đi xuống lầu: “Tiểu Dật dậy rồi?”

Quản gia Bạch cung kính đưa tập báo cho Tô Việt Trạch: “Hôm nay nhị thiếu dậy sớm, giờ đã trở về phòng thay quần áo.”

“Tập thể dục buổi sáng?”

“Vâng, thiếu gia.” Quản gia Bạch rũ mắt chân thành nói: “Tôi cảm thấy thiếu gia nên tập thể dục buổi sáng, học tập thói quen tốt của nhị thiếu.”

“...” Đây là đang nói hấn dậy muộn không tập thể dục là thói quen xấu sao?

“Cứ chiều theo đà phát triển này của nhị thiếu với thiếu gia, không tới ba năm, nhị thiếu nhất định có thể quật ngã cậu.”

“...” Cho nên, chú đây là quan tâm tôi? Hay là muốn khích tướng?

“Thiếu gia, cậu cứ xem báo đi, tôi đến xem phòng bếp.”

Thay quần áo xong, Tô Thần Dật vui vẻ nhảy nhót xuống lầu: “Anh hai, chào buổi sáng!”

Tô Việt Trạch ngơ vực nhìn Tô Thần Dật đang nhảy nhót về phía mình: “Thấy thứ kia rồi?”

Tô Thần Dật âm u lườm Tô Việt Trạch một cái: “Đừng nói chuyện mất hứng lúc em đang vui vẻ như thế chứ?”

“Xin lỗi.” Tô Việt Trạch áy náy cười: “Lát nữa anh tới công ty, em đi với anh đi.”

“Không phải anh được nghỉ sao?”

“Công ty có ít chuyện phải xử lý, rảnh rồi quá cũng chán.”

Được rồi, đừng hy vọng một người cuồng việc sẽ có nhiều thời gian nghỉ ngơi.

“Không đi, em muốn đi tìm ở chỗ khác.”

Tô Việt Trạch gật đầu cười: “Được rồi, chút nữa để chú Bạch giúp em.

Tô Thần Dật híp mắt nhìn Tô Việt Trạch, sao cứ thấy hôm nay Tô Việt Trạch dễ nói chuyện như vậy nhỉ? Kệ, tiện dịp Tô Việt Trạch đi làm, y không cần nghĩ cách chuồn ra ngoài.

Ăn xong bữa sáng, Tô Việt Trạch liền đến công ty, còn Tô Thần Dật giả vờ kéo quần gia Bạch tìm kiếm khắp căn biệt thự. Thừa dịp mọi người đang tìm kiếm khắp mọi nơi giúp y thì Tô Thần Dật lén lút chạy tới ngạch cửa đổi giày rồi xông bấn ra ngoài như một làn khói.

Chạy đến gara dùng chìa khóa mở cửa chôm được từ A Hồ để lấy xe, lên xe, khởi động, đạp ga, làm liền một mạch. Khi quần gia Bạch phát hiện ra chỗ bắt thường thì Tô Thần Dật đã lái xe ra đến cổng.

“Nhị thiếu, cậu muốn đi đâu?”

Tô Thần Dật thò tay ra ngoài cửa sổ phất tay: “Tôi tới chỗ Nghị tử xem nó có ở đó không.”

Quần gia Bạch co giật khóe miệng, nhị thiếu, tôi có nên nói với cậu là vật kia không có ở chỗ Hứa thiếu gia? Lấy điện thoại ra, quần gia Bạch nhanh chóng nhấn một dãy số.

“Thiếu gia, nhị thiếu lái xe đi ra ngoài, bảo là đi tới chỗ Hứa thiếu gia tìm.”

Ở bên kia điện thoại, mặt Tô Việt Trạch đen thui, lại trừng mắt với người bộ kỹ thuật: “Để em ấy đi, chút nữa gọi người bên Hứa gia xem thử Tiểu Dật có qua đó thật hay không.”

Cúp điện thoại, Tô Việt Trạch im lặng nhìn chăm chăm mớ mật mã loạn xạ trên màn hình máy tính: “Còn bao lâu?”

Vị tâm phúc nào đó gian nan nuốt nước miếng: “Nó được thiết lập nhiều tầng mật mã, cần một chút thời gian nữa.”

Tô Việt Trạch gật đầu đi ra khỏi bộ kỹ thuật: “Năm chắc thời gian.”

60. Chương 60

Ước chừng một tiếng đồng hồ sau khi gọi điện, Tô Thần Dật chạy xe thẳng một mạch đến biệt thự ở ngoại thành của Lâm Sanh. Khi Tô Thần Dật đến thì Lâm Sanh đã ôm cái rương đứng chờ y trước cửa.

Tô Thần Dật cười tí mắt xuống xe nhận lấy cái rương trên tay Lâm Sanh: “Tiểu Sanh Sanh, cảm ơn nha!”

Trùng Tô Thần Dật một cái, Lâm Sanh hỏi: “Sao tự dừng lại muốn thứ này? Cậu nhớ ra mật mã rồi à?”

“Ừ.” Tô Thần Dật tha thiết vuốt ve cái rương: “Nhớ được chút xịu, tôi lấy về xem thử.”

Lâm Sanh không kìm được mà phát tay: “Cút nhanh đi, tôi còn có việc, không rảnh ở đây với cậu.”

“Được thôi, tôi đi trước, hôm nào mời cậu uống rượu.”

Đem cái rương đặt lên ghế phụ, Tô Thần Dật vẫy tay với Lâm Sanh rồi định lái xe rời đi.

Dường như nhớ đến chuyện gì, Lâm Sanh vội vã chạy lại bám vào cửa xe Tô Thần Dật: “Tô Thần Dật, tôi có chuyện muốn nói với cậu.”

“Hả?” Tô Thần Dật thò đầu ra, vẻ mặt khó hiểu: “Chuyện gì?”

“Tôi điều tra ra lúc trước khi xảy ra tai nạn cậu có qua lại với một ngôi sao, ngôi sao kia trùng hợp lại lén lút phét với tình nhân của Cố Thiệu Kiệt, sau đó ít lâu thì tình nhân Cố Thiệu Kiệt với ngôi sao kia biến mất tăm hơi, chính là lúc sau khi cậu bị tai nạn.”

“Ngôi sao?” Tô Thần Dật cau mày, đúng là lúc trước y xem video có thấy tình nhân của Cố Thiệu Kiệt phản bội gã mà lén giở với một người đàn ông, kết quả bị Cố Thiệu Kiệt bắt tại trận, hai người bị bắn chết tại chỗ.

Nếu như người mà Lâm Sanh nói chính là tình nhân của Cố Thiệu Kiệt, thì người đàn ông kia chính là... Tô Thần Dật mở to mắt: “Cậu nói tôi có qua lại với ngôi sao kia?”

“Ừ.” Lâm Sanh gật đầu: “Nhưng tôi không ra được rốt cuộc cậu với ngôi sao kia đã nói chuyện gì, nếu như cậu có thể khôi phục ký ức...”

Khôi phục ký ức? Sao thể có chuyện đó được, giờ có phang một phát nữa vào đầu y y cũng không thể có ký ức của Tô Thần Dật đã chết được. Nhưng mà, y không ngờ tới Tô Thần Dật đã chết lại có qua lại với người kia, nếu như y nhớ không lầm, tình nhân của Cố Thiệu Kiệt trước khi chết đã nói có thứ gì đó nằm trong tay của tên ngồi sao kia, lẽ nào, lúc trước Tô Thần Dật qua lại với hắn là vì cái USB kia? Má nó, sao lại bị sụp hố ngáng chân nữa rồi!

“Tôi biết rồi,” Tô Thần Dật lại lần nữa vung tay lên nắn nắn gò má Lâm Sanh: “Cảm ơn, Tiểu Sanh Sanh, cậu đối với mình tốt như vậy, mình ngại quá ~.”

Lâm Sanh đen mặt gạt tay Tô Thần Dật: “Tôi đeo nên rảnh hơi giúp cậu tra mấy cái chuyện thối nát này!”

“Sao lại là chuyện thối nát chứ? Mình biết Tiểu Sanh Sanh vẫn luôn quan tâm mình, đừng thẹn thùng. Được rồi, trước cứ để như vậy đi, hôm nào mình sẽ liên lạc với cậu, đừng nhớ mình quá nha~~.”

Lâm Sanh nhăn mặt nhìn con xe hơi chạy theo cung đường chữ S quỷ dị, quả nhiên không nên nói chuyện với Tô Thần Dật, cũng không nên ngồi xe của Tô Thần Dật, đó tuyệt đối là tìm đường chết!

Đỗ xe vào gara của một trung tâm thương mại nào đó, Tô Thần Dật ôm cái rương đi đến chỗ hẹn gặp với Cố Thiệu Kiệt. Mới vừa vào quán cà phê, Tô Thần Dật liền thấy Cố Thiệu Kiệt ngồi cách đó không xa.

Tô Thần Dật “Ha” một tiếng ôm cái rương đi lại đó: “Này, đồ này.”

Cố Thiệu Kiệt lặng lẽ nhìn chiếc rương hiện đại được cài mật khẩu trước mắt, khóe miệng co giật: “Cậu nói, thứ kia ở trong này?”

“Đúng vậy.” Tô Thần Dật cười toe toét ngồi xuống đối diện Cố Thiệu Kiệt: “Cái rương này có hai lớp khóa, khóa vân tay tôi có thể giúp anh mở, còn khóa mật mã, ngại quá, tôi mất trí nhớ, quên rồi.”

Nhớ đến lúc trước Tô Thần Dật đã nói với gã là mở không ra, Cố Thiệu Kiệt nhìn rương mật mã một chút rồi gật gù: “Cái này không khó, tôi sẽ tìm người mở.”

Tô Thần Dật đập tay vào cái rương: “Này, đồ đạc cũng đã đưa cho anh, anh tính lúc nào dẫn tôi đi gặp Tô lão đại đây?”

Cố Thiệu Kiệt chống tay lên bàn ghé sát vào người Tô Thần Dật: “Thần Dật, lúc trước em thà chết chứ không chịu giao đồ cho anh, giờ chỉ vì một lần gặp mặt chú Thắng mà em lập tức dâng ra, thật là làm anh phát ghen.”

“Đừng.” Tô Thần Dật một tay ngăn lại mặt của Cố Thiệu Kiệt: “Tôi nói rồi, anh đừng có buồn nôn với tôi được không? Hứa hẹn của tôi đã thành, còn anh thì sao?”

Cố Thiệu Kiệt thu người lại, cười đáp: “Mai đi, hôm nay không được.”

“Được.” Tô Thần Dật đứng lên: “Vậy mai gặp được Tô lão đại, tôi sẽ giải khóa vân tay cho anh.”

“...” Thằng nhóc này đúng là không chịu thiệt mà! Cố Thiệu Kiệt nhấc cái rương lên: “Vậy mai gặp, cần anh Thiệu đưa về không?”

“Không cần,” Tô Thần Dật khoát khoát tay: “Tôi có xe.”

Nghe thế Cố Thiệu Kiệt cũng không nói gì thêm: “Tốt lắm, tôi còn có việc, đi trước.”

Đợi đến khi Cố Thiệu Kiệt rời đi, Tô Thần Dật nhàn nhã ngồi trên ghế gọi một ly cà phê, tảng đá lớn trong lòng rốt cuộc cũng hạ xuống, vừa thoát khỏi Cố Thiệu Kiệt lại vừa có thể nhận quen với Tô Thắng, má nó, cuộc sống mình sao đẹp quá vậy!

Hớp được hai ngụm cà phê, điện thoại di động liền reo lên, nhìn thấy ba chữ “Đồ Mặt Mo” to lớn hiện ra, Tô Thần Dật bữu môi nghe điện thoại: “Anh, sao vậy?”

“Nghe chú Bạch nói em đi tìm Hứa Nghị?”

Cầm tách cà phê hớp nhẹ một ngụm, Tô Thần Dật đáp: “Đi được nửa đường nhớ ra cậu ấy không ở nhà nên em không đến nữa.”

“Vậy giờ em ở đâu?”

“Quán cà phê đối diện trung tâm thương mại X, em uống ít nước rồi về.”

“Một mình?”

“Đúng vậy.” Tô Thần Dật đảo mắt một cái: “Em về liền, anh đang bận à.”

Tô Việt Trạch ở đầu dây bên kia nhìn đồng hồ: “Tối công ty đi, ăn trưa cùng anh.”

“Được.” Tô Thần Dật ra dấu với người phục vụ: “Vậy thì em đến đây, cứ vậy đi, chắc cỡ hai mươi phút nữa.”

“Ừ, lái xe cẩn thận, đừng chạy nhanh quá.”

“Biết rồi.” Cúp điện thoại và tính tiền xong, Tô Thần Dật liền ra khỏi quán cà phê, đi về phía gara của trung tâm thương mại. Hai tay Tô Thần Dật xuyên vào trong túi, đáng vẻ muốn bao nhiêu nhân nhả thì có bấy nhiêu nhân nhả.

Trong gara khoáng vắng chỉ nghe được tiếng giày da xột xoạt trên nền đất, mắt thấy xe của mình ngày càng gần, Tô Thần Dật cong môi chuẩn bị móc chìa khóa thì tự dưng sau ót mát lạnh, Tô Thần Dật vội vã khom người, còn chưa biết rõ chuyện gì thì đã nghe một tiếng gió vút tới.

Tô Thần Dật rửa thềm một tiếng rồi lẩn qua bên cạnh, kèm theo tiếng nổ lớn, là bốn năm thằng đàn ông đi ra khỏi cạnh xe, người vừa mới tấn công Tô Thần Dật cũng không chịu ngừng tay, hấn vung cái côn thép trên tay vào người Tô Thần Dật.

“Này mấy anh, mấy anh không nhận lầm người chứ?” Tô Thần Dật vừa trốn vừa gào lên.

Mấy người kia không đáp lại lời Tô Thần Dật, họ chia nhau ra mỗi hướng để cùng nhau tấn công về phía Tô Thần Dật.

Tô Thần Dật chật vật né tránh cú đâm vào mặt, giận dữ quát: “Các người có dám solo không hả lũ khốn, đánh tập thể không thấy nhục chút nào sao!”

Mấy người nọ cũng không đáp lại, xuống tay càng lúc càng ác liệt. Có thể nhìn ra những người này đều đã qua rèn luyện, đối mặt với mấy người cùng lúc tấn công như thế, Tô Thần Dật dần trở nên đuối sức, người cũng trúng đòn mấy lần.

Tô Thần Dật vừa né sự tấn công của bọn họ, vừa quan sát địa hình xung quanh, ngay lúc y định thừa dịp sơ hở chạy ra ngoài thì chợt cảm thấy đầu đầu xót, đầu óc choáng váng, rồi lại bị bịt một miếng khăn ướt vào mũi, chờ đến khi y kịp biết đó là thứ gì thì đã không còn kịp nữa.

Đầu óc càng lúc càng choáng váng, cảnh vật trước mắt trở nên mơ hồ, sức lực cả người bị rút sạch, Tô Thần Dật dựa dựa mấy cái cuối cùng rồi hôn mê bất tỉnh.

Khi thấy còng đến gần thời gian Tô Thần Dật hẹn gặp, Tô Việt Trạch càng cảm thấy nôn nóng, hấn cũng không biết tại sao, ngay vừa nãy ruột gan hấn đột nhiên nhói lên, tự dưng sinh ra cảm giác bức rút. Nghĩ ngợi một chút, Tô Việt Trạch rút cuộc cảm điện thoại đi ra khỏi văn phòng.

Ở phòng khách tầng trệt đợi một lúc, bấy giờ đã quá thời gian Tô Thần Dật hẹn mười phút, Tô Việt Trạch nhúu mày, lấy điện thoại ra gọi đến số của Tô Thần Dật.

Ở bên kia, sau khi khiêng Tô Thần Dật ra khỏi gara, nghe thấy tiếng chuông điện thoại, người kia không nhìn được mà móc điện thoại ra khỏi túi quần của Tô Thần Dật, khi nhìn thấy ba chữ lớn “Tên Mặt Mo”, người kia co giật khốc miệng rồi mở vỏ điện thoại ra, lấy cục pin tiện tay ném vào trong túi lưới đằng sau ghế xe.

Một tiếng “Tít” kéo dài rồi tắt lịm khiến cho lông mày Tô Việt Trạch nhíu chặt lại, kìm nén lửa giận trong lòng, Tô Việt Trạch lại lần nữa gọi vào số của Tô Thần Dật. Tiếng báo “Tắt máy” sau đó khiến cho Tô Việt Trạch cảm giác có điều bất thường. Thường lệ nếu như Tô Thần Dật không muốn nhận điện thoại của hắn, quá lắm chỉ là giả vờ không nghe thôi, tuyệt đối không thể nào ngắt cuộc gọi của hắn rồi tắt máy được. Nhớ đến chuyện Tô Thần Dật bị tấn công ở siêu thị vào mấy ngày trước, Tô Việt Trạch hoàn toàn biến sắc, vội vàng đứng dậy chạy đến bãi đỗ xe.

Tìm mấy lượt trong quán cà phê đều không thấy bóng dáng của Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch càng lúc càng bất an. Lấy điện thoại mở một bức ảnh của Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch tìm đến người phục vụ của quán cà phê.

“Xin hỏi cô có thấy người trong hình không?”

Cô phục vụ đầu tiên là bất ngờ nhìn Tô Việt Trạch đang cầm lấy tay mình, sau đó cô đỏ mặt gật đầu: “Có thấy, nhưng người này đã đi được một lúc rồi.”

“Vậy cô có biết người này đi về hướng nào không?”

Cô phục vụ lấy làm tiếc lắc đầu: “Xin lỗi, tôi không để ý.”

“Vậy quanh đây có chỗ nào có thể đỗ xe không?”

“Ở đối diện.” Cô phục vụ vươn ngón tay chỉ ra cửa: “Có thể để xe ở tầng hầm của trung tâm thương mại đối diện.”

Tô Việt Trạch gật đầu để lại lời cảm ơn rồi lập tức ra khỏi quán cà phê. Lấy hóa đơn phạt trên cửa xe xuống, Tô Việt Trạch ngồi vào ghế lái khởi động xe, quay tay lái uyển chuyển chạy về phía gara của trung tâm thương mại. Chạy vào gara không được bao lâu, Tô Việt Trạch đã thấy chiếc xe ô tô màu đen quen thuộc từ đằng xa.

Đỗ xe vào chỗ trống, Tô Việt Trạch lập tức mở cửa xe chạy về phía chiếc xe oto đen kia, còn chưa kịp lại gần, thì hắn bị một đồ vật lấp lánh trên mặt đất hấp dẫn sự chú ý. Hạ mắt nhìn xuống, thứ kia chính là chiếc chìa khóa bạc bảo bối của Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch nhặt nó lên, dây chuyền xoắn vào nó đã bị đứt gãy, vết gãy biến dạng, có thể thấy được sợi dây này bị giật đứt.

Nắm chặt chìa khóa trong tay, vẻ mặt Tô Việt Trạch âm trầm đi về thang máy trong gara.

Chẳng cần biết các người là ai, dám động vào người của Tô Việt Trạch, tôi nhất định sẽ cho các người biết hai chữ hối hận viết như thế nào!

61. Chương 61

Bên trong phòng giám sát trung tâm thương mại nào đó, một người đàn ông trung niên mặc đồng phục đen thỉnh thoảng lại đưa tay lau mồ hôi trên trán, giờ khắc này đứng phía sau lưng y là một loạt vệ sĩ áo đen. Nếu chỉ như vậy, y sẽ không căng thẳng đến thế, nhưng lại có thêm một người nào đó đang đứng bên cạnh y tỏa đầy sát khí mà người này y không thể nào đắc tội, y làm sao không sốt sắng cho được.

Xem đến đoạn video giám sát cuối cùng, người đàn ông gian nan nuốt nước miếng: “Ôi tổng, đoạn video này cũng bị...”

Tô Việt Trạch nặng nề hừ một tiếng: “Làm phụ trách phòng giám sát mà ngay cả thiết bị bị người khác động tay động chân mà cũng không biết, anh giữ được chức này thật đúng là xứng đáng!”

“Xin, xin lỗi Tô tổng.” Người đàn ông hoảng sợ, liên tục xin lỗi: “Tôi, tôi chỉ ra ngoài một lúc...”

Tô Việt Trạch lạnh lùng nhìn người đàn ông một lát rồi xoay người: “Hai người các cậu ở lại đây tìm manh mối, những người còn lại theo tôi về tổng bộ.”

“Vâng, thiếu gia.”

Tô Thần Dật bị rét đến tỉnh lại, một chậu nước lạnh tạt vào, làm y rét lạnh thấu tim. Mặc dù vậy. đầu óc y vẫn còn hơi choáng váng, bóng dáng vật thể trong tầm mắt chồng chồng lên nhau.

Tô Thần Dật thử cử động người mới phát hiện tay chân mình đều bị khóa ở phía sau, quần áo ướt át dính chặt vào người khiến y khó chịu.

“Tỉnh rồi thì đừng giả chết nữa!”

Đột nhiên bị nhận một đá khiến cho Tô Thần Dật suýt nữa bật thét, cắn môi dưới, Tô Thần Dật giương mắt nhìn lên, chỉ lấy một bóng dáng mập mờ trước mắt mình. Lắc lắc đầu, Tô Thần Dật nhìn lại lần nữa, đường nhìn rõ cuộc cũng rõ ràng, nhưng y lại nhìn thấy được một gã đàn ông mặc âu phục mang chiếc mặt nạ trắng toát.

“Anh muốn làm gì?”

Gã-đeo-mặt-nạ ngồi xổm xuống, vỗ vỗ má Tô Thần Dật, nhưng lại dính phải chút bụi trên mặt y, gã chán ghét thu tay về: “Nói, thứ kia đâu?”

Tô Thần Dật khó hiểu nhìn gã: “Thứ gì?”

“Đừng giả ngu với tao!” Gã-đeo-mặt-nạ đá vào người Tô Thần Dật một đá: “Thành thật dâng đồ ra đây

để tao có thể tha mày một mạng.”

Cú đá này vừa vắn trúng vào vết thương trên người Tô Thần Dật, y nhất thời đau đến há hốc mồm: “Tôi nói này đại ca, tôi thật sự không biết đó là gì được không? Nếu như tôi nhớ không lầm đây là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt? Lần đầu tiên đó anh trai, anh lại còn mang cái mặt nạ này, thử hỏi làm sao tôi biết tôi đã lấy thứ gì của anh?”

“Tô Thần Dật ơi Tô Thần Dật, đã chết hụt lần trước rồi mà còn chưa biết nghe lời à, lần này tính đem cái mạng mình vất vả nhặt được giao ra sao?”

“Lần trước?” Tô Thần Dật chớp mắt mấy cái: “Này, đừng nói với tôi là tai nạn kia do anh gây ra!”

“Đúng thì sao?” Gã-đeo-mặt-nạ xách người Tô Thần Dật khỏi mặt đất: “Thức thời mà giao thứ kia ra đây, nếu không lần này tao làm mày không còn một chút cặn!”

“Tôi thật sự không biết đó là thứ gì!” Tô Thần Dật oan ức bĩu môi. “Nhờ cái vụ tai nạn anh tặng nên tôi đã mất trí nhớ, nếu có thể thì nhắc nhở chút được không?”

“Nói thừa!” Gã-đeo-mặt-nạ vung một đấm vào mặt Tô Thần Dật: “Không phải Cố Thiệu Kiệt cả ngày quần lầy mày là để muốn thứ kia sao? Thành thật giao ra đây, tao không kiên nhẫn như Cố Thiệu Kiệt đâu!”

“...” Đậu xanh rau má chúng bay, má nó y vất vả lắm mới lừa gạt được Cố Thiệu Kiệt, giờ tự dưng lại lòi ra một thằng nữa muốn mạng của y. Ông trời, thực ra ông để tôi sống lại là để thay Tô Thần Dật đã chết trả nợ đúng không? Cái chuyện thối nát này có thôi đi không hả?

Nhổ ngụm máu tanh ra khỏi miệng, Tô Thần Dật hầm hừ nói: “Thứ đó tôi đã giao cho Cố Thiệu Kiệt, có giỏi thì đi tìm gã đòi.”

“Đưa rồi?” Hai mắt gã híp lại sau lớp mặt nạ, gã lôi cổ áo Tô Thần Dật siết chặt: “Mẹ nó ai mượn mày đưa.”

Tô Thần Dật bĩu môi: “Nếu anh bị súng chĩa vào, anh cũng sẽ giao ra thôi.”

Bên trong phòng họp rộng lớn, một nam một nữ đang tập trung tinh thần làm thao tác trên bàn phím, Tô Việt Trạch thì mặc chiếc áo sơ mi đỏ tía nôn nóng đi qua đi lại trong phòng.

Thời gian dần trôi, Tô Việt Trạch càng lúc càng bất an mãnh liệt. Hắn không biết ai đã bắt Tô Thần Dật đi, thế nhưng cộng với chuyện Tô Thần Dật bị tai nạn với bị tấn công trong trung tâm thương mại hôm trước, nếu như không tìm ra tung tích Tô Thần Dật kịp thời, e là lành ít dữ nhiều.

Nghĩ đến đây, Tô Việt Trạch càng lúc càng nôn nóng. Khi Tô Thần Dật bị đưa vào phòng cấp cứu suýt chút nữa không qua khỏi, hẳn không nôn nóng như lúc này, hẳn nhớ rõ lúc ấy mình rất bình tĩnh, nghĩ ngợi rất nhiều nhưng tựa hồ lại không hề suy nghĩ bất cứ điều gì. Chỉ là lặng lẽ đứng ở ngoài phòng phẫu thuật chờ bác sĩ tuyên án.

Nhưng từ sau khi Tô Thần Dật tai nạn mất trí nhớ, hẳn nhận ra thái độ của mình đối với Tô Thần Dật càng ngày càng thay đổi, từ lúc tính toán đến lúc thăm dò rồi tới bước ngã bài, Tô Thần Dật bị thương sẽ làm hẳn đau lòng, Tô Thần Dật đi đứng quá gần gũi với người khác hẳn sẽ không thoải mái, Tô Thần Dật ăn quả lừa khóc lóc om sòm thì hẳn sẽ vui vẻ. Có lẽ, trong lúc vô ý, hẳn đã xem Tô Thần Dật là người thân chân chính của mình. Không, sợ là so với người thân còn quan trọng hơn, cho nên khi Tô Thần Dật có chuyện xảy ra, hẳn mới lo lắng hoảng sợ đến vậy.

“Thiếu gia, mục tiêu được xác định, ở ngoại ô phía Tây!”

Nghे vậy, Tô Việt Trạch vội vã chạy đến trước máy tính, nhìn điểm xanh lấp lóe trên bản đồ, khoe miệng Tô Việt Trạch cong lên cầm lấy chìa khóa xe chạy ra ngoài.

“Thông báo hướng đi của mục tiêu mọi lúc cho tôi!”

Khi cái bụng của Tô Thần Dật sôi ùng ục không biết bao nhiêu lần thì cánh cửa phòng cuối cùng cũng được mở ra, xuất hiện ở cửa vẫn là gã đàn ông mang mặt nạ trắng. Tô Thần Dật liếm liếm môi, mắt nhìn gã đăm đăm: “Anh trai, tối nay ăn cái gì vậy? Anh nhân từ, em không chọn món, chỉ cần lấp đầy bụng là được.”

Gã-đeo-mặt-nạ hừ một tiếng rồi ra hiệu với người sau lưng, nhận được mệnh lệnh, hai tên to cao lập tức tiến lại nhắc Tô Thần Dật lên khỏi mặt đất rồi đi ra ngoài.

“Ha ha, thực ra không cần phí công như vậy, thẳng đường mang cơm đến đây là được, không cần mở khóa tôi cũng ăn được mà.”

Gã-đeo-mặt-nạ nhíu mày, cầm chiếc khăn mặt trên tay nhét vào miệng Tô Thần Dật, rồi đứng bên cạnh lạnh lùng nhìn.

“A a a...!” Lúc này không phải là thời điểm ăn cơm tối sao? Mày lấp kín miệng bố thì làm sao bố ăn được hả thằng khốn!

Sau khi bị hai tên to cao tha ra khỏi phòng thì Tô Thần Dật mới có thể thấy rõ khung cảnh bên ngoài, nếu như y đoán không sai, nơi này hẳn là một cái nhà xưởng hoặc nhà kho bỏ hoang, đứng rành rành hai bên cửa là bốn tên vệ sĩ, chính giữa nhà kho có đặt một chiếc ghế.

Hai tên to cao lần lượt mở dây thừng trên chân Tô Thần Dật ra rồi ép y ngồi vào ghế, sau đó tháo bỏ còng tay của y, sau đó nữa là tên bên cạnh ôm một hộp khối chữ nhật bằng sắt đặt trên đùi Tô Thần Dật, khi Tô Thần Dật chưa tỏ tường tình huống thế nào thì cổ đã bị quấn ba cái dây tựa như dây điện đồ.

Gã-đeo-mặt-nạ cong môi đi đến bên cạnh Tô Thần Dật lấy khăn ra khỏi miệng y, gã ghé sát mặt vào bên tai y nhẹ giọng hỏi: “Biết đây là gì không?”

Tô Thần Dật ngậy người nhìn hai tay mình đang đỡ lấy hộp sắt: “Bom cảm lực.”

“Thông minh đấy.” Gã-đeo-mặt-nạ cười cười vỗ tay: “Không hổ là nhị thiếu Tô gia, quả nhiên có hiểu biết.”

Tô Thần Dật vô cảm nhìn gã: “Anh hy vọng tôi sẽ nói cái gì? Cảm ơn đã khích lệ à?”

Gã-đeo-mặt-nạ phát phát tay: “Thời điểm này mày nên xin tao đừng giết mày.”

“Được rồi.” Tô Thần Dật khịt khịt mũi, vẻ mặt thê thảm: “Anh trai, quỳ xin anh đừng giết em!”

“...” Sao mày không có chí khí chút nào vậy hả! Gã-đeo-mặt-nạ hung ác trừng mắt nhìn Tô Thần Dật: “Nếu thứ kia không ở trong tay mày, tao cũng không cần giữ mày lại làm gì. Tô Thần Dật, lần trước không giết được mày, lần này mày đừng hòng thoát! Dám động vào đồ của tao thì phải chuẩn bị đón nhận hậu quả!”

Nói liền dây điện, gã khởi động bom rồi lùi sang bên cạnh.

Tô Thần Dật cúi đầu nhìn đồng hồ điện tử hiển thị 15 phút: “Anh trai, kéo dài thời gian một chút được không? Ít gì cũng để em tưởng niệm cuộc sống chứ.”

Gã-đeo-mặt-nạ hừ một tiếng: “Tô Thần Dật, ngay cả 15 phút ôm bom còn sợ mày ôm không nổi đấy! Nếu như bên trong hộp sắt bị động chạm, thì ngay cả cơ hội tưởng niệm cuộc sống của mày cũng không còn đâu!”

“Cảm ơn đã nhắc nhở.” Tô Thần Dật co giật khóe miệng: “Thực ra tôi muốn nói, thứ kia trên tay Cố Thiệu Kiệt là giả, nếu như tôi chết, thì anh cũng đừng hòng mơ tưởng có được.”

“Vậy thì tốt.” Gã-đeo-mặt-nạ híp mắt cười, vỗ má Tô Thần Dật: “Vậy thì sẽ không ai biết bên trong thứ kia rốt cuộc là gì, thật đáng mừng.”

Khi Tô Việt Trạch chạy đến nhà kho thì đã thấy Tô Thần Dật ngồi trên ghế, hai chân bị tách ra trói vào ghế dựa, không nhúc nhích. Cho dù hạ thấp đầu nhưng Tô Việt Trạch vừa liếc mắt vẫn có thể nhìn ra vết thương trên mặt Tô Thần Dật.

Tô Việt Trạch cảm thấy lòng nhói lên, vội vã chạy lại: “Tiểu Dật!”

Giọng nói quen thuộc làm Tô Thần Dật ngẩn ra, y vội vàng hoảng loạn ngẩng đầu quát lên: “Đừng lại gần!”

Bước chân Tô Việt Trạch chậm rãi dừng lại: “Sao vậy Tiểu Dật?”

“Dừng lại gần, có bom.”

Tô Việt Trạch từ từ hạ mắt nhìn xuống thì thấy hộp sắt Tô Thần Dật đang ôm trên đùi, đồng hồ điện tử đếm ngược đến thời điểm 5 phút 36 giây. Trong lòng nhói lên từng cơn, Tô Việt Trạch không dám tưởng tượng, nếu như hắn đến muộn mấy phút...thả lỏng rồi siết chặt nắm tay bên người, Tô Việt Trạch cố gắng bình tĩnh.

Đi tới, Tô Việt Trạch cuối người xuống cẩn thận từng chút một mở dây thừng trên chân của Tô Thần Dật: “Tiểu Dật ngoan, đừng sợ, có anh ở đây, anh sẽ không để em xảy ra chuyện gì.”

Tô Thần Dật hừ một tiếng, giả vờ ung dung nói: “Bớt nói nhiều đi, cút nhanh lên, đừng quấy rầy tôi hưởng niềm cuộc sống.”

Tô Việt Trạch ngừng động tác rồi đi vòng ra sau tiếp tục tháo dây thừng: “Em mới mười tám tuổi, có người nào mà tưởng niệm? Không bằng nghĩ về anh đi.”

“Làm ơn.” Tô Thần Dật lườm một cái: “Giờ anh đang ở trước mặt tôi, nghĩ thì được cái gì chứ.”

Tô Việt Trạch cười khê lắc đầu một cái, đứng dậy hôn nhẹ lên đỉnh đầu Tô Thần Dật: “Nhìn lâu như vậy có nhìn ra manh mối gì không?”

Tô Thần Dật hừ một tiếng nghiêng răng nói: “Thằng khốn kia chính có 15 phút, tôi cũng đâu phải chuyên gia phá bom, sao có thể trong thời gian ngắn nghiên cứu ra món này!”

Tô Việt Trạch cười cười sờ đầu Tô Thần Dật: “Vậy anh với em cùng nhau nghiên cứu.”

“Lúc này đừng sờ loạn đầu tôi như thế được không! Coi chừng nổ tung đó khốn!” Tô Thần Dật tức giận trừng mắt với Tô Việt Trạch, sau đó thì nhẹ giọng nói: “Anh hai, anh đi đi, chạy xa chút, chết một người dù sao cũng tốt hơn chết hai, anh nhớ báo thù cho em là được rồi, lễ tết thì nhớ đốt em ít đồ cúng.”

“Không được nói vậy!” Tô Việt Trạch cau mày quát: “Em là em trai anh, sao anh có thể vứt bỏ em vào lúc này!”

Cái gọi là “hoạn nạn mới thấy chân tình” chính là nói tình cảnh lúc này của Tô Thần Dật. Nghĩ lại từ khi y sống dậy đến nay, tuy rằng ngoài miệng gọi người này một tiếng anh, trong lòng thật sự cũng xem hắn như anh của mình, nhưng y chưa bao giờ tin tưởng người này một trăm phần trăm.

Cùng ngã bải với hắn, nhưng y vẫn luôn giữ nguyên sự phòng bị đối với Tô Việt Trạch, bằng không y sẽ không gạt Tô Việt Trạch để đi tìm Cố Thiệu Kiệt.

Biết rõ thời gian không còn nhiều, Tô Việt Trạch vẫn lựa chọn ở lại, cái câu “Em là em trai anh” của hắn khiến cho Tô Thần Dật ấm lòng. Từ nhỏ Tô Thần Dật đã là cô nhi, chưa từng hưởng qua cái gọi là tình thân, tình thân duy nhất là nhờ dính chút ánh sáng của thân thể này.

Tô Thần Dật tự giấu cười, y bắt đầu ghen tị với tên Tô Thần Dật đã chết, có cha mẹ thật sự quan tâm cậu, có một người anh trai chăm lo săn sóc. Nhưng mà, người chiếm lấy thân thể người ta như y có tư cách gì để mà ghen tị?

Được rồi, có câu nói này của Tô Việt Trạch, xem như lần sống lại này của y là đáng giá, tiếc nuôi duy nhất là y còn chưa kịp nhận quen với Tô Thắng, nhưng mà, y chỉ sợ là không có cơ hội. Có điều, những chuyện này không quan trọng.

Tô Thần Dật ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào Tô Việt Trạch: “Thật ra, tôi không phải em anh.”

62. Chương 62

Sau khi Tô Thần Dật thốt ra câu nói kia, phản ứng đầu tiên của Tô Việt Trạch là ngẩn ra, sau đó lại cúi đầu quan sát đường dây bom trên tay Tô Thần Dật: “Cho dù em có nói mình là ma quỷ ám thân anh cũng sẽ không đi.”

Mất nhìn thời gian càng rút ngắn, Tô Thần Dật càng lúc càng nôn nóng: “Tôi không phải em anh, em anh đã chết trong vụ tai nạn kia rồi, tôi là mượn xác nhập hồn.”

Tô Việt Trạch cau mày chăm chú nhìn đám dây quần trên cổ Tô Thần Dật: “Tiểu Dật, anh không tìm thấy dây tính giờ, em có biết họ cài bom trên người mình như thế nào không?”

“Nếu tôi biết thì tôi còn ngồi ở đây chịu chết sao?” Tô Thần Dật liếc mắt: “Rốt cuộc anh có nghe tôi nói gì không hả?”

“Nghe rồi, em là mượn xác nhập hồn phải không? Được rồi, đừng nghịch, trên người em có thứ gì sắc bén không? Thời gian không còn kịp, chúng ta chỉ có thể tìm vận may.”

Tô Thần Dật im lặng cúi đầu: “Người nợ để lại cây kéo cho tôi, đặt ở trên đùi, nhưng mà bị bom đè lên, gã muốn tôi nhìn thấy nhưng không thể động vào.”

Tô Việt Trạch ngồi xổm xuống nhìn quả bom đặt trên đùi Tô Thần Dật: “Tiểu Dật, lát nữa em nhẹ nhàng nâng bom lên, anh lấy cây kéo ra.”

Nhìn đồng hồ là lùi đến 3 phút 25 giây, Tô Thần Dật nhíu mày: “Tô Việt Trạch, tôi nói rồi, tôi không phải em anh, anh tưởng tôi nói đùa với anh sao! Có nhớ tên trộm bị anh tống vào trại tạm giam vì đã móc ví của anh trên đường Hàng Thông không? Đó chính là tôi, tôi cũng tên là Tô Thần Dật, tối hôm ấy tôi trốn

ra khỏi trại thì bị tai nạn, tỉnh dậy thì phát hiện mình đã thay đổi thân thể, tôi cũng không biết là chuyện gì. Lúc trước tôi cầm dao đòi giết anh không phải là vì ác mộng mà là khi đó tôi cảm thấy mình bị anh gián tiếp hại chết cho nên mới làm như vậy. Anh không tin cũng được nhưng anh có thể đi tìm Tô Thắng hỏi thử xem ông ấy có phải có một đồ đệ tên là Tô Thần Dật không, ngày trước ở S thị tôi dẫn anh đi tìm Tô Thắng chỉ là để nói chuyện mượn xác nhập hồn với sư phụ tôi. Cho nên, Tô Việt Trạch, anh đi đi, tôi vốn không phải em anh, tôi chỉ là kẻ đánh cắp thân thể của em anh thôi, anh không nên vì tôi mà giao mạng tại đây.”

Thì ra là vậy, chẳng trách sau khi mất trí nhớ Tô Thần Dật lại thay đổi nhiều như vậy, hẳn còn tưởng người mất trí nhớ ai cũng sẽ thay đổi tính cách như vậy, không ngờ y vốn không phải là Tô Thần Dật. Nhưng chuyện này thì sao chứ? Hẳn chỉ biết đến một Tô Thần Dật sau khi mất trí nhớ, chỉ muốn thương yêu một Tô Thần Dật sau khi mất trí nhớ, cho dù y không phải là em trai của mình nhưng chỉ cần y là Tô Thần Dật cùng hẳn xương thanh là được rồi.

Tuy rằng hẳn như vậy sẽ không công bằng với Tô Thần Dật đã chết, nhưng tâm tư đã bị đứa em ôm bom yêu cầu mình rời đi này làm rung động, hẳn không để tâm nhiều như vậy. Đối với đứa em trai thật sự của mình, hẳn nhất định sẽ cho cậu một câu trả lời. Còn đối với Tô Thần Dật hiện tại, hẳn chỉ muốn chắc chắn gói gọn y trong tay.

“Nói xong rồi?” Tô Việt Trạch nhìn thẳng vào Tô Thần Dật.

Tô Thần Dật ngẩn ra rồi nhẹ nhàng gật đầu: “Xong rồi.”

“Vậy nâng bom lên, thời gian của chúng ta không nhiều.”

“Mẹ nó Tô Việt Trạch, rốt cuộc anh có nghe tôi nói gì không hả? Tôi nói rồi, tôi không phải em anh! Anh nộp mạng tại đây vì một người không quen biết thì đáng giá lắm sao!”

“Chẳng cần biết em là ai, chỉ cần em là Tiểu Dật là được rồi.”

Tô Thần Dật kinh ngạc nhìn Tô Việt Trạch, y không hiểu rốt cuộc câu nói này của Tô Việt Trạch có ý nghĩa gì, rõ ràng y đã đem mọi lời nói hết cho hẳn, nhưng chỉ nhận lại được một câu trả lời mập mờ như vậy.

“Những việc này sau khi chúng ta an toàn rồi đi hãy nói, giờ thì phối hợp với anh, được không?”

Tô Việt Trạch hạ mắt nhẹ giọng nói: “Anh đi đi, tôi không muốn đánh cược. Cái mạng này là tôi nhặt được, xem như có chết cũng không thiệt thòi. Anh không giống, anh còn có người thân, có công ty, cuộc đời anh mới đi được một đoạn ngắn, đừng vì tôi mà làm mình liên lụy.”

“Được rồi” Tô Việt Trạch nhẹ than một tiếng, từ phía sau ôm Tô Thần Dật vào lòng. “Nếu em không muốn đánh cược, vậy anh sẽ bên em. Còn hai phút, đủ để anh nói hết lời.”

“Tô Việt Trạch, nào anh úng nước à? Nhìn đi, đây là bom! Không phải mô hình đồ chơi!”

“Hắn là úng nước,” Tô Việt Trạch cười tự giễu: “Bằng không sao lại có thể tình nguyện ở lại đây cùng em.”

“Tô Việt Trạch, anh không chịu đi đúng không?”

“Em ở đâu anh ở đó.”

“Được! Tôi đánh cược! Anh không sợ thì tôi sợ cái gì!”

Khóe miệng Tô Việt Trạch cong lên, đi đến trước mặt Tô Thần Dật, ngồi xuống: “Nào, nâng nó lên, cẩn thận một chút.”

Tô Thần Dật nhếch môi, tầm mắt chăm chú khóa chặt vào hộp thiếc, cẩn thận từng chút một nâng quả bom lên, còn Tô Việt Trạch dụi dằm nhìn y, không thúc giục. Sau khi nhìn thấy cái kéo trên đùi Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch gật đầu với Tô Thần Dật, nhanh chóng lấy cái kéo ra. Chỉ một động tác đơn giản như thế, nhưng hắn cảm giác cả tấm lưng mình đã bị mồ hôi thấm ướt.

Tuy ngoài mặt hắn giả vờ rất bình tĩnh, nhưng thực ra thâm tâm hắn vô cực thấp thỏm, đúng như lời Tô Thần Dật đã nói, cuộc đời của hắn chỉ đi được một đoạn ngắn, hắn còn có rất nhiều điều muốn nói với Tô Thần Dật, hắn còn chưa bày tỏ tâm ý của mình đối với Tô Thần Dật, nên hắn sao có thể nộp mạng mình ở đây.

Nhìn mấy chục giây còn sót lại, Tô Việt Trạch đứng lên, tách một sợi dây màu vàng trên cổ Tô Thần Dật: “Tiểu Dật, nếu như đánh cược thua...”

“Cắt mau đi!” Tô Thần Dật thúc giục: “Tôi nâng đến đau tay rồi này, tôi tin anh, nếu như thua thì tôi cũng không thiệt thòi.”

Tô Việt Trạch cười cười, quyết đoán cắt sợi dây trên tay: “Tiểu Dật, anh thích em.”

Nhìn đồng hồ đếm ngược ngừng lại, Tô Thần Dật vui mừng ngẩng đầu nhìn lên: “Anh trai, tôi có bao giờ nói vận may của anh quá tuyệt chưa!”

Tô Việt Trạch co gập khóe miệng, nghe Tô Thần Dật nói vậy là thừa biết y không nghe câu thổ lộ kia của mình, sờ sờ đầu Tô Thần Dật, nói: “Để anh giúp em lấy dây trên người xuống, em đừng cử động.”

“Ừ.” Tô Thần Dật gật mạnh, ngoan ngoãn ngồi im để Tô Thần Dật lấy dây điện trên cổ xuống.

Khi sợi dây cuối cùng được lấy xuống, Tô Thần Dật đứng lên đưa bom đặt trên ghế rồi chậm rãi xoay

người: “Ngồi lâu vậy cả người đều cứng ngắt.”

Nhìn vết thương trên mặt Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch nhẹ nhàng giơ tay chạm vào: “Đau không?”

Tô Thần Dật cứng người buông thông tay, trúc trắc quay đầu nhìn Tô Việt Trạch: “Anh, có nghe thấy tiếng tí tí không?”

Nghe vậy, Tô Việt Trạch vội cúi người nhìn bên dưới cái ghế Tô Thần Dật vừa ngồi, khi nhìn bộ đếm giờ đang chạy nhanh, Tô Việt Trạch hoàn toàn biến sắc, hần vội kéo Tô Thần Dật chạy ra ngoài: “Chạy mau! Dưới cái ghế là bom trọng cảm!”

“Má nó, bố biết thằng khốn kia sẽ không tốt bụng như vậy mà!” Tô Thần Dật vừa chạy theo Tô Việt Trạch vừa mắng chửi.

Hai người vừa chạy ra khỏi nhà kho liền nghe được một tiếng “ầm” thật lớn, không khí bị áp lực bom nổ đẩy đi, hất hai người loạn choạng về phía trước mấy bước.

Bóng tối bao trùm trên đỉnh đầu, ý thức được thứ gì đó, Tô Thần Dật hoảng sợ nhìn về phía Tô Việt Trạch: “Anh hai!”

Tô Việt Trạch đang chuẩn bị quay đầu thì lại bị một nguồn lực hất mạnh, khiến hần bị đẩy ngã xuống đất. Thật gian nan mới bò dậy được, khi hần quay đầu lại nhìn thì thấy Tô Thần Dật nằm sõng soài trên mặt đất, máu từ đỉnh đầu đỏ tươi, chậm rãi chảy xuôi trên nền đất, một góc cửa sắt nhà kho dè trên người y.

“Tiểu Dật!” Tô Việt Trạch hoảng loạn mở to mắt dùng cả chân cả tay bò đến bên người Tô Thần Dật, hai tay cố gắng xốc góc cửa sắt ra khỏi người y.

“Tiểu Dật, em tỉnh lại đi, nói với anh một câu!”

Tô Thần Dật nằm trên mặt đất không nhúc nhích, không có bất kỳ dấu hiệu nào đáp lại hần.

Thấy thế đáy lòng Tô Việt Trạch càng hoảng sợ, giờ khắc này hần không còn màng đến cánh tay bị găm sắt cắt nát của mình, chỉ liên tục cố xê dịch cái cửa sắt.

“Tiểu Dật, ngoan một chút, đừng dọa anh, nói với anh một câu được không? Một câu thôi!”

Tô Thần Dật vẫn nằm bất tỉnh trên mặt đất, Tô Việt Trạch nhất thời gấp đến độ mắt có hết sức hất tằm cửa sắt ra.

Cuối cùng cũng hất được tằm cửa sắt ra khỏi người Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch bò đến bên người Tô

Thần Dật rồi ôm lấy y, hẩn xoa đôi tay đầy máu của mình lên áo sơ mi rồi mới che đầu Tô Thần Dật.

Nhìn Tô Thần Dật sắc mặt trắng bệch nhắm nghiền hai mắt, Tô Việt Trạch cảm thấy máu huyết cả người như chảy ngược, đầu ngón tay trở nên lạnh lẽo: “Tiểu Dật, tỉnh lại đi, không phải em nói muốn gặp Tô Thắng sao? Em tỉnh dậy anh sẽ dẫn em đi gặp ông ấy có được không?”

Dòng máu sền sệt theo khe bàn tay Tô Việt Trạch nhỏ trên mặt đất, hẩn cởi áo sơ mi che đầu Tô Thần Dật, ôm y vào lòng rồi đứng dậy, viền mắt bắt đầu đỏ lên: “Tiểu Dật ngoan, để anh dẫn em đi bác sĩ, em còn chưa nhận quen Tô Thắng, anh còn rất nhiều điều muốn nói với em, em không thể có chuyện, nhất định không thể có chuyện.”

Tô Việt Trạch vừa thăm thì với Tô Thần Dật vừa ôm y chạy đến xe của mình, may là xe hẩn đỗ cách nhà kho không xa, không bao lâu đã đi đến chỗ chiếc xe.

Vươn tay mở cửa xe, Tô Việt Trạch cẩn thận từng chút đặt Tô Thần Dật bên ghế phụ, lấy áo sơ mi băng vội vết thương trên đầu Tô Thần Dật, rồi đi vòng sang bên cạnh ngồi vào ghế lái.

Đưa tay sờ sờ gò má trắng bệch của Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch dịu dàng nói: “Đừng sợ, lát nữa gặp bác sĩ rồi sẽ không đau.”

Nhìn Tô Thần Dật một lát, Tô Việt Trạch khởi động xe chạy về trung tâm thành phố với tốc độ nhanh nhất.

Khi vệ sĩ vất vả chạy đến gần nhà kho thì đã thấy chiếc Lamborghini chạy vèo như bay, không khỏi được mắt nhìn nhau, cuối cùng tài xế xe ra hiệu với mấy chiếc xe sau rồi quay đầu xe bám sát xe Tô Việt Trạch chạy về nội thành.

Tô Việt Trạch vừa nhìn đường vừa thỉnh thoảng quan sát tình trạng của Tô Thần Dật, chỉ sợ mình không chú ý thì Tô Thần Dật sẽ... Tô Việt Trạch tự tát mình một cái tự mắng mình xúi quẩy, đột nhiên xe bị xóc lên, bèn vội vã đánh tay lái ổn định xe.

Cú xóc này làm khôi phục một ít ý thức của Tô Thần Dật, y theo bản năng đưa tay lên đầu bắt màn thăm thì: “Anh, đừng lắc lư nữa.”

Tô Việt Trạch vui mừng trợn to mắt: “Tiểu Dật, em tỉnh rồi!”

Tô Thần Dật chậm rãi mở mắt ra, sau khi y cảm nhận được tấm áo sơ mi ẩm ướt dưới tay, y ngẩn người đưa tay ra trước mặt, bàn tay vốn thon dài trắng nõn giờ bị vấy máu tươi đến đỏ au: “Đây là...máu?”

Tô Việt Trạch đưa tay phải của mình nắm chặt lấy tay trái của Tô Thần Dật: “Tiểu Dật đừng sợ, gần đến bệnh viện rồi, gắng chịu đựng một chút.”

Tô Thần Dật co gập khoe môi, vẻ mặt mỉa mai: “Anh, hình như em chảy rất nhiều máu.”

Tô Việt Trạch chăm chú nắm tay lái: “Tiểu Dật ngoan, đến bệnh viện là ổn, em mà không sao anh sẽ dẫn em đi ăn, chúng ta ăn rồi về nhà, được không?”

“Anh, em chóng mặt...”

“Ng ngoan, gắng chịu một chút, gần tới rồi.”

“Anh, em ngủ một chút, tới rồi anh gọi em.”

“Không được!” Tô Việt Trạch xiết chặt tay Tô Thần Dật: “Tiểu Dật ngoan, đừng ngủ, gắng một lúc, một lúc nữa thôi, đừng ngủ, anh xin em.”

“Nhưng mà...em thật sự...rất buồn ngủ...”

“Đừng ngủ, Tiểu Dật, nói chuyện với anh đi, nói anh nghe ít chuyện trước kia, được không?”

“Được.” Tô Thần Dật hạ mắt trầm giọng kể: “Em được sư phụ nhật về...sư phụ đối với em rất tốt...”

Nghे giọng nói ngày càng nhẹ hẫng của Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch cũng trầm lòng theo, mắt thấy xe đã đi vào nội thành, hắn nắm tay Tô Thần Dật thật chặt rồi giậm chân ga chạy nhanh về hướng bệnh viện.

Tiểu Dật, em không thể có chuyện gì được...

63. Chương 63

Một khắc sau khi Tô Thần Dật được đưa vào phòng giải phẫu, sắc mặt Tô Việt Trạch nháy mắt trở nên âm trầm, bấy giờ mấy người tâm phúc của hắn cũng đã chạy đến bệnh viện. Khi thấy sắc mặt âm u của Tô Việt Trạch đứng chắn ở ngoài cửa phòng phẫu thuật, mấy người đó ngập ngừng một lát, một người xoay người đi khỏi, còn một người khác cởi áo khoác trên người.

“Thiếu gia, cậu khoác cái áo này trước đi, A Bưu đi ra ngoài mua áo cho cậu rồi.”

Nghе vậy Tô Việt Trạch mới nhận ra mình đã cởi áo sơ mi để cầm máu cho Tô Thần Dật, bây giờ nửa thân trên đều trần trụi, chẳng trách lúc này lúc vào bệnh viện mấy tên y tá bác sĩ đều nhìn hắn bằng ánh mắt kỳ lạ.

Nhận lấy chiếc áo hồ hững khoác vào người, Tô Việt Trạch lạnh lùng nói: “Đi, tra cho tôi là ai đã ra tay, không tiếc bất cứ giá nào, nhất định phải bắt được người.”

“Vâng!” Người nọ cung kính khom người rồi xoay đi rời khỏi bệnh viện, chỉ còn lại ba tên vệ sĩ bên cạnh.

Tô Việt Trạch lặng lẽ nhìn ba chữ “Đang-phẫu-thuật” đỏ, to đến chói mắt mà tâm tư bối rối, nếu như lúc đó Tô Thần Dật không đẩy hắn ra, người nằm trong phòng đó sẽ là hắn. Nhưng, hắn tình nguyện nằm trong đó chứ không hề muốn đó là Tô Thần Dật. Nếu như Tô Thần Dật có gì bất trắc, cả đời sau hắn sẽ không tha thứ cho chính mình. Rõ ràng đã nói sẽ cẩn thận bảo vệ người này, nhưng lại hai lần ba lượt mình không có mặt, điều này khiến hắn ảo não không thôi.

Sao mình lại thích người này? Ngay cả hắn cũng không biết, thế nhưng điều duy nhất có thể chắc chắn là hắn thích một Tô Thần Dật sau khi mất trí nhớ mà không phải là Tô Thần Dật trước khi mất trí nhớ. Hay là bởi vì hai người không giống nhau làm hấp dẫn sự chú ý của hắn mà từng chút một hắn bị cuốn vào.

Tô Thần Dật bị thương hắn sẽ đau lòng, Tô Thần Dật tiếp xúc nhiều với người khác hắn sẽ ganh tị, Tô Thần Dật bị Cố Thiệu Kiệt táy máy hắn sẽ tức giận, thậm chí tình bạn mười năm cùng Cố Thiệu Kiệt cũng bị hắn xem nhẹ. Nếu như trước đây hắn không hiểu tại sao mình sẽ như vậy, thì khi lúc hắn nhìn thấy Tô Thần Dật ôm boom ngồi trong kho hàng, hắn đã tỉnh ngộ trong chớp mắt. Hắn yêu thích người ngày, hắn muốn có được y.

Đáng lẽ ra nếu yêu thích thì hắn phải yêu thích một Tô Thần Dật luôn ngoan ngoãn nghe lời, luôn ỷ lại hắn mới đúng, thế nhưng thực tế hắn lại phải lòng cậu trai Tô Thần Dật luôn khóc la chơi xấu, thỉnh thoảng xù lông, cùng hắn đối nghịch. Mà điều duy nhất khiến hắn bất ngờ đó là Tô Thần Dật lại là mượn xác hoàn hồn.

Người luôn theo chủ nghĩa duy vật như hắn không ngờ sẽ có ngày tam quan của mình bị lật đổ, mượn xác hoàn hồn, điều này từ trước đến giờ hắn không hề tin. Nếu như bình thường, hắn sẽ suy xét xem lời này của Tô Thần Dật là thật hay giả, thế nhưng ngay thời khắc quan trọng kia, Tô Thần Dật không cần thiết phải lừa hắn. Quan trọng nhất là chuyện khi trước ở đường Hằng Thông không mấy người biết, mà với tính tình của Tô Thần Dật thì y sẽ không bao giờ đặc biệt đi thăm dò chuyện này, đó cũng là bằng chứng cho việc mượn xác hoàn hồn của y.

Nhưng mà hắn không ngờ lại trùng hợp như vậy, người khi trước móc ví của hắn bị hắn tống vào trại tạm giam lại nháy mắt biến thành em trai mình, hay là duyên phận của hắn vùng với Tô Thần Dật trong chính thời khắc ấy đã đan vào nhau. Có điều, nếu để cho bố và dì biết con trai của bọn họ đã sớm chết trong vụ tai nạn, bọn họ nhất định sẽ rất đau lòng, với tính tình của bố, có thể ông sẽ tự tay giải quyết người đã chiếm thân thể này của con trai ông.

Tô Việt Trạch siết chặt nắm tay, bất luận thế nào, nhất định không thể để cho người nào khác ngoại trừ hắn và Tô Thắng biết chuyện Tô Thần Dật sống lại!

“Thiếu gia, áo.”

Tô Việt Trạch nghe tiếng ngẩng đầu, thấy A Bưu tay nâng một tấm áo sơ mi trắng cung kính đứng bên cạnh. Tô Việt Trạch gật đầu cởi áo khoác trên người ra vắt trên cổ tay A Bưu rồi lấy áo sơ mi mặc vào.

Khi A Bưu nhìn thấy vết thương dữ tợn với vết máu khô trên tay Tô Việt Trạch thì sắc mặt y hơi lo lắng: “Thiếu gia, tay của cậu...”

Tô Việt Trạch hờ hững vung tay: “Tôi không sao, bịt miệng mấy người kia đi, đừng để bố tôi biết chuyện Tiểu Dật nhập viện.”

“Vâng, thiếu gia.” A Bưu cung kính gật đầu rồi ra hiệu với ba người đứng bên, thấy thế, một người lập tức theo lệnh ra khỏi bệnh viện.

Không bao lâu sau, trên hành lang vang lên tiếng bước chân vội vã, một người đàn ông quá năm mươi mang theo vài bác sĩ áo blouse trắng chạy đến cửa phòng cấp cứu.

Người này là viện trưởng của bệnh viện, khi Tô Thần Dật được đưa vào phòng cấp cứu ông liền nhận được tin, Tô Việt Trạch vốn nổi tiếng cưng chiều em trai, đừng nói đến thể lực của Tô gia tại B thị lớn bao nhiêu, chỉ cần Tô Việt Trạch là cổ đông của bệnh viện là đủ để ông phải đối xử ân cần với hắn rồi, cho nên ông không dám chậm trễ, vội vàng triệu tập bác sĩ giỏi nhất chạy đến phòng cấp cứu.

Nhìn viện trưởng ra hiệu, mấy tên bác sĩ lập tức hiểu ý đi vào phòng cấp cứu, viện trưởng đã nói, người bên trong, bất kể thế nào, đều phải cứu được, bằng không họ sẽ không thể nào chịu đựng nổi hậu quả.

Viện trưởng lau mồ hôi trên trán dè dặt nói: “Tô tổng, cậu yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ xuất toàn lực cứu chữa cho Tô nhị thiếu.”

Tô Việt Trạch vô cảm gật đầu, không đáp lại.

Thấy thế, viện trưởng cũng không dám bỏ đi, đứng cạnh giữ bên ngoài phòng cấp cứu với Tô Việt Trạch.

Thời gian trôi qua, tần suất lau mồ của viện trưởng càng cao, tuy lúc này ông nói với Tô Việt Trạch là nhất định sẽ cứu chữa cho Tô Thần Dật, nhưng tình huống Tô Thần Dật được đưa vào phòng phẫu thuật khá nguy cấp. Trên lưng đầy vết cắt to nhỏ còn chưa tính, chết người nhất là trên đầu Tô Thần Dật có vết thương, lại còn mất máu quá nhiều, nếu như phẫu thuật không qua khỏi...Viện trưởng rung mình, lại lần nữa lau mồ hôi trên trán, không thể xảy ra cái nếu như này được!

Tô Việt Trạch đã thu hồi vẻ mặt âm trầm, hằm bình tĩnh đứng ngoài cửa, sống lưng uốn lên thẳng tắp, không biết mệt mỏi.

Rốt cuộc, ngay lúc viện trưởng sắp tuyệt vọng thì đèn đỏ phòng cấp cứu tắt đi, một vị bác sĩ mệt mỏi mở cửa phòng cấp cứu.

“Em ấy...sao rồi?” Tiếng nói khô khốc khiến Tô Việt Trạch sững sờ, hẳn vội bình tĩnh nhìn bác sĩ đợi đáp án.

Tháo khẩu trang xuống, bác sĩ đưa tay xoa mồ hôi trên trán: “Bệnh nhân chưa vượt qua giai đoạn nguy hiểm, đã đưa vào phòng giám sát dành cho ca bệnh nặng, nếu như trong vòng 24 giờ không tỉnh lại...”

“Tô nhị thiếu nhất định sẽ không có chuyện gì!” Viện trưởng vội ngắt lời bác sĩ nhìn Tô Việt Trạch: “Lần trước Tô nhị thiếu bị thương trầm trọng như vậy mà còn cứu được thì lần này cũng sẽ cứu được.”

Mới bác sĩ giật giật, y thầm than một tiếng với viện trưởng rồi gật đầu rời đi, ca phẫu thuật này tiêu hao gần như hết thủy sức lực của y, giờ y chỉ muốn nghỉ ngơi thật tốt.

Tô Việt Trạch nghiêng đầu nhìn viện trưởng, ánh mắt không nói nên lời: “Ông nói, Tiểu Dật chắc chắn sẽ qua khỏi, thật sao?”

Viện trưởng ngăn ra rồi vội vã gật đầu không ngừng: “Nhị thiếu chắc chắn sẽ không sao, chắc chắn.” Câu này không biết là lừa gạt Tô Việt Trạch hay lừa gạt mình.

Tô Việt Trạch nhếch miệng: “Tôi tin ông.”

Viện trưởng ngăn người, trán nhỏ đầy mồ hôi, ông không dám tưởng tượng nếu như lần này Tô Thần Dật không qua khỏi thì hậu quả sẽ thế nào. Lén nhéo bắp đùi của mình một cái, ông thầm mắng miệng mình xúi quẩy!

Nhìn bác sĩ y tá từ từ ra khỏi phòng cấp cứu, Tô Việt Trạch nhẹ giọng hỏi: “Tôi có thể vào thăm không?”

“Đương nhiên có thể.” Viện trưởng lập tức đáp: “Mời Tô tổng theo tôi.”

Tô Việt Trạch khẽ vuốt cằm đi theo viện trưởng, lúc đi ngang qua người A Bưu, Tô Việt Trạch hạ thấp giọng nói: “Đem tin Tiểu Dật đang trong giai đoạn nguy hiểm tung ra ngoài.”

“Vâng, thiếu gia.”

Tô Việt Trạch gật gù nhìn viện trưởng: “Bên bệnh viện còn phiền ngài phối hợp một chút.”

Nhìn ánh mắt Tô Việt Trạch bình tĩnh không lay động, viện trưởng lập tức hiểu ý gật đầu: “Tôi tổng cứ yên tâm, tôi sẽ khiến bọn họ ngậm chặt miệng.”

Nghe vậy Tô Việt Trạch cười khê: “Đi thôi, Tiểu Dật còn đang chờ tôi.”

Đi theo viện trưởng vào phòng giám sát dành cho ca bệnh nặng, Tô Việt Trạch mặc đồ vô trùng đi vào phòng bệnh. Tô Thần Dật nằm trên giường sắc mặt trắng bệch, trên đầu quấn một tầng băng dày, chỉ có lớp sương bên trong tấm mặt nạ khí mong manh với đường nét trập trùng trên màn ảnh máy kiểm tra nhịp đập là bằng chứng tỏ rõ sự sống của hắn lúc này.

Ngồi xuống bên giường bệnh, Tô Việt Trạch đưa tay cầm bàn tay không truyền nước của Tô Thần Dật áp lên gương mặt mình: "Tiểu Dật, anh đến rồi."

Người trên giường không hề đáp lại Tô Việt Trạch, chỉ có tiếng máy móc lách cách bên cạnh.

"Tiểu Dật, lần này em có thể qua khỏi, phải không?"

"À, chỉ cần em tỉnh lại, anh sẽ dẫn Tô Thắng đến gặp em để hai thầy trò em nhận nhau, em thấy được không?"

Nâng tay Tô Thần Dật che mặt mình, Tô Việt Trạch khàn giọng nói: "Tiểu Dật, xin em hãy qua khỏi, đừng bỏ anh..."

Trong căn phòng làm việc tĩnh giản, Cố Thiệu Kiệt tây trang đen tuyền âm trầm chăm chú nhìn cái mặt dây chuyền phỉ thúy trong tay, trên bàn làm việc rộng lớn, rải rác đầy linh kiện to nhỏ của chiếc rương mặt mã.

Một người đàn ông mặc áo ba lỗ bó sát người đứng một bên, không dám thở mạnh.

Đột nhiên, phòng làm việc vang lên tiếng gõ cửa dồn dập, người đàn ông thở phào một hơi, tâm tư đang căng thẳng vì tiếng gõ cửa mà thoáng thả lỏng, dù thế nào đi nữa, thì Cố Thiệu Kiệt sẽ không gây sự với y.

"Vào đi."

Vừa dứt lời, người trợ lý mặc thường phục đi vào phòng: "Cố thiếu, mới vừa nhận được tin tức, Tô nhị thiếu bị thương nặng nhập viện, giờ còn chưa qua giai đoạn nguy hiểm."

Cố Thiệu Kiệt vùng bật dậy trừng mắt nhìn trợ lý: "Anh nói cái gì?"

Người trợ lý cuối đầu: "Tối qua Tô đại thiếu máu me đầy người đưa Tô nhị thiếu nhập viện cấp cứu, có người nói Tô nhị thiếu bị trọng thương, mãi cho đến hừng đông mới được cấp cứu, nhưng bây giờ chưa qua khỏi giai đoạn nguy hiểm. Tôi còn nhận được tin, hôm qua ngoại ô phía Tây phát nổ, hiện trường bừa bộn, còn có vết máu lớn, tôi nghĩ, lần này Tô nhị thiếu bị thương chắc chắn có liên quan đến vụ nổ kia."

Cất mặt dây chuyền trong tay vào túi, Cố Thiệu Kiệt nhấc chân đi ra khỏi cửa: "Điều tra rõ xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tôi đến bệnh viện thử xem."

“Cố thiếu, còn có một việc...”

Thấy dáng vẻ do dự của trợ lý, Cố Thiệu Kiệt dừng bước nhú mày: “Chuyện gì?”

“Uy thiếu gia đã về.”

64. Chương 64

Trợ lý thấp thỏm nhìn Cố Thiệu Kiệt: “Uy thiếu gia về rồi ạ.”

Cố Thiệu Kiệt ngẩn ra rồi lập tức nhú chặt mày: “Về lúc nào?”

“Không rõ ạ.”

“Không rõ?” Cố Thiệu Kiệt híp mắt nhìn trợ lý: “Không phải tôi nói cậu chú ý nó sao? Không rõ là sao?”

Trợ lý vội cúi đầu, ngón tay bên người khẽ run: “Xin lỗi Cố thiếu.”

Cố Thiệu Kiệt lạnh mặt nhìn trợ lý một lát rồi nói: “Phái người theo dõi nó, tôi vào bệnh viện đã.”

“Vâng, Cố thiếu.”

Mãi đến khi Cố Thiệu Kiệt rời khỏi phòng làm việc, bấy giờ trợ lý mới chán nản thối lui vài bước, sau lưng áo đã thấm ướt mồ hôi. Người đàn ông mặc áo ba lỗ vội vàng tiến lên đỡ lấy người trợ lý: “Cậu không sao chứ?”

Người trợ lý cười khổ một tiếng rồi đáp: “Không sao, cảm ơn anh.”

“Thực ra Cố thiếu...”

“Tôi biết, không sao đâu.” Người trợ lý vung tay, đưa chân đi ra khỏi phòng làm việc, sống lưng ưỡn lên thẳng tắp.

Khi Cố Thiệu Kiệt chạy đến bệnh viện thì thấy Tô Việt Trạch tiểu tụy đứng cạnh bên ngoài phòng giám sát, nhìn xuyên qua ô cửa thủy tinh là một người quần đầy băng vải trên đầu nằm trên giường bệnh trắng toát, nếu như không có lớp sương mỏng manh dưới mặt nạ khí, có lẽ sẽ có người tưởng người nọ đã chết.

Cố Thiệu Kiệt ngây ngốc nhìn người trên giường bệnh: “Trong đó là... Thần Dật?”

Đặt một tay áp vào ô cửa thủy tinh, khước miệng Tô Việt Trạch hơi cong lên: “Em ấy ngủ rất say, phải không?”

Cố Thiệu Kiệt nhú mày: “Bác sĩ nói thế nào?”

“24 tiếng...” Tô Việt Trạch thấp giọng đáp: “Giờ còn 16 tiếng, nhưng tôi không muốn chờ 16 tiếng này chút nào.”

Cố Thiệu Kiệt cười khê rồi lắc đầu: “Việt Trạch, cậu thay đổi rồi. Lúc trước Thần Dật cũng nằm trong phòng cấp cứu như thế này, nhưng cậu chỉ đến canh một lát rồi lập tức về công ty.”

“Là người thì sẽ đổi thay.” Tô Việt Trạch nói: “Tâm tình không giống nhau thì hành động cũng khác.”

Tô Thần Dật trước kia đối với hắn chỉ là một đứa em có cũng được mà không có cũng chẳng sao, hắn dung túng cưng chiều y cũng là mong y không thể uy hiếp đến địa vị của hắn ở Tô gia. Nhưng giờ không giống, Tô Thần Dật bây giờ đối với hắn không đơn giản chỉ là em trai, y là người hắn muốn có được, muốn cùng trải qua một đời, cho dù hắn bị cha đuổi ra khỏi Tô gia, hắn vẫn không thay đổi suy nghĩ này.

Cố Thiệu Kiệt khoanh tay nghiêng người dựa vào ô cửa thủy tinh: “Có thể nói với tôi chuyện gì xảy ra được không?”

Tô Việt Trạch nhìn Cố Thiệu Kiệt một lát, không trả lời câu hỏi của gã mà hỏi lại: “Hôm qua Tiểu Dật đưa thứ gì cho cậu?”

Cố Thiệu Kiệt nhún vai không lấy làm bất ngờ: “Thằng nhóc nói trả lại đồ cho tôi để tôi dẫn nó đi gặp mặt thím hai.”

“Là thứ gì?” Tô Việt Trạch khó hiểu, cái usb kia rõ ràng nằm trong tay hắn, Tô Thần Dật còn có thứ gì của Cố Thiệu Kiệt chứ?

“Ày.” Cố Thiệu Kiệt móc ra chiếc mặt dây chuyền phỉ thúy: “Vật gia truyền của gia chủ Cố gia, tôi còn muốn hỏi nó sao lấy được thứ này của tôi nữa kìa, kết quả là lại nhận được tin nó bị thương.”

Tô Việt Trạch giật giật khước miệng dời mắt đi, tôi có nên nói cho cậu biết Tô Thần Dật nhà tôi vốn là tên trộm vặt không? “Hôm qua sau khi hai người tách ra không lâu, em ấy bị bắt cóc ở bãi đậu xe, lúc tôi chạy tới hiện trường đã không còn ai, tên kia còn để lại cho em ấy hai khối bom.” Nói đến đây, người Tô Việt Trạch run lên, đối với vụ nổ hôm qua hắn vẫn còn chút sợ hãi: “Tiểu Dật bị thương trong vụ nổ.”

Cố Thiệu Kiệt muốn hỏi tại sao Tô Việt Trạch không có chuyện gì, thế nhưng sau khi nhìn thấy vết thương

dữ tợn trên tay Tô Việt Trạch, gã lặng lẽ ngậm miệng.

Bên ngoài phòng giám sát rơi vào yên tĩnh, một lúc lâu, Cố Thiệu Kiệt mới thở dài một tiếng mở miệng nói: “Vết thương trên tay cậu để bác sĩ xử lý một chút đi, cậu cứ yên tâm ở đây canh Thần Dật, tôi đi thăm dò hung thủ.”

Tô Việt Trạch nghiêng đầu nhìn Cố Thiệu Kiệt nhếch miệng đáp: “Thiệu Kiệt, cảm ơn cậu.”

“Không có gì.” Cố Thiệu Kiệt vỗ vỗ vai Tô Việt Trạch: “Chúng ta là anh em, tôi tin Thần Dật sẽ qua khỏi, cậu cứ an tâm ở lại đây với nó, tôi đi trước.”

“Ừ.” Tô Việt Trạch gật nhẹ.

Nhìn bóng lưng Cố Thiệu Kiệt rời đi, ánh mắt Tô Việt Trạch lóe lên, có chút phức tạp. Đến khi xác nhận Cố Thiệu Kiệt đã rời khỏi bệnh viện, Tô Việt Trạch mới xoay người đi đến thang máy. Thang máy đi thẳng lên tầng cao nhất, tầng này chỉ có ba phòng, một phòng là nơi làm việc của viện trưởng, một phòng là nơi dành cho viện trưởng nghỉ ngơi, thông với phòng nghỉ của viện trưởng là một gian phòng bệnh đặc biệt, phòng bệnh này chỉ có người thân trực hệ của viện trưởng với có tư vào đi vào, hơn nữa trong bệnh viện không có mấy ai biết đến sự tồn tại của căn phòng này.

Đẩy cửa phòng ra, Tô Thần Dật đầu quần đầy băng vải ngồi dựa vào đầu giường hưởng thụ A Hồ bón ăn, thấy Tô Việt Trạch đi vào, Tô Thần Dật cong môi: “Anh.”

Đưa chén cháo trên tay cho Tô Việt Trạch, A Hồ cung kính khom người rời khỏi phòng bệnh. Tô Việt Trạch cười cười ngồi xuống bên cạnh giường: “Giờ cảm thấy thế nào rồi?”

Tô Thần Dật bĩu môi: “Băng vải quần đầy người, khó chịu.”

Nhìn miếng băng vải hé ra dưới cổ áo Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch đau lòng sờ đầu Tô Thần Dật: “Bác sĩ nói vết thương trên lưng em quá nhiều, cố chịu đựng hai ngày, hửm?”

Đưa tay cản lại cái thìa Tô Việt Trạch đưa tới, Tô Thần Dật nói: “Không ăn nữa, em muốn ngủ một giấc.”

Đặt chén cháo một bên, Tô Việt Trạch cẩn thận đỡ Tô Thần Dật nằm xuống, đắp chăn cho y: “Ngủ đi, anh ở đây với em.”

Vết thương dữ tợn trên tay Tô Việt Trạch khiến Tô Thần Dật ngây ra, y nhíu mày: “Đã bảo anh để y tá xử lý rồi mà? Sao vẫn vậy?”

Tô Việt Trạch lúng túng thu tay về: “Nãy quên mất, chờ em ngủ rồi thì anh đi.”

Tô Thần Dật trừng mắt không nói gì nữa.

Nhìn Tô Thần Dật sắc mặt tái nhợt nằm trên giường bệnh, Tô Việt Trạch cúi người hôn nhẹ lên trán y một cái: “Ngủ đi, anh ở đây.”

Nhắm mắt lại, Tô Thần Dật thấp giọng nói: “Anh, em nhớ anh nói chờ lúc em tỉnh lại anh sẽ dẫn thầy tới gặp em.”

“Ừ.” Tô Việt Trạch dịu dàng vuốt má Tô Thần Dật: “Mai anh đi tìm ông ấy.”

“Nhưng mà thôi đi.” Tô Thần Dật bĩu môi: “Nếu để thầy thấy em như bây giờ chắc ông nhịn không được đánh một trận quá, vẫn là chờ em khỏe rồi anh dẫn em đi, anh cứ nhớ chuyện này là được.”

“Được, em nói lúc nào thì hay lúc ấy.”

“Anh, nếu bắt được hung thủ thì nhớ giữ hẩn lại cho em, em muốn hẩn cảm nhận được cảm giác bị nổ tung.”

Tô Việt Trạch hí mắt: “Em yên tâm, anh sẽ không thể em chịu thiệt.”

Nghe vậy, Tô Thần Dật bấy giờ mới hài lòng nhếch miệng: “Vậy em ngủ đây, anh nhớ xử lý vết thương trên tay đấy.”

Chỉnh chậm tốc độ truyền dịch, Tô Việt Trạch lặng lẽ nhìn Tô Thần Dật đã đi vào giấc ngủ. Thực ra Tô Thần Dật đã tỉnh dậy từ sáng, khoảnh khắc Tô Thần Dật tỉnh lại, hẩn đột nhiên cảm thấy những điều ham muốn hao tổn tâm cơ trước kia đều không đáng giá, đối với hẩn mà nói, chỉ cần Tô Thần Dật khỏe mạnh vui vẻ ở bệnh cạnh hẩn, là quan trọng hơn bất cứ điều gì, hẩn không dám tưởng tượng hẩn sẽ làm ra chuyện gì nếu Tô Thần Dật không thể vượt qua.

Vì dụ dễ hung thủ vào tròng, hẩn không tung tin Tô Thần Dật đã tỉnh ra ngoài, mà bí mật chuyển Tô Thần Dật đến phòng bệnh đặc biệt này. Còn cái người nằm trong phòng theo dõi đặc biệt... Tô Việt Trạch tàn nhẫn nhếch môi, chẳng cần biết mày là ai, lần này tao sẽ để mày có đi mà không có về!

12 giờ đêm, lúc này bệnh viên đã trở nên vắng lặng, đối với người ngoài, Tô Thần Dật đã hôn mê được 19 giờ, nếu như 5 giờ còn lại Tô Thần Dật vẫn chưa tỉnh lại, thì có nghĩa là Tô gia lần này đã thật sự mất đi một tiểu thiếu gia.

Nghỉ ngơi trên ghế dựa bên ngoài phòng theo dõi đặc biệt, Tô Việt Trạch mặc áo sơ mi trắng nhắm hai mắt tựa vào tường, hai tay quấn một vòng băng vải, khuôn mặt không giấu nổi nét uể oải.

Đúng lúc này, một người đàn ông mang khẩu trang mặc áo blouse trắng xuất hiện ở cuối hành lang, đôi giày đen nhàn nhả lướt lặng lẽ trên nền đá cẩm thạch. Gã vừa quan sát Tô Việt Trạch đang nghỉ ngơi

trên ghế vừa khê tiếp cận phòng theo dõi đặc biệt, lúc đi đến trước mặt Tô Việt Trạch, gã dừng lại vài giây, thấy hơi thở Tô Việt Trạch đều đặn không có bất kỳ dấu hiệu tỉnh táo nào, bấy giờ gã mới đi về phía phòng theo dõi đặc biệt.

Xuyên qua ô cửa thủy tinh, người quần đầy băng vải trên đầu vẫn nhắm nghiền hai mắt trên giường bệnh, trong mặt nạ khí trong suốt đọng một lớp hơi thở mong manh. Gã nhẹ nhàng mở cửa rồi lách mình đi vào phòng, trong phòng ngoài từ tiếng máy móc vang lên tí tí thì không còn âm thanh nào khác. Ánh đèn trắng xuyên thấu ô cửa thủy tinh hắt vào bên trong phòng bệnh, gã đàn ông luồn một tay vào túi áo, ánh mắt lóe lên một tia chết chóc.

Lấy kim tiêm ra khỏi túi, gã lặng lẽ đến gần giường bệnh, đang lúc gã định châm kim vào bình truyền thì người nằm trên giường bệnh bỗng dựng gờ chân đá một cước vào gã.

Gã trợn mắt thâm than hồng, gờ mũi kim sáng lóe đâm về phía người đang nằm trên giường, cùng lúc đó, người mai phục đã lâu dưới giường cũng hiện ra, cùng người quần băng vải đầy đầu chung tay tấn công gã đàn ông.

Trên băng ghế nghỉ ngoài phòng bệnh, Tô Việt Trạch khoanh tay lạnh lùng nhìn cảnh “bắt ba ba trong vò” đang diễn ra trong phòng bệnh. Vốn hắn còn tưởng đối phương sẽ không tới, không ngờ đối phương vẫn không kiên nhẫn mà dấn tới cửa chịu chết, bắt quả chuyện này cũng tốt, đỡ cho hắn phí công đi bố trí hết thấy những thứ này.

Chờ đến khi người trong phòng bệnh áp chặt được gã đàn ông trên sàn nhà, bấy giờ Tô Việt Trạch mới âm thầm đi vào phòng, đưa tay kéo khẩu trang ra khỏi mặt gã, lộ ra là một khuôn mặt vô cùng bình thường.

Tô Việt Trạch nheo mắt: “Ai phái mày tới.”

Gã đàn ông hừ một tiếng rồi hất đầu không đáp.

Ánh mắt Tô Việt Trạch lạnh dần, nắm đầu gã làm cho gã ngẩng mặt lên: “Nói, ai phái mày tới.”

Lần này gã ta trực tiếp nhắm mắt ngậm chặt miệng không hé răng.

Buông đầu gã ra, Tô Việt Trạch cười khê vồ tay: “Được lắm, tao thích người kiên cường, A Văn A Vũ, mang người về, chừng nào nó khai hãy thả ra.”

A Văn đầu quần đầy băng vải cung kính khom người: “Vâng!”

Tô Việt Trạch hài lòng gật đầu: “Đừng để lâu quá, tôi không quá kiên nhẫn đâu.”

Lúc A Văn đang muốn đáp lời, trên hành lang đột nhiên vang lên tiếng bánh xe lộc cộc dồn dập, A Văn

A Vũ liếc mắt nhìn nhau, A Văn tiếp tục giữ chặt gã nọ, còn A Vũ tự động đứng cản trước mặt Tô Việt Trạch.

Tiếng bánh xe ngày càng lại gần, Tô Việt Trạch nhú mào, hấn có dự cảm không mốt tốt lành.

Lúc Tô Thần Dật đầu quần đầy băng được A Hổ đẩy tới phòng bệnh trên xe lăn, khoe môi Tô Việt Trạch nhếch khe như không, quả nhiên là vậy.

A Vũ yên lặng lùi về sau lưng Tô Việt Trạch, cùng A Văn xốc người kia lên khỏi mặt đất, thuận tay lấy khẩu trang bên cạnh Tô Việt Trạch vo lại nhét vào miệng gã.

Chỉ huy A Hổ đẩy mình đến trước mặt Tô Việt Trạch, Tô Thần Dật thò tay ra chụp lấy vạt áo Tô Việt Trạch ngửa đầu nhìn hấn: “Không phải anh nói dẫn em đi xem trò vui sao? Sao anh để lại mình em trên lầu!”

Làm dấu sau lưng một cái, Tô Việt Trạch cười cười sờ đầu Tô Thần Dật: “Thấy em ngủ ngon quá nên không nữ kêu em.”

“Anh lừa đảo!” Tô Thần Dật mặt sưng mào xỉa lên án.

Khoe mắt gã đàn ông bị tóm không ngừng co giật, mẹ nó bố mào mạo hiểm tính tới đây là để mào xem trò vui à!

Nhận được mệnh lệnh, A Văn A Vũ lập tức áp chế gã đàn ông đi ra ngoài, khi Tô Thần Dật thấy gã đàn ông bị nhét khẩu trang vào miệng thì không khỏi híp mắt: “Anh, em biết tên này!”

65. Chương 65

Nghe thấy lời của Tô Thần Dật, gã đàn ông giật thót trong lòng, trừng mắt nhìn Tô Thần Dật, nếu không phải bị A Văn A Vũ áp chế, gã chắc cmn chắn sẽ lập tức xông lên bóp chết Tô Thần Dật.

Tô Việt Trạch cảnh cáo lờm gã một cái rồi nháy mắt với A Văn, khi thấy hai người áp giải gã đàn ông đi ra ngoài, bấy giờ hấn mới nhìn Tô Thần Dật: “Chuyện khi nào?”

Tô Thần Dật chỉ về phía cửa phòng, mặt đầy vẻ lên án: “Cái boom kia là do gã trối vào người em!”

“...”

Gã đàn ông lão đảo chân suýt nữa khuy xuống, mào đáng tin hơn được chút nữa không hả? Ông còn tưởng

mày phát hiện ra thân phận của ông, tính hù chết ông không đền mạng hả khôn!

Tô Việt Trạch bật cười xoa đầu Tô Thần Dật: “Chờ anh hỏi xong những thứ nên hỏi anh sẽ để em trối boom cho gã như trước được không?”

“...” Má, mày nói nhỏ được không hả, tao nghe thấy hết rồi.

Tô Thần Dật hưng phấn vỗ tay: “Cứ quyết định vui vẻ như vậy đi!”

Vui vẻ con em mày! Gã đàn ông co giật khوة mắt mặc cho hai người A Văn cưỡng chế mang ra khỏi bệnh viện.

Thế chỗ cho công việc của A Hổ, Tô Việt Trạch tự mình đẩy Tô Thần Dật rời khỏi phòng ICU đi về phía thang máy: “Có choáng đầu không? Còn thấy buồn nôn không?”

“Có một chút.” Tô Thần Dật nhàm chán nhìn con số không ngừng nhảy trong thang máy: “Nhưng so với lúc mới tỉnh thì đỡ hơn nhiều.”

Tô Việt Trạch siết chặt nắm tay ngập ngừng hỏi: “Lúc ấy... sao lại đẩy anh ra?”

“Oh, trong tình huống đó anh có thể không màng nguy hiểm mà ở lại, sao em lại không thể đẩy anh ra?”

“Ngu ngốc.” Tô Việt Trạch than nhẹ một tiếng rồi đến trước mặt Tô Thần Dật ngồi xuống, nhìn thẳng vào mắt y: “Tiểu Dật, thật ra anh...”

“Anh, tới rồi,” Tô Thần Dật nhìn cánh cửa thang máy đã mở ra, miệng lầu lầu: “Mau đẩy em ra ngoài đi, trong này khó chịu quá.”

“Thằng nhóc này, mới rồi lúc xuống xem náo nhiệt sao không thấy em khó chịu!” Tô Việt Trạch nhẹ nhàng nhéo má Tô Thần Dật rồi đứng lên đi ra đằng sau, đẩy Tô Thần Dật ra khỏi thang máy: “Sau này có chuyện thì bớt đi hóng, lỡ bị thương thì làm sao?”

“Là anh không giữ lời hứa!” Tô Thần Dật tức giận vỗ ghế: “Rõ ràng đã nói mang em đi tham dự trò vui, rồi cuộc lại bỏ mặc em, đồ lừa đảo!”

Mở đèn phòng, Tô Việt Trạch thuận tay đóng cửa phòng lại: “Anh sợ đứt dây động rừng, hơn nữa em còn bị thương, ngộ nhờ ảnh hưởng tới em thì sao?”

“Anh khinh em mấy năm nay sống chật đất hả!” Tô Thần Dật hung tợn trừng mắt với Tô Việt Trạch: “Nói tới nói lui là chê em vương chân, đồ khôn!”

“Ừ ừ ừ, là anh khốn.” Tô Việt Trạch cúi người ôm lấy Tô Thần Dật đặt y lên giường: “Lần sau không dám nữa, Tô tiểu gia bớt giận được không?”

Tô Thần Dật bĩu môi đưa tay nín vạt áo Tô Việt Trạch: “Anh ngồi xuống, em có chuyện muốn hỏi anh.”

Tô Việt Trạch cười cười ngồi xuống mép giường: “Muốn hỏi cái gì?”

Tô Thần Dật rử mắt vò ống tay áo: “Anh cũng biết em không phải em trai anh rồi, sao còn đối tốt với em như vậy?”

Đưa tay nâng cằm Tô Thần Dật nhìn thẳng vào mắt y, Tô Việt Trạch chân thành nói: “Bởi vì...”

Mắt Tô Thần Dật lóe lên, có hình ảnh sinh động nào đó chợt hiện lên trong đầu nhưng đã bị y mạnh mẽ kìm chế xuống, nhất định sẽ không cầu huyết như vậy đâu!

Nhìn ánh mắt mắt tự nhiên của Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch cười khổ trong lòng nhưng vẻ mặt vẫn dịu dàng đáp: “Anh nói rồi, bất kể em là ai, chỉ cần em vẫn là Tiểu Dật của anh là đủ rồi, cho dù em có đổi linh hồn, em vẫn là em trai của Tô Việt Trạch anh.”

Đã sớm biết sẽ không cầu huyết rồi mà, Tô Thần Dật thở nhẹ một hơi, cười cười: “Cho dù chuyện gì xảy ra, anh mãi là anh trai em.”

“Ừ,” Tô Việt Trạch cúi người hôn nhẹ lên trán Tô Thần Dật: “Ngủ đi.”

Tô Thần Dật vừa mới nhắm mắt thì nghe thấy tiếng bước chân từ xa lại gần, mở mắt ra, y ngờ vực nhìn Tô Việt Trạch: “Không phải A Hổ về rồi sao?”

Đắp xong chăn cho Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch trấn an nói: “Để anh đi xem.”

Mở cửa thì thấy Kỳ Thương mặc sơ mi đen đang nhếch môi đi về phía phòng bệnh, giữa hai lông mày không giấu được vẻ mệt mỏi. Tô Việt Trạch cau mày, đảo mắt nghĩ đến thế lực của Kỳ gia ở thành B thì thoáng thoải mái, nhẹ tay đóng cửa lại, Tô Việt Trạch tiến lên đón: “Trùng hợp nhỉ?”

Kỳ Thương vô cảm gật đầu: “Tỉnh chưa?”

Tô Việt Trạch cong môi: “Ồ bên trong, tôi dẫn cậu vào.”

Nghे tiếng nói chuyện bên ngoài, Tô Việt Trạch vội bỏ dậy tựa vào đầu giường, thấy Kỳ Thương vào cửa liền nhe răng trắng bóc: “Haiz~~, Tiểu Thương Thương~~.”

Kỳ Thương kín đáo nhú mày rồi đi tới cái ghế cạnh giường ngồi xuống: “Không phải cậu bị nguy kịch à? Tôi thấy cậu rất khỏe.”

“Cậu không biết đâu.” Tô Thần Dật cười híp mắt nhìn Tô Việt Trạch rồi quay qua Kỳ Thương: “Tôi xuống địa phủ đi một vòng, Diêm Vương sợ tôi lật tung phủ của ông ta nên vội đẩy tôi về đó.”

Kỳ Thương nhếch mép một cái, thực ra Diêm Vương sợ cậu mang một đám tiểu quỷ đi cày thôi.

“Sao Tiểu Thương Thương biết tớ ở đây?”

Kỳ Thương néo néo ẩn đường: “Ở bên ngoài nghe tin cậu xảy ra chuyện, sợ không thấy được cậu lần cuối nên lập tức trở về, bắt quả nhìn cậu bây giờ thế này thì xem như tôi uống công rồi.”

Tô Thần Dật nắm tay Kỳ Thương, mặt vô cùng cảm động: “Tiểu Thương Thương, cậu làm tôi cảm động quá, không hổ là anh em tốt.”

Tĩnh bơ kéo tay Tô Thần Dật nắm lấy, Tô Việt Trạch cười hỏi: “Anh cậu đâu?”

Nhớ đến Kỳ Viêm vẫn còn đang ngủ say trong một quán rượu nào đó ở Z thị, Kỳ Thương mấp máy môi: “Ngày mai anh ấy sẽ trở về.”

Tô Việt Trạch ngẫm nghĩ rồi gật đầu không nói gì thêm.

Kỳ Thương lại cùng Tô Thần Dật nói chuyện một lúc cho đến khi thấy mí mắt Tô Thần Dật thỉnh thoảng lại đánh nhau thì mới đứng lên: “Cậu nghỉ ngơi đi, tôi về trước, mai lại tới thăm.”

“Được.” Tô Thần Dật xốc tinh thần nhìn Kỳ Thương: “Để tôi gọi người đưa cậu về.”

“Không cần, tôi lái xe tới.”

“Được.” Tô Thần Dật co mình trong chăn, phát tay: “Vậy tôi không tiễn, hẹn gặp lại.”

Kỳ Thương gật đầu rồi xoay người đi, còn Tô Việt Trạch thì đứng dậy tiễn Kỳ Thương ra tới cửa, lúc trở lại Tô Thần Dật đã ngủ say, gò má tái nhợt không chút máu. Khóa cửa lại, Tô Việt Trạch đi đến bên giường vén chăn nằm bên cạnh Tô Thần Dật, may là giường trong căn phòng này khá lớn, bằng không thì để hai người trưởng thành nằm lên thì thật hơi chật chội.

Tắt đèn, ôm Tô Thần Dật vào lòng, Tô Việt Trạch lặng lẽ nhìn Tô Thần Dật hồi lâu sau đó cong khóe miệng cười đầy ẩn ý rồi mới nhắm mắt ngủ.

Ngày hôm sau Tô Việt Trạch liền đem tin tức Tô Thần Dật đã tỉnh thả ra ngoài, nếu Kỳ Thương có thể tra được tình hình của Tô Thần Dật thì chuyện những người khác có tra được hay không thì cũng là chuyện sớm muộn. Huống chi hôm qua lại bắt được người, một khi tin này thả ra ngoài thì chắc hẳn người đứng sau xúi giục sẽ không còn nhẫn nại được mà ra tay với Tô Thần Dật lần nữa, hoặc ra tay với người bị bắt.

Khi Tô Thần Dật tỉnh lại thì nhận ra mình không còn ở căn phòng trước kia, tuy cũng cùng một loại phòng nhưng cách bố trí không tinh tế như căn phòng trước.

Thay Tô Thần Dật nâng cao giường, Tô Việt Trạch cười nói: “Phòng kia không tiện cho nhiều người biết, anh nói viện trưởng đổi phòng cho em.”

Tô Thần Dật dứt khoát đưa tay vén chăn: “Em đi rửa mặt đây.”

“Để anh giúp.”

Khi Tô Thần Dật rửa mặt xong, A Hồ vừa dịp mang bữa sáng tới đặt lên tủ đầu giường.

Tô Thần Dật hít hà chán nản leo lên giường: “Lại là cháo.”

Mức cháo ra chén đưa cho Tô Việt Trạch, A Hồ nghiêm túc đáp: “Bác sĩ đã đặc biệt dặn dò, dạo này nhị thiếu chỉ có thể ăn đồ ăn thanh đạm.”

Nhìn vết lằn đỏ trên tay A Hồ, Tô Thần Dật kinh ngạc hỏi: “Tay anh bị sao thế?”

A Hồ sứt sứt mũi, tủi thân nói: “Buổi sáng xem chút nữa làm đổ cháo, bị cha đánh.”

“Đổ cháo, chuyện đơn giản như vậy mà anh cũng không làm được, A Hồ, anh làm tôi thất vọng quá!” Tô Thần Dật vẻ mặt đau lòng nói.

“Nhiệm vụ vinh quang lại gian nan như thế mà anh cũng không thể hoàn thành!”

“...” Nhị thiếu, nếu tôi đổ cháo thật thì đoán chừng đại thiếu cũng sẽ đánh tôi đấy, cậu đúng là ngồi nói chuyện không đau thắt lưng!

“Em lại giỡn cợt.” Tô Việt Trạch nhéo má Tô Thần Dật, múc một muống cháo đưa tới miệng Tô Thần Dật: “Mấy bữa này nhịn một chút, xuất viện rồi anh dẫn em đi Trấn Vĩ lâu.”

Tô Thần Dật bĩu môi lầm rầm hậm hừ để cho Tô Việt Trạch nuốt ực.

Vừa mới ăn xong, đang lau miệng thì chợt nghe thấy tiếng kêu: “Anh~~~~~”

Tay Tô Thần Dật run lên, tờ khăn giấy trực tiếp rơi trên mặt đất, y nghiêng đầu nhìn Tô Việt Trạch: “Anh, giọng này nghe quen quen phải không?”

Nhặt khăn giấy lên ném vào thùng rác, Tô Việt Trạch gật đầu: “Chắc là...”

“Anh~~~~~” Cửa phòng bệnh bị tông cái “rầm” bật ra, Hứa Nghị mặc tấm áo sơ mi trắng chạy nhanh đến bên giường ôm lấy Tô Thần Dật đang quần chần: “Anh không sao thật là quá tốt, em thiếu chút nữa bị anh hù chết đó khôn!”

Khóe miệng Tô Thần Dật co giật: “Nghị tử, kiểu tóc ổ quạ này của chú mày rất đẹp.”

Cào quả đầu rối tung, Hứa Nghị ai oán nhìn Tô Thần Dật: “Không phải anh đi du lịch à? Sao bị nổ bay về lại B thị?”

Tô Thần Dật thở dài lắc đầu: “Một lời khó nói hết, không phải cậu với cha xuất ngoại sao? Sao lại chạy về đây?”

“Còn không phải do tên khôn kiếp nhà anh!” Hứa Nghị ngồi dậy chỉ mũi Tô Thần Dật lên án: “Em đang chơi thật vui thì nghe người của bố em báo cáo nói anh được đưa tới bệnh viện cứu chữa, còn nói cái gì mà 24 giờ không tỉnh lại thì nghèo, mẹ nó, em vì muốn thấy anh lần cuối nên mới gấp gấp chạy về đó!”

“Ừ, chúng tôi vừa mới xuống máy bay thì nghe tin cậu đã tỉnh.” Hứa Phong đi vào phòng bệnh kéo Hứa Nghị vào lòng mình rồi nhìn Tô Thần Dật: “Tiểu Nghị rất lo lắng cho cậu.”

Tô Thần Dật rụt cổ ngại ngừng đáp: “Xin lỗi, tôi không phải cố ý.”

Mời nước Hứa Phong với Hứa Nghị, Tô Việt Trạch áy náy nói: “Ngại quá, để cho các anh lo lắng.”

Uống một hớp nước. Hứa Nghị lau khóe miệng một đồng dục nói: “Không sao, chỉ cần anh bình an là được.”

“Đúng vậy, còn hại tôi áy náy cả ngày nay.”

Nhìn Cố Thiệu Kiệt hai tay đút túi nhàn nhã đi vào phòng bệnh, Tô Thần Dật yên lặng co vào lòng Tô Việt Trạch: “Chào anh Thiệu.”

Hứa Nghị bên này cũng lặng lẽ kéo cha mình ra đứng bên cạnh, trấn an vỗ vai Hứa Nghị, Hứa Phong lịch sự đưa tay ra: “Thì ra là Cố thiếu.”

Cố Thiệu Kiệt đưa tay ra bắt lấy: “Chào Hứa tiên sinh.”

“Anh họ, người trên giường là Tiểu Thần Dật mà anh nói đó hả?”

Một giọng nói đột nhiên vang lên làm mọi người ngạc nhiên một chút, đưa mắt nhìn lên mới thấy có người đứng sau Cố Thiệu Kiệt. Người kia ước chừng hai mươi, dáng vẻ giống Cố Thiệu Kiệt đôi phần, nhưng nét mặt so với Cố Thiệu Kiệt nhu hòa hơn rất nhiều.

Cố Thiệu Kiệt hơi nhú mảy rồi dịch ra giới thiệu người phía sau cho những người trong phòng bệnh: “Đây là em họ tôi, Cố Thiệu Uy.”

66. Chương 66

Nhìn vẻ mặt cười cười xấu hổ của Cố Thiệu Uy, Tô Thần Dật thầm nhú mảy, trong lòng tự dưng lại khó chịu.

Đặt bó hoa trong tay lên tủ đầu giường, Cố Thiệu Uy mỉm cười nhìn Tô Thần Dật: “Cậu không sao là tốt rồi, anh họ rất lo lắng cho cậu.”

“Cảm ơn.”

Thấy vạt áo mình bị giật giật, Hứa Phong hiểu ý nói với Tô Thần Dật: “Cậu không sao thì chúng tôi an tâm rồi, tôi dẫn Tiểu Nghị về nghỉ chút, sau lại đến thăm cậu.”

“Được,” Tô Thần Dật khéo léo gạt đầu: “Chú Hứa, Nghị tử đi thông thả.”

Đưa mắt liếc nhìn khuôn mặt vô cảm của Cố Thiệu Kiệt, Hứa Nghị phát tay với Tô Thần Dật: “Anh, chút nữa em tới thăm anh.”

Sau khi A Hồ đi tiễn cha con họ Hứa về, trong phòng bệnh chỉ còn hai anh em Tô gia và hai anh em họ Cố gia, bởi vì không có ai có ý mở miệng nói chuyện nên bầu không khí có hơi lúng túng.

Vỗ vai trấn an Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch lên tiếng: “Không phải Thiệu Uy đi du học à? Về lúc nào vậy?”

“Em mới về không lâu liền nghe được tin Tiểu Thần Dật xảy ra chuyện nên theo anh họ tới đây.”

“Đúng vậy.” Cố Thiệu Kiệt đi đến ngồi xuống bên cạnh giường bệnh nhướn mảy nói với Tô Thần Dật: “Lúc trước anh nhìn em nằm trong phòng ICU còn trách mình không tự tay đưa em về nữa kìa.”

Nhìn sợi dây chuyện trên cổ Cố Thiệu Kiệt, Tô Thần Dật xấu hổ cười gượng: “Sao thế được, là do em tay nghề non kém, không trách anh Thiệu đâu.”

“Tay nghề non kém?”

“Dạ” Tô Thần Dật sờ mũi, nếu tay nghề của bố đây giỏi chút thì giờ còn nằm trong này cho anh cười à!

Tô Việt Trạch đang muốn lên tiếng thì nghe được tiếng đẩy cửa, đưa mắt nhìn thì thấy Lâm Sanh ôm một bó cúc dại đi vào phòng (=)), Cố Thiệu Uy mím môi mắt tự nhiên nhìn sang nơi khác, còn Lâm Sanh thì chả thèm nhìn Cố Thiệu Kiệt với Cố Thiệu Uy lấy một cái mà đi thì đến giường ném bó cúc vào sau lưng Tô Thần Dật.

“Ôi, cho cậu đấy, vốn định đưa tới mộ cậu, ai ngờ cậu không chết, thất vọng quá.”

Tô Việt Trạch khó chịu nhíu mày trừng mắt nhìn Lâm Sanh.

Tô Thần Dật nhặt bó cúc ném thẳng vào mặt Lâm Sanh: “Cút mẹ cậu đi, không nói dễ nghe hơn được hả?”

Lâm Sanh hừ một tiếng, theo bản năng liếc sang phía Cố Thiệu Kiệt: “Lúc tôi nói dễ nghe thì cậu có để vào tai không! Tôi thấy cậu lần này bị nổ là đáng đời, không dạy dỗ cậu một chút thì cậu còn tưởng mình là siêu nhân!”

“Sớm nghe nói tiểu thiếu gia Lâm gia tính tình còn nóng hơn cả thể hình, hôm nay thật đúng dịp chứng kiến.” Cố Thiệu Kiệt ở bên rảnh rồi bày tỏ.

Lâm Sanh mặt dày không cười: “Vậy để cho Cố Thiếu chê cười rồi.”

“Chê cười thì không dám rồi, nhưng tôi thấy có nhiều chỗ Lâm tiểu thiếu gia nên học hỏi anh trai mình một ít, gia sản Lâm gia lớn như vậy, không thể có một đứa thiếu đầu óc được.”

Lâm Sanh hí mắt lạnh lùng hỏi lại: “Anh nói ai thiếu đầu óc?”

“Được rồi.” Tô Việt Trạch không kìm được mà ngắt ngang: “Muốn ồn ào thì đi ra ngoài, Tiểu Dật bị thương chưa khỏe, cần phải tĩnh dưỡng.”

“A a, gì chứ.” Tô Thần Dật cười thích chí: “Mọi người cứ thoải mái nói chuyện đi.”

Lâm Sanh hung dữ trừng mắt với Tô Thần Dật: “Cậu nghỉ ngơi đi, tôi có chuyện đi trước đây, ngày khác tới thăm cậu, lúc chết nhớ thông báo một tiếng để tôi tới chiêm ngưỡng di dung.”

Tô Thần Dật nhún vai cười híp mắt: “Yên tâm, chưa ngã được di dung của cậu tôi không chết được đâu.”

“Được, tôi chờ cậu tới ngã, đi đây.”

“Tiểu Sanh Sanh hẹn gặp lại.” Tô Thần Dật cười vẫy tay.

Thấy Lâm Sanh rời đi, Cố Thiệu Kiệt cũng đứng lên: “Chúng tôi cũng về đây, Việt Trạch, có gì liên lạc.”

“Vất vả cho cậu.” Tô Việt Trạch gật đầu.

“Anh Tô, chúng em đi đây, Tiểu Thần Dật, chăm sóc sức khỏe cho tốt, có thời gian tôi sẽ tới thăm cậu.”

Tô Thần Dật uể oải phát tay: “Hẹn gặp lại mấy anh Thợ~!”

Cố Thiệu Kiệt nhếch mép cười một cái rồi lắc đầu dẫn Cố Thiệu Uy ra khỏi phòng bệnh.

Khi cửa phòng đóng lại, bấy giờ Tô Thần Dật mới nói với Tô Việt Trạch: “Anh, Cố Thiệu Uy là ai vậy?”

Tô Việt Trạch sờ đầu Tô Thần Dật trả lời: “Cậu ấy là con trai Chú ba của Cố Thiệu Kiệt, lúc trước đi nước ngoài du học, anh chỉ mới gặp hai lần, sao vậy?”

“Không có gì.” Tô Thần Dật lắc đầu: “Không thích cậu ta.”

Tô Việt Trạch kinh ngạc nhướn mày: “Anh nhớ không lầm thì bọn em chỉ mới gặp mặt lần đầu thì phải.”

“Đúng là gặp lần đầu tiên, nhưng không thích là không thích, chẳng có lý do gì cả.”

“Được rồi.” Tô Việt Trạch bật cười nói: “Nếu em không thích cậu ta thì sau không cho cậu ta vào nữa.”

“Ừ.” Tô Thần Dật rúc vào trong chăn: “Anh, em lại thấy mệt, em muốn ngủ một giấc?”

“Tiểu Dật, biết cuộc sống của em bây giờ giống gì không?”

Tô Thần Dật chớp mắt mấy cái nhìn Tô Việt Trạch đầy thắc mắc.

“Sống như heo vậy, chỉ ăn rồi ngủ.”

“...” Anh mới heo! Cả nhà anh mới... Mẹ nó, ông đây là bệnh nhân đó! Bệnh nhân! Có hiểu là bệnh nhân cần được nghỉ ngơi hay không hả!

“Được rồi đừng trợn mắt nữa.” Tô Việt Trạch buồn cười nhéo mặt Tô Thần Dật, “Ngủ đi, anh không chọc em nữa.”

Tô Thần Dật hừ nhẹ một tiếng rồi kéo chăn nghiêng đầu quay lưng về phía Tô Việt Trạch, ông đây còn nói chuyện với anh nữa thì ông đây là heo!

Trong lúc Tô Thần Dật nằm viện, Tô Việt Trạch chăm sóc y một bước không rời, ngay cả công việc đều dời toàn bộ đến phòng bệnh, cho nên mỗi ngày, khi y ta tới đối bình truyền cho Tô Thần Dật có thể thấy hai anh em bọn họ mỗi người ôm một cái vi tính, một người thì nghiêm túc xem tài liệu, một người thì lách cách bùm bùm chơi game, chơi đến quên trời đất, không có chút tự giác mình sẽ ảnh hưởng đến công việc của Tô Việt Trạch.

Hứa Nghị, Kỳ Thương, Lâm Sanh cũng có tới thăm Tô Thần Dật mấy lần, mỗi lần gặp mặt là không thiếu màn đấu khẩu, ngay cả Lục Nhân, Long Đào cũng tới thăm Tô Thần Dật, không chỉ có bọn họ, có khá nhiều người trong lớp nghe tin Tô Thần Dật nằm viện cũng ríu rít tới thăm y, hoa hòe các loại chất đầy phòng, làm cho Tô Thần Dật vui vẻ không thôi.

Trước khi sống lại y vốn không có bạn bè gì, người thân cận nhất chỉ có sư phụ nhà y, nên sau khi sống lại y lập tức làm quen bạn mới, điều này khiến cho Tô Thần Dật vui vẻ vô cùng.

Nếu như Tô Thần Dật vui vẻ, thì Tô Việt Trạch lại vô cùng buồn bực, hắn không biết đứa em trai rơi rớt này của mình lại được chào đón đến như vậy, hơn nữa nhìn có vẻ mọi người rất thích em ấy, khiến cho Tô Việt Trạch có cảm giác sầu muộn khi em trai bảo bối nhà mình bị người ta dòm ngó.

Sau khi nằm viện được 2 tuần thì Tô Thần Dật cuối cùng cũng xuất viện, bởi vì đã dặn với bọn Kỳ Thương không cần tới nên sau khi thu dọn đồ đạc xong Tô Thần Dật liền theo anh trai nhà mình chạy quần đít về nhà.

Trên bàn cơm tối, Tô Việt Trạch vẫn cẩn mẫn đút đồ ăn cho Tô Thần Dật, cả bữa cơm, trừ chuyện nhai ra thì Tô Thần Dật không làm gì cả, khiến cho quản gia Bạch thấy mà đau gan, công phu chiều người của thiếu gia ngày càng đáng sợ, may là ánh mắt Tô Việt Trạch vẫn còn chút nghiêm túc nếu không ông quả thực cho là Tô Việt Trạch đã đổi phương pháp, chuẩn bị nuôi Tô Thần Dật thành tàn tật.

Nuốt đồ ăn trong miệng xuống, Tô Thần Dật hỏi: “Anh, ở trường chắc mới học được một tuần phải không?”

“Ừ,” Tô Việt Trạch gạt đầu thuận tay gấp thức ăn đưa vào miệng Tô Thần Dật: “Khi em nằm viện anh đã tới trường hỏi, hai ngày nữa em thấy ổn rồi thì đi học.”

“Không sao, mai em đi được rồi.”

“Để ngày mốt đi, nghỉ thêm một ngày nữa.” Nói rồi Tô Việt Trạch theo thói quen đưa tay sờ đầu Tô Thần Dật, bởi vì mảnh cửa sắt đập vào nên lúc làm phẫu thuật bác sĩ đã cạo sạch vùng tóc ở chỗ bị thương. Tô Thần Dật kiên cường chùng hai ngày thì không thể chịu đựng được nữa mà năn nỉ Tô Việt Trạch rước thợ cắt tóc tới cạo hết đầu, cho nên cảm giác dưới tay bây giờ không còn mềm mại như lúc trước, lại còn có hơi xốt xốt, nhưng Tô Việt Trạch lại rất thích cảm giác này,

“Cũng được, à mà anh, người bữa trước anh bắt sao rồi? Sao thấy không có động tĩnh gì vậy?”

Cái tay đang gấp thức ăn của Tô Việt Trạch cứng đờ, sau đó hần bình tĩnh đáp: “Người kia cũng chẳng phải chưa từng thấy qua, gã chỉ là sát thủ của người nào đó mời tới.”

“Sát thủ?” Tô Thần Dật kinh ngạc hỏi: “Tổ chức hay cá nhân?”

“Cá nhân, có tên tuổi trong giới sát thủ, chắc người kia tưởng là dễ dàng giải quyết em nên không mời tổ chức.”

Giải quyết rất dễ... Trong tâm Tô Thần Dật lặng lẽ vì mình đốt một cây nến, mẹ nó ông mày yếu đuối như vậy hả khốn!

“Đừng sợ, anh đã tra được chút manh mối, anh sẽ không để cho em bị thương.”

Thấy bộ dáng thành thật của Tô Việt Trạch, Tô Thần Dật vô tình phát tay: “Em chỉ muốn biết là ai cứ mãi gây phiền toái cho em thôi, rốt cuộc vụ tai nạn xe có phải người đó làm hay không, nếu như không phải gã, chắc em sẽ không...” Tô Thần Dật nói tới đây liền ngừng lại, dù sao ở đây cũng còn có mặt quần gia Bạch với những người giúp việc khác, y chỉ nói đến đó rồi dừng lại, y tin Tô Việt Trạch sẽ hiểu y muốn nói gì.

Tô Việt Trạch nhìn chằm chằm Tô Thần Dật, ánh mắt hiện đôi nét phức tạp, nếu như không có vụ tai nạn kia, Tô Thần Dật sẽ không sống lại, hần cũng sẽ không thích người này, cho dù sự thật người bị chết chính là em trai hần nhưng hần vẫn vui mừng vì Tô Thần Dật có thể sống lại. Chẳng qua là, hần vẫn rất hối hận đối với chuyện lúc trước mình không đi tra xét nguyên nhân vụ tai nạn, nếu như lúc trước hần kiên trì đi thăm dò chuyện này, có lẽ Tô Thần Dật sẽ không bị đuổi giết, khiến cho dấu vết cuối cùng bị đối phương xóa đi.

“Yên tâm đi, anh sẽ không để gã ung dung ngoài vòng pháp luật.”

“Ừ!” Tô Thần Dật nặng nề gật đầu: “Em tin anh.”

Nhìn khung cảnh anh em đối mặt, quần gia Bạch xoa gò má đi vào nhà bếp, cảnh tượng anh em thân mật tốt đẹp hài hòa biết bao, muốn chọc mù mắt người ta có phải không đây!

Ăn xơm xong, Tô Thần Dật ôm cái bụng no căng ngồi trên ghế sa lông, còn Tô Việt Trạch thì ở bên cạnh

y, một tay cầm tài liệu một tay dùng vừa lực xoa bụng cho y, làm cho Tô Thần Dật thoải mái đến hừ hừ.

Thấy cái di động ở bên cạnh rung lên, Tô Việt Trạch đưa tay chỉ: “Có điện thoại kia.”

Cầm lấy điện thoại, nhìn hai chữ “Kỳ Thương” lóe lên trên màn hình, Tô Thần Dật không chút do dự nhấn nút nhận: “Tiểu Thương Thương, nhớ anh rồi phải không~~~?”

Đầu dây bên kia im lặng một lát, ngay sau đó vang lên giọng nói lạnh nhạt của Kỳ Thương: “Tô Thần Dật, tôi tra được chút chuyện thú vị, liên quan tới chuyện cậu bị bắt cóc lần này.”

67. Chương 67

Sau khi ngắt máy, Kỳ Thương liền trở nên trầm lặng, Kỳ Viêm nhíu mày tiến lên ôm lấy cậu: “Đang nghĩ gì vậy?”

Né ra khỏi người Kỳ Viêm, Kỳ Thương trầm mặt nhìn hắn: “Rõ ràng là anh có thể tra ra thân phận hung thủ, sao lại ngừng lại không tra nữa?”

Kỳ Viêm cười cười đưa tay ôm Kỳ Thương vào lòng: “Nếu như chuyện gì anh cũng tra rõ ràng thì Tô Việt Trạch biết làm cái gì đây? Nếu như anh ta có ý với Tô Thần Dật thì loại chuyện này nên để chính anh ta đi thăm dò, huống chi anh đã để em gợi ý cho Tô Thần Dật, nếu như Tô Việt Trạch không thể đi tìm hiểu tung tích thì làm sao anh ta bảo vệ Tô Thần Dật được?”

“Em có nói cái tính này của anh làm cho người ta thấy đáng ghét chưa?” Kỳ Thương híp nửa mắt: “Khiến cho người ta ghét cay ghét đắng!”

“Vậy à?” Kỳ Viêm cong môi: “Vậy anh không ngại làm thêm chút chuyện để em ghét hơn.” Nói rồi Kỳ Viêm liền cúi đầu chuẩn xác hôn lên đôi môi đỏ mọng khiến người ta say đắm của ai đó.

Nhìn Tô Thần Dật uể oải nằm trên ghế sa lông, Tô Việt Trạch ân cần hỏi: “Sao vậy?”

Nghiêng đầu liếc nhìn Tô Việt Trạch, Tô Thần Dật mím môi không trả lời. Trong điện thoại, Kỳ Thương nói người chủ mưu sau vụ bắt cóc y được gọi là Lâm thiếu, có lẽ có quan hệ với Lâm gia. Nhưng mà Lâm gia có tiền có thế ở B thị chỉ có một, đó là gia đình của Lâm Sanh. Nhưng bất luận thế nào y cũng không tin Lâm Sanh là chủ mưu đằng sau vụ bắt cóc này, nếu như không phải Lâm Sanh thì là ai? Tô Thần Dật phiến nào cào đầu một phát, trong lòng bực bội vô cùng.

Vuốt thuận tóc Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch diu dàng hỏi: “Có chuyện không thể nói với anh được sao?”

Anh có thể chia sẻ với em.”

Vùi mặt vào ngực Tô Việt Trạch, Tô Thần Dật rầu rĩ nói: “Kỳ Thương nói, anh trai cậu ta tra được người bắt cóc em lần này họ Lâm, gọi là Lâm thiếu, nhưng em không nghĩ là do Tiểu Sanh Sanh làm.”

“Lâm thiếu?” Hai mắt Tô Việt Trạch nheo lại, lộ ra vẻ nguy hiểm.

“Ừ”

“Là Kỳ Viêm tra được phải không?” Tô Việt Trạch hỏi.

Tô Thần Dật ngẩng đầu lên kinh ngạc nhìn Tô Việt Trạch: “Sao anh biết?”

Tô Việt Trạch cười cười sờ đầu Tô Thần Dật: “Thế lực Kỳ gia trong giới quân đội rất lớn, hơn nữa với thủ đoạn của Kỳ Viêm, muốn tra được chuyện này cũng không khó.” Thực ra hắn không nói cho Tô Thần Dật hắn đã tra ra người họ Lâm nọ, sau khi bị hành hạ ba ngày, tên sát thủ ngày đó rốt cuộc không chịu nổi mà khai ra hết.

Cũng bởi vì người kia họ Lâm nên hắn không nói chuyện này cho Tô Thần Dật, chưa kể là Tô Thần Dật đời trước hay đời này đều là bạn thân của Lâm Sanh, huống chi còn chưa có chứng cứ rõ ràng người đó chính là Lâm Sanh. Bất quá, hắn không ngờ Kỳ Viêm sẽ đi tra chuyện này, hắn nghĩ ắt hẳn là do Kỳ Thương yêu cầu chẳng. Nghĩ tới đây Tô Việt Trạch không khỏi cười thầm trong bụng, trong đám bạn của Tô Thần Dật trước kia thì hắn chỉ để ý thằng nhóc Hứa Nghị, còn Tô Thần Dật bây giờ thì không còn qua lại với đám bạn xấu nữa, bạn tốt thân thuộc thì có một vài đứa, ví dụ như Kỳ Thương.

Nhưng mà còn một việc hắn còn chưa nói cho Tô Thần Dật, Tô Thần Dật đến bây giờ vẫn còn không biết usb đang ở trong tay hắn, hơn nữa lớp mã hóa đã được phá mở, thứ bên trong cũng khiến cho hắn giật mình không ít, chẳng trách lúc trước Cố Thiệu Kiệt cứ quẩn lầy Tô Thần Dật đòi thứ kia. Nhưng, hắn không muốn nói cho Tô Thần Dật biết, cũng không muốn trả lại cho Cố Thiệu Kiệt, hắn muốn giữ lại nó để phòng ngừa chừa đường lui.

“Anh, em thấy không phải là do Tiểu Sanh Sanh làm đâu, bằng không cậu ta sẽ không giúp em nhiều như vậy, hai thứ kia cũng là do cậu ấy đưa cho em lúc ở trường, Kỳ Thương cũng nói với em người kia không phải là Tiểu Sanh Sanh.”

“Ngu ngốc.” Tô Việt Trạch cười cười nheo chớp mũi của Tô Thần Dật: “Ai nói họ Lâm thì chắc chắn là Lâm Sanh?”

“Đúng vậy!” Tô Thần Dật ngồi thẳng người: “Ắt hẳn Lâm gia không chỉ có một mình Lâm Sanh là thiếu gia chứ?”

Vỗ đầu Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch đáp: “Được rồi, em đừng bận tâm chuyện này, anh sẽ đi tra, đợt này

anh sẽ đích thân đưa đón em đi học.”

Tô Thần Dật bĩu môi: “Còn Công ty anh thì sao?”

“Em quan trọng hơn Công ty nhiều.” Tô Việt Trạch cười cười nhìn Tô Thần Dật: “Yên tâm đi, trẻ việc không bao nhiêu đâu.”

Trong góc phòng, A Hồ sờ mũi nhìn bố mình – Tía ơi, công việc của con bị thiếu gia giành mất rồi, giờ sao đây?

Quản gia Bạch vô cảm trừng mắt với A Hồ - mày có thể giúp bố mày làm việc!

“...” Đại thiếu, quỳ cầu đừng cướp công việc của tôi!

Tô Thần Dật gạt đầu không từ chối,: “Đúng rồi, anh, chừng nào anh dẫn em đi gặp sư..ùm, chú Tô?”

Liếc nhìn quản gia Bạch đang tận tụy đứng bên cạnh, Tô Việt Trạch gạt đầu với ông một cái rồi dẫn Tô Thần Dật lên lầu, cho đến khi vào phòng Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch mới đáp: “Ngày mai anh dẫn, anh đã hẹn với Tô Thắng rồi, ban ngày em với anh tới Công ty, đến tối anh dẫn em đi gặp ông ấy.”

“Anh có thể gọi sự phụ em là chú Tô, không được gọi thẳng tên ông ấy!” Tô Thần Dật phồng mang trợn mắt nhìn Tô Việt Trạch.

Tô Việt Trạch bật cười lắc đầu: “Được rồi, chú Tô.”

Nghे vậy bấy giờ Tô Thần Dật mới thỏa mãn gạt đầu: “Được đấy, biết điều lắm.”

Tô Việt Trạch híp mắt: “Thằng nhóc này, dám lên mặt với anh hả?”

Lặng lẽ lùi lại mấy bước, Tô Thần Dật chớp mắt vô tội nhìn Tô Việt Trạch: “Hửm, anh nói gì cơ?”

“Anh nói...” Tô Việt Trạch từng bước ép sát Tô Thần Dật, cho đến khi ép y đến sát tường, Tô Việt Trạch đưa tay lên chống lên mặt tường, giam gọn Tô Thần Dật giữa hai cánh tay mình.

Đưa tay đặt trên ngực Tô Việt Trạch, Tô Thần Dật nghiêng mặt sang nơi khác: “Anh, em sai rồi.”

Khẽ thở dài, Tô Việt Trạch cúi đầu xuống nhẹ hôn khóe miệng Tô Thần Dật một cái ngời dậy, “Được rồi, không trêu em, chơi một lát rồi ngủ sớm một chút, anh còn có chút tài liệu chưa xem xong, anh đến phòng làm việc đây.”

Tô Thần Dật che miệng gật đầu lia lịa, “Đi đi, em biết rồi.”

Nhìn bóng lưng Tô Việt Trạch rời đi, Tô Thần Dật nhú mày, ánh mắt có chút phức tạp, ngay sau đó y lại nhún vai, mẹ nó thói quen này thật chết người, sao ông đây lại không phản cảm đối hành vi thả dê này nhỉ, khốn kiếp!

Hôm sau, sau khi ăn sáng xong, Tô Thần Dật liền đi theo Tô Việt Trạch đến công ty, sau khi thấy Tô Việt Trạch kéo Tô Thần Dật đi thẳng vào thang máy, cô tiếp tân nào đó liền cọ đến bên cạnh cô tiếp tân B.

”Chị hai, nói với em là em không bị hoa mắt đi!

Tiếp tân B đẩy đôi kính trên sống mũi, mặt lạnh lùng: “Cô không nhìn lầm, Nhị thiếu mới đổi kiểu tóc.”

“...” Cô tiếp tân nào đó ai oán lườm người bên cạnh một cái: “Em đâu có nói chuyện này! Chẳng lẽ chị không thấy hôm nay Nhị thiếu với Tô tổng không giống bình thường sao?”

Cô tiếp tân B nhấp mím môi, đầu ngón tay được sơn đỏ chóc chỉ vào màn hình trước mặt. Cô tiếp tân nào đó vội nhào lên nhìn, “Phát hiện JQ, xin nhanh chóng chứng thực.”

Thu người về, cô tiếp tân mặt đầy sùng bái nhìn người bên cạnh, “Tiền bối chính là tiền bối, cao kiến!”

Khi thư ký Phương vừa thấy hai anh em bọn họ vừa nói vừa cười đi vào phòng làm việc, cô lập tức tận tụy vì hai người pha ly cà phê. Về phòng làm việc của mình, thư ký Phương liền nhào tới máy tính trước mặt lách cách gõ: ”JQ cấp độ bốn sao, có phải full sao hay không thì còn đang chứng thực, xin chờ đợi!

Hai cô tiếp tân hài lòng gật gù, ánh mắt quần chúng sáng chói như gương.

“Hắt xì!” Tô Thần Dật xoa mũi, cầm tách cà phê lên uống một ngụm: “Anh, anh nghĩ sư phụ có tin em không?”

Anh lại hy vọng ông ta đừng tin em, để sau này em buồn buồn thì khỏi có chỗ chạy.

“Không đâu, nếu như em với ông ấy đã sống với nhau hơn hai mươi năm thì sẽ có những chuyện người khác không biết, em cứ nói chuyện ấy với ông ta là được.”

“Cũng đúng.” Tiểu Dật gật gù: “Vậy anh nghĩ xem nếu như sư phụ biết em vừa mới ra nghề đã bị tóm thì ông có ném em ra khỏi cửa sổ không?”

Cái thằng này, lúc nói em có nghĩ đến cảm nhận của người khác không hả? Tô Việt Trạch nhếch mép: “Em không nói ông ấy sẽ không biết.”

“Vậy ông hỏi em sống lại bằng cách nào thì sao?” Tô Thần Dật nghiêng đầu chớp mắt nhìn Tô Việt Trạch.

Thả tài liệu trong tay xuống, Tô Việt Trạch đi tới ngồi bên cạnh Tô Thần Dật: “Em chỉ cần nói do vụ tai nạn giao thông là được.”

Tô Thần Dật lại lắc đầu: “Với tính tình của sư phụ em, ông nhất định sẽ tra chuyện tên tài xế gây tai nạn, như vậy chuyện em chạy ra khỏi chỗ tạm giam không giấu được, rồi chuyện em mới ra nghề đã bị tóm lại càng không gạt được, tới lúc đó thì không đơn giản là chỉ ném ra khỏi cửa sổ đâu.”

Tô Việt Trạch thở dài đưa tay lên xoa đầu Tô Thần Dật: “Em xảy ra tai nạn nguy hiểm sống lại mà không chết, anh tin sư phụ em biết được sẽ vui vẻ an tâm chứ không tức giận, đừng suy nghĩ nhiều, hửm?”

“Được rồi, tới đâu hay tới đó.” Nói rồi Tô Thần Dật bắt lấy tay Tô Việt Trạch, hai mắt long lanh: “Anh, nếu lúc đó sư phụ nổi điên anh nhất định phải che chở cho em đấy!”

“Anh sẽ không để em bị tổn thương.” Tô Việt Trạch vẽ mặt đầy kiên định nhìn Tô Thần Dật.

Tô Thần Dật chỉ cảm thấy cả người run lên, suýt chút nữa bị ánh mắt “thâm tình” của Tô Việt Trạch chọc mù. Rút tay về, Tô Thần Dật hất Tô Việt Trạch một cái: “Vậy anh làm việc đi, cứ để em tự chơi.”

“Ừ, đừng nghĩ linh tinh nữa.”

Tô Thần Dật gật đầu không đáp lại.

Ở lại trong phòng làm việc của Tô Việt Trạch đến chiều, cho tới khi Tô Việt Trạch xử lý xong mọi chuyện, bấy giờ hai người mới ra khỏi công ty. Trước khi Tô Thần Dật xuất viện mấy ngày, Tô Việt Trạch đã hẹn gặp Tô Thắng ở Trân Vị lâu, cho nên xe của Tô Việt Trạch chở thẳng Tô Thần Dật đến Trân Vị lâu.

Do Tô Việt Trạch đã đặt phòng trước, nên lúc đến Trân Vị lâu hai người không cần lấy sổ mà được phục vụ dẫn thẳng vào phòng.

Vào phòng rồi, Tô Thần Dật không tám chuyện với Tô Việt Trạch mà chỉ hồi hộp ôm ly trà, thỉnh thoảng lại nhìn về phía cửa phòng. Lúc Tô Việt Trạch không kìm chế được nữa, tính trấn an Tô Thần Dật thì cửa gian phòng liền được mở ra từ bên ngoài, Tô Thắng cả người mặc bộ Đường trang màu trắng, tay cầm tẩu ngọc, đi vào phòng cùng với Cố Tấn Dương mặc thường phục.

Thấy vậy, Tô Việt Trạch lại ngồi xuống bên người Tô Thần Dật, bấy giờ Tô Thắng mới lên tiếng hỏi: “Bữa trước Tô thiếu bảo tôi có tin của Tiểu Dật, lại muốn tận mặt nói, giờ thì nói được chưa?”

“Đương nhiên.” Tô Việt Trạch gật đầu, khích lệ nhìn Tô Thần Dật.

Nhìn Tô Việt Trạch nháy mắt mấy cái, Tô Thần Dật đènén con tim đang nhấp nhở mà đưa mắt nhìn Tô Thắng: “Sư phụ ~~~~”

68. Chương 68

Ngó thấy khuôn mặt vô cảm của Tô Thắng nhìn mình chăm chăm, Tô Thần Dật nuốt nước miếng, ngón tay vô thức vò vạt áo. Từ sau khi Tô Thần Dật kêu tiếng “sư phụ” kia, trong phòng ăn không có ai lên tiếng, ngay cả Cố Tấn Dương cũng nhìn Tô Thần Dật với vẻ kinh ngạc ngờ vực.

Một lúc sau, Tô Thắng mới mở miệng đáp lại: “Cả đời Tô Thắng này chỉ có một đứa học trò, nhưng người đó không phải cậu.”

Nghe được câu này Tô Thần Dật tự dưng cảm động, lúc còn nhỏ y từng hỏi Tô Thắng tại sao ông không để mình kêu ông là cha, lúc đó Tô Thắng mới nói với y rằng, đời này ông không cần con cái, nhưng ông có thể đảm bảo rằng Tô Thần Dật sẽ là học trò duy nhất của mình, cũng là người thân duy nhất. Khi đó Tô Thần Dật còn quá nhỏ, không hiểu được ý của Tô Thắng, cho đến khi bây giờ Tô Thắng nói ra lời này, Tô Thần Dật mới hiểu ra, người luôn lạnh lùng như Tô Thắng rốt cuộc chỉ nhận người thân với duy nhất một người, đó chính là Tô Thần Dật y.

“À,” Tô Thần Dật chỉ cái tẩu trong tay Tô Thắng: “Cái này là vốn là con lấy bảo bối mình trộm được đổi lấy, thiếu chút nữa đổi luôn cả mạng, sau đó bị sư phụ đánh gần chết, nhưng mà về sau lúc nào sư phụ cũng luôn mang bên người.”

Tô Thắng hoảng hốt nhìn Tô Thần Dật, sau đó lại cau mày trả lời: “Với thực lực của Tô gia mấy người, muốn tra những chuyện này cũng không khó, huống chi đáng đáp Tiểu Thần ra sao tôi vẫn còn nhớ rất rõ ràng.”

Nghe vậy Tô Thần Dật nôn nóng co ngón tay: “Thầy rất thích ăn ngon nhưng trước giờ không hề ăn hành, một nửa nguyên nhân thầy rửa tay gác kiếm là do con, mỗi lần sinh nhật thầy con sẽ nấy một chén mì trường thọ dày sợi cháy khét cho thầy, mặc dù thầy ngại khó nhìn khó ăn nhưng thầy vẫn ăn hết nó, còn không quên đập con hai cái; thầy không bao giờ chịu xuống bếp, chỉ khi không có vú Trương thầy mới chịu nấu ăn, mỗi lần thầy nấu đồ ăn sẽ bị con cướp hết nửa phần; chéch bênh phải sau lưng thầy có một vết sẹo, là do lúc bảy tuổi con nghịch ngợm té khỏi ban công, thầy đỡ lấy con nên bị thương, lúc ấy con khóc toáng lên thầy còn sầm mặt trừng mắt không cho con khóc.”

Mỗi câu Tô Thần Dật nói ra, vẻ mặt Tô Thắng trầm đi một phần, nếu như những chuyện kia Tô Thần Dật có thể tra ra được, thế nhưng chuyện cuối cùng y chắc chắn không thể tra ra, ngay cả Cố Tấn Dương cũng không biết vì sao hắn có vết sẹo kia. Nhưng mà những lời này đều là do Tô Thần Dật Nhị thiếu Tô gia nói ra chứ không phải Tô Thần Dật học trò của hắn. Nếu như không phải bọn họ đối mặt nói chuyện với nhau, có lẽ hắn đã tin người này chính là đứa học trò chính tay hắn nuôi dưỡng hai mươi năm.

Thấy Tô Thắng trầm tư không đáp lời, con người Tô Thần Dật đảo lòng vòng, cuối cùng can đảm thốt ra: “Trên móng trái của thầy còn có một nốt rùi đen! Lúc trước bị con chế giễu rất dai, lần nào cũng bị thầy đánh nên mới bớt hẳn!”

“...” Mẹ nó thẳng oắt này, mày nghĩ chuyện này nói ra ở đây thì thích hợp hả! Tô Thắng ung dung nhìn Tô Thần Dật, đôi mắt đen láy không thấy đáy: “Những chuyện này hẳn là tiểu Thần nói với cậu? Nếu nó không muốn gặp tôi thì thôi, đâu cần cậu giả tên thay mặt.”

“Ai nha! Biết nói sao cho phải với thầy bây giờ!” Tô Thần Dật bực bội cào tóc: “Con chính là Tô Thần Dật thầy nuôi lớn hai mươi năm rồi bị thầy đá ra khỏi nhà đây, bởi vì một chuyện ngoài ý muốn mà con sống lại vào người Tô nhị thiếu.”

“Chuyện ngoài ý muốn? Sống lại?” Vẻ mặt Tô Thắng đầy kinh ngạc, còn Cố Tấn Dương thì đứng cạnh cau mày.

“Dạ!” Tô Thần Dật gật đầu lia lịa: “Con cũng chẳng biết chuyện gì xảy ra, lúc con tỉnh lại thì thấy mình bị đổi thân thể rồi.”

Nghe vậy, Tô Thắng theo bản năng nhìn Tô Việt Trạch, sau khi thấy vẻ mặt hắn không có gì bất ngờ, Tô Thắng hỏi: “Chuyện này cậu đã biết?”

“Đúng.” Tô Việt Trạch gật đầu: “Cậu ấy đúng thật không phải em trai tôi, em tôi đã chết trong vụ tai nạn rồi.”

Tô Thắng lạnh lùng cười: “Vậy mà cậu lại có thể tiếp nhận được.” Không đợi Tô Việt Trạch đáp lời, Tô Thắng đi đến bàn ăn ngồi xuống nhìn Tô Thần Dật: “Nói rõ chuyện cậu nhập xác hoàn hồn đi.”

“A? Có thể bỏ qua chuyện này được không?” Tô Thần Dật mặt xanh như tàu lá.

“Bỏ qua?” Cặp mắt hẹp dài híp lại, Tô Thắng nói: “Vậy sao tôi tin được cậu thật sự là Tiểu Thần?”

“Chuyện này...” Tô Thần Dật xoa xoa mặt đưa mắt nhìn Tô Việt Trạch, Tô Việt Trạch lập tức tiến lên, vốn đang chuẩn bị mở miệng lại nghe Tô Thắng nói: “Tự mình nói, cậu ta không được phép nói dùm!”

“Chuyện này...” Tô Thần Dật co ngón tay lấp lấp trả lời: “Chuyện này...ừ thì...do con....chuyện đó, là do sang đường không chú ý nên bị xe đụng, ừm, là như vậy đó.”

Tô Thắng cười một tiếng: “Nhất định là có nguyên do, thầy không tin mày dễ bị tai nạn như vậy được, tính lừa ai hả!”

“Thật là vô tình, sư phụ, thầy phải tin con, xin hãy nhìn ánh mắt chân thành của con đi!”

“Nhìn con em mày!” Tô Thắng tát cái bốp vào đầu Tô Thần Dật: “Thằng oắt mày mỗi lần có chuyện muốn lừa thầy là lại nói câu này! Giờ thầy tin mày là Tiểu Thần, nhưng mày phải nói rõ cho thầy rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, nếu mày không mượn xác nhập hồn thì tính chờ thầy quật mồ mày lên sao!”

Tô Thần Dật hai mắt rưng rưng che lại cái đầu bị đánh: “Sư phụ đại nhân, thầy bình tĩnh đi.”

Tô Việt Trạch cau mày đưa tay lên nhẹ nhàng xoa cho Tô Thần Dật, vốn định nói cho Tô Thắng biết chuyện Tô Thần Dật bị thương ở đầu, nhưng nghĩ đến tính tình Tô Thắng nên ráng nhịn xuống.

Tô Thắng liếc nhìn Tô Việt Trạch rồi nhìn sang Tô Thần Dật: “Mau nói, bằng không đừng mơ thầy nhận mày nữa! Dù sao mày cũng không phải Tiểu Thần trước kia, thầy mất một đứa con nuôi.”

“Sư phụ, sao thầy có thể như vậy!” Tô Thần Dật hít mũi bộ dáng đáng thương.

“Đừng ba hoa với thầy! Mau nói!”

Mấp máy môi, Tô Thần Dật thấp thỏm nhìn Tô Thắng: “Con nói thật nhưng thầy không được đánh con.”

Tô Thắng hí mắt cười gật đầu: “Được, nói đi.”

Hít sâu một hơi, Tô Thần Dật tường trình: “Ngày bị thầy đuổi xong mới nhận ra thầy chỉ cho con có 200 tệ, lúc đến thành B tiền thầy cho con xài hết rồi mà khi ấy lại đói bụng nên con dùng kỹ năng mình học tập sư phụ hơn hai mươi năm qua kết quả không cẩn thận liền bị tống vào trại tạm giam. Lúc buổi tối trốn ra thì bị một mùi thơm hấp dẫn, sai đó băng qua đường, không chú ý nên bị xe chở hàng cán nát.” Tô Thần Dật thở hổn hển tiếp tục kể: “Sau khi tỉnh lại thì thấy mình nằm trong thân thể này.”

“Nếu mày học những kỹ năng đó lâu lâu một hơi như đoạn văn này thì sao có thể biến thành như bây giờ hả?” Tô Thắng liếc Tô Thần Dật: “Cái tên cảnh sát sang đường bị xe cán chết là mày đúng không?”

Tô Thần Dật cười gượng gật đầu: “Sư phụ quả nhiên thần thông, ngay cả chuyện này mà cũng biết.”

“Mày thấy mày còn mặt mũi kêu thầy là sư phụ?” Tô Thắng đưa ngón tay ra chọt và trán Tô Thần Dật: “Trước kia bảo mày học, mày không chịu chăm chỉ, chứ mày mà bỏ tâm tư chút xíu, đến nỗi để bị bắt sao? Đến nỗi để xảy ra tai nạn sao? Nếu mày không sống lại được thì làm sao hả? Mày tưởng mình bất tử à!”

“Sư phụ dạy chí phải.” Tô Thần Dật gật đầu lia lịa: “Không có lần sau nữa đâu, con đảm bảo!”

Tô Thắng hừ lạnh một tiếng đứng lên muốn đi, thấy vậy Tô Thần Dật cũng không đoái hoài tới người khác mà vội đứng dậy nhào tới ôm lấy bắp đùi Tô Thắng than khóc: “Sư phụ, không phải quân ta quá yếu mà do quân địch quá mức xảo trá thôi!”

“...” Tô Việt Trạch nhếch mép yên lặng ngồi lại chỗ cũ, nghĩ thầm, nếu như khi trước thật sự để cho thằng nhóc em móc được ví tiền thì anh đây không bị ông già lột da mới lạ! Phải biết là Tô cha luôn dốc lòng đào tạo hần, nếu ngay cả một tên ba-ngón cũng không bắt được thì hần cũng không cần sống nữa.

Tô Thắng cúi người tóm lấy cổ áo Tô Thần Dật xách y lên: “Bây giờ thầy thật sự muốn ném mày ra khỏi cửa sổ kia, mày thật đúng là làm cho thầy nổi mẩn ngứa!”

Tô Thần Dật đưa tay ôm chặt lấy eo Tô Thắng, sụt sịt mũi đáng thương nói: “Sư phụ, thầy không nổi mẩn ngứa không? Nếu ném thật thì chắc lần này Diêm vương không muốn nhận cũng phải nhận.”

Tô Việt Trạch với Cổ Tấn Dương đứng bên thấy cảnh tượng này thì lập tức sầm mặt, hai người không hẹn mà cùng tiến lên, một người tóm lấy Tô Thần Dật, một người lôi kéo Tô Thắng, cứ thế tách Tô Thần Dật ra khỏi người Tô Thắng.

Tô Thần Dật với tay ra muốn ôm lấy Tô Thắng nhưng vô ích, y bấu môi nói: “Sư phụ, thầy nhìn xem, quân địch mạnh như vậy, con thật sự vô tội!”

Tô Thắng cũng không thèm nhìn Tô Thần Dật mà nói chuyện với Tô Việt Trạch: “Về chuyện này, tôi muốn biết suy nghĩ của cậu, tuy rằng Tiểu Thần đã chiếm thân thể của em trai cậu, nhưng tôi tin nó không hề biết rõ nguyên nhân. Nếu như cậu đã biết Tiểu Thần không phải em trai mình thì trong khả năng cho phép tôi sẽ thỏa mãn mọi yêu cầu của cậu, nhưng hy vọng cậu không trách Tiểu Thần, nó vô tội.”

“Sư phụ, con biết thầy tốt với con nhất!” Tô Thần Dật cảm động nhìn Tô Thắng.

Tô Việt Trạch cười cười sờ đầu Tô Thần Dật: “Nếu tôi có làm gì với em ấy thì đã không mang em ấy đến gặp ngài, không thì khi biết chuyện tôi đã nói cho cha biết rồi. Về chuyện này thì ngài có thể yên tâm, cả đời này Tiểu Dật vẫn là em trai của Tô Việt Trạch tôi.”

“Ồ?” Tô Thắng nhướn mày: “Lý do.”

“Bởi vì tôi muốn bảo vệ em ấy!” Bởi vì tôi thích thích em ấy, Tô Việt Trạch thầm bổ sung trong lòng.

Nghe vậy Tô Thắng có chút không hài lòng nhíu mày, lời này của Tô Việt Trạch có ý tứ chiếm hữu quá mạnh mẽ, nhìn Tô Thần Dật không hề chú ý tình cảnh hiện, Tô Thắng lên tiếng: “Tôi hy vọng cậu có thể nhớ kỹ nó là em trai mình!” Tô Thắng cố sức nhấn mạnh hai chữ em trai.

“Sư phụ sư phụ” Hai mắt Tô Thần Dật sáng quắc nhìn Tô Thắng: “Thầy không trách con nữa phải không?”

“Đừng kêu sư phụ nữa!” Tô Thắng quát lên.

Rút cổ, Tô Thần Dật yếu giọng nói: “Sư phụ, con biết sai rồi, thầy đánh con cũng được nhưng đừng nói như vậy.”

“Đánh mày đau tay thầy!” Tô Thắng hừ một tiếng: “Kể từ giờ trở đi, mày nên nhớ thân phận của mình, giờ mày là Tô Thần Dật -Nhị thiếu Tô gia chứ không phải Tô Thần Dật-học trò của Tô Thắng, hiểu chưa?”

Tô Thần Dật ủ rũ lùi lại mấy bước: “Sư phụ, thầy không nhận mặt con thiệt sao?”

- Hết chương 68 -

Wattpad vẫn là thoải mái nhất ~~~

69. Chương 69

Sau khi ra khỏi Trần Vị lâu, Tô Thần Dật mặt mày ủ rũ, ngay cả lúc lên xe Tô Thần Dật cũng uể oải nằm dựa vào cửa xe, bộ dáng tựa như đã bị đả kích sâu sắc.

Thở dài một tiếng, Tô Việt Trạch đưa tay lên xoa trán Tô Thần Dật: “Thầy em nói những lời đó cũng là muốn tốt cho em, đừng như vậy, hửm?”

Gạt tay Tô Việt Trạch ra, Tô Thần Dật yếu ớt đáp: “Lúc trước là do sư phụ chê em không chịu học chỉ biết phá nên mới đá em ra ngoài để luyện tập, còn nói để em tích lũy chút kinh nghiệm xã hội, bằng không thì sẽ sống như tờ giấy trắng không hiểu gì về đối nhân xử thế. Nhưng giờ sư phụ lại bảo em quên hết những thứ trước kia đã học để chuyên tâm là em trai anh, Nhị thiếu Tô gia, còn không cho em dùng mấy mưu chước kia, đáng ghét nhất là không được kêu ông là sư phụ nữa. Anh, anh thấy có phải là do em vừa ra khỏi nhà đã thất thủ nên sư phụ cảm thấy mất mặt mới nói như vậy?”

“Ngu ngốc.” Tô Việt Trạch bật cười lắc đầu: “Anh hỏi em, bộ dáng em bây giờ là của Tô Thần Dật Nhị thiếu Tô gia hay là Tô Thần Dật học trò Tô Thắng?”

Liếc nhìn Tô Việt Trạch, Tô Thần Dật nói: “Anh đang nói nhảm đấy à? Em mà đi ra ngoài thì người ta luôn thấy em là Tô Thần Dật nhị thiếu Tô gia.”

“Vậy thân là Nhị thiếu Tô gia mà đi gọi thần trộm Tô Thắng trước đây là sư phụ, em cảm thấy người khác sẽ nghĩ như thế nào?”

Tô Thần Dật mím môi không nói.

Thấy thế Tô Việt Trạch nói tiếp: “Xem như không đề cập đến người khác, nếu như để cha và dì biết em nhận một thần trộm làm sư phụ, em cảm thấy bọn họ sẽ nghĩ như thế nào?”

“...” Chắc là ông già kia sẽ cho mình ăn đạn, hoặc là tra ra mình là hàng giả rồi thẳng tay đem mình trói lại đốt cháy.

“Cha là một người sĩ diện, em ở bên ngoài phá phách thế nào, chỉ cần anh có thể thu dọn cho em thì ông ấy sẽ không nói nhiều, nhưng nếu để cho người khác biết đường đường Nhị thiếu Tô gia lại là học trò của

thần trộm Tô Thắng, thì người khác nhất định sẽ ôm thái độ hoài nghi với tài sản cha gây dựng khổ cực bao nhiêu năm qua, tới lúc đó cha sẽ lập tức từ nước ngoài trở về xử lý em.”

Tô Thần Dật nghiêng đầu: “Cùng lắm thì em bỏ nhà đi tìm sư phụ!”

“Em nghĩ khi đó em còn có thể tìm được thầy mình sao!”

Với cái tính chiếm hữu của Cố Tấn Dương ắt hẳn là sau khi xử lý xong chuyện trong nhà sẽ lập tức mang Tô Thắng bay xa, bực mình nhất là Tô Thắng chẳng để lại phương thức liên lạc nào cho y, nói gì mà khi nào nhớ y sẽ lập tức về tìm y, mẹ nó có phải mình đã hoàn toàn bị vứt bỏ rồi không hả khốn nạn!

“Thầy em không phải không nhận em, chẳng qua ông dùng một phương pháp khác để bảo vệ em, biết chưa?”

“Ừ.” Tô Thần Dật gật đầu một cái: “Thật ra thì những lời anh nói em biết tất, nhưng em vẫn không thấy thoải mái, vất vả lắm mới cùng sư phụ nhận ra nhau, kết quả lại như vậy.”

Đánh tay lái một cách điêu luyện, chiếc Lamborghini đen kít bóng loáng chạy vào khu biệt thự nổi danh thành phố B, giảm tốc độ xe xuống, Tô Việt Trạch nói: “Chỉ một tiếng xưng có quan trọng đến vậy không? Giờ thầy em đã biết em là học trò Tiểu Thần của ông ấy chứ không phải Nhị thiếu Tô gia, đâu phải ông ấy không thừa nhận em, em còn rối trí chuyện gì?”

Đúng rồi, từ đầu tới cuối Tô Thắng cũng không hề từ chối y là học trò của ông, chẳng qua đơn giản là không muốn mình dùng kêu ông là sư phụ nữa, hơn nữa chuyện này cũng là để bảo vệ y, chỉ một tiếng xưng, y cần gì so đo nhiều như vậy, chỉ cần Tô Thắng ở trong lòng y mãi mãi là sư phụ của y là được rồi.

Nghĩ thông suốt chuyện này, Tô Thần Dật rốt cuộc cũng ngồi ngay ngắn lại rồi mỉm cười nhìn Tô Việt Trạch: “Anh, cảm ơn anh.”

“Cảm ơn cái gì? Tô Việt Trạch sờ đầu Tô Thần Dật: ”Chỉ cần em ngoan ngoãn ở bên anh đối anh đó là lời cảm ơn lớn nhất.”

Tô Thần Dật hứ một tiếng không hề cãi lại, ngẫm nghĩ một lát Tô Thần Dật hỏi đến vấn đề mình rối rắm đã lâu: “Anh, lúc trước sao anh nhận ra ví tiền bị em móc?” Phải biết là lúc y thò lấy cái miếng phỉ thúy trên Cố Thiệu Kiệt thì Cố Thiệu Kiệt cũng chẳng hề hay biết.

“Muốn biết?” Tô Việt Trạch nhướng mày.

“Ừ!” Tô Thần Dật gật đầu lia lịa.

Dừng xe lại bên đường, Tô Việt Trạch tháo dây an toàn nhòm người đến trước mặt Tô Thần Dật, một tay

chống lên cạnh ghế-phụ.

Loại tư thế giam cầm dưới thân Tô Việt Trạch này khiến tim Tô Thần Dật đập nhanh một cách khó hiểu, y đưa tay lên đẩy ngực Tô Việt Trạch, Tô Thần Dật xoay đầu.: “Anh, anh làm gì vậy.”

Tô Việt Trạch im lặng ngưng mắt nhìn Tô Thần Dật phía dưới, xúc động trong lòng nổi sóng. Hít sâu một hơi đè nén thấp thỏm nơi đáy lòng, Tô Việt Trạch nhanh chóng đưa tay còn lại dò vào túi quần Tô Thần Dật, lúc rút ra đầu ngón tay cách lớp vải mỏng manh lướt qua bắp đùi của Tô Thần Dật.

Cảm xúc nhột nhạt tê dại khiến cả người Tô Thần Dật run lên, chân mày y cau lại: “Anh!”

Tô Việt Trạch cười một tiếng: “Lúc ấy em như vậy đấy, không thì anh cũng không nhận ra.”

“...” Ngón út Tô, anh có nên chặt mày đi không?

Ngón út Tô: Xin lỗi, ngón này vốn đã hóa thành bã được bỏ vào trong hủ cốt rồi, lần sau xin ra tay sớm hơn.

Cung đầu vào trán Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch nhẹ giọng nói: “Thật ra anh rất mừng vì khi ấy đã nhận ra, nếu không anh đã không gặp được em.” Lại càng không tìm được người duy nhất khiến cả đời này của mình vui vẻ.

Đẩy Tô Việt Trạch ra, Tô Thần Dật bĩu môi: “May mà sư phụ không biết, không thì em bị ông ấy chém luôn rồi.”

Tô Việt Trạch khẽ cười lắc đầu rồi ngồi về ghế lái, tiếp tục khởi động xe: “Mai phải đi học rồi, ngoan một chút, anh hy vọng em có thể học được ít thứ, nếu như học không hiểu thì nói với anh, anh mời người kèm ở nhà cho em.”

“Yên tâm đi.” Tô Thần Dật vỗ ngực một cái: “Đây là ngành học em thấy hứng thú nhất, không cần anh nói em cũng sẽ học thật giỏi, tiếc là tìm không thấy cái usb kia, nếu không thì đã có thể lấy luyện tay nghề một chút.”

“...” Thứ đồ vật quan trọng đó mà đòi lấy để luyện tay nghề? Khóe miệng Tô Việt Trạch co giật, thâm thâm lặng lẽ đốt một ngọn nến cho Cố Thiệu Kiệt. Muốn lấy thì lấy, Tô Việt Trạch đáp: “Thật ra đã tìm thấy nó rồi, anh để quên trong phòng làm việc, mai đưa cho em.”

“Thật chứ?” Tô Thần Dật kinh ngạc vui mừng mở to mắt: “Tìm thấy ở đâu vậy, sao hôm nay anh không đưa em lúc ở công ty?”

“Chú Bạch thấy nó nằm trong kẻ hở của cái rương bảo bối của em, vốn muốn đưa cho em, nhưng em lại có

chuyện ngoài ý muốn.” Tô Việt Trạch ngừng lời, mỗi lần nghĩ đến cảnh Tô Thần Dật bị đè dưới cánh cửa sắt Tô Việt Trạch cảm thấy đau lòng không thôi, thở hắt ra một hơi, Tô Việt Trạch nói tiếp: “Nếu như không phải vừa rồi em mới nhắc thì anh lại quên mất chuyện đó.”

Tô Thần Dật hí mắt xít lại gần Tô Việt Trạch: “Có phải anh đã xem qua thứ bên trong rồi không?”

Chạy xe vào gara, Tô Việt Trạch nghiêng người nhìn Tô Thần Dật: “Từ lúc em nằm viện tới giờ anh luôn bên cạnh em, em nghĩ anh có thuật phân thân à?”

“Cũng có lý.” Tô Thần Dật gật gù: “Vậy tối mai nhớ mang trả cho em.”

Đi xuống xe vòng qua ghế phó lái mở cửa xe cho Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch nói: “Em không tính đem thứ kia trả lại cho Cố Thiệu Kiệt.”

“Không trả.” Tô Thần Dật cười tít mắt: “Lão khốn kia đồng ý giúp em giải quyết chuyện Cố Thiệu Kiệt, giờ em không cần lo gã sẽ lên cơn tới đeo bám em nữa, chờ em phá được mật mã thì sẽ suy xét xem thử có cần phải trả cho gã không.”

“Em đấy!” Tô Việt Trạch chỉ chỉ vào trán Tô Thần Dật cứng chiều nói: “Nếu để có chú Cố biết em gọi ông ấy như vậy, chắc ổng lại tức gở chân.”

Tô Thần Dật hất cằm lên đầy kiêu ngạo: “Có sư phụ của em, lão dám sao!”

Khoa xe lại rồi dẫn Tô Thần Dật đi ra khỏi gara, Tô Việt Trạch giả vờ buồn chán lắc đầu: “Xem ra anh không có chỗ đứng trước mặt thầy em với chú Cố rồi.”

“Sao lại thế.” Tô Thần Dật ôm vai Tô Việt Trạch: “Ở trong lòng em sư phụ xếp hàng thứ nhất anh xếp hàng thứ hai, lão khốn kia phải đứng sang bên cạnh.”

Tô Việt Trạch nhếch môi dở khóc dở cười, hẳn không biết mình nên vui hay buồn với bảng xếp hạng này của Tô Thần Dật.

Về đến nhà hai người trò chuyện một lát rồi liền về phòng mình, Tô Việt Trạch vốn muốn cùng Tô Thần Dật bồi dưỡng tình cảm nhưng thấy đám tài liệu chồng chất trong khối thời gian qua nên đành thôi.

Ngày hôm sau, vừa rạng sáng, sau khi quần gia Bạch lại lần nữa được thưởng thức bài thể dục chuyên cần của Nhị thiếu, bài nướng giường chuyên cần của đại thiếu và cảnh anh em đút cơm nghĩa nặng tình sâu, rốt cuộc ông cũng tiến được hai vị thần khiến ông ê răng ra khỏi nhà. Trở về đại sảnh thấy thằng con Bạch Hổ của mình đang rúc góc tường giả vờ làm bối cảnh, quần gia Bạch trừng mắt với hắn: “Hôm nay bà Lý không có ở đây, việc rửa chén giao cho mày, mày rửa cẩn thận một chút cho bố!”

Trường đại học quý tộc G nổi danh B thị, lúc này đang sắp đến thời điểm lên lớp cho nên ngoài cổng trường người đến người đi tấp nập, trong đó còn có không ít xe sang xen kẽ. Bởi vì đã học G đại thì không phải có tiền hoặc có quyền thì thành tích học tập phải vô cùng tốt, cho nên không phải ai cũng chọn nội trú và không ít học sinh chọn ngoại trú.

Cho dù G đại luôn suy xét đến gia thế của học sinh mà xây một bãi đỗ xe không nhỏ, nhưng giờ đang là lúc lên lớp nên bãi đỗ xe của trường gần như lâm vào tình trạng bão hòa.

Chở Tô Thần Dật đến trường, Tô Việt Trạch không vào bãi đỗ xe mà ngừng trên con đường cách tòa nhà nhà giảng đường không xa. Lúc này đã có không ít sinh viên ôm sách trong tay chạy đến khu giảng đường, bởi vì có nhiều khóa học là khóa học cộng đồng, nên để có thể chiếm được vị trí hàng đầu, những sinh viên hiếu học kia vội vã chạy như điên vào khu giảng đường.

Giúp Tô Thần Dật cởi đai an toàn ra, Tô Việt Trạch lấy hai quyển sách để ở bên cạnh đưa cho Tô Thần Dật: “Nếu như anh nhớ không lầm thì tiết đầu của em là khóa học cộng đồng.”

“Ừ, cho nên giờ xem như là tạm biệt đi.” mở cửa xe, Tô Thần Dật cũng không quay đầu lại mà nói: “Gặp lại anh sau, em đi học đây.”

“Buổi chiều tan học đừng chạy lung tung, ngoan ngoãn chờ anh tới đón, biết chưa?”

Tô Thần Dật phát phát tay không đáp lại.

Nhìn bóng lưng chập chạng chạy đi của Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch lắc đầu khởi động xe chạy ra khỏi khuôn viên G đại. Nếu như đã ở trong trường thì hẳn không cần lo lắng cho sự an toàn của Tô Thần Dật.

Mới vừa chạy vào tòa nhà giảng đường, Tô Thần Dật liền va phải một người đối diện, thấp giọng xin lỗi một tiếng Tô Thần Dật lại tiếp tục chạy tới phòng học. Còn chưa chạy hai bước y đã bị người ta tóm cổ áo, rồi sau đó giọng nói quen thuộc vang lên bên tai: “Yo, chạy gấp như vậy là muốn giành chỗ hả?”

- Hết chương 69-

70. Chương 70

Sau khi Tô Thần Dật thấy vẻ mặt tươi cười đầy cợt nhả của Lâm Sanh thì liền lập tức cảm thấy ngứa gan. Mặc dù y tin Lâm Sanh không phải là tên Lâm thiếu muốn cái mạng nhỏ của mình, nhưng chỉ bằng cái họ Lâm của cậu thôi là đủ khiến y cảm thấy khó chịu.

Thấy Tô Thần Dật không nói lời nào, Lâm Sanh nhú mày bảo: “Đừng nói với tôi cậu lại mất trí nhớ.”

“Mẹ cậu mới mất trí nhớ.” Tô Thần Dật hất tay Lâm Sanh ra rồi xoay người chạy đi: “Mẹ nó ông đây phải giành được hàng đầu đó khốn!”

Lâm Sanh hai tay ôm sau gáy thảnh thơi đi bên Tô Thần Dật: “Tô nhị thiếu chả biết học tập là gì mà giờ cũng biết chiếm ghế đầu à, thật là khiến người ta mở rộng tầm mắt.”

Liếc nhìn Lâm Sanh, Tô Thần Dật mới đáp: “Ai cũng có lúc thay đổi, cảm ơn.”

“Được rồi” Lâm Sanh nhún vai nhìn túi sách trên tay Tô Thần Dật: “Thực ra cậu không cần chạy vội như vậy đâu, tiết này của cậu không có mấy người ngồi hàng đầu đâu.” Lâm Sanh hất cằm sang mấy người đang vội vã: “Cậu xem thử mấy người đang vội này có ai chạy đến phòng học của cậu không?”

Tô Thần Dật từ từ chỉnh chậm bước chân nhìn mấy cô cậu sinh viên đang vội vã, quả thật không có ai chạy đến phòng học của cậu, cho nên cậu đổi chạy thành đi: “Cậu không có tiết hả?”

“Có chứ.” Lâm Sanh cười gật đầu: “Phòng học tôi sát bên phòng học cậu, tôi vốn đang chuẩn bị đi tới phòng vệ sinh, ai ngờ bị một tên không có mắt va phải, trùng hợp là tên đó lại là Nhị thiếu Tô gia mới vừa đổi kiểu tóc. Nên, vì thương thức kiểu tóc mới của cậu nên tôi tạm thời thay đổi ý định.”

“...” mẹ nó, có thể nào khốn nạn hơn được nữa không! Kiểu tóc mới của bố thì sao, hả? Thì sao! Tô Thần Dật tức giận trừng mắt với Lâm Sanh rồi tăng nhịp bước. Lâm Sanh với ra hai ngón tay kẹp lấy cổ áo Tô Thần Dật: “Đầu bị chấn động đến nỗi hổng cả tính tình luôn rồi à, cậu xem cậu kia, muốn lấy đồ cho tên Cố Thiệu Kiệt kia cũng được thôi nhưng tại sao lại bị người theo dõi? Giờ có mấy tên tôm tép thì thoảng lại đeo bám bên ngoài biệt thự của tôi, cậu tính sao đây hả khốn!”

“Hừm?” Tô Thần Dật xoay mặt lại ngờ vực nhìn Lâm Sanh: “Ông đây bị theo dõi?”

“Không phải cậu bị theo dõi thì chả nhẽ mấy tên đó nhàn rồi chạy tới chỗ tôi ngắm cảnh à?” Lâm Sanh nhìn Tô Thần Dật đầy hàm ý: “Từ sau khi cậu lấy đồ ở chỗ tôi rồi xảy ra chuyện, đám nhân tài này liền xuất hiện ở chỗ tôi, may mà tôi chẳng mấy khi trở về, bằng không chẳng phải bị bọn họ dẫn vật đến điên sao?”

Tô Thần Dật hắc xì một tiếng rồi xít lại gần Lâm Sanh: “Nói xem cậu có dằm vò bọn họ không?”

Lâm Sanh lơ đãng cười: “Cậu nghĩ thế nào?”

Tô Thần Dật vỗ vai Lâm Sanh: “Được, tìm lúc nào đó uống ly nước, tôi đi học đã.”

“Lại tìm, tối nay luôn đi, tôi nói với Kỳ Thương luôn rồi, coi như là mừng cậu đại nạn không chết.”

Nhớ tới lời dặn dò của Tô Việt Trạch, Tô Thần Dật có hơi chần chừ: “Có thể đổi thời gian không?”

“Đừng nói với tôi là cậu còn phải báo cáo với anh trai mình, tôi thấy đầu cậu bị hỏng thành điên rồi đó? Ban đầu tôi nhắc nhở cậu sao? Cẩn thận tới lúc đó bị người ta bán mà còn giúp người ta đếm tiền.”

Tô Thần Dật quắc mắt lên trừng Lâm Sanh,: “Anh ấy là người tốt, đối xử với tôi rất tốt, cậu không được phép nói anh ấy như vậy!”

“ĐM!” Lâm Sanh tức giận trợn mắt nhìn Tô Thần Dật đang nôn nao đi qua đi lại, khiến cho người đi ngang qua không dám nhìn thẳng mà rối rít chạy tới phòng học. Lâm Sanh đưa tay vào túi muốn móc điều thuốc ra nhưng lại nhớ đến đây là khu giảng đường nên đành phải bỏ qua, hít sâu một hơi, Lâm Sanh đưa ngón tay chọc chọc ngực Tô Thần Dật: “Tôi thấy cậu không chỉ là mất trí nhớ mà còn giao luôn quả tim này rồi! Tên vô tâm này! Ban đầu là ai nói với tôi Tô Việt Trạch hần...”

Nói đến đây Lâm Sanh chợt khựng lại, rồi nặng nề hừ một tiếng xoay người đi: “Mặc kệ cậu, tới lúc đó xảy ra chuyện gì thì chớ chạy đến chỗ tôi khóc kể!”

”Hey hey, đừng đi chớ, chưa nói xong mà!

Lâm Sanh không hề phản ứng lại lời Tô Thần Dật mà tiếp tục đi về phía trước, có thể nhìn ra cậu ta đang tức giận.

Tô Thần Dật đang muốn nói thêm gì nữa nhưng tiếng chuông vào lớp vang lên, cho nên y đành nhún vai chạy đến phòng học, má nó ngày đầu tiên phải lưu lại ấn tượng tốt với thầy chớ!

Đi vào phòng học, quả như lời Lâm Sanh nói, hai hàng ghế trước chỉ có mấy người lể tể ngồi, sinh viên đều tập trung ở ba hàng sau, đặt biệt là hai hàng sau cùng, đã lâm vào trạng thái bão hòa. Bởi vì đây là khóa học cộng đồng nên lớp học bao gồm sinh viên hai lớp. Mà những sinh viên này đa số đều tùm ba tùm năm, từng nhóm từng nhóm xếp thành một khối.

Nhưng mà, ở bên phải giảng đường là một nhóm lớn, không có tình trạng phân nhóm xuất hiện. Nhìn những khuôn mặt quen thuộc trong đám người kia, Tô Thần Dật không tìm được mà nhếch mép.

“Hey! Tô Thần Dật, bên này bên này nè.”

Mấy người trong đám đứng lên hươ hươ tay với Tô Thần Dật, xem thầy giáo trên bục giảng như không khí. Mà toàn bộ phòng học đều đồng loạt nghiêng đầu nhìn Tô Thần Dật đang đứng ở ở phòng, ánh mắt hoảng hốt pha lẫn đồng cảm.

Đồng cảm con em tụi bay! Nhìn bạn học cùng lớp tập trung ở hàng cuối, tần suất co giật khóe miệng của Tô Thần Dật càng lớn, các anh chị, tiểu sinh có thể chọn ngồi hàng đầu tiên để chăm chỉ học hành mỗi ngày không hả?

Thấy Tô Thần Dật đứng im, mấy người kia lại hô: “Hey! Đực người làm gì đó, mau tới đây, tụi tụi giữ chỗ cho cậu này.”

Nhìn ông thầy đứng sượng mặt trên bục giảng, Tô Thần Dật bủm môi nhấc chân đi đến lãnh địa của lớp mình.

Vốn muốn phê phán tên sinh viên cả gan đi trễ trong lớp của mình nhưng ông giáo ngấm ngấm một lát lại yên lặng ngậm miệng. Ở G đại có một truyền thuyết thế này, đợt này tân sinh viên có một lớp học vô cùng đoàn kết – lớp ứng dụng máy tính I, mà cái lớp ứng dụng máy tính I này lại có một thằng hồn thể ma vương, tương truyền thằng hồn thể ma vương này đã từng trêu đùa Diêm Vương – một huấn luyện viên vô-cùng-nghiêm-nghị-không-ai-dám-đắc-tội đến không còn hình người trong đợt huấn luyện quân sự tân sinh viên vừa rồi, không chỉ thế, ngay cả huấn luyện viên lớp khác cũng không thể chạy thoát khỏi ma trảo.

Mà người phát động phó bản đang hot nhất G đại chính là hồn thể ma vương của lớp ứng dụng máy tính-Tô Thần Dật, nếu nói lớp máy tính ứng dụng I là một lớp không nên đắc tội trong đám tân sinh viên thì trong cái lớp này, người không thể đắc tội nhất chính là Tô Thần Dật. Nếu đắc tội y, có thể hậu quả có lẽ sẽ còn thảm hại hơn so với huấn luyện viên Diêm.

Cho nên phép vua thua lệ làng, ông giáo nào đó không ngừng mặc niệm trong lòng, vừa rồi chả có ai đi vào cả, cũng chả có ai đi trễ, hết thấy đều là ảo giác.

Nhìn chỗ trống bên cạnh Kỳ Thương, Tô Thần Dật lặng lẽ dựng ngón giữa trong lòng, mẹ nó các người không muốn ngồi với Kỳ Thương nhưng lại không muốn cô lập cậu ta nên mới chừa chỗ cho tôi đi, một đám khốn nạn!

Tô Thần Dật vừa mới ngồi xuống thì liền nghe Kỳ Thương ngồi bên hỏi: “Khỏe hần rồi?”

“Đương nhiên” Tô Thần Dật dựa vào nội dung thầy đang đọc lật sách ra: “Chưa khỏe hần ông anh tôi đã chẳng cho tôi tới trường.”

Kỳ Thương gật đầu rồi hạ mắt, tiếp tục chìm vào trong biển sách.

“Hey! Tô Thần Dật, tôi thấy kiểu tóc của cậu bây giờ không tệ nha, so với kiểu trước kia sáng láng hơn nhiều.”

Thật ra thì cậu không cần vỗ vai thì tôi cũng có thể nghe thấy, xoa bả vai bị vỗ đau, Tô Thần Dật trơ trên cười đáp: “Cảm ơn.”

Thấy Tô Thần Dật không hề bơ mình, người nọ tiếp tục cười nói: “Đáng tiếc là cậu ở nội trú, bằng không chúng ta lại cùng nhau cày phó bản.”

Nghe vậy Long đào ngồi bên hừ một tiếng: “Cái trò kia đã lỗi thời rồi đó! Cậu có giỏi thì mở một trò mới

đi!”

Người nọ bĩu môi: “Xin lỗi, tôi chả giỏi, cậu giỏi thì mở đi.”

Long Đào liếc nhìn người nọ: “Bổn thiếu mà mở ra thì sợ cậu chả có gan chơi.”

“Cậu không mở sao biết tôi không có gan chơi!”

“Ừm hừm!” Ông giáo nặng giọng tăng hắng một tiếng, ánh mắt đăm đỏi nhìn về lớp máy tính ứng dụng I (MTUD1) không hề chớp mắt, đáy mắt chập chờn ánh lửa.

Nếu như là sinh viên bình thường thì trong tình huống này chắc chắn sẽ ngoan ngoãn khép miệng cố gắng giả bộ ra vẻ em là học sinh ngoan, em đang học bài. Nhưng đây là G đại, sinh viên G đại không có tiền thì có quyền, còn không thì là thành tích trâu bò, hơn nữa lớp MTUD1 lại có chiến tích huy hoàng.

Cho nên chỉ thấy mọi người ưỡn ngực một cái, mắt đồng loạt hướng về ông giáo gương tên ngầm.

“...” Cái đậu xanh rau má, mẹ nó làm thầy nhiều năm rồi giờ lại gặp một đám ma đầu thế này, có cần đoàn kết như vậy không hả khốn! Ông đây là thầy tụi bay đó! Mẹ nó có tin ông đây cho tụi bay rớt hết không hả!

Một số học sinh lớp khác lầm rầm lắc đầu than thở, tụi làm vậy không thể sống mà.

Tô Thần Dật chớp mắt nghiêng đầu qua yếu đuối lên tiếng: “Thật ra thì tớ cảm thấy khóa học này rất có ích lợi, mọi người có chắc là không học chứ?”

Mọi người vội vàng mở sáng, người không có sách liền kéo sách của người bên cạnh, mặt đầy vẻ trịnh trọng đáp lại: “Thật ra chúng tôi cũng thấy nó rất có ích.”

“...” Mẹ nó rớt cuộc ai mới là thầy hả khốn! Ông đây xác cmn định là cho tụi bay rớt hết! Xác cmn định là phải thế!

“Tối giờ tôi vẫn không nghĩ lời này được nói ra từ miệng cậu” Kỳ Thương ở bên cạnh lạnh nhạt nói.

“Hừm?” Tô Thần Dật chớp mắt mấy cái: “Tớ không giống người yêu thích học tập đến vậy sao?”

“Không giống.” Kỳ Thương trung thực đáp.

“Được rồi.” Tô Thần Dật thất bại cuối đầu: “Tớ phải học tập thật giỏi, đừng làm phiền tớ, cảm ơn.”

“ ... ”

Nhìn vẻ mặt thành thật nghe giảng của Tô Thần Dật, lại nhìn đám học sinh lớp MTUD1 ở đằng sau đang cố nghiêm túc nghe mình giảng bài, ông giáo nào đó thầm tặng cho Tô Thần Dật vô số hảo cảm. Nếu như một học sinh chăm học như thế này mà lại được coi là hỗn thể ma vương như lời đồn thì con mẹ nó cái trường này chắc là một ổ ma vương, hoàn toàn đồn nhảm, xác cmn định là đồn nhảm.

Lớp tiếp tục học, Tô nhị thiếu rất chăm chú, ông giáo nào đó rất vui vẻ, không còn chuyện gì khiến cho ông giáo vui vẻ hơn chuyện học sinh mình chăm chú nghe giảng.

Hết giờ học, thấy Kỳ Thương vẫn còn nhìn chằm chằm sách trên tay mình, Tô Thần Dật huých vả vai cậu ta thấp giọng nói: “Hôm trước cậu nói đến Lâm thiếu gì đó khiến cho tôi bây giờ mỗi khi thấy Tiểu Sanh Sanh đều mất tự nhiên, tôi tin người kia không phải cậu ta, nhưng chắc hẳn bọn họ là người Lâm gia, hết lần này đến lần khác tôi vẫn không thể nào nói chuyện cùng Tiểu Sanh Sanh. Tuy rằng anh tôi nói tôi đừng để ý chuyện này nhưng tôi vẫn muốn tự mình tra rõ một chút, bằng không trong lòng mọc gai, ngứa ngứa khó chịu.”

Động tác lật sách của Kỳ Thương đứng sững, sau đó lạnh nhạt nói: “Nghe lời anh cậu đi.”

”Thật ra thì tôi cảm thấy cậu còn biết ít thứ, tiết lộ thêm một chút đi, đừng diêm, lần này tôi bị toạt mấy lỗ lại còn phải đổi kiểu tóc, chuyện này tôi không nuốt nổi bạn hiền à.

“Thật sự muốn biết?” Kỳ Thương nhướn mày nhìn Tô Thần Dật.

“Vô cùng muốn!” Tô Thần Dật vội vã gật đầu.

“A...” Kỳ Thương khẽ cười một tiếng,: “Thật ra thì...”

“Tô, Thần, Dật! Cậu lăn ra đây cho ông!”

- -Hết chương 70-

71. Chương 71

Sau khi nghe thấy tiếng rống thất thanh này, sắc mặt Tô Thần Dật còn khó coi hơn nuốt phải ruồi. Cứ tưởng tượng đó là cái cảm giác khi mình đang đói toét mắt, vất vả lắm mới phát hiện một bàn thức ăn ngon, nhưng đồ ăn vừa đưa tới miệng đã bị thằng khác cướp mất. Thấy Kỳ Thương lại lần nữa hướng mắt vào sách, lại nhìn thấy Lâm Sanh mặt mày căm tức đứng ngoài cửa phòng, Tô Thần Dật bủn rủn đứng dậy đi ra ngoài.

Nhưng mà, khi Tô Thần Dật còn chưa bước được hai bước đã nghe tiếng chân sau lưng rần rần, nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy ngoại trừ Kỳ Thương với mấy nữ sinh lớp mình thì còn có những sinh viên khác đang rối rít đi sau lưng Tô Thần Dật, mang theo khí thế “”dám tìm bạn học lớp chúng ta gây sự, liền tiêu diệt người.”

Tô Thần Dật chớp mắt mấy cái, vẻ mặt ngây ngô lên tiếng: “Thật ra thì cậu ta là anh em của tôi.”

Nghe thế mọi người đồng thanh “hứ” một tiếng rồi quay đầu đi, người nào trở về chỗ ngồi thì trở về chỗ ngồi, người nào đi vệ sinh thì đi vệ sinh, hoàn toàn khác biệt với khí thế hung hăng ban nãy, khiến cho học sinh lớp khác thấy mà sững sờ. Cho nên mọi người lặng lẽ xếp Tô Thần Dật thành đối tượng không thể trêu chọc trong đám sinh viên năm nhất, không phải là “một trong những”.

“Cậu có thể nhanh chút không hả? Mau chạy ra đây!”

“Rồi.” Tô Thần Dật vội lên tiếng: “Chạy thì chạy.”

Nhìn Tô Thần Dật “từ tốn” chạy ra khỏi phòng học, mọi người nhất thời nhìn Lâm Sanh đầy hoảng hốt, người biết Lâm Sanh thì chẳng bắt ngờ, nhưng người không biết thì lại bắt đầu YY rối rít trong đầu, có thể khiến cho Ma vương trong truyền thuyết cúi đầu, mẹ nó chuyện này xác cmn định là có JQ!

Đi tới cửa, Tô Thần Dật mặt mày toe toét cười nói: “Đại nhân có gì phân phó?”

Có câu “tay vung không đánh mặt đang cười”, cho nên sau khi Lâm Sanh thấy Tô Thần Dật dùng vẻ mặt này làm mình tấm lờn, cậu cố gắng nuốt tiếng gào trong họng xuống. Nhìn xung quanh một chút, Lâm Sanh thẳng tay lôi cổ áo Tô Thần Dật đi tới sân thượng.

May là sân thượng chỉ cách phòng học bọn họ có một tầng lầu, bằng không thì chắc Tô Thần Dật phải bò lên. Có mấy nam sinh vốn đang hút thuốc trên sân thượng sau khi nhìn thấy Lâm Sanh kéo người lên đây thì nghiêng đầu nhìn đầy hứng thú. Không có chuyện gì thích thú hơn là mới sáng đã được xem trò vui.

Thấy mấy người kia không có ý rời đi, Lâm Sanh quát mắt lên: “Nhìn cái lông! Cút mau!”

“Đm!” Một người vứt tàn thuốc trong tay, mặt mũi hầm hè tiến lên: “Đồ mày dám nói thêm câu nữa?”

Buông Tô Thần Dật ra, Lâm Sanh hí mắt: “Sao nào? Ông nói mày cút mau mày không nghe thấy? Tại xài không được thì đi viện, chớ ở đây thêm mất mặt!”

“Mẹ mày con nít còn mọc lông chưa đủ dài mà ông đeo gì hả? Về tiểu học mà học đi, chỗ này là đại học đó, anh, bạn, nhỏ!”

Nếu như bàn về khí thế, người ở đây không ai có thể so với Lâm Sanh, Tô Thần Dật cũng là loại hình vô

lại nhưng hoàn toàn khác biệt với Lâm Sanh. Lâm Sanh hết lần này đến lần khác đều là vẻ mặt trẻ con, cứ cho là giọng cậu ta hung hăng, nhưng vẻ mặt có tàn bạo cho mấy cũng không có tác dụng dọa chạy người ta, ngược lại, nếu để cho Kỳ Thương làm ra cái vẻ mặt này thì chắc chắn mấy người này đã sớm chạy xa.

Lâm Sanh đời này hận nhất là có người đứng trước mặt cậu nói ra ba chữ anh bạn nhỏ, nếu không phải cả nhà sống chết không đồng ý, phỏng chừng cậu đã khoét sẹo trên khuôn mặt trẻ con của mình. Cho nên sau khi tên nọ thốt ra ba chữ kia, Lâm Sanh lập tức bùng lửa muốn đem hấn đánh đến bố mẹ cũng không nhận ra.

Vốn Tô Thần Dật định tham gia náo nhiệt nhưng lại thấy tình hình bất ổn, y vội vàng níu lấy Lâm Sanh: “Bình tĩnh đi Tiểu Sanh Sanh, ngày học đầu tiên tôi không muốn gây chuyện đâu!”

Mà mấy người khác cũng vội vàng kéo lui cái người gây gỗ với Lâm Sanh thấp giọng khuyên, thậm chí còn có người thỉnh thoảng lại liếc về phía Lâm Sanh và Tô Thần Dật, hẳn là có người nhận ra bọn họ.

“Cút mẹ nó đi Tô Thần Dật, cậu buông tay ra cho ông!” Lâm Sanh vừa giãy dụa vừa hét: “Ông không cần cậu giúp cũng khiến nó thoi thóp!”

Người nọ nghe vậy lập tức trả treo: “Lâm gia thì sao! Tao mới không sợ! Cứ buông tao ra, hôm nay tao phải đánh chết nó!”

Đối ngược với Lâm Sanh đang giãy dụa, Tô Thần Dật lại chẳng rục rịch chút nào, chỉ trầm giọng nói: “Lâm Sanh! Cậu mẹ nó bữa nay ăn phải thuốc nổ à, sao bình thường không thấy cậu xúc động mạnh như vậy hả!”

“Ông đây có ăn thuốc nổ thì cũng do thằng khốn này nhét vào!” Lâm Sanh xuyên qua Tô Thần Dật trừng mắt với người đối diện: “Biết điều thì mau cút!”

“Mẹ mày Lâm Sanh!” Người nọ quát lên: “Mày không phải ỷ vào Lâm Sanh bọn mày ở B thị có ít đồng bạc sao? Nếu mày rời khỏi Lâm gia thì chả có cái đéo gì! Tao cũng chẳng hiểu nổi, Lâm Lâm xuất sắc như vậy sao lại có đứa em trai phá gia như mày, chắc mày đột biến gen phải không!”

“**** ” Lâm Sanh đẩy Tô Thần Dật ra nhặt mảnh gạch vỡ xông lên: “Để tao rửa sạch mồm mày, Lâm Lâm là Lâm Lâm, tao là tao, đừng đặt tao cũng chỗ với hấn! Đm, ông thấy bữa nay mày thiếu dạy!”

“Lâm, Sanh!” Tô Thần Dật chạy lên ôm chặt eo Lâm Sanh: “Mẹ nó không phải cậu có chuyện muốn nói với tôi sao? Giờ muốn nháo kiểu gì đây hả khốn, cậu chệch hướng rồi!”

Thấy Lâm Sanh ngay cả cục gạch cũng nhặt lên, mấy người kia không chần chừ nữa mà trực tiếp kéo người nọ rời khỏi sân thượng.

Bị mấy người nọ vội vã lôi kéo không thể giãy ra, người nọ chỉ tiếp tục hùng hổ: “Chắc mày tự ti trước mặt

Lâm Lâm đi! Bị tao chọc trúng tim đen nên không chịu nổi? Cả đời mày chỉ đáng để cho Lâm Lâm đè đầu, tao thấy mày vẫn là nên cầm chắc chút cổ phần kia khi mày đang là cậu ấm đi, mấy thứ kia của Lâm gia đời này vô duyên với mày!”

“Ầm” một tiếng, cục gạch vừa mới ở trên tay Lâm Sanh nhảy mắt đập vào cánh cửa vừa mới khép lại trên sân thượng, mà người ném ra khối này gạch không phải Lâm Sanh, lại chính là Tô Thần Dật đang một mực nài kéo Lâm Sanh đích. Chỉ thấy y mặt mày giận dữ nhìn về phía cửa, “Có thể nhịn nhưng tiểu gia không thể nhịn, mẹ nó tiểu gia hôm nay không xé rách cái miệng thú không ngừng phun phân của mày thì không được!”

Bị khí thế hung hăng của Tô Thần Dật chọc cười, Lâm Sanh vội vàng tiến lên kéo Tô Thần Dật, “Được rồi, đừng nháo nữa, cậu đang khuyên tôi mà cũng không tìm được tức giận là sao?”

“Là miệng nó không sạch sẽ!” Tô Thần Dật chỉ cửa ra gầm thét, “Dù có vào viện bệnh viện lần nữa thì hôm nay ông không thể nào không đánh hấn nằm gục!”

“Được rồi! Cậu còn hăng hái hơn cả tôi!” Lâm Sanh kéo Tô Thần Dật cách cánh cửa ra một chút, “Tiết này khỏi học đi, chúng ta trò chuyện một chút, nếu không lòng tôi khó chịu.”

“Thằng oắt kia...”

“Mặc kệ nó, nó không dám làm gì đâu.” Vừa nói Lâm Sanh vừa móc ra một điều thuốc đốt lên hít sâu một hơi sau đó nhả khói ra, “Tôi nghĩ cả một tiết học vẫn không thể nào nghĩ ra Tô Việt Trạch rốt cuộc đã dùng phương pháp gì mua chuộc cậu, tuy rằng cậu bây giờ không có trí nhớ trước kia, nhưng là nên có tâm tư nên có chứ? Sao lại lần nữa mắc sai lầm?”

Tô Thần Dật vừa quạt khói thuốc Lâm Sanh nhả ra vừa hồ hững nói: “Không có gì cái gọi là mua chuộc, chẳng qua tôi nhận thấy người ta rất tốt, đối với tôi cũng rất tốt, chỉ như vậy mà thôi.”

Lâm Sanh dừng một chút, ngay sau đó lại mạnh miệng rít một hơi thuốc lá, “Ban đầu tôi nhắc cậu cẩn thận với Tô Việt Trạch không phải là tự dừng lại nói, tôi vốn không muốn đem chuyện trước kia nhắc lại với cậu, nhưng cậu lại là cái loại ưng tìm chỗ chết khiến để cho người phiền lòng!” Dừng một chút, Lâm Sanh lại tiếp tục nói, “Tôi cần cậu khẳng định cậu không nhớ những lời mình cậu đã nói khi đem rương mật mã kia giao cho tôi?”

“Sao?” Tô Thần Dật chớp mắt mấy cái, “Không phải lúc trước cậu nói tôi nhờ cậu bảo quản một chút, không thể để cho thứ ba người biết?”

“Ai...” Lâm Sanh khẽ cười một tiếng, “Cậu nghĩ là chỉ bao nhiêu đó?”

“Bạn hiền, cầu giải đáp, cầu thông não, cầu các loại cầu!”

Lâm Sanh liếc Tô Thần Dật một cái, “Cầu xxx luôn hả?”

“...” Nếu như cậu cầu tôi, thì tôi không ngại thỏa mãn cậu.

Lâm Sanh lắc đầu cười một tiếng trầm tư nói: “Khi đó ngoại trừ những lời đó ra cậu còn nói chuyện khác, liên quan tới Cố Thiệu Kiệt và Tô Việt Trạch.”

Thì ra, sau khi Tô Thần Dật run rẩy lấy được hai thứ kia liền lập tức tìm một cái rương mật mã hiện đại bỏ đồ vào khóa lại, nhưng cậu ta lại không có nói cho Lâm Sanh bên trong rốt cuộc là thứ gì, chỉ là nói nó liên quan đến Cố Thiệu Kiệt.

Khi đó Tô Thần Dật đang điên cuồng theo đuổi Cố Thiệu Kiệt, nhưng là Cố Thiệu Kiệt nhưng vốn chẳng muốn dính dáng tới cậu ta, cho nên Tô Thần Dật liền tìm Lâm Sanh tra xét tình cảnh tình nhân của Cố Thiệu Kiệt khi ấy, ngoài ý muốn lại biết được người kia có quan hệ với một tiểu minh tinh. Vì đem hạ đài người yêu bé nhỏ của Cố Thiệu Kiệt, Tô Thần Dật liền ở đặt camera ở nhà người yêu bé nhỏ, vốn là định ghi cảnh hai người kia vụng trộm để cho Cố Thiệu Kiệt nhìn thấy mà tuyệt vọng thôi, nhưng ai ngờ lại đụng phải thứ không nên đụng.

Sau đó không bao lâu Tô Thần Dật liền đem usb chẳng biết lấy được từ đâu khóa vào trong rương cùng với cái thẻ SD có video giao cho Lâm Sanh thay cậu ta bảo quản. Còn dặn dò Lâm Sanh không nên để cho người thứ ba biết, cũng chẳng hay ngày đó Tô Thần Dật bị chuyện gì kích động, sau khi cậu ta cùng Lâm Sanh uống mấy ly rượu liền phun ra lời thành thật giấu kín ở trong lòng.

Thì ra cậu ta đã sớm liền phát hiện Tô Việt Trạch muốn đem mình chiều hư để phòng ngừa cậu ta tiến vào công ty Tô thị, chỉ vì không để cho Tô Việt Trạch phát hiện, cậu ta một mực làm bộ như không biết, vẫn ở bên ngoài ăn chơi lãn lộn như cũ, tần số đánh nhau cũng càng ngày càng cao. Nhưng mà, cậu ta lại đau xót phát hiện, mình càng ở bên ngoài làm vậy, Tô Việt Trạch càng cứng chiu cậu không một kẽ hở, kiểu như là mây cứ yên tâm chơi, anh sẽ thu dọn tàn cuộc cho mày.

Đến lúc đó, Tô Thần Dật nhận ra mình càng sợ hãi Tô Việt Trạch, cho nên cậu cho dù uống say như chết bên ngoài cũng không nguyện ý trở về Tô gia, mà chuyện này cậu cũng không nói cho Tô cha và mẹ mình, khi vợ trước của Tô cha qua đời cậu và mẹ mới được vào Tô gia, mẹ cậu đợi mười năm mới có thể quang minh chính đại đứng bên cạnh Tô cha, cho nên cậu không hy vọng bởi vì loại chuyện này mà ảnh hưởng cảm tình của mẹ mà Tô cha, cho nên cậu vốn luôn trầm lặng lại trở thành một nhị thế tổ chỉ biết ăn uống đánh nhau.

Còn đối với Cố Thiệu Kiệt, cậu cũng chỉ là có một chút cảm giác, không đến mức không có là không được, ban đầu cậu theo đuổi gã ráo riết như vậy, cũng là vì muốn dời khỏi tầm mắt Tô Việt Trạch, muốn cho Tô Việt Trạch biết em trai cùng cha khác mẹ Tô Thần Dật của hắn là một người thích đàn ông, vốn chẳng có năng lực cùng hắn tranh đoạt Tô thị.

Trải qua hơn nửa năm theo đuổi, cậu phát hiện mình bước chân mình đã theo đuổi Cố Thiệu Kiệt thành thói, làm mình trầm luân vào đó. Thậm chí vì để chứng minh địa vị mình trong lòng Cố Thiệu Kiệt cậu lại theo đuổi Lâm Sanh, cuối cùng hai người lại thành anh em có chết không chết, nhưng Tô Việt Trạch từ đầu tới cuối đều lạnh lùng đứng bên theo dõi, thậm chí ngay cả lúc Tô Thần Dật xảy ra tai nạn xe cũng chỉ để

người tùy tiện tra một chút để ra vẻ rồi không đá động gì thêm.

Nhìn vẻ mặt khiếp sợ của Tô Thần Dật, Lâm Sanh cười một tiếng, “Bây giờ còn cảm thấy Tô Việt Trạch thật lòng đối với mình sao?”.

- Hết chương 71-

72. Chương 72

Từ khi sống lại đến nay, Tô Thần Dật đến bây giờ cũng chưa từng nghĩ rằng Tô Thần Dật đã mất trong vụ tai nạn xe cộ đã sớm biết ý đồ chiều hư cậu ta của Tô Việt Trạch, không chỉ có như vậy, cậu còn luôn là giả như không hay biết. Cuối cùng vì đời khỏi tầm mắt Tô Việt Trạch, rồi lại theo đuổi Cố Thiệu Kiệt, kết quả không chỉ có đem tâm tư của mình cuốn vào, mà ngay cả mạng cũng phụ vào luôn.

Hiện tại tâm tình Tô Thần Dật rất phức tạp, một mặt cảm thấy đồng cảm thương xót vì người đã chết kia, một mặt lại bởi vì mình không hiểu sao lại được chiếm thân thể người khác mà cảm thấy áy náy, mặc dù y mượn xác nhập hồn, nhưng đây là y mượn thân thể người khác, và rồi chiếm bạn và người thân của người kia, đây là một sự thật không thể chối cãi.

Thấy Tô Thần Dật cúi thấp đầu không nói lời nào, Lâm Sanh than nhẹ một tiếng rồi vỗ vai Tô Thần Dật một cái, “Bây giờ biết cũng không muộn, tôi nói cho cậu hay những thứ này chẳng qua là hy vọng cậu không ngu ngốc bị người ta lừa nữa. Coi như bây giờ cậu vẫn như trước, không muốn tranh cùng Tô Việt Trạch, nhưng là cậu cũng đừng để mình bị cuốn vào.”

“Không phải, ” Tô Thần Dật lắc đầu, “Thật ra thì những chuyện cậu mới nói anh tôi đã nói qua với tôi.”

Lâm Sanh cau mày một cái, “Cậu đang nói chuyện gì?”

“Chính là chuyện anh ấy đã từng có ý định nuôi hư tôi,” Tô Thần Dật ngẩng đầu lên nhìn về phía Lâm Sanh, “Từ ngày tôi được nhận vào Tô gia đến khi tôi xảy ra tai nạn xe cộ, anh ta đều nói qua với tôi.”

Lâm Sanh khẽ cười một tiếng, “Cho nên cậu cứ như thế mà moi tim moi phổi ra tin tưởng hần?”

“Cũng không tính là moi tim moi phổi, ” Tô Thần Dật từ trong túi quần Lâm Sanh móc ra một điều thuốc rồi châm lửa, hít một hơi rồi nhả khói, “Chuyện xảy ra với tôi ngày đó anh ấy biết rõ khói boom trên người tôi có thể nổ bất cứ lúc nào nhưng lại không chịu rời đi,” nói đến đây Tô Thần Dật nghiêng đầu nhìn về phía Lâm Sanh, “Nếu như anh ấy đổi cách khác đi đối phó tôi, vậy cậu thấy anh ấy làm thế có ích lợi gì?”

Lâm Sanh hé miệng nhưng không nói ra được một chữ nào, cậu nghĩ Tô Việt Trạch chẳng qua là tạm thời rũ bỏ quá khứ, cậu cho là Tô Việt Trạch đã rũ bỏ mọi chuyện đã xảy ra với Tô Thần Dật, không nghĩ chuyện này lại trở nên như vậy.

Ném đầu thuốc lá trên tay xuống đất đập tắt, Lâm Sanh lại móc ra một điếu khác châm lửa, cậu không nghĩ ra bây giờ Tô Việt Trạch rốt cuộc đang có ý định gì, đã từng hao tổn tâm cơ muốn nuôi hư Tô Thần Dật, nhưng giờ không những ngửa bài với Tô Thần Dật, mà còn bày ra bộ dáng đồng sinh cộng tử, đây là ý gì? Chẳng lẽ đột nhiên hần tỉnh ngộ muốn làm một người anh tốt? Nếu như là như vậy, kia thật đúng là trò cười khôi hài!

“Tôi nói thế có thể hơi buồn cười, nhưng những điều anh ấy làm trước kia tôi màng đến, tôi chỉ biết bây giờ anh ấy đối với tôi rất tốt, trong thâm tâm tôi cũng xem anh ấy như anh trai.” Nói đến đây Tô Thần Dật cười tự giễu, mặc dù mình ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng đối với Tô nhị thiếu đã chết ít nhiều có hơi áy náy.

Nghe vậy Lâm Sanh chỉ nhìn lướt qua Tô Thần Dật một cái rồi trầm ngâm hút thuốc, cho đến khi trên đất toàn là tàn thuốc thì bấy giờ mới hờ hững nói: “Nếu cậu đã nghĩ như vậy thì tôi cũng không cần nói thêm gì nữa, làm anh em tốt, điều nên nói tôi đã nói hết rồi, điều nên làm tôi cũng đã làm, quãng đường còn lại nên đi thế nào đó là chuyện của cậu.”

“Lâm Sanh, cảm ơn cậu.”

Lâm Sanh trợn mắt nhìn Tô Thần Dật một cái, “Làm anh em mà nói còn nói vậy với tôi, nghe thật buồn nôn!”

“Được rồi được rồi, ” Tô Thần Dật khoát khoát tay, “Tiểu nhân đã sai xin đại nhân tha thứ.”

Lâm Sanh bĩu môi một cái không nói gì thêm.

“Sao, buổi tối chúng ta uống ở đâu?”

Nghe vậy Lâm Sanh nhướng mày nhìn về phía Tô Thần Dật, “Không sợ anh cậu à?”

“Sợ cái gì, ” Tô Thần Dật vỗ vai Lâm Sanh cười cợt nói, “Tối nay chỉ có anh em không có anh trai.”

Lắc đầu một cái, khước miệng Lâm Sanh hơi cong lên, “Chuyện này còn chưa chắc.”

Cho nên trước khi tan học buổi chiều, Tô Thần Dật chỉ gửi một cái tin nhắn ngắn báo cho Tô Việt Trạch biết hần không cần tới đón mình, y sẽ về trễ một chút rồi liền tắt điện thoại di động. Đối với loại hành động trốn tránh sự thăm hỏi của đại ca nhà mình này của Tô Thần Dật, Kỳ Thương chỉ thờ ơ liếc nhìn một cái rồi đắm chìm vào trong biển sách.

Thừa dịp thầy không chú ý, Tô Thần Dật nhẹ nhàng quay sang Kỳ Thương bên cạnh thấp giọng hỏi: “hey, chút nữa anh cậu có đi không?”

“Anh ta đi làm gì?” Kỳ Thương cũng chẳng thèm ngẩng đầu lên mà đáp lại.

“Vậy anh ta có biết cậu sẽ đi không?”

Lật sang trang kế tiếp, Kỳ Thương lên tiếng: “Tôi có đi hay không quan gì tới anh ta?”

“Anh ta quản lý cậu chặt như vậy...”

Ngẩng đầu lên, Kỳ Thương nhìn về phía Tô Thần Dật: “Rốt cuộc cậu muốn nói cái gì?”

“Chuyện này...” Tô Thần Dật gãi đầu một cái, “Anh tôi đã thông báo với tôi rằng khoảng thời gian này không thể dính đến rượu, nếu là nửa đường bị anh ấy bắt được, cậu xem...”

Khẽ cười một tiếng, Kỳ Thương nhạo báng hỏi: “Tô Thần Dật, quả boom kia làm mất lá gan của cậu à? Khí thế đối nghịch cùng Tô Việt Trạch trước kia của cậu đâu mất rồi?”

“Chẳng phải là do tôi không đánh lại anh ta sao, hơn nữa nói thế nào đi nữa thì anh ấy cũng là anh tôi.”

Kỳ Thương cười xùy một tiếng bảo: “Cậu yên tâm, anh tôi dạo này có nhiệm vụ, không rảnh để ý tới tôi, cũng chẳng có thời gian chạy đến chỗ anh cậu để mật báo đâu.”

Tô Thần Dật ha một tiếng, “Cảm giác thật tuyệt!”

“Tuyệt cái gì?” Một bóng đen bao trùm, thanh âm uy nghiêm của ông giáo vang lên bên tai Tô Thần Dật, “Anh sinh viên này, có thể nói chuyện cùng tôi một chút được không?”

Nhìn ông giáo trưởng khoa đã đã hơn ba mươi tuổi mà vẫn còn trắng nõn nà, Tô Thần Dật ngây thơ chớp mắt mấy cái, “Thầy, xin hỏi thầy em cần nói chuyện gì?”

“Cậu nói sao?” trưởng khoa cười híp mắt rướn ra hai ngón tay núm lấy lỗ tai Tô Thần Dật xách cậu đứng lên khỏi chỗ ngồi, “Trong lớp tôi mà cũng dám nói chuyện, Tô Thần Dật, cậu biết chữ chết viết như thế nào không?”

Nhìn ông giáo trưởng khoa cười lạnh, mọi người không kim được mà rụt cổ. Ở G đại, mặc dù có không ít thầy giáo e sợ gia cảnh của học sinh, nhưng là cũng có trường hợp ngoại lệ, mà trưởng khoa máy tính đây là một trong những trường hợp đó. Nếu như ở trong trường học mà không có thầy nào dám động tới học sinh, thì chắc cái trường đó ắt hẳn sẽ trở thành thiên đường của học sinh.

Cho nên lúc tuyển giảng viên G đại thầy lúc liên đặc biệt tuyển mấy người vừa không có kỳ gia cảnh của học sinh, vừa có thể đem học sinh thu phục đến ngoan ngoãn. Mà ông trưởng khoa biệt danh “mặt sắt”

đây, là ông giá nổi tiếng ra tay ác độc của G đại, cho dù thím có con trai của lãnh đạo quốc gia, chỉ cần thím phạm sai lầm nào, thì ông ta liền bới ra sai lầm đó.

Cho nên, học sinh nào có ngang ngược phách lối đi chẳng mấy, gặp phải cái ông trưởng khoa này cũng phải ngoan ngoãn cúi đầu chào một tiếng thầy, vào tiết của ông giáo này thì hờ hững cũng không dám thờ. Nhìn trần ban chỉ bảo của lớp bị trưởng khoa nắm ở trong tay, mọi người cuối cùng cũng chỉ lặng lẽ vẽ chữ thập thay Tô Thần Dật dưới đáy lòng.

“Thầy, nếu như em ngay cả cái chữ đơn giản như vậy cũng sẽ không viết, thì thầy nghĩ em có nên ngồi ở đây học tập không?”

Tô Thần Dật vừa trả lời, sắc mặt của ông trưởng khoa lập tức trở nên khó coi, phải nói ông tới G đại đã mười năm, mặc dù hai năm trước kia có chút khổ cực, nhưng sau này mọi việc cũng bắt đầu dần dần chuyển biến tốt, cho tới hôm nay cũng không có học sinh nào dám cùng ông trả treo. Nếu như nói Tô Thần Dật ngoan ngoãn cúi đầu nhận cái sai lầm thì có lẽ ông chỉ trách cứ đôi tiếng là xong, nhưng là ông không ngờ rằng Tô Thần Dật lại dám công khai bật mình.

“Bốp” một tiếng giòn vang, Tô Thần Dật ôm lỗ tai bị niết đau vô tội nhìn ông trưởng khoa, “Thầy, hạ thủ nhẹ một chút được không? Thầy có đem lỗ tai em vặn xuống cũng không thể nào lập tức nhắm rượu được đâu.”

“Tô, Thần, Dật!”

“Em đây!” Tô Thần Dật giơ tay lên đồng dạng thật to, “Thật xin lỗi thầy, em không nên bởi vì dáng dấp quá đẹp trai của thầy mà không kìm được rầm rì trong lớp của thầy, thầy ơi em sai rồi! Có câu nói Tể tướng trong bụng có thể chống đỡ thuyền, tục ngữ còn nói quay đầu là bờ, tục ngữ cũng có nói ai cũng có lúc phạm phải sai lầm, chỉ cần dũng cảm thừa nhận thì nhất định có thể có được thông cảm. Em tin tưởng với một người hiền lành bao dung như thầy nhất định sẽ tha thứ cho một sai lầm nhỏ bé của học sinh có đúng không?”

“...” Đúng con em mày! Mày đã nói như thế thì thầy mày còn gì để nói hả! Nếu như lão tử không tha thứ người hoàn thành tiểu nhân không phải!

Thấy ông giáo trưởng khoa đen mặt không thốt ra được lời nào, Tô Thần Dật thả tay xuống hẩy hẩy lỗ tai đi về trước, “Thầy, thầy xem lỗ tai em cũng bị thầy nhéo rồi, em cũng chủ động thừa nhận sai lầm, thầy cho em một cơ hội tự sửa đổi được không? Em thay mặt cả nhà em cảm ơn thầy!”

“...” Tôi cảm ơn cả nhà cậu! Nặng nề hừ một tiếng, ông giáo trưởng khoa nghiêng đầu đi về phía bục giảng, “Lần sau không được phá lệ!”

“Cảm ơn thầy!” Tô Thần Dật chà xát lỗ tai ửng đỏ cười hì hì ngồi xuống.

Về mặt mọi người đầy sợ hãi mà nhìn Tô Thần Dật, mẹ nó thế này nghịch thiên quá đi, như vậy mà cũng

xong chuyện?

“Tài ăn nói không tệ.” Kỳ Thương hờ hững nói.

Nhìn ông giáo lại lần nữa đắm chìm vào bài giảng, Tô Thần Dật híp mắt “Tôi nghĩ ra một trò.”

Kỳ Thương nhướng mày nhìn Tô Thần Dật.

Tô Thần Dật chỉ cười xùy một tiếng, nhưng không nói gì thêm.

Hết giờ học, Tô Thần Dật thu dọn sách vở xong liền đi cùng Kỳ Thương ra nhà để xe của trường học, dứt khoát bỏ lại mấy người đang muốn chạy lại xin chỉ bảo tuyệt chiêu ở sau lưng.

Khi vào nhà để xe, từ xa đã thấy Lâm Sanh đứng tựa vào nắp capo, bên chân rơi đầy tàn thuốc, nhìn có vẻ như đã đợi được một lúc lâu.

Tô Thần Dật bước nhanh hơn, vừa vẫy tay vừa gọi vang đến phía Lâm Sanh: “Tiểu Sanh Sanh, chờ sốt ruột chưa?”

Đứng thẳng người, Lâm Sanh nhìn Kỳ Thương cười một tiếng trước rồi mới nhìn về phía Tô Thần Dật, “Nếu như cậu không trốn hai tiết cuối cùng này thì chắc tôi chờ tới nóng chết.”

“Cậu đừng nói như vậy chứ, ” Tô Thần Dật cau mày “Ngày đầu tiên đi học mà trốn liền hai tiết tôi đã áy náy lắm rồi.”

“Bây giờ tôi vô cùng chắc chắn đầu óc cậu xác cmn định là đã vỡ hỏng rồi, mẹ nó đừng có khiến người khác buồn nôn hoài thế!”

thả sách trên tay vào ghế sau, Kỳ Thương mặt mày thờ ơ nói: “Tôi còn nghĩ là chỉ có mình tôi buồn nôn thôi chứ.”

“Mình nói thật, ” Tô Thần Dật vẽ mặt chân thành lên tiếng, “Xin hãy xem ánh mắt chân thành của mình.”

“Nhìn con em cậu!” Lâm Sanh vỗ một phát vào trán Tô Thần Dật “Mẹ nó sao ông đây không thấy trên đầu người có cái lỗ hử, mẹ nó lão bác sĩ phẫu thuật cho cậu đã lấy não cậu ra rồi thay bằng cái khay sắc rồi chẳng!”

Tô Thần Dật bủi môi “Đừng nói chuyện tổn thương người ta vậy được không?”

Lâm Sanh liếc Tô Thần Dật một cái, “Vậy cậu đừng nói chuyện buồn nôn nữa được không?”

“Được rồi, lên xe đi, nếu chút nữa anh trai cậu ta tới thì uống công chúng ta trốn tiết.”

Nghe vậy mặt mày Tô Thần Dật lập tức biến sắc, vội vã mở cửa xe ngồi lên, “Tiểu Thương Thương nói đúng, chúng ta đi nhanh lên, chút nữa mà bị anh tôi bắt được là xong!”

Lâm Sanh phì cười một tiếng, vòng qua đầu xe ngồi lên ghế phó lái nhanh chóng cho xe chạy rời khỏi gara của G đại. Cùng lúc đó, một chiếc xe Lamborghini màu đen đang chậm rãi lái vào sân trường G Đại.

- -Hết chương 72-

73. Chương 73

Khi Tô Thần Dật thấy chiếc xe Lamborghini màu đen kia đang đâm đầu đi vào từ xa, mặt mũi chớp mắt đều đen thui, chỉ thấy y co người trượt thân ngồi xổm xuống sàn xe ghế sau, “Xong rồi xong rồi, xe của anh tôi, Tiểu Thương Thương cậu mau ngồi xổm xuống đi, đừng để cho anh tôi nhìn thấy.”

“Không muốn.” Kỳ Thương dứt khoát từ chối.

“Anh, Anh Thương, anh là anh ruột em, xin anh, mau ngồi xổm xuống dùm em.”

Lâm Sanh đang ngồi ở phía trước tức khắc cười chế giễu, “Kỳ Thương à, cậu có thể giúp cậu ta lần này không, cậu ta mà bị Tô Việt Trạch tóm về, thì tối nay chúng ta uống với ai?”

Kỳ Thương mím môi, cuối cùng vẫn là chậm rãi trượt xuống sàn xe ghế sau, chẳng qua là biểu cảm khuôn mặt cứng ngắc. Lớn xác như vậy mà đây là lần đầu tiên có người bảo cậu ta ngồi núp ở sàn xe ghế sau, nếu như đổi thành người khác, cậu đã sớm đá người ra khỏi cửa xe. Quắc mắt nhìn Tô Thần Dật đang ở bên cạnh mình cười ngây ngô, Kỳ Thương nghiêng đầu, ngón tay siết chặt lưng ghế.

Cho đến khi chiếc Lamborghini màu đen lướt qua rồi chạy cách một đoạn thật xa, Tô Thần Dật bấy giờ mới kéo Kỳ Thương ngồi lên ghế sau, “Mẹ nó, nguy hiểm thật, trễ thêm một phút là bị bắt quả tang.”

Hất tay Tô Thần Dật ra, Kỳ Thương im lặng cau mày sửa sang bộ quần áo không hề xóc xếch chút nào của mình. Còn Lâm Sanh đang ngồi ở phía trước thì chỉ cười to một tiếng.

Bởi vì trốn học, cho nên khi đám người Tô Thần Dật đi tới nhà hàng, quán còn chưa đông người lắm. Vào phòng riêng, Tô Thần Dật lập tức nằm nhào trên bàn, “Mỗi khi tôi nghĩ đến tương lai còn rất nhiều buổi chiều phải học liền bốn tiết, tôi cảm giác đời mình tràn đầy bóng tối.”

Liếc nhìn Tô Thần Dật, Kỳ Thương hỏi: “Không phải cậu đang phấn đấu học hành chăm chỉ mỗi ngày à?”

Tô Thần Dật bĩu môi một cái không đáp lại, nếu y không cảm thấy hứng thú với cái chuyên ngành này thì đời nào y lại ngoan ngoãn ngồi ở trong phòng học nghe giảng, phải biết kiếp này y ghét nhất là đi học, nếu không thì đã chẳng học trung học phổ thông rồi sống chết không thi đại học mặc kệ phản đối của Tô Thắng, một là với cái thành tích tã tời của y thì không đời nào đậu nổi, hai là y vốn chẳng muốn tiếp tục ngồi bốn phương tứ hướng trong phòng học nghe giảng.

Hướng chi Tô Việt Trạch đã nói trước là buổi tối sẽ đem cái usb kia cho y, để phá được lớp mật mã trong đó, y phải học tập cho giỏi một chút mới được. Cũng chính vì y không phá nổi lớp mật mã trong đó nên y mới quyết định phải đi nghe giảng, do những thứ mình tự học rất cuộc cũng không đủ dùng. Nói thì nói vậy, nhưng y vẫn học tập tuyển chọn, trừ những môn hữu ích với mình, những giờ khác y không mấy thành thật nghe giảng.

Nghe Kỳ Thương nói chuyện với Lâm Sanh, Tô Thần Dật bật mạnh người ngồi dậy nói với Lâm Sanh, “Đúng rồi Tiểu Sanh Sanh, buổi sáng cái tên Lâm Lâm thằng ôn kia nhắc tới là anh cậu hả? Sao lúc trước không nghe cậu nói đến?”

Kỳ Thương liếc nhìn Tô Thần Dật một cái rồi lại nhìn sang Lâm Sanh một tí, cuối cùng lại nâng ly trà lên nhấp một ngụm nhỏ im lặng không lên tiếng.

Lâm Sanh hừ nhẹ một tiếng, “Chỉ là một đứa con riêng, sao lại xứng đáng làm anh tôi?”

“...” Mẹ nó nếu như má của ông đây không được nhận tổ quy tông, chắc giờ bố mày bây giờ cũng là con riêng đó tên khốn!

“Không nói cậu, đừng tự nhận vợ.” Lâm Sanh liếc Tô Thần Dật, “Hoàn cảnh của gã ta không giống cậu, nếu trước kia mẹ gã không dùng thủ đoạn, cậu tưởng cha tôi có thể để cho gã sống trên cõi đời này được sao? Nhưng mà ông già nhà tôi nghĩ rằng gã ta dù gì cũng là con trưởng, mặt mũi lại sáng lán nên mới rước gã về Lâm gia giao cho mẹ tôi nuôi thôi, không giống như hai đứa con rơi kia, ngay cả tư cách cách bước vào Lâm gia cũng không có!”

“Còn có... Hai người nữa?” Tô Thần Dật trợn to mắt, y nghĩ Lâm Sanh chỉ có một người anh là Lâm Lâm, không ngờ còn có tới hai người anh em cùng cha khác mẹ khác nữa, chuyện này thì tốt rồi, từ một đối tượng tình nghi biến thành ba đối tượng.

” Ừ, ” Lâm Sanh cười giễu “Cha tôi chưa kiếm cho tôi thêm mười tám thằng em nữa tôi đã vui lắm rồi.”

Nghe vậy Tô Thần Dật áy náy cười cười, “Xin lỗi, tôi không cố ý.”

“Không sao, ” Lâm Sanh hờ hững phát tay, “Chốc nữa, lúc uống rượu cậu tự phạt ba chai tôi sẽ tha thứ cho cậu.”

“...” Thăng này, cậu có chắc là tự phạt ba chai mà không phải ba ly chứ?

“Tôi nghĩ rằng chúng ta nên uống xong hết mới để cho cậu ta tự phạt ba chai, kéo cậu ta lại gục ngay từ đầu trận thì chẳng còn gì thú vị.” Kỳ Thương dừng dừng nói.

“Tiểu Thương Thương, tôi cảm thấy cậu cũng chẳng thú vị gì cả, lại còn bỏ đá xuống giếng!”

Lâm Sanh xoa xoa cằm cười khi, “Tôi lại thấy lời đề nghị này của Kỳ Thương rất có lý, không sao đâu, nếu như cậu say tôi không ngại gọi điện bảo Tô Việt Trạch tới đón cậu về.”

Tô Thần Dật nhếch mép “Vậy làm phiền cậu tốt nhất là nên chuốc cho tôi bất tỉnh nhân sự, tôi không chịu nổi sự dày vò của anh ta.”

“Oh?” Lâm Sanh nhướn mày, “Chẳng lẽ anh ta sẽ thừa dịp cậu say mà hấp diêm à?”

“Đm!” Tô Thần Dật đứng dậy đi tới trước mặt Lâm Sanh, “Tiểu Sanh Sanh, thấy rõ chưa, ông đây là được rửa! Không phải phụ nữ!”

Đưa tay lên đẩy Tô Thần Dật ra, Lâm Sanh cười cợt bảo: “Trước kia lúc cậu theo đuổi Cố Thiệu Kiệt từ đầu làng cuối phố sao không nghĩ mình là được rửa?”

“...” Mẹ thằng này, người kia không phải là ông được không! Ông đây có muốn theo đuổi ai, thì chắc cmn chán không đời nào lại theo đuổi tên Cố Thiệu Kiệt kia!

Ba người cười cười nói nói ầm ĩ được một lát thì thức ăn được mang đến bàn, nhìn từng đĩa thức ăn tinh xảo, Tô Thần Dật cầm đũa lên, hai mắt xanh loét lập lòe nhìn đăm đăm “Mẹ nó, từ sau khi bị nổ boom vào bệnh viện, ông đây đã lâu không thấy mấy món ăn mê người như thế này.”

Liếc nhìn Tô Thần Dật, Lâm Sanh hỏi: “Sao thế? Tô Việt Trạch không cho cậu ăn cơm à?”

Nhét mấy đũa thức ăn vào trong miệng, Tô Thần Dật nhồm nhoàm nói không rõ: “Ngày nào cũng uống cháo đến nỗi miệng nhạt như b***, ra viện vẫn còn ăn mấy thứ nhạt nhẽo kia, bảo là tôi vẫn không thể ăn đồ dầu mỡ, ông đây bức mình chết đi được.”

“Nếu còn không cẩn thận như lần trước, tôi tin ngay cả cơ hội ăn cháo cậu cũng không có, chờ ăn khối hương tiền vàng luôn đi.”

“Đm!” Tô Thần Dật nuốt mấy ngụm đồ ăn trong miệng xuống rồi nhìn về phía Kỳ Thương, “Tôi nói này Tiểu Thương Thương, cậu đừng mãi nguyên rửa tôi như vậy chứ?”

“NONONO, ” Lâm Sanh phe phẩy đũa trên tay, “Tôi thì lại thấy Kỳ Thương nói rất đúng, khi còn chưa tra ra được hung thủ tôi khuyên cậu vẫn nên ngoan ngoãn một chút, đừng chạy ra ngoài lung tung một mình, bằng không đến lúc đómà ngủm thiệt thì tôi sẽ cho cậu ăn cục vàng mỗi ngày”

Tô Thần Dật hứ một tiếng, “Tôi không đời nào cho cậu cơ hội đó, anh tôi đang điều tra, không sao cả.”

Trong cùng thời điểm đó, Tô Việt Trạch ăn mặc sơ mi trắng, mặt mày âm u nhìn ông giáo đứng trước mặt mình, “Với tư cách là thầy giáo trưởng khoa, ngay cả lớp mình thiếu đi hai học sinh lúc nào thầy cũng không biết, thầy cảm thấy mình xứng đáng với chức vụ này sao?”

Ông giáo nào đó run lập cập, trong lòng không kìm được mà trợn trắng mắt, mẹ nhà chú, thời buổi giờ chuyện cúp cua ở đại học là rất bình thường có được không! Ngay cả học sinh cấp một cấp hai cũng biết cúp cua đó! Thân làm anh trai nếu chú dạy tốt em trai mình, để cho nó ngoan ngoãn đi học, thì giờ chú mày không tới tìm tôi đâu, mẹ nó có trách nhiệm chút được không!

“Nếu như em trai tôi trốn học mà đã xảy ra chuyện gì, tôi nghĩ hậu quả không phải chỉ thối mình thầy có thể gánh vác nổi.”

“Tô tiên sinh, ” Ông giáo nọ khó chịu nhìn Tô Việt Trạch, “Tôi chỉ có một đôi mắt, không phải ngàn mắt, hơn một trăm sinh viên học trong tiết của tôi, nếu như không chỉ mặt điểm tên, tôi không thể nào phát hiện được trong lớp sẽ ít đi một hai học sinh. Nhưng là nếu như lớp nào cũng phải điểm danh, Tô tiên sinh, tôi nghĩ chương trình học của học kỳ này khó có thể hoàn thành, hy vọng cậu có thể hiểu được.”

“Đây là chuyện của thầy, liên quan gì đến tôi.”

“...” Má! Người có tiền đều vô lý như vậy sao! Tô Thần Dật, thầy đây nhớ kỹ cậu! Cậu chờ đó cho ông!

Nhìn phòng học đã vắng vẻ từ sớm, Tô Việt Trạch lạnh lùng liếc nhìn ông giáo một cái rồi xoay người rời đi, “Xin lỗi đã quấy rầy.”

Ông giáo nọ tức giận trợn mắt nhìn bóng lưng Tô Việt Trạch rồi bắt đầu thu thập tài liệu giảng dạy của mình, mẹ nó về nhà nhất định phải tắm lá bưởi mới được, xui xẻo biến đi!

Bước nhanh đến bãi đỗ xe của G đại, Tô Việt Trạch mở cửa xe ngồi vào ghế lái cầm lấy điện thoại di động bên cạnh nhanh chóng gọi đến một dãy số.

“Lập tức điều tra tung tích của Nhị thiếu cho tôi!”

Cúp điện thoại, Tô Việt Trạch lập tức cho khởi động xe, thẳng nhóc này, tốt nhất đừng để cho anh bắt được em!

Ăn cơm xong, ba người lại hàn huyên một lát sau đó Lâm Sanh dẫn Tô Thần Dật với Kỳ Thương đi đến quán bar. Tô Thần Dật vốn muốn đề nghị uống luôn trong nhà hàng, nhưng Lâm Sanh cho rằng bầu không khí trong nhà hàng không thích hợp để uống rượu, lại luôn bảo đảm sẽ không để cho Tô Việt Trạch tra được bọn họ đang ở quán rượu nào nên bây giờ Tô Thần Dật mới bất đắc dĩ mà đi theo Lâm Sanh.

Không phải là y sợ Tô Việt Trạch sợ đến nỗi như thế, nhưng buổi sáng, sau khi nghe xong những chuyện Lâm Sanh đã nói, y không biết mình nên đối mặt với Tô Việt Trạch như thế nào. Trước kia y tưởng rằng Tô Thần Dật đã chết chẳng hề biết cái gì, hơn mình không cố ý sống lại vào người cậu ta cho nên còn có chút yên tâm thoải mái. Nhưng bây giờ y lại biết thật ra thì những chuyện kia Tô Thần Dật so với người khác còn tường tận hơn, thậm chí tình cảnh còn thê thảm hơn y nhiều lần, bây giờ y không thể nào ung dung thoải mái được.

Nếu như một ngày nào đó trong tương lai, y hoặc Tô Việt Trạch có thể tìm ra hung thủ đã thiết kế vụ tai nạn của Tô Thần Dật, có lẽ y còn có thể tự mình an ủi trong lòng một phen, ít nhất mình cũng đã thay người ta bắt được hung thủ. Nhưng bây giờ, y ngoại trừ chỉ còn có thể cố gắng ngoan ngoãn không chọc phiền ông Tô bà Tô, thì không làm được chuyện gì khác.

Nhìn thấy Tô Thần Dật sau khi vào phòng có chút trầm tư, Lâm Sanh nhũn mày hỏi, “Làm gì thế, sao bộ dạng giống như là tôi đang ép cậu đi tiếp khách vậy.”

“Không có, ” Tô Thần Dật cố nặn ra một nụ cười, “Tôi đang nghĩ tối nay tôi có thể uống bao nhiêu.”

“Nghĩ cái con khỉ! Uống rồi thì biết.”

“Cũng đúng, ” Tô Thần Dật gật đầu một cái, cho đến lúc phục vụ viên đem rượu lên bàn rồi rời khỏi phòng, lúc này y mới cầm lên một chai khui ra rồi rót vào ba ly.

“Đây, ly thứ nhất rượu tôi kính hai người, cảm ơn các cậu khi nhận được tin tôi bị thương đã bỏ công bỏ chuyện chạy qua thăm tôi.”

Cầm ly rượu lên cùng với Tô Thần Dật, Kỳ Thương hồ hững đáp nói: “Tôi chẳng qua là tới xác nhận cậu chết thật hay chưa thôi.”

” Xin lỗi, ông đây định đi chiêm ngưỡng di dung thôi, nếu biết cậu còn chưa chết, tôi đời nào thèm đi.”

“Dạ dạ dạ, ” Tô Thần Dật luôn miệng đáp lời một hơi uống hết sạch rượu trong ly, khóe miệng cũng không buồn nhếch.

Lần nữa rót đầy ba ly, Tô Thần Dật nói tiếp: “Đây, ly thứ hai chúc mừng tôi đại nạn không chết.”

Bưng rượu cùng ly, Lâm Sanh giễu cợt nói: “Lần sau có phẫu thuật nữa thì nhớ kêu bác sĩ gấp mảnh sắt trong đầu cậu ra, chớ để cậu suốt ngày làm người khác ác cảm.”

“Hửm?” Tô Thần Dật ngây thơ chớp mắt mấy cái, “Người ta làm người khác ác cảm sao? Cậu xem người ta thuần khiết đến nhường nào.”

“Cút mẹ cậu đi, ” Lâm Sanh cười mắng, “Uống rượu!”

Uống liên tiếp chừng mười ly xuống ruột, Tô Thần Dật nhất thời cảm thấy đầu óc choáng váng, chỗ nào đó trong người cũng bật đèn đỏ, nhìn Lâm Sanh vừa mới đi vệ sinh, Tô Thần Dật ngoái đầu lại nói với phía Kỳ Thương, “Tôi cũng đi vệ sinh đây.”

“Cậu có thể chờ Lâm Sanh về rồi đi.”

“Không được, ” Tô Thần Dật ôm bụng đứng lên, “Tôi không chờ được, các cậu uống đi, tôi trở lại liền.” Nói xong liền ôm bụng chạy ra khỏi phòng như điên.

Khi đi ngang qua một phòng nào đó, y nghe thấy bên trong có tiếng rên rỉ truyền ra, lắc lư cái đầu, Tô Thần Dật nhìn chằm chằm cánh cửa phòng, ánh mắt lộ nét ngờ vực. Sau khi không nghe được bất kỳ thanh âm nào, Tô Thần Dật mới vỗ trán đi tới phòng rửa tay, mẹ nó, thật đúng là uống đến choáng đầu, chứ không thì sao lại nghe được loại âm thanh này chứ.

Bên trong căn phòng mờ tối, hai người đàn ông trần trụi đang ôm hôn tình tứ, tiếng nước dớp dáp cùng với tiếng thịt vỗ “Ba ba” trộn lẫn thành một, người ở trên mạnh mẽ đâm thọc, người bên dưới không kìm được mà gọi ra tiếng.

Sau một trận mây mưa, người phía dưới vỗ đôi vai trần của người phía trên, thở dốc nói: “Đi chỗ nào cũng có thể phát tình, tôi thật là phục anh.”

“Cho dù phát tình thì cũng phải xem đối tượng là ai, ý em sao?”

“Cút mẹ nó đi!” Đẩy người bên trên ngồi dậy “Lần này lại xảy ra chuyện gì? Không phải nói thằng oắt họ Tô kia chỉ còn nước chết sao?”

Người nọ cau mày rút ra một điều thuốc châm lửa, “Ai biết thằng oắt kia mạng lớn đến thế, hai lần đều không chết, nhưng mà em yên tâm, lần sau nó không may mắn như vậy nữa đâu, bây giờ chuyện quan trọng nhất chính là lấy được thứ đang ở trong tay Cố Thiệu Kiệt.”

“Cái này không cần anh nói tôi cũng biết!” người kia ngắt ngang, “Anh mau sớm tra ra nó đang ở chỗ cụ thể nào, dạo này tôi hành động không tiện lắm, không thể tùy tiện ra tay.”

“Chuyên này em cứ yên tâm đi, ” người nọ cười một tiếng rồi ôm lấy người bên cạnh, “Anh thấy vừa rồi chúng ta ”trao đổi” còn chưa sâu sắc, tối lần nữa nha?”

“Khốn kiếp! Đầu đầy tình trùng, a... Chậm một chút...”

- -Hết Chương 73 -

74. Chương 74

Lúc Tô Thần Dật trở về phòng thì Kỳ Thương đang cùng Lâm Sanh uống thêm lượt mới, thấy Tô Thần Dật mở cửa đi vào, Lâm Sanh hất mặt về phía góc bàn, “Đó, ba chai rượu của cậu đó, tự giác chút đi.”

Chớp mắt mấy cái, vẻ mặt Tô Thần Dật đầy vô tội nhìn Lâm Sanh, “Bạn hiền, tôi chẳng qua đi vệ sinh chút thôi, mà lẽ nào các cậu đã uống xong ba chai?”

Ngửa đầu uống cạn ly rượu, Kỳ Thương đáp: “Ba chai thì không uống hết, nhưng người nào đó phải tự phạt ba chai.”

“Sao bây giờ, đầu tôi choáng quá đi,” Tô Thần Dật ôm mặt lắc lắc đầu, “Tôi thấy tôi say rồi.”

“Cút đi!” Lâm Sanh đá một đá vào bắp chân Tô Thần Dật, lại bị Tô Thần Dật kịp thời nhanh nhẹn tránh ra, y trợn mắt nhìn, Lâm Sanh hung ác nói, “Uống say còn có thể né nhanh như vậy hả, cậu tưởng mình luyện túy quyền à! Nhanh, tự giác chút đi, đừng ép bọn tôi chúc cậu say chết!”

Đi tới ghế sa lon ngồi xuống, Tô Thần Dật ôm lấy một chai rượu khuôn mặt đầy ai oán than vãn: “Hôm nay mấy người quyết tâm phải chúc say tôi đúng không?”

“Đúng thì sao?” Lâm Sanh nhướn mày đáp, “Uống cho khôn ra, lần sau cậu còn bò vào bệnh viện thì phải uống sáu chai, cứ một lần là chúng tôi tăng gấp đôi.”

“Cái đm!” Tô Thần Dật xì xụp uống cạn hai hớp to, “Đâu phải là do tôi tình nguyện! Trong tình cảnh đó ông đây giữ lại được cái mạng nhỏ là tốt rồi!”

“Thế à? Vậy sao Tô Việt Trạch không bị sao hết?”

“...” Tôi có nên nói cho hai người là trong hoàn cảnh trước mắt tôi đã anh dũng hy sinh đẩy hẳn ra?

Hất ly rượu trên tay Tô Thần Dật ra khỏi miệng y, Lâm Sanh nói: “Đừng nói nhiều, cứ từ từ mà uống, tôi với Kỳ Thương vẫn còn đang chờ cậu cạn ly đây!”

“Cái đm, ông đây chơi tới bến luôn!” Tô Thần Dật đứng lên mở chai rượu ừng ực mấy hớp to liền uống sạch rượu dư còn lại trong bình rượu.

Nhìn cách Tô Thần Dật cầm chai rượu, Lâm Sanh phì cười đưng phải ly rượu trên tay Kỳ Thương, “Xem cậu ta kìa, chúng ta tiếp tục đi.”

Sau khi nâng ba chai rượu vào bụng, Tô Thần Dật lập tức cảm thấy trong dạ dày cuộn cuộn, y chẳng buồn oán thán gì nữa mà che miệng chạy như điên đến phòng vệ sinh.

Nhìn Tô Thần Dật nhiều lần suýt chút nữa vấp ngã, Kỳ Thương nhú mày, “Không phải là đã say rồi chứ?”

“Cậu ta à?” Lâm Sanh chỉ tay về phía phòng vệ sinh, “Cậu xem thường tửu lượng của cậu ta quá đấy, trước kia tôi uống rượu với cậu ta chưa thấy cậu ta say bao giờ, cậu yên tâm đi, nếu không phải tửu lượng cậu ta tốt, tôi đời nào để cậu ta tự phạt ba chai.”

Nghe vậy Kỳ Thương gật đầu một cái rồi không nói thêm gì nữa.

Trong phòng vệ sinh, Tô Thần Dật đang nhào người vào toilet nôn ọe xối xả, cho đến lúc cảm thấy mình không còn cái gì để nôn nữa mới ngồi dậy đi tới bồn nước bên cạnh toilet không ngừng tạt nước lên mặt. Vốc nước lạnh như băng hất lên mặt khiến cho Tô Thần Dật tỉnh táo không ít, vuốt mặt một cái, Tô Thần Dật ngẩng đầu nhìn mình trong gương.

Mặc dù đã nhìn gương mặt này không ít thời gian, nhưng Tô Thần Dật vẫn còn cảm thấy có chút xa lạ, dù sao đây cũng không phải gương mặt đã bên cạnh mình trong suốt hai mươi năm qua, ngay cả thân thể cũng không phải của mình. Tô Thần Dật bật cười, nếu không phải tửu lượng của mình khá ổn, thì đoán chừng lúc này đã bị ba chai rượu kia hạ gục.

Lấy điện thoại di động ra, nhìn màu màn hình tối đen, Tô Thần Dật đưa ngón tay ấn lên nút nguồn, còn chưa mở, đây là vấn đề đáng giá cần suy ngẫm. Nghĩ ngợi một lát, Tô Thần Dật rút cuộc vẫn cầm điện thoại di động nhét lại vào túi quần, chết sớm hay chết muộn đều là chết, không bằng để cho Lâm Sanh chuốc say mình, đến lúc đó lỡ như bị Tô Việt Trạch giết chết thì mình cũng đã không còn biết trời trăng mây gió gì.

Hất hất đầu, Tô Thần Dật đẩy cửa ra trở về phòng. Nhìn Kỳ Thương cùng Lâm Sanh đang đồng loạt nghiêng đầu nhìn mình, Tô Thần Dật ha một tiếng rồi cả người đi tới trước bàn nhắc chai rượu lên, “Anh em tốt, nào, chúng ta nốc cạn nào!”

“Sao nào?” Lâm Sanh hí hí đôi mắt nhìn Kỳ Thương, “Tôi nói đúng chứ? Sức uống thẳng oắt này mạnh lắm!”

Lắc đầu, Kỳ Thương mở chai rượu thẳng tay cạn với Tô Thần Dật một cái rồi bắt đầu uống. Cũng từ thời điểm này trở đi, nhóm bạn ba người của Tô Thần Dật dùng luôn chai để uống rượu chứ không còn dùng ly nữa.

Cho nên khi Tô Việt Trạch vất vả tra được tung tích Tô Thần Dật đuổi đến tận phòng, Tô Thần Dật đã lâm vào trạng thái mơ hồ, ngay cả Kỳ Thương với Lâm Sanh cũng đã uống đến chán chê, trên bàn trên đất

có không ít vỏ chai nằm chổng chơ.

Nghे được tiếng cửa mở, Tô Thần Dật ôm một vỏ chai rỗng nhìn về phía Tô Việt Trạch cười ngậy ngợ, còn Kỳ Thương với Lâm Sanh thì đỡ đỡ giường mắt, nếu không phải ánh sáng trong phòng quá tối thì nhất định có thể nhìn thấy ánh mắt của bọn họ đã không còn nét tỉnh táo.

Nhanh chóng gọi hai cuộc điện thoại, Tô Việt Trạch sầm mặt đến gần Tô Thần Dật, “Tô Thần Dật, em coi lời anh thành gió thoảng bên tai đúng không?”

Ngừng cười, vẻ mặt Tô Thần Dật đầy nghiêm túc lên tiếng: “Mời gọi ta là thần trộm đại nhân!”

“...” Thần cái con khỉ! Xóc Tô Thần Dật đứng dậy khỏi ghế salon, Tô Việt Trạch lạnh lùng trừng mắt nhìn Lâm Sanh và Kỳ Thương bên cạnh một phát một cái liền nhấc chân đi ra ngoài.

“Đừng kéo bố!” Tô Thần Dật vỗ Tô Việt Trạch đích tay, “Chú mày không gọi ông đây là thần trộm đại nhân ông đây đích đi!”

Á đm! Tay Tô Việt Trạch tóm lấy cổ áo Tô Thần Dật xiết chặt, ngực phập phồng hốn hển. Đối mặt biểu tình âm trầm của Tô Việt Trạch, Tô Thần Dật thể nhưng không để tâm chút nào, vẫn không ngừng đập tay, “Mẹ nó không gọi mau thả bố ra, bằng không bố đánh người bây giờ!”

Nghiến khớp hàm, Tô Việt Trạch rút cuộc đành nén giận ôm Tô Thần Dật từ dưới đất vác lên vai rồi bước nhanh ra ngoài.

“Cút mẹ nó đi, chú mày là ai hả! Bỏ bố xuống, có nghe thấy không, tên khốn!”

Ôm chặt Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch nặng giọng nói: “Đừng lộn xộn!”

“Lộn xộn con em mày! Mau bỏ bố xuống, bằng không bố nhất định sẽ trộm hết của chú mày ngay cả quần lót cũng không chừa, không chừa!”

Một tiếng “bach” vang lên, Tô Việt Trạch thu cái tay vừa mới vỗ vào mông Tô Thần Dật rồi trầm mặt tiếp tục đi ra ngoài, ngay cả phục vụ viên đứng canh bên cạnh hành lang cũng không dám ngẩng đầu nhìn lâu.

Bị Tô Việt Trạch bắt ngờ vỗ một phát y ngậy ra rồi sau khi kịp nhận ra đã xảy ra điều gì, Tô Thần Dật càng giãy giụa kịch liệt, “Mẹ nó, lại dám đánh ông, ông phải gọi sư phụ diệt chết chú mày! Không đúng, ông phải gọi anh trai ông diệt chết chú mày!”

Tô Việt Trạch lập tức bị những lời này của Tô Thần Dật chọc cười, “Anh là anh em, em muốn anh diệt thể nào?”

“Trước bầm nát sau xắt lát, à không, trước xắt lát sau bầm nát, cũng không phải, tóm lại là phải bầm nát! Êi...” Tô Thần Dật dừng một chút rồi ngoái đầu từ bên dưới nhìn lên mặt Tô Việt Trạch, “Vị quý nhân này, tôi cảm thấy ngài vô cùng quen mặt, xin hỏi ngài mới vừa nói ngài là ai?”

Đối mặt với đủ loại ánh mắt trong sảnh đón khách, Tô Việt Trạch khiêng Tô Thần Dật ung dung đi ra khỏi quán bar, “Anh là anh em - Tô Việt Trạch.”

“Tô... Việt... Trạch...” Tô Thần Dật chợt trợn to mắt, “Tô Việt Trạch? Mẹ nó tên Tiểu Sanh Sanh đáng chết, lại dám lừa mình!”

“Ồ?” Tô Việt Trạch nhướn mày, “Cậu ta lừa em cái gì?”

“Em, em em em, ” Ánh mắt Tô Thần Dật đảo loạn bối rối, ” Anh, mau thả em xuống, em buồn nôn.”

Gật đầu một cái, Tô Việt Trạch ung dung đáp: “Giả bộ, cứ giả bộ tiếp đi.”

“Thật, em buồn nôn thật đó, mau lên đi, em nhịn không nổi nữa.”

Tô Việt Trạch cười khê một tiếng không đáp lại Tô Thần Dật mà tiếp tục đi đến chỗ đậu xe.

“Buồn nôn buồn nôn quá, mau thả em xuống, em...Qe...”

Tô Việt Trạch dừng bước lại, lặng lẽ cảm thụ độ ẩm trên chân mình, mùi rượu gay mũi nhất thời lan tỏa trong không khí. Cuối hạ người thả Tô Thần Dật xuống dưới đất, Tô Việt Trạch mặt mày âm trầm nhìn Tô Thần Dật đứng bên đường nôn như điên.

Cho đến khi Tô Thần Dật không còn nôn ra cái gì nữa, Tô Việt Trạch bấy giờ mới cầm khăn giấy trên tay đưa cho Tô Thần Dật, “Uống đã ghiền chưa?”

Nhận lấy khăn giấy lau mép một cái, Tô Thần Dật ngẩng đầu lên nhìn Tô Việt Trạch cười ngây ngô: “Đã lắm, ta về nhà uống tiếp đi.”

Uống con khỉ! Tô Việt Trạch cũng chẳng còn đoái hoài tới vết bẩn trên quần mà tóm lấy gáy áo Tô Thần Dật xách y khỏi mặt đất, “Về nhà anh cho em uống đủ luôn nhé?”

” Được ạ!” Tô Thần Dật đưa tay lên ôm eo Tô Việt Trạch, bước chân loạng choạng đi về phía trước, “Về nhà, uống!”

Thở dài một tiếng, Tô Việt Trạch dẫn Tô Thần Dật đi tới xe ô tô, nhét y vào ngồi phía bên phó lái sau đó gắn dây an toàn giúp y rồi bấy giờ mới đóng cửa xe, đi vòng qua ghế lái. Nhìn Tô Thần Dật ngồi tại chỗ

không ngừng cười ngu ngốc, Tô Việt Trạch lắc đầu, nhanh chóng nổ máy xe rời khỏi quán bar trứ danh nhất con phố.

Quay cửa xe xuống, Tô Thần Dật gác người trên bệ cửa nhìn phong cảnh đang lao nhao về phía sau, vẻ mặt y đầy xúc động, “Ánh nắng tối nay thật tươi sáng.”

“...” Tô Việt Trạch xiết chặt đôi tay đang cầm lái, mắt nhìn thẳng chầm chầm về phía trước, bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh.

“Tối nay hơi chóng mặt, ” Tô Thần Dật ôm đầu run rẩy dựa vào ghế dựa, vốn đã quá chén, bị gió lạnh như vậy thổi vào, men rượu lập tức xốc lên não, “Rất chóng mặt.”

Đáng đời! Tô Việt Trạch trợn mắt nhìn Tô Thần Dật một cái rồi lại quay kính xe lên, lặng lẽ tăng nhanh tốc độ xe.

Khi Bạch quán gia đang chín nhớ mười mong ngóng được đến lúc Tô Việt Trạch trở về cùng với Tô Thần Dật thì khi ấy ông chỉ thấy vẻ mặt Tô Việt Trạch đen thui, thẳng tay kéo Tô Thần phòng khách lầu trệt, trên ống quần còn có một ít vết bẩn chẳng biết do đâu tạo thành, chẳng qua mùi rượu tản ra trong không khí đã chính xác báo cáo cho Bạch quán gia biết vết bẩn trên ống quần Tô Việt Trạch từ đâu mà đến.

“Nhị thiếu thật là quá sa đà!” Bạch quán gia không khỏi nhìn Tô Thần Dật đầy trách cứ.

“Sa đà là cái gì?” Tô Thần Dật mở miệng mở mắt ra, “Uống được không?”

Ôm Tô Thần Dật vào trong ngực, Tô Việt Trạch nhìn về phía Bạch quán gia, “Nấu một ít canh giải rượu đi, chút nữa tôi xuống lấy.”

” Vâng, thiếu gia.”

” Anh, canh giải rượu là cái gì? Uống được không?”

“Được chưa, ” Tô Việt Trạch cười đầy giả dối mà rằng, “Chút nữa để cho em uống thoải mái, nào, đi với anh lên lầu tắm trước nào.”

” Được ạ!” Tô Thần Dật cười hì hì gạt đầu một cái tùy ý để Tô Việt Trạch dắt mình lên lầu.

Tiến vào phòng phòng tắm, Tô Việt Trạch xả nước đầy bồn tắm rồi bấy giờ mới bắt đầu lột quần áo “giúp” Tô Thần Dật.

“Anh làm gì đó!” Tô Thần Dật tóm chặt vạt áo trùm mắt với Tô Việt Trạch, “Em nói cho anh biết, đừng

tùy tiện cởi quần áo của em, nam nữ, không, nam nam thụ thụ bất thân!”

“Im miệng!” Tô Việt Trạch quát lên, thăm thoát cởi xong áo của Tô Thần Dật rồi bắt đầu cởi quần của y.

“Mẹ nó, tôi mách anh tôi anh dám thả dê tôi!”

“Anh chính là anh em!” Đẩy tay Tô Thần Dật ra, Tô Việt Trạch nhanh nhẹn cởi hết cúc quần dây kéo trên quần Tô Thần Dật rồi bắt đầu lột xuống.

Phát giác được quần mình sắp tử trận, Tô Thần Dật bắt đầu vùng vẫy, “Đồ lừa đảo! Ông đây không đời nào tin anh!”

“Đồ lừa đảo?” Xách Tô Thần Dật trần như nhộng ném vào bồn tắm, Tô Việt Trạch nhanh chóng cởi hết xuống quần áo trên người rồi chen chân bước vào, “Rốt cuộc ai là đồ lừa đảo? Lừa anh bảo là đi chơi, kết quả lại là uống rượu, còn dám tắt điện thoại di động. Tiểu Dật, em nói anh nên phạt em thế nào mới phải đây, hửm?”

Hết chương 74

Nghỉ hè đi du lịch hơi lâu nên mấy chế thông cảm tí ha:)))

75. Chương 75

Note

Tô Thần Dật chớp mắt mấy cái rồi lại trừng mắt nhìn, khoảnh khắc Tô Việt Trạch cảm thấy Tô Thần Dật sẽ bắt đầu vùng vẫy thì Tô Thần Dật lại đặt câu hỏi với vẻ mặt vô cùng ngây ngô: “Phạt là gì? Có uống được không?”

Mẹ nó! Ngoại trừ uống ra em còn biết nói chuyện gì nữa không!

Thấy Tô Việt Trạch trợn mắt không nói tiếng nào, Tô Thần Dật bĩu môi: “Không thể uống sao?”

Thấy vậy Tô Việt Trạch bỗng nhiên bật cười, đưa tay lên nắm lấy cằm Tô Thần Dật: “Em muốn uống lắm sao?”

Tô Thần Dật ngẩn người, sau đó lập tức đẩy tay Tô Việt Trạch ra: “Được rồi, uống nữa thì say mất, lại đây kỳ lưng cho gia đi.” Vừa nói Tô Thần Dật xoay người nằm nhoài trên thành bồn, nước ấm vỗ vào ngực khiến cho y thoải mái đến híp cả mắt: “Làm tốt gia đây có thưởng.”

Nhìn tấm lưng trắng nõn, Tô Việt Trạch bắt đắc dĩ cầm khăn tắm nhẹ nhàng cọ lưng cho Tô Thần Dật: “Xin hỏi ngài đây có gì để thưởng?”

Lực tay không mạnh không nhẹ khiến cho Tô Thần Dật sung sướng hừ hừ ra tiếng: “Chuyện này à...để gia suy nghĩ một chút.”

“Tôi thấy ngài hình như vẫn chưa nghĩ ra thì phải.” Tô Việt Trạch thả khăn ra, xoay cái đầu đang đang cúi xuống của Tô Thần Dật, áp sát lại gần hỏi: “Ngài để cho tôi tự chọn đi, được chứ?”

“Tự chọn?” Tô Thần Dật ngoẹo đầu nhìn Tô Việt Trạch, sau đó gật đầu một cái: “Ý kiến hay!”

Khóe miệng Tô Việt Trạch cong lên: “Vậy trước tiên phải cảm ơn phần thưởng của ngài.” Nói xong Tô Việt Trạch áp lên đôi môi đỏ mọng nào đó.

Cảm giác mềm mại tức khắc khiến cho Tô Thần Dật giật mình mở to mắt, y nghĩ vào lúc này y hẳn là phải nên làm một ít hành động nào đó hoặc là nói một số điều gì đó, nhưng đầu não y mơ màng lảng lảng rồi bởi, thực ra uống nhiều rượu thế này mà y không ngã vật ra ngủ khi là tốt lắm rồi. Nhưng mà bây giờ y còn đang tỉnh táo, ý nghĩ y mà biết trước sẽ xảy ra chuyện này thì thà đánh một giấc còn hơn!

Đưa tay dịu dàng che mắt Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch nhắm mắt lại, gần như thành kính liếm lên đôi môi mình mong ước đã lâu. Rồi sau đó, càng ngày càng sâu, càng ngày càng kịch liệt. Hắn gần như đem hết thấy sự lo âu cả ngày nay đều dồn hết vào nụ hôn này. Vốn tối nay đã lên kế hoạch mang Tô Thần Dật đi ăn một bữa thật ngon, thế rồi buổi chiều lại nhận được tin nhắn của Tô Thần Dật, báo rằng y muốn đi chơi với bạn, không cần đón y, tự y sẽ về nhà.

Chỉ là, gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, hắn không thể nào yên tâm cho Tô Thần Dật chạy ra ngoài, cho nên hắn lập tức nhấn lại hỏi xem Tô Thần Dật đi đâu, nhưng cả buổi trời không nhận được hồi âm. Thế rồi hắn lập tức gọi điện cho Tô Thần Dật, giọng nói máy móc “số điện thoại bạn muốn gọi đã tắt” vang lên lại lần nữa làm hắn bực bội.

Bây giờ đối với với hắn mà nói, Tô Thần Dật quan trọng hơn hết thấy mọi thứ, cho nên hắn lập tức dời buổi họp lúc chiều, thu xếp xong công việc liền lái xe đi đến G đại, khi hắn vừa chạy tới phòng học của Tô Thần Dật thì cũng nghe được tin Tô Thần Dật trốn học, lại còn rủ Kỳ Thương trốn cùng.

Vốn dĩ nghe tin Tô Thần Dật đi chung với Kỳ Thương hắn phải yên tâm mới đúng, nhưng cảnh tượng Tô Thần Dật nằm dưới đất mặt mũi đầy máu ngày đó không ngừng hiện lên trong đầu hắn, hắn nghĩ nếu như mình không gắt gao canh giữ Tô Thần Dật bên người thì cũng có ngày sẽ xảy ra chuyện khiến mình hối hận, hắn không muốn lại thấy Tô Thần Dật bị thương, càng không muốn Tô Thần Dật xảy ra chuyện ở nơi ngoài tầm mắt của mình. Cho nên hắn gần như dốc hết nhân lực đi tìm tung tích của Tô Thần Dật, mà người của hắn quả thật không làm hắn thất vọng.

Lúc hắn đến quầy bar, dù đã chuẩn bị tâm lý trước cả nghìn lần, nhưng sau khi nhìn thấy Tô Thần Dật say mềm hắn vẫn không kìm được tức giận. Nếu như lúc ấy Tô Thần Dật thành thật nói với hắn đi uống rượu, có lẽ hắn sẽ không làm như vậy, nhưng Tô Thần Dật lại nhấn tin đi chơi để lừa hắn, trong khi thân

thể còn chưa hoàn toàn bình phục, chuyện này làm sao khiến hần không thể nào không tức giận?

Tô Việt Trạch hít sao ghì chặt gáy Tô Thần Dật ra sức mút vào, dường như muốn nuốt y vào bụng.

Nụ hôn của Tô Việt Trạch càng sâu, Tô Thần Dật cảm thấy không khí trong khoang bụng ngày càng cạn kiệt, cho nên y bắt đầu giãy dụa, hai cái chân vùng vẫy không chịu để yên.

Buông Tô Thần Dật ra, Tô Việt Trạch im lặng nhìn y, ánh mắt sâu không thấy đáy.

Mặc dù đầu óc đã lâm vào trạng thái mơ hồ, nhưng bản năng Tô Thần Dật vẫn ý thức được nguy hiểm, y rụt cổ lại e dè lên tiếng: “Anh, anh muốn làm gì?”

Đôi môi đỏ mọng ướt nước khiến cho cổ họng Tô Việt Trạch căng ra, xúc cảm da thịt dính lấy nhau làm cho bộ phận nào đó trên thân thể của hần có xu hướng ngắc đầu. Vốn muốn mưa dầm thấm lâu nhưng mọi chuyện bây giờ đã vượt ra khỏi tầm khống chế của hần, thân thể người hần thích trần truồng ngồi tựa bên hần, Tô Việt Trạch cảm thấy nếu trong tình cảnh này mà hần còn có thể nhịn xuống thì hần hần là nên đi làm Liễu Hạ Huệ cho rồi.

Đưa tay lên áp vào gương mặt Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch dịu dàng nói: “Muốn phạt em.”

“Hửm?” Tô Thần Dật lại ngoẹo cổ ngẩng đầu mờ mịt nhìn Tô Việt Trạch: “Phạt cái gì?”

“A...” Tô Việt Trạch khẽ cười một tiếng: “Chút nữa em sẽ biết.”

Cảm giác mềm mại trên môi khiến cho đầu óc Tô Thần Dật ngày càng mơ hồ, phải chăng, đây là trừng phạt trong truyền thuyết?

Lần này Tô Việt Trạch không chỉ là hôn, ngón tay hần khéo léo dọc theo cổ tuột xuống rồi dừng lại tại điểm đỏ trên ngực, bụng ngón tay mang theo vết chai vè nặn điểm đỏ đó.

Tô Thần Dật cảm thấy một đợt tê dại lan tỏa từ nơi Tô Việt Trạch đang bóp niết lan tỏa ra toàn thân, khiến cho hơi thở của y cũng bắt đầu dồn dập.

“Ừm...” Cảm giác càng ngày càng mãnh liệt hơn trước khiến cho Tô Thần Dật thoải mái hừ nhẹ ra tiếng, đôi tay vô thức giữ chặt gáy Tô Việt Trạch.

Cảm nhận được lực tay trên đầu, Tô Việt Trạch khẽ mỉm cười rồi càng ra sức liếm mút, tay phải đang vè nắn cũng chậm rãi lần xuống, rồi nắm lấy vật nào đó ở nửa người dưới của Tô Thần Dật.

Cùng lúc đó, trong ký ức xa của một quân khu nào đó đang diễn ra một cảnh cận chiến khiến cho người

ta đổ mặt đến mang tai. Kỳ Thương gần như trần trụi bị Kỳ Viêm đè lên giường, hai chân bị ghì chặt trước ngực, ngay cả hai tay cũng bị còng ngược trên đỉnh đầu.

Hung dữ đánh hai phát, Kỳ Viêm sầm mặt quở trách: “Đừng trừng anh, dám lừa anh đi uống say xỉn, nên có giác ngộ bị trừng phạt.”

Thở dốc vài hơi, Kỳ Thương cau mày nói: “Có gan thì thả tôi ra, đấu một một!”

“Một đấu một?” Kỳ Viêm hàm hồ cười: “Em nghĩ loại chuyện này có thể một đấu một sao?”

“Ừm...cút đi, khốn kiếp!”

“Hừm.” Kỳ Viêm cười híp mắt gật gù: “Chuẩn bị có chuyện càng khốn kiếp đấy.”

Va chạm càng ngày càng mãnh liệt khiến cho Kỳ Thương dần dần chìm trong thế giới xúc cảm. Nhưng mà so với Kỳ Thương và Tô Thần Dật thì tình huống của Lâm Sanh tốt hơn nhiều.

Mặc dù cậu không nhớ mình trở về nhà chính Lâm gia thế nào, nhưng uống xong một chén canh rượu đã khiến cho đầu óc cậu dần trở nên tỉnh táo. Bây giờ Lâm Sanh đang mặc một bộ áo choàng tắm màu trắng, chống tay trên thành bồn rửa, khuôn mặt đầm nước không có bất cứ biểu cảm nào.

“Tỉnh rượu rồi?” Người đàn ông trẻ tuổi mặc bộ đồ ngủ màu xanh đậm nghiêng người dựa bên khung cửa, vẻ mặt mang theo nét trêu cợt.

“Cút ra ngoài.” Lâm Sanh lạnh lùng lên tiếng.

“Oh?” Gã nhướn mày đi đến sau lưng Lâm Sanh: “Đừng quên anh đã mang em say như chết về nhà, còn phải tránh tầm mắt của ông nội và cha, em đối xử với ân nhân như thế sao? Em trai yêu quý của anh.”

“Đừng để tôi nói lần thứ ba, cút ra ngoài!”

Gã xùy cười tiến lại gần Lâm Sanh, từ sau lưng vòng hai tay qua hông Lâm Sanh rồi chống lên bồn rửa tay: “Nếu như anh nói không thì sao?”

“Cút ngay!” Lâm Sanh bỗng đứng xoay người đẩy gã ra, lạnh mắt nhìn gã: “Đừng dùng thân thể bẩn thỉu của anh chạm vào tôi!”

“Bẩn thỉu?” Gã cười đầy giễu cợt: “Sao anh lại không biết nhỉ?”

“Lâm Lâm!” Lâm Sanh híp mắt đầy nguy hiểm, “Đừng tưởng tôi không biết chuyện giữa anh và người kia, tôi cảnh cáo anh, đừng đụng vào người không nên đụng, nếu có lần tiếp theo tôi sẽ không nương tay với anh!”

“Ha ha.” Gã khẽ cười ra tiếng: “Xin hỏi, người nào nên đụng, người nào không nên đụng?”

“Chuyện này anh thừa sức rõ ràng!” Lâm Sanh đưa ngón tay chỉ ra phía cửa: “Bây giờ, mời anh lập tức cút ra ngoài!”

Lâm Lâm cười khỏ một tiếng: “Thật không nể mặt mà.” Thấy Lâm Sanh lại chuẩn bị nổi điên, Lâm Lâm nhún vai: “Được rồi, nghỉ ngơi sớm đi.”

Nhìn bóng lưng Lâm Lâm, Lâm Sanh hờ hững lên tiếng: “Lâm Lâm, nếu không phải tôi thấy anh hiếu thuận với mẹ thì tôi đã đuổi anh ra ngoài như hai đứa con riêng kia rồi.”

Dừng chân lại, Lâm Lâm nhẹ giọng hỏi: “Cho nên?”

“Cho nên tôi hy vọng anh đừng mua dây buộc mình.”

Bên ngoài phòng tắm trở nên im lặng, rồi sau đó Lâm Lâm nhấc chân rời khỏi phòng Lâm Sanh: “Vì có được người anh mong muốn, anh chấp nhận.”

“Anh điên rồi!” Loảng xoảng một tiếng, toàn bộ vật dụng đồ tắm mới này vẫn còn xếp ngay ngắn trên bồn rửa đã bị Lâm Sanh hất xuống đất, mà, Lâm Lâm vẫn không hề dừng chân lại.

Tiếng rên rỉ ản nhẩn cùng với làn sương mờ lan tỏa trong phòng tắm, Tô Thần Dật ngửa người tựa vào thành bồn thở dốc từng đợt, cả hai đợt kích thích khiến cho y không kìm được mà co chân, bàn tay bấu chặt vào thành bồn.

Động tác trên tay Tô Việt Trạch càng lúc càng nhanh, hơi thở của Tô Thần Dật cũng ngày càng dồn dập, ngay cả hai mắt cũng toát ra một lớp sương mù.

“Ừm..nhanh, nhanh hơn chút nữa...”

Tô Việt Trạch từ trước ngực Tô Thần Dật ngẩng đầu lên, nhìn thấy bộ dáng hưởng thụ của Tô Thần Dật, vành môi Tô Việt Trạch khẽ nhếch, hẩn xả một ít nước trong bồn tắm rồi đưa một tay lên nặn một ít sữa tắm.

Ngón tay dính dớp sữa tắm dịu nhẹ mơn trớn bộ phận nào đó sau lưng Tô Thần Dật rồi chậm rãi chen vào một ngón tay, cái tay còn lại thì vội vàng tăng tốc độ.

“A...”

Cảm giác đau nhói khi bị dị vật xâm nhập khiến cho Tô Thần Dật mở to mắt, thấy vậy Tô Việt Trạch cúi đầu hôn nhẹ lên vành tai Tô Thần Dật “Thả lỏng.”

“A... a...” Khoái cảm càng lúc càng sôi sục khiến cho cảm giác đau đớn kia bị vùi lấp, không biết là hơi cồn tác dụng hay là do chính y, Tô Thần Dật không thể kiềm chế mà rên rỉ ra tiếng.

Ngón tay từ một ngón tăng lên đến ba ngón, tiếng rên rỉ của Tô Thần Dật cũng càng ngày càng lớn, cuối cùng thân thể y run lên sung sướng xuất ra, cùng lúc đó Tô Việt Trạch lập tức rút ngón tay, đỡ lấy vật nào đó đã sớm căng cứng đến phát đau để ở sau lưng Tô Thần Dật...

Hết chương 75

76. Chương 76

Note

Đối với đàn ông mà nói thì chuyện bực mình nhất là gì? Đó chính là khi hăng hái hơn hở làm xong mà dạo đầu bôi trơn đã đời rồi tới lúc cảm thương ra trận, thì, người bị đè đã ngủ ngáy khò khò. Nhìn Tô Thần Dật tựa vào thành bồn ngủ bất tỉnh nhân sự, lại nhìn vật nào đó của mình đã cắm vào lối vào, Tô Việt Trạch đỡ khóc đỡ cười, hẳn là không còn ai có thể bi đát hơn hẳn.

Than thầm một tiếng, Tô Việt Trạch trở người ngồi bên cạnh Tô Thần Dật đưa tay ôm y vào ngực, một tay khác cam chịu số phận đặt lên vật đáng thương nào đó hồi hã trượt động, khoảnh khắc khi lên đến đỉnh điểm, Tô Việt Trạch ôm ghì lấy Tô Thần Dật tựa vào vai y gấp gáp thở dốc.

Tô Thần Dật đang ngủ say bỗng đưa tay lên ôm má thầm thì: “Hãy gọi ta là thần trộm đại nhân.”

Thần con em em! Tô Việt Trạch trừng mắt nhìn Tô Thần Dật vô thức nâng tay lên cho hắn lau người. Nghĩ đến chuyện mình trừng phạt người này nhưng hóa ra lại bị lọt hố đến hộc máu, lực tay của Tô Việt Trạch không kìm được mà mạnh hơn một ít, lau đến khi da thịt của Tô Thần Dật ửng đỏ cả lên. Cũng may bây giờ Tô Thần Dật say đến bất tỉnh nhân sự, không thì y lại giậm chân nổi đóa mắt thôi.

Vớt Tô Thần Dật ra khỏi bồn, Tô Việt Trạch ôm y ra khỏi phòng tắm đặt lên giường. Cả một chuỗi động tác như vậy nhưng Tô Thần Dật không hề có một dấu hiệu thanh tỉnh.

Lắc đầu, Tô Việt Trạch mặc áo choàng tắm xoay người đi ra khỏi phòng. Mới vừa xuống lầu, quản gia Bạch liền xuất hiện ở ngay chân cầu thang cung kính cúi đầu: “Thiếu gia.”

Gật đầu, Tô Việt Trạch đi về phía phòng bếp: “Canh giải rượu nấu xong chưa?”

“Đã xong rồi,” quản gia Bạch nhắc chân đi theo sau Tô Việt Trạch: “Có chuyện muốn báo với cậu một tiếng.”

Tô Việt Trạch dừng chân quay mặt nhìn quản gia Bạch hỏi lại: “Đã tra được?”

“Vâng.” Quản gia Bạch gật đầu: “Về chuyện tai nạn lần trước và chuyện bắt cóc lần này của nhị thiếu, bên kia truyền tin tới báo có một người đáng nghi nhất, bây giờ đang thu thập chứng cứ xác thực.”

Tô Việt Trạch nhú mày: “Là ai?”

Ngẫm nghĩ một lát, quản gia Bạch cuối cùng vẫn tiến lại gần bên tai Tô Việt Trạch thấp giọng nói ra một cái tên.

Đáy mắt Tô Việt Trạch chợt lóe nét tàn bạo: “Tiếp tục tra! Gắt gao chú ý động tĩnh của hắn.”

“Vâng.” Quản gia Bạch cung kính gật đầu: “Còn có, gần đây bên phía Cố thiếu với Cố Thiệu Uy có hơi ồn ào căng thẳng.”

“Căng thẳng?” Tô Việt Trạch ngờ vực nhìn quản gia Bạch: “Lý do?”

“Nghe nói là Cố Thiệu Uy cho người lẻn vào phòng Cố thiếu - cái căn phòng mà cậu ta cho rằng mình bị mất đồ ở đó, rồi sau đó bị người của Cố thiếu phát hiện, Cố thiếu lúc ấy trực tiếp rút súng, nếu Cố gia không chạy tới kịp thời thì mấy ngày nay Cố gia đã phát tang rồi.”

“Mất đồ...” Tô Việt Trạch ẩn giấu vẻ kinh ngạc trong đáy mắt rồi nhắc chân đi về phía phòng bếp.: “Tôi biết rồi, chuyện này cứ gác sang một bên, cứ điều tra người kia trước đi.”

“Vâng, thiếu gia.”

Múc chén canh giải rượu, Tô Việt Trạch từ chối mong muốn giúp đỡ của Bạch quản mà tự mình bưng bát canh giải rượu trở về phòng. Nhìn bóng lưng Tô Việt Trạch biến mất ở khúc rẽ, Bạch quản gia bắt đầu lắc đầu, “Nghịch, đúng là tạo nghiệt.”

Trở về phòng, Tô Việt Trạch thuận tay khóa cửa lại rồi đi tới mép giường ngồi xuống, nâng tay lên vỗ gò má Tô Thần Dật một cái, Tô Việt Trạch nhẹ giọng gọi: “Tiểu Dật, tỉnh dậy đi, uống chút canh giải rượu

này đã.”

“Đừng ồn ào, ” Tô Thần Dật đẩy tay Tô Việt Trạch ra rồi trở mình.

Tô Việt Trạch bất đắc dĩ nhìn Tô Thần Dật chống cái mông tròn vo vào hần, kéo chăn đắp lại cho y, Tô Việt Trạch lần nữa đẩy Tô Thần Dật, “Tiểu Dật, uống xong canh giải rượu rồi ngủ tiếp, ngoan một chút.”

Lần này Tô Thần Dật không hề phản ứng lại Tô Việt Trạch, vẫn ngủ say sưa.

Lắc đầu, Tô Việt Trạch đặt chén canh giải rượu trên tủ đầu giường, cúi người ghé sát bên tai Tô Thần Dật thăm thì, “Anh nghe chú Bạch nói bảo bối trong rương của em hình như mất rồi.”

“Cái gì!” Tô Thần Dật bật người ngồi dậy, “Má nó, lại là tên khốn kia dám có ý đồ với bảo bối của ông!”

Tô Việt Trạch ra vẻ anh- cũng-biết-là-như-vậy rồi nâng chén lên đưa đến bên môi Tô Thần Dật, “Nào, uống đi.”

“Uống cái lòng à!” Tô Thần Dật vén chăn lên muốn xuống giường, “Ông đây phải đi tìm bảo bối!”

Tô Việt Trạch kịp thời tóm gáy Tô Thần Dật lôi y trở về, “Bảo bối không thiếu một cái nào, nào, uống cái này trước đã.”

“Mẹ nó không nói sớm, làm hại ông đây uống công lo lắng, ” vừa nói Tô Thần Dật cầm chén hai ba hớp đã uống sạch canh giải rượu trong chén, cuối cùng còn chưa đã thèm mà chộp miệng một cái, “Mặc dù không ngon như uống rượu, nhưng là mùi vị cũng không tệ lắm.”

“Ngu ngốc, ” Tô Việt Trạch cương chịu xoa xoa đầu Tô Thần Dật cầm lại cái chén đặt trên đầu tủ, “Ngủ đi, mai còn phải đi học nữa.”

Lúc Tô Thần Dật thức dậy, trong mắt là tràn đầy ngỡ vực, vì cái lông gì mà hoa cúc của ông lại thấy đau đau? Lại còn có cái thứ gì cứng cứng đang gác trên cái đùi trắng bóc nõn nà của ông? Và vì cái lông gì mà ông đây lại thấy đầu óc mòng mòng choáng váng?

Xoa xoa huyết Thái dương, Tô Thần Dật bắt đầu hồi tưởng lại chuyện xảy ra ngày hôm qua. Ngày hôm qua y trốn Tô Việt Trạch đi tới quán bar uống rượu cùng Lâm Sanh và Kỳ Thương, hình như sau đó uống say, sau đó nữa thì thấy được người quen, sau sau đó nữa thì... Không nhớ được... Nhưng mà, người quen kia hình như là...

Tiếng hít thở mỏng manh bên cạnh truyền vào tai, Tô Thần Dật cứng người nghiêng đầu qua, sau khi nhìn đến gương mặt quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn ở trước mắt, Tô Thần Dật vùng người bật dậy, “Anh, sao anh lại ở trong phòng em!”

Thực ra lúc Tô Thần Dật xoa huyết thái dương thì Tô Việt Trạch cũng đã tỉnh rồi, hắn không mở mắt ra là vì hắn muốn nhìn phản ứng của Tô Thần Dật một chút, ngày hôm qua hắn tính toán trừng phạt y nhưng hóa bị dày vò một trận. Nhưng mà không nghĩ tới câu nói đầu tiên khi Tô Thần Dật tỉnh dậy lại là hỏi mình tại sao phải ở phòng y, chuyện này thật đúng là bi hài!

Mở mắt ra, vành môi Tô Việt Trạch nhếch lên, “Tiểu Dật, em có chắc đây là phòng của em?”

Bị lời Tô Việt Trạch chặn họng, Tô Thần Dật lập tức nghiêng đầu nhìn quanh nội thất khắp phòng, nội thất trong phòng khác xa với phòng mình khiến cho hai mắt Tô Thần Dật choáng váng, chỉ thấy y đực ra, cúi đầu nhìn về phía Tô Việt Trạch, “Tại sao em lại ở trong phòng anh.” Lại còn, bông cúc non của tôi bị đau là cái chuyện quái quỷ gì!

Tô Việt Trạch nghiêng người sang, một tay chống đầu, “Hôm qua có thằng nhóc nào đó gạt anh đi uống rượu đến say mềm, lại còn giở trò đùa cợt, anh vốn muốn trừng phạt một chút, nhưng người nào đó không nể nang gì cả mà ngủ khì.”

“A a a a, vậy đó hả, ” Tô Thần Dật cười gượng gạo, “Không còn sớm nữa, em về phòng thay quần áo đây.” Lúc vén chăn lên, Tô Thần Dật mới tự dưng nhận ra trên người mình không có một mảnh vải che thân, y lặng lẽ cúi đầu xuống, “Quần áo của em sao không thấy.”

“Anh cởi rồi, ” Tô Việt Trạch cười cười đáp, “Còn thuận tiện giúp người nào đó tắm rửa một chút.”

“Ồ, ” Tô Thần Dật gật đầu một cái, cầm áo choàng tắm của Tô Việt Trạch ở bên cạnh khoác lên người, bàn chân mới vừa chạm đất, Tô Thần Dật lại đột nhiên nghiêng đầu trừng mắt với Tô Việt Trạch, “Tại sao bông cúc của em bị đau! Có phải anh đã làm gì với em đúng không!”

Làm được thì đã làm rồi, đáng tiếc là không thành công, Tô Việt Trạch nhếch môi trả lời, “Chuyện này hẳn là anh hỏi em mới phải, hôm qua tại sao phải lừa gạt anh, lại còn chạy đi uống rượu, hửm?”

“Chuyện này...” Tô Thần Dật chột dạ, con người đảo loạn, “Chẳng phải đã lâu rồi không họp nhóm sao, họp nhóm thôi chứ có gì đâu.”

“Sau đó lại tiện đường lừa anh phải không?” Tô Việt Trạch nhướn mày châm chọc.

“Làm gì có, ” Tô Thần Dật túm ống tay áo, “Chẳng phải là do anh không cho em uống rượu sao, em lại không thể nào từ chối, em chỉ đi uống một chút thôi, nhưng mà, anh à, ” Tô Thần Dật ngẩng đầu lên nhìn về phía Tô Việt Trạch, “Em bảo đảm sẽ không có lần sau, xin hãy nhìn ánh mắt chân thành của em!”

Anh có nên nói với em, ánh mắt em không hề chân thành một chút nào không?

Ngồi dậy, Tô Việt Trạch bắt đầu nói: “Chuyện này nhớ đó, em đi thay quần áo đi, chút nữa ăn sáng xong anh đưa em tới trường, buổi chiều ngoan ngoãn mà ở trường học chờ anh, nếu như chuyện ngày hôm qua

lại tái diễn...” Tô Việt Trạch hí hóp nửa mắt nhìn Tô Thần Dật, “Nợ mới nợ cũ chúng ta tính luôn một lượt.”

“Biết rồi!” Có lệnh đặc xá, Tô Thần Dật lập tức gói ghém áo choàng tẩm trên người rồi chạy như điên ra khỏi phòng Tô Việt Trạch giống như có hổ rượt sau lưng. Cho đến trở lại phòng mình rồi cởi áo ra, Tô Thần Dật bấy giờ mới nhận ra mình đã quên hỏi cái chuyện trọng yếu nhất, mẹ nó tại sao bỗng cục non của ông đây lại nhoi nhói hả khốn nạn!

Ăn xong bữa sáng, Tô Việt Trạch đưa Tô Thần Dật đến G đại, nhìn hộp cac-tông trên tay Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch bất đắc dĩ lắc đầu, “Đừng quá trớn, biết chưa?”

Vỗ vào cái hộp trên tay, Tô Thần Dật cười hí hóp nói: “Yên tâm đi, em có chừng mực mà.”

Nếu em có chừng mực anh đã không nói thừa câu này, xoa xoa đầu Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch nói: “Đi học đi, buổi chiều chờ anh tới đón.”

” Được.” Tô Thần Dật gật đầu một cái rồi xoay người rời đi.

Mãi đến không còn thấy bóng Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch bấy giờ mới cho xe chạy khỏi sân trường G Đại.

Đi đến phòng học, khi mọi người thấy được đồng hồ trên tay Tô Thần Dật, nhất thời liền trở nên hưng phấn, một đám người vây Tô Thần Dật vào giữa, ríu rít thảo luận, chỉ có Kỳ Thương một mình ngồi đó bất động chăm chú đọc cuốn sách trên tay.

Nếu như nói ngày đầu tiên mọi người chỉ biết là ý đồ của Tô Thần Dật chứ không biết Tô Thần Dật tính phá phách kiểu gì, nhưng từ ngày thứ hai, mọi người trong nháy mắt liền hiểu ra, thậm chí còn có không ít người trong mắt còn mơ hồ lộ ra vẻ thương nhớ.

Trong giờ học ngày hôm nay, sau khi Tô Thần Dật thu xếp đồ đạc xong, cảm thấy đã có thể bắt đầu ra trận, liền lập tức gọi mấy bạn học trong lớp đến, nói ra ý định của mình, cho nên ngay sau khi mọi người người nghe xong lời giải thích của Tô Thần Dật thì càng thêm hưng phấn, lần đầu tiên họ mong đợi chuông báo vào học có thể mau chóng vang lên đến thế.

Khoảnh khoắc chuông vào học vang lên, người đứng cạnh ở cửa thỉnh thoảng lại nhìn về phía cuối hành lang, khi người-bọn-họ-đang-mong-đợi rốt cuộc cũng xuất hiện trong tầm mắt, người kia nhất thời hăng hái nghiêng đầu chạy về chỗ ngồi, “Tiểu BOSS tới, mọi người chuẩn bị!”

Tô Thần Dật ngồi trong đám sinh viên hớn hở cong khóe miệng, một tay đút vào túi quần, ngón tay nhẹ nhàng ấn lên nút điều khiển từ xa.

Khi nào đó vị giáo nào ôm tài liệu giảng dạy bước vào phòng học, thì lập tức lên một tiếng hô hùng hậu vang lên.

“Đứng dậy!”

Cả lớp mấy chục người đồng loạt đứng lên, mắt không hề chớp mà nhìn chăm chăm nào vị giáo nào đó.

“Cúi người chào.”

Trừ Kỳ Thương, tất cả mọi người rồi rít khom lưng hướng về phía ông giáo nào đó.

“Cúi người lần nữa.”

Ông giáo nào đó há hốc mồm, ngây người nhìn về phía đám sinh viên cúi đầu với lão, đầu óc trống rỗng.

“Cúi người lần ba.”

Góc độ cúi đầu chuẩn xác, vẻ mặt lại đầy nghiêm túc của đám sinh viên khiến cho ông giáo nào đó thỉnh thoảng nhéo bấp đùi của mình, như muốn kéo mình thoát khỏi mộng du trở về thực tế.

“Khẩu hiệu.”

“Xin chào thầy, thầy cực khổ, tạm biệt thầy, thầy đi thông thả.” Giọng nói hùng hồn lập tức vang vọng khắp phòng học.

Vị giáo nào đó vẻ mặt ngây ngốc phát tay với bọn sinh viên, “Tạm biệt.” Sau đó, xoay người đi ra phòng học.

“Ngồi xuống.”

Mọi người ngồi theo khẩu lệnh, vẻ mặt vẫn nghiêm túc như cũ mà cùng nhau nhìn chăm chăm cửa phòng học.

“Tôi nhớ ông giáo này hình như chưa hề đắc tội với cậu.” Kỳ Thương ngồi ở bên cạnh Tô Thần Dật hờ hững lên tiếng.

Mấp máy môi, Tô Thần Dật nghiêng đầu nhìn Kỳ Thương, “Tôi nghe nói ông giáo này chỉ cần thấy lợi là cái gì cũng có thể làm, không bao giờ có trách nhiệm với sinh viên.”

Cười một tiếng, Kỳ Thương nói: “Cậu cũng đi thăm dò à.”

“Đương nhiên, ” Tô Thần Dật gật đầu một cái, “Ông giáo có trách nhiệm với sinh viên là một người đáng để tôn kính.”

Kỳ Thương khẽ cười một tiếng, “Cậu coi mình là nam thần thánh thiện à?”

“Không, ” Tô Thần Dật lắc đầu nhìn Kỳ Thương cười hì hì, “Thật ra thì tôi là thằng vô lại.”

Ông giáo nào đó khi đã bước chân vào phòng giáo vụ mới chợt dừng chân lại, lão ngẩng cao đầu nhìn lịch giảng dạy, sau đó lại nhìn thời gian trên đồng hồ đeo tay một chút, qua nhiều lần xác nhận ông giáo mới nhận ra bây giờ đang là giờ lên lớp của mình, lão vội vã ôm sách vở chạy như điên đến phòng học.

Khi bạn học nào đó ngồi gần cửa nghe được tiếng bước chân dồn dập liền vội vàng đứng dậy rống to: “Tiểu BOSS hồi máu sống lại!”

Nghe vậy mọi người nhất thời thu hồi nụ cười trên mặt rồi mở sách vở trên bàn sau đó cố làm ra vẻ nghiêm túc học hành, chỉ có mình Tô Thần Dật hí hửng nhìn chằm chằm cửa phòng học chờ đợi vị giáo nào đó trở lại.

Hết chương 76

77. Chương 77

Khi ông giáo nào đó lần nữa bước chân vào lớp học, thì chỉ thấy bọn sinh viên đồng loạt ngẩng đầu lên nhìn về phía lão, ánh mắt loáng thoáng vẻ oán trách...vào lớp lâu như vậy rồi mà giờ thầy mới tới sao?

Ông giáo nào đó chợt cảm thấy áy náy trong lòng trĩu nặng, hoàn toàn quên khuấy đi sự kiện hoang đường vừa mới phát sinh. Lão tăng hắng một tiếng rồi bảo: “Xin lỗi, tôi tới trễ.”

Thấy vậy, bọn sinh viên vội vã thu hồi ánh mắt trách cứ rồi đồng loạt tỏ vẻ cảm thông. Ông giáo hài lòng gật đầu rồi đi đến trước bục giảng mở tài liệu bắt đầu giảng dạy chương trình học, và lão cũng không hề biết trong lòng bọn sinh viên phía trước đã sớm hí hửng không thôi.

Khoảng khắc tiếng chuông tan học vang lên, sự việc khiến cho ông giáo hoảng hốt lại xảy ra lần nữa, một tiếng “đứng dậy” hùng hồn không biết từ nơi nào truyền ra, trừ Kỳ Thương, đám sinh viên lại đồng loạt đứng lên.

“Cúi người chào.”

Bọn sinh viên quy củ khom lưng.

“Cúi người lần nữa.”

Bọn sinh viên cúi người theo khẩu hiệu, khóe mắt ông giáo co giật.

“Cúi người lần ba.”

BOSS nhỏ đáng yêu, cái cúi người này là đại biểu kính ý nồng nặc đối với tinh thần dũng cảm của ngài, mong ngài làm ơn tiếp nhận.

“Lời cảm ơn.”

Âm giọng chỉnh tề lại lần nữa vang lên: “Cảm ơn thầy giáo khổ cực dạy dỗ, vất vả thầy, hẹn gặp lại thầy, thầy đi thông thả.”

Lần này khiến cho ông giáo không chỉ co giật mồm miệng mà toàn bộ khuôn mặt đều vặn vẹo bất quy tắc, má nó, ai có thể giải thích với lão đây là tình huống gì không hả khôn!

Thấy ông giáo nào đó không hề có phản ứng, Tô Thần Dật giơ tay lên dịu dàng hỏi: “Thầy, cho hỏi có thể tan học được chưa?”

Vị giáo nào đó ngây ngốc gật đầu: “Tan học.”

Đám sinh viên thay đổi vẻ nghiêm túc mới nãy, đưa đi toilet thì đi toilet, thằng nào chém gió thì ngồi chém gió, hết thấy giống như một tiết học bình thường như trong dĩ vãng, tựa như chuyện mới xảy ra vừa rồi chưa hề phát sinh.

Cho nên ông giáo nào đó khá ngỡ ngàng, mới vừa rồi chắc chắn đã xảy ra một chuyện vô cùng khủng khiếp, bằng không thì tại sao mình lại thay đổi thói quen hằng ngày, ngây người đứng chỗ này nhìn đám sinh viên chơi đùa?

Bọn sinh viên đang rất vui vẻ, ông giáo nào đó thì rất lo lắng. Ngay khi tiếng chuông vào lớp vang lên, ông giáo nào đó cũng chẳng hé răng một tiếng mà đứng ngây trước bục giảng, không hề có dấu hiệu tiếp tục bài giảng.

Bọn sinh viên khôn khéo ngồi yên, vẻ mặt ngờ vực nhìn ông giáo nào đó...thầy, thầy không lên lớp à? Thầy chắc không có vấn đề gì khi ngăn người trong giờ học chứ?

Lão đã chuẩn bị tinh thần cả ngàn lần nhưng lại không có bất cứ chuyện gì xảy ra, cho nên ông giáo nào đó đang mong manh tan vỡ, vì không muốn bị tập kích đột ngột, ông giáo nào đó hắng giọng một tiếng: “Đứng dậy!”

Cả bọn sinh viên, bao gồm cả Kỳ Thương ì ạch đứng dậy rồi chớp mắt nhìn ông giáo...Thầy, thầy muốn thế nào đây?

Giọng nói hùng hồn mới vừa rồi đã ở nơi nao? “Quý ngài Khẩu hiệu”, xin hỏi ngài ở nơi đâu, xin hãy phóng ngựa tới đây, lần này tôi đã chuẩn bị sẵn sàng. Năm phút trôi qua, ông giáo kiên cường chờ “Khẩu hiệu” xuất hiện, đám sinh viên thì cảm thấy áp lực không thôi.

Mười phút trôi qua, khẩu hiệu cúi người không vang lên như dự đoán, ông giáo nào đó ngơ ngác nhìn đám sinh viên: “Mấy anh chi...không cúi người à?”

Đám sinh viên lập tức ngẩng ra, Tô Thần Dật lại lần nữa giơ tay nhỏ nhẹ hỏi: “Xin hỏi thầy, cúi người là thế nào? Trong giờ học phải cúi người sao? Đây là quy định mới của trường học chẳng?”

Ông giáo nào đó lập tức tan vỡ, má nó nếu tôi biết cúi người là thế nào thì tôi còn phải hỏi sao? Mẹ nó không phải các người làm ra cái hành động khiến người khó hiểu đó khiến tôi lo lắng không biết khi nào “Khẩu hiên” xuất hiện mới không dám lập tức bắt đầu bài giảng sao?

Cầm tập giáo án vẫn chưa khép lại từ lúc tan tiết, ông giáo nào đó nhìn chăm chăm trang sách hai giây rồi lại ngẩng đầu nhìn bon sinh viên: “Các người...thất sự không cúi đầu?”

Cho nên cái lúc ông lãnh đạo nào đó khí thế bùng bùng đi giám thị đến lớp kể bên thì vừa dịp nghe được ông giáo nào đó trừng mắt nhìn lũ sinh viên vô tội hỏi: “Các người thật sự không cúi đầu????” Ông lãnh đạo lập tức nổi giận, mẹ nó vào tiết được mười phút rồi lại còn đứng trên bục giảng bắt sinh viên cúi đầu à, mẹ nó ông đây mời lão đến để dạy sinh viên chứ đâu phải đến để bắt sinh viên cúi đầu!

Sau khi ông lãnh đạo khí bước vào phòng học với khí thể hung hăng và thấy được Tô Thần Dật với Kỳ Thương trong đám sinh viên thì vẻ mặt ngày càng khó coi, mẹ nó sao lão có thể quên khuấy đi mất hai vị tổ tông này thuộc lớp Máu tính ứng dụng I hả khốn nạn!

Vị lãnh đạo nào đó hút sâu mấy hơi toét ra nụ người khả ái về phía lũ sinh viên: “Còn đứng đó làm gì? Mau ngồi xuống, tiết này tư học, mọi người tự xem sách đi.”

Vị giáo nào đó chớp mắt nhìn ông lãnh đạo, ánh mắt chùng chùng u oán....Thân ái, ngài không nhìn thấy tôi sao? Tôi mới là giảng viên đứng lớp, tôi còn chưa mở miệng nói ra tiết này tư học mà.

Ông này má nó làm tốt việc đấy! Ông lãnh đạo hung tợn trợn mắt với vị giáo nào đó rồi xoay người đi ra khỏi phòng học.

Lại nói, tôi có làm chuyện thương thiên hại lý nào đâu? Ông giáo mê mang nhìn cửa phòng học, về mặt lúc quý ngài lãnh đạo đi vào hình như có vẻ hơi bất thường, chẳng lẽ...Nhớ tới chuyện nào đó, ông giáo ném giáo án trong tay xuống chạy như điên ra khỏi phòng: “Lãnh đạo, là tôi vô tội, chuyện này là hoàn toàn có lý do, ngài phải nghe tôi giải thíchhhhhhhhhhhh.”

Không biết là ai bật ra tiếng cười kìm nén, cho nên cả lớp MTƯD-I cũng không nhìn được phá ra cười, thậm chí có người siết chặt hai tay vào nhau, sợ mình không kìm được mà vỗ bàn cười như điên.

Kỳ Thương nhếch môi nhìn về mặt nhin cười đến vắn vẹo của Tô Thần Dật: “Tôi có từng nói cậu rất có tài chinh người chưa nhỉ?”

Hít sâu thở mạnh mấy cái, Tô Thần Dật vỗ vỗ ngực, về mặt tràn đầy vô tội nhìn Kỳ Thương: “Thân ái, cậu đang khen tớ sao?”

Thu hồi tầm mắt, Kỳ Thương mặt không đổi sắc lật sang trang sách tiếp theo: “Nếu như cậu không nghĩ như vậy thì thôi.”

“Ừ.” Tô Thần Dật cười cười gật đầu: “Thật ra thì tôi cũng cảm thấy mình rất tài, cảm ơn đã khen.”

Thật ra thì tôi còn thấy cái tài mặt dày của cậu còn cao hơn cái tài chinh người, Kỳ Thương mím môi không hề đáp lại lời Tô Thần Dật.

“Ha! Tô Thần Dật,” Long Đào ngồi bên cạnh vỗ vai y: “Tự nhiên giờ tao hóng phản ứng của đại BOSS ngày mai quá.”

Tô Thần Dật híp mắt: “Tôi cũng rất mong chờ.”

Vì buổi sáng chinh người thành công mỹ mãn cho nên cả ngày nay tâm tình Tô Thần Dật rất thoải mái, ngay cả lúc Tô Việt Trạch tới đón y về nhà y cũng mang vẻ mặt hớn hỏ như gió xuân.

Tô Việt Trạch bắt đắc dĩ lắc đầu, ngoài người sang phía Tô Thần Dật thắt dây an toàn cho y: “Anh nghe nói thầy dạy nguyên lý máy tính của các em suýt chút nữa bị đuổi.”

“Suýt chút nữa?” Tô Thần Dật chớp mắt nhìn Tô Việt Trạch, giống như mình không hề có trách nhiệm gì, chỉ đơn giản là biết tin ông giáo kia vì cái qué gì đó mà chưa bị sa thải hẳn?

“Ừ.” Tô Việt Trạch gật đầu, mắt không chớp mà nhìn chăm chăm con đường: “Buổi trưa lãnh đạo trường của các em có gọi điện thoại cho anh, bảo là chuyện buổi sáng chỉ là hiểu lầm, hy vọng anh đừng để bụng.”

Ngồi im được một lát, Tô Thần Dật nghiêm túc lên mặt nói: “Anh, em nhớ ông giáo kia hình như không dạy anh.”

“Ngu ngốc,” Tô Việt Trạch đưa tay lên nhẹ nhàng gõ đầu Tô Thần Dật: “Nếu như em buồn buồn chạy tới chỗ anh bảo là thầy không những phạt đứng trong giờ học mà còn ép tụi em cúi người thì em nghĩ anh sẽ phản ứng như thế nào?”

“Lần tập quân sự đợt trước, hiệu trưởng trường em đã nói với anh là muốn sửa sang lại thư viện một chút.”

“À à...” Tô Thần Dật cười khẩy: “Em biết.”

Xoa xoa đầu Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch dịu dàng nói: “Không sao, em vui vẻ là được, chỉ cần đừng quá đáng.”

Tô Thần Dật bĩu môi: “Anh yên tâm đi, người không chọc em, em không chọc người.”

Tô Việt Trạch gật đầu rồi không nói gì nữa, chỉ chuyên chú lái xe. Còn Tô Thần Dật thì lại trầm tư nhìn phong cảnh ngoài cửa xe, sửa sang lại à...

Thế rồi, cái đêm ấy, lúc Tô Việt Trạch lại lần nữa bò lên giường của y, Tô Thần Dật không còn bình tĩnh được nữa: “Anh, em đã lớn rồi!”

Tô Việt Trạch bình tĩnh vén chăn leo lên giường rồi ung dung câu Tô Thần Dật vào lòng, rồi lại bình thản đưa tay tắt đèn đầu giường: “Anh biết.”

Vùng vẫy được mấy cái, Tô Thần Dật thất bại đầu hàng, y đành vô lực lên tiếng: “Đây là phòng của em.”

“Anh biết.”

Trong bóng tối, Tô Thần Dật ngược mắt lên nhìn Tô Việt Trạch: “Phòng của anh ở cách vách.”

“Anh biết.”

“Cho nên mong ngài nương tay mà trở về phòng ngủ của mình được không? Cứ trèo bậy lên giường của người khác là không được!”

Im lặng một lát, Tô Việt Trạch hồ hững đáp: “Anh sợ tối.”

Đậu xanh rau má! Hai mấy năm nay ông ngủ một mình sao ông không nói ông sợ tối hả khốn!

Hôn trán Tô Thần Dật một cái, Tô Việt Trạch ôm chặt y một chút: “Mau ngủ đi.”

“...”Anh trai, thật ra anh có thể tiếp tục giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, thật đó.

Thấy Tô Thần Dật không giãy dụa nữa, Tô Việt Trạch hài lòng cong môi, một ngày nào đó, hẳn sẽ khiến

cho Tô Thần Dật quen thuộc với từng việc hăn làm, cho đến khi không thể rời bỏ hăn.

Bữa nay G đại đang lưu truyền một sự kiện không lớn mà cũng chẳng nhỏ, nghe nói ông thầy nào đó dạy môn nguyên lý máy tính trong lúc đứng lớp lớp MTUD-I thì xảy ra chuyện kỳ quái, nghe nói ông giáo đó trở chứng bất thường vào tiết thứ hai ngày hôm đó, nghe nói ông giáo bất thường nào đó buộc toàn thể sinh viên lớp MTUD-I cúi người, nghe nói sự kiện cúi người bị ông lãnh đạo bắt gặp, nghe nói ông giáo bất thường nào đó phải vô cùng khổ sở sợ đỡ mới không bị đuổi đi, mà chỉ phạt viết bản kiểm điểm ba ngàn chữ, phạt lương một tháng, nghe nói ông giáo bất thường nào đó nhận được trừng phạt mà cảm động đến rơi nước mắt rời khỏi phòng làm việc của ông lãnh đạo, nghe nói BOF* nổi danh toàn trường đã có thêm Hồn Thế Ma Vương Tô Thần Dật đến từ lớp MTUD-I.

Cho nên, lúc tin tức kia lan tỏa khắp G đại, thì phản ứng đầu tiên của bọn sinh viên là: Mẹ nó, Hồn Thế Ma Vương lại mở phó bản mới sao? Cầu vầy xem cầu tham dự!!!

Lúc hội đồng giáo viên nghe được chút ít tin bên lề, bề ngoài thì tỏ vẻ đồng cảm, nhưng lại âm thầm cười trên sự đau khổ của người khác, nhân duyên của ông giáo gặp chuyện thật sự quá kém. Trong thời gian đó, người trong cuộc của sự kiện cúi người lần này mặt mày xanh loét nhìn chằm chằm màn hình máy tính, chính giữa màn hình văn bản có ba con chữ đen thui to rầm – BẢN KIỂM ĐIỂM.

Lúc ông trưởng khoa đang chuẩn bị đi tới lớp MTUD-I thì đi ngang qua ông giáo nào đó, ông đồng cảm vỗ vai ông thầy,: “Nếu như chú mày nghiêm nghị với bọn sinh viên này một chút thì sẽ không đến nỗi như thế này.”

Ông giáo nào đó mặt mũi tươi cười lập tức đứng dậy: “Trưởng khoa dạy phải, lần này là tôi sai.”

Ông trưởng khoa gật gù: “Không sao, sau này cẩn thận một chút là được.”

“Dạ dạ dạ.” ông giáo nào đó luôn miệng đáp lời: “Hai tiết sau là của trưởng khoa à? Vẫn là trưởng khoa có khí thế, đám sinh viên trước mặt ngài cũng như chuột tự đắc trước mặt mèo thôi.”

Ông trưởng khoa mặt lạnh đáp lại: “Nếu chú mà có chút khí thế, tôi tin đám con ông cháu cha kia chẳng chọn chú để hành hạ.”

“Tôi khí thế nào có thể lợi hại bằng ngài? Giáo viên trong trường tôi nể ngài nhất, không sợ cường quyền.” Ông giáo nào đó híp mắt nịnh bợ.

Ông trưởng khoa có vẻ trầm tư nhìn ông giáo nào đó rồi xoay người đi ra khỏi phòng: “Chú cứ tranh thủ thời gian mà viết đi, tôi lên lớp đây.”

“Vâng vâng vâng, trưởng khoa đi thông thả.”

Cho đến khi không thấy bóng dáng ông trưởng khoa, vị giáo nào đó mới hừ một tiếng rồi ngồi xuống ghế,

chờ đi, ông sớm muộn gì cũng có ngày hôm nay!

Khi tên sinh viên nào đó đang canh giữ ở cửa lớp nhìn thấy ông trưởng khoa uy phong lẫm liệt đang đi về phía phòng học thì cậu ta lập tức hưng phấn chạy trở về chỗ ngồi, “Đại BOSS tới! Chiến lược số 2 chuẩn bị!”

Trong đám người, Tô Thần Dật ngược mắt lên, khoe miệng khê nhếch, rốt cuộc đã tới...

Hết chương 77

78. Chương 78

Lúc ông trưởng khoa đi vào phòng, lớp học im phăng phắc, lũ sinh viên vẫn như trước, không dám thở mạnh. Ông trưởng khoa nhếch nhẹ môi, thực ra sau sự kiện cúi người, ông cũng đang suy nghĩ đám sinh viên này có khi nào lại khai đao với mình không, dù sao bình thường ông cũng không hề cả nể. Nhưng tình huống hiện giờ làm cho ông vô cùng hài lòng, xem ra là bản thân ông nghĩ nhiều rồi.

Lúc đứng trên bục giảng, ông trưởng khoa đặc biệt đứng yên một phút đồng hồ, không có Quý Ngài Khẩu Hiệu, cũng không có khẩu lệnh cúi đầu, ông trưởng khoa lại lần nữa bởi vì uy lực xây dựng trong nhiều năm qua mà cảm thấy tự hào. Trong quá trình giảng dạy, các trò nghe giảng rất nghiêm túc, không có ai tạch tiết, cũng không có ai giở trò phía dưới, lại càng không có ai nói chuyện trong tiết của ông, cho nên ông trưởng khoa từ tự hào chuyển sang đắc ý.

Nhưng mà, trong lúc ông trưởng khoa đang ảo tưởng sức mạnh cách thời điểm tan học chỉ còn năm phút đồng hồ, một giọng nam trung hùng hậu không biết từ cái hóc nào trong phòng học vang lên, chỉ nghe một tiếng “Cả lớp đứng lên”, đám sinh viên dưới giảng đường đầu tiên là sững sốt, sau đó đồng loạt bật dậy, đem tư thái quân đội lúc học quân sự trước đây phát huy vô cùng nhuần nhuyễn.

Không đợi ông trưởng khoa phản ứng kịp tình huống gì đang xảy ra, thì chợt nghe “Quý ngài khẩu hiệu” mở miệng lần nữa, “Bài tập tập thể dục theo đài (phát thanh) thứ X hiện giờ bắt đầu, dậm chân tại chỗ dậm!”

Có tiết tấu vang lên, bọn sinh viên nhao nhao dựa theo tiếng khẩu hiệu mà điều chỉnh tiến độ dậm chân.

“Bài tập duỗi người một... hai... ba bốn, hai hai ba bốn, ba hai ba bốn...”

Mặc dù ai cũng đứng nguyên tại vị trí, nhưng lại không tí ti ảnh hưởng đến động tác, tuy rằng do khoảng cự ly nên các động tác không thể thực hiện như bình thường, thế nhưng mỗi một cái động tác đều làm đến vô cùng chuẩn xác, thậm chí trong mắt mỗi người còn lộ ra vẻ nghiền ngẫm.

Ông trưởng khoa tròn mắt đứng bục giảng không nói được câu nào, “Quý ngài khẩu hiệu”, đây không phải

là lúc nên hô khẩu hiệu cúi người sao? Ngài hô tập thể dục theo đài là cלט!

“Bài tập toàn thân một... hai... ba bốn, hai hai ba bốn, ba hai ba bốn...”

Khỏe miệng ông trưởng khoa không kìm được mà co quắp, nếu như ông không nhớ lắm, tiếp theo chắc là động tác nhảy? Ôi trời, chúng mày không cần phải nghiêm túc như thế chứ!?

Khoảnh khắc khẩu hiệu bài tập nhảy vang lên, ông trưởng khoa trong nháy mắt tuyệt vọng, chỉ thấy mọi người ngoại trừ Kỳ-Thương-vấn-kiên-trì-không-tham-gia thì ai cũng đồng loạt đứng tại chỗ nhảy nhót, ngay cả sàn nhà đều rung theo.

Chỉ là, động tác nhảy này không đáng quan tâm mấy, nhưng đoàn thầy trò ở phòng học dưới lầu đều lập tức chạy như điên ra khỏi phòng, miệng còn không quên hô to “Động đất! Mọi người chạy mau đến chỗ đất trống đi!”

Sau khi nhịp điệu động tác điều hòa cuối cùng kết thúc, bọn sinh viên lũ lượt kéo nhau ngồi xuống, tinh thần đầu có vẻ khá khẩm hơn nhiều so với lúc mới vào tiết.

Ông trưởng khoa hí mắt lại, “Ai cho các anh chị cả gan tập thể dục theo đài trong tiết của tôi, hửm?”

“Báo cáo,” Tô Thần dật gờ tay đứng lên, “Thưa thầy, chuyện này không thể trách tội em, tội em hoàn toàn phản ứng bản năng, dù sao ai cũng mới từ trung học vào đại học, vừa nghe thấy khẩu hiệu liền không kìm lòng nổi thầy ạ.”

Nói cách khác thì tôi muốn trách thì chỉ có thể trách bài tập thể dục theo đài mười hai năm qua đã độc hại các người sao? Có gan thì làm lại lần nữa đi!

Ông trưởng khoa hít một hơi rồi lên tiếng: “Mới vừa rồi ai mở phát thanh đó? Thằng thần sẽ được khoan hồng, chống cự sẽ nghiêm trị!”

Tô Thần Dật chớp mắt đầy vô tội, “Chẳng lẽ không phải là thầy mở ưiiiiiiii?”

Mở con em mày! Nào ông đây đâu có bị nước vào! Ông trưởng khoa vô lực lùi về sau mấy bước, cảm giác như ông không còn sức lực nào để nhổ nước bọt nữa.

Ngay tại lúc đó, mấy tiểu đội giảng viên sinh viên nào đó, sau khi cong mông quần đít chạy vội tới thao trường, phát hiện vốn không phải là động đất thì đều rối rít tỏ vẻ khó hiểu, đkm lẽ nào mới vừa xuất hiện ảo giác? Lại còn là ảo giác tập thể?

Vài ông giáo xì xào bàn tán, tiếp đó bọn sinh viên rầm rì trao đổi, sau khi các ông giáo xác định tiếng động đến từ lớp MTUD-1, thì lập tức chạy về phía lớp MTUD-1 với khí thế hung hãn, còn bọn sinh viên thì tự

do sinh hoạt, dù sao cũng đã tan lớp rồi.

Cho đến lúc chuông tan tiết vang lên, ông trưởng khoa vẫn không đưa ra bất cứ câu hỏi nào, mà lúc mấy ông giáo chạy tới cửa phòng học, sau khi nhìn thấy sắc mặt khó coi của ông trưởng khoa liền bối rối do dự.

Ông trưởng khoa nhú nhú mày nhìn về phía mấy vị giảng viên đứng ở cửa phòng học, “Chuyện gì?”

Mấy ông giáo tui nhìn chú chú nhìn tui, đương nhiên không ai dám hé răng, dù sao thì ông trưởng khoa máy tính ở G đại cũng là nổi danh miệng độc tay ngoan, cho nên chẳng có ai nguyện ý làm con chim đầu đàn.

Thấy mấy ông giáo không nói năng gì, mày ông trưởng khoa càng nhú chặt. Đúng lúc này, ông hiệu trưởng nghe được tin tức chạy tới phòng MTUD1.

Thấy mấy ông giáo đứng ngoài cửa phòng, ông hiệu trưởng nào đó không khỏi cau mày “Có chuyện gì xảy ra? Ở đây làm gì đó? Động đất ban nãy là có chuyện gì?”

Nghe vậy trong mắt mấy ông giáo lộ vẻ bùi ngùi xúc động, lãnh đạo đại nhân, ngài đúng là cơn mưa đúng lúc!

Khỏe môi Tô Thần Dật khẽ nhếch, xin chào ngài~ diễn viên quần chúng.

Có ông hiệu trưởng ghé thăm nên trong chớp mắt mấy ông giáo cũng gan dạ hơn không ít, một ông giáo lên tiếng: “Vừa rồi tôi đang giảng bài cho sinh viên thì nghe được một tràng âm thanh đình tai nhức óc, tôi còn tưởng là động đất nên cùng với đám sinh viên chạy ra khỏi phòng học.”

“Đúng đúng.” Một ông giáo khác phụ họa: “Tiếng động kia lớn lắm, còn tưởng là động đất, ai ngờ lúc chạy ra ngoài mới phát hiện ra không phải là động đất.”

“Rồi sau đó, chúng tôi suy xét, liền cảm thấy tiếng động kia ắt hẳn là phát ra từ lớp MTUD1, cho nên mới lên đây xem thử đã xảy ra chuyện gì.”

Mấy ông giáo thì nhau mồm năm miệng mười, vừa nghe, ông lãnh đạo cũng nắm được sơ sơ tình huống, cho nên ông ta gật gù nhìn về phía trưởng khoa: “Thầy Ngô, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Ông trưởng khoa mấp máy môi không biết nói sao, đkm muốn tôi nói kiểu gì đây? Chẳng lẽ nói là sinh viên trong tiết của tôi tập thể dục theo đài ư? Nếu như nói như vậy, về sau ông ta không thể nào tiếp tục lẫn lộn ở G đại được nữa, ngay cả học sinh trong tiết mình cũng không quản được, thì còn làm ăn được cái gì? Thế nhưng nếu không nói thì chắc chuyện này không chìm xuống được?!! Đkm nói láo kiểu gì mới yên chuyện đây? Ông trưởng khoa rối rắm.

Thấy ông trưởng khoa cả buổi không hé răng, ông lãnh đạo cũng có chút bực mình: “Thầy Ngô, Thầy không muốn giải thích ư?”

“Đúng vậy.”

“Đúng vậy?” Ông lãnh đạo trợn mắt: “Có cái gì không thể nói!”

“Đúng vậy.” Thầy giáo Ngô lặp lại.

“Tốt” Ông lãnh đạo lạnh mặt xoay người: “Vây phiên trưởng khoa Ngô đi tới phòng làm việc với tôi từ từ nói chuyện!!”

Thấy lãnh đạo giận dữ bỏ đi, mấy ông giáo kia cũng tan đàn xe ghé, không ai dám ở lại làm chỗ trú ẩn cho trưởng khoa Ngô.

Hung hăng trừng mắt với đám sinh viên lớp MTUD1, ông giáo Ngô mang theo giao án rời khỏi phòng học.

Không bao lâu sau liền nghe được tiếng hoan hô, trong lớp MTUD1 đều tràn ngập không khí vui mừng, không có chuyện gì hào hứng hơn là chơi khăm người đã áp bách mình, tuy bọn họ vừa nhập học không lâu, nhưng danh tiếng vị trưởng khoa này đã sớm như sấm rền bên tai.

Tô Thần Dật đem remote trong túi quần bỏ vào hộp, lúc đang chuẩn bị đi xuống bàn giáo viên lấy lại thiết bị, thì nghe Kỳ Thương lên tiếng: “Cậu như vậy có điểm hơi quá đi?”

“Hơi quá?” Tô Thần Dật nghiêng đầu nhìn Kỳ Thương, rồi sau đó thờ ơ nhún vai: “Ngại quá, tôi hay thù vật lắm.”

Sau khi thấy bộ dáng Tô Thần Dật chạy vội tới bực giảng, Kỳ Thương nhếch môi, đúng là hay thù vật thiệt! Huấn luyện viên Diêm trước đây là một ví dụ điển hình.

Thấy Tô Thần Dật thu thập thiết bị, Long Đào với Lục Nhân liền chạy lên: “Này Tô Thần Dật, không chơi nữa à?”

Thấy hai người này chưa đã ghiền, Tô Thần Dật lườm một cái: “Qua ải rồi mà chơi cái quần gì! Giờ không mau lượm đồ lại thì chờ chút nữa người ta tới lục soát à?”

“Cũng phải” Lục Nhân gật đầu: “Nhưng mà hình như phó bản lần này ông mở hơi bị nhỏ, tui tui chỉ mới bước khởi động thôi.”

Tô Thần Dật lập tức bị Lục Nhân chọc cười, đóng hộp lại, Tô Thần Dật híp mắt nhìn Lục Nhân: “Sao vậy

Lục đại hiệp, lẽ nào ngài còn muốn bung ra trang bị cực phẩm ư?”

“Coi như là trang bị cực phẩm đi.” Lục Nhân khoát khoát tay: “Chẳng qua tui tui chưa thấy đã ghiền thôi...” Còn chưa nói hết, Lục Nhân liền trợn mắt nhìn về phía sau của Tô Thần Dật, mồm miệng run rẩy.

Tô Thần Dật xùy cười một tiếng đang chuẩn bị đáp lời thì phía sau đã vang lên giọng nói âm trầm của Trưởng khoa Ngô.

“Tô Thần Dật, trò có thể giải thích rõ thứ đồ trên tay mình không?”

Nếu như hôm qua sự kiện cú đầu là một chuyện vô cùng hot, thì hôm nay việc hỗn thể ma vương bị bắt tại trận là một chuyện hot đến rục rỉ. Đang buổi ban trưa, một tin tức làm cho người ta sợ hãi nhanh chóng truyền khắp vườn trường G đại, tốc độ lan truyền so với sự kiện cú đầu còn mau lẹ hơn.

Có người nói học sinh lớp MTUD1 trong tiết của ông giáo trưởng khoa máy tính nổi danh ở G đại tập thể dục theo đài. Có người nói bởi vì bài tập thể dục này mà dẫn đến một trận động đất không nhỏ, có người nói hiệu trưởng tức giận lệnh trưởng khoa Ngô đi tới phòng làm việc, có người nói lúc hỗn thể ma vương Tô Thần Dật đang thu tập thiết bị thì bị trưởng khoa Ngô bắt tại trận, có người nói hiện tại hai người đang ở trong phòng làm việc của hiệu trưởng giằng co, có người nói, tin tức mới nhất còn chưa hóng được...

Bấy giờ, trên bàn làm việc của hiệu trưởng trưng đầy mấy cái thiết bị với remote, hiệu trưởng đau đầu nhéo ấn đường: “Tô Thần Dật, trò không muốn nói thêm gì nữa ư?”

“Vâng” Tô Thần Dật từ tốn lên tiếng: “Em đã nói, mở ghi âm là em, uy hiếp bạn học cũng lớp quấy phá là em, chơi khăm thầy giáo cũng là em, những bạn khác không liên quan.”

Nghe thấy vậy ông hiệu trưởng càng nhéo ấn đường nhiều hơn, nếu như Tô Thần Dật cãi lại, việc này có thể coi như bỏ qua, nhưng hết lần này đến lần khác Tô Thần Dật cứ đem xô cứ* đổ hết lên đầu mình, đây không phải tự tìm đường chết thì là gì!!!

Trưởng khoa Ngô hừ một tiếng: “Hiệu trưởng, nếu như Tô Thần Dật đã thẳng thắn, chứng cứ đã ở trên bàn rồi, tôi hy vọng ngài có thể cho tôi một kết quả xử lý hài lòng.”

“Việc này...” Hiệu trưởng vẻ mặt khó xử, nếu như là người khác thì tốt rồi, nhưng hết lần này đến lần khác lại là Tô Thần Dật, chuyện sửa chữa lại thư viện của trường ông ta vẫn còn đang chờ câu trả lời thuyết phục từ Tô Việt Trạch, anh trai của Tô Thần Dật, đàn ông hà cớ gì cứ lại làm khó dễ lẫn nhau hả người!

Lúc hiệu trưởng đang rối rắm không biết trấn an hai hai vị tổ tông này như thế nào thì phòng làm việc bị gõ cửa, sau đó Tô Việt Trạch một thân tây trang đen tuyền bước vào phòng làm việc của hiệu trưởng, lão thấy thế, vội lộ vẻ mặt vui mừng, cứu tinh tới rồi!!!

Tô Việt Trạch nhìn Tô Thần Dật với trưởng khoa Ngô đang đứng trong phòng làm việc, rồi đưa mắt về phía đồng linh kiện trên bàn, sau đó lại mỉm cười với lão hiệu trưởng đang ngồi sau bàn làm việc: “Tiểu Dật lại nghịch hơn gây chuyện à thầy?”

79. Chương 79

Đạo này G đại khá náo nhiệt, sau sự kiện “cúi người”, lại xảy ra sự kiện “tập thể dục”, thế nhưng so với việc hồn thể ma vương bị đại la sát của G đại bắt tại trận mà nói, thì đều chẳng nhằm nhò vào đâu.

Có người nói, khi hồn thể ma vương Tô Thần Dật và đại la sát của G đại - Trưởng khoa Ngô, đang giằng co căng thẳng ở phòng làm việc của hiệu trưởng thì Tô Việt Trạch- anh trai của Tô Thần Dật xuất hiện. Có người nói, bốn người ở trong phòng hiệu trưởng mật đàm non nửa tiếng đồng hồ, có người nói Tô Thần Dật bị Tô Việt Trạch giận dữ kéo về nhà để tái giáo dục, lại có người nói sắc mặt của đại la sát - trưởng khoa Ngô, sau khi đi ra khỏi phòng hiệu trưởng thì chả khác gì đất nồi, cũng có người nói chỉ có một mình hiệu trưởng là cười đến sung sướng.

Cho nên mọi người đều nghi ngờ, không biết bốn người này ở trong phòng hiệu trưởng nói cái quái gì mà lại xảy ra một kết quả như thế, nhưng mà có một việc duy nhất được confirm chắc chắn, đó là Tô Việt Trạch quang minh chính đại kéo Tô Thần Dật trốn học!

Trong sân trường G đại, trưởng khoa Ngô cầm giáo án đi về phòng làm việc với vẻ mặt âm u, phàm là học sinh ai nhìn thấy ông cũng né đi, sợ lỡ đâu không may cần thận lại đắc tội với đại la sát, tuy rằng đại la sát trước giờ làm việc trong trường biết điều biết lý, nhưng cũng chẳng có ai ngốc mà cứ lằng vằng trước nòng súng.

Cứ tưởng rằng bắt được chứng cứ, Tô Thần Dật cũng tự thú tội cho nên có thể trừng phạt một đứa dám cả gan khiêu khích kỷ cương, không ngờ chỉ một tiếng đầu tư vốn của Tô Việt Trạch mà ông hiệu trưởng lập tức phản bội đồng đội. Trước kia lão vào G đại là hy vọng có thể chứng minh: cho dù không dựa dẫm vào bất cứ kẻ nào, lão cũng có thể dựa vào thực lực của chính mình đứng yên gót chân ở G đại.

Nhưng mà lão lại đánh giá cao chính mình, G đại là trường học quý tộc nổi danh G đại, ngoại trừ bằng thực lực của mình vất vả thi vào, thì còn có một đám đèn cạn dầu, lúc mới đầu lão phải nói là chịu khá nhiều đau khổ. Bị đồng nghiệp xa lánh, bị lãnh đạo bỏ lơ, bị học sinh dọa dẫm, bị phụ huynh học sinh dọa nạt, thậm chí bị học sinh dùng tiền mua chuộc con đồ uy hiếp.

Cũng chính lúc đó lão mới biết được, nếu muốn đứng yên gót chân ở G đại, không có sân sau là điều không thể. Có lẽ là do lòng hư vinh đục phá, hay chẳng là do dục vọng quá mạnh mẽ, rốt cuộc lão vẫn phải dựa vào thể thực anh rể ra mặt ở G đại, rồi sau đó leo lên được vị trí trưởng khoa này, có được thành tựu như ngày hôm nay.

Mặc dù như thế, nhưng lão vẫn rất phản cảm loại chuyện này, mà Tô Việt Trạch sau khi dẫn Tô Thần Dật đi, hiệu trưởng lại còn nói riêng với lão rằng: “Tô Thần Dật chỉ hơi ngỗ nghịch chút thôi thầy ạ, nó không xấu tính đâu. Có thể từ một trợ giảng lên làm trưởng khoa, tôi tin thầy không phải là một người hẹp hòi. G đại hay là nhân viên G đại, chỉ cần G đại có thể phát triển tốt hơn, tôi tin thầy nhất định sẽ không tính

toán nhiều như vậy, thầy nghĩ có phải không?”

Lão nghĩ, trong một khoảng thời gian ngắn, lão sẽ không bao giờ quên được vẻ mặt cha hiệu trưởng cười cười nói với lão những lời vừa đả kích vừa xoa như thế này.

Chiếc Lamborghini đen chậm rãi tiến về phía trước, Tô Thần Dật ngồi xong xe ôm sách hất mặt nhìn ra ngoài cửa xe không nói một lời. Tô Việt Trạch rút quyển sách ra khỏi tay Tô Thần Dật rồi ném ra ghế sau, xoa xoa đầu y hỏi: “Sao vậy, còn giận chuyện khi nãy à?”

Tô Thần Dật liếc Tô Việt Trạch sắc lém: “Nếu biết trước hôm nay anh chấp nhận đầu tư thì em đã mạnh tay hơn chút nữa rồi.”

Tô Việt Trạch bắt đắc dĩ cười cười: “Lúc đầu là ai nói phải học thật giỏi nhỉ? Giờ lại bận bịu chơi khăm thầy giáo, anh thấy em ngày càng bất trị rồi đấy.”

“Anh sai rồi” lắc lắc ngón trỏ: “Thứ nhất, em chỉ học những thứ hữu dụng đối với em; thứ hai, đối với thầy giáo tận trách, em luôn tôn kính, không bao giờ chơi khăm.”

“Được rồi” Tô Việt Trạch nhún vai, “Thế trường khoa Ngô cũng xem như là tận trách đi? Sao em lại có ý đồ với lão?”

Tô Thần Dật bĩu môi hờ hững đáp: “Ngại quá, em có oán báo oán, hưởng hồ lớp của lão em cũng không thích học.”

“...” Anh thấy em ngang ngược thì có lý hơn! Chẳng qua chỉ là véo tai em trước lớp thôi mà? Đến nỗi như thế sao!

“Còn dám bắt cóc dám buộc bom trên người em nữa,” Tô Thần Dật híp mắt đầy nguy hiểm,: “Nếu để cho em biết đo là ai, em nhất định sẽ để nó ném thử mùi vị bị cột bom!”

Nghe vậy khuôn mặt Tô Việt Trạch lộ vẻ hổ thẹn: “Xin lỗi tiểu Dật, là anh không bảo vệ em cẩn thận.”

“Đừng nói nữa.” Tô Thần Dật vô tình phát tay: “Là tự em chuốc lấy, được rồi anh, chúng ta về công ty ư?”

“Đúng vậy.” Tô Việt Trạch gật đầu: “Công ty còn nhiều việc chưa hoàn thành.”

Tô Thần Dật cười gượng mấy tiếng: “Em còn nghĩ anh rất rảnh.”

Lái xe vào hầm, Tô Việt Trạch nghiêng đầu nhìn về phía Tô Thần Dật đáp lời một cách chân thành: “Nếu như chuyện liên quan đến em, có bận rộn đến mấy anh cũng sẽ dành ra chút thời gian.”

Tô Thần Dật ngẩn người, rồi lập tức cười xùy sau đổ tháo dây an toàn mở cửa xe: “Chúng ta đi lên đi, không phải anh còn có rất nhiều việc bận ư?”

Đáy mắt Tô Việt Trạch hiện lên chút mất mát, lại lập tức cười cười nhìn bóng lưng Tô Thần Dật bước nhanh về phía thang máy. Hắc nhếch môi - không sao, chúng ta còn rất nhiều thời gian.

Nhìn con số giảm dần trên màn hình, ánh mắt Tô Thần Dật có chút rối rắm, nếu như không phải hai người đều ngửa bài, nếu như không trải qua sự kiện nổ bom kia, có lẽ y sẽ cho rằng Tô Việt Trạch đang xài chiêu “chết trong ngọt ngào”.

Hiện giờ y không rõ rốt cuộc Tô Việt Trạch nghĩ cái gì, vừa bảo là mình cho dù thế nào thì cũng là em trai hắc, lại vừa dùng động tác mập mờ câu chữ mịt mù thả thính y, chẳng lẽ là bị mị lực của y rù quên? Tô Thần Dật tự nhiên nổi da gà, mẹ nó trái đất này quả thật không còn thứ gì đáng tin cậy.

Thấy Tô Thần Dật đực mặt nhìn chằm chằm cửa thang máy, Tô Việt Trạch tiến kéo y bước vào bên trong: “Đang nghĩ gì vậy?”

“Hả?” Tô Thần Dật mông lung nhìn Tô Việt Trạch.

Tô Việt Trạch suýt chút nữa bị cái vẻ mặt ngây ngô đáng yêu này của Tô Thần Dật làm cho mù mắt, suýt chút nữa đã nghĩ đến việc xoạc Tô Thần Dật ngay trong thang máy. Âm thầm đè nén xao động dưới đáy lòng, Tô Việt Trạch mạnh tay xoa xoa đầu Tô Thần Dật: “Anh bảo, em đang nghĩ gì đó, cửa thang máy mở rồi mà cũng không đi vào.”

Hất tay Tô Việt Trạch ra, Tô Thần Dật nhăn nhó đáp: “Em chỉ đang nghĩ tại sao một người đàn ông độc thân hoàng kim như anh lại không có gái nào theo đuổi.”

“...” Anh có nên nói cho em biết, trừ em ra anh không có hứng thú với bất kỳ ai không? Tô Việt Trạch mấp máy môi: “Con gái theo đuổi anh chỉ nhìn vào tiền của nhà chúng ta, em nghĩ việc đó đáng mừng lắm sao?”

“Đúng là không đáng.” Tô Thần Dật bĩu môi nhìn Tô Việt Trạch đầy đồng cảm: “Mấy năm nay chắc anh khổ cực lắm đi? Tìm một người đối với mình thật tình cũng không có.”

“Ha ha, anh quen rồi.” Tô Việt Trạch cắn răng cười đáp, thực ra mấy ngày nay anh mày nhăn nhin cực khổ lắm rồi đây.”

“Không sao.” Tô Thần Dật vỗ vai Tô Việt Trạch hiên ngang lăm lăm nói: “Trước khi anh chưa tìm được ai, em cũng sẽ không tìm.”

“Thật chứ?” Tô Việt Trạch nhướn mày.

“Ừ.” Tô Thần Dật gật đầu, dù sao tôi cũng chưa biết mình muốn gấu dạng nào, vừa lúc lấy chú em ra làm thăm khảo.

Ôm vai Tô Thần Dật đi ra thang máy, Tô Việt Trạch cười nói: “Tiểu Dật, anh có từng nói em càng ngày càng hiểu chuyện chưa?”

“Cảm ơn đã khích lệ.” Tô Thần Dật nghiêm túc đáp.

Tô Việt Trạch lại bật cười, mặc dù giờ hấn với Tô Thần Dật không có tiến triển gì quá lớn, nhưng có những lời này của y đảm bảo, thì cũng có kha khá thời gian hấn không cần hao tâm tổn trí ngăn cản Tô Thần Dật dính thính.

Vào phòng làm việc, Tô Việt Trạch ngồi vào vị trí của mình xem tài liệu như thường lệ, còn Tô Thần Dật thì ôm laptop nằm trên ghế sofa chơi game. Nếu để cho lão trưởng khoa biết Tô Thần Dật - người được đích thân hiệu trưởng đại nhân cho nghỉ - hiện đang nhàn nhai nằm trong phòng làm việc của Tô Việt Trạch chơi game, không chừng lão lại tức giận đến thổ huyết tám thước.

Nhưng mà Tô Thần Dật - người đang sa đà trong game không hề hay biết, lúc này, toàn bộ công ty trên dưới đều bùng nổ. Trên màn hình máy tính của mỗi người lóe lên một dòng chữ đỏ chói to oạch - CỐ THIẾU ĐANG CẦM HOA HỒNG TỚI CÔNG TY TÌM NHỊ THIẾU.

Phòng khách tầng trệt, một cô lễ tân vây bên cạnh một cô lễ tân khác vẻ mặt hưng phấn ríu rít liên hồi,: “Chị đại, chị xem có phải Cố thiếu đột nhiên nhận ra mị lực của nhị thiếu nhà chúng ta hay không, cho nên mới dùng hoa tương để tiến công và tấn công? Hay là Cố thiếu và Nhị thiếu đã dính chấu từ lâu, cho nên vừa nhận được tin nhị thiếu tới công ty là lập tức ôm bông hồng làm nhị thiếu ngạc nhiên?”

Cô lễ tân B vẻ mặt chăm chú nhìn chằm chằm màn hình máy tính, đầu ngón tay gõ phím lạch cạch: “Tôi cũng không rõ, nhưng mà nhị thiếu mới tới công ty chưa được nửa tiếng đồng hồ, Cố thiếu đã cầm bông hồng chạy theo, điều này chứng tỏ Cố thiếu chắc chắn đang quan tâm đến hướng đi của nhị thiếu từng giờ.”

“Cũng phải, nhưng mà...” Cô lễ tân nọ nhìn xung quanh một chút rồi ghé đến bên tai cô lễ tân B thầm thì: “Chị đại, chị nghĩ xem có khi nào hoa của Cố thiếu thực ra là đưa cho Tô tổng không?”

Cô lễ tân B vẻ mặt đầy quái gở liếc nhìn cô lễ tân nọ, rồi lại bắt đầu lạch cạch gõ phím: “Vấn đề này tôi cần khảo chứng một chút.”

Nhìn hàng loạt dấu chấm hỏi khổng lồ trên màn hình máy tính, lại nhìn bó hồng đỏ chói trên bàn làm việc, thư ký Phương nhất thời nửa cười nửa mếu, cô phải nói sao với nhóm bà tám đang quan tâm đến bó hồng đang ở trên bàn làm việc của mình đây? Cố thiếu cầm bó hồng đặt lên bàn cô rồi nói thế nào nhỉ? Oh, được rồi, Cố thiếu nói: “Vốn là muốn đưa cho Thần Dật, nhưng bị cái tên Hoạn Thư Tô Việt Trạch kia ném ra cả người lẫn hoa, thư ký Phương đi theo cái tên bạo lực Tô Việt Trạch này ắt hẳn rất khổ cực đi? Hoa này tặng cô vậy, hoa đẹp rất hợp người đẹp ha.”

Hợp cái con em anh! Đồ người khác không cần mà anh dám đưa cho tôi, mẹ nhà anh sao đú tặc trước khi vào cửa? À không! Đây không phải chuyện quan trọng, quan trọng là cô phải giải thích cho đám bà tám dưới kia như thế nào đây! Chờ một chút, hình như cô đã bỏ qua một vấn đề quan trọng - tên Hoạn Thư...

Thư ký Phương lại lần nữa nhìn về hàng loạt dấu chấm hỏi to oạch trên màn hình rồi sau đó nở nụ cười đầu quái dị, lễ tân yêu quý, chị có nên nói chân tướng cho các cưng không đây?

Bên trong phòng làm việc của tổng giám đốc, Cố Thiệu Kiệt ngồi trên ghế nhìn Tô Việt Trạch đang xem tài liệu với vẻ mặt âm u rồi lại nhìn sang Tô Thần Dật - người chả thèm phản ứng gì từ khi gã bước chân vào cửa, cuối cùng gã bắt đắ dĩ nhún vai: “Tôi nói, hai người có nhất thiết xem tôi là không khí như vậy không?”

Lật sang trang kế tiếp, Tô Việt Trạch cũng chẳng hề ngẩng đầu lên mà đáp: “Cậu nên cảm thấy may mắn khi tôi không đem cậu ném ra ngoài.”

“Tô đại tổng tài.” Cố Thiệu Kiệt lườm lườm: “Ngài đã ném một lần rồi đó?”

“Nếu như có thể, tôi thật sự muốn ném cậu từ cửa sổ.”

“Có cần phải dã man như vậy không?” Cố Thiệu Kiệt ai oán nhìn Tô Việt Trạch: “Tôi chỉ muốn xác định họ sẽ shock hơn khi cậu tự mình dẫn Thần Dật đến công ty hay là tôi ôm hoa hồng tới hay thôi mà.”

“Kết quả?” Bị kích thích hứng thú, Tô Thần Dật ngẩng đầu lên nhìn Cố Thiệu Kiệt.

“Đương nhiên là về sau,” Cố Thiệu Kiệt nháy mắt với Tô Thần Dật mấy cái: “Nếu như hai ta hẹn hò, thì đây chính là một sự kiện đáng mừng đối với mọi người.”

Sự con em anh! Mẹ nó tôi sẽ không đời nào tiện miệng mà đi đáp lời anh nữa! Trùng mắt với Cố Thiệu Kiệt một cái, Tô Thần Dật lại cúi đầu tiếp tục chơi game.

“Thiệu Kiệt,” Tô Việt Trạch lạnh giọng lên tiếng: “Thực ra tôi không ngại ném cậu từ đây xuống.”

“Được rồi được rồi” Cố Thiệu Kiệt xoa tay: “Không giống với thứ nhỏ mọn như cậu, lần này tôi tới là muốn hẹn cậu và Thần Dật cùng nhau ăn một bữa cơm, tôi mới tra được một chuyện khá ghê gớm.”

“Chuyện gì?”

Đứng lên, Cố Thiệu Kiệt sửa lại bộ áo không có một chút nếp gấp: “Ăn cơm rồi nói, bên tôi còn chút chuyện phải xử lý, tan tầm cậu cứ mang Tô Thần Dật đến thẳng Trần Vị lâu là được.”

Tô Việt Trạch nhìn về phía Tô Thần Dật, thấy y không hề phản đối, bấy giờ mới đồng ý.

Xử lý xong chuyện của công ty, Tô Việt Trạch dẫn Tô Thần Dật đúng hẹn đi đến Trân Vị lâu. Cố Thiệu Kiệt quyết định đặt phòng riêng, lúc này Cố Thiệu Kiệt đã ngồi trong phòng ăn uống trà, trong tay còn cầm một phòng thư dày cộm. Thấy Tô Việt Trạch đẩy cửa đi vào, Cố Thiệu Kiệt đứng lên cười nói: “Chờ hai người đã lâu.”

Tô Việt Trạch gật đầu, dẫn Tô Thần Dật đi đến trước bàn ăn ngồi xuống: “Buổi chiều cậu nói tra được một chuyện khủng khiếp, là chuyện gì?”

“Chuyện này là...” Cố Thiệu Kiệt cười cười đặt phong bì trên bàn xoay, xoay đến trước mặt Tô Việt Trạch: “Hai người xem trước cái thứ trong đó đi.”

Cùng thời điểm đó, tại phòng ăn của Lão tam gia Cố gia, bởi vì Cố lão tam giam dẫn phu nhân nhà mình đi tham gia tiệc rượu, cho nên lúc này chỉ có con trai của Cố lão tam gia - Cố Thiệu Uy và cậu của y dùng bữa.

Nhìn vẻ mặt ông cậu của mình âm trầm từ lúc về nhà đến giờ, Cố Thiệu Uy không khỏi phân vân: “Cậu sao vậy ạ?”

Người đàn ông nặng nề hừ một tiếng không nói gì.

Thấy thế, tò mò trong mắt Cố Thiệu uy càng hằn sâu: “Chẳng lẽ cậu gặp phải chuyện bức mình gì ở trường à?”

Đôi đũa cầm trong tay của lão ngừng lại, rồi sau đó gật nhẹ như không.

Cố Thiệu Uy hơi nhíu mày: “Nếu như con nhớ không lầm, hiện giờ ở G đại đâu có mấy người dám cả gan chọc cậu?”

Người đàn ông giằng đũa xuống với vẻ mặt căm giận: “Không có không có nghĩa là không có! Tô gia nhà nó thì có gì đặc biệt hơn người, chẳng phải cũng chỉ là mấy đồng tiền dơ bẩn sao! Phạm tội rành rành ra đó mà cuối cùng không có việc gì, còn cậu mi ngược lại, vô tội biến thành tai họa.” Mà người đàn ông này không ai khác chính là trưởng máy tính của G đại - trưởng khoa Ngô.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Trưởng khoa Ngô ngấm ngội một lát, cuối cùng vẫn là đem sự việc hai ngày nay kể lại với Cố Thiệu Uy không sót một chữ: “Không hổ là anh em bè bạn với Cố Thiệu Kiệt! Hai đứa một cái nết, khiến người ta

ngứa mắt không thôi! Thượng bất chính hạ tắc loạn, thằng oắt Tô Thần Dật cũng chả kém mấy!”

Cố Thiệu Uy rũ mắt che đi tia sáng trong con ngươi, tuy rằng thái độ làm người của ông cậu này y không được tốt lắm, có chút cao ngạo, mấy năm nay dựa vào thế lực của Cố gia mới có thể ở G đại như cá gặp nước, nhưng người này đối với y vẫn không tệ. Nghe thấy ông cậu nhà mình bị chọc tức, tâm tư Cố Thiệu Uy cũng hơi lẩn cẩn. Nếu như là người khác thì ổn rồi, y có thể để cho bố mình đứng ra dàn xếp một chút, nhưng mà đối phương lại là Tô gia.

Nhưng mà vậy thì sao chứ, Cố Thiệu Uy híp mắt lại, Tô, Thần, Dật!

80. Chương 80

Nhìn hai người đàn ông sóng vai ra vào quán bar trong tấm hình, Tô Thần Dật không khỏi nhú mày. Tên-sờ-hữu-vóc-dáng-thấp-hơn, y có thể nhận ra, không nhầm đi đâu được đây chính là Cố Thiệu Uy - em họ Cố Thiệu Kiệt, mà người đàn ông còn lại...

Cố Thiệu Kiệt kéo một tay chống cằm, tay còn lại gõ nhẹ lên mặt bàn, “Có một người Thần Dật chưa gặp qua bao giờ phải không?”

Nghiêng đầu nhìn Tô Thần Dật nhú mày, Tô Việt Trạch đưa ngón tay chỉ vào người đàn ông có vóc dáng cao hơn trong hình, “Đây là anh cùng cha khác mẹ của Lâm Sanh, Lâm Lâm.”

“Lâm Lâm?” Tô Thần Dật trợn to mắt đầy vẻ kinh ngạc, “Gã sao lại đi cùng với Cố Thiệu Uy?”

Trầm ngâm trong giây lát, Tô Việt Trạch đưa tấm ảnh trên tay mình cho Tô Thần Dật, “Em xem tấm hình này xong sẽ biết sẽ biết.”

Nhìn những tấm ảnh hai người ôm nhau tại nhiều nơi khác nhau, Tô Thần Dật ngây ra, “Bọn họ... là người yêu?”

“Chuyện này à...” Cố Thiệu Kiệt cười giễu, “Đó là ở trong mắt Thiệu Uy, về phần Lâm Lâm, anh không rõ lắm, người này tâm cơ quá sâu.”

“Chính xác, ” Tô Việt Trạch gật đầu, “Có thể đứng vững gót chân ở Lâm gia mà không bị Lâm Sanh bài trừ, Lâm Lâm chắc chắn không đơn thuần như vẻ bề ngoài.” Ngưng lời, Tô Việt Trạch nhìn về phía Tô Thần Dật tiếp tục nói, “Lâm Sanh hẳn là có nói với em cậu ta còn có hai người em cùng cha khác mẹ, nhưng mới vào cửa ngày thứ hai đã bị cậu ta đuổi ra ngoài, vậy mà cha Lâm Sanh với hai ả tình nhân không dám hé răng một tiếng.”

“Cho nên, tên Lâm thiếu nợ - chính là Lâm Lâm phải không?” Tô Thần Dật ngây ngốc nhìn Tô Việt Trạch.

Tô Việt Trạch đưa tay lên nhẹ nhàng nắm lấy Tô Thần Dật, đáp lại với ánh mắt lo lắng, “Tiểu Dật.”

Khẽ lắc đầu, Tô Thần Dật rũ mắt. Trước đây, khi nghe đến hai chữ Lâm thiếu, y liền đoán người này không phải Lâm Sanh cũng chẳng phải Lâm Lâm, cái hy vọng đó-chính-là hai người em ngoài giá thú của Lâm Sanh gì đó căn bản chỉ là lừa mình dối người. Tuy rằng trước đây Lâm Lâm luôn được Lâm Sanh nhắc đến với vẻ mặt hờ hững, nhưng có thể khiến Lâm Sanh ngầm đồng ý gã ở lại Lâm gia, thì phải chăng Lâm Sanh đối với hắn ít nhiều vẫn còn có chút tình cảm anh em?

Tô Thần Dật y luôn luôn là một con người có cừu tất báo, chuyện có người đánh lén y ở trung tâm thương mại trước kia không khỏi có chút liên can đến Lâm Lâm, hơn nữa lần bắt cóc nọ, mối thù giữa y và Lâm Lâm rốt cuộc đã kết trái chứ không hẳn chỉ đơn thuần là một trò đùa dai. Huống hồ, vụ tai nạn giao thông phát sinh trước kia khiến cho chủ nhân thân thể này mất đi cái mạng nhỏ cũng rất có thể xuất phát từ tay Lâm Lâm, nếu y không vì mình báo thù, thì cũng phải lấy lại công bằng cho Tô-Thần-Dật-đã-chết.

Thế nhưng, có thằng anh em Lâm Sanh này chặn trước mắt, y bỗng nhiên không biết phải nên làm như thế nào. Nếu như đổi thành Tô-Thần-Dật-đã-chết, hắn cậu ấy cũng xoắn xít như y phải không?

Tô Việt Trạch nắn nắn bàn tay Tô Thần Dật để trấn an, rồi từ trong túi móc ra một chiếc USB màu đen đặt trên đĩa quay sau đó xoay nó đến trước mặt Cố Thiệu Kiệt, “Trước đây tôi vẫn không rõ sao cậu lại cho Cố Thiệu Uy tiếp tục làm về các khoản số-liệu-khấu-trừ thay cho chú ba của cậu, bây giờ nghĩ lại một chút thì ắt hẳn là có nội tình phải không?”

Tô Thần Dật lặng lẽ nhìn chằm chằm cái USB-quen-thuộc-đến-không-tài-nào-quen-thuộc-hơn trong tay Cố Thiệu Kiệt, lại nhớ đến cái USB đen thui Tô Việt Trạch giao cho y khi trước, cuối cùng y lạnh mặt nhìn về phía Tô Việt Trạch — ĐKM tên khốn này dám cứ nhiên lấy hàng giả đi lừa mình!

Tô Việt Trạch gương gao mỉm cười, “Tiểu Dật, về nhà anh sẽ giải thích cho em được không?”

Cố Thiệu Kiệt nhướng mày nhìn Tô Việt Trạch đang lúng túng, “Thứ bên trong cậu xem rồi?”

Tô Việt Trạch vừa ân cần gấp đồ ăn cho Tô Thần Dật vừa đáp: “Xem rồi, tôi chỉ tò mò bên trong rốt cuộc là thứ gì mà khiến cho cậu đu bám tiểu Dật nhà tôi mãi không tha.”

“Nếu như là người khác nói những lời này, tôi nghĩ hắn nhất định sẽ không thể nhìn thấy ánh sáng ngày mai, ” Cố Thiệu Kiệt hững hờ cười cười, “Cậu đã nhìn rồi thì đối với số liệu trong đó có ý kiến gì không?”

Tô Việt Trạch gấp đồ ăn Tô Thần Dật đã khều ra ngoài nhét lại vào miệng y, hắn nói: “Nhìn số liệu mà nói, tuy rằng công ty chú ba của cậu kinh doanh tháng nào cũng có lợi nhuận, thế nhưng mức lợi nhuận mức không cao, hơn nữa tháng nào cũng có một khoản chi kỳ quái.”

Cố Thiệu Kiệt cười cười, “Trước kia tôi cũng là nhìn ra cái này, còn chưa kịp âm thầm điều tra thì thứ này đã bị thó mất, thật sự đến bây giờ tôi vẫn còn đang hiếu kỳ tại sao nó lại rơi vào tay Tô Thần Dật. Phải biết rằng trước đây tên sao xẹt rù quên tình nhân của tôi chính là người do Cố Thiệu Uy sai xử.”

Đem thứ gì đó trong miệng nhai ba vài cái rồi nuốt xuống, Tô Thần Dật mặt không chút thay đổi đáp lại: “Ngại quá, em mất trí nhớ.”

“Không sao, ” Cố Thiệu Kiệt thờ ơ nhún vai, “Vấn đề này đã không còn quan trọng, nhưng mà vụ tai nạn trước đây em gặp phải chắc chắn không khỏi liên quan đến Cố Thiệu Uy và Lâm Lâm.”

“Đúng vậy, ” Tô Việt Trạch hưởng ứng nói, “Tôi tò mò Cố Thiệu Uy và Lâm Lâm làm sao biết được thứ này rơi vào tay tiểu Dật, trước đây bọn họ có nghĩ tới việc lấy lại thứ này từ tay tiểu Dật hay không? Hoặc là bọn họ vốn cũng chẳng có nghĩ muốn lấy lại, nên đã thiết kế ra vụ tai nạn giao thông đó, một khi tiểu Dật... thì thứ này không có ai có thể sở hữu được.”

“Rất có thể bọn họ là người đứng sau.”

Gật đầu, Tô Việt Trạch trầm ngâm một lát rồi nói: “Như vậy thì có thể giải thích được tấn hài kịch liên tục diễn ra từ lúc tiểu Dật bị tai nạn nằm viện cho đến lúc xuất viện, có lẽ bọn họ không xuống tay rất có thể là do tiểu Dật mất trí nhớ, nhưng sau đó lại cố sức ám sát...” Tô Việt Trạch ngẩng đầu lặng lẽ nhìn Cố Thiệu Kiệt.

Cố Thiệu Kiệt lúng túng cười cười, “Ngại quá, tôi không cố ý gây phiền toái cho Thần Dật, tôi chỉ muốn sớm lấy lại thứ kia thôi.”

Chờ một chút, các chú cho phép anh đây được sắp xếp lại câu chuyện một chút. Chuyện này từ đầu mà nói là do lúc đầu Cố Thiệu Kiệt chiếm được số liệu Cố Thiệu Uy làm, sau đó không bao lâu nó liền bị tình nhân của hắn trộm đi và đưa cho gã minh tinh, mà gã minh tinh lại chính là người của Cố Thiệu Uy. Ngay sau đó thì Tô-Thần-Dật-đã-chết không biết bằng cách nào mà chiếm được cái USB từ tay gã minh tinh, rồi thiết lập thêm mấy tầng mật mã, sau đó bỏ nó vào cái rương cùng với tám thẻ nhớ có video cảnh Cố Thiệu Kiệt nổi giận giết cậu tình nhân và gã minh tinh, bí mật giao cho Lâm Sanh.

Nhưng mà có chết hay không, Cố Thiệu Uy và Lâm Lâm lại biết được USB đang ở trong tay Tô-Thần-Dật-đã-chết, cho nên đã dàn dựng một vụ tai nạn giao thông, chủ nhân chân chính đã chết đi trong vụ tai nạn, mà y thì mượn thân sống lại đây chói lóa.

Bởi vì vốn dĩ y không có ký ức của chính chủ, vả lại còn được Tô Việt Trạch bảo hộ, thế là y may mắn thoát được vài lần truy sát. Vốn dĩ đây là chuyện cả phường vui mừng, nhưng lại do thằng cha Cố Thiệu Kiệt bám riết không tha dẫn đến sự chú ý của Cố Thiệu Uy và Lâm Lâm, cho nên mới xảy ra vụ tập kích ở trung tâm thương mại với lần bắt cóc kia. Nói tóm lại, y nằm không mà cũng ăn đạn, Tô Thần Dật ngấm nghĩ trong giây lát thì thấy đời mình thốn éo thể chịu được.

Nâng tay phải lên, Tô Thần Dật cắn răng nghiêng lợi tròng mắt, mẹ nó thằng họ Tô kia, mày hết chuyện làm hay sao mà lại đi mò ví của Tô Việt Trạch hả? Không mò thì chẳng phải sẽ không có chuyện gì sao? Bởi vì mày mà **đầu gối** của anh đây **trúng** không biết bao nhiêu **mũi tên*** a khổ nạn!

Cầm đĩa bỏ lại vào tay Tô Thần Dật, rồi tiếp tục gấp đồ ăn cho y, Tô Việt Trạch lên tiếng: “Còn một vấn đề nữa, số liệu là do Cố Thiệu Uy làm, nếu có xảy ra vấn đề cũng là chuyện của chú ba cậu, sao Lâm Lâm

lại chen tay vào nhĩ? Đặt bẫy tiểu Dật thì có lợi gì cho gã? Tuy rằng thế lực Lâm gia của gã ở B thị không nhỏ, thế nhưng Tô gia tôi cũng không kém, lẽ nào gã cho rằng tôi sẽ không tra được chuyện này? Nếu như nói gã yêu Cố Thiệu Uy, làm ra chuyện như vậy tôi còn có thể hiểu được, thế nhưng nếu như điều không phải thì sao?”

“Vấn đề này tôi cũng không rõ lắm, ” Cố Thiệu Kiệt trầm ngâm đáp.

Nhìn hai người trong nháy mắt trở im lặng, Tô Thần Dật bĩu môi, “Hiện tại các anh có tính toán gì không? Nếu không có ý định gì thì tôi tự tính.

“Ăn miếng trả miếng thôi, ” Tô Việt Trạch cười cười sờ sờ đầu Tô Thần Dật, “Cho dù gã có vì cái gì đi chăng nữa, thì gã cũng đã thực sự làm tổn thương em, anh sẽ không để cho em chảy máu vô nghĩa.”

“Che chở kín đáo quá ha, ” Cố Thiệu Kiệt giễu cợt, “Chuyện của cậu tôi sẽ không tham gia, tôi phải đi làm rõ ít chuyện.”

“Có cần giúp một tay không?” Tô Việt Trạch đưa mắt nhìn Cố Thiệu Kiệt.

“Không cần, ” Cố Thiệu Kiệt lắc đầu, “Dù sao cũng là chuyện trong nhà.”

Tô Việt Trạch gật đầu không nói gì nữa, chỉ là chăm chú đút đồ ăn cho Tô Thần Dật.

Nhìn Tô Việt Trạch hóa thân thành anh trai nhị thập tứ hiếu, Cố Thiệu Kiệt ung dung cảm mấy tấm ảnh rải đầy trên bàn cất đi, “Việt Trạch, tôi thấy lần này cậu rơi vào vực thăm rồi đấy, mà lại còn thích thú nữa chứ.”

Hừm? Tô Thần Dật ngờ vực giật giật mắt mấy cái, vực sâu là cđg? Xác cmn định là chắc cmn chắn không đơn giản như vậy đi?

Tô Việt Trạch vẫn chăm chú tiếp tục động tác tay đang dang dở, cũng chẳng thèm ngẩng đầu lên mà đáp: “Vực sâu đầy mật ”

“Tôi thấy cậu đúng là gieo gió gặt bão, sớm biết như vậy thì hà tất trước kia như thế?”

Tô Việt Trạch ngẩng đầu nhìn về phía Cố Thiệu Kiệt, “Cậu không hiểu được đâu.” Nếu như được làm lại, hẳn chỉ có thể làm như vậy.

Ăn cơm xong, ba người đi vào bãi đỗ xe, nhìn Tô Việt Trạch sóng vai Tô Thần Dật, Cố Thiệu Kiệt nhếch môi đi nhanh về phía trước, lấy ra miếng ngọc trên cổ, “Thần Dật, thứ này sao lại nằm trong tay em?”

Khóe miệng Tô Thần Dật co giật, y cười đáp đầy gượng gạo: “Anh mở được khóa rồi hả?” Mẹ nó sao y lại có thể quên mất chuyện này chứ! Trước đây y lấy miếng ngọc này bỏ vào trong rương thay cho cái usb rồi giao cho Cố Thiệu Kiệt, sau đó bị bắt cóc liền quên khuấy đi chuyện này, nếu Cố Thiệu Kiệt không đột nhiên nhắc tới, chắc y quên sạch cmn luôn rồi. Hèn chi y cứ thấy cái hộp bảo vật của mình bây giờ thiếu thiếu cái gì đó...

“Anh bảo rồi, anh có cách mở, nào, nói cho anh Thiệu nghe, sao cũng có được nó?”

“Thiệu Kiệt!” Đường đi của Tô Việt Trạch và Tô Thần Dật bị Cố Thiệu Kiệt cản trở, “Mặc kệ tiểu Dật sao có thể lấy được nó, rốt cuộc nó vẫn về lại tay cậu, có cần quan trọng quá trình không?”

Có cần phải bảo vệ chặt chẽ đến vậy không!” Cố Thiệu Kiệt không hài lòng lắm lắm, gã suy nghĩ một lát rồi lấy miếng ngọc bích trên cổ xuống, đưa đến trước mặt Tô Thần Dật, híp mắt cười hỏi, “Em thích nó thì anh tặng cho em nhé?”

Tô Việt Trạch lạnh lùng nhìn Cố Thiệu Kiệt —— vật gia truyền nhà họ Cố mà cậu cũng dám tặng?

Nhìn miếng ngọc bích sáng loáng trước mặt, Tô Thần Dật lập tức cười tít cả mắt, “Tặng cho em thiệt hả?”

“Ừ.” Cố Thiệu Kiệt cười gật đầu, ngay khi Tô Thần Dật chuẩn bị đưa tay đón lấy thì lại nói tiếp, “Lúc trước chú hai giao cái này cho anh thì bảo chỉ có vợ anh mới được đụng vào nó.”

Thu tay về, Tô Thần Dật tức giận trừng mắt với Cố Thiệu Kiệt, “Anh Theo, em nghĩ bây giờ anh nên uyển chuyển chút đi!”

“Tôi tiễn cậu, ” vừa dứt lời, Tô Việt Trạch liền giơ chân lên đá Cố Thiệu Kiệt.

Nhanh nhẹn né tránh cú đá của Tô Việt Trạch, Cố Thiệu Kiệt đi về phía con xe của mình rồi phất tay với Tô Thần Dật, “Tiểu Thần Dật, anh sẽ vì bóng cục non của em mà đốt một cây ngọn nến.”

Nhìn Cố Thiệu Kiệt ngênh ngang bước đi, Tô Thần Dật lặng lẽ quay đầu nhìn Tô Việt Trạch, “Ông nói nói cuối cùng là có ý gì?”

“Đừng quan tâm đến cậu ta ” Tô Việt Trạch dẫn Tô Thần Dật đi tới trước xe, mở cửa xe cho y, “Về nhà anh có lời muốn nói với em.”

Vịn khung cửa, Tô Thần Dật thò đầu ra hỏi Tô Việt Trạch, “Về tiểu Sanh Sanh à?”

“Ừ, ” Tô Việt Trạch gật đầu, nhét đầu Tô Thần Dật vào trong xe rồi vòng qua đầu xe ngồi vào ghế lái, “Anh cũng sẽ nói cho em biết dự định kế tiếp của anh.”

Mấp máy môi, Tô Thần Dật nói: “Anh, tiểu Sanh Sanh là anh em của em.”

“Tiểu Dật, ” Tô Việt Trạch nhìn thẳng vào mắt Tô Thần Dật gần từng chữ một, “Em là em trai anh.” Cũng là người anh yêu nhất.

Rũ xuống mắt, Tô Thần Dật nhẹ giọng nói: ” Đó là một Tô-Thần-Dật-khác mà?”

Tô Việt Trạch có chút giật mình nhìn Tô Thần Dật, trong khoảnh khắc ấy hẳn không biết nên nói gì cho phải.

81. Chương 81

Nhìn bộ dạng sững sờ của Tô Việt Trạch, Tô Thần Dật phát tay cười bảo: ” Chẳng phải em đã nói lúc này chỉ là vô ý thôi mà? Có cần bày ra vẻ mặt này không?”

Thở dài một tiếng, Tô Việt Trạch khom người qua ôm lấy Tô Thần Dật: “Tiểu Dật, trong tâm anh, em và cậu ấy không giống nhau.”

“Ha?” Tô Thần Dật chớp chớp mắt: “Không giống nhau chỗ nào?”

Địu dàng buông Tô Thần Dật ra, Tô Việt Trạch nhìn thẳng vào mắt y đáp: “Nếu như được làm lại, anh vẫn sẽ hành xử như trước đây. Nhưng đối với em, cho dù em không phải là em trai anh thì anh vẫn yêu chiều em như trước, không liên quan gì đến việc em có sống trong con người cậu ấy hay không, em hiểu chứ?”

Tô Thần Dật ngây ngốc nhìn Tô Việt Trạch, tim đập nhanh không ngừng, sao lại có cảm giác mình bị lọt vô trong hố phim cầu huyết giờ vàng thế nhỉ? Nhất định là y tính toán sai rồi!

Thấy Tô Thần Dật không hé răng, Tô Việt Trạch lại tiếp lời: “Tiểu Dật, thực ra... anh...”

“Em biết thừa!!!” Tô Thần Dật đưa tay xoa thắt lưng mặt mày đắc ý: ” Em thừa biết sức quyến rũ của em rất mạnh mẽ, ahahahahah...”

“...” Nếu như em để anh nói câu tiếp theo xong hẳn thì anh nhất định sẽ vỗ tay tán thành. Tô Việt Trạch ại oán lườm Tô Thần Thật rồi ngồi thẳng người về chỗ khởi động xe, mẹ nó vất vả lắm mới dàn dựng được bầu không khí bày tỏ thâm tình mà đã bị tên nhóc con này phá nát!

“Vậy mới nói bữa trước đi kiểm lão tẩu* sư phụ, lão ấy không giết chết em, thì ra là bị sức quyến rũ của em

rủ quên.”

Tô Thần Dật tiếp tục vênh váo: ” Còn nữa ha, lúc sống lại em còn có ba thằng anh em chí cốt, tuy rằng Nghị Tử với Tiểu Sanh Sanh là phúc phần của em trai anh, nhưng nếu bây giờ em nói cho bọn họ biết em không phải Tô Thần Dật thực sự, bọn họ chắc chắn cũng không vứt bỏ em.”

Em trai, em bớt tự luyện được không?

“Còn đám bạn học chung lớp nữa, chỉ cần em vung tay hô hào, xác con mẹ nó định là sẽ đồng lòng ủng hộ, có đúng hem!”

Thật đúng là khiêm tốn! Em trai, em thắng.

“Anh” Tô Thần Dật nghiêng người nhìn Tô Việt Trạch: “Anh nghĩ xem nếu như em gia nhập showbiz, thì fan của em hẳn là rải khắp trái đất ha?”

Tô Việt Trạch đưa tay nhéo má Tô Thần Dật, bằng mặt mà không bằng lòng cười bảo:” Anh nghĩ em nên ngoan ngoãn học mật mã thì thích hợp hơn.”

“Mật mã...” Tô Thần Dật hí mắt lại: ” Nói đến chuyện này, anh, phải chăng anh nên giải thích cho tôi về cái usb lỗi mà anh đã đưa cho tôi?”

“...” Đúng là tự vác đá đập chân mình, mẹ nó đây là ví dụ điển hình khốn nạn!

Thấy Tô Việt Trạch cả buổi không hé răng một chữ, Tô Thần Dật dịu dàng vỗ vai Tô Việt Trạch đầy ẩn ý:” Không sao, anh cứ từ từ suy nghĩ, tôi không làm ảnh hưởng anh lái xe, về nhà chúng ta lại nói chuyện.”

Khóe miệng co giật, Tô Việt Trạch thâm tâm không ngừng nghĩ, hẳn có nên nói một câu “Tạ chủ long ân” không?

Tô Thần Dật bảo là không sao, còn thật ngoan ngoãn khép rèm quay đầu nhìn bên ngoài cửa, có điều ánh mắt lại trở nên phức tạp, ý nghĩ cả đời này y sẽ không nói cho Tô Việt Trạch biết, thật ra, ý nghĩ muốn nuôi hư Tô Thần Dật kia của hắn đã bị cậu em trai nọ biết tổng.

Về đến Tô Trạch, Tô Thần Dật chạy về phòng tắm rửa, còn quần gia Bạch thì tự giác đi theo Tô Việt Trạch đến thư phòng sau khi đón thấy ánh mắt của hắn. Đóng cửa lại, quần gia Bạch cung kính đứng trước mặt Tô Việt Trạch:” Thiếu gia,”

Tô Việt Trạch gật đầu đi đến sau bàn làm việc ngồi xuống: ” Chuyện này tra tới đâu rồi?”

Cầm tập tài liệu trên góc phải bàn làm việc đặt trước mặt Tô Việt Trạch, quản gia Bạch đáp: “Đây là báo cáo điều tra mới nhất, cậu xem trước một chút đi.”

Nhìn tập tài liệu trong tay, Tô Việt Trạch nhíu mày: “Hóa ra là như vậy à?”

“Lâm Lâm rất cẩn thận, cho nên chúng tôi cũng không tra được gì nhiều.”

“Được rồi,” Tô Việt Trạch nhếch môi: “Ít ra tôi cũng biết được lý do gã ta ra tay.”

Cẩn thận cất tài liệu, Tô Việt Trạch đứng lên đi đến trước mặt quản gia Bạch: “Tiếp tục tra, tra toàn bộ tất cả các điểm khả nghi, tìm được chứng cứ tốt nhất, về phía Lâm gia, tôi nghĩ có thể gây một ít áp lực cho bọn họ.”

Quản gia Bạch hoảng hốt nhìn Tô Việt Trạch: “Thiếu gia, ngài là muốn?”

“Có một số việc, chỉ có lần thứ nhất hoặc lần thứ hai chứ không được xảy ra lần thứ ba.” Tô Việt Trạch hí hóp mắt lộ vẻ nguy hiểm: “Gã lại gây sự với Tiểu Dật, nếu như tôi không cho gã chút quả báo chẳng phải quá phụ lòng gã đã dày công ư?”

Quản gia Bạch cúi đầu thấp giọng đáp: “Tôi đã nghĩ thiếu gia sẽ trực tiếp cho gã cái chết thanh thản.”

“Chết thanh thản?” Tô Việt Trạch cười xùy một tiếng: “Chú không cảm thấy quá hời cho gã sao?” Hắn đưa tay vỗ vai quản gia Bạch rồi cười đầy ẩn ý: “Chú đừng quên Tô gia chúng ta bây giờ đã tẩy trắng, mấy món đồ chơi của giới đó giờ dùng không thích hợp cho lắm. Có lúc trả thù một người không nhất định là gã ta phải chết, chú không cảm thấy để gã mất đi thứ mà gã trân trọng nhất so với một phát súng càng thích hợp hơn sao?”

Quản gia Bạch mấp máy môi mấy lần nhưng chưa hề đáp lại một chữ.

Tô Việt Trạch lắc đầu cười nói: “Chú Bạch, tôi tin rằng so với địa ngục, thì tù giam phù hợp với gã hơn.”

“Xem ra tôi đã già thật rồi.” Quản gia Bạch nói với vẻ mặt bất đắc dĩ: “May mà lão gia không biết chuyện này, chứ với tính tình của ông ấy, hẳn là ngay cả cơ hội cho cậu để cho Lâm Lâm ngồi tù cũng chẳng có.”

“Hẳn là vậy.” Tô Việt Trạch nhún vai,: “Được rồi, tôi đi xem Tiểu Dật, phía Lâm gia ta có thể tạo áp lực nhưng tạm thời đừng bứt dây động rừng.”

“Vâng, thiếu gia.”

Đi được đôi bước, Tô Việt Trạch nghĩ đến chuyện gì đó lại dừng bước: “Đúng rồi chú Bạch, tìm người đi

kiếm một miếng ngọc tốt nhất làm thành mặt dây chuyền đi.”

“Ồ?” Còn đang bị cuốn vào câu chuyện của Lâm gia nên phản ứng của quản gia Bạch có chút ngập ngừng:
“Mặt dây chuyền gì?”

“Ngọc, phải là loại tốt, nhanh làm đi.”

“Vâng, thiếu gia.”

Nhìn bóng lưng Tô Việt Trạch rời đi, quản gia Bạch muốn nói lại thôi, thực ra ông rất muốn hỏi Tô Việt Trạch tại sao đột nhiên cảm thấy hứng thú đối với ngọc thạch, ông nhớ tới Tô Việt Trạch xưa nay không chơi những món này. Lẽ nào, là đặc biệt làm cho nhị thiếu? Đầu tiên là ru-bi, bây giờ lại là ngọc thạch, tiếp theo sẽ là cổ ngọc à? Quản gia Bạch rời đi thư phòng mà khoe miệng co giật, chàng trai, không thể nào hăm sâu quá mức được, trên đầu ngài còn có một lão cha đó!

Lúc Tô Việt Trạch đi tới phòng Tô Thần Dật thì Tô Thần Dật đã tắm xong đang tựa ở đầu giường cày game trong điện thoại di động, thì tiếng tha thét mà hắn nghe được chẳng phải đang phát ra từ trong điện thoại đó sao, Tô Việt Trạch cau mày, có cảm giác Tô Thần Dật là cố cmn ý làm ra như vậy?

Đóng cửa lại, Tô Việt Trạch đi tới đầu giường ngồi xuống, “Tiểu Dật...”

“Đi đi ” Tô Thần Dật hất cằm về phía phòng tắm “Tắm rửa trước đi, xong rồi chúng ta từ từ nói chuyện.”

Thế là, hắn lại có một cơ hội hoãn chết? Thấy Tô Thần Dật không có thêm phản ứng gì, Tô Việt Trạch đứng dậy lấy ra áo tắm đi vào phòng tắm, hắn đang suy ngẫm nghĩ thật kỹ phải làm sao mới có thể gạt được thằng nhóc con này, à, không đúng, là an ủi quá khứ của nó.

Thấy Tô Việt Trạch tiến vào phòng tắm, Tô Thần Dật cười đắc ý, chỉnh volume điện thoại di động lên max. Bé cưng, dám lừa gạt tiểu gia, tiểu gia liền để cho thanh máu của anh cạn sạch như con BOSS trong game!

Tắm xong, Tô Việt Trạch nhìn tấm gương bám đầy hơi nước rặn ra nụ cười hoàn mỹ nhất rồi mới đi ra phòng tắm. Cùng lúc đó, Tô Thần Dật cũng thoát game, ngồi xếp bằng trên giường, y chỉ tay về phía đối diện mình, thấy Tô Việt Trạch ngồi theo ý muốn, Tô Thần Dật bây giờ mới hài lòng hắng giọng.

“Giờ anh đừng nói gì cả, tôi hỏi, anh trả lời.”

“Ừ.” Tô Việt Trạch đáp lại với nụ cười hoàn mỹ trên mặt.

“Lúc chúng ta đi du lịch, có phải anh nói chú Bạch vào phòng tôi lấy cái USB kia?”

Nụ cười trở nên cứng ngắt, Tô Việt Trạch trả lời: “Phải.”

“Tốt lắm.” Tô Thần Dật hí mắt lại, không thấy rõ thái độ trong đôi mắt: “Sau khi tôi phát hiện USB không còn nữa, anh nói bảo người giúp tôi tìm cũng là gạt tôi, đúng không?”

“Tiểu Dật, đây không phải là gạt, anh chỉ là...”

Tô Thần Dật phát tay ngắt lời phản pháo Tô Việt Trạch: “Anh nói đi, có phải anh cố ý để chú Bạch tìm giúp?”

Vẻ cười không còn tự nhiên, Tô Việt Trạch gượng gạo gật đầu: “Ừ,:

“Sau đó anh nói anh nhất định sẽ tìm ra nó, thật ra nó đang ở trên tay anh, anh mở được lớp mã hóa mới đưa cho tôi đúng không?”

Nụ cười trên mặt rạn nứt, Tô Việt Trạch gật đầu: “Đúng.”

“Sau đó anh phát hiện trong đó chính là số liệu Cố Thiệu Uy làm giúp cha gã, hơn nữa số liệu này còn có chỗ hỏng, cho nên anh thấy tạm thời không được để cho tôi biết và tự mình giữ nó, rồi lại sai người tìm một cái USB y hệt để lừa tôi, đúng không?”

“Tiểu Dật.”

Tô Việt Trạch muốn đứng dậy ôm lấy Tô Thần Dật nhưng lại bị y đưa tay cản lại: “Ngồi xuống, đừng hòng xài cách mặt ngọt chết ruồi, tiểu gia không đời nào lọt hố đâu.”

“Được rồi.” Tô Việt Trạch thở dài một tiếng rồi lại ngồi xếp bằng như cũ: “Anh giữ nó không phải không muốn cho em xem, ngay cả anh còn chưa rõ rốt cuộc tư liệu trên đó có ý nghĩa như thế nào, lúc trước bị bắt cóc em có nói với anh đối phương yêu cầu em đưa nó cho gã, anh nghĩ mấy lần em gặp nạn có thể đều có liên quan tới nó, Nó so với boom hẹn giờ còn nguy hiểm hơn, anh không muốn em vì nó mà lại gặp nạn.

Vốn nghĩ sẽ điều tra ra hết thấy rồi sẽ thẳng thắn với em, nhưng hôm nay Thiệu Kiệt lại nói những chuyện kia với chúng ta, nên anh mới quyết định trả lại nó cho Thiệu Kiệt. Và anh lấy nó ra trước mặt em cũng chỉ hy vọng em biết rõ mọi chuyện rồi sẽ không cho rằng anh với Thiệu Kiệt lén lút thương lượng sau lưng cố ý giấu diếm em. Tiểu Dật, anh làm những điều này chỉ vì hy vọng em không phát sinh chuyện như ngày hôm đó nữa, anh luôn mong em có thể bình an, em hiểu không?”

Bầu môi, Tô Thần Dật lên án nói: “Anh có thể nói với tôi ngày từ đâu! Cần gì phải xoay tôi vòng vòng, còn hại tôi lấy cái mặt dây chuyền ngọc thạch kia đi thay mặt đổi đào lừa gạt Cố Thiệu Kiệt.”

Tô Việt Trạch lúng túng cười: “Anh là sợ bút dây động rừng.”

“Thật anh là lo tôi không giữ được mồm miệng đấy?” Tô Thần Dật lườm Tô Việt Trạch: “Anh không hề tin tôi!”

“Được rồi,” Tô Việt Trạch quỳ trên giường nghiêm túc nói: “Anh sai rồi, xin Tô tiểu gia đại nhân đại lượng tha thứ cho tiểu nhân lần này”

Mồm miệng co giật, Tô Thần Dật lặng lẽ lùi mông về sau: “Anh trai, anh không thấy mình trở mặt nhanh quá à?”

“Việc này là anh sai, xin lỗi là tất yếu.” Tô Việt Trạch thẳng thắn đáp.

“Haha, vậy à?” Tô Thần Dật cười gượng gạo tiếp tục lùi mông.

Đứng dậy áp sát vào Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch nghiêm túc lên tiếng: “Tiểu Dật, thật ra có một việc anh vẫn luôn muốn nói với em.”

>>>>>>>> Hết chương 81 <<<<<<<<<

82. Chương 82

Nhìn thấy ánh mắt của Tô Việt Trạch, Tô Thần Dật ngớ ra, y chẳng nhớ nó đây là lần thứ bao nhiêu Tô Việt Trạch dùng ánh mắt này nhìn y - ánh mắt như muốn ngốn lấy y, mấy lần trước tuy rằng y luôn thành công đánh trống lảng, nhưng không biết lần này có thể hay không... Thật là, vì cái lông gì mà lại có cảm giác bông cục non của mình nguy hiểm sắp khó giữ gìn thế nhỉ! Mím môi, Tô Thần Dật đưa tay bẹo mặt Tô Việt Trạch hí hửng cười: “Anh có phải muốn nói, Tô tiểu gia ta hợp ý người đã lâu? Chẳng biết từ ngày nào tháng nào năm nào đã bị mị lực của người khuất phục, chúng ta hãy cùng nhau nắm tay hướng đến ngày mai tươi đẹp?”

Tô Việt Trạch lại lần nữa xác định rằng, nếu có một cái giải thưởng về việc ném shit vào hội nghị, thì Tô Thần Dật xác con mẹ nó định sẽ liên tục giật được cái giải thưởng này. Nắm lấy tay Tô Thần Dật dịu dàng hôn lên, Tô Việt Trạch nghiêm túc lên tiếng: “Không sai, anh thích em, không phải sự yêu thích của anh trai đối với em trai, mà là sự yêu thích của tình nhân với nhau, anh sẽ không kết hôn với bất kỳ cô gái nào, càng không muốn em chung đụng với những người đàn ông hoặc cô gái nào cả, anh chỉ hy vọng em là của một mình anh, anh muốn cùng em, cả đời.”

Tô Thần Dật lập tức rút tay về, mặt mũi sượng trân: “Anh, mới này em giỡn thôi, anh đừng coi là thực chứ?”

“Anh là thật lòng.” Tô Việt Trạch nhìn thẳng vào mắt Tô Thần Dật dịu dàng nói: “Tiểu Dật, anh thích em, thậm chí có thể nói là yêu. Anh không biết mình nảy sinh loại tình cảm này đối với em khi nào, nhưng đến khi anh nhận ra, anh chưa từng có ý muốn trốn tránh. Thực ra từ tận đáy anh không ngừng cảm thấy may mắn khi giao em cho cảnh sát ở phố Hàng Thông, nếu như không có lần gặp gỡ đó, anh nghĩ em sẽ không

thể sống lại bằng thân thể cậu ấy. Suy nghĩ này của anh có phần xằng bậy, nhưng Tiểu Dật, anh thấy đây chính là món quà lớn nhất ông trời cho anh. Nhìn thấy em đi gần người khác anh sẽ không tài nào vui vẻ, nhìn thấy em bị thương anh sẽ đau lòng, nhìn thấy em gặp nguy hiểm anh sẽ hoảng sợ.”

Thấy bộ mặt đực ra của Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch cười cười đưa tay áp lên gò má y: “Ngày ấy thấy em một mình ôm bom ngồi lẻ loi trong kho hàng, anh ngoài đau lòng ra vẫn thấy xót xa. Lúc ấy anh chỉ nghĩ, từ lúc nào mình trở nên vô dụng như vậy, rõ ràng anh đã nhủ sẽ cẩn thận bảo vệ em, nhưng vẫn để cho em gặp phải chuyện như vậy. Lúc ấy cũng là lúc anh ngộ ra, thì ra bấy lâu nay anh đã vô tình thích em. Nghe em nói anh phải rời đi, anh rất thỏa mãn, chỉ ít trong lòng em vẫn còn chút quan tâm với anh. Sau đó em lại nói, em không phải em trai anh, anh chỉ nghĩ, nhóc con này, vì muốn anh rời đi lại thẳng thừng một câu như thế.”

“Lúc đó là tôi nói thật đó?” Tô Thần Dật lườm Tô Việt Trạch: “Hai người chết không bằng sống một người để thay tôi nhặt xác!”

“Ngu ngốc.” Tô Việt Trạch cụng trán thân mật với Tô Thần Dật: ” Nếu như không có em, em để anh lại một mình làm sao anh có thể trải qua thời gian sau này?”

” Nếu như không có em, em để anh lại một mình làm sao anh có thể trải qua thời gian sau này?” Tô Thần Dật ngây ngốc nhìn Tô Việt Trạch gằn trong gang tấc, câu nói gần như hẹn thề này khiến y có phần hoảng hốt. Khi đó y thật ra cũng chả hiểu tại sao Tô Việt Trạch lại sống chết muốn ở lại, hơn nữa trong tình cảnh đó y đã nói rõ mình là mượn xác nhập hồn, nếu như chỉ đơn giản là yêu thích, thì y phải có bao nhiêu may mắn mới có thể làm cho một người đối với y không màng sinh tử.

Không thể không nói lúc đó y hoàn toàn bị sự cố chấp của Tô Việt Trạch làm cho cảm động, bởi vì trong khoảnh khắc nguy hiểm đó, bản năng y lựa chọn đẩy Tô Việt Trạch ra, lúc ấy thâm tâm chỉ có một ý nghĩ, không thể để cho Tô Việt Trạch bị thương.

Hay là chính mình cũng có chút yêu thích hần nhĩ? Bằng không thì với cái tính ích kỷ này của y thì sao lại có thể không ngại nguy hiểm đẩy Tô Việt Trạch ra? Bằng không thì sao mỗi lần Tô Việt Trạch thả dề y lại không ăn miếng trả miếng? Bằng không thì sao mình cứ lần lựa kiếm cớ lưu lại nhà họ Tô?

Nghĩ tới đây, Tô Thần Dật không khỏi có phần bi sầu, Tô tiểu gia, mà không phải lập chí muốn trở thành một thần trộm lợi hại hơn sư phụ hay sao? Tao đành lạng lẽ đốt một ngọn nến cho trình tiết của mày vậy.

“Tô Việt Trạch ” Tô Thần Dật bi sầu nhìn Tô Việt Trạch: “Tôi nhận ra có một chuyện rất trùng hợp.”

Chính mình vất vả mới đem mọi chuyện trong lòng nói ra, tưởng rằng Tô Thần Dật lại muốn đánh trống lảng, Tô Việt Trạch bất mãn xoay đầu Tô Thần Dật lại: “Tiểu Dật, anh..”

Tô Thần Dật trầm tư nhìn Tô Việt Trạch: “Tôi nhận ra có vẻ như tôi cũng hơi thích anh, có phải là khá trùng hợp?”

Thấy bộ dáng Tô Thần Dật khổ đại thâm thù, Tô Việt Trạch vẻ như không kịp phản ứng: “Tiểu Dật, em vừa nói gì?”

“Chết đi,” Tô Thần Dật hất tay Tô Việt Trạch, ngã người trên giường rầu rĩ nói: “Xin hãy để tôi mặc niệm cho trình tiết của mình ít phút.”

Ngẫm lại lời Tô Thần Dật mới nói một phen, Tô Việt Trạch liền vui vẻ ôm lấy Tô Thần Dật: “Tiểu Dật, em vừa nói thích anh có đúng không?”

Tô Thần Dật ngơ ngác nhìn cửa sổ oán thán: “Tôi còn muốn trở thành thần trộm aaaaaa! Còn chưa trải qua nhi nữ tình trường nựaaaaa!!!”

Ôm chặt thân thể Tô Thần Dật dựa trong lòng mình, Tô Việt Trạch dịu dàng nói: “Tiểu Dật yên tâm, có anh đây, em không cần đi làm những việc kia.”

“Anh không hiểu!” Tô Thần Dật yếu ớt vung tay: “Đây là mục tiêu tôi đặt ra từ nhỏ đó! Anh có hiểu rõ cảm giác cả ngày bị một thần trộm độc hại không? Đối với tôi mà nói, vượt qua sự phụ mới là chân lý!”

“Ừ.” Tô Việt Trạch gật gù: “Nhưng mà anh có nghe sự phụ của ai đó nói người nào nên nhớ kỹ thân phận bây giờ của mình, Tiểu Dật, bây giờ em là em trai Tô Thần Dật của Tô Việt Trạch anh, không phải đồ đệ Tô Thần Dật của Tô Thăng, rõ chứ?”

Tô Thần Dật đột nhiên ngồi dậy nghiêm túc vỗ vai Tô Việt Trạch: “Nói tới việc này, anh trai, lão già đó anh xem rồi tính đi, nhiệm vụ quang vinh gian khổ này giao cho anh.”

“Nói vậy là em đồng ý rồi?” Tô Việt Trạch bắt giác cong môi.

Hất mạnh Tô Việt Trạch ra, Tô Thần Dật ngã người trên giường: “Phải dùng thử một thời gian đã.”

Nhỏ dậy chống người phía trên Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch hí mắt cười nói: “Một thời gian là bao lâu.”

“Cái này phải xem ở anh.” Tô Thần Dật nhất chân chặn bụng Tô Việt Trạch. “Trong thời gian này không cho phép có ý đồ với bông cúc non của tiểu gia, bằng không feedback kém thì ráng chịu.”

Chuẩn bị đem mọi thứ xử lý sạch sành sanh trong hôm nay, khi nghe đến câu uy hiếp này của Tô Thần Dật thì Tô Việt Trạch lập tức ngừng tấn công, vươn người nằm bên cạnh Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch nghiêng đầu nhìn y: “Vậy là có thể nhậm chức chính thức đúng không?”

“Cái này phải xem tâm...ủa mà không!” Tô Thần Dật hí mắt nhìn Tô Việt Trạch: “Tại sao tiểu gia lại phải dâng bông cúc non lên, anh cũng có thể hiến cúc được mà!” Nhìn Tô Việt Trạch từ trên xuống dưới một lượt, Tô Thần Dật xấu xa nói: “Nếu như anh ngoan ngoãn cho tôi làm top thì tôi lập tức cho anh nhậm

chúc, okay?”

Đưa tay với đến chiếc đèn ngủ, Tô Việt Trạch ôm Tô Thần Dật vào lòng: “Ngủ đi, ngày mai còn phải dậy sớm đi học.”

“Nè, giờ mới hơn chín giờ đó?” Tô Thần Dật lườm nguýt: “Anh trai, không được trốn tránh vấn đề.”

Một tay áp trán Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch thấp giọng thăm thì bên tai Tô Thần Dật: “Không thì chúng ta dựa vào năng lực của mỗi người vậy?”

Trùng mắt với Tô Việt Trạch trong bóng tối, Tô Thần Dật hất tay Tô Việt Trạch phùng má nghiêng răng đao: ” Tô Việt Trạch, anh chờ đó, sẽ có một ngày anh khóc lóc cầu tiểu gia!”

“Tiểu Dật,” Tô Việt Trạch cười cười xoa đầu Tô Thần Dật: ” Nếu như không phải bây giờ anh đang vui vẻ, anh tin chắc rằng người khóc lóc cầu xin trước sẽ là em.”

Khốn nạn, anh đây là uy hiếp trắng trợn! Tô Thần Dật tức giận xoay người quay lưng lại với Tô Việt Trạch, mẹ nó, một ngày nào đó tiểu gia nhất định sẽ làm cho anh ba ngày ba đêm không xuống giường được!

Tô Việt Trạch trầm giọng nở cười vài tiếng vỗ vỗ lưng Tô Thần Dật: “Được rồi, là anh sai, anh nói với em kế hoạch tiếp theo chịu không?”

“Hả?” Tô Thần Dật liền xoay người lại về phía Tô Việt Trạch: “Liên quan tới Lâm Lâm?”

“Đúng.” Ôm chặt lát Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch thấp giọng tự thuật.

Đối với kế hoạch của Tô Việt Trạch, Tô Thần Dật càng nghe càng cảm thấy hưng phấn, thậm chí còn có cảm giác vui vẻ với chuyện thù mới hận cũ tính chung một lượt. Đợi đến sau khi Tô Việt Trạch nói đầy đủ bản kế hoạch, Tô Thần Dật không gỏi gật đầu cười: “Ý này rất tốt, rất hợp lòng trẫm.”

Nhéo nhéo chớp mũi Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch cười hỏi: “Vậy xin hỏi bệ hạ, thần có thể được chi thưởng trước hay không?”

“Trẫm chuẩn!” nói rồi Tô Thần Dật toe toét cười ngứa đầu hôn cằm Tô Việt Trạch.

Cảm xúc mềm mại không khỏi khiến cho Tô Việt Trạch thả lỏng nụ cười, vốn nghĩ là sẽ trải qua một ít chướng ngại, ai ngờ lại dễ dàng đến thế. Xem ra, hẳn nên sớm nói ra, không chừng lúc này hẳn là đã nhậm chức rồi, cũng ăn sạch luôn rồi. Nhưng không sao, hẳn có thể chờ, hẳn biết bây giờ nếu tiến thêm một bước nữa thì chỉ làm cho Tô Thần Dật phản cảm.

Cũng may mắn tính tình Tô Thần Dật tương đối thẳng thắn, nếu như Tô Thần Dật do dự hoặc lựa chọn trốn tránh, hẳn ắt hẳn sẽ phải đi đường vòng.

Vuốt gáy Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch thở dài nói: “Tiểu Dật, cảm ơn em.”

“Được rồi,” Tô Thần Dật đẩy Tô Việt Trạch ra: “Ái khanh an giấc đi, trẫm còn phải suy nghĩ xem phải nói với Tiểu Sanh Sanh như thế nào.”

“Anh có thể...”

“Đừng.” Tô Thần Dật ngắt lời Tô Việt Trạch: “Đây là chuyện của tôi và Tiểu Sanh Sanh, tôi sẽ nói với cậu ấy, anh không cần tham gia.”

“Được rồi, thần tuân chỉ.”

Sáng hôm sau, lúc quản gia bạch thấy khung cảnh trong phòng ăn sến súa hơn bình của hai anh em Tô thị, nhất thời cảm giác ê ẩm hết hai hàm.

Nhìn Tô Việt Trạch nuốt cái bánh bao súp cuối cùng vào miệng Tô Thần Dật, quản gia Bạch mở lời sâu xa: “Ngẩng đầu ba thước có thần linh, vách tường có tai cũng có mắt, thiếu gia ơi ngài phải nghĩ lại đi!”

Cầm khăn lau miệng cho Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch không hề đổi sắc mặt đáp rằng: “Ai đó mà nói loạn luân thuyên, tôi không ngại cho người đó nuốt luôn đầu lưỡi.”

Bám ở khung cửa phòng ăn nhìn lên A Hồ toàn thân run rẩy, lặng lẽ co về phòng bếp, gã tốt nhất là nên ngoan ngoãn chờ rửa chén.

Tự mình làm bấy không thể sống a, thở dài một tiếng, quản gia Bạch bất đắc dĩ lắc đầu không nói gì thêm, mãi đến hai anh em rời khỏi Tô Trạch, hàm răng của lão vẫn không bớt chua.

So với thường ngày, Tô Việt Trạch đầu tiên là đưa Tô Thần Dật tới trường rồi sau đó mới lái xe đến công ty, quá trình này tựa hồ đã quen thuộc từ lâu, hẳn khá là hưởng thụ nó.

Đi tới phòng học, những người bình thường đi gần Tô Thần Dật đều cảm thấy y hôm nay tâm tình khá vui vẻ, thậm chí còn chủ động chào hỏi bọn họ, điều này khiến cho những bạn học bị anh trai Tô Việt Trạch phê phán sau sự kiện xấu kia đồng thời phào nhẹ nhõm.

Theo thói quen ngồi vào chỗ trống bên cạnh Kỳ Thương, Tô Thần Dật cười híp mắt vỗ vai Kỳ Thương đang đọc sách: “Tiểu Thương Thương, tối gọi Tiểu Sanh Sanh với Nghị tử, bốn đứa mình làm một chén không?”

Bình tĩnh lật sang trang tiếp theo, Kỳ Thương cũng chẳng ngẩng đầu lên mà đáp: “Không sợ anh cậu à?”

Ưỡn ngực, Tô Thần Dật tự đắc nói: “Thật ngại quá, tiểu gia đây có tình báo.”

Kỳ Thương lạnh lùng liếc nhìn Tô Thần Dật: “Thật ngại quá, thiếu gia đây không rảnh.”

Híp híp mắt, Tô Thần Dật ghé sát vào bên tai Kỳ Thương nhẹ giọng hỏi: “Tôi nghe anh tôi nói ngày đó cậu uống say rồi được anh trai đón về, chẳng lẽ cậu bị anh trai dạy dỗ nên không dám uống tiếp?”

Nhớ tới đêm hoang đường đó, Kỳ Thương lặng lẽ cảm nhận được bông cúc non của mình đang dâng lên từng trận đau. Trùng mắt với Tô Thần Dật, Kỳ Thương không thèm đáp lại mà cúi đầu đọc sách.

“Bạn hiền, cậu cũng đâu còn nhỏ, sao có thể dễ dàng khuất phục dưới cái ác như vậy? Có áp bức phải có đấu tranh chứ bạn hiền!”

Thấy Kỳ Thương không phản ứng, Tô Thần Dật tiếp tục nói: “Tiểu Thương Thương, không phải tôi khùc cậu, tuy rằng anh trai cậu không dễ trêu nhưng cậu cũng đừng mặc kệ không hề phản kháng nằm đó cho người ta đùa giỡn chứ, này cũng thôi đi, một chút tự do tối thiểu đều không có, Tiểu Thương Thương, lẽ nào cậu không cảm thấy uất ức uiiii?”

Lạnh lùng nhìn xung quang, thấy không ai chú ý đến bên này, Kỳ Thương bấy giờ mới cẩn thận đáp lại lời Tô Thần Dật: “Cậu câm miệng cho tôi! Xem tối nay tôi trị cậu thế nào!”

“Vậy là được rồi,” Tô Thần Dật xấu xa cười: “Đừng ngại, có ngon thì cứ tới bạn hiền, tôi rất yêu quý cậu đó!”

“Báo cho Lâm Sanh chưa?”

“Chưa.” Tô Thần Dật nhún vai một cái: “Còn chưa gọi điện thoại cho cậu ta, để lúc nữa tôi qua phòng học cậu ta tìm xem sao.”

Kỳ Thương gật đầu không nói gì nữa.

Sau khi hết tiết thứ hai, Tô Thần Dật bấy giờ mới lên đường đi đến phòng học Lâm Sanh thăm hỏi. Nhưng mà khi y vất vả lắm mới tìm được phòng học của Lâm Sanh thì nhận được tin Lâm Sanh hôm nay không đến trường.

Nhú mảy, Tô Thần Dật lập tức móc điện thoại ra gọi đến số của Tô Việt Trạch: “Anh, Tiểu Sanh Sanh hôm nay không đi học.”

83. Chương 83

Cúp điện thoại, Tô Thần Dật nhún vai rồi đi về phòng học, nếu như Tô Việt Trạch đã nói ngẫu nhiên có ngày không đi học là chuyện bình thường thì y cũng không cần nghĩ nhiều như vậy. Huống hồ với cá tính của Lâm Sanh, chưa chắc đã xảy ra chuyện gì. Ít ra Tô Việt Trạch bây giờ còn chưa bắt đầu động thủ, y cũng không cần lo lắng Lâm Lâm xéo lăm cũng quần - tìm Lâm Sanh gây phiền.

Đi về phòng học, Tô Thần Dật kể tội Lâm Sanh trốn học với Kỳ Thương, Kỳ Thương cũng chả có bình luận gì, chỉ là buổi họp rượu hôm nay dời lại lần sau. Bởi vì hôm nay là thứ sáu, nên buổi chiều chỉ có hai tiết. Vì thế, để không ảnh hưởng đến công việc của Tô Việt Trạch, Tô Thần Dật khẳng khái nhờ xe của Kỳ Thương đi đến Công ty.

Mới vừa vào phòng khách tầng trệt, Tô Thần Dật đã cảm thấy ánh mắt hai cô tiếp tân nhìn mình có vẻ sai sai. Được rồi, thực ra lần nào y tới công ty cũng có thể cảm giác được ánh mắt của hai người này lạ lạ, nhưng mà cũng chưa từng lạ như ngày hôm nay. Ngẫm nghĩ một lát, Tô Thần Dật cuối cùng vẫn là nhắc chân đi đến quầy tiếp tân.

Cô lễ tân nào đó vẫn luôn lăm nhăm gì đó trong bụng, sau khi thấy Tô Thần Dật đang cách mình càng gần thì nháy mắt cảm thấy tuyệt vọng, kéo cô bên cạnh đang lách cách truyền tin một cái, cô lễ tân nào đó cười rạng rỡ nhìn Tô Thần Dật: “Chào nhị thiếu!”

Chống tay lên quầy, Tô Thần Dật tươi cười híp mắt gật đầu: “Chào cưng!”

Cô lễ tân nào đó suýt nữa bị nụ cười của Tô Thần Dật chói mù hai mắt, sốt sắng chỉ ngón tay: “Xin hỏi em có thể giúp gì cho nhị thiếu?”

Hất tóc một phát, Tô Thần Dật nháy mắt với cô lễ tân nào đó: “Hôm nay tôi đẹp trai không?”

Suýt chút nữa bị sắc nước miếng, cô lễ tân nào đó không giữ được phòng ngự của chính mình ” Đẹp!” Thực ra cô muốn nói, nhị thiếu, cái vẻ đẹp mỹ thiếu niên này nó khác với vẻ đẹp đàn ông nhiều lắm!!!

“Đẹp trai cỡ nào?”

“Hả?” Cô lễ tân nào đó lập tức há hốc mồm, câu này phải trả lời như thế nào đây? Một mỹ thụ hàng thật giá thật? Nếu như cô mà thật sự nói ra câu này chắc sẽ được phòng nhân sự hỏi thăm bằng một cú điện thoại. Không chút biến sắc mà đá cô lễ tân B một cái, cô lễ tân nào đó bắt đầu cười gượng.

Đẩy gọng kính đen trên sống mũi, cô lễ tân B lướt nhìn Tô Thần Dật một lượt rồi nghiêm túc phán: “Nhân thần cộng phần, trời đất bất dung.” Loại quỷ súc công như Cố thiếu với loại trung khuyển như Tô tổng đều có thể bị ngài rù quên thì quả nhiên là nhân thần cộng phần trời đất bất dung!

Mồm miệng giật giật, Tô Thần Dật đáp: “Tôi có thể hiểu đây là cô đang khen không?”

Cô lễ tân B gật đầu duy trì vẻ mặt nghiêm túc: “Vote 5 sao khen ngợi.”

“...” Cô hẳn là dạo shop online quá nhiều rồi? Lại còn năm sao, tôi có nên vui mừng vì feedback của cô không nhỉ?

Nhìn láo liêng nhân viên qua lại xung quanh, Tô Thần Dật nhào người ghé sát vào quầy tiếp tân: “Hôm nay công ty có chuyện gì à?”

“Không có ạ.” Cô lễ tân nào đó hồn nhiên đáp lại lời Tô Thần Dật: “Hôm nay mọi thứ trong công ty đều bình thường, không xảy ra chuyện gì, cũng không có cô gái nào đến tìm Tô...A! Đau quá!”

Cô lễ tân B rút lại cái tay nhéo bắp đùi của cô lễ tân nào đó, sau đó trả lời Tô Thần Dật với vẻ mặt lạnh lùng không cảm xúc: “Nhị thiếu, hôm nay không xảy ra chuyện gì cả, chẳng qua chúng tôi cảm thấy hôm nay cậu đặc biệt đẹp trai nên mới nhìn thêm một chút.”

Ý thức được mình suýt tí nữa lỡ lời, cô lễ tân nào đó cuống cuống gật đầu: “Đúng đúng đúng, nhị thiếu hôm nay đẹp trai đến sững người”

“À...” Tô Thần Dật cười nhẹ một tiếng, đầu ngón tay gõ nhẹ trên mặt bàn: “Hay có gái tới tìm anh tôi lắm hả?”

“Chưa từng có.” “Mới có hôm nay.”

Cô lễ tân B khoe miệng co giật lạng lẹ quay đầu nhìn cô lễ tân nào đó, cứng, cứng không phải là chán sống rồi chứ?

Lại lần nữa nhận ra mình lại nói sai lời, cô lễ tân nào đó chột dạ nhìn Tô Thần Dật: “Báo cáo nhị thiếu, không hề có.”

Liếc nhìn lễ tân B, Tô Thần Dật mỉm cười nhìn cô lễ tân nào đó: “Cưng à, nói dối là gặp báo ứng đó nha.”

“Thật sự không có ạ!” cô lễ tân nào đó mặt như đưa đám, mẹ ơi, cho con đường sống đi, lương tâm của con đang bay biến từng chút một rồi.

“Được rồi,” Tô Thần Dật nhún vai bất đắc dĩ nói: “Vậy tôi đi hỏi người khác vậy, có điều...” Tô Thần Dật đưa tay vỗ vai cô lễ tân: “Nhị thiếu của cô ghét nhất là bị người khác nói dối, nếu như cô gạt tôi... Cô hiểu chứ...”

“Hiểu sao ạ?” Cô lễ tân mờ mịt nhìn người bên cạnh, thấy cô lễ tân B ra hiệu, chỉ vào Tô Thần Dật đã xoay người rời đi, cô lễ tân nào đó mới vội vàng đuổi theo: “Nhị thiếu, anh hùng, đừng chân đi anh hùng! Ta nhận tội, ta nhận tội được không!!!!”

Đừng chân lại, Tô Thần Dật xoay đầu nhìn cô lễ tân: “Nhận cái gì?”

Nhìn xung quanh một chút, cô lễ tân nào đó kéo Tô Thần Dật vào góc: “Nhị thiếu, thời buổi giờ việc làm khó kiếm, cậu xem...”

Liếc nhìn cô lễ tân, Tô Thần Dật đáp: “Yên tâm, có tôi ở đây, không ai dám đuổi việc cô.” Thấy cô lễ tân muốn nói lại tôi, Tô Thần Dật liền nhấn mạnh: “Ngay cả anh tôi cũng không thể, từ nay có tôi bảo kê cho cô.”

Cô lễ tân nào đó được kim bài miễn tử lập tức cười sáng cả mắt: “Cảm ơn nhị thiếu! Sau này có việc gì tôi nhất định sẽ báo cáo cậu ngay lập tức!”

“Được rồi, nói đi, hôm nay ai tới tìm anh tôi?”

Rảo mắt xung quanh một chút, cô lễ tân nào đó nhẹ giọng nói: “ Là con gái càn vàng lá ngọc của công ty Nhạc thị, thực ra trước đây cũng có mấy cô tới công ty tìm Tô tổng nhưng mà có điều Tô tổng luôn dẫn dò, mấy cô đó còn chưa bước vào thang máy đã bị đuổi đi. Nhưng mà dạo này công ty chúng ta có một dự án đang hợp tác với Nhạc thị, nên chúng tôi không dám xua cô ấy đi. Với lại tôi thấy cái kiểu của cô ta, xác cmn định là đi đú theo Tô tổng, chứ chả phải là hợp tác hợp đồng gì đâu.”

“Không nhìn ra mị lực của lão chết tiệt này khá lớn.” Tô Thần Dật xoa cằm đắm chiêu.

“Nhị thiếu, cậu tính...”

Liếc nhìn cô lễ tân nào đó, Tô Thần Dật hỏi lại: “ Cô nghĩ thế nào?”

Cảm giác mình sắp sửa thu được một tin tức trọng đại nào đó, cô lễ tân ngày càng sốt sắng, lại lần nữa nhìn rào xung quanh, cô lễ tân hưng phấn vắn xoắn ngón tay: “Nhị thiếu, thật ra tôi thấy Tô tổng dù sao cũng tốt hơn Cố thiếu nhiều” Tình cảm anh em gì đó dù sao cũng tốt hơn đúng không!

Cầm điện thoại của cô lễ tân, Tô Thần Dật nhanh chóng nhấn số điện thoại của chính mình, đưa điện thoại di động trả lại cô lễ tân, Tô Thần Dật cười cười nói xa nói gần: “Sau này có việc gì phải lập tức nói với tôi, những điều chúng ta nói hôm nay không nên để cho người thứ ba biết, hiểu không?”

“Đã hiểu!” Nhận lại điện thoại, cô lễ tân nào đó chân chó gật đầu: “ Nhị thiếu, cậu cứ yên tâm, tôi xác cmn định sẽ support cho cậu và Tô tổng.”

Vỗ vỗ vai cô lễ tân, Tô Thần Dật xoay người đi về phía thang máy, khốn kiếp, anh mà dám mè nheo mả gà đồng, coi chừng tiểu gia cho anh liệt luôn!

Nhìn Tô Thần Dật đi vào thang máy, cô lễ tân nào đó cầm điện thoại rạo rức trở về vị trí của mình, không hề ý thức được điện thoại của mình đến tay Tô Thần Dật bằng cách nào.

Thư ký Phương đang thu xếp tài liệu sau khi nghe tiếng bước chân đến liền lập tức đi ra ngoài, bấy giờ Tô Thần Dật đang từ xa đi tới, chợt nhớ lúc này còn có một cô nữ đang làm phiên trong văn phòng tổng giám đốc, thư ký Phương lập tức xông ra cản đường: “Nhị thiếu tan học rồi à?”

“Hôm nay thứ sáu, ít tiết.” Nhìn thư ký Phương đang chặn đường mình, Tô Thần Dật cười cợt: “Anh tôi không có ở đây à?”

“Có, nhưng Tô tổng hiện đang bàn công việc, bằng không nhị thiếu cứ tới phòng làm việc của tôi nghỉ ngơi một lát?”

“Không cần.” Đẩy Phương trợ lý ra, Tô Thần Dật nhắc chân đi về phía trước: “Anh tôi chẳng để ý việc tôi dự thính đâu.”

“Nhị thiếu, này...” Theo sát Tô Thần Dật, thư ký Phương gian nan đề nghị: “Hay để tôi đi báo cho Tô tổng một tiếng nha?”

“Chị Phương.” Tô Thần Dật dừng chân nhìn thư ký Phương, “Chị làm việc ở công ty này đã nhiều năm như vậy, em biết chị dù làm gì đi nữa thì cũng đều là vì lo lắng cho lợi ích của công ty, chị cứ yên tâm, em sẽ không gây sự.”

Thấy Tô Thần Dật nói như vậy, thư ký Phương cũng không biết nói gì nữa, chỉ tận trách đưa Tô Thần Dật đến cửa phòng làm việc của tổng giám đốc rồi về phòng làm việc của mình.

Sửa lại áo sơ mi cho thẳng thớm, Tô Thần Dật đẩy cửa phòng làm việc của Tô Việt Trạch. Hai người vốn đang trò chuyện trong phòng sau nghe tiếng mở cửa đều đồng thời quay đầu, Tô Việt Trạch một thân tây trang ngồi ở vị trí của mình, còn cô gái mặc chiếc váy màu vàng nhạt kia thì ngồi đối diện bàn làm việc của Tô Việt Trạch, hai khuỷu tay chống trên mép bàn, bộ ngực đầy đặn vừa vạm vỡ đặt trên mặt bàn.

Cô gái bất mãn nhìn Tô Thần Dật, kiêu ngạo nói: “Vào mà không gõ cửa, quy củ tối thiểu cũng không có, điều lệ của công ty cậu không đọc à!”

Nhíu mày, Tô Việt Trạch đứng dậy đi đến trước mặt Tô Thần Dật cầm lấy cuốn giáo trình trong tay y: “Tối lúc nào vậy? Sao không nói anh một tiếng để anh xuống đón em.”

“Vừa tới.” Tô Thần Dật lượn đến chỗ bàn làm việc ngồi vào chỗ của Tô Việt Trạch dưới ánh nhìn ngạc nhiên của cô gái: “Anh, vị mỹ nhân này là ai vậy?”

“Thì ra em là Tiểu Dật à.” Cô gái mỉm cười nhìn Tô Thần Dật: “Vừa nãy thật xin lỗi, chị còn tưởng là tên nhân viên không có mắt nào đó, không nghĩ lại là em trai của Việt Trạch. Chào em, chị là Nhạc...”

“Anh.” Tô Thần Dật không thèm nhìn cô gái mà nhìn về phía Tô Việt Trạch: “Em khát.”

Bị ngắt lời, trên mặt cô gái hiện vẻ lúng túng, nhưng nghĩ đến thân phận của Tô Thần Dật cũng ráng nuốt giận.

Sờ sờ đầu Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch dịu dàng đáp: “Để anh đi lấy nước cho em, em cứ ngồi nghỉ ngơi đi.”

“Đi đi.”

Tô Thần Dật cười híp mắt nhìn Tô Việt Trạch rời đi, mãi đi khi cửa phòng làm việc lại lần nữa đóng lại, Tô Thần Dật bấy giờ mới nhìn cô gái: “Chị rất đẹp.”

Vốn đang bất mãn khi nãy bị Tô Thần Dật không để vào mắt, cô gái nghe thế liền cười sáng cả mắt: “Cảm ơn.”

“Nếu như được lựa chọn chị dâu, em rất sẵn lòng chọn chị.” Tô Thần Dật tiếp tục chuốc thuốc mê.

“Thật vậy à?” Cô gái che mặt cười đến thỏa mãn: “Em cũng thấy chị xứng đôi với Việt Trạch đúng không?”

“Dạ,” ráng nhin một bụng chán ghét, Tô Thần Dật tiếp tục nói: “Có điều...”

“Điều gì?”

Nhìn bộ ngực đầy đặn của cô gái, Tô Thần Dật tiếc nuối lắc đầu: “Anh em hông thích phụ nữ ngực bự, tiếc thật.”

“Hả?” Cô gái theo bản năng nhìn lại bộ ngực của mình, không ngờ vóc người mà mình vẫn hằng lấy làm kiêu ngạo lại khiến cho người ta không thích, nghĩ đến vẻ đẹp trai trầm ổn của Tô Việt Trạch, cô gái nhất thời cuống lên: “Việt Trạch nghĩ như vậy thật à?”

Gật đầu, Tô Thần Dật nghiêm túc kể: “Trước đây em có hỏi anh em muốn tìm vợ kiểu thể nào, anh nói một câu, không thích ngực quá lớn.”

“Vậy làm sao bây giờ?” Cô gái sắc mặt lo lắng, thức ra cô cùng Tô Việt Trạch trước đây có biết mặt, chỉ là lúc đó cô ả kiêu căng tự mãn, Tô Việt Trạch cũng không giống như những người đàn ông khác đều vây xung quanh cô, cô cũng không để Tô Việt Trạch vào mắt. Nhưng trước đây không lâu công ty của cha cô ta đúng dịp có hợp tác với Tô thị, khi đó cô nàng vô tình nhìn thấy khí chất trầm ổn của Tô Việt Trạch

liền cảm thấy mê muội không thôi, cô nàng cũng có nhờ ông cha đánh tiếng thế nhưng Tô Việt Trạch tựa hồ không có ý tứ về vấn đề đó.

Hôm nay cô nàng đến Tô thị cũng là vịn cớ dự án hợp tác của hai công ty mới có thể bước vào văn phòng của Tô Việt Trạch, vốn định lấy điều kiện của mình, chỉ cần tiếp xúc nhiều với Tô Việt Trạch một chút thì có thể cho người đàn ông độc thân hoàng kim của B thị này dính thính, không ngờ em trai Tô Việt Trạch - Tô Thần Dật lại nói cho cô biết Tô Việt Trạch không thích con gái ngực bự, điều này khiến cho niềm tin của cô nàng bị đả kích.

“Em cũng không biết.” Tô Thần Dật tiếc nuối lắc đầu: “Đúng là đáng tiếc.”

“Đáng tiếc cái gì?” Tô Việt Trạch bưng ly nước trái cây mỉm cười đi vào văn phòng đưa cho Tô Thần Dật.

Nhận lấy ly nước ép, Tô Thần Dật cười nói: “Cũng không có chuyện gì, vừa nãy em bảo...”

“Không có gì.” Cô gái lập tức ngắt lời Tô Thần Dật rồi bật dậy: “Em còn có việc nên đi trước, công việc hợp tác cụ thể chúng ta hôm sau lại bàn tiếp.”

“Được” Tô Việt Trạch gật đầu: ” Để tôi nhờ trợ lý đưa cô xuống.”

“Không cần, để em tự xuống” Cô gái vội vã xua tay rời khỏi văn phòng,

Thấy Tô Thần Dật cười nham hiểm sau khi cô gái rời đi, Tô Việt Trạch bất đắc dĩ lắc đầu: “Lại làm chuyện xấu nữa à?”

84. Chương 84

Ngưng cười, Tô Thần Dật lạnh mặt nhìn Tô Việt Trạch: ”Tôi làm chuyện xấu gì à? Tôi chỉ nói sự thật thôi, chẳng lẽ anh vẫn thích gái em ngực bự?”

“Không, anh thích em.” Tô Việt Trạch nghiêm túc đáp.

“Chết đi.” Tô Thần Dật đá chân Tô Việt Trạch một phát rồi đứng dậy đi về phía sofa: “Tiểu gia không muốn nói chuyện với cái loại thấy gái là hai mắt phát sáng như anh.”

“Hai mắt phát sáng là sao, huh?” Tô Việt Trạch giam Tô Thần Dật giữa hai tay, đôi mắt híp lại: “Là nhóc con nào gọi điện bảo anh không cần đi đón? Giờ thì lại tới ăn vạ?”

“Tôi ăn vạ?” Tô Thần Dật trợn to mắt: “Cái quái gì vậy Tô Việt Trạch, anh đừng bảo anh không có cảm

giác gì với cô nữ kia? Đừng quên anh chỉ đang trong thời gian thử việc.”

“Haha.” Tô Việt Trạch úp mặt vào bả vai Tô Thần Dật trầm giọng bật cười, có vẻ như tâm tình rất tốt, tiếng cười càng lúc càng lớn.

Đẩy Tô Việt Trạch ra, Tô Thần Dật tức giận nói: “Cười con em anh! Anh có tin bây giờ tiểu gia đã bay anh không!”

Cảm xúc dịu ảm trên môi khiến Tô Thần Dật ngẩn ra, chờ đến khi ý thức được tình huống hiện tại thì đầu lưỡi Tô Việt Trạch đã cuốn lấy đầu lưỡi của y

“A...khốn nạn!” Tô Thần Dật chống cự cố đẩy Tô Việt Trạch, nhưng Tô Việt Trạch không hề có ý ngừng hôn mà trái lại càng hôn sâu hơn.

Giữa lúc môi lưỡi dây dưa, Tô Thần Dật dần nhũn cả người, ngay lúc y cảm giác không khí trong lồng ngực cạn kiệt, Tô Việt Trạch mới buông y ra.

Hôn nhẹ lên môi Tô Thần Dật một cái, Tô Việt Trạch cười nhẹ bảo: “Tiểu Dật, anh đang rất hạnh phúc, em ghen có nghĩa là trong lòng vẫn quan tâm đến anh.”

Tô Thần Dật thở hổn hển, trợn trừng mắt nhìn Tô Việt Trạch:” Ngại quá, tôi rất ích kỷ, không thích xài chung hàng, nhất là người của tôi. Cho nên Tô Việt Trạch, anh liệu mà giữ mình, nếu tôi mà biết anh lén phén với người khác sau lưng tôi, chúng ta xác cmn định là xong phim.”

Cọ trán Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch dịu dàng đáp: “Chuyện đại nhân bàn giao, tiểu nhân luôn khắc cốt ghi tâm.”

Bấy giờ Tô Thần Dật mới hài lòng gật gù, cầm lấy cái laptop bên cạnh, Tô Thần Dật phát phát tay với Tô Việt Trạch,“ Có việc thì đi đi, tôi lướt forum tí.”

“Một chút nữa là xong việc thôi.” Tô Việt Trạch yêu chiều xoa đầu Tô Thần Dật rồi trở về bàn làm việc của mình xem tài liệu.

Liếc mắt nhìn Tô Việt Trạch đang chăm chỉ làm việc, tâm tư Tô Thần Dật không khỏi bay cao bay xa. Cho dù tương mạo hay gia thế, Tô Việt Trạch đều là hình mẫu lý tưởng tốt nhất cho nhóm chị em muốn chống lầy, mà Tô Việt Trạch cũng có thể hoàn toàn bốc ra một em hợp mồm từ trong ổ chị em đó, nhưng mà Tô Việt Trạch lại chọn y.

Y chưa từng nghĩ đến sẽ có một ngày mình lại hẹn hò với một người đàn ông, mà thân phận thẳng chả lại chính là anh em cùng cha khác mẹ. Không thể không nói duyên phận này thiệt quá mức diệu kỳ, nếu như lúc trước y không móc ví của Tô Việt Trạch, có lẽ bây giờ y đã khác. Nhưng mà y đã xác định được tình cảm của mình nên cũng không muốn trốn tránh nữa, mấy cô chị em hot girl chanh sả theo đuôi kia, vui thì

y đùa một chút, còn buồn thì... Tô Thần Dật lạnh lẽo cười thâm trong ruột, ngại quá, mình hơi bị nhỏ mọn.

Tô Thần Dật rũ mắt mở ra một cái topic trước giờ chưa vào bao giờ bắt đầu học hỏi kinh nghiệm, không cần nghĩ nhiều cũng thừa biết là đang xem vấn đề hái cúc!

Cho đến lúc Tô Việt Trạch xử lý xong đám giấy tờ trong tay đã nhìn thấy Tô Thần Dật ôm laptop mặt đỏ bừng bừng, hai mắt hưng phấn nhìn màn hình laptop, ngón tay thon dài không hề rê con trỏ chuột.

Cất hết giấy tờ trên bàn, Tô Việt Trạch tò mò đứng dậy,: “Tiểu Dật, em xem cái gì đó.”

“Hả!” Bấy giờ Tô Thần Dật đang xem tới phần “công tác mở đường” liền lập tức gấp máy tính lại, “Gì gì cái gì?”

Cái vẽ giấu đầu hở đuôi càng khiến cho Tô Việt Trạch càng nghi ngờ, hần tiến lại gần Tô Thần Dật, chỉ chỉ cái laptop trên đùi y:” Vừa rồi xem cái gì mà chăm chú vậy?”

“À thì...” Suýt bị bắt quả tang, Tô Thần Dật căng thẳng ôm lap, con mắt đảo loạn:” À thì... Thì là xem... xem mấy cái...thread về kỹ thuật, uh, chính là mấy cái thread về kỹ thuật.”

“Thread kỹ thuật?” Tô Việt Trạch rõ ràng chẳng hề tin mà xích lại gần Tô Thần Dật nhỏ giọng hỏi: ” Thread dạng kỹ thuật gì?”

Chẳng lẽ tôi lại nói cho anh biết đó là thread liên quan đến kỹ thuật ngắt cúc à? Lườm thâm trong ruột, Tô Thần Dật gượng gạo cười: “Sao hả? Anh, anh xong việc rồi?”

“Đúng rồi,” ngồi xuống bên cạnh Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch nghiêng đầu nhìn y,:” Vừa xong việc đã thấy em nhìn laptop chăm chăm, cho nên tò mò lại xem một chút.”

“Haha, vậy thì, xong việc rồi thì ta về nhà đi, đúng lúc em đang đói bụng.”

Nhìn cái laptop bị Tô Thần Dật đập nguồn nhét vào ngăn tủ, Tô Thần Dật gật đầu đứng dậy dẫn Tô Thần Dật ra ngoài.

“Tiểu Dật, mai là ngày off, anh dẫn em đi chơi nhé?”

“Đi đâu?”

“H thị.”

Hôm sau vừa ăn trưa xong, Tô Việt Trạch liền dẫn Tô Thần Dật lên máy bay hướng về H thị. H thị là thánh địa du lịch nổi danh, cho dù là du lịch giải trí hay nghỉ dưỡng thì cũng đều chính là sự lựa chọn tốt nhất. Ban ngày có thể ở bờ cát bơi lội lướt sóng; tối đến, thưởng thức cảnh đêm trong lúc ăn hải sản lại là một phong vị khác.

Dẫn Tô Thần Dật đến phòng nghỉ bên bờ biển nghỉ ngơi một chút, Tô Việt Trạch lại dẫn y ra biển lướt sóng. Bởi vì cuối tuần cho nên rất nhiều người ra ngoài đi chơi. Nhìn các người đẹp bikini lả lướt, Tô Thần Dật không khỏi huyết sáo một cái thật kêu, làm cho mấy cô bikini mặt mỏng xấu hổ đỏ cả mặt.

Bất đầu thăm nghĩ đáng lẽ không nên dẫn Tô Thần Dật ra bờ biển, Tô Việt Trạch nhéo má Tô Thần Dật bất mãn nói: “Con mắt không được phép ngó nghiêng lung tung”.

Tô Thần Dật hờ hững nhún vai, ” Đâu phải em muốn nhìn, bây giờ mắt em đặt đâu mà chả thấy được chứ?”

Chụp đầu Tô Thần Dật vào ngực mình, Tô Việt Trạch nghiêng răng đáp: “Em có thể nhìn anh!”

“Được rồi được rồi.” Tô Thần Dật bất đắc dĩ lên tiếng: ” Anh trai yêu dấu, anh có thể thả em ra được không? Nhiều người đang nhìn kìa.”

“Thì sao chứ?” Tô Việt Trạch nâng cằm Tô Thần Dật lên hôn nhẹ một cái lên môi,;” Muốn nhìn thì để cho bọn họ nhìn cho kỹ.”

Nghe tiếng hít khí xung quanh, Tô Thần Dật đá một phát vào bắp chân Tô Việt Trạch rồi tức giận xoay người đi ra bờ biển. Khốn kiếp! Đi chết đi! Mẹ nó để xem tối nay tôi xử anh thế nào!

Nhưng Tô Việt Trạch không hề để mắt đến xung quanh mà chỉ nhấc chân đuổi theo Tô Thần Dật: “Sao vậy? Giận rồi? Không thì anh để em hôn lại nhé?”

Hôn cái cc! Tô Thần Dật tức giận trừng mắt với Tô Việt Trạch, sau đó cúi người nắm một vốc cát ném vào ngực Tô Việt Trạch rồi chạy ra xa: “Anh nằm mơ à!”

“Giỏi lắm oắt con!” Tô Việt Trạch phui phui cát trên người cười cười đuổi theo Tô Thần Dật: “Dám vô lễ với anh trai, xem anh phạt em như thế nào!”

Xoay mặt làm mặt quỷ trên người Tô Việt Trạch, Tô Thần Dật cười to: “Tới đi, tiểu gia đây cũng không phải loại vô dụng, xem ai thu thập ai!”

Trên bãi cát óng ánh, hai thanh niên tương mạo xuất chúng đuổi bắt lẫn nhau như trẻ con, tiếng cười sung sướng vang đầy trời, ngay cả những người xung quanh cũng như được vui lây, mặt mũi ai nấy cũng tươi cười vui vẻ.

Mãi cho đến khi mặt trời chạm biển, Tô Việt Trạch bấy giờ mới cùng Tô Thần Dật nắm tay đi dọc bờ biển đi đến nhà ăn.

Bởi vì vừa đúng giờ cơm nên nhà ăn đầy tiếng người huyên náo ồn ào. Hẳn là do may mắn, hai người vừa mới vào nhà ăn, Tô Thần Dật đã tình mắt nhìn thấy một bàn đang tính tiền. Đợi đến khi bàn kia rời đi, Tô Thần Dật lập tức kéo Tô Việt Trạch đến trước bàn ngồi xuống, mà người phục vụ cũng khá tận trách mà tiến lại thu dọn bàn ăn bừa bộn

Lúc này, mặt trời đã xuống được đôi nửa, nắng vàng óng ánh phô chiếu trên mặt biển tạo thành cảnh đẹp mê người, Tô Thần Dật hí hửng nhìn mặt trời lặn: “Anh, đẹp quá.”

“Lần trước đã muốn dẫn em đến, nhưng chuyến đi lại bị Thiệu Kiệt phá đá, nhưng mà như vậy cũng tốt, lần này sẽ không có ai quấy rầy chúng ta.”

Bản thân vốn đang mưu đồ kế hoạch buổi tối, Tô Thần Dật cười cười gật đầu: “Như vậy rất tốt.”

Nhìn khuôn mặt tươi cười của Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch vô cùng thỏa mãn, không còn gì vui vẻ hơn được thấy nụ cười của người mình thích. Hai người trò chuyện câu được câu mất, chẳng mấy chốc hải sản hai người chọn đã được dọn lên bàn ăn.

Nghê mùi rượu thoảng trong không khí, Tô Thần Dật liền ghé sát vào người Tô Việt Trạch hỏi: “Anh, làm chút rượu không? Ăn hải sản mà nhắm thêm chút vang trắng thì đã ghiền lắm.”

Vốn định từ chối nhưng Tô Việt Trạch bỗng dưng nhớ tới hôm trước mình đã suýt gạo nấu thành cơm với Tô Thần Dật khi y say rượu, cho nên Tô Việt Trạch liền mỉm cười đáp lại: “Được.”

Thấy Tô Việt Trạch đồng ý, Tô Thần Dật cười tới hí hửng gọi phục vụ chọn hai chai vang trắng, lại tự rót hai ly rượu, nhìn chất lỏng trong suốt bên trong cái ly chân cao, Tô Thần Dật sướng rơn, sự nghiệp hái cù mới dễ dàng làm sao!

Bây giờ, Tô Việt Trạch cũng như mở cờ trong bụng, nếu như lần này Tô Thần Dật lại uống say hay là uống ngất, hẳn còn sợ mình không có cơ hội sao? Tuy rằng đã đáp ứng với Tô Thần Dật không giở trò linh tinh, nhưng mà tình huống hai người phát sinh trong lúc uống say nào tránh được?

Cho nên, cho dù tâm tư khác nhau nhưng mục đích tương đồng, hai người cứ thế thay nhau chuốt rượu, đến khi hai người quét sạch hai chai rượu vang, mấy đĩa hải sản trên bàn cũng chưa ăn được bao nhiêu.

Nhìn Tô Việt Trạch găng gượng gật gà trên bàn, Tô Thần Dật không khỏi cười hí hửng cả mắt, chẳng màng bộ dạng mình cũng không ổn lắm, nhưng so với Tô Việt Trạch đã ngất ngư còn khá khảm hơn nhiều. Sau khi gọi phục vụ đến tính tiền, Tô Thần Dật liền đỡ Tô Việt Trạch xiêu vẹo đi về phòng nghỉ cạnh bờ biển của hai người bọn họ.

iem biết lỗi rồi ạ T_T mỗi lần up chap mới lòng iem sợ hãi lắm T_T

85. Chương 85: H+

Mới vừa đi ra phòng ăn, gió biển từ bốn phương tám hướng tấp vào mặt Tô Thần Dật, vốn là có chút choáng đầu bị gió biển như vậy thổi, Tô Thần Dật nhất thời cảm giác say, ngay cả tay đang vịn Tô Việt Trạch đều có chút thoát lực.

Nghĩ tới mưu đồ kế hoạch đã lâu, Tô Thần Dật khẽ cắn răng gượng chống đem Tô Việt Trạch đỡ về chỗ ở. May mắn Tô Việt Trạch cũng không có hoàn toàn say chết, nếu không Tô Thần Dật tối nay thật đúng là không thể cứ như đem Tô Việt Trạch mang trở về.

Vừa mới vào cửa, Tô Thần Dật liền thoát lực cùng Tô Việt Trạch song song ngã xuống đất. Cũng không biết là do bị đẩy hay do quán tính mà Tô Thần Dật vừa vịn ngã trên người Tô Việt Trạch, mà Tô Việt Trạch cũng vinh hạnh trở thành cái đệm thịt người mới tinh.

Nhấc chân đạp cửa, Tô Thần Dật gục ở trên người Tô Việt Trạch thở hổn hển, mùi rượu nồng nặc khuếch tán trong không khí từ từ bao trùm cả phòng khách, chẳng qua là hai người đều uống say, không thể nghe thấy được thôi.

Cảm thấy mình hơi khôi phục một chút khí lực, Tô Thần Dật đứng đưa từ trên người Tô Việt Trạch bò dậy. Nhìn Tô Việt Trạch té bất tỉnh nhân sự trên mặt đất, Tô Thần Dật cười quái dị một tiếng, đem Tô Việt Trạch từ trên mặt đất túm lên dìu vào gian phòng ngủ, mình thì lại xoay người đi phòng tắm.

Loạn xạ súc một phen, Tô Thần Dật lau khô thân thể phủ thêm áo tắm, giơ lên một lọ sữa tắm trở lại gian phòng. Lúc này Tô Việt Trạch như cũ nằm bất động, đóng chặt lại hai mắt, có lẽ là do uống nhiều quá, Tô Việt Trạch chân mày khẽ nhíu lại, nút áo cũng bị mở hai nút, dưới vạt áo mở rộng lộ ra một lồng ngực màu mật ong. Lắc lắc cái đầu có chút cháng váng, Tô Thần Dật âm thầm nuốt ngụm nước miếng, nhẹ nhàng đi bộ đến bên giường.

May là lúc rót rượu cho Tô Việt Trạch, mình thừa dịp hần không chú ý đổ qua mấy chén, nếu không hần lúc này đoán chừng sớm té ở trong phòng tắm ngủ được bất tỉnh nhân sự. Nghĩ tới đây Tô Thần Dật không khỏi cười thật to dưới đáy lòng, nếu không phải mình thông minh nhanh trí, thì hôm nay này hoa cúc cũng khỏi phải nghĩ đến hái, hai người đều bị quật ngã ở nơi này.

Bò lên giường, Tô Thần Dật đầu tiên là vỗ vỗ gương mặt Tô Việt Trạch vừa hô hai tiếng, thấy Tô Việt Trạch như cũ không có phản ứng, Tô Thần Dật lúc này mới lớn mật cởi hết các nút áo còn lại. Nhìn lồng ngực phập phồng trước mắt, Tô Thần Dật đầu tiên là duỗi ra ngón tay chọc chọc, cảm nhận được da da thịt thịt cứng rắn, Tô Thần Dật không khỏi có chút hâm mộ. Nhớ ngày đó hần còn không có Trọng sinh, mình kia cơ ngực cũng là đủ để lấy ra làm cho người ta hâm mộ, mà thân thể này thì có làm sao cũng không luyện ra bao nhiêu cơ ngực.

Tức giận ở trên lồng ngực Tô Việt Trạch cắn một cái, Tô Thần Dật lúc này mới ngẩng đầu hôn Tô Việt Trạch. Nhắm mắt lại, Tô Thần Dật bắt đầu dựa theo phương thức lúc trước Tô Việt Trạch hôn hắn ở trên môi miêu tả, đầu lưỡi chậm rãi dò vào khoang miệng rồi sau đó cạy mở hàm răng cùng đầu lưỡi Tô Việt Trạch múa.

Có lẽ là rượu còn tác dụng, Tô Thần Dật chỉ cảm thấy cùng Tô Việt Trạch hôn liền cảm giác mình hơi thở có chút không yên. Ngẩng đầu, liền thấy Tô Việt Trạch không biết từ lúc đã có dấu hiệu mở ra hai mắt, Tô Thần Dật ngoắc ngoắc khóe miệng cúi đầu hôn lên gáy Tô Việt Trạch. Dưới ánh đèn, vốn nên là lâm vào ngủ say Tô Việt Trạch thế nhưng chậm rãi mở mắt ra, đẩy mắt một mảnh thanh minh, không có bất kỳ men say. Cảm thụ được xúc cảm nơi cần cổ, Tô Việt Trạch đè nén dục vọng nơi đáy lòng, hưởng thụ nheo mắt.

Từ khi Tô Thần Dật có ý mời rượu, hắn liền có chút ít hoài nghi, nhất là trong lúc vô tình thấy Tô Thần Dật len lén đổ rượu chén ra, Tô Việt Trạch lại càng hoài nghi động cơ của Tô Thần Dật. Vốn biết tửu lượng của mình cũng không kém, mà hắn cũng muốn biết Tô Thần Dật định chơi cái gì. Song để cho hắn không nghĩ tới chính là Tô Thần Dật đưa hắn trở lại, rồi lại tự mình đi vào phòng tắm. Vốn là muốn đứng lên xem một chút đến tột cùng là làm cái gì, kết quả phòng tắm khoảng chừng chảy ra tiếng nước, cho nên hắn mới phải tiếp tục giả vờ say, nhưng là kết quả ngoài dự tính của hắn, đây là lần đầu tiên thấy Tô Thần Dật chủ động như thế, mặc dù Tô Thần Dật động cơ không tinh khiết, bất quá những thứ này cũng không trọng yếu.

Ở bên gáy Tô Việt Trạch làm ra hai ấn ký đỏ lôm, Tô Thần Dật vừa căn cứ đoạn video trong SD mà lần đó xem qua cùng với kinh nghiệm đã học hỏi trước đó dọc theo lồng ngực một đường hôn xuống. Những cái hôn chỉ chút vẫn làm cho Tô Việt Trạch cảm giác mình cơ hồ sẽ phải hòa tan ở trong cái hôn của Tô Thần Dật, đáy lòng có một cổ dục vọng đang gọi rầm rĩ, ngay cả bụng dưới cũng bị từng đợt sóng nhiệt lưu đánh sâu vào. Muốn tung mình đem Tô Thần Dật đặt ở phía dưới, muốn làm gì thì làm, nhưng là lý trí nói cho hắn biết bây giờ còn không phải lúc, cho nên Tô Việt Trạch phải vừa áp chế mình, vừa hưởng thụ trêu chọc từ Tô Thần Dật.

Nghe Tô Việt Trạch ồ ồ hô hấp, Tô Thần Dật không khỏi gợi lên khóe miệng, đã biết làm sao để lấy lòng Tô Việt Trạch, nếu như Tô Việt Trạch không có bất kỳ phản ứng, hắn chỉ sợ cũng không cách nào tiếp tục nữa. Ngẩng đầu nhìn Tô Việt Trạch như cũ nhắm hai mắt, Tô Thần Dật nghiêng thân đem bình sữa tắm lấy từ trong phòng tắm từ trước, sau đó ngồi dậy bắt đầu linh hoạt cỡi dây lưng Tô Việt Trạch.

Nhìn Tô Thần Dật đứng quay lưng về phía mình cúi đầu, Tô Việt Trạch suýt nữa không có thể khống chế được nổi mình. Lặng yên điều chỉnh hô hấp, Tô Việt Trạch chuyển động con người nhìn về phía khác. Nhìn ba chữ to đùng trên bình sữa tắm đang đoan đoan chánh chánh đứng ở bên trái thắt lưng mình, suýt nữa sáng ngời mù mắt chói 24K hợp kim ti-tan của Tô Việt Trạch. Nếu như nói mới vừa rồi hắn chỉ là hoài nghi động cơ Tô Thần Dật, như vậy hiện tại hắn hoàn toàn có thể xác định Tô Thần Dật đến tột cùng muốn làm những thứ gì. Du côn các ké, nhìn một lát làm sao thu thập người!

Giải khai nút áo kéo xuống khóa kéo, nhìn quần tam giác màu đen bao quanh vận sức chờ phát động cái, Tô Thần Dật không khỏi nuốt ngụm nước miếng, may là tối nay hắn đem Tô Việt Trạch quá chén rồi, nếu như ngày nào đó mình bị Tô Việt Trạch bắt lại..... Tô Thần Dật có loại cảm giác mình có ngày tàn hoa.

Phí sức kéo xuống quần Tô Việt Trạch, đầu ngón tay Tô Thần Dật dừng ngang hông Tô Việt Trạch không có tái tiến một bước. Cởi hay là không cởi, đây là một vấn đề sâu xa đáng giá suy nghĩ. Cởi sao, thấy đồ

vật kia mình áp lực rất lớn, không cời sao, mình chờ phát tiết cái kia đồ vật áp lực lớn. Cmn, rốt cuộc là nên cời hay không a! Giơ tay lên chọc chọc Tô Việt Trạch, đầu ngón tay vừa hạ xuống cái đồ vật kia liền trướng thêm hai phần làm cho Tô Thần Dật chột thu tay lại. Rũ mắt xuống, Tô Thần Dật lặng yên ngó chừng cái quần lót đen tam giác của Tô Việt Trạch. Quần lót quân, xin cho phép tiểu sinh ở phía sau người phá động.

Quần lót đen tam giác: ha hả.

Không đợi Tô Thần Dật quần quýt ra kết quả, Tô Thần Dật liền cảm giác một trận thiên toàn địa chuyển, ngay sau đó vốn nên ngủ say Tô Việt Trạch lấn thân đè ở trên người của mình. Đem hai tay Tô Thần Dật giơ lên cao đặt ở đỉnh đầu, Tô Việt Trạch cúi đầu kề sát vào bên tai Tô Thần Dật, “Tiểu Dật tại sao không tiếp tục đi?”

Bên tai một cổ nhiệt khí không khỏi làm Tô Thần Dật run rẩy, giật giật tay, Tô Thần Dật cười xấu hổ, “Ca, anh đã tỉnh.”

“Đúng vậy a.” đem vành tai Tô Thần Dật ngậm tại trong miệng, Tô Việt Trạch rừ rừ nói, “Nếu không tỉnh đoán chừng phía sau khó giữ được.”

“Phải không?” Tô Thần Dật cười khan hai tiếng, “Em chỉ là xem anh mặc y phục ngủ không thoải mái, muốn giúp anh cời ra mà thôi, anh đừng hiểu lầm.”

Đầu lưỡi ở vành tai Tô Thần Dật quét một vòng, cho đến khi nghe thấy tiếng thở của Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch lúc này mới nâng người lên chỉ vào dấu đỏ trước ngực mình, “Cởi quần áo cần đánh lên ký hiệu sao?”

“Cái kia, em là xem anh vóc người quá tốt, nhất thời nhìn không được, ha hả.....” Tiết tháo Quân, xin cho phép tiểu sinh lại vì người đốt một cây nến.

“Thì ra là như vậy, ” Tô Việt Trạch cúi đầu hôn lên bên gáy Tô Thần Dật, “Không ngờ em lại vô lễ tới vậy.”

“Ngô.....” Tô Thần Dật ngẩng đầu lên, trong hai mắt dần dần hiện lên một tầng sương mù, “Ca, em sai lầm rồi.”

“Không, em làm được rất tốt.” Bàn tay ấm áp dờ vào bên trong áo tắm của Tô Thần Dật, giải khai áo tắm Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch dọc theo bên gáy dưới, hôn lên điểm đỏ trước ngực Tô Thần Dật. Xúc cảm tê dại từ trước ngực không ngừng khuếch tán đến toàn thân, Tô Thần Dật khó nhịn chấn động thân thể, “Ca.....”

“Ngoan, em chỉ cần nằm là tốt rồi.”

Nằm than bùn a! Tiểu gia có thể báo cảnh sát để bảo vệ hoa cúc non hay không a! Muốn đẩy Tô Việt

Trạch ra, lại bị Tô Việt Trạch trói buộc áp chế không tránh thoát được, một cổ sóng nhiệt nảy lên. Tô Thần Dật thở hỗn hển cả giận nói:

“Anh đã đáp ứng không đánh chú ý đến hoa cúc non của em!”

Ngẩng đầu, Tô Việt Trạch khẽ cười cười, đầu ngón tay khảy lên bình sữa tắm, cầm tiến tới trước mặt Tô Thần Dật, “Nếu như không phải là em động cơ không tinh khiết, anh sẽ nuốt lời sao?”

Trùng sữa tắm quân trước mắt, Tô Thần Dật yên lặng giương mắt nhìn về phía Tô Việt Trạch, “Tiểu gia thích ôm sữa tắm ngủ, không được sao?”

“Được rồi. ” Tô Việt Trạch nhún vai để bình sữa tắm xuống hôn lên trán Tô Thần Dật, “Nhưng là anh thích em ôm anh ngủ hơn.”

“!!!” Hai tay hai chân đồng thời bị áp chế không thể động đậy, Tô Thần Dật trong nháy mắt tuyệt vọng, lấy cái gì tới cứu vớt người, hoa cúc Quân của ta.

Song Tô Việt Trạch không có cho Tô Thần Dật quá nhiều thời gian tĩnh ngộ, chỉ chít hôn đem Tô thần Dật bao phủ ở trong thế giới khoái cảm. Bàn tay ấm áp dần dần trượt, cuối cùng kéo tam giác quân của Tô Thần Dật đặt tay lên cái thứ đã ngẩng cao đầu. Xúc cảm ấm áp không khỏi làm cho Tô Thần Dật lên tiếng than thở, theo động tác của Tô Việt Trạch, Tô Thần Dật dần dần đắm chìm trong dục vọng.

Hoa cúc Quân: lấy cái gì tới cứu vớt người, chủ nhân của ta? @Tô Thần Dật

Nghe Tô thần Dật phát ra thanh âm nhỏ vụn, Tô Việt Trạch không khỏi hô hấp ồ ồ. Cảm thụ biến hóa của thứ nằm trong lòng bàn tay, Tô Việt Trạch dần dần thả tay đang áp chế Tô Thần Dật nặn ra sữa tắm để một bên, nhìn hai mắt hí lại thở dốc Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch ngoắc ngoắc khoe miệng đem ngón tay mang theo sữa tắm dò vào phía sau Tô Thần Dật. Bị dị vật xâm lấn, cảm giác đau nhói đem Tô Thần Dật từ trong dục vọng lôi đi ra ngoài, trùng mắt Tô Việt Trạch nằm đè lên người mình, Tô Thần Dật cắn răng nói:

“Tô Việt Trạch, ngươi dám đánh chú ý đến hoa cúc non của tiểu gia..... A.....”

Tăng nhanh tốc độ tay, Tô Việt Trạch cúi đầu hôn lên gáy Tô Thần Dật, “Ngoan, anh sẽ không làm đau em.”

“Ừ..... Người..... Người khốn kiếp!”

“Anh khốn kiếp.” Tô Việt Trạch vừa tăng thêm một ngón tay tinh tế khai thác, một cái tay khác cũng không có dừng lại, cố gắng trấn an Tô Thần Dật có chút xao động. Cho đến khi cảm nhận được cái chỗ kia có thể dung nạp mình, Tô Việt Trạch lúc này mới rút tay ra nhanh chóng cởi xuống quần của mình, vịn mình chậm rãi đẩy vào phía sau Tô Thần Dật.....

86. Chương 86: H+

Cảm giác đau kịch liệt hơn so với lúc trước làm cho Tô Thần Dật không khỏi sợ hãi kêu lên tiếng, cảm giác vật kia sưng lên vây chặt lấy mình khiến cho Tô Thần Dật có chút xấu hổ trừng hướng Tô Việt Trạch, “Khốn kiếp, ngươi nhẹ một chút cho ta!”

“Xin lỗi tiểu Dật.” Tô Việt Trạch ở bên tai Tô Thần Dật thấp giọng nói, “Ta yêu em.....”

Mùi rượu ở bên tai khuếch tán, Tô Thần Dật chậm rãi buông ra ngón tay đang bấu chặt vào bả vai Tô Việt Trạch. Cảm nhận được Tô Thần Dật buông lỏng, Tô Việt Trạch bắt đầu thử dò xét địa phương kia. Cảm xúc âm áp chặt chẽ làm cho Tô Việt Trạch không khỏi than thở lên tiếng, phảng phất thưởng thức đến mỹ vị ngon nhất nhân gian, Tô Việt Trạch siết chặt tay bên eo Tô Thần Dật điên cuồng luật động. Thanh ngâm khàn khàn cùng với tiếng ồ ồ thở dốc không ngừng đan xen nhau, giờ khắc này, vốn là không có bất kỳ giao tập hai người rốt cục dung hợp ở chung một chỗ, theo đuổi trầm luân ở trong bể dục.

Nhìn Tô Thần Dật tựa như thống khổ tựa như vui vẻ đóng chặt lại hai mắt, Tô Việt Trạch càng phát ra sức lực hồng hồng lấp lờng. Cũng không biết là đụng vào vị trí nào, Tô Thần Dật run lên bần bật, mở ra hai mắt lộ ra một tia sợ hãi. Tô Việt Trạch khẽ mỉm cười, tiếng nói khàn khàn từ nơi cổ họng phát ra, “Nguyên lai là nơi này à.”

Tô Thần Dật có chút kháng cự đẩy Tô Việt Trạch ra, ý đồ đem cái kia làm cho mình muốn ngừng mà không được cái bức ra trong cơ thể, “Ca, không nên.....”

“Không nên?” Tô Việt Trạch ôm eo Tô Thần Dật chột va chạm, “Em xác định sao?”

“A..... Hồn đản..... Khốn kiếp!” Tô Thần Dật ngửa đầu khó nhịn thở hào hển, so sánh với lúc trước khoái cảm mãnh liệt hơn để cho hắn không khỏi cuộn lên ngón chân, “Ra..... Đi ra ngoài!”

Từng chút từng chút đụng vào nộ vị nhạy cảm kia, Tô Việt Trạch ranh mãnh cười một tiếng cúi đầu hôn lên gáy Tô Thần Dật, “Nó nói bên trong rất thoải mái, nó không muốn đi ra ngoài.”

“!!!”

Hoa cúc bị đụng chạm càng lúc càng nhanh, đụng nhau càng ngày càng mãnh liệt, lúc này Tô Thần Dật đã không rảnh lại đi suy tư những chuyện khác, chỉ đành phải theo động tác của Tô Việt Trạch dứt quãng rên lên thành tiếng. Thời khắc dụng vọng muốn bùng nổ, hai người đều kim lòng không đậu than nhẹ lên tiếng, khoái cảm trước nay chưa từng có đưa bọn họ thật chắc vây quanh. Lúc dư vị tản đi, Tô Việt Trạch lúc này mới cúi người đem Tô Thần Dật ôm thật chặt vào lòng, “Tiểu Dật, anh yêu em.”

Đã bị Tô Việt Trạch hành hạ đến ngón tay cũng không muốn động Tô Thần Dật từ trong lỗ mũi hừ nhẹ lên tiếng, “Em muốn tắm, khó chịu.”

“Tốt” Tô Việt Trạch ở bên môi Tô Thần Dật hôn một ngụm, từ trong cơ thể hắn chậm rãi thối lui, nhiệt lưu bên trong cơ thể theo động tác của Tô Việt Trạch dần dần từ trong cơ thể hắn chảy ra. Tô Thần Dật tức giận trừng mắt nhìn Tô Việt Trạch một cái, “Nha tốt nhất là tối nay ngươi nên nằm úp sấp liếm sạch cúc hoa cho tiểu gia rồi hãy đi ngủ!” Đêm Tô Thần Dật ôm lấy, Tô Việt Trạch thân mật chà chà cái trán Tô Thần Dật, “Sàng đan có rất nhiều, cần ác như vậy sao?”

“Đối với người chút tâm cơ thâm trầm da mặt đủ dày mà nói, không ngoan không được.”

Nghe vậy Tô Việt Trạch sảng lãng cười ra tiếng, “Nếu như anh của ngươi lòng dạ không đủ thâm trầm, da mặt không đủ dày, có thể bắt được ngươi sao?”

“Khốn kiếp!” Tô Thần Dật khê nguyên rửa một tiếng, Tô Việt Trạch ôm hắn tiến vào phòng tắm. Nhìn người trong lòng tựa vào ngực mình không khó để biết được Tô Thần Dật rất mệt mỏi, Tô Việt Trạch vui vẻ gọi lên khoe miệng. Nguyên tưởng rằng còn cần một thời gian ngắn mới có thể hoàn toàn tóm được người này, không nghĩ tới chỉ là một lần giả say là xong ý nguyện. Sớm biết là như vậy, hắn nên đem Tô Thần Dật rót chi ngắt ngư rồi, cũng là không cần nhẫn lâu như vậy.

Vốn là cũng có chút uống say Tô Thần Dật sau một cuộc vận động kịch liệt càng thêm mơ hồ, chỉ thấy hắn tựa vào đầu vai Tô Việt Trạch, hưởng thụ Tô Việt Trạch hầu hạ. Đợi đến lúc Tô Việt Trạch thay Tô Thần Dật tắm xong, Tô Thần Dật đã sớm ngủ được bất tỉnh nhân sự. Tô Việt Trạch cúi đầu khê hôn Tô Thần Dật, khoe miệng cong lên ôm ra phòng tắm. Dưới ánh trăng sáng tỏ, hai người ôm nhau ngủ, giờ khắc này lộ ra vẻ phá lệ hài hòa.

Ngày thứ hai khi Tô Thần Dật tỉnh đã không có Tô Việt Trạch ở bên cạnh, nhìn gian phòng trống không, Tô Thần Dật có chút không phải tư vị bĩu môi, giờ phút này hắn thể nhưng có loại cảm giác bị người ăn sạch sẽ rồi phỉ phỉ ất ất rồi đi cảm giác.

Đang trong lòng toan tính kế hoạch trả thù, cửa phòng liền bị mở ra, mặc áo tắm màu trắng Tô Việt Trạch bưng một chén cháo đi vào gian phòng. Thấy Tô Thần Dật mở to mắt nhìn mình, Tô Việt Trạch cười cười, “Tỉnh vừa lúc có thể húp cháo, hắn đói bụng rồi đi.” Mùi cháo hải sản thơm rải đầy cả gian phòng, đem mùi rượu đêm qua lưu lại hoàn toàn thay thế, Tô Thần Dật hít mũi một cái có chút không thể tin nói, “Anh nấu?”

“Chẳng lẽ phòng này còn có người thứ ba?” Tô Việt Trạch đem cháo đặt ở trên tủ đầu giường lại đem chén nước sớm liền chuẩn bị tốt đưa cho Tô Thần Dật, “Trước súc miệng, một lát ăn cháo rồi đánh răng.”

Tô Thần Dật nhận lấy cái chén súc miệng rồi để lại trên mặt bàn, nhìn Tô Việt Trạch đang uy cháo cho mình, Tô Thần Dật bĩu môi, “Tại sao em có loại cảm giác mình là bệnh nhân bị bệnh nặng?”

Đem cháo thổi nguội dứt tới trong miệng Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch nhú lông mày, “Chẳng lẽ em không thích anh đối tốt với em?”

Tô Thần Dật liếc Tô Việt Trạch một cái không nói gì. Mặc dù như thế, nụ cười trên mặt Tô Việt Trạch không chút nào không có giảm bớt. Cho tới nay tâm nguyện được đền bù, đoán chừng lúc này dù có chuyện

gì cũng không thể ảnh hưởng tâm tình của hắn. Bởi vì uống rượu say hơn nửa đêm qua hoang đường, hôm nay Tô Việt Trạch cũng không có mang Tô Thần Dật đi bộ, hai người chẳng qua là tại trong căn hộ trò chuyện nhân tiện bỏ ngủ, mãi cho đến giờ cơm trưa lúc này mới lên máy bay về thành phố B.

Trở lại Tô gia, Bạch quán gia thấy trên cổ Tô Việt Trạch có vết đỏ chói mắt cùng với Tô Thần Dật thân thanh khí sáng, nhất thời có loại cảm giác bị sét đánh, cmn ai có thể giải thích cho hắn đây là tình huống máu chó gì được không?

Bạch quán gia từ trên xuống dưới đem Tô Việt Trạch đánh giá vài lần, lại nhìn một chút Tô thần Dật không có chút tự giác nào đứng bên cạnh Tô Việt Trạch, lại thở dài lắc đầu, thiếu gia, ngài sao lại không chút khí thế tranh giành gì là sao! Cùng Bạch quán gia nói một tiếng, Tô Việt Trạch liền dẫn Tô Thần Dật lên lầu. Nhìn bóng lưng hai người sóng vai rời đi, Bạch quán gia lần nữa tiếc hận lắc đầu, cmn đây cũng quá nghịch thiên đi!

Nếu như nói lúc ăn tối Tô Thần Dật vẫn không rõ tại sao súp của mình cùng súp của Tô Việt Trạch uống hoàn toàn không giống nhau, như vậy khi hắn trở về phòng lúc thấy Bạch quán gia len lén nhét đồ vào trong tay hắn trong nháy mắt đã hiểu.

Đem đồ nhét vào trong tay Tô Thần Dật, Bạch quán gia vừa nhìn chung quanh một lúc mới thấp giọng nói: “Nhị thiếu, đây là thuốc trị thương tốt nhất, còn đây là thuốc bôi trơn, chuyện kia sau ngài nhớ cho thiếu gia sử dụng. Bạch thúc cũng là lo lắng thiếu gia sẽ thêm nghĩ mới không dám trực tiếp cho hắn, huống chi loại vật này cho ngài cũng thích hợp.”

Nói đến đây Bạch quán gia lại nhìn chung quanh một chút, “Thiếu gia ban ngày bận rộn chuyện của công ty thật cực khổ, nhị thiếu ngài muốn nhiều thông cảm thiếu gia. Ngài cũng trưởng thành, có một số việc hay là làm ít vẫn tốt hơn.”

Nhìn vẻ mặt Bạch quán gia nghiêm túc, Tô Thần Dật dưới đáy lòng không dừng được buồn cười, giờ khắc này hắn phải bội phục trí tưởng tượng của Bạch quán gia, bất quá hắn không có ý muốn giải thích, nếu Bạch quán gia hiểu lầm hãy để cho hắn tiếp tục hiểu lầm đi, chuyện này đối với mình không có hại tí nào.

Hắn cũng không lo lắng Bạch quán gia báo lên cho Tô phụ, nếu như Bạch quán gia có ý này, cũng sẽ không len lén kín đáo đưa cho hắn những đồ này cộng thêm thật tình dặn dò.

Đem đồ trên tay nhét vào túi, Tô Thần Dật vỗ vỗ vai Bạch quán gia vẻ mặt thành thật nói:

“Bạch thúc ngài yên tâm, ta có chừng mực.”

Nghĩ tới tư thế bước đi của Tô Việt Trạch cũng không có không bình thường, Bạch quán gia lúc này mới yên lòng gật đầu, “Ta đây sẽ không quấy rầy nhị thiếu nghỉ ngơi.”

“Tốt, Bạch thúc ngài cũng sớm nghỉ ngơi một chút.”

Cáo biệt Bạch quần gia, Tô Thần Dật nhanh chân lui trở về phòng, lúc này Tô Việt Trạch vừa lúc tắm rửa xong đi ra ngoài. Nhìn Tô Việt Trạch cần cổ có vết đỏ, Tô Thần Dật cũng không khống chế được nữa bật cười, “Phốc ha ha ha, em rất cuộc biết Bạch thúc tại sao phải nói như vậy rồi, ha ha ha.....”

Nhìn Tô Thần Dật đang ôm bụng cười to, Tô Việt Trạch nghi ngờ nói:

“Bạch thúc nói gì rồi?”

“Cái gì kia, ha ha ha, không được, để cho em trước cười một chút, ha ha ha, một mình anh xem đi, phốc ha ha.....”

Ngó chừng trong tay mỡ mỡ thuốc mỡ cùng với thuốc bôi trơn, Tô Việt Trạch mê mang rồi, chẳng lẽ Bạch quần gia đã nhìn ra hắn đem Tô Thần Dật hủy đi ăn vào bụng rồi? Bất quá tuy vậy, vật này không phải là nên cho mình sao? Đây không khoa học a! Người tính sai đối tượng đi!

Nhìn vẻ mặt mờ mịt của Tô Việt Trạch, Tô Thần Dật cười đến càng phát ra sung sướng, thật vất vả mới trì hoãn được, Tô Thần Dật dứt quãng nói:

“Kia..... Cái kia, Bạch, Bạch thúc nói, sau, sau này phải nhớ cho anh bôi thuốc, còn nói, còn nói để cho em đừng quá phóng túng, phốc ha ha ha.....”

“.....”

Quần gia đại nhân, ta sẽ không nói cho người biết, ta hiện tại rất muốn đem món đồ này nhét vào trong miệng người?

Tô Việt Trạch vẻ mặt hắc tuyến nhìn Tô Thần Dật, “Cười đã sao?”

Ngưng cười, Tô Thần Dật vẻ mặt nghiêm túc nói:

“Tuyệt không buồn cười.”

Dừng một chút, Tô Thần Dật lần nữa cười to lên tiếng, “Là phi thường buồn cười, ha ha ha.....”

Đem Tô Thần Dật xách vào phòng tắm, Tô Việt Trạch cắn răng nói:

“Nếu không phải nghĩ tới em ngày mai muốn lên khóa anh hiện tại thật muốn làm em!”

“Được rồi được rồi.” Tô Thần Dật vuốt vuốt bụng cười có chút đau, “Em không cười, anh đi nhìn văn kiện

đi.”

Trầm mặc nhìn Tô Thần Dật một lát, quả thật không có tiếp tục cười, lúc này Tô Việt Trạch mới xoay người đi ra phòng tắm.

Ngay tại cửa phòng tắm, Tô Thần Dật cũng không thể khống chế không được cười to lên tiếng, cho tới bây giờ hắn mới phát hiện thật ra thì quần gia đại nhân có đôi khi thật khả ái.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, Tô Việt Trạch theo thường lệ đưa Tô Thần Dật đi trường học. Vốn là muốn muốn đề nghị để cho A Hồ lái xe, Bạch quần gia tiếp thu đến tín hiệu nguy hiểm từ Tô Việt Trạch trong nháy mắt cảm thanh.

Nhìn chiếc Lamborghini nghênh ngang rời đi, Bạch quần gia thở dài lắc đầu, quá mức cậy mạnh là không được. Bởi vì còn không có cùng Lâm Sanh thỏa đàm, Chủ nhật cũng không có gọi điện thoại cho Lâm Sanh, lần thứ hai Tô Thần Dật tìm đến phòng học Lâm Sanh, song hắn lấy được trả lời như cũ là Lâm Sanh chưa có đi học. Cho nên Tô Thần Dật nghi ngờ, nếu như nói một ngày không đi học rất bình thường, như vậy nghỉ thêm một ngày nữa có phải hay không cũng có chút không được bình thường?

Hơn nữa liên tục bốn ngày cũng không có gọi cho Lâm Sanh được, lại liên tưởng đến lúc trước Tô Việt Trạch nói cho hắn biết cái tin tức kia, Tô Thần Dật cũng không cách nào để cho mình ngừng suy nghĩ nhiều.

Trở lại phòng học, Tô Thần Dật trước tiên đem Lâm sanh không có đi học cùng với điện thoại đánh không thông chuyện nói cho Kì Thương. Nghe xong Tô Thần Dật tự thuật, Kì Thương thần nhiên nói:

“Người mới vừa rồi đi ra ngoài lúc ta liền nghĩ tới, nếu như Lâm Sanh như cũ không có tới trường học, xế chiều phải đi nhà hắn xem một chút.”

Nháy mắt mấy cái, Tô Thần Dật vẻ mặt nghi ngờ nói:

“Người biết nhà hắn?”

Người đây là nói nhảm sao? Kì Thương mặt không thay đổi liếc Tô Thần Dật một cái không có nói nữa.

Nhanh chóng xóa bỏ tin nhắn cho Tô Việt Trạch, Tô Thần Dật vẻ mặt thành thật nói:

“Ta và người cùng đi.”

87. Chương 87

Đây là lần đầu tiên Tô Thần Dật tới nhà Lâm Sanh, so với biệt thự lúc trước Lâm Sanh dẫn hắn tới hoàn toàn khác nhau, tòa nhà này của Lâm gia thoạt nhìn rất dễ chọc người tức ói máu.

Nếu như nói Lâm gia ở thương trường không bằng Tô gia, thì về chính trị Lâm gia quả thật mạnh hơn Tô gia rất nhiều, nếu không Lâm gia cũng không thể cùng Tô gia chống lại.

Đang đợi mở cửa, Tô Thần Dật nghiêng đầu nhìn về phía Kì Thương, “Người nói nếu như Tiểu Sanh Sanh không có ở thì phải làm sao bây giờ?”

Cánh cửa sắt chạm rỗng khắc hoa màu đen từ từ mở ra, Kì Thương nhìn ngoài cửa xe thần nhiên nói:

“Hắn nhất định ở.”

“Hà? Làm sao người biết?” Tô Thần Dật nghi ngờ nháy mắt mấy cái.

“Ta bên này không có nhận được tin tức của Lâm gia, nhưng lấy tính cách cổ lỗ sĩ của Lâm lão gia, thì Lâm Sanh nếu không đi trường học như vậy nhất định sẽ ở nhà.”

“Không nói sớm.” Tô Thần Dật bĩu môi, “Ta còn tưởng rằng Tiểu Sanh Sanh là đã xảy ra chuyện gì.”

Hại hắn cũng bởi vì muốn cùng Kì Thương tới thăm Lâm Sanh, làm hắn phải để ý Tô Việt Trạch hồi lâu.

Trầm mặc nhìn Tô Thần Dật hồi lâu, đang lúc Tô Thần Dật cảm giác có chút không được tự nhiên, Kì Thương mới nói:

“Nhưng là lấy tính cách của Lâm Sanh, hắn tình nguyện đi trường học cũng không muốn cả ngày ngốc trong nhà.”

“Nói như vậy, Tiểu Sanh Sanh bên này hoàn có vấn đề phải không?”

Không đợi Kì Thương mở miệng liền nghe tài xế nói:

“Tiểu thiếu gia, đến.”

Gật đầu, Kì Thương mở cửa xe xuống xe, “Người trước trở về, sau đó ta sẽ báo cho người tới đây.”

Cúi đầu, tài xế vẻ mặt cung kính nói:

“Ta liền ở bên ngoài, tiểu thiếu gia có thể tùy thời gọi ta.”

Mấp máy môi, Kỳ Thương không có nói cái gì nữa theo người giúp việc Lâm gia đi vào trong, Tô Thần Dật nhìn chung quanh một chút vội vàng đuổi theo, “Tiểu Thương Thương, tài xế kia là thủ hạ của đại ca người sao? Ta nói đại ca của người có muốn hay không đem người vậy kín như vậy a! Không phải lần trước ta nói với người rồi sao? Nơi nào có áp bách thì phải từ nơi đó phản kháng a hôn!”

Nhìn Tô Thần Dật bộ dạng giận vì không biết tranh giành, Kỳ Thương chỉ là liếc mắt một cái nhưng không có nói thêm cái gì.

Mà Tô Thần Dật cũng là một chút tự giác đá trúng thiết bản cũng không có, như cũ lải nhải nói:

“Như người vậy suốt ngày bị hấn trông coi ta thật lo lắng người ngày nào đó đột nhiên uất ức rồi, người để cho ta cùng Tiểu sanh sanh phải làm sao đây a hôn!”

“.....”

Kỳ Thương rất muốn hỏi ta uất ức thì liên quan gì đến người cùng Lâm Sanh, nhưng là nghĩ tới Tô Thần Dật cho tới bây giờ đều là không diễn không vui nên đành thôi.

Người giúp việc một đường dẫn hai người xuyên qua cửa trước đi tới phòng khách, cũng tần trách vì hai người pha một chén trà nóng, “Nhị vị xin chờ một chút, nhị thiếu lập tức đi xuống.”

“Cám ơn.”

Hai người không hẹn mà cùng nói cảm ơn về phía người giúp việc. Nhấp một miếng trà, Tô Thần Dật bắt đầu đánh giá phòng khách Lâm gia.

Cùng Tô gia bất đồng, Lâm gia bố trí tương đối nghiêm cẩn, không có xa hoa trang sức, nhưng các vật phẩm giống như được đo khoảng cách, mỗi một thứ đều cách đều nhau không có tí sai sót.

Lấy vật nhìn người, xem ra ở nhà Lâm gia dạy con cháu tương đối nghiêm cẩn. Tô Thần Dật sờ sờ đầu mũi, hấn nghĩ mãi mà không rõ một gia đình như vậy tại sao có thể sinh ra một Lâm Sanh có tính tình bốc lửa như thế.

Tô Thần Dật cùng Kỳ Thương cũng không có ngồi quá lâu liền nghe được tiếng dép ở trên cầu thang. Dần dần, thân ảnh Lâm Sanh chậm rãi xuống lầu xuất hiện ở trong tầm mắt hai người. Nhìn sắc mặt Lâm Sanh có chút tái nhợt, Tô Thần Dật không khỏi khê nheo mắt, theo thân ảnh Lâm Sanh tiêu sái tới gần, một cổ mùi thuốc nhân nhật truyền vào trong mũi Tô Thần Dật trong mũi.

Ngồi thẳng dậy, Tô Thần Dật cau mày nhìn về phía Lâm Sanh, “Tiểu Sanh Sanh, người làm sao vậy?”

Chậm rãi ngồi xuống ở phía đối diện hai người, Lâm Sanh cũng không trả lời vấn đề của Tô Thần Dật mà hỏi lại: “Các người nghĩ như thế nào đã tới?”

Liếc mắt, Tô Thần Dật nói:

“Còn không phải là có người nào đó hai ngày không có lên trên lớp điện thoại cũng gọi không thông, làm hại tiểu gia nghĩ đến người bị trước X sau O nữa X nữa OXXOO vô cùng vô tận.”

“Cái chuyện mắc ới này mà người cũng có thể nói ra sao!”

Lâm Sanh sắc mặt khó coi trừng hướng Tô Thần Dật, “Lão Tử cao hứng thì sẽ đi học, mất hứng thì ở trong nhà ngủ ngon, có người mới bị XXOO vô cùng vô tận!”

Ý không tốt, tiểu gia đúng là bị XXOO rồi, bất quá còn không có vô cùng vô tận đâu. Uống hộp nước, Tô Thần Dật cười hì hì nhìn về phía Lâm Sanh, “Tiểu Sanh Sanh có chuyện gì mất hứng nói ra cho chúng ta cao hứng.”

Nhẹ nhàng mà đá Tô Thần Dật một cước, Kì Thương nhìn Lâm sanh nói:

“Người bị thương.”

Kì Thương khẳng định nói làm cho Lâm Sanh không khỏi ngẩn ra, nguyên tưởng rằng mình ngực trang rất khá, không nghĩ tới vẫn bị Kì Thương nhìn ra.

Cười cười, Lâm sanh không thèm để ý nói:

“Lúc xuống lầu không cẩn thận té, đã bôi thuốc.”

“Té? Té như thế nào?” Tô Thần Dật đứng dậy vọt tới trước mặt Lâm Sanh, “Đến, để cho tiểu gia xem một chút vết thương kia, ta nói với người, tiểu gia ta cái khác không tinh nhưng đối loại té ngã trật khớp rất thành thạo a.”

Giơ tay lên ngăn trở Tô Thần Dật hoa tay lung tung, Lâm Sanh cắn răng nói:

“Ta đã bôi thuốc rồi, không nhọc phiền Tô tiểu gia rồi!”

“Kia sao có thể chứ.”

Tô Thần Dật đẩy tay Lâm Sanh ra tiếp tục nói, “Ta liền nói mới vừa rồi người vừa xuất hiện làm sao lại có

cổ mùi thuốc, thì ra là bị thương, hai ngày nay không có đi học cũng là bởi vì thương thế kia sao? Mau để cho tiểu gia xem một chút, bảo đảm sáng mai có thể vui vẻ nhảy nhót đến trường.”

Lâm Lâm mới vừa giải quyết xong chuyện ở công ty, xuyên qua cửa thấy Tô Thần Dật lay Lâm Sanh một màn này, nghĩ tới vết thương trên người Lâm Sanh, Lâm Lâm lập tức phát hỏa xông lên trước túm Tô Thần Dật, “Tiểu Sanh vết thương còn chưa khỏe, mời tự trọng!”

Trợn mắt nhìn Tô Thần Dật một cái, Lâm Lâm khấn trương nhìn về phía Lâm sanh, “Tiểu Sanh người có sao không?”

Từ bức ảnh mà Cố Thiệu Kiệt đưa tới hôm trước, Tô Thần Dật trong nháy mắt ở liền nhận ra người này là Lâm Lâm, chẳng qua là hắn không nghĩ tới Lâm Lâm bên ngoài so với trong ảnh đẹp mắt hơn nhiều. Liên tưởng tới cái chết của Tô Thần Dật kia cùng với những đau khổ mà mình đã ăn trong thời gian qua, Tô Thần Dật trong nháy mắt tặc mao, “Nha người là người nào a! Tiểu gia xem một chút Tiểu Sanh Sanh thì liên quan gì đến người!” Bên này Kì Thương nhìn thấy tình thế không đúng vội đứng dậy kéo Tô Thần Dật chuẩn bị xông lên đánh, “Đừng làm rộn! Hắn là đại ca Lâm Sanh - Lâm Lâm.”

Nha tiểu gia chính là muốn đánh Lâm Lâm! Tô Thần Dật đề cơn tức trong đầu ra vẻ kinh ngạc nói:

“Nguyên lai là đại ca Tiểu Sanh Sanh, xin lỗi xin lỗi, ta không biết, hiểu lầm, hiểu lầm a.”

Song Lâm Lâm không một chút muốn phản ứng Tô Thần Dật, vẻ mặt ân cần nhìn Lâm Sanh, “Như thế nào? Có đụng phải vết thương hay không? Hay ta tìm thầy thuốc Lý tới xem cho người?”

Lâm Sanh lạnh lùng nhìn Lâm Lâm một cái, đôi môi hơi trắng phun ra hai chữ, “Cút ngay!”

Đối mặt vẻ lạnh lùng của Lâm Sanh, Lâm Lâm căn bản cũng không có để ở trong lòng, như cũ ân cần nói: “Đừng tức giận, ta xem vết thương của người trước?”

Lần này Lâm Sanh không có phản ứng với Lâm Lâm nữa, mà là đẩy hắn ra nhìn về phía Tô Thần Dật cùng Kì Thương, “Chúng ta lên lầu nói.”

Tô Thần Dật đầu tiên là nhìn một chút Lâm Lâm cúi thấp đầu thấy không rõ vẻ mặt, lại nhìn một chút đã Lâm Sanh đã chậm rãi đi về phía cầu thang, cuối cùng khẽ cắn răng nhắc chân đuổi theo hướng Lâm Sanh, “Tiểu Sanh Sanh người đi chậm một chút, để cho tiểu gia xem một chút thương thế của người a!”

Nhìn Lâm Lâm bên người nắm chắc quả đấm, Kì Thương vẻ mặt như có điều suy nghĩ, cho đến khi nghe được tiếng gọi của Tô Thần Dật lúc này mới nhắc chân đuổi theo hai người lên lầu. Ngang đầu, Lâm Lâm lạnh lùng nhìn ba người biến mất ở khúc quanh lầu hai, trong mắt hiện lên một tia âm độc, Tô, Thần, Dật!

Tựa hồ là cảm nhận được một tầm mắt sắc bén, Tô Thần Dật dừng lại cước bộ, khóa mắt liếc nhìn phía sau cầu thang lầu, Tô Thần Dật suy nghĩ một chút cuối cùng nhắc chân đi theo Lâm Sanh vào gian phòng.

Thấy Lâm Sanh mặt âm trầm ngồi ở ghế sa lon, Tô Thần Dật cọ tiến lên tiểu tâm dục dục nói:

“Tiểu Sanh Sanh, người tựa hồ không muốn gặp đại ca?”

Nghe vậy Lâm Sanh nhú mày, hai đầu lông mày mơ hồ có chút không vui, “Ta tại sao muốn chào đón hần?”

Tiểu gia muốn chính là người không để ý hần, đề chút cảm giác may mắn trong lòng, Tô Thần Dật nói tiếp:

“Kia.....”

“Tô Thần Dật.”

Không đợi Tô Thần Dật nói dứt lời Lâm Sanh liền cắt đứt hần, ánh mắt nháy mắt một cái cũng không nháy ngo chừng Tô Thần Dật, “Nếu có một ngày người phát hiện ta có việc dấu diếm người, người còn có thể nhận thức ta huynh đệ này sao?”

Ngồi ở bên kia Kì Thương đầu ngón tay khẽ rung động, thẳng tắp sống lưng sống lộ ra vẻ cứng ngắc.

“Sao?” Tô Thần Dật vẻ mặt nghi ngờ nhìn Lâm Sanh, “Tại sao đột nhiên hỏi cái này?”

“Ta biết chắc chắn là người sẽ không biết.”

Nhìn vẻ mặt Lâm Sanh, Tô Thần Dật đáy lòng cũng là kinh nghi không dứt, chẳng lẽ Lâm Sanh làm những sự tình kia Lâm Sanh cũng biết rồi?

Đề nghi ngờ, Tô Thần Dật cười tủm tỉm nói:

“Kia nếu như Tiểu Sanh Sanh phát hiện ta giấu người làm chuyện không tốt đây? Người còn có thể nhận thức ta huynh đệ này sao?”

Lặng yên lại lặng yên, Lâm Sanh nói:

“Chỉ cần không chạm đến điểm mấu chốt, ta nhận thức.”

“Điểm mấu chốt của người là cái gì?”

Vẫn không có mở miệng Kì Thương cũng là lẳng lặng nhìn Lâm Sanh, hần cũng rất tò mò điểm mấu chốt của Lâm Sanh là cái gì. Lâm Sanh nhìn thẳng Tô Thần Dật gần từng chữ nói, “Ta quan tâm người ai cũng

không thể động.”

Có lẽ ánh mắt Lâm Sanh quá mức thật tình, cũng có lẽ là giọng nói Lâm Sanh quá mức nghiêm túc, Tô Thần Dật sững sốt ba giây mới kịp phản ứng, liên tưởng tới thái độ của Lâm Sanh đối với Lâm Lâm, Tô Thần Dật nhất thời yên lòng ha ha cười nói: “Được rồi, Tiểu Sanh Sanh, nếu quả thật có ngày đó, chỉ cần nói cho ta biết nỗi khổ tâm của người, chúng ta huynh đệ vẫn có thể làm.”

Nghe vậy Lâm Sanh rốt cục lộ ra nụ cười đầu tiên trong hôm nay, “Cám ơn.”

“Tạ ơn than bùn a!”

Tô Thần Dật gỡ quả đấm trốn mắt, “Nếu không phải hôm nay thấy trên người của người có thương tích, tiểu gia vách đá dựng đứng đánh người tin không tin!”

“Phải không?”

Lâm Sanh nhú lông mày, “Có đảm lược người đánh thử một chút, ta tin tưởng Kỳ Thương cũng sẽ không thờ ơ lạnh nhạt.”

“Ta trung lập.” Kỳ Thương có nề nếp nói.

“Nha Tiểu Thương Thương người có phải hay không quá đả thương người?”

Tô Thần Dật nhào tới trước mặt hấn khóc lóc kể lể, “Mất đi tiểu gia là người mất đi người chịu được áp suất thấp của người, giúp người thoát khỏi cảnh đáng thương cô linh linh ngồi một mình, thế mà đến thời khắc máu chốt người liền vứt bỏ đúng không?”

“Là người chính mình nhân phẩm không tốt được không?” Lâm Sanh ở một bên châm chọc nói.

Vốn không khí trong phòng đang u uất trong nháy mắt bị Tô Thần Dật làm ảm ỉ như vậy nhất thời lung lay, ba người ở trong phòng hàn huyên một lát, cho đến nhìn thấy Lâm Sanh trên mặt rõ ràng vẻ mệt mỏi, hai người lúc này mới cáo từ rời đi.

Ngoài cửa xe phong cảnh cấp tốc rút lui, từ sau khi lên xe Tô

Thần Dật cùng Kỳ Thương cũng không có ý tứ mở miệng, chẳng qua là vẫn suy tư.

Một lúc lâu, Kỳ Thương mới mở miệng nói: “Lâm Sanh bị thương.....”

“Vết thương kia của Tiểu Sanh Sanh không phải là do té!” Tô Thần Dật trầm mặt nói.

88. Chương 88

Thấy sắc mặt Tô Thần Dật có chút âm trầm, Kì Thương kinh ngạc nhú lông mày, “Người biết?”

Hắn mới vừa rồi cũng đang muốn nói vết thương kia của Lâm Sanh không phải là do té.

Tô Thần Dật rất muốn nói trước kia thường xuyên bị Tô Thắc sửa chữa, trèo cây trên đảo Oa cũng té quá không ít lần, tuy nói không thể làm đến liếc mắt nhìn là có thể đoán ra là cái gì đã thương, nhưng là từ chỗ khác quan sát xuống tới vẫn có thể đoán ra một chút.

Huống chi té bị thương cùng bị đã thương là hoàn toàn bất đồng, lấy kinh nghiệm bị té vô số lần của Tô Thần Dật, vết thương kia của Lâm Sanh không thể nào là té bị thương.

“Từ tư thế bước đi có thể nhìn ra được, thương thế của hắn hắn là ở vị trí bên trái đếm ngược hai cây xương sườn, những địa phương khác không có thương tổn, ta thật sự đoán không ra là hắn ngã xuống như thế nào mới có thể tạo thành cái loại thương thế này.”

Kì Thương trầm ngâm một phen sau nói:

“Người có hay không chú ý tới từ khi hai chúng ta đến Lâm gia đến lúc rời đi, trừ Lâm Lâm, những người nhà khác không hề xuất hiện.”

Nháy mắt mấy cái, Tô Thần Dật nói:

“Có lẽ là ở bên ngoài bận rộn đi? Huống chi cái đó cùng vết thương của Tiểu Sanh Sanh có quan hệ gì?”

“Cha mẹ hắn đúng là có đi xã giao, nhưng là Lâm lão gia tử tuyệt đối không thể nào, lấy trình độ cứng chiều của Lâm lão gia tử đối với Lâm Sanh, hắn tuyệt đối sẽ không đem Lâm Sanh còn đang bị thương ở một mình một người trong nhà.”

Tô Thần Dật khẽ nhú mày, có chút chần chờ nói:

“Người là nói.....”

“Ta cũng không nói chính xác được. ”

Kì Thương lắc đầu, “Dừng, đây là chuyện nhà Lâm Sanh, hấn không muốn nói ta cũng vậy không có tính toán đi thăm dò ý tứ.”

“Cũng đúng, chỉ cần Tiểu Sanh Sanh không có chuyện gì là tốt rồi.”

Nói xong Tô Thần Dật rũ mắt xuống không nói thêm gì nữa, hấn không biết Kì Thương có biết Lâm Lâm cái kia chút ít chuyện hay không, bất quá hơn phân nửa cũng không rõ ràng.

Mặc dù Kì Thương nói như vậy, vì đề phòng, hấn muốn trở về cùng Tô Việt Trạch nói chuyện ngày hôm na, dù sao phản ứng của Lâm Lâm quá mức không bình thường.

Kì Thương đem Tô Thần Dật đưa đến trước cửa Tô gia mới rời đi. Tô Thần Dật mới vừa đi vào cửa sắt liền thấy Tô Việt Trạch xa xa bước nhanh đến, trên mặt có chút lo âu.

Đi tới trước mặt Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch đầu tiên là từ trên xuống dưới đem Tô Thằng Dật đánh giá một phen không có phát hiện bất kỳ khác thường sau mới phun ra một ngụm trọc khí, “Em nếu không trở lại anh liền chuẩn bị tự mình đi Lâm gia đón người.”

Liếc mắt, Tô Thần Dật nói:

“Làm ơn, em đi chỉ có một canh giờ được không? Hơn nữa có Tiểu Thương Thương ở, cho dù Lâm Lâm muốn làm cái gì hấn cũng không dám.”

Tô Việt Trạch xoa đầu Tô Thần Dật dùng sức vuốt vuốt lúc này mới trầm mặc mà dẫn hấn một đường đi vào gian phòng, đóng cửa lại, Tô Việt Trạch hỏi:

“Em hôm nay nhìn thấy Lâm Lâm rồi?”

Hồi tưởng lại lúc ở trong phòng khách Lâm Lâm đưa tay hấn, Tô Thần Dật trầm mặt gật đầu, “Không chỉ có thấy, ta còn có thể xác định lần đó ở trong thương trường tập kích ta chính là hấn.”

Nghe vậy chân mày Tô Việt Trạch hung hăng nhíu lại, Lâm Lâm mặc dù là tư sinh tử duy nhất được cho phép ở lại Lâm gia, nhưng là Lâm lão gia tử đối với Lâm Sanh cũng là cực kỳ cưng chiều, vì không để cho Lâm Lâm uy hiếp địa vị thái tử của Lâm Sanh, Lâm lão gia tử thậm chí không có cho bất kỳ huấn luyện viên nào tới huấn luyện Lâm Lâm.

Cho dù Lâm Lâm cuối cùng là được cho phép tiến vào Lâm thị xí nghiệp, nhưng là ở trong mắt Lâm lão gia tử, Lâm thị chỉ có thể do cháu ruột hấn Lâm Sanh thừa kế, mà Lâm Lâm, nhiều nhất chỉ có thể hỗn danh hiệu quản lý.

Hôm nay nghe thấy Tô Thần Dật nói như thế, Tô Việt Trạch đáy lòng nghi ngờ càng sâu. Trước mặt người

khác, Lâm Lâm lấy tên Sven, mà thân thủ của Tô Thần Dật hẳn đã thấy qua, nếu không phải trải qua huấn luyện, muốn thủ hạ so chiêu với Tô Thần Dật là hoàn toàn không thể nào.

Nhưng khi sơ Lâm Lâm không chỉ có cùng Tô Thần Dật so chiêu, thậm chí suýt nữa làm cho Tô Thần Dật trực tiếp ở trong thương trường ăn đạn.

Mới đầu hẳn còn tưởng rằng là Lâm Lâm phái người, bây giờ nhìn lại, Lâm Lâm nếu là không có trải qua chánh thống huấn luyện đó là không có khả năng.

Chẳng qua là, Lâm Lâm làm sao tránh thoát nhãn tuyến của Lâm lão gia tử, để huấn luyện thậm chí còn đụng tới thương súng đây này?

Hoặc là nói, tin tức ban đầu mà hẳn tra được về Lâm gia là sai? Liên tưởng tới tin tức mà Cố Thiệu Kiệt đưa tới lúc sáng, Tô Việt Trạch chỉ cảm thấy thật ra thì Lâm Lâm ở thật lâu trước đây đã thâm nhập nên một mạng lưới, mà mình phảng phất cũng là con mồi bên trong tấm lưới ấy, mà Tô Thần Dật chỉ sợ là trong lúc vô tình bị cuốn vào.

Thấy Tô Việt Trạch hồi lâu không nói lời nào, Tô Thần Dật giơ tay tại trước mặt Tô Việt Trạch quơ quơ, “Ca, người làm sao vậy?”

Bắt tay Tô Thần Dật ở trên mặt chà chà, Tô Việt Trạch nói:

“Tiểu Dật, trong khoảng thời gian này chú ý một chút, đừng có chạy lung tung, mấy ngày nữa có thể sẽ có một lần đại động, chờ ca đem những chuyện này giải quyết, người nghĩ chơi như thế nào ca cũng không cản người, ca chỉ hy vọng người trong khoảng thời gian này có thể biết điều một chút, được không?”

Ý thức được trong giọng nói của Tô Việt Trạch hiện lên vẻ ngưng trọng, Tô Thần Dật nhú nhú mày, “Ca, có phải là đã xảy ra chuyện gì hay không?”

Đem Tô Thần Dật kéo vào trong ngực, Tô Việt Trạch nhẹ giọng nói:

“Thiệu Kiệt từ trong bút sổ sách kia truy xét đến Tam thúc hẳn lén buôn lậu thuốc phiện, Cố gia mặc dù xóa đen, nhưng là lại chưa bao giờ dính ma túy, làm Cố gia kế tiếp nhiệm gia chủ, Thiệu Kiệt tuyệt đối sẽ không cho phép chuyện như vậy phát sinh. Lấy tính tình Thiệu Kiệt, kế tiếp nhất định sẽ có đại động, lại không quản Lâm Lâm cùng Cố Thiệu Uy rốt cuộc là cái quan hệ gì, nhưng là hẳn tuyệt đối không thể nào không đếm xỉa đến, ca không hy vọng người lại xảy ra bất kỳ ngoài ý muốn nào, hiểu chưa?”

Tô Thần Dật sững sờ, ngẩn người sững sờ nhìn về phía trước, hẳn chưa từng có nghĩ tới mình ban đầu nhất thời cao hứng trong u mê bắt được tin tức ẩn tàng kinh người như vậy, hẳn hiện tại cũng rất cực hiểu ban đầu Lâm Lâm cùng Cố Thiệu Uy tại sao muốn đưa hẳn vào chỗ chết.

Một khi tin tức bị người hữu tâm trông thấy, như vậy hậu quả là không thể tưởng nổi, việc này không chỉ

liên lụy đến lão Tam Cổ gia, mà là cả Cổ gia. Có lẽ đối với căn cơ vững chắc của Cổ gia, thì căn bản không thể lung lay tí nào, nhưng là đối với lão Tam Cổ gia thì Cổ Tấn Dương cùng Cổ Thiệu Kiệt sẽ không bỏ qua.

Tô Thần Dật gơ lên tay phải lên mặt không thay đổi nhìn, xin thề sau này không phạm tiện. Vỗ vỗ lưng Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch nói tiếp:

“Trong khoảng thời gian này cũng tạm thời không nên đi tìm Lâm Sanh, biết điều một chút ở trong phòng học ngục đi học, biết không?”

“Ca, Tiểu Sanh Sanh bị thương.”

“Bị thương?”

Buông Tô Thần Dật ra, Tô Việt Trạch vẽ mặt kinh ngạc, “Làm sao lại bị thương?”

“Không biết. ”

Tô Thần Dật lắc đầu, “Hắn không muốn nói, chúng ta cũng là không có hỏi, nhưng là có chút kỳ quái, Lâm Lâm tựa hồ rất khẩn trương hắn. Còn có hôm nay chúng ta đi Lâm gia, cha mẹ cùng gia gia của Tiểu Sanh Sanh cũng không ở, ngay cả Lâm Lâm cũng là sau khi chúng ta đến mới trở về, Kỳ Thương cảm thấy điểm này rất khác thường.”

Tô Việt Trạch khẽ nhú mày, “Lâm Sanh bị thương nghiêm trọng sao?”

“Hắn là nghiêm trọng, bước đi không linh hoạt, sắc mặt cũng rất sai.”

“Cái này rất kỳ quái, ” Lòng mày Tô Việt Trạch nếp uốn càng sâu, “Theo như trình độ sủng Lâm Sanh của Lâm lão gia tử tuyệt đối không thể nào để Lâm Sanh một người ở lại nhà, chẳng lẽ.....”

Tô Thần Dật nghiêng đầu nhìn về phía Tô Việt Trạch đang trầm tư, “Ca, vẻ mặt của ngươi bây giờ rất giống Tiểu Thương Thương, chẳng lẽ Lâm lão gia tử bị chế trụ rồi?”

“Không thể a, Lâm lão gia tử từ trước đến giờ thủ đoạn rất tốt, làm sao có thể.....”

Tô Việt Trạch lắc đầu vẽ mặt nghiêm túc nhìn Tô Thần Dật, “Tóm lại, trong khoảng thời gian này em không nên chạy loạn, biết điều một chút sống ở trong phòng học đi học, G có rất nhiều học sinh có bối cảnh, anh tin tưởng hắn không dám ở trong trường học động thủ, xề chiều anh sẽ đi đón em, ngoan một chút, biết không?” Tô Thần Dật vòng quanh Tô Việt Trạch đi hai vòng, sau đó dừng ở trước mặt hắn du côn nói:

“Muốn em ngoan không phải không được, nếu như anh có thể để cho em nằm trên, hết thấy hảo thuyết.”

“.....”

Nha Lão Tử cùng người nói chuyện đứng đắn, có thể đừng độ nhiên chuyển hướng phá hủy được không!

Một tay khoác lên vai Tô Việt Trạch, Tô Thần Dật nhú lông mày, “Lần trước tiểu gia nổi thiện tâm để người ở phía trên, lần này là không phải là nên đến lượt ta rồi sao?”

“Phải không?”

Tô Việt Trạch như có điều suy nghĩ nhìn Tô Thần Dật, nhưng ngay sau đó cúi xuống cà vạt trên cổ đem tay Tô Thần Dật trói chặt, sau đó mang Tô Thần Dật tề ở trên giường, “Vậy lần này sẽ cho em ở đây phía trên tốt lắm.....”

Trong gian phòng bố trí xa hoa, Lâm Sanh mặc áo ngủ màu lam ngồi ở đầu giường lẳng lặng ngoài cửa sổ, giờ phút này sắc trời đã hoàn toàn tối xuống, ngoài cửa sổ trừ có thể nhìn thấy đèn đường phóng ra tới bóng cây, cái gì cũng không nhìn thấy.

Đột nhiên, tay cầm cửa chuyển động, thanh âm ở bên trong phòng vang lên, Lâm Sanh quay đầu mặt không thay đổi nhìn Lâm Lâm không có trải qua sự cho phép của mình liền công khai bước vào gian phòng, sắc mặt chìm cơ hồ có thể vắt nổi trên mặt nước.

Đem vật cầm trong tay đặt ở trên tủ đầu giường, Lâm Lâm đem cái ghế ở bên giường ngồi xuống, chỉ là một động tác như vậy cũng lộ ra vẻ cực kỳ thân sĩ. Đem chán ghét của Lâm Sanh nhìn ở đáy mắt, Lâm Lâm cười khổ một tiếng, “Anh tới thay được cho em.”

“Đi ra ngoài.”

Giọng nói lạnh như băng, không mang theo bất cứ tia cảm tình nào từ trong miệng Lâm Sanh nhảy ra, thẳng tắp nện ở lồng ngực Lâm Lâm, giống như lưỡi dao sắc bén cắt khoan tim đau.

Đem khay dấm đồ xác nhận một phen, Lâm Lâm khẽ cười cười, “Anh đổi thuốc cho em rồi sẽ đi.”

“Không cần, đi ra ngoài!”

Lâm Lâm kinh ngạc nhìn Lâm Sanh vài giây nhưng ngay sau đó tiểu tâm dục dục hỏi:

“Tiểu Sanh, em còn đang giận anh, phải không?”

Lần này Lâm Sanh trực tiếp nhắm mắt lại không có phản ứng Lâm Lâm.

Lâm Lâm thấp giọng thở dài, “Em hẳn là sinh khí với ta, dù sao cũng là anh làm em bị thương, thật xin lỗi.”

Lâm Sanh mí mắt giật giật, cuối cùng là nghiêng đầu đi. Đối với cử động của Lâm Sanh, Lâm Lâm cũng không tức giận, chẳng qua là đứng lên cởi cúc áo Lâm Sanh. Ý thức được Lâm Sanh muốn giãy dụa, Lâm Lâm bận rộn đè lại đầu vai hắn, “Không nên động đây, sẽ ảnh hưởng tới vết thương, ngoan, anh sẽ không làm hại em.”

Cánh môi đỏ mọng mím lại thật chặt, cầm chặt lấy cổ tay Lâm Lâm kéo ra. Hai người vừa đứng ngồi xuống cứ như vậy giằng co, trong phòng không khí lộ ra vẻ đè nén.

Qua một lúc lâu, Lâm Sanh chậm rãi buông tay Lâm Lâm ra, làm bộ không tiếng động thỏa hiệp. Lâm Lâm khẽ câu khởi khóe miệng, trong mắt lóe lên vui sướng, chỉ thấy hắn nhanh chóng cởi cúc áo Lâm Sanh, chỉ chốc lát sau liền lộ lồng ngực trắng nõn.

Lâm Lâm khó khăn nuốt ngụm nước miếng, đem tầm mắt chuyển qua nơi quần băng trên bụng Lâm Sanh, thấy băng vải thượng không có bất kỳ vết máu, Lâm Lâm lúc này mới yên tâm nói:

“Hoàn hảo không có hở ra.”

Tiểu tâm dục dục giải khai băng vải, ngay sau đó là băng gạc, làm cho vết thương dữ tợn bại lộ ở trong không khí, con người Lâm Lâm nháy mắt co lại, đáy mắt mơ hồ lộ ra vẻ áy náy, “Thật xin lỗi, Tiểu Sanh, thật xin lỗi.”

Mở mắt ra, Lâm Sanh mặt không thay đổi nhìn về phía Lâm Lâm, “Nếu như người thật cảm thấy có lỗi xin lỗi ta liền thu tay lại đi, không nên khẳng khẳng một mực đi xuống.”

Lâm Lâm không nói gì, chẳng qua là động tác mềm nhẹ bôi thuốc cho Lâm Sanh, bao băng gạc, triển băng vải, lại cẩn thận cẩn thận thay Lâm Sanh mặc vào đồ ngủ, đợi đến hết thấy đều làm tốt sau, Lâm Lâm mới mở miệng:

“Tiểu sanh, anh đi tới một bước này đã không thu được tay rồi, anh phải đi xuống, anh cũng chỉ có thể đi xuống đi.”

“Kẻ điên!”

“Đúng vậy a, kẻ điên.”

Lâm Lâm thở dài một hơi nhìn về phía Lâm sanh, “Trong khoảng thời gian này em an tâm ở nhà dưỡng

thương, trường học bên kia anh đã nói chuyện qua.”

Nói xong Lâm Lâm liền bưng khay xoay người đi ra ngoài. Mắt thấy Lâm Lâm sắp ra khỏi phòng, Lâm Sanh đột nhiên mở miệng gọi lại Lâm Lâm, “Người muốn làm gì ta cũng sẽ không ngăn cản người, nhưng là có một chuyện, không nên ra tay với Tô Thần Dật, ta chỉ có một cái yêu cầu này.”

Lặng yên nghe, Lâm Lâm thấp giọng nói: “Sẽ không.” Quay đầu, Lâm Lâm mỉm cười nhìn Lâm Sanh, “Anh sẽ xuất thủ với hắn, bởi vì Anh không muốn em bị thương nữa, nếu không chỗ này của anh sẽ đau.”

Lâm Sanh lẳng lẳng nhìn đầu ngón tay Lâm Lâm chỉ vào lồng ngực của mình, thế nhưng nhất thời không nói ra lời. Thu lại nụ cười trên mặt, Lâm Lâm nhìn thẳng Lâm Sanh gần từng chữ nói:

“Tiểu Sanh, trong lòng em có thể chỉ có mình anh hay không?”

89. Chương 89

Mặc dù ngày đó Tô Việt Trạch giọng nói rất chân thành, ra vẻ chuyện này rất nghiêm trọng, nhưng là liên tiếp một tháng dị thường bình tĩnh, Cố, Tô, Lâm Tam gia cũng không có bất cứ chuyện gì phát sinh, nhưng là loại bình tĩnh này lại làm cho người khác có cảm giác mưa gió sắp đến.

Tan lớp Tô Thần Dật liền không để ý hình tượng gục ở trên mặt bàn, trong miệng hừ hừ, “Oải quá có tí sức lực nào, thật buồn chán quá đi.”

Liếc Tô Thần Dật một cái, Kì Thương thần nhiên nói:

“Vừa lúc chúng ta phòng học là lầu năm, người bò lên cửa sổ nhảy đi xuống, nhớ được đầu hướng xuống.”

Tô Thần Dật đang muốn nói gì đó đột nhiên điện thoại di động liền điên cuồng mà chấn động, lấy điện thoại di động ra, nhìn dây số xa lạ, Tô Thần Dật nhú nhú mày nhấn xuống nút nghe, ngay sau đó thanh âm Lâm Sanh có chút vội vàng từ ống nghe truyền ra, “Tô Thần Dật, người bây giờ cùng Kì Thương đến cửa sau nhà ta tới đón ta, lập tức, lập tức!”

“Chuyện gì xảy ra?”

“Ta không có thời gian cùng người giải thích nhiều như vậy, các người trước tới đây, gặp mặt nói.”

“Rốt cuộc có..... Uy? Uy?”

Cúp điện thoại, Tô Thần Dật hoắc mắt đứng lên lôi kéo Kì Thương liền hướng ngoài đi, “Tiểu Sanh Sanh

nói chúng ta đi đón hắn, ta đi ngay bây giờ.”

Mắt lạnh trừng bốn phía quăng tới ánh mắt mập mờ, Kì Thương mấp máy môi hỏi:

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Không biết.”

Tô Thần Dật lắc đầu, “Tiểu Sanh Sanh kể từ khi bị thương đến bây giờ cũng không có tới trường học đi học, gọi điện thoại hỏi hắn cũng chỉ nói là ở nhà dưỡng thương, bắt quá mới vừa rồi nghe giọng nói của hắn thì tình huống tựa hồ có chút khẩn cấp, ta nghĩ chúng ta hắn là nhanh một chút.”

“Tốt, ngồi xe của ta đi.”

Mắt thấy hai người đi xa, trong phòng học nhất thời nổ tung.

“Wey wey Wey, người nói hai người bọn họ tình cảm có phải hay không càng ngày càng tốt, có cái gì kia khuynh hướng nha.”

“Ngu ngốc, người ta sớm đã có JQ được không? Người phản ứng quá trì độn.”

“Đúng thế.” tên còn lại phụ họa nói, “Không thấy Kì Thương cho tới bây giờ cũng chỉ cho Tô Thần Dật sắc mặt tốt sao? Người nha ánh mắt có vấn đề, hoặc là EQ quá thấp.”

“Người ánh mắt mới có vấn đề, cẩn thận Lão Tử đánh người!”

“Có bản lĩnh người tới a, ai sợ ai!”

“Oa oa oa, Biệt oai Lâu Thành sao? Các người nói, bọn họ người nào trên người nào dưới?”

“Ta cảm thấy được hắn là Kì thương sao……”

“Nhờ cậy, Tô Thần Dật cũng không kém! Người nhìn những người ban đầu đắc tội quá hắn là biết.”

Nhìn thất chủ bất thiết thảo luận, Long Đào cùng Lục Nhân liếc mắt nhìn nhau rồi sau đó dẫm ở trên mặt bàn, “Đến, chúng ta đánh cuộc, đánh cuộc hai người bọn họ người nào thượng người nào, mua định rồi tay!”

Trong một góc phòng học, mỗi học sinh giờ tiền mặt trong tay yếu ớt nói: “Xin hỏi có lựa chọn thứ ba sao?”

“Dĩ nhiên.” Long Đào câu khởi khỏe miệng, “Lựa chọn thứ ba chính là..... Hai người bọn họ cùng là phía dưới.”

Đối với vấn đề người nào trên người nào dưới bị dùng để đánh cuộc chuyện này Kỳ Thương cùng Tô Thần Dật cũng không hiểu biết, chỉ thấy bọn họ bước nhanh đi vào nhà để xe ngồi lên xe việt dã màu xanh của Kỳ Thương.Đeo lên giây nịt an toàn, Tô Thần Dật lấy điện thoại di động ra cũng không ngần ngại lên nói:

“Tiểu Sanh Sanh nói đón hần tại cửa sau, ta đánh trước điện thoại cho ca ta nói một tiếng, tránh cho hần lo lắng.”

Kỳ Thương ừ rời xe đi. Nghe thanh âm đô đô từ trong ống nghe phát ra, Tô Thần Dật nghiêng đầu nhìn về phía Kỳ Thương, “Người có muốn hay không cũng gọi điện thoại cho đại ca người?”

Nhìn chăm chú vào phía trước, Kỳ Thương cứng rắn nói:

“Không cần.”

Gật đầu, Tô Thần Dật không có nói cái gì nữa. Nghe ống nghe truyền đến “thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được...”, Tô Thần Dật nhú nhú mày. Chiếc việt dã màu xanh đậm chạy ổn định ở trên đường, nhìn Tô Thần Dật ngồi ở ghế lái phụ vẫn giờ điện thoại di động, Kỳ Thương hỏi:

“Đánh không thông?”

“Ừ, không ai nghe.”

Tô Thần Dật gọi lại mấy lần, nhưng là đầu bên kia điện thoại thủy chung không người nào đón nghe. Trở mắt nhìn điện thoại di động của mình tự động tắt cuộc gọi, Tô Thần Dật thở ra một hơi đưa điện thoại di động nhét vào trong túi quần, “Thôi, đoán chừng hần lúc này đang bận, điện thoại di động ta cũng không còn pin, trước tiên đón được Tiểu Sanh Sanh rồi nói sau.”

Cùng lúc đó ở ngoại ô thành phố B đang trình diễn một truy đuổi kinh tâm động phách, ai cũng không có chú ý tới bên trong chiếc Lamborghini màu đen ngừng ở ven đường điện thoại sáng rồi tắt, tắt rồi sáng, cuối cùng là tắt hẳn.

Vốn lộ trình phải hơn bốn mươi phút đồng hồ, Kỳ Thương chỉ dùng không tới nửa thời gian liền tới địa phương Lâm Sanh nhả nhủ, chiếc việt dã màu xanh đậm dừng lại, một mang chàng trai mang theo mũ lưỡi trai chui lên sau xe ngồi, Tô Thần Dật đang muốn phát tác, liền nghe người nọ quát khê, “Kỳ Thương lái xe! Đi ra phòng ốc ở ngoại ô của ta.” Xuyên thấu qua kính chiếu hậu liếc nhìn Lâm Sanh đã lấy xuống mũ lưỡi trai, Kỳ Thương nhanh chóng phát động xe nghênh ngang rời đi.

Xe việt dã xuất hiện ở cửa sau Lâm gia không tới một phút đồng hồ liền rời đi. Xoay người nhìn Lâm Sanh đang lấp bằng đạn, Tô Thần Dật cau mày nói:

“Tiểu Sanh Sanh, rốt cuộc chuyện gì xảy ra?”

Lâm Sanh giả bộ không để ý, nhưng ngay sau đó ngẩng đầu áy náy nhìn về phía Tô Thần Dật, “Tô Thần Dật, thật xin lỗi, có chuyện ta vẫn gạt người, thật ra thì.....”

“Nếu như là về Lâm Lâm thì không cần nói, ta đã sớm biết.”

Tô Thần Dật khoát khoát tay cắt đứt lời Lâm Sanh nói, “Hiện tại trước tiên nói một chút về người, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, tháng này người rốt cuộc đang làm cái gì vậy? Tại sao hiện tại giống như đào phạm?”

“Cũng đúng, lấy năng lực của Tô Việt Trạch cũng sớm nên điều tra ra.”

Thở dài một tiếng, Lâm Sanh nghiêm mặt nói:

“Tháng này ta vẫn bị Lâm Lâm giam lỏng, người của ta cũng bị hấn khống chế, hôm nay cũng không biết bên kia đã xảy ra chuyện gì, hấn lưu lại vô cùng nhiều người cũng bị điều đi ra ngoài, ta mới có cơ hội cùng các người liên lạc.”

“Giam lỏng?”

Tô Thần Dật cả kinh nói, “Ta đây bình thường gọi điện thoại cho người lúc đó sao người không nói?”

Lâm Sanh một bộ liếc kẻ ngu nhìn về phía Tô Thần Dật, “Điện thoại di động ta một mực trên tay Lâm Lâm, nghe điện thoại ở bên cạnh hấn, người cảm thấy ta muốn nói như thế nào?”

“Được rồi được rồi, ta nghĩ được rất đơn giản. ”

Tô Thần Dật cười mỉa hai tiếng, “Làm sao người sẽ bị giam lỏng? Cha mẹ người cùng gia gia đâu?”

Rũ mắt xuống, Lâm Sanh thấp giọng nói:

“Lâm Lâm đã điên rồi, cha mẹ ta ngay trước khi ta bị thương một ngày trước liền đi nước ngoài, mà ông nội của ta ngay ngày hôm ấy trúng gió bị Lâm Lâm bí mật đưa vào bệnh viện, mà ta cũng vậy sau khi các người đi qua nhà ta liền bị giam lỏng.”

Nhìn Lâm Sanh ở phía sau ngồi loay hoay súng lục, Kì Thương thản nhiên nói:

“Dấu riêng súng là phạm pháp.”

Những lời này phảng phất như đốt kíp nổ trực tiếp đem Lâm Sanh bạo phát, chỉ thấy hắn ba cởi bỏ trang phục lấy một thanh đã lên tốt đạn ném cho Tô Thần Dật, “Nha phạm là gia tộc có chút thể lực đều sẽ có đồ chơi này được không! Một lát nếu như Lâm Lâm đem người đuổi tới Lão Tử còn phải dựa vào vật này bảo vệ tánh mạng, có bản lĩnh một lát đánh nhau đừng tìm Lão Tử, Lão Tử trên tay chỉ có hai cây, người nha hảo hảo lái xe của người!”

Kì Thương khề câu khoe miệng, “Tình thần không tệ, xem ra không có chịu hành hạ, vết thương kia của người là có chuyện gì xảy ra? Đã tốt chưa?”

Lâm Sanh ánh mắt lóe lóe, cuối cùng phiền qua, nhẹ giọng nói:

“Cùng Lâm Lâm tranh chấp thời điểm ngộ thương, hiện tại đã không có chuyện gì.”

Loay hoay bắt tay xem súng, Tô Thần Dật bĩu môi, “Chỉ có 7 viên, có thể cho chút tiền lương không?”

“Người bị ngốc sao!”

Lâm Sanh đối với Tô Thần Dật liếc mắt, “Người coi món đồ này là được bán trong siêu thị như rau cải trắng muốn bao nhiêu có bấy nhiêu sao? Có thể cho người đem đủ bằng đạn người nên vụng trộm vui vẻ!”

Tô Thần Dật cười đùa một tiếng cũng không nói tiếp, mà là hỏi, “Tỷ lệ người của Lâm Lâm đuổi theo là bao nhiêu?”

“Trăm phần trăm, nếu không ta cũng vậy sẽ không len lén đem khẩu súng đi ra, hiện tại chúng ta phải nắm chặt thời gian đi trước đến chỗ ta, không thể để cho bọn họ đuổi theo. Thật ra thì.....”

Lâm Sanh rũ mắt thấp giọng nói, “Thật ra thì ta cũng vậy không muốn làm cho các người tới mạo hiểm như vậy, nhưng là hiện tại trừ bọn người ra, ta không biết còn có thể tìm ai. Ta phải trước khi bị Lâm Lâm phát hiện tìm được gia gia, nếu như các người sợ, trước tiên có thể đi, bọn họ muốn bắt người là ta, đem xe cho ta mượn là được.”

Kì Thương nhú nhú mày, lộ ra vẻ có chút mất hứng, đang muốn nói chuyện lại bị Tô Thần Dật vỗ một cái, “Đừng để ý tới hắn ngu vãi ra, người ngồi dịch sang bên để ta tới lái, cây súng này cho người, bất kể thế nào người thương pháp khẳng định so với ta tốt, như vậy chúng ta cũng nhiều một phần bảo đảm.”

“Này Tô Thần Dật người nói ai ngu vãi hả!”

Lâm Sanh trừng mắt gương mặt đỏ bừng, vốn là mang gương mặt non choẹt lại làm ra vẻ mặt này ngược lại lộ ra vẻ có chút tức cười.

“Người nào tiếp lời tiểu gia thì là người đó.”

Tô Thần Dật mạn bất kinh tâm nói, thấy Kì Thương đã đem xe dừng lại, Tô Thần Dật cũng đem cây súng đặt ở chỗ ngồi lập tức xuống xe cùng Kì Thương đổi chỗ.

Nhìn Tô Thần Dật thuần thục đeo lên giây nịt an toàn nắm tay lái vẻ mặt hưng phấn bộ dạng, Lâm Sanh trong nháy mắt tuyệt vọng, “Cái gì kia, ta thương lượng một chút, ta lái xe, súng cho người được không?”

Kì Thương không có ngồi tay lái phụ, mà là lên chỗ ngồi phía sau ngay bên cạnh Lâm Sanh, hắn đầu tiên là đem súng trên tay lái cầm tới, sau đó chia ra cho Lâm Sanh cùng mình nịt giây an toàn mới nói:

“Lái xe.”

“Good!”

Tô Thần Dật một cước đạp xuống chân ga, xe việt dã màu xanh như cung tên rời đi.

“Cmn chậm một chút cho ta!”

Lâm Sanh nắm chặt cửa sổ xe đem tay và sắc mặt trắng bệch, “Kì Thương đầu óc người hồng mắt sao! Để cho Tô Thần Dật lái xe thì một lát đám khốn kiếp kia đuổi theo Lão Tử thế nào a a a!”

“Ban đầu hắn có thể bỏ rơi người của anh ta, ta tin tưởng hắn cũng có thể bỏ rơi người của Lâm Lâm, có lẽ người muốn nổ súng đều không cần.”

Kì thương nhàn nhạt nói.

“Ha hả.....”

Lâm Sanh cười lạnh hai tiếng, “Chỉ mong trước khi chúng ta rời đi cái đường núi này lũ hỗn đản kia không có đuổi theo, nếu không Tô Thần Dật kỹ thuật có khá hơn nữa cũng là không tốt.”

Nghĩ tới phải đi tốc độ cao trên khu đường kia, Kì thương mấp má môi, “Câm miệng, quạ đen.”

“Quả thật là miệng quạ đen, ” Tô Thần Dật bình tĩnh gạt đầu, “Các người nhìn phía sau.”

Lâm Sanh cứng ngắc nghiêng đầu sang chỗ khác, chỉ thấy khoảng cách không xa có một chiếc xe màu bạc đáng điệu kiêu xa, nhìn bằng số xe quen thuộc kia, Lâm Sanh lần nữa tuyệt vọng, “Là người của Lâm Lâm, cmn có cần phải tới nhanh như vậy không a khốn kiếp!”

Chiếc xe cấp tốc quẹo cua làm cho Lâm Sanh mặt trong nháy mắt dán tại cửa sổ xe, nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ, Lâm Sanh cố gắng ngồi thẳng thân thể găm hết lên:

“Này Tô Thần Dật người kiểm chế chút cho Lão Tử! Cái đường núi này đoạn rẽ cung nhiều, Lão Tử còn không muốn đem mạng nhỏ vứt ở nơi này!”

Lâm Sanh vừa dứt lời, Tô Thần Dật lần nữa dồn sức đánh tay lái, nếu như không phải là Kì Thương trước đó đem hai người giầy nịt an toàn trói vào, đoán chừng lúc này Lâm Sanh đã cùng Kì Thương té ngã. Nhìn chiếc xe màu bạc cần chạt không tha, Tô Thần Dật sâu xa nói:

“Không phải là tiểu gia không muốn phanh xe quẹo cua, là Lâm Lâm kia tư người cần được quá gấp, tiểu gia không nhanh điểm đã bị đuổi theo được chứ?”

“.....”

Trong ghế xe, một gã nam nhân vóc người to con giờ điện thoại di động về mặt cung kính, “Lâm thiếu gia, Nhị thiếu gia chạy, chúng tôi đang đuổi theo.”

90. Chương 90

Quanh co trên đường núi, một chiếc xe màu bạc theo sát phía trước cách đó không xa xe việt dã màu xanh đậm, mặc dù bây giờ là xế chiều, nhưng là trên đường lớn có không ít xe cộ qua lại, nhìn thấy hai chiếc xe có khuynh hướng không quan tâm giấy phạt tăng nhanh tốc độ.

Mất nhìn xem xe màu bạc phía sau không ngừng theo sát, Lâm Sanh tức giận khê nguyên rửa:

“Bọn này người này của Lâm Lâm chắc là chó chuyển thế!”

Thở dài, Tô Thần Dật sâu xa nói:

“Người nói nếu như đường này nhiều xe nhiều một chút thì tốt rồi, tiểu gia nhất định đem bọn họ vứt được rất xa.”

“Bây giờ nói những thứ này có dùng cái lông a! Cái đường núi này mới đi có một nửa.”

Lâm Sanh cầm súng xoay người, hạ cửa xe xuống, “Tô Thần Dật người lái ổn định một chút, Lão Tử muốn bắn thùng lốp xe, xem bọn hắn dùng cái gì tới đuổi theo! Một bầy chó X!”

Lâm Sanh vừa dứt lời liền truyền đến thanh âm lốp xe ma sát mặt đất chói tai, vừa qua khỏi đoạn đường thẳng, xe việt dã màu xanh đậm đã lấy một lộ tuyến quỹ dị ở trên đường vận vẹo chạy.

Bên trong buồng xe, Lâm Sanh mới vừa lên nòng súng suýt nữa trượt tay vứt súng bay ra ngoài cửa sổ. Thật dễ dàng ổn định thân thể, Lâm Sanh nghiêng răng nghiêng lợi nhìn cái ốt Tô Thần Dật, “Tô Thần Dật, người có thể không cùng ta đối nghịch không!”

Không đợi Tô Thần Dật nói chuyện, liền nghe được một tiếng ” phốc xuy ”, xe việt dã lần nữa bày ra một cái quỹ dị độ cong. Một cước đạp xuống chân ga, Tô thần Dật cũng không quay đầu lại cả giận nói:

“Người cho rằng tiểu gia nghĩ như vậy phải không? Mới vừa rồi nếu không phải tiểu gia nhìn xuống kính chiếu hậu, chúng ta xe này sớm lốp sớm bị người đánh bại rồi! Bây giờ có thể ổn thỏa ngồi trên xe là người phải thấy may mắn rồi đi!”

Mà lúc này Kì Thương cũng nhấn xuống cửa sổ xe quyết đoán nả một phát súng về phía, “Tận lực ổn định, không cho phép chấn động.”

“Đcmm! Lại dám nổ súng trước Lão Tử, nhìn Lão Tử không giết chết các người!”

Nói xong Lâm Sanh liền lộ đầu ra ngoài cửa sổ hướng về phía phía sau màu bạc ” bang bang ” hai phát súng.

“Đi vào!”

Tô Thần Dật hét lớn một tiếng lực mạnh đánh tay lái, xe việt dã mạo hiểm quẹo thật nhanh. Bởi vì đối phương cần được quá chết, Tô Thần Dật cũng chỉ có thể dựa vào quẹo cua tới kéo khoảng cách xa, nhìn kính chiếu hậu còn không có xuất hiện xe màu bạc, Tô Thần Dật thở ra một hơi, “Ta nói Lâm đại gia, ngài lão có thể kiềm chế chút sao? Bẫy phát đạn cứ như vậy bị người lãng phí hai phát, nha người nghĩ đầu thai cũng đừng liên lụy tiểu gia a! Lãng phí đáng xấu hổ có biết không!”

“Người biết cái gì!”

Lâm Sanh lập tức phản thần nói, “Mới vừa rồi nếu không phải người loạn đả tay lái, tài xế kia đã bị ta bắn trúng khỏe!”

Từ trong kính đối với Lâm Sanh liếc mắt, Tô Thần Dật châm chọc nói:

“Thôi đi, lấy kỹ thuật bắn súng rách nát của người, đừng đem trách nhiệm đẩy tới trên người tiểu gia, có

tin hay không tiểu gia đem người vút đến ngoài cửa sổ cho xe rồm kia làm cái đệm?”

Lặng yên nhìn chăm chăm lỗ trên mũi, Kì Thương ở một bên sâu xa nói:

“Lâm Sanh, người không cảm thấy mới vừa rồi thật ra đã dùng hết ba phát đạn đến sao?”

Tầm mắt dời theo, làm Tô Thần Dật thấy cách đỉnh đầu của mình không xa có cái lỗ nhất thời gằm thét:

“Cmn Tiểu Sanh Sanh! Có thể quản tốt tay của người không? Nha tiểu gia mới vừa rồi thiếu chút nữa bị người nổ đầu khốn kiếp!”

Lấy ra băng đạn nhìn đạn bên trong, Lâm Sanh mặt đen lên nói: “Nếu không phải người mới vừa rồi loạn đả tay lái, Lão Tử sẽ không bắn loạn! Người nha còn nợ Lão Tử một viên đạn!”

“Hai người có thể yên tĩnh một chút sao?”

Kì Thương đau đầu ngắt mi tâm, “Còn ầm ĩ đi xuống chúng ta tuyệt đối không phải là bị đối phương giết chết, mà là mình bị người mang xe lật xuống núi ngã chết.”

Ở lúc Kì Thương nói chuyện, xe màu bạc lần nữa vững vàng theo sát xe việt dã ở phía sau. Nhìn kính chiếu hậu lại xuất hiện xe màu bạc, Tô Thần Dật chột vồ tay lái, “Ta cmn! Người lái xe tuyệt đối là cao thủ, cmn tiểu gia hôm nay cũng không tin không vút xong bọn họ, hai người các người ngồi vững!”

Lâm Sanh cùng Kì Thương khó khăn lắm kéo tay vịn liền cảm giác được một cổ xung lượng thẳng tắp đưa bọn họ nện ở trên ghế dựa, ngoài cửa sổ phong cảnh rút lui được càng nhanh chóng.

“Cmn! Tô Thần Dật người kiểm chế chút cho ta! Đây là đường núi nguy hiểm a khốn kiếp!”

Lâm Sanh gắt gao lôi tay vịn rộng to.

“Du than bần a!”

Tô Thần Dật cũng không quay đầu lại nói, “Nha khô thấy xe phía sau kia cần chết không thả sao? Kiểm chế chút chúng ta toàn bộ bỏ rơi!”

Khẽ hí hí mắt, Kì Thương thấy đúng thời cơ nhanh chóng nã súng về phía xe màu bạc. Trên đường vắng bóng xe bữa nay vang lên thanh âm lốp xe trượt chói tai, chỉ thấy lốp xe màu bạc thấy bị đánh trúng làm xe không cách nào khống chế ở trên đường liên tục đánh nhiều cái chuyển, người trên xe bị đánh mấy vòng lớn khiến cho đầu óc choáng váng sắc mặt trắng bệch, thậm chí có người tuyệt vọng nhắm hai mắt lại.

Duy chỉ có người ngồi ở tay lái phụ gắt gao bắt được tay vịn, sắc mặt trấn định, “Nếu là không muốn chết đem xe ổn định lại! Nếu lao xuống vòng bảo hộ chúng ta toàn bộ đều chết!”

Vốn là bị làm cho sợ đến toàn thân cứng ngắc tài xế bị thanh âm quát tháo này nháy mắt kéo tâm thần, dù gì cũng là tay lái lưa lâu năm, tài xế lập tức trấn định dầm thẳng xe đánh tay lái.

Nhìn xe màu bạc phía xa giống như con quay xoay tròn, Lâm Sanh không khỏi vui mừng nường mày, “Kì Thương còn tốt chứ, để cho Lão Tử bổ sung nhất thương, nhìn bọn khốn kiếp kia có chết hay không!”

Nghe vậy Kì Thương bận rộn tay mắt lạnh lẽo bắt được tay Lâm Sanh, chỉ thấy hắn không đồng ý lắc đầu, “Phạm tội giết người.”

“Phạm than bần a!”

Lâm Sanh bỏ súng trong tay ra, “Hôm nay không đem bọn họ giết chết thì người chết sẽ là chúng ta, người có biết không hả!”

“Không được! Không thể.....”

“Phanh” một tiếng vang thật lớn, chiếc xe màu bạc xoay tròn một hồi đụng vào đuôi xe việt dã, bởi vì có lực ngăn của xe việt dã, xe màu bạc rốt cục ngừng lại. Song xe việt dã do đang chuẩn bị quẹo cua lại bị lực va chạm mãnh liệt, nhất thời mất phương hướng, thẳng tắp thoát khỏi vòng bảo hộ.

“Chà mẹ nó! Chà mẹ nó! Giữ vững cho ta!” Tô Thần Dật trừng to mắt gắt gao dầm ở thẳng xe, “Xe việt dã Quan à người dừng lại cho tiểu gia!”

” chi ——” lớp xe dày cộm nặng nề gắt gao ma sát mặt nhựa đường, mãi cho đến khi xe việt dã phá tan vòng bảo hộ lúc này mới hiêm hiêm ngừng lại.

Song nguy hiểm cũng không có qua đi, tại nơi quẹo cua ở đường núi này, xe việt dã vắt ngang ở đường xe, hai bánh trước đã thất bại, chỉ còn lại hai bánh sau đè ép mặt đường, phẳng phất chỉ cần có gió lớn thổi tới thì có thể té xuống bất lúc nào.

Nếu như không phải là có vòng bảo hộ cản bớt lực, đoán chừng ba người Tô Thần Dật đã lật xe xuống núi. Ngồi ở buồng lái sắc mặt Tô Thần Dật khó coi thở cũng không dám thở, “Tiểu Thương Thương, ta có cũng không nói quá miệng người cũng rất quạ đen nha.”

Kì Thương nhếch đôi môi gắt gao dán lưng vào ghế dựa, tựa hồ chỉ có như vậy mới có thể khống chế được xe việt dã để cho nó không thể rơi xuống, “Lâm Sanh người đừng lộn xộn, thân thể tận lực giữ ra sau.”

“Không cần người nói ta cũng vậy biết!”

Lâm Sanh cắn răng cùng Kỳ Thương liều mạng lui về sau, ý đồ đem trọng lực tập trung ở bánh sau, “Tô Thần Dật, người nhanh lùi về sau, mau lên.”

“Không được a.”

Tô Thần Dật vẻ mặt đưa đám, “Mặc dù Gia rất muốn làm như vậy, nhưng là ta có thể cảm giác được chỉ cần ta vừa động xe liền té xuống, bất kể thế nào tiểu gia cũng không thể đem hai người liên lụy?”

“Khốn kiếp!”

Lâm Sanh gầm nhẹ, “Đến lúc này rồi người không thể ích kỷ chút sao. Mau mau xuống đây!”

Lúc Tô Thần Dật cùng Lâm Sanh tranh chấp, bốn người ngồi trong xe màu bạc nhìn thấy tính huống nguy hiểm của ba người Tô Thần Dật, tên tài xế ngồi ở vị trí kế bên nam nhân sắc mặt đại biến, lúc này hắn cũng chẳng quan tâm đầu còn có chút cháng váng bận rộn mở cửa xe vọt ra, “Mau! Không thể để cho bọn họ té xuống, Lâm thiếu gia nói, phải bảo đảm Nhị thiếu gia an toàn!”

Đang cùng Tô Việt Trạch với Cố Thiệu Kiệt giằng co Lâm Lâm nhận được điện thoại từ tâm phúc liền biết có việc không tốt, chỉ nghe hắn hét lớn một tiếng “Trở về.” sau đó đẩy ra cái tay Cố Thiệu Uy đang nắm chặt mình quay đầu hướng xe chạy như điên. Vốn là còn không có kịp phản ứng cái tình huống gì Cố Thiệu Uy nhìn thấy Lâm Lâm xông ra sau bận rộn hô to:

“A Lâm người làm cái gì! Bên kia nguy hiểm!”

Mà Tô Việt Trạch đang chuẩn bị lấy đánh Lâm Lâm cùng Cố Thiệu Uy thấy thế lập tức hạ lệnh cho người ta vây lại.

Mất nhìn người của Tô Việt Trạch cùng Cố Thiệu Kiệt cách mình càng ngày càng gần, Lâm Lâm cũng nữa chẳng quan tâm quá nhiều móc súng lục ra ” bang bang “,”Xông ra!”

Người theo sát Lâm Lâm lập tức làm thành một vòng tròn đem Lâm Lâm che ở trong đó, nhưng là bởi vì vũ khí thiếu hụt, song phương lần nữa lâm vào tình trạng giằng co.

Cố Thiệu Kiệt nhân cơ hội phân mấy người ra đuổi bắt Cố Thiệu Uy thừa dịp loạn chạy trốn, còn dư lại mấy tên thủ hạ rồi rít móc súng ra nhắm ngay đám người Lâm Lâm. Hai tay ôm đầu, Cố Thiệu Kiệt không thêm để ý súng trên tay Lâm Lâm nhàn nhã như đi chơi mà thẳng bước đi ra ngoài, “Lâm Đại Thiệu, người người không có ta nhiều, súng cũng không có nhiều hơn ta, ta khuyên người hay là thúc thủ chịu trời đi.”

“Nằm mơ!” Lâm Lâm tàn bạo nhìn chằm chằm Cố Thiệu Kiệt, “Không muốn chết thì tránh ra, nếu không đừng trách ta không khách khí!”

Híp híp mắt, Tô Việt Trạch mặt lạnh đi tới bên cạnh Cố Thiệu Kiệt, “Những lời này hẳn là chúng ta đối với người nói, không muốn chết liền thúc thủ chịu trời.”

Có lẽ là cảm thấy coi như mình nổ súng cũng không nhất định có thể hoàn hảo không tổn hao gì xông ra, Lâm Lâm nắm thật chặt súng lạnh giọng nói:

“Ta hiện tại không có thời gian cùng các người nói chuyện, tránh ra!”

“Thật là chê cười!”

Cố Thiệu Kiệt cười lớn một tiếng, “Người cảm thấy người có tư cách cho chúng ta tránh ra sao? Có tin hay không Lão Tử đem người đánh cho thành cái sàng!”

Xa xa thấy Cố Thiệu Uy bị chế phục, Tô Việt Trạch đang muốn nói gì mí mắt nhưng mãnh liệt nhảy lên, nhú nhú mày, Tô Việt Trạch bắt đầu ở trong túi quần lục lọi. Nhớ tới điện thoại bị mình quên ở trên xe, Tô Việt Trạch sắc mặt biến hóa, lập tức nói khề với Cố Thiệu Kiệt một câu “Bắt sống ” liền bước nhanh hướng xe của mình chạy đi.

Biến cố cũng chính là vào giờ khắc này phát sinh, Lâm Lâm nhìn thấy Tô Việt Trạch cùng Cố Thiệu Kiệt nói chuyện liền bày mưu cho thủ hạ che chở mình chạy ra khỏi vòng vây, hướng phương hướng ngược lại một đường chạy như điên.

” bang bang ” mấy tiếng súng vang lên, cũng là Cố Thiệu Kiệt bên này dẫn đầu nổ súng, hỗn chiến cũng bởi vậy bắt đầu. Thật dễ dàng chạy đến trước xe tìm ra điện thoại di động, lúc nhìn thấy mười mấy cuộc gọi nhờ do Tô Thần Dật gọi tới, Tô Việt Trạch cũng không thể ức chế bối rối tay trong lòng run run tay gọi lại.

Có thể gọi nhiều cuộc như vậy nhất định là Tô Thần Dật gặp được tình huống khẩn cấp, lúc này Tô Việt Trạch cũng chẳng quan tâm phải bắt được Lâm Lâm hay không nữa, chỉ một lần lại một lần gọi lại cho Tô Thần Dật. Nghe tới lần thứ ba ” tắt điện thoại ” sau, Tô Việt Trạch cũng không kìm nén được nữa ngồi lên xe hướng phía mà Cố Thiệu Kiệt truy đuổi Lâm Lâm chạy đi. Bởi vì lái xe, Tô Việt Trạch chỉ có thể đem xe dừng ở bên ngoài rỗng to:

“A Văn A Vũ, lập tức tới đây!”

Nghe được tiếng la A Văn A Vũ lập tức thu súng hướng phương hướng Tô Việt Trạch chạy đi, thấy thế Cố Thiệu Kiệt cũng cho thủ hạ của mình chính truy còn mình thì hướng phía ngoài vòng vây chạy đi. Mới vừa chạy ra bên ngoài, Cố Thiệu Kiệt liền nhìn thấy A Văn A Vũ lên xe, nhú nhú mày, Cố Thiệu Kiệt xuyên qua cửa sổ xe nhìn về phía Tô Việt Trạch, “Xảy ra chuyện gì?”

Để cho A Văn lấy ra thiết bị truy tìm, Tô Việt Trạch nói:

“Tiểu Dật đã xảy ra chuyện, ta phải đi tìm hắn, nơi này giao cho người.”

“Cẩn thận một chút, có việc liên liên lạc qua điện thoại.” Cố Thiệu Kiệt nói xong liền quay người chạy trở về, giờ phút này bên trong như cũ thỉnh thoảng truyền ra sấm vang.

Khởi động xe, Tô Việt Trạch nhìn thẳng phía trước hỏi:

“Như thế nào?”

Nhìn thiết bị truy tìm, A Vũ trầm giọng nói:

“Trên đường Thương Sơn.”

Vừa dứt lời, xe Lamborghini màu đen tựa như cung tên rời đi hướng khay Sơn mau chóng chạy đi. Cùng lúc đó, mượn che chở trốn truy đuổi Lâm Lâm cũng phát động xe hướng cùng nơi chạy đi.

91. Chương 91

Quanh co trên đường núi nơi quẹo cua nơi, ở trên đường có một chiếc xe việt dã màu xanh đậm vắt ngang, lúc này hai bánh trước xe việt dã treo ở không trung, chỉ còn lại chân sau nhẹ ma sát vào mặt đường. Bên trong buồng xe, Tô Thần Dật ngồi ở ghế lái, Kì Thương cùng Lâm Sanh còn ngồi ở phía sau, chẳng qua là ba người không dám tùy ý lộn xộn, sợ không cẩn thận liền làm xe rơi xuống.

“Này Tô Thần Dật người có thể lưu loát chút sao? Lưng ghế dựa kéo xuống, đừng sợ đè ép chân của ta, trước bò qua nơi này!” Lâm Sanh ngửa cổ hỗn hển hồng to.

Thỉnh thoảng gió xuyên thấu qua cửa sổ đánh vào làm cho sắc mặt Tô Thần Dật càng khó coi, “Lâm Sanh Kì Thương, hai người mở cửa nhảy xuống đi, tiểu gia thật sự không dám lộn xộn, muốn chết chết một người là được rồi, không cần thiết ta ba đều góp đi vào.”

Đây là lần đầu tiên Tô Thần Dật gọi dùng tên bọn hắn, Kì Thương gắt gao nhéo đầu lông mày, “Người cầm miệng! Đừng cò lè mè như đàn bà nữa nhanh một chút cút xuống đây!”

“Xức! Tiểu Thương Thương người cũng không cần phát bạo, người như vậy tiểu gia có nhiều thương tâm người biết không?”

Tô Thần Dật vừa nói vừa tiểu tâm dục dục giơ tay lên mò tới nút tháo giây nịt an toàn, “Ta trước tiên đem giây nịt an toàn tháo ra, nếu một lát thật rớt xuống, ta còn có thể nhảy từ cửa sổ ra, chỗ không sẽ chết ngay tại trên xe. ”

Nhìn thấy động tác của Tô Thần Dật, Lâm Sanh cùng Kì Thương liếc mắt nhìn nhau cũng tiểu tâm dục dục tìm được nút giây nịt an toàn. Đột nhiên, trên đường cái truyền đến một tiếng súng vang, mới vừa đem giây nịt an toàn tháo ra Tô Thần Dật bị làm cho sợ đến tay run lên, suýt nữa một cái tát vỗ vào trên tay lái. Tô Thần Dật thậm chí một tiếng nguy hiểm thật, động tác mềm nhẹ đem giây nịt an toàn trở về vị trí cũ lúc này mới chậm rãi quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Nam nhân vốn chuẩn bị nhào tới túm đuôi xe chỉ cảm thấy bắp đùi một trận đau nhói, tiếp theo một cổ máu tươi từ bắp đùi phun ra. Quay đầu lại, nam nhân lạnh lùng nhìn chỗ ngồi phía sau nhô ra hòng súng, nếu là cẩn thận chút ít, còn có thể thấy được một cổ khói xanh thật mỏng từ trong nòng súng toát ra.

Thu hồi súng, một nam nhân mặc áo Tôn Trung Sơn màu đen mở cửa xe chậm rãi đến gần nam nhân ngã nhào trên đất thượng, đem vẻ mặt kinh ngạc nhìn ở trong mắt, người nọ cười cười, “Ý không tốt, thiếu gia của chúng ta đã phân phó, có cơ hội cần phải diệt trừ Lâm Tiểu Thiếu, bởi vì người là tâm phúc của Lâm thiếu gia, không có lệnh của thiếu gia chúng ta tạm thời sẽ không giết người.”

Nam nhân hướng phía xe nhìn một chút, phát hiện trên xe không có bất cứ động tĩnh gì lúc này mới nghĩ đến trên xe có hơn hai người đã bước lên Hoàng Tuyền.

Đè tức giận đầy lòng, nam nhân hí mắt nhìn về phía người nọ, “Thiếu gia các người là ai?”

Người nọ làm như chợt hiểu ra vỗ vỗ ót, “Ý không tốt, ta sẽ nói cho người biết, thật ra thì ta là người của Uy thiếu gia.”

Vừa nói người nọ vừa cười híp mắt híp vờn tay, “Trong khoảng thời gian này cùng người hợp tác rất vui vẻ.”

Nam nhân cười lạnh hai tiếng, “Uy Thiếu thật đúng là nhọc lòng a!”

“Không có biện pháp, ai kêu Lâm Đại Thiếu nhà các người không để cho người bớt lo đây?”

Nam nhân bắt đầu dĩ nhún vai, “Nói xong, người trước ngồi nhìn đi, ta trước tiên đem mấy người trong xe đi chữa thương.”

“Người dám!”

Nam nhân hét to một tiếng, đồng thời cũng móc khối sung bên hông ra nhắm vào ót người nọ bắn một phát.

Lúc nam nhân móc súng ra đồng thời người nọ cũng đã kịp phản ứng, chỉ thấy hần linh hoạt nghiêng đi thân hiểm hiểm tránh được viên đạn suýt nữa muốn lấy mạng nhỏ của hắn. Nhìn thấy một màn mạo hiểm né tránh đạn xuyết chút nữa trúng xe việt dã, Tô Thần Dật cùng Lâm Sanh ngồi trên xe thấy như vậy một màn không khỏi kinh ra một thân mồ hôi lạnh.

“Cmn! Muốn nội đấu thì lặn xa chút a, đừng ngộ thương quần chúng a hôn!”

Lâm Sanh gắt gao nắm súng trong tay cắn răng nói:

“Nếu không phải lo lắng xe té xuống, Lão Tử thật muốn một người đưa bọn họ một viên đạn!”

Một bên Kì Thương cũng móc điện thoại di động ra sắc mặt lãnh đạm bắn một mà số mà hấn thuộc lâu lâu. Mặc dù hấn và Kì Viêm còn đang giận nhau, nhưng là dưới tình huống này cũng chỉ có thể đem tâm tình để qua một bên, hướng chi trên xe còn có Tô Thần Dật cùng Lâm Sanh, hấn cũng chỉ có thể cầu trợ giúp.

Điện thoại rất nhanh được kết nối, Kì Thương khó khăn lắm mới nói ra hai chữ liền bị đối phương cắt đứt, cũng không biết đối phương rốt cuộc nói cái gì, chỉ thấy Kì Thương đáy mắt càng phát ra lạnh như băng, cuối cùng đậm mặc phun ra hai chữ “Rất tốt”, liền gơ tay đưa điện thoại di động ném ra ngoài cửa sổ.

Thấy như vậy một màn Lâm Sanh không khỏi kì quái kêu lên tiếng, “Kì Thương ngươi làm gì thế! Lão Tử còn tưởng rằng ngươi tìm ngoại viện, ngươi nha làm sao lại ném di động đi!”

Ý thức được mục đích mà mình gọi điện thoại, Kì Thương lúng túng kéo kéo khóe miệng, “Xin lỗi, tức quá...”

Lúc này ngoài cửa xe hai người đã triển đấu ở chung một chỗ, ở khoảng cách không xa hai người một cây súng lẳng lặng nằm yên, chắc là lúc đang run rẩy bị đối phương đá bay.

Chẳng qua là bởi vì nam nhân bấp dùi bị súng bắn đả thương, hoạt động không thể nào linh hoạt, đã rơi xuống hạ phong. Mặc dù như thế, nam nhân không chút nào có ý lui bước, thề muốn ngăn cản đối phương ý muốn giết chết nhị thiếu nhà hấn. Tô Thần Dật sách sách cười hai tiếng, “Tiểu Sanh Sanh, ngươi nói hai người này ở đây đấu chút cái gì, không phải là chia cửa đi?”

“Ngươi quan tâm chuyện này làm cái lông gì!”

Lâm Sanh trợn mắt nhìn cái ót Tô Thần Dật, “Vội vàng gọi cho Tô Việt Trạch, nếu không phải Kì Thương chọn điện thoại di động, Lão Tử thiếu chút nữa đã quên có thể gọi ngoại viện.”

Bữa môi, Tô Thần Dật có chút tiếc nuối nói:

“Xin lỗi, điện thoại di động ta hết pin.”

“.....”

Cmn! Có muốn hay không trùng hợp như vậy a khổn kiếp! Mập máy môi, Kì Thương nói: “Tô Thần Dật,

người để lưng ghế dựa xuống, ta cùng Lâm sanh đem người kéo qua.”

“Được!”

Lâm Sanh phụ họa nói, “Người mau mau một chút, nếu là một lát thật té xuống thì còn có thể trọng đề lại!”

Cùng lúc đó một đầu khác, mới vừa cúp điện thoại Kỳ Viêm liền có chút tâm thần không yên. Trên thực tế đây không phải là lần đầu tiên cùng Kỳ Thương cãi nhau, chẳng qua là trong dĩ vãng lúc cãi nhau Kỳ Thương chưa bao giờ chủ động cùng hắn nói chuyện, càng đừng nói gọi điện thoại cho hắn.

Ý thức được có cái gì không đúng Kỳ Viêm vội vã mở ra điện thoại gọi lại cho Kỳ Thương. ”

Thật xin lỗi, số điện thoại này tạm thời không cách nào chuyển được, xin gọi lại sau.” Giọng nữ như máy móc vang lên bên tai, Kỳ Viêm nhú nhú mày lần nữa gọi lại, song lấy được đáp án là không cách nào chuyển được.

Cúp điện thoại, Kỳ Viêm bấm một dãy số. Mặc dù là đã thấy được biển báo “đường Thương Sơn”, nhưng là Tô Việt Trạch như cũ lòng như lửa đốt, hận không thể lập tức bay đến chỗ Tô Thần Dật, nếu không phải hắn khinh thường đưa điện thoại di động để quên trên xe, cũng sẽ không bị lỡ cuộc điện thoại của Tô Thần Dật.

May là lúc trước hắn ở trong điện thoại của Tô Thần Dật sớm cài GPS, nếu không lỡ Tô Thần Dật xảy ra chuyện gì, hắn nghĩ hắn cả đời cũng sẽ không tha thứ mình.

“Tiểu Dật bây giờ còn là bất động sao?”

“Đúng vậy.” A Văn chăm chú nhìn thiết bị truy tìm trả lời, “Vị trí ở một cái đoạn ngoặt trên đường Thương Sơn.”

Lúc này tốc độ xe đã đạt đến 300km/h, ngoài cửa sổ phong cảnh cơ hồ thấy không rõ. Suy nghĩ một chút, A Vũ hay là nói:

“Thiếu gia, xe Lâm Lâm đang ở phía sau, có muốn hay không.....”

“Trước mặc kệ hắn.”

Tô Việt Trạch mắt một cái cũng không nháy mắt nhìn chăm chú vào phía trước, “Trước tìm được tiểu Dật rồi hãy nói.”

Tiếng chuông quen thuộc vang lên bên tai, Tô Việt Trạch nghiêng đầu nhìn một chút, khi hai ” Kì Viêm ” xuất hiện, nhú nhú mày, Tô Việt Trạch không có phản ứng điên cuồng chuyên chú lái xe. Điện thoại di động vang lên thật lâu mới yên tĩnh xuống tới, ngay sau đó lại lần nữa vang lên, rất có một loại Tô Việt Trạch không tiếp điện thoại đối phương cũng sẽ không bỏ qua.

Phiền não đeo lên tai nghe, Tô Việt Trạch giọng nói bất thiện nói:

“Có việc nói mau, ta bề bộn nhiều việc.”

Đối phương tựa hồ hỏi câu gì, chỉ nghe Tô Việt Trạch tức giận rống to:

“Này Kì Thương nhà người ở đâu ta làm sao biết! Không nên mỗi lần không thấu người liền sẽ tới hỏi ta được không!”

Nói xong Tô Việt Trạch liền ném điện thoại sang một bên, không còn có ý tứ nghe điện thoại. Lúc tiến vào cái Khay Sơn, xe Lamborghini màu đen một đường bay nhanh tới, theo sát phía sau chính là một chiếc Tân Lợi. Liên tục qua mấy vòng, một chiếc xe màu bạc dừng ở ngay giữa đường rồi cục xuất hiện ở trong tầm mắt Tô Việt Trạch. Cách xe không xa có hai nam nhân đang đánh nhau, máu tươi vãi đầy mặt đất, hai cây súng lục giống như chế giễu lẳng lặng yên nằm trên mặt.

Dừng xe, Tô Việt Trạch thấy một chiếc việt dã màu xanh đậm xông phá vòng bảo hộ vắt ngang ở đường thì con người không khỏi co rút nhanh, “Thiết bị truy tìm biểu hiện chính là.....”

Thu hồi nghi ngờ, A Văn thẳng tắp chỉ vào xe việt dã, “Bên kia.” Cách xa phụ cận xe Việt, trừ hai nam nhân đang triển đấu thì không còn ai khác, đáp án rõ ràng.

Nắm điện thoại trong tay, Tô Việt Trạch cố gắng mở cửa xe, song không ngừng run rẩy tay hấn rơi vào khoảng không nhiều lần. Rồi cục, tiếng khóa cửa ” cùm cụp ” vang lên, Tô Việt Trạch hoảng sợ đè đẩy lòng đẩy cửa xe ra hướng xe việt dã chạy đi, không một chút để ý hai người đang triển đấu.

” bang bang ” hai tiếng súng vang lên, nam nhân mặc áo Tôn Trung Sơn âm âm ngã xuống đất, chỉ rút ra hai cái liền không một tiếng động, hấn hai mắt thật to, máu đỏ sẫm từ chỗ vết thương trên mi tâm chạm rãi chảy ra, ba bước biến thành một chạy lên trước, Lâm Lâm nhanh chóng túm nam nhân xụi lơ trên mặt đất rống to:

“Tiểu sanh ở đâu?”

Nam nhân giơ tay lên chỉ hướng, “Nhị thiếu, nhị thiếu trong xe.” Giương mắt nhìn về phía xe việt dã lao đảo muốn ngã, Lâm Lâm không khỏi đỏ hai mắt, “Tiểu Sanh!”

Giờ phút này Tô Việt Trạch đã tụt sau lưng xe dừng bước, chỉ thấy Tô Thần Dật ngồi ở ghế lái treo ở giữa không trung, Tô Việt Trạch run rẩy nâng tay lên, rồi lại lo lắng vừa đụng vào sẽ làm xe té xuống, hấn chợt

thu tay lại, nặn ra một nụ cười còn khó coi hơn khóc, “Tiểu Dật.....”

Nghiêng đầu đưa mắt nhìn Tô Việt Trạch vài giây, Tô Thần Dật kéo kéo khóe miệng ra vẻ dễ dàng nói, “A, anh tới rồi, em mới vừa rồi còn đang suy nghĩ trước khi té xuống có thể gặp mặt anh một lần đầu, ha ha.....”

Hung hăng ngắt bắp đùi của mình một cái, Tô Việt Trạch lấy điện thoại di động ra nhanh chóng bấm gọi cho Kì Viêm, “Cần cầu cũng tốt xe tải cũng được, nếu muốn sau này còn được gặp Kì Thương thì nhanh tay đưa tới đường Thương Sơn!”

Cúp điện thoại, Tô Việt Trạch ôn nhu nhìn Tô Thần Dật, “Bạch thức buổi trưa gọi điện thoại nói buổi tối làm món tôm hùm mà em thích nhất, một lát ca dẫn em trở về ăn được không?”

“Tốt. ”

Tô Thần Dật hít mũi một cái cười dài nói, “Em nói này, đầu bếp của chúng ta nấu món tôm hùm tương đối mỹ vị, vừa nghĩ tới liền chảy nước miếng rồi.”

Nơi đuôi xe, A Văn A Vũ cùng với hai thủ hạ Lâm Lâm thần sắc khẩn trương ngó chừng đuôi xe, bọn họ muốn đem xe kéo vào, nhưng là lại sợ một khi không cẩn thận lại làm cho xe té xuống, bốn người nhất thời lộ vẻ làm khó ở. Ngoài cửa xe gần chỗ ngồi phía sau, Lâm Lâm mỉm cười vươn tay, “Tiểu sanh, chúng ta về nhà.”

92. Chương 92

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trên đường lớn Thương Sơn, hai gã nam nhân vóc người to con đang thở hổn hển dọn dẹp thi thể cùng với máu trên hiện trường.

Từ khi Tô Việt Trạch gọi cuộc điện kia, không khó nghe ra đối phương là gọi cho người bên chính phủ, mặc dù bọn họ hiện tại không cách nào trợ giúp chủ tử nhà mình đem nhị thiếu cứu ra, nhưng ít nhất bọn họ còn có thể thay chủ tử thu thập tàn cuộc, để tránh chủ tử vì vậy mà ngồi xổm đại lao.

Tô Việt Trạch đứng cách Lâm Lâm hai bước xa liền nghe thấy câu nói kia của Lâm Lâm lập tức đem bàn tay đến bên hông, nếu như Lâm Lâm dám can đảm ngay tại lúc này đem Lâm Sanh túm đi xuống, hắn tuyệt đối sẽ không chút do dự một viên đạn giết chết hắn.

Hắn biết hắn loại ý nghĩ này rất ích kỷ, dưới tình huống như vậy Lâm Sanh cùng Kì Thương ngồi phía sau hoàn toàn có thể nhảy ra khỏi xe để chạy trốn, nhưng là cái ý nghĩa xe việt dã cuối cùng không chịu nổi gánh nặng rơi xuống, mà ngồi ở trên ghế lái Tô thần Dật liền.....

Gân xanh trên mu bàn tay Tô Việt Trạch mơ hồ dữ dội lên, coi như là trên lưng hắn mang vết nhơ hắn cũng tuyệt đối không cho phép loại tình huống như thế phát sinh!

Song lúc này Tô Thần Dật trong tình huống mệnh treo một đường nhưng phảng phất không nghe được lời nói của Lâm Lâm, như cũ vẻ mặt tự nhiên nghiêng đầu cùng Tô Việt Trạch nói việc nhà.

Lâm Sanh vẻ mặt đăm đăm nhìn Lâm Lâm, “Nếu như không phải là ta, người cho rằng Tô Thần Dật cùng Kỳ Thương có thể rơi vào tình trạng hiện tại này sao?”

Nụ cười trên mặt Lâm Lâm cứng đờ, hần há miệng lại nói không ra một chữ.

“Nếu như ta nghĩ đi xuống sớm đã xuống, cũng không tới phiên người tới giả mù sa mưa.”

Lâm Sanh cười lạnh một tiếng nói tiếp, “Lâm Lâm, thời điểm người đưa tay ra, có nghĩ tới hay không một khi ta đi ra cái xe này thì Tô Thần Dật cùng Kỳ Thương sẽ như thế nào?”

Lâm Lâm ánh mắt tròn to, hần rất muốn nói hai người kia sống hay chết cùng hần không liên quan, hần để ý thủy chung chỉ có một người —— Lâm Sanh!

Nhưng là vẻ mặt Lâm Sanh lại làm cho hần không cách nào đem những lời này nói ra khỏi miệng.

“Người rất ích kỷ.” Lâm Sanh nói, “Từ nhỏ đến lớn cũng vậy, vì muốn có được thứ mình muốn sẽ không từ thủ đoạn.”

“Nếu như không vậy, ta cái gì cũng không có.”

“Đúng vậy.” Lâm Sanh gật đầu, “Biết ta vì cái gì không đem người đuổi đi giống như hai đứa Tư Sinh Tử kia không?”

Lâm Lâm ánh mắt lóe lóe, nhưng không có trả lời.

“Người rất có thủ đoạn.” Lâm Sanh cười nói, nhưng là nụ cười cũng không đạt đáy mắt, “Nhưng là bằng chút thủ đoạn đó của người, người cho rằng đối với người mới vừa vào cửa như người và thì ta không có cách nào đem người đuổi đi sao? Người cho rằng ta thật sự là vì nhìn người hiểu thuận mẫu thân của ta mới không đối với người hạ thủ sao?”

Bén nhón hời ngược lại để cho Lâm Lâm không khỏi giật mình sững sờ, Lâm Sanh tính tình bốc lửa hần biết, Lâm Sanh thích chê cười hần cũng biết, Lâm Sanh đối đãi với người mà hần chán ghét cũng không lưu tình hần như cũ biết, nhưng là hần không biết Lâm Sanh sẽ có ngày dùng bộ dáng này đối đãi hần.

“Chẳng qua nếu như người cũng ngu ngốc như hai Tư Sinh Tử kia, kết quả của người cũng sẽ cùng hai người kia giống nhau.”

Lâm Sanh không mang theo tình cảm nói, “Lâm gia đời trước chỉ còn lại có phụ thân một người, đến chúng ta thế hệ này.....”

Lâm Sanh dừng một chút nói tiếp, “Cho dù ta chán ghét người đi nữa, ta cũng phải vì Lâm gia suy nghĩ, vạn nhất ngày nào đó ta xảy ra điều gì ngoài ý muốn, ít nhất người có thể chống đỡ tới. Người nhìn, tình hình hiện tại không phải là như vậy sai?”

“Sẽ không!” Lâm Lâm lạnh lùng nói, “Ta sẽ không để cho người gặp chuyện không may!”

Nhìn hai người không ngừng dọn dẹp vết máu trên mặt đất kia, Lâm Sanh cười cười, “Mặc dù người rất ích kỷ, nhưng là người lại có thể làm cho người ta trung thành với người, không tệ.”

Lúc trước nam nhân mặc áo Tôn Trung Sơn không để ý mình liệu chết gần gần là như thế, hiện tại hai người kia không có nhận được bất cứ mệnh lệnh gì từ Lâm Lâm liền tự giác vì Lâm Lâm giải quyết buồn phiền cũng là như thế.

“Tiểu Sanh, ta.....”

“Người đi đi.” Lâm Sanh thu hồi nụ cười trên mặt suy nghĩ nhìn Lâm Lâm, “Nếu như ta hôm nay may mắn sống, ta tùy thời hoan nghênh người tới bắt ta, nhưng là nếu như không sống được.....”

Lâm Sanh nguy hiểm nheo mắt, lạnh lùng nói, “Ta không hy vọng trước khi chết còn chứng kiến người bản mặt khiến người chán ghét này! Đừng khiến ta đã qua cầu Nại Hà còn buồn nôn!”

Nghe vậy Lâm Lâm kinh hãi rút lui hai bước, sắc mặt trắng bệch, “Người cứ như vậy, như vậy không muốn thấy ta sao?”

Lâm Lâm lúc nói những lời này thanh âm rất nhẹ, cũng có thể làm cho người ta cảm nhận được giọng nói run rẩy của hắn.

Ngồi ở trên ghế lái Tô Thần Dật mặc dù một mực cùng Tô Việt Trạch nói chuyện với nhau, nhưng là ánh mắt của hắn nhưng thủy chung rơi vào trên kính chiếu hậu, vừa lúc có thể thấy tình hình Lâm Lâm cùng Lâm Sanh nói chuyện với nhau, cũng có thể thấy Tô Việt Trạch nghiêng mặt. Cẩn thận nghiêng đầu sang chỗ khác, Tô Thần Dật hướng Tô Việt Trạch chớp mắt vài cái nhỏ giọng nói:

“Ca, Lâm Lâm hắn không phải là.....”

Hừ nhẹ một tiếng, Tô Việt Trạch gật đầu. Nếu như nói mới đầu hắn không biết, như vậy từ khi Lâm Lâm không để ý nguy hiểm liền chết thoát khỏi vòng vây chạy tới đường Thương Sơn là có thể nhìn ra, Lâm Lâm cùng hắn cùng với Kỳ Viêm giống nhau, đều đối với đệ đệ mình có ý nghĩ làm trái luân thường đạo lý.

Nhưng là hắn thủy chung nghĩ mãi mà không rõ, tại sao Lâm Lâm rõ ràng rất để ý Lâm Sanh nhưng còn muốn đi trêu chọc Cố Thiệu uy.

Đem về mặt Lâm Lâm nhìn ở trong mắt, Lâm Sanh khẽ cười một tiếng, “Lợi dụng chuyện của công ty đem phụ thân mẫu thân đưa ra nước ngoài, sau đó lại đem gia gia trúng gió dấu đi, còn nghĩ giam lỏng ta một tháng, người có phải hay không cảm thấy ta hắn là quên mất những thứ để vô cùng hoan nghênh người?”

“Thật xin lỗi Tiểu Sanh, ta làm những thứ này chẳng qua là.....”

“Bất kể người là bởi vì cái gì. ” Lâm Sanh lạnh giọng cắt đứt lời nói của Lâm Lâm, “Hiện tại mời lập tức biến, đừng ở chỗ này ô uế mắt của ta!”

Lâm Lâm lão đảo về phía sau một bước về mặt đỡ đỡ, đáy mắt mơ hồ lộ ra chút ít đau thương. Sau đó đau thương từ từ chuyển thành tức giận cuối cùng hóa thành một mảnh lạnh như băng, hắn chậm rãi giơ tay lên chỉ hướng Tô Thần Dật, “Cũng là bởi vì người này có đúng hay không?”

Lâm Sanh nhíu nhíu mày, “Ta không rõ người đang ở đây nói gì.”

Lâm Lâm cười cười nói:

“Từ khi hắn nói muốn theo đuổi người, người ngày đó liền thay đổi, người biết rõ đồ vật trên tay hắn trọng yếu đối với ta, nhưng vẫn là len lén thay hắn dấu đi. Không có để cho hắn chết ở tràng tai nạn xe cộ kia là hắn mạng lớn, nhưng là hắn cũng đã mất ký ức, cũng đã không nhớ rõ người, người vẫn là vội vàng chạy đi đưa đồ cho hắn. Người cũng đừng kinh ngạc, những điều này là do ta sau lại mới tra được, nếu không người cho rằng hắn có thể từ trên tay người cầm lại đồ? Hắn gặp nạn người thay hắn ngăn chặn, ta muốn động thủ người liền chết ngăn, Lâm Sanh, trong mắt người ta so ra kém một người biết mới mấy tháng ngoại nhân không! Ta thật hối hận khi trước trời hắn không có gợn gờng đưa hắn một viên đạn!”

“Lâm, Lâm!”

Tô Việt Trạch cắn răng tàn bạo nhìn chằm chằm Lâm Lâm, hắn không đề cập tới còn hoàn hảo, lúc này Lâm Lâm nhắc tới sẽ làm cho hắn nhớ tới Tô Thần Dật cả người là máu bị cửa sắt lớn đè xuống. Nếu không phải lo lắng chọc giận Lâm Lâm khiến cho hắn cái gì cũng không để ý một tay đẩy xe xuống, hắn thật muốn hiện tại móc súng ra đem hắn bắn thành cái sàng!

Lâm Sanh mấp máy môi nhẹ nói:

“Tô Thần Dật, thật xin lỗi.....”

Tô Thần Dật vô tình bĩu môi, “Tiểu Sanh Sanh a, ta nói tất cả chuyện này không liên quan tới người, có thể đừng hướng bản thân trên người ôm sao?”

“Đến lúc này người lại còn cùng hắn nói xin lỗi!” Lâm Lâm rõ ràng là giận, “Ta vì người làm nhiều như vậy, chẳng lẽ người đều không nhìn thấy sao?”

“Người làm những thứ kia cũng là vì một mình người.” Lâm sanh lãnh đạm nói.

“Tốt, rất tốt!” Lâm Lâm nói liên tục liếc ba tiếng tốt, “Đã như vậy.....”

“Người dám!”

Tô Việt Trạch dữ dội rống một tiếng gươm súng bắn thẳng tay Lâm Lâm, ngay sau đó một chân quét trên mặt đất, lúc Lâm Lâm còn chưa kịp bò dậy, Tô Việt Trạch không chút do dự nhấc chân đạp bay xa vài mét.

Gặp tình hình này hai thủ hạ cũng chẳng quan tâm tới thi thể mới vừa bận rộn kéo vào trong ghế xe vội vàng chạy tới, một người đem Lâm Lâm từ trên mặt đất đỡ dậy, một người tấn công hướng Tô Việt Trạch.

Song A Văn A Vũ cũng không phải là nhàn rỗi, hai người liền lập tức xông lên trước đỡ công kích. Đẩy ra người vịn mình, Lâm Lâm thở hổn hển dùng tay không có bị thương lấy ra súng bên hông. Mới vừa né đòn Tô Việt Trạch thấy thể xông lên trước đâm vào đầu Lâm Lâm một quyền, kịp phản ứng Lâm Lâm bận rộn nghiêng người né tránh.

Song Tô Việt Trạch nhưng không cho hắn bất kỳ cơ hội thở dốc ép sát lên, “Lâm Lâm, nếu như ngươi dám đánh chú ý xe kia, ta liền đem người bám từng khối từng khối rồi từ trên sơn đạo này ném xuống!”

“Thật là chê cười!” Lâm Lâm cười lạnh một tiếng, “Tô Việt Trạch, ngươi đừng tưởng rằng ta không biết Kì Viêm là ai, có ngon người tiếp tục nổ súng a! Một lát người quân đội đến, ta xem ngươi làm sao cùng bọn họ giải thích!”

Tô Việt Trạch mấp máy môi không nói gì, nhưng là chiêu thức càng phát ra bén nhọn. Lâm Lâm nói không sai, dầu riêng súng là trọng tội, bằng không mới vừa rồi hai gã thủ hạ kia của Lâm Lâm cũng sẽ không bận rộn xử lý thi thể như thế. Một khi Kì Viêm mang người chạy tới, phát hiện hắn mang súng dùng binh khí đánh nhau, cho dù Kì Viêm nhất thời có thể ngăn chặn, nhưng là hắn cũng rất khó khăn ngăn ngừa miệng quần chúng.

Hướng chi Tô gia mới rửa Bạch không lâu, một khi sự việc bại lộ, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi. Hắn không sợ ăn cơm tù, nhưng là hắn lại không nghĩ đem Tô Thần Dật cũng liên lụy tiến vào. Che đi chỗ bị đá, ôm bụng lão đảo lui mấy bước, Lâm Lâm nhân cơ hội rút ra súng khiêu khích nhìn về phía Tô Việt Trạch, “Người dám động thử một chút? Tô Việt Trạch, ngươi sợ quân đội, những người đó ta nhưng không sợ, cho tới bây giờ ta cũng vậy không có gì phải sợ.”

Lau máu trên khóe miệng, Lâm Lâm đắc ý nói, “Ngươi cứ việc động, chỉ cần động một chút ta liền bắn một lớp xe, nếu như hai bánh sau đều nổ, ngươi đoán đệ đệ bảo kia có thể hay không liền theo xe lật xuống?”

Tô Việt Trạch con ngươi co rút, một tay lần nữa đặt lên bên hông.” phanh ” một tiếng súng vang, là do Lâm Lâm bắn súng lên trời, “Nghĩ móc súng? Ngươi không cảm thấy ngươi đã mất đi tiên cơ sao?”

Thấy Tô Việt Trạch chậm rãi thả tay xuống, Lâm Lâm đắc ý cười cười, “Tô Việt Trạch, nếu như mới vừa rồi ngươi bắn trúng chỗ yếu hại của ta, ngươi cho là ta bây giờ còn có thể lớn lối sao? Rất hối hận có đúng hay không?”

“Đừng quên Lâm Sanh đang ở trên xe.”

Lâm Lâm đầu ngón tay run rẩy, cuối cùng gươm súng hướng về phía xe việt dã nã một phát súng, đạn dính sát vào nhau mui xe, Lâm Lâm hai mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm Tô Việt Trạch, “Nếu sống mà bị hắn chán ghét vứt bỏ, ta tình nguyện cùng hắn chết!”

“Kẻ điên.” Lâm Sanh nhẹ nhàng than ra một hơi quay đầu không bao giờ nhìn ra phía ngoài một cái.

“Đúng là người điên. ” Tô Thần Dật đứng trọng tâm nói, “Bất quá ta đang suy nghĩ, Kì Viêm động tác mau chút ít hay là chúng ta té xuống mau chút ít, các người nhìn xuống.”

Phía dưới xe việt dã có một chiếc xe hồng kiêu cùng với một chiếc việt dã màu đen dọc theo sơn đạo quanh co mà lên, phía sau một chiếc cần cầu không nhanh không chậm theo sát đi tới, bất quá có thể đạt tới tốc độ này, xem ra tài xế cần cầu đã xuất hết lực. Mở mắt ra, Lâm Sanh lần nữa nghiêng đầu nhìn về ngoài cửa xe, “Lâm Lâm, muốn đáp án vấn đề ngày đó sao?”

Áo Tôn Trung Sơn

93. Chương 93

Lúc Lâm sanh nói câu kia, Tô Thần Dật cùng Kì thương không khỏi có chút kinh ngạc. Ý nghĩ của Lâm Lâm đối với hấn bọn họ đã nhìn ra, nhưng là Lâm Sanh đây? Tuy nói Lâm Sanh ngoài miệng vừa nói chán ghét, nhưng là hấn đáy lòng đến tột cùng nghĩ như thế nào chỉ có chính hấn rõ ràng.

Nhìn ba chiếc xe càng ngày càng gần, Tô Thần Dật tâm thần vi chấn, chẳng lẽ.....

Mặc dù Lâm Lâm trong tay hòng súng như cũ hướng về phía bánh sau xe việt dã, nhưng là ánh mắt của hắn xuyên thấu qua Tô Việt Trạch thẳng tắp khóa Lâm Sanh ở trong cửa sổ xe. Một tháng trước Tô Thần Dật cùng Kỳ Thương đi Lâm gia thăm Lâm Sanh, cũng là lúc này, hắn hỏi Lâm Sanh một cái vấn đề —— trong lòng người có chứa ta sao?

Song Lâm Sanh không có cho hắn bất kỳ câu trả lời nào. Cho tới bây giờ, Lâm Sanh hỏi những lời này. Không có ai biết hắn hiện tại trái tim cơ hồ nhảy tới cổ họng, hắn vẫn rất muốn biết đáp án, hắn rất muốn biết mình nỗ lực nhiều năm như vậy có thể hay không nhận được một chút hồi đáp từ Lâm Sanh, cho dù chỉ là một chút hảo cảm từ Lâm Sanh, hắn đều cảm thấy những cố gắng kia là đáng giá.

Lâm Sanh khẽ cong lên khóe miệng, vẽ mặt nhu hòa, hắn lại hỏi một lần, “Muốn biết sao?”

Lúc này trong lúc bốn phía đánh nhau, song phương lẫn nhau trừng một cái nghiêm chỉnh chờ lệnh từ lão đại nhà mình. Máu đỏ sẫm thấm ướt ống tay áo Lâm Lâm lại theo đầu ngón tay rơi xuống mặt đất, trong không khí tràn ngập một cỗ nhàn nhạt mùi máu tươi.

Tô Việt Trạch mặt không thay đổi nhìn Lâm Lâm, trên cánh tay da thịt khẽ dữ dội lên, tùy thời chuẩn bị công kích. Lâm Lâm cũng là không có nhìn Tô Việt Trạch một cái, tựa hồ đã quên mất hiện trường không khí khẩn trương, trong mắt của hắn chỉ còn lại người ngồi ở bên trong xe một thiếu niên mang vẻ mặt trẻ thơ, đại não hỗn loạn từ từ rõ ràng.

Nhớ tới hành động điên cuồng mới vừa, súng trong tay Lâm Lâm bắt đầu không thể ức chế run rẩy, thiếu chút nữa, hắn thiếu chút nữa liền tự tay giết chết người mình quan tâm nhất. Lâm Lâm cương chế nở nụ cười, tựa hồ lại cảm thấy vết máu trên khóe miệng sẽ làm trở ngại mắt Lâm Sanh, hắn bận rộn giơ lên tay áo dùng sức lau, lại bận rộn sửa sang đầu tóc rối bời, cuối cùng đem tay trái bị thương dấu ở phía sau, lưng thẳng tắp, phẳng phất như một gã thân sĩ.

Hành động này của Lâm Lâm khiến cho mọi người mặt lộ vẻ không giải thích được, vốn là chuẩn bị nhân cơ hội đánh lên Tô Việt Trạch cũng không khỏi dừng lại, giờ phút này Lâm Lâm đã không có bất kỳ tính công kích rồi, hướng chi, hắn đã nghe được thanh âm xe hơi.

Sau khi cảm giác mình đã đẹp đẽ, Lâm Lâm lúc này mới dùng giọng nói có chuta khàn khàn hỏi:

“Có sao?”

Trong đám người ở đây có ta sao? Lâm Sanh khẽ rũ mắt xuống, đáy lòng thế nhưng cảm giác có chút buồn cười, ngay tại lúc này, Lâm Lâm lại cũng không quên đem mình tốt nhất một mặt hiện ra ở trước mặt hắn.

Nên nói hắn là cố chấp hay là ngoan cố? Đối với Lâm Sanh trầm mặc Lâm Lâm cũng không gấp gáp, chẳng qua là kiên nhẫn đợi đáp án của Lâm Sanh, hắn chờ đáp án này đợi năm năm, cũng không kém mấy phút đồng hồ này.

Rốt cục, Lâm Sanh giương mắt gạt đầu, hắn nói “Có.”

” đông ” nhất thanh cây súng trên tay Lâm Lâm rơi trên mặt đất, tiếng cười trầm thấp và vui vẻ từ trong miệng hắn phát ra, càng lúc càng lớn, càng lúc càng lớn, ngay cả trong mắt cũng phát ra vui sướng sáng bóng.

Cười đến cuối cùng, Lâm Lâm thế nhưng giơ tay lên bịt miệng, hai mắt bắt đầu hồng hồng, nước mắt trong suốt từ trong hốc mắt chảy xuống. Căng thẳng từ xa xưa tới nay rốt cục gãy lìa, Lâm Lâm một tay phủ ở mắt chậm rãi ngồi xồm xuống, tay trái vô lực hạ tại bên người, đầu vai khẽ rung động.

Tô Thân Dật nhẹ nhàng than ra một hơi, “Hôn, người nghiệp chướng.”

Kì Thương cười cười, “Nếu như hắn không làm nghiệt, chúng ta lúc này đã đi ở trên đường hoàng tuyền.”

“Thật ra thì chúng ta đã có nửa chân đạp đến lên rồi.” Tô Thân Dật bĩu môi, “Chẳng lẽ các người không có nghe thấy sườn xe cùng vòng bảo hộ ma sát thanh âm sao?”

“Người có thể đem chân thu hồi đi. ” Lâm Sanh nhìn ngoài cửa sổ sâu xa nói, “Cứu binh tới.”

Xe cẩu thẳng một đường đi lên, trước nó là chiếc xe hồng kỳ diệu xa chạy nhanh đến, theo sát phía sau chính là một chiếc việt dã màu đen, cuối cùng chính là một chiếc cần cẩu.

Người ngồi trên xe hồng kỳ tựa hồ thấy được giữa con đường dừng một chiếc xe màu bạc cùng với mấy người đang giằng co, cuối cùng tài xế đem xe vững vàng dừng cách không xa phía sau ba người Lâm Lâm. Cửa xe mở ra, Kì Viêm một thân lục sắc quân trang bước nhanh về phía Tô Việt Trạch, cũng không thèm nhìn ba người Lâm Lâm một cái, ngay sau đó tám binh mặc quân cũng từ trên hai chiếc xe xuống tới.

Nhìn thấy tình hình trên đường, có hai binh bước nhanh chạy hướng xe màu bạc, còn dư lại mấy người đem đám người Tô Việt Trạch vây lại. Kì Viêm dừng ở trước mặt Tô Việt Trạch hỏi:

“Hắn ở đâu?”

Tựa hồ bất mãn đối với con rùa Kì Viêm, Tô Việt Trạch hướng xe việt dã giờ cầm, “Bên trong xe, hiện tại trước hết để cho cần cẩu tới đây.”

Nhìn xe việt dã màu xanh đậm muốn ngã, con người Kì Viêm khóa chặt, một cổ nòng đậm sọc hải xoay chuyển toàn thân.

“Báo cáo!”

Một gã binh hô to, “Đại giáo, trên xe có ba bộ nam thi cùng với một người bị thương lâm vào hôn mê!” Đi theo Tô Việt Trạch bước nhanh hướng xe việt dã, Kì Viêm cũng không quay đầu lại rồng to:

“Dem ba người kia bắt lại! Quét đường phố, để cho cần cầu tới đây, lập tức!”

“Dạ!”

Mấy tên hướng về phía Kì Viêm chào một cái liền lập tức dựa theo phân phó của Kì Viêm hành động. Dựa vào vòng bảo hộ, Tô Việt Trạch ôn nhu nhìn chăm chú vào Tô Thần Dật, “Đừng sợ, lập tức là có thể đi ra.”

“Em không sợ. ”

Tô Thần Dật cười dài nhìn Tô Việt Trạch, “Bất quá huynh trưởng đại nhân thân ái, bản thân em cảm thấy anh có thể vỗ vỗ đầu chân trên bụng đi, đừng ảnh hưởng bộ mặt thành phố a hôn.”

“.....”

Hôn, chẳng lẽ em không cảm thấy sự chú ý của em có chút sai sao? Dưới loại tình huống này không phải nên là nước mắt lưng tròng nhìn vi huynh hô to ba tiếng ” em yêu anh ” sao? Kì Viêm lão đảo chạy đến chỗ ngồi phía sau, nhìn Kì Thương mặt mũi trấn định, Kì Viêm khó khăn há miệng:

“Thương.....”

Kì Thương cũng không thèm nhìn Kì Viêm vẫn nhắm mắt lại, đối với tiếng kêu của Kì Viêm làm như không nghe thấy.

“Thật xin lỗi.....”

Kì Viêm vẽ mặt hối hận, “Anh không nên phát giận đối với em, không nên chê cười em, thật xin lỗi.....”

Ngoài cửa xe, Lâm Lâm cùng hai thủ hạ đã bị bắt, nhưng thủy chí chung không có làm ra bất kỳ phản kháng, Lâm Lâm đầu buông xuống, không rõ vẻ mặt. Thu hồi ánh mắt, Lâm Sanh cười lạnh một tiếng, “Sớm biết như thế cần gì làm vậy.”

Kì Viêm cũng là không nhìn Lâm Sanh con mắt chăm chú khóa chặt Kì Thương, “Sau này ta không bao giờ ép em nữa, cũng không tùy tiện cùng em phát giận, em đừng không để ý tới anh được không?”

Thanh âm sườn xe ma sát vòng bảo hộ càng lúc càng lớn, nếu như lúc này nín thở ngưng thần, có thể nhìn ra xe việt dã đã di động về phía trước một chút. Bất quá chi tiết này đã bị Tô Việt Trạch lúc nào cũng chú ý xe việt dã thấy được, hần hoảng sợ trừng to mắt nhìn Kì Viêm đang âm ỉ bên kia, “Kì Viêm, để người của người động tác nhanh lên một chút!”

Hiển nhiên Kì Viêm cũng chú ý vết trầy trên sườn xe, hần quay đầu nhìn về phía đường xe, năm binh đang

xắn áo cổ găng đem xe màu bạc để ngang đường đẩy đi.

“Mấy người các người động tác nhanh lên một chút! Mài mài chít chít, huấn luyện lúc trước đều bạch huấn sao!”

Kì Viêm rống một tiếng như vậy, năm binh nhất thời đánh giật mình, bận rộn dồn sức lực đẩy xe. Mà tài xế cần cầu cũng nghiêm chỉnh chờ đợi, một khi đường thông có thể lái xe cần cầu đi qua. Rốt cục, xe màu bạc được đẩy qua một bên, cần cầu lập tức phát động, mấy binh cũng nhanh chóng chạy đến bên xe việt dã. Thấy mấy người đang bận rộn nơi đuôi xe, Tô Việt Trạch khẽ cười cười, “Ngoan, trước tiên đem cửa sổ xe mở ra.”

“Tốt.”

Tô Thần Dật biết điều đáp lời, sau đó tiểu tâm dục dục dè xuống cái nút. Cửa sổ xe chậm rãi dâng lên, Lâm Lâm chợt ngừng đầu nhìn về phía Lâm Sanh, không tiếng động nói ra ba chữ. Thời khắc cửa sổ xe mở ra, Tô Việt Trạch nhẹ giọng nói:

“Tiểu Dật, anh chờ em.”

Đợi sắp xếp xong hết thấy, Tô Việt Trạch theo lời dám đứng xa chút, chẳng qua là hấn và Kì Viêm ánh mắt cũng không có dời đi xe việt dã. Lúc nhấc xe lên, xe hơi run rẩy hạ xuống, ngay tiếp theo các vị vậy xem cũng đi theo run rẩy hạ xuống, chảy ra một thân mồ hôi lạnh, tài xế xe cần bị làm cho sợ đến thiếu chút nữa tay run trực tiếp đem xe việt dã ném tới dưới chân núi đi.

Mặc dù như thế, xe việt dã vẫn hữu kinh vô hiểm bị xe cần cầu tóm trở về. Xe vừa hạ xuống, Tô Việt Trạch cùng Kì Viêm liền khẩn cấp chạy đến bên cạnh xe, mà Lâm Lâm còn tại phía xa xa nhìn, nghĩ muốn lên trước, rồi lại bị áp chế vô pháp nhúc nhích.

Tô Thần Dật vừa đặt chân xuống xe, Tô Việt Trạch liền kéo hấn qua ôm chặt vào trong ngực, thân thể khẽ run.

“Tốt lắm tốt lắm.”

Tô Thần Dật vỗ vỗ lưng Tô Việt Trạch an ủi, “Không có chuyện gì, không có chuyện gì.”

“Thật xin lỗi.”

Tô Việt Trạch chôn đầu ở cổ Tô Thần Dật thấp giọng nói, “Thật xin lỗi, lần sau không bao giờ để lỡ điện thoại của em nữa.”

“Không có chuyện gì, không có chuyện gì, được rồi, đã xong rồi, không biết da mặt tiểu gia rất mỏng sao!”

“Thương.....”

Kì Viêm ba ba nhìn Kì Thương mặt không chút thay đổi, “Thật xin lỗi.”

Kì Thương cũng là không có nhìn Kì Viêm một cái, trực tiếp hướng ghế lái đi. Đối với Tô Thần Dật cùng Lâm Sanh chào hỏi một tiếng, Kì Thương liền chuẩn bị rời đi hiện trường. Kì Viêm tay mắt lạnh lẽo tiến lên ngăn cản Kì Thương sắp lên xe, mắt lộ ra đáng thương, “Thương.....”

Đẩy tay Kì Viêm ra, Kì Thương lạnh lùng phun ra một chữ, “Cút.”

Liền sải bước phát động xe nghiêng ngang rời đi, dù đầu xe đã thay đổi hình dạng, cũng không ảnh hưởng hẳn mở rời hiện trường.

“Đại giáo, ba người này.....”

Liếc ba người Lâm Lâm một cái, Kì Viêm mệt mỏi khoát khoát tay, “Báo cho đội trưởng Lưu đến xử lý, ta đi về trước, các người xong việc thì rút quân về.”

“Vâng, Đại giáo!”

“Ca. ”

Tô Thần Dật nhẹ nhàng ông tay áo Tô Việt Trạch, “Lâm Lâm hẳn.....”

“Người không phải là muốn ăn tôm hùm sao?”

Tô Việt Trạch sững nịch vuốt vuốt đầu Tô Thần Dật, “Nơi này có bọn họ xử lý, chúng ta về nhà trước.”

Thấy Tô Việt Trạch cùng Tô Thần Dật muốn đi, mấy binh nhất thời lộ vẻ mặt bị làm khó nhìn về phía Kì Viêm, “Đại giáo, này.....”

“Mặc kệ bọn họ, các người đem ba người kia coi chừng là được, Lưu Đội trưởng sẽ cùng bọn họ liên lạc.”

“Dạ, Đại giáo!”

Đi tới gần Lâm Sanh, Tô Thần Dật nhẹ nhàng mà vỗ vỗ hẳn còn đang sững sờ, “Tiểu Sanh Sanh, đi sao?”

Phục hồi tinh thần lại, Lâm Sanh mím môi lắc đầu, “Người cùng Tô Việt Trạch đi về trước đi, ta muốn

một chút liên lạc các người.”

Nghe vậy Tô Thần Dật lộ vẻ mặt lo lắng, “Tiểu Sanh Sanh, người cùng Lâm Lâm.....”

“Ta sẽ cho người cùng Tô Việt Trạch một đáp án hài lòng. ”

Lâm Sanh kiên cường nở nụ cười, “Tin tưởng ta.”

Ý bảo Tô Việt Trạch đi trước lái xe, Tô Thần Dật mang Lâm Sanh kéo đến một bên nhỏ giọng nói:

“Tiểu Sanh Sanh, tuy nói ban đầu ta thiếu chút nữa bị Lâm Lâm giết chết, bất quá bây giờ cũng không còn tổn thương gì, người chết trên xe là do nam nhân mặc áo Tôn Trung Sơn hại, cũng không phải là do Lâm Lâm giết, còn cầm súng là do phải phòng vệ, phía bên anh ta, ta cũng vậy có thể nói một chút, người.....”

“Không cần nói nữa.” Lâm Sanh trầm giọng cắt đứt lời nói của Tô Thần Dật, “Nếu hắn ban đầu dám làm ra những chuyện này thì phải có giác ngộ gánh chịu hậu quả, ta sẽ không giúp hắn, càng không bao che hắn.”

“Nhưng là.....”

“Được rồi, người trước cùng Tô Việt Trạch trở về, ba ngày, nhiều nhất ba ngày, bất kể là kết quả gì, ta nhất định sẽ nói cho các người biết.”

Thấy Lâm Sanh cố chấp, Tô Thần Dật cũng không khuyên nữa, chỉ đành phải gật đầu cẩn thận bước rời đi. Trên thực tế, mới vừa nói ra lời này lúc đó đáy lòng Tô Thần Dật cũng là vạn phần quán quýt, mặc dù trừ trận bất cớ kia Lâm Lâm cũng không có đối với hắn làm ra những thương tổn khác, nhưng là chủ nhân của thân thể này thật sự đã chết ở trong thiết kế tràng tai nạn xe của Lâm Lâm, hắn không có trải chết đi nên hắn đồng ý bỏ qua cho Lâm Lâm, thậm chí vi phạm lời thề báo thù cho Tô Thần Dật kia.

Nhưng là đối mặt Lâm Sanh, hắn nhưng cảm thấy những thứ kia cũng không trọng yếu. Hôm nay hắn và Lâm Sanh cũng coi như huynh đệ cùng sinh cùng tử, nếu như trong lòng Lâm Sanh thật sự có Lâm Lâm, hắn không hy vọng Lâm Sanh thống khổ, càng không muốn gây bất kỳ áp lực cho Lâm Sanh. Hắn biết như vậy rất không đúng với Tô Thần Dật đã chết, nhưng là dù sao người nọ đã chết, Lâm Sanh nhưng còn sống, hắn không hy vọng người sống thống khổ.

Lôi kéo Tô Thần Dật lên xe thay hắn thắt dây an toàn, vỗ vỗ đầu đang sụp xuống của Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch thở dài nói:

“Đừng suy nghĩ, mặc dù ta rất muốn đích thân làm thịt Lâm Lâm, nhưng là chuyện này hãy để cho Lâm Sanh tự mình xử lý, kết quả đối với chúng ta là tốt.”

Gật đầu, Tô Thần Dật nhẹ giọng hỏi:

“Ca, nếu như Tiểu Sanh Sanh muốn thả Lâm Lâm.....”

“Nếu như người vui vẻ, như thế nào cũng có thể.” Tô Việt Trạch ôn nhu nói.

“Cám ơn.”

Nghiêng thân hôn khỏe miệng Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch lập tức khởi động xe, “Ta cảm thấy việc tạ ơn này về nhà hãy nói đi.”

Nhìn xe Lamborghini màu đen nghênh ngang rời đi, A Văn lặng yên nhìn về phía A Vũ, này, hai người lớn nhỏ kia đã đem chúng ta thành không khí đúng không? Đúng không?

Kéo ra khỏe miệng, A Vũ trân trọng vỗ vỗ đầu vai A Văn, “Tiểu biệt thắng tân hôn, mới vừa trải qua sinh tử đều như vậy, hôm nay chúng ta ở trong mắt hai người lớn nhỏ kia là mây trôi a mây trôi, ngoan, một lát chúng ta đáp xe cảnh sát trở về.”

“.....”

Trong phòng tắm của Tô mỗ nào đó, Tô Thần Dật nắm một cái khăn lông hết sức che chở bộ vị trọng yếu của mình, trên lồng ngực trắng nõn có chút vết đỏ. Nhìn chăm chăm Tô Việt Trạch, Tô Thần Dật cả giận nói:

“Họ Tô, tiểu gia vừa mới từ Quỷ Môn quan đi một vòng trở lại, lúc này không phải là người nên biết điều một chút nằm xuống để cho tiểu gia áp sao! Tại sao phải lại muốn tiểu gia ở mặt dưới!”

Cười cười, Tô Việt Trạch bỏ qua vết chườm đỏ thẫm trên ngực hướng hắn đi lại, “Nếu như anh không có nhớ lắm, em cũng họ Tô.”

“Kia thì thế nào!”

Tô Thần Dật cảm khê nhếch, “Ta nói cho người biết Tô Việt Trạch, lần này tiểu gia muốn ở phía trên! Ta muốn ở phía trên!”

Nhún nhún vai, Tô Việt Trạch bất đắc dĩ nói:

“Được rồi, để em ở phía trên.”

Tô Thần Dật không nghĩ tới Tô Việt Trạch thế nhưng thỏa hiệp, hấn kinh ngạc nhìn Tô Việt Trạch có chút chần chờ nói:

“Thật?”

“Thật.” Tô Việt Trạch cười híp mắt gật đầu.

“Thật tốt quá!”

Tô Thần Dật đem khăn lông cầm trong tay ném qua một bên, lôi kéo Tô Việt Trạch chạy ra phòng tắm lại đem hấn đẩy ở trên giường, “Tiểu Trạch Tử, ngươi yên tâm, tiểu gia sẽ rất ôn nhu.”

Mười phút sau.....

Giăng chân ở trên người Tô Việt Trạch, Tô Thần Dật bị hấn dính đến thất điên bát đảo, làm người ta đỏ mặt tim đập nhanh. Thanh âm không ngừng từ trong miệng hấn phát ra, “Tô, Tô Việt Trạch! Ngươi, ngươi, cái tên lười gậy! Tiểu gia hận ngươi, hận ngươi! A.....”

Tô Việt Trạch chế trụ thất lưng Tô Thần Dật, “Còn có khí lực nói chuyện, xem ra là anh không đủ cố gắng.”

“Ừ..... Hối, khốn kiếp!”

“Phải không?”

Tô Việt Trạch cười một tiếng tung mình đem Tô Thần Dật đặt ở phía dưới, xoa xoa mồ hôi trên trán Tô Thần Dật, Tô Việt Trạch ôn nhu hỏi, “Nhưng là tên khốn kiếp này đã yêu em, e rằng vô pháp tự kiềm chế, em có muốn chịu trách nhiệm hay không?”

“Cha than bùn!”

Tô Thần Dật cắn răng trừng hướng Tô Việt Trạch, “Có thể đừng như vậy nửa thượng nửa không đem tiểu gia treo sao? Tiểu gia khó chịu!”

Tô Việt Trạch chậm rãi đẩy hai cái, “Em trả lời câu hỏi của anh, anh liền để buông thả như thế nào?”

“Ngươi!”

“Có muốn chịu trách nhiệm hay không, hả?” Tô Việt Trạch tiếp tục hỏi.

Bị Tô Việt Trạch mài đến tâm dương khó nhin, Tô Thanaf Dật hung hăng ngắt cánh tay Tô Việt Trạch rống giận nói, “Nha tiểu gia cũng đã bị ngươi ăn đến không còn mảnh giáp chẳng lẽ không là người chịu trách nhiệm với ta sao!”

Bạch quân gia ở ngoài cửa đang chuẩn bị gõ cửa yên lặng thu tay lại, sắc mặt cứng ngắc hướng lầu dưới đi, ban ngày ban mặt a!

Tiếng cười trầm thấp ở bên trong phòng khuếch tán, Tô Việt Trạch ôn nhu nhìn chăm chú vào Tô Thần Dật thật tình nói:

“Đời này, đời sau, kiếp sau sau nữa, một đời một thế, đời đời kiếp kiếp ta cũng sẽ chịu trách nhiệm.”

94. Chương 94: Pn1: Lâm Lâm

Mười năm dài bao nhiêu? Một trăm hai mươi tháng, ba nghìn sáu trăm năm mươi ngày, nếu như đối với Lâm Lâm trước hai mươi tuổi mà nói, hai mươi năm cũng không coi là quá dài, song khi hắn ba mươi tuổi thì mới đi không tới một nửa, đoạn thời gian còn lại của hắn đã mất hơn 10 năm là ở trong ngục giam nhỏ hẹp âm u này.

Tô gia không có bất kỳ khởi tố nào, cảnh sát cũng không có tra được âm mưu mà hắn hãm hại Tô Thần Dật, nhưng là ở thời khắc bị thẩm vấn kia, chính hắn tự thú tội, hơn nữa cái thi thể ở trên Thương Sơn bị truy tội, pháp viện lấy tội hắn cố ý giết người phản xử tù có thời hạn mười năm, thấy bộ dạng kinh ngạc của Lâm Sanh khi nghe tòa phán xét, trong lòng hắn rất thỏa mãn. Như vậy ít nhất có thể biết rõ trong lòng Lâm Sanh còn có chút quan tâm hắn a?

Lâm Lâm tựa vào giường lẳng lặng nhìn lên cửa sổ nhỏ trên cao, nếu như quên vết thương trên mặt, cho dù là mặc áo tù, cũng không thể ảnh hưởng khuôn mặt tuấn tú của hắn.

Lúc này Lâm Sanh đang làm gì đấy? Là ở trong bệnh viện trông chừng gia gia hay là kiên trì xử lý tầm cục rối rắm mà hắn lưu lại? A, đúng rồi, còn có những thứ lộn xộn trong công ty nữa, hiện tại đại khái cũng đều rơi vào trên người hắn đi?

Còn có gia gia cùng phụ thân, nếu như bọn họ biết chuyện mà mình làm trong hai năm qua làm, có lẽ sẽ đối với hắn thất vọng cùng cực đi?

Dù sao khát vọng ban đầu của mình là có thể có được bọn họ thừa nhận. Lần đầu tiên nhìn thấy Lâm Sanh là lúc nào nhỉ?

Ngô..... Hắn là tám năm trước sao, khi đó hắn vẫn là một Tư Sinh Tử không ai nhận ra, từ khi hiểu chuyện hắn liền bị mẫu thân mỗi ngày ân cần dạy bảo, nói hắn là đứa nhỏ Lâm gia, tương lai phải làm gia chủ của Lâm gia, mặc dù hiện tại không thể quang minh chính đại bước vào cửa Lâm gia, nhưng là một ngày nào đó, năng sẽ làm hắn bị cung kính mời vào Lâm gia, trở thành danh phù kỳ thực làm con cháu của Lâm gia.

Sự thật chứng minh, mẹ của hắn thành công, mặc dù hắn không biết mẫu thân dùng phương pháp gì, nhưng là tám năm trước, bốn nam nhân mặc tây trang màu đen cung kính đưa hắn lúc đó mới mười bốn tuổi rời khỏi mẫu thân bị đưa đến Lâm gia.

Hắn còn nhớ rõ lúc mình xuống xe lúc ấy ấn tượng của hắn đối với Lâm gia là quá khí phái, so với ngôi nhà mà trước kia hắn cùng mẫu thân ở thật muốn chọc người chết, ngay sau đó hắn liền suy nghĩ, nhà ở như thế này tương lai có phải cũng thuộc về hắn hay không.

Đến lúc đó hắn muốn cho mười tám hộ vệ cùng hắn cung kính mời mẫu thân tiến vào Lâm gia, sau đó lại xin mấy người giúp việc hầu hạ mẫu thân, mua cho nàng y phục tốt nhất, đồ trang điểm tốt nhất, đồ trang sức cao quý nhất.

Cứ như vậy một đường vừa đi vừa nghĩ, sau đó ở cửa Lâm gia, hắn nhìn thấy Lâm Sanh lúc ấy mới mười tuổi. Mặc áo sơ mi trắng, quần yếm, đi giày da màu, trên cổ áo còn thắt nơ nho nhỏ, ánh mắt đen nhánh không hề chớp đang nhìn mình, hắn tỉnh táo, cao quý, lãnh nhược băng sương.

Hắn nghĩ đây hắn là Lâm Sanh - đệ đệ trong miệng mẫu thân đi?

Thật là khả ái giống như trong trí tưởng tượng của hắn. Mẫu thân nói, vào Lâm gia thì phải đối với đệ đệ thân thiện hơn, đối với gia gia, phụ thân cùng với Tân mục mục muốn hiếu thuận, muốn cho tất cả mọi người thích hắn.

Cho nên hắn khẽ cong lên khoe miệng, lễ phép đưa tay phải ra, “Người mạnh khỏe, ta tên là Lâm Lâm.”

Lâm Sanh đứng ở trên thang lầu trên cao nhìn hắn, đôi mắt đen nhánh không có bất kỳ sắc màu ấm áp nào, “Người chính là Tư Sinh Tử của phụ thân?”

Thanh âm trong trẻo của Lâm Lâm gõ vào lỗ tai hắn làm tai hắn có chút đau, hắn chán người khác nói hắn là Tư Sinh Tử, hắn chán ghét ba chữ Tư Sinh Tử!

Dáy mắt Lâm Lâm hiện ra một tia lệ khí nhưng lại rất nhanh bị hắn đè ép xuống, độ cong trên khoe miệng càng lớn hơn, giọng nói hắn êm ái:

“Nếu như gia gia cùng phụ thân nhận ta, có lẽ ta sẽ trở thành ca ca của người.”

Đúng vậy, chỉ cần gia gia cùng phụ thân nhận hắn, cho dù người là con cháu ruột của Lâm gia, cũng nhất định muốn gọi ta một tiếng ca ca.

Tựa hồ là nghe được chuyện tình buồn cười, Lâm Sanh chê cười một tiếng khinh thường nói:

“Chỉ bằng người?”

“Đúng.” Lâm Lâm cười dài gật đầu, “Chỉ bằng ta.”

Cho nên hắn thành công, hắn được gia gia quan tâm, được phụ thân thừa nhận, ngay cả mẫu thân Lâm Sanh cũng đối với hắn không có bất kỳ thiên địch, sau đó hắn thành công lưu lại Lâm gia, mặc dù Lâm Sanh như cũ không có gọi hắn ca ca, nhưng là có thể ở lại Lâm gia hắn đã rất hài lòng.

Cho đến ba năm sau hắn mới biết, so với hai đệ đệ không biết tên, thái độ của Lâm Sanh đối với hắn thái độ đã tốt hơn quá nhiều.

Đến năm hắn mười bảy tuổi, Lâm Sanh mười ba tuổi. Đó là một Chủ nhật vào đầu thu, đúng lúc ngày đó hắn và Lâm Sanh cũng không có đi học, lúc ấy hắn đang ở thư phòng nghe theo dạy bảo của phụ thân, đột nhiên lầu dưới truyền đến một trận ồn ào, sau đó phụ thân phiền não ngắt mi tâm để cho hắn đi xuống xem một chút là ai dám chạy đến Lâm gia gây chuyện.

Làm một hài tử hiếu chuyện, hắn dĩ nhiên tuân theo mệnh lệnh của phụ thân. Thời khắc hắn mở cửa, đầu tiên là nhìn thấy một loạt hộ vệ đứng ở trước mặt Lâm Sanh.

Trong thời gian ba năm ngoại trừ cao thêm được chút, còn khuôn mặt của Lâm Sanh một chút cũng không biến hóa, thoạt nhìn nho nhỏ, nhưng dị thường khả ái.

Nhấc chân đi tới bên cạnh Lâm Sanh, hắn hỏi: “Tiểu Sanh, xảy ra chuyện gì?”

Lâm Sanh mặt không thay đổi liếc nhìn hắn một cái lại lần nữa quay đầu nhìn hai nữ nhân ở trong vườn hoa khóc rống, cũng chính là lúc này hắn mới chú ý tới trong vườn hoa trừ Lâm Sanh cùng một đám hộ vệ, còn có hai nữ nhân mang theo hài tử. Hai hài tử ấy cũng là nam hài, một đứa hơi lớn hơn chút ít, đại khái mười tuổi, một có thể bảy tám tuổi.

Nhìn hai nữ nhân ôm mặt khóc lóc, Lâm Lâm nghĩ, có lẽ trước khi đến các nàng nhất định tỉ mỉ hóa trang rất tinh xảo?

“Người tại sao lại không để cho chúng ta đi vào? Cho dù người là thiếu gia Lâm gia, nhưng là hai người này cũng là đệ đệ người, làm sao người lại có thể ác độc như vậy, liền cửa nhà đều không cho đệ đệ vào?”

Một nữ nhân đối với Lâm Sanh gào thét.

“Tỷ tỷ đừng khóc.”

Một nữ nhân khác khóc sụt sùi lôi kéo người ngồi dưới đất khóc lóc om sòm, “Hắn không phải là lo lắng hai đệ đệ vào Lâm gia thì sẽ chia cách tài sản của hắn sao? Chúng ta khỏi phải phản ứng đến hắn, chúng ta trực tiếp tìm Ade.”

“Đúng, tìm Ade.”

Nữ nhân lau mặt một cái từ trên mặt đất đứng lên, lại đem haid tử hơi lớn hơn chút túm đến trọng lòng ngực của mình, “Ta biết Ade ở nhà, người để cho hắn đi ra ngoài! Ta liền không tin hắn ngay cả khi tử mình cũng không nhận!”

“Đúng! Tự chúng ta cùng Ade nói, mời tránh ra!”

Thấy hai nữ nhân muốn hướng trong đi, mấy hộ vệ lập tức tiến lên đem người ngăn cản, mặc cho các nàng khóc lóc om sòm như thế nào cũng không buông tay, thấy thế hai đứa bé cũng oa oa khóc lớn lên, tựa hồ chỉ có thông qua phương thức này mới có thể làm cho phụ thân rất ít gặp mặt đi ra ngoài cứu bọn họ.

Lâm Sanh ánh mắt đã băng lãnh, khiến cho hai người che miệng hai đứa bé lại, Lâm Sanh ở trong ánh mắt hoảng sợ của hai nữ nhân không mang theo tình cảm nói:

“Hai cái lựa chọn, một, bọn họ tiến vào Lâm gia sau đó bị ta lặng yên không một tiếng động giết chết; hai, cầm lấy một khoản tiền mang theo con của các người có cút xa đi.”

“Người người người.”

Nữ nhân tay run run sợ hãi vạn phần, “Giết người, tội phạm giết người, ta, ta muốn kiện, kiện người!”

“Phải không?”

Lâm Sanh khé miệng nhếch nhẹ, “Ta có một trăm loại phương pháp giết chết bọn họ còn không bị phát hiện, không tin người thử một chút.”

“Nơi này nhiều người như vậy đều nghe thấy được, người, người dám!”

Nhú lại lông mày, Lâm Sanh quét nhìn một vòng, “Các người nghe thấy cái gì?”

Chúng hộ vệ mờ mịt lắc đầu. Khẽ cười một tiếng, Lâm Sanh nói:

“Cho các người hai phút thời gian suy nghĩ, hai chọn một.”

Lâm Lâm chưa bao giờ biết Lâm Sanh nhỏ nhỏ thế nhưng sẽ có thời điểm mê người như vậy, a, dĩ nhiên, hắn cũng không coi là quá nhỏ. Mười ba tuổi, quả cảm, lãnh tĩnh, lãnh tình, làm việc gọn gàng.

Hắn hiện tại bắt đầu may mắn ban đầu Lâm Sanh không dùng loại phương pháp này đối với hắn, nếu

không, mình thế nào có thể thấy một mặt mê người như vậy của Lâm Sanh. Kết quả cuối cùng không cần nói cũng biết, hai nữ nhân cầm một khoản tiền mang theo hài tử rời đi, không còn có xuất hiện ở Lâm gia.

Đối với cái chuyện này, gia gia cùng phụ thân cũng không có bất kỳ bất mãn nào, thậm chí một chữ cũng không nói, phảng phất bọn họ căn bản là không biết có chuyện như vậy phát sinh quá.

Từ đó về sau, hắc ở Lâm gia càng thêm cẩn thận rồi, hắc sợ chọc giận Lâm Sanh, hắc sợ cố gắng trong ba năm này hủy hoại chỉ trong chốc lát, hắc sợ..... Sẽ không còn được gặp lại Lâm Sanh làm tim hắc đập thình thịch nữa.

Dần dần, hắc phát hiện mình càng ngày càng chú ý cái đệ đệ cùng cha khác mẹ này, Lâm Sanh hôm nay ăn cái gì, mặc cái gì, ở trường học có hay không cùng đồng học đánh nhau, trong cuộc thi có cảm thấy quá gắng sức hay không, cho đến một ngày nào đó hắc mơ thấy mình đem Lâm Sanh đặt ở phía dưới làm chuyện khiến cho người ta mặt đỏ tới mang tai mới phát hiện mình tựa hồ đã tại bất tri bất giác thích đệ đệ mang khuôn mặt trẻ em này.

Chẳng qua là, ở nơi này chính là hình thức gia tộc, thích nam nhân thì tương đương với vạn kiếp bất phục, huống chi người này lại là thân đệ đệ của mình.

Khi đó hắc lại nghĩ tới cái câu kia của mẫu thân —— chỉ cần người thừa kế Lâm gia, không có gì là người không chiếm được.

Thừa kế sao? Mặc dù gia gia ngoài mặt không nói, nhưng là hắc lại biết gia gia vĩnh viễn không thể nào đem quyền thừa kế Lâm gia giao trên tay hắc, Lâm gia là của Lâm Sanh, cũng chỉ có thể là của Lâm Sanh. Chỉ cần Lâm Sanh còn sống thì nhất định quyền thừa kế sẽ thuộc về hắc.

Nếu như, nếu như hắc dung năng lực của mình đem Tô gia vạn ngã, gia gia nhất định sẽ đối với hắc thêm vài phần kính trọng, nhất định sẽ một lần nữa suy nghĩ người thừa kế a?

Cho nên, hắc chế định một loạt kế hoạch vạn ngã Tô gia. Song, trong quá trình điều tra hắc lại phát hiện, người thừa kế tương lai Tô gia - Tô Việt Trạch thế nhưng cùng người kế nhiệm Cố gia Cố Thiệu Kiệt giao hảo, mặc dù Cố gia vượt đen, nhưng là một khi Tô gia gặp chuyện, hắc rất khó bảo đảm Cố Thiệu Kiệt sẽ không nhúng tay.

Cho nên, trước khi vạn ngã Tô gia nhất định từ Cố gia hạ thủ, chỉ cần Cố gia nội bộ mâu thuẫn, vậy thì không còn có tinh lực đi giúp Tô gia.

Sau khi quyết định hắc bắt đầu cho tâm phúc của mình lục soát Cố gia để tìm chứng cứ phạm tội, đối với một gia tộc hắc đạo mà nói, phải bắt được chứng cứ phạm tội của bọn họ cũng không khó, mặc dù không nguy hiểm đến tánh mạng, nhưng là đủ để cho bọn họ luống cuống tay chân một thời gian ngắn.

Người canh chừng nói cho hắc biết lão Tam Cố gia len lén buôn lậu thuốc phiện. Hắc biết cơ hội tới. Cố gia vượt đen, nhưng không dính độc, nếu để cho người Cố gia biết Cố lão tam buôn lậu thuốc phiện, nói

vậy nhất định sẽ nhắc lên một cuộc sóng gió.

Cho nên hắn bắt đầu sưu tập chứng cứ chính xác Cổ lão tam buôn lậu thuốc phiện, cũng chính vào lúc hắn mới tìm hiểu nguồn gốc tra được thì nhi tử Cổ lão tam bí mật trở về nước. Khi đó hắn liền đem chú ý đánh tới trên đầu Cổ Thiệu Uy, chỉ cần cùng Cổ Thiệu Uy kết giao, hắn không lo lắng không tìm được chứng cứ.

Song trong một lần hắn cùng Cổ Thiệu Uy uống say rượu, Cổ Thiệu Uy đã nói thích hắn, muốn cùng hắn có thêm một bước quan hệ. Khi đó hắn từ chối, một mặt không muốn phản bội Lâm Sanh, một mặt lại nghĩ nhanh lên một chút tìm được chứng cứ chuẩn bị suy sụp Cổ gia, vụn vỡ Tô gia.

Ngày đó hắn cũng không có lập tức đáp ứng Cổ Thiệu Uy, nhưng ngày thứ hai tỉnh lại hắn thấy mình đã cùng Cổ Thiệu Uy làm ra chuyện mà cho tới nay hắn vẫn muốn làm với Lâm Sanh.

Như là đã đạp sai một bước, hắn liền trực tiếp đâm lao phải theo lao, mặc dù mỗi lần nhìn thấy Lâm Sanh cũng sẽ có một cảm giác tội lỗi, nhưng là vừa nghĩ tới rất nhanh là có thể vụn vỡ Tô gia nhận được thừa nhận của gia gia, từ đó có được Lâm Sanh, cái cảm giác tội lỗi này mới giảm bớt chút ít.

Cho nên hắn liền bắt đầu tự thôi miên mình, tất cả đều vì sau này mình có thể cùng Lâm Sanh quang minh chánh đại ở chung một chỗ. Quả nhiên, Cổ Thiệu Uy không để cho hắn thất vọng, không chỉ có nói cho hắn biết chuyện Cổ lão tam buôn lậu thuốc phiện, thậm chí còn thay mình đen Cổ lão tam thăm tra ra chuyện làm giả sổ sách, khi đó hắn biết mình thành công không xa.

Ai ngờ tạo hóa trêu ngươi, cái sổ sách giả kia bị người của Cổ Thiệu Kiệt trộm đi rồi, khi đó không chỉ có Cổ Thiệu Uy luống cuống, liền chính hắn cũng luống cuống, dù sao phía trên cũng đã bị mình động tay chân, nếu như bị Cổ Thiệu Kiệt tra được, thì bao cố gắng lâu nay tất cả đều uổng phí.

May mà Cổ Thiệu Uy cái khó ló cái khôn, phái một tiểu minh tinh đi câu dẫn tình nhân của Cổ Thiệu Kiệt, tiểu minh tinh rất có khả năng, quả thật đem người đuổi đến, không chỉ có như thế, còn nghĩ ra cách trộm usb ra.

Song biến cố phát sinh, lúc tiểu minh tinh chuẩn bị đem usb giao cho bọn họ, lại bị Tô Thần Dật chặn ngang một cước.

Khi đó đúng lúc hắn biết chuyện Tô Thần Dật theo đuổi Lâm Sanh, hắn liền cùng Cổ Thiệu Uy cùng nhau thiết kế một cuộc tai nạn xe cộ, chỉ tiếc Tô Thần Dật không có chết ở trong tràng tai nạn xe, nhưng là lại bị mất trí nhớ.....

“9337 hiệu, đi ra ngoài, có người tìm!” Cảnh sát mặc chế phục gõ cửa sắt, Lâm Lâm kinh ngạc nhìn cảnh ngục, “Người nào?”

Đối với câu hỏi của Lâm Lâm cảnh ngục hiển nhiên rất không bình tĩnh, hắn mở cửa phòng đẩy Lâm Lâm ra, “Nói nhảm nhiều như vậy làm gì! Để người đi ra ngoài người liền đi! Đi mau!”

Bị xô đẩy Lâm Lâm đẩy mắt hiện lên vẻ hung quang, nhưng ngay sau đó lại bị mình ngoan đè xuống.

Giận tái mặt, Lâm Lâm lạnh giọng nói: “Chính ta tự đi.”

Hiển nhiên chưa bao giờ bị tù phạm nhấn mặt, trên mặt cảnh ngục hiện lên nỗi giận, nhưng là vừa nghĩ tới người chờ phía bên ngoài hẳn liền nhịn xuống, đem Lâm Lâm mang vào phòng tiếp khách, cảnh ngục hướng người ngồi trên ghế gật đầu liền lui ra ngoài.

Thời khắc Lâm Lâm giương mắt nhìn một cái, trong nháy mắt sửng sờ. Từ khi hắn bị giam vào ngục hẳn không giám nghĩ tới sẽ có lúc Lâm Sanh đến nhìn mình một cái.

Khẽ nhăn đầu lông mày, Lâm Sanh nói:

“Bị đánh?”

Nhớ tới vết thương trên mặt, Lâm Lâm chợt giơ tay lên muốn che lại, rồi lại không biết nên che nơi nào, cuối cùng chỉ đành phải ngượng ngùng thả tay xuống, “Náo loạn chút ít mâu thuẫn.”

Gật đầu, Lâm Sanh hướng cái ghế đối diện giơ giơ lên cầm, “Ngồi.”

“A, nga, được, được.”

Lâm Lâm cùng tay cùng chân tiêu sái đến trước ghế ngồi xuống, hai tay quy củ đặt ở trên đầu gối.

“Ở bên trong như thế nào?”

“Rất, rất tốt, ”

Lâm Lâm cười cười, “Ta rất khỏe, đừng lo lắng.”

Lâm Sanh trầm mặc nhìn chăm chú vào Lâm Lâm, chỉ là một thoáng thời gian, Lâm Lâm liền gầy rất nhiều, vết thương trên mặt rõ ràng là mới bị gần đây, nghe nói vết thương trên tay trái do súng bắn đã tốt đến không sai biệt lắm. Thở dài, Lâm Sanh hỏi:

“Ngày đó tại sao muốn tự thú?”

“A?” Lâm Lâm vẻ mặt mờ mịt. “Cái ngày thẩm vấn kia, ” Lâm Sanh gằn từng chữ, “Nếu như người cần chết nói đang lúc phòng vệ, nếu như người không nói ra chuyện mưu sát Tô Thần Dật, người cần bản không cần ngồi tại trong ngục giam mười năm, tại sao?”

“Người không phải nói muốn cấp cho Tô gia một khai báo hợp lý sao?” Lâm Lâm nghiêng đầu nói.

Thấy Lâm Sanh nhăn lại lông mày, Lâm Lâm cười khoát khoát tay, “Đừng nóng giận, ta nói giỡn. Những sự tình kia vốn chính là ta làm, ta cũng không cần thiết giấu diếm, hơn nữa a, Cố Thiệu Uy cũng đã bị Cố Thiệu Kiệt bí mật xử tử, ta cũng vậy không thể tìm người gánh trách nhiệm a, người nói đúng không?”

Lâm Sanh cười lạnh một tiếng, “Người sẽ để tiểu tình nhân của người gánh trách nhiệm?”

“Tiểu Sanh.” Lâm Lâm nhìn thẳng Lâm Sanh chỉ vào tim của mình miệng nói, “Nơi này thủy chí chung chỉ có một người tên là Lâm Sanh.” Lâm Sanh cười mà không nói.

“Có lẽ ta nói như vậy người sẽ không tin tưởng, nhưng là Tiểu Sanh, ta yêu người, vì người, ta cái gì cũng đều nguyện ý làm. Ta biết trong mắt người nói yêu một người nhưng sau lưng lại cùng người khác thì đó chẳng khác gì là nói chuyện cười, nhưng là ta làm hết thảy cũng là vì sau này có thể quang minh chính đại theo đuổi người, đứng ở bên cạnh người. Ta từng cho là tất cả những chuyện ta làm đều đúng, cho đến khi chuyện ở Thương Sơn xảy ra ta liền tỉnh ngộ, thật ra thì từ lúc bắt đầu ta đã sai rồi. Chuyện ta hối hận nhất không phải là thiết kế mưu sát Tô Thần Dật, mà là cùng Cố Thiệu Uy làm ra những chuyện phản bội người, thật xin lỗi. Ta nghĩ, có lẽ người giống như ta không có tư cách nói yêu với người.” Lâm Lâm thăm đạm cười cười, “Mặc dù như thế, ta vẫn là muốn nói, Tiểu Sanh, ta yêu người, trước kia yêu, hiện tại cũng yêu, tương lai như cũ sẽ không thay đổi.”

“Đúng như lời người nói.” Lâm Sanh đáy mắt hiện lên một tia chán ghét, “Người quả thật rất dơ!”

“Ừ, ta biết.” Lâm Lâm nhẹ nhàng gõ đầu.

“Ta tới là muốn nói cho người biết, gia gia xuất viện, người làm những chuyện kia hẳn cũng biết.”

Lâm Lâm lộ vẻ sâu thẳm cười một tiếng, “Hắn nhất định đối với ta rất thất vọng sao?”

“Ừ.” Lâm Sanh gật đầu, “Hắn nói không cho bất luận kẻ nào cho người đi cửa sau, để mình ở bên trong tỉnh ngộ.”

“May là hắn không có nói sau này không nhận đứa cháu này.”

“Này thật không có.” Lâm Sanh nhún vai, “Mặc dù ba ba có một lần tuyên bố muốn đích thân tới trong địa lao đập chết người, bất quá bị gia gia cùng mụ mụ ngăn cản.”

“Ta thật xin lỗi bọn họ.”

“Mẹ của người.....” Lâm Sanh dừng một chút, “Chúng ta không có nói cho nàng biết, ba ba nói làm cho nàng hảo hảo ở tại nước ngoài dưỡng thân thể.”

“Cám ơn.” Lâm Lâm nhẹ nói.

“Không cần khách khí.” đứng lên, Lâm Sanh nói: “Phải nói ta cũng đã nói rồi, ta liền đi về trước, lần sau trở lại thăm người.”

“Tiểu sanh, ” Lâm Lâm gọi lại Lâm Sanh ý muốn rời đi, “Ngày đó người nói có thật không?”

Nghiêng đầu, Lâm Sanh cười cười, “Người cứ nói đi?”

Lâm Lâm mấp máy môi không nói gì, hấn hy vọng là thật, nhưng lại không dám xác định.

“Không phải nói chỉ cần hảo hảo biểu hiện là có thể giảm hình phạt sao? Nếu gia gia không cho phép đi cửa sau, vậy người phải dựa vào cố gắng của mình tranh thủ giảm hình phạt đi, chờ người đi ra ngoài ta sẽ nói cho người biết.”

“Nếu như không thể tranh thủ giảm hình phạt đây?” Lâm Lâm nhẹ giọng hỏi.

Lâm sanh không sao cả vẫy vẫy tay, “Vậy thì chờ mười năm, cũng không coi là quá dài.”

Nhìn bóng lưng Lâm Sanh rời đi, Lâm Lâm vui vẻ cong khóe miệng, ta sẽ không để cho người lâu như vậy.

95. Chương 95: Pn2: Tô Thần Dật

Nếu là người sống gần Tô gia thì ai ai cũng biết, Nhị thế tử Tô gia - Tô Thần Dật đang làm gì. Hôm nay tại các quầy rượu ở thành phố B đã trở thành chỗ mà Tô nhị thiếu sống mơ mơ màng màng thường hay lui tới, không giống với các nhị thế tử khác, Tô Thần Dật bắt đầu đánh nhau uống rượu hút thuốc lá gây chuyện bảo tố xe, còn kém chơi gái nữa thôi.

Ồ, dĩ nhiên, Tô nhị thiếu cũng sẽ chơi gái, chỉ bất quá hấn cho tới bây giờ cũng là ở một bên ngồi nhìn thôi.

Ngày hôm nay Tô Thần Dật lại lần nữa đem một công tử có ý đồ cùng hấn đoạt nữ nhân đánh, bất quá chính hấn mình cũng không khá hơn chút nào, mang trên mặt không ít vết thương.

Bởi vì trước đó đã cùng Hứa Nghị ước định tại quầy rượu gặp mặt, cho nên Tô Thần Dật cũng chẳng quan tâm vết thương trên mặt vội về nhà đổi lại y phục xử lý, liền vội vã chạy tới quầy rượu.

Giống như thường ngày, Hứa Nghị như cũ chiếm bàn hai người, lúc này hấn đang ôm một chai bia ngồi ở trên ghế nhỏ, nhìn thấy Tô Thần Dật đi vào, Hứa Nghị hướng Tô Thần Dật phất tay, “Hắc! Thần tử, nơi này!”

Gật đầu, Tô Thần Dật bước nhanh đi tới cái ghế nhỏ khác giờ tay cầm chai bia uống vài hớp.

Lau đi những giọt bia trên khóe miệng, lúc này mới nhìn về phía Hứa Nghị, “Không đợi lâu chứ?”

Vết thương trên mặt Tô Thần Dật làm cho Hứa Nghị không khỏi nhăn lại lông mày, “Ta nói thần tử, người có thể thiếu đánh nhau chút không? Gương mặt tốt thế lại bị người biến thành như vậy.”

Móc ra một điều thuốc, Tô Thần Dật hung hăng hít một hơi hương về phía Hứa Nghị thả vòng khói, “Người biết cái gì, cái này gọi là hưởng thụ.”

Hứa Nghị xem thường bĩu môi, “Ta xem người đây là bị M đi.”

Tô Thần Dật cười cười không nói gì, không có ai biết hắn căn bản không thích đánh nhau, cũng không thích uống rượu hút thuốc lá, trừ bão xe, hôm nay ở làm chuyện không có giống nhau là hắn thích. Nhưng là hắn vẫn phải làm như vậy, nếu không ca ca cùng cha khác mẹ của hắn sẽ hành hạ hắn như thế nào.

Hắn không có vào Tô gia trước, hắn chỉ là một Tư Sinh Tử, mặc dù cái phụ thân vĩ đại kia mỗi ngày đều đến xem hắn, thậm chí so với mẫu thân còn muốn thương hắn hơn, nhưng là hắn như cũ sẽ không để lộ chuyện hắn là Tư Sinh Tử ra ngoài.

Mẹ của hắn và phụ thân là tình phụ, mặc dù bọn họ là yêu thương nhau, nhưng là khi đó phụ thân cũng đã có cưới hỏi thê tử đằng hoàng, còn có một nhi tử.

Có lẽ mẫu thân là yêu thăm phụ thân mới có thể cam tâm tình nguyện làm tình nhân bí mật đi, Tô Thần Dật nghĩ như vậy.

Coi như là tình phụ, mẫu thân cũng là cực kỳ có chủ kiến, ban đầu phụ thân không chỉ một lần muốn cùng thê tử hiện nay ly hôn, đem mẫu thân cưới hỏi đằng hoàng vào Tô gia, tuy nhiên lại bị mẫu thân dứt khoát cự tuyệt. Nếu như không phải là yêu, hắn nghĩ mẫu thân căn bản không muốn đi phá hư gia đình người.

Sau thê tử phụ thân bệnh qua đời, phụ thân thay thê tử của hắn làm tang lễ xong xuôi, sau phụ thân liền đem mẫu thân cưới vào Tô gia, mà hắn cũng từ một Tư Sinh Tử không thể lộ ra ngoài ánh sáng biến thành Nhị thiếu gia của Tô gia. Hắn rất cực có thể quang minh chính đại đứng ở trước mặt mọi người. Hắn rất cực có thể kiêu ngạo mà nói cho người khác biết, ta có phụ thân, ta còn có một ca ca, ta không phải là Tư Sinh Tử.

Ca ca của hắn gọi Tô Việt trạch, cùng hắn trong tưởng tượng giống nhau, ca ca rất cao rất tuấn tú, mặc dù ca ca rất bài xích hắn, nhưng là hắn tin tưởng, chỉ cần hắn biết điều một chút, làm một hài tử nghe lời, ca ca nhất định sẽ giống cha thương hắn, đau hắn, thích hắn.

Sự thật chứng minh hắn thành công, chỉ tốn một năm thời gian, hắn chiếm được toàn tâm chú ý của ca ca, ca ca của hắn thậm chí so sánh với phụ thân còn muốn cưng chiều hắn, chưa bao giờ có cự tuyệt bất kỳ yêu

cầu gì hần, phàm là điều hần muốn ca ca đều dốc hết sức giúp hần.

Khi đó hần liền suy nghĩ, hạnh phúc nhất đời này là thoát khỏi danh hiệu Tư Sinh Tử cùng với có một ca ca thương hần.

Mọi thứ đều tốt đẹp cho đến khi hần mười bảy tuổi, khi đó phụ thân cùng mẫu thân đã đi nước ngoài. Có một ngày hần về trước thời gian trở về nhà, khi đi ngang qua thư phòng vô tình nghe thấy Bạch quản gia cùng ca ca Tô Việt Trạch nói chuyện.

Cũng chính là lúc đó hần mới biết, cái gọi là đau cùng chịu hoàn toàn là vì nuôi phế hần, Tô Việt Trạch muốn thừa kế hết tất cả mọi thứ của Tô gia, nhưng là bị phụ thân coi mình như bảo bối trong tay làm cho trở thành chướng ngại vật của Tô Việt Trạch.

Cho nên Tô Việt Trạch bắt đầu cùng chịu hần, dung túng hần. Hần đã gây họa, Tô Việt Trạch sẽ thay hần thu thập cục diện rồi rậm; ở trường học ai phê bình hần, Tô Việt Trạch liền hướng hiệu trưởng gây áp lực; hần thi trượt, Tô Việt Trạch cười nói với hần không sao, lần sau cố gắng một chút là được; cùng đồng học mâu thuẫn, Tô Việt Trạch sẽ đích thân ra mặt đem đối phương dạy dỗ một trận.....

Hần từng nghĩ hần mình là người hạnh phúc nhất trên cõi đời này, cho đến một khắc kia hần mới hiểu, sau lưng hạnh phúc lại ẩn tàng một con ý đồ đưa tay giết hần. Hần rất muốn xông vào nói cho Tô Việt Trạch hần sẽ không cùng hần tranh giành Tô gia, hần rất muốn nói hần sẽ không cùng Tô Việt Trạch đoạt bất kỳ vật gì.

Nhưng là hần sợ, hần sợ Tô Việt Trạch thẹn quá thành giận, hần sợ mình sẽ không còn được gặp lại phụ thân cùng mẫu thân. Hần muốn đem chuyện này nói cho phụ thân mẫu thân, nhưng là hần lại sẽ không nhận được nghĩ, phụ thân sẽ tin tưởng hần sao?

Nếu như tin, như vậy mẫu thân đã mất của Tô Việt Trạch sẽ như thế nào? Mẫu thân đối với Tô Việt Trạch đã rất áy náy, nếu như bởi vì chuyện này phụ thân cùng Tô Việt Trạch lật mặt, mẫu thân nhất định sẽ càng thêm áy náy đi?

Hần Tô Thần Dật cũng không phải là thánh phụ, nhưng là hần cũng không hi vọng người mình quan tâm phải thương tâm khổ sở.

Mẫu thân đợi nhiều năm như vậy mới có thể quang minh chính đại cùng phụ thân ở chung một chỗ, hần có thể nào nhẫn tâm đi phá hư?

Lặng yên không một tiếng động trở lại gian phòng của mình, Tô Thần Dật không khỏi nghĩ, nếu Tô Việt Trạch lo lắng hần đoạt quyền người kế thừa, mà mình căn bản là không muốn thừa kế Tô gia, như vậy hần nguyện ý đi làm một nhị thế tổ.

Như vậy Tô Việt Trạch cũng sẽ không cùng phụ thân nào lật ra, mẫu thân cũng không cần áy náy. Cho nên hần bắt đầu học hút thuốc giống các nhị thế tổ khác, cũng bắt đầu uống rượu đánh nhau tán gái, chỉ cần

không làm trái với điểm mấu chốt, hẳn đều nguyện ý đi làm.

Song, để cho trái tim hẳn bằng giá chính là Tô Việt Trạch đối với việc hẳn phóng túng như vậy tựa hồ rất hài lòng, cũng càng phát ra dung túng.

Dần dần, hẳn bắt đầu không muốn trở lại Tô gia, phụ thân mẫu thân cũng không ở, nơi đó đã không có ai chân chính quan tâm hẳn, còn không bằng thống khoái đánh một đoàn lại đem mình quá chén, ngày thứ hai lại dần dần lên lớp, ít nhất không cần trở về đối mặt với nơi không có chút vị nhà kia.

Thấy Tô Thần Dật nhìn chăm chăm vào một chỗ xuất thần, Hứa Nghị không khỏi quay đầu lại nhìn một chút, khi hẳn thấy người khiến người ta e ngại ở TP B, Hứa Nghị không khỏi vỗ vỗ tay Tô Thần Dật, “Thần tử, đừng nhìn chăm chú thế, cẩn thận đem người trên chọc.”

Phục hồi tinh thần lại, Tô Thần Dật mờ mịt địa nhìn về phía Hứa Nghị, “Người nào.”

“Không phải người nhìn chăm chăm vào người kia sao.” Hứa Nghị hướng một góc nhỏ nơi quầy rượu bĩu môi, “Này, hẳn là Cố Thiệu Kiệt, người cũng đừng có nhìn mặt mà bắt hình dong, hẳn thủ đoạn nhưng rất lợi hại, tiểu tử người kiểm chế chút.”

Xuyên qua hướng Hứa Nghị chỉ, một nam nhân mặc áo màu đen ngồi ở quầy rượu góc trên ghế sa lon, cho dù là dưới ánh đèn mờ mờ, cũng không khó nhận ra người nam nhân này có một diện mạo rất tốt, chẳng qua là hai đầu lông mày mơ hồ có chút sát khí.

Tô Thần Dật vô tình chê cười một tiếng, “Có thể có bao nhiêu lợi hại?”

Hứa Nghị khoát khoát tay, “Biết Ông Trùm giấu mặt của nơi này là ai không? Chính là hẳn Cố Thiệu Kiệt, ở thành phố B chúng ta có một hơn phân nửa quầy rượu cùng các chỗ ăn chơi khác là của hẳn, ở trong hắc đạo, ai dám không để mặt mũi cho Cố Thiệu Kiệt? Khỏi phải nói hắc đạo, ngay cả bạch đạo cũng phải nhường hẳn ba phần, chọc tới hẳn coi chừng người ngay cả mình chết như thế nào cũng không biết.”

“Lợi hại như thế a.....” Tô Thần Dật như có điều suy nghĩ nói.

“Đúng vậy a.” Hứa Nghị gật đầu, “Bất quá ta cảm thấy anh của người cũng rất lợi hại, thế nhưng có thể cùng Cố Thiệu Kiệt trở thành huynh đệ kết bái. Chuyện này người nhất định không biết đi? Thật ra thì ta cũng không biết, cũng là cha ta nói cho ta nghe.”

“Huynh đệ, kết bái?” Tô Thần Dật hí hí mắt, “Cùng ca ta?”

“Nhìn người thật đúng là không biết rồi, bất quá ta nói cho người biết, Cố Thiệu Kiệt đại khái cũng không muốn người biết, người ngàn vạn chớ trên chọc hẳn, hiểu....., ày, người đi đâu? Thần tử! Người làm gì thế đi!”

Nghiêng đầu, Tô Thần Dật hướng Hứa Nghị chớp mắt vài cái, “Đi cùng huynh đệ ca ta chào hỏi.”

“Dựa vào a! Lời vừa nãy Lão Tử nói cùng người không phải để tán phét a! Đừng đi, uy! Uy!”

Chẳng qua là, mặc cho Hứa Nghị gào thét Tô Thần Dật cũng không còn có dừng bước.

Đẩy người ngồi ở bên cạnh Cố Thiệu Kiệt, Tô Thần Dật đem rượu trên tay thả trước mặt Cố Thiệu Kiệt, mình thì ôm chai khác cùng cái chai trước mặt Cố Thiệu Kiệt đụng đụng, “Hắc! Lần đầu gặp mặt, uống một chai như thế nào?”

Tầm mắt Cố Thiệu Kiệt từ chai bia chuyển qua khuôn mặt còn đầy vết thương của Tô Thần Dật, đáy mắt lạnh như băng, ngay cả những người ngồi chung quanh hắn cũng không khỏi co cổ lại.

Mọi người ở đây đều cho là Cố Thiệu Kiệt sẽ đem cái thiếu niên vô lễ này ném ra quầy rượu dạy dỗ một trận, thế nhưng Cố Thiệu Kiệt chỉ cười cười, “Một chai làm sao đủ? Nói ít cũng muốn ba chai đi?”

Tô Thần Dật đầu tiên là ngẩn người, cuối cùng nhếch môi giắc, “Thống khoái! Vậy thì ba chai.”

Cho nên dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người thiếu niên mặt đầy vết thương cùng công tử hắc đạo lãnh tình trong truyền thuyết liên tiếp uống ba chai bia.

Đem chai thứ ba uống cạn, Tô Thần Dật rút ra khăn giấy lau miệng sau đó đối với Cố Thiệu Kiệt vươn ra một cái tay, “Người mạnh khỏe, ta tên là Tô Thần Dật.”

“Thì ra là người chính là đệ đệ bảo bối của Việt Trạch.”

Cố Thiệu Kiệt tự tiểu phi tiểu vươn tay cầm tay Tô Thần Dật, “Cố Thiệu Kiệt.”

Một chiều kia Tô Thần Dật cùng Cố Thiệu Kiệt uống rất nhiều rượu, cuối cùng ngay cả mình trở về gian phòng ở Tô gia như thế nào cũng không nhớ được.

Ngày thứ hai Tô Việt Trạch thay Tô Thần Dật xin nghỉ, Tô Thần Dật vẫn ngủ thẳng tới giữa trưa ngày thứ hai mới rời giường. Uống canh giải rượu của Bạch quán gia rồi ăn cơm trưa, Tô Thần Dật liền thái độ khác thường trở về phòng.

Nếu đổi là bình thường, Tô Thần Dật một khắc cũng không muốn ở trong căn nhà này chờ lâu. Ở trong phòng chơi trò chơi đến trưa, mãi cho đến bữa ăn tối Tô Thần Dật lúc này mới thản nhiên đi xuống lầu.

Có lẽ là Bạch thúc đã báo cáo cho Tô Việt Trạch chuẩn bị, cho nên đối với Tô Thần Dật lúc này thế nhưng sẽ ở trong nhà Tô Việt Trạch tuyệt không tò mò.

Trên bàn cơm, Tô Việt Trạch trước sau như một thay Tô Thần Dật gấp rất nhiều món mà hắn thích ăn, đối với vết thương trên mặt hắn cùng với chuyện uống sau tối qua một chữ cũng không dă động tới.

Trước mặt người khác, bất kể Tô Thần Dật âm ỉ như thế nào, gây chuyện ra sao, Tô Việt Trạch cũng là một vị ca ca thương yêu đệ đệ mình thật là tốt.

Loạn xạ dứt vài món ăn vô trong miệng, Tô Thần Dật để đĩa xuống nhìn Tô Việt Trạch nghiêm túc nói:

“Ca, ta thích một người, ta nghĩ theo đuổi hắn.”

Đối với chuyện Tô Thần Dật yêu sớm, Tô Việt Trạch tuyệt không kinh ngạc, càng không có nói ra bất kỳ ý kiến phản đối, chỉ thấy hắn nhú lông mày, “Là cô bé nhà ai có vinh hạnh được tiểu Dật nhà ta ưu ái thế. ”

Cười cười, Tô Thần Dật nói:

“Hắn không phải là cô bé, hắn gọi Cố Thiệu Kiệt, ca ngươi biết.”

Tô Việt Trạch trong mắt hiện lên khiếp sợ, hiện lên nghi ngờ, cuối cùng hóa thành bình tĩnh. Há miệng, Tô Việt Trạch hỏi:

“Tại sao là Thiệu Kiệt?”

Tô Thần Dật nghiêng đầu nghĩ, cuối cùng cười nói: “Hắn là vừa thấy đã yêu đi, ca, ta nghe nói người cùng hắn rất quen thuộc, người giúp ta kết đôi, như thế nào?”

Tô Việt Trạch mím môi không nói gì, hắn nghĩ tới Tô Thần Dật càng ngày càng kiêu căng, nghĩ tới Tô Thần Dật có thể so với những nhị thế tổ khác còn muốn nhị thế tổ, nghĩ tới Tô Thần Dật liền tốt nghiệp trung học cũng không qua, nghĩ tới cho dù Tô Thần Dật đã phế hắn cũng sẽ nuôi hắn cả đời, sau đó giúp hắn xem xét một cái nữ nhân tới chiếu cố hắn. Nhưng là, hắn chưa từng có nghĩ tới cái đệ đệ này thế nhưng sẽ ở một ngày nào đó nói cho hắn biết hắn thích một người đàn ông, mà người nam nhân này lại là hảo huynh đệ của mình.

Hắn không biết phải nói Tô Thần Dật càng ngày càng hoang đường hay là nên nói Tô Thần Dật thích nam nhân đã đối với hắn hoàn toàn không có uy hiếp, phụ thân sẽ không để cho một nhị thế tổ thích nam nhân thừa kế gia nghiệp.

Thấy Tô Việt Trạch không nói lời nào, Tô Thần Dật kéo ống tay áo Tô Việt Trạch, “Ca, giúp đỡ chút, ta thật thích hắn.”

Để đĩa xuống, Tô Việt Trạch ngay cả miệng cũng không lau liền vội vã rời đi phòng ăn, “Ta sẽ không hỗ trợ.”

Tô Thần Dật mắt mất mắc rũ mắc xuống, đắy mắc cũng là một mắnh giểu cộy, sẽ không hỗ trợ? Là lo lắng hắh hắh hại huỳnh đệ của mình hay là lo lắng không cách nào hướng phụ thân khai báo?

Ngày hôm này Tô Thần Dật không giống như ngày thường chạy đi uống rượu, mà qua đêm ở Tô gia. Ngày thứ hai, hắh thông qua bằng hữu tìm thám tử tue lợi hại ở TP B, để cho người này thay hắh điều tra Cố Thiệu Kiệt.

Ba ngày sau, thám tử tư đúng hẹn đem kết quả điều tra của mình giao cho Tô Thần Dật, nhìn hàng tên trên giấy A4, cùng với những chỗ Cố Thiệu Kiệt thường xuyên xuất hiện, Tô Thần Dật hài lòng đem số tiền còn dư lại toàn bộ đưa cho thám tử tư.

Ngày thứ tư, Tô Thần Dật bắt đầu kế hoạch theo đuổi. Phàm là những chỗ Cố Thiệu Kiệt xuất hiện thì nhất định sẽ có Tô Thần Dật, thậm chí Tô Thần Dật bắt đầu không có ở chỗ Cố Thiệu Kiệt gây chuyện thị phi, coi như là có người tới khiêu khích, hắh cũng sẽ lòi đối phương cách khá xa xa mới làm ầm ĩ. Chỉ tiếc Cố Thiệu Kiệt đối với hắh tránh không kịp.

Có lẽ là thói quen truy đuổi, có lẽ là rốt cuộc tìm được mục tiêu của mình, Tô Thần Dật thế nhưng đối với Cố Thiệu Kiệt sinh ra tình cảm.

Người ta tránh Cố Thiệu Kiệt như tránh bọ cạp, nếu như hắh không phải là đệ đệ Tô Việt Trạch, có lẽ đã bị Cố Thiệu Kiệt giết chết.

Nửa năm truy đuổi chẳng những không có để cho Cố Thiệu Kiệt đối với hắh sinh ra hảo cảm, ngược lại càng tránh né hắh, điều này làm cho Tô Thần Dật có chút mất mắc.

Vì chứng minh Cố Thiệu Kiệt có cảm giác với mình hay không, Tô Thần Dật sau khi nhìn thấy Lâm Sanh liền tuyên bố muốn theo đuổi hắh, ở trong vòng luẩn quẩn nhị thể tổ lại khơi dậy một trận sóng gió.

Phàm là biết Tô Thần Dật cũng biết Tô Nhị Thiếu tửu lượng tốt đánh nhau giỏi lại mê Cố Thiệu Kiệt, hắh mê đến nỗi còn kém không đem mình trói ở trên dây lưng quần Cố Thiệu Kiệt.

Nhưng là ở một ngày nào đó, si tình Tô nhị thiếu thế nhưng tuyên bố muốn theo đuổi Lâm nhị thiếu - Lâm Sanh, mọi người kinh ngạc đồng thời cũng cảm khái, quả nhiên nhị thể tổ tình cảm không có duy nhất.

Trước mặt người khác, mọi người thấy đến chính là Tô Thần Dật theo đuổi Lâm Sanh giống như theo đuổi Cố Thiệu Kiệt, còn ở sau lưng người khác, nơi mọi người không thấy, Tô Thần Dật chủ là cùng Lâm Sanh trở thành chí giao.

Không có bất kỳ nguyên nhân, không có bất kỳ sự kiện gây ra, ngày Tô Thần Dật nói muốn theo đuổi Lâm Sanh, hai người lên làm bằng hữu, sau tình cảm càng ngày càng tốt, giao tình chạy thẳng tới huỳnh đệ.

Dùng lời nói của Lâm Sanh chính là, nếu không phải Lão Tử xem người đáng thương liền tình nhân cũng

giúp người theo đuổi, nếu không Lão Tử mới lười phản ứng người. Mà Tô Thần Dật cũng là ha ha cười một tiếng, nói may là người đáng thương ta, nếu không chúng ta làm sao sẽ trở thành huynh đệ?

Sau lại, Tô Thần Dật bắt đầu nói mục đích ban đầu theo đuổi Cố Thiệu Kiệt, thậm chí trong một lần say rượu đem chuyện Tô Việt Trạch muốn đem hân nuôi phế nói cho Lâm Sanh.

Lâm Sanh tính tình bốc lửa, lúc ấy đã phát bão tố. Lâm Sanh cho Tô Thần Dật hai cái lựa chọn, hoặc là dưới sự trợ giúp của Lâm Sanh nuôi trồng thể lực của mình cuối cùng vận ngã Tô Việt Trạch; hoặc là trực tiếp đem ý nghĩ xấu xa của Tô Việt Trạch nói cho Tô phụ, nhưng đều bị Tô Thần Dật cự tuyệt, vì thế Lâm Sanh có suốt một tuần lễ không có phản ứng Tô Thần Dật, có một loại vừa vô lực vừa tức giận khi hân không tranh giành.

Song tại một tuần lễ này, Tô Thần Dật nhưng làm một quyết định điên cuồng —— ly gián Cố Thiệu Kiệt cùng tình nhân của hân, chẳng qua là khi đó hân cũng không biết chính cái quyết định này liền muốn cái mạng nhỏ của hân.

Đối với tính nhân của Cố Thiệu Kiệt, Tô Thần Dật là biết đến, hân cũng biết Cố Thiệu Kiệt đối với cái tình nhân này cũng không có bất cứ tia cảm tình nào, chẳng qua là cái tình nhân này tương đối xinh đẹp, lại rất biết phỏng đoán tâm tư Cố Thiệu Kiệt, cho nên hân là người ở bên cạnh Cố Thiệu Kiệt lâu nhất.

Trên thực tế lúc bắt đầu Tô Thần Dật cũng không có cái ý nghĩ này, hết thấy từ khi hân từ trên tay một người bạn nhận được một đoạn video sau mới quyết định.

Đoạn video này là một tiểu minh tinh bị lừa bỡn, nội dung bên trong cực kỳ hạn chế tuổi. Nếu như chỉ là như vậy, sẽ không khiến cho Tô Thần Dật có bất kỳ chú ý, nhưng cùng lúc nhận được đoạn video, hân còn biết cái tiểu minh tinh này gần đây cùng tình nhân của Cố Thiệu Kiệt đi được rất gần.

Ở mấy lần bí mật tiếp xúc, tiểu minh tinh rất cực thừa nhận hân và tình nhân Cố Thiệu Kiệt đích xác có quan hệ, mục đích là vì xui khiến tình nhân Cố Thiệu Kiệt trộm một vật.

Tâm tư bách chuyển, Tô Thần Dật đem đoạn video này làm mưu đồ gây khó dễ cho tiểu minh tinh, cũng hứa hẹn bản gốc ở trên tay mình. Đối với một minh tinh mới xuất đạo mà nói, một đoạn video đồng tính bị đưa ra ánh sáng thì ý nghĩa tiền đồ của hân bị hủy hết, hết lần này tới lần khác hân lại đem tiền đồ của mình so với bất cứ chuyện gì nặng hơn.

Hai người trải qua một phen thương thảo, cuối cùng đã định đồ trộm tới muốn giao cho Tô Thần Dật, cùng với ở đầu giường tình nhân Cố Thiệu Kiệt đặt một camera như lỗ kim.

Chuyện tiến hành rất thuận lợi, tiểu minh tinh đúng hẹn đem đồ trộm tới giao cho Tô Thần Dật cũng van xin Tô Thần Dật đem đoạn video kia trả lại cho hân, mà Tô Thần Dật cũng không từ chối thực hiện lời hứa của mình, bất quá vì để ngừa vạn nhất, Tô Thần Dật đành phải giữ trước.

Ngày thứ ba hân nhận được usb, hân trong lúc vô tình xem được tiểu minh tinh cùng tình nhân Cố Thiệu

Kiệt song song chết ở dưới họng súng của Cố Thiệu Kiệt.

Quá khiếp sợ, Tô Thần Dật đem đoạn này video sao vào thẻ SD, lại đem đoạn phim lúc trước của tiểu minh tinh xóa bỏ, sau đó Tô Thần Dật cầm lấy usb màu đen cùng với thẻ SD tìm Lâm Sanh.

Trừ Lâm Sanh, hắn không tìm được nơi an toàn thứ hai. Lúc hiểu rõ sự tình, Lâm Sanh đầu tiên là đem Tô Thần Dật chửi mắng một trận, sau đó cho tâm phúc của mình đem usb cùng thẻ SD tăng thêm vài tầng bảo mật, cuối cùng đem hai thứ đồ này bỏ vào rương mật mã kiểu mới nhất, sau đó dùng chỉ tay Tô Thần Dật làm mật mã, cuối cùng khóa vào trong tủ két sắt ở một caia biệt thự ngoài ngoại ô củ mình.

Đối với Tô Thần Dật mà nói, hai dạng đồ vật kia tương đương với một tấm bùa hộ mệnh, nếu như tương lai chuyện bại lộ, ít nhất còn có thể dựa vào hai thứ đồ này ở Cố Thiệu Kiệt tìm con đường sống.

Có lẽ ở trong mắt Tô Việt Trạch mình chết sẽ tốt hơn, đến lúc đó hắn không còn cái gì ưu phiền nữa.

Tô Thần Dật quyết định rất chính xác, chẳng qua là hắn không biết cái usb kia là đồ của Cố Thiệu Uy biểu đệ của Cố Thiệu Kiệt, càng thêm không biết lúc Tô Thần Dật nhận được vật này liền bị Cố Thiệu Uy theo dõi.

Sau Tô Thần Dật như bình thường cùng mấy bằng hữu đi bảo xe, cũng cùng Cường Tử lập nhiều đánh cược, người thua muốn chạy lỏa thể vòng quanh ba khu phố.

Đối với đánh cược, Tô Thần Dật căn bản cũng không có để vào trong mắt, Cường Tử chạy xe không tốt bằng hắn, mỗi lần bảo xe đều thua, có lẽ là Cường Tử thua mấy lần, mặt mũi cũng không còn nên dứt khoát tới một lần ngoan.

Địa điểm bọn họ bảo xe là trên đường Thương Sơn, nơi này xe cộ qua lại nói nhiều không nhiều mà ít cũng không ít, nói chung là chỗ thích hợp để bãi xe.

Bởi vì xe hôm qua mới kiểm tra, cho nên Tô Thần Dật chẳng qua là tùy tiện nhìn một chút lên xe, không biết chính là bởi vì hắn không có đi kiểm tra mới có thể đem mạng nhỏ khai báo ở chỗ này.

Đối với Tô Thần Dật mà nói, đánh nhau uống rượu cũng không kích thích bằng bảo xe, hắn nghĩ phạm là người đua xe đều sẽ thích loại cảm giác cực nhanh này.

Thời khắc tranh tài bắt đầu, Tô Thần Dật cố ý đợi vài giây, biết Cường Tử lái xe đi thật xa lúc này mới một cước đạp xuống chân ga, rất nhanh liền vượt qua Cường Tử, thậm chí còn lạng lách không cho xe phía sau lên.

Biến cố phát sinh ở đoạn cua thứ nhất, lúc này Tô Thần Dật ý thức được thắng xe của mình không nhảy, lúc hết thấy đã không kịp vãn hồi, xe của hắn chạy quá nhanh, hoặc là đụng vào vòng bảo hộ lao xuống con dốc, hoặc là trực tiếp đụng vào vách núi.

Chẳng qua là thân thể của hần hành động so với tư tưởng mau, Tô Thần Dật theo bản năng hướng bên phải dồn sức đánh tay lái, thời khắc xe đụng vào vách núi, Tô Thần Dật không nhận được nghĩ, có lẽ mình đã sớm nghĩ kết thúc mình như vậy sao?

Ít nhất sau này không cần làm tiếp chuyện mình không thích, ít nhất mình không cần khó xử nữa, ít nhất mình không cần sống mệt mỏi như vậy.

Chẳng qua là không biết nếu như Cố Thiệu Kiệt biết được tin tức mình đã chết, có thể hay không có chút khổ sở. Hần là không đi, dù sao hần là như thế chán ghét mình.

Bóng tối tới quá nhanh, nhanh đến nỗi Tô Thần Dật không có cảm giác đau liên ăn mòn tất cả giác quan của hần. Một khắc kia hần không nhận được nghĩ, loại cảm giác giải thoát này, thật tốt.....

“Đang suy nghĩ gì?”

Một thanh âm nam ôn nhu cắt đứt suy nghĩ của Tô Thần Dật. Nghiêng đầu, Tô Thần Dật lẳng lặng yên nhìn nam nhân đứng ở đầu giường vẻ mặt nhu hòa, “Đang suy nghĩ ta lúc ấy làm sao không có chết.”

Đúng vậy, hần không có chết, không chỉ không có chết, còn kỳ tích sống lại, loại chuyện máu chó này hần nghĩ cũng không dám nghĩ.

Chẳng qua nếu như có thể lựa chọn, hần tình nguyện ở cầu Nại Hà uống xong một chén canh Mạnh bà trực tiếp luân hồi, đỡ phải cả ngày ở nơi này chán chết.

Trên mặt nam nhân hiện lên vẻ giận dữ, cuối cùng lại cứng rắn đè cơn tức giận xuống, cố gắng nhếch khóe miệng, nam nhân cười đến dị thường ôn nhu, “Nếu như ngươi chết, ta đây làm sao bây giờ? Ngươi hẳn tâm để cho ta một người cô linh linh sống ở nơi không chút tình người này sao, Tiểu thần? Ngươi cũng không nghĩ xem, ngươi hôn mê một năm nay là ai tần tần khổ khổ cả ngày lẫn đêm làm bạn, là ai ngày từng ngày không sợ người khác làm phiền vì ở bên cạnh ngươi, là ai ngày ngày vì ngươi bưng.....” (Edit: Đọc hết PN cũng không biết nam nhân này là ai đau khổ).

“Ngừng!”

Tô Thần Dật lạnh giọng cắt đứt lời oán trách của nam nhân, “Phía sau là không cần nói, ta gần đây không có ý định giảm cân.”

“Cho nên a.”

Nam nhân sung sướng ôm Tô Thần Dật ở trên tay hần cọ cọ, “Ta vì ngươi bỏ ra nhiều như vậy, vô số lần đầu tiên của ta đều hiến tặng cho ngươi, cho nên ngươi phải chịu trách nhiệm.”

Tô Thần Dật tránh không được nhúc nhích đầu siết chặt mi tâm, “Ta muốn nói với người bao nhiêu lần người mới tin? Ta không phải là Tiểu Thần trong miệng người, ta cũng vậy không có yêu cầu người làm nhiều như vậy, ta.....”

“Dừng dừng dừng. ”

Nam nhân cắt đứt lời Tô Thần Dật, “Người tên là Tô Thần Dật, là nhị công tử Tô gia ở TP.B, bởi vì một cuộc tai nạn xe cộ không giải thích được sống lại. Nếu như có thể, người nguyện ý Tiểu Thần là nguyên chủ của thân thể này trả lại. Nhưng là người có nghĩ tới hay không, Tiểu thần đã chết, ngay từ lúc trước khi người trọng sinh đã chết, nếu lão thiên cho người một lần cơ hội, để thoát khỏi khốn cảnh trước kia, tại sao không hảo hảo quý trọng đây?”

“Hôn, người nói đủ rồi.”

Tô Thần Dật mặt không thay đổi nói, “Ta biết người nói đúng, nhưng ta không phải là Tiểu Thần, người không cần đối với ta tốt như vậy, cũng không cần cho làm những thứ kia.”

“Không không không.”

Nam nhân phe phẩy ngón tay, “Người sai lầm rồi, nếu như người là Tiểu Thần trước kia, ta căn bản liền nhìn cũng sẽ không nhìn người. Người có biết thời khắc người mở mắt nói ra ba chữ kia có bao nhiêu mê người sao? Ba chữ, chỉ là ba chữ, ta liền bị người bắt làm tù binh, trước kia Tiểu Thần nào có người mê người như vậy a, nếu không phải như vậy, người cho rằng ta có tâm tình chiều cố người một năm sao?”

“.....”

Tô Thần Dật im lặng, hắn không biết ” để ta chết ” ba chữ kia nơi nào mê người rồi, quả nhiên cùng người da mặt dày là không thể nói chuyện.

Thấy Tô Thần Dật không nói lời nào, nam nhân cho là Tô Thần Dật vừa sinh khí, bèn rộ lắc mạnh cái đuôi, “Đừng nóng giận, ta cho người tin tức như thế nào?”

“Tin tức gì?”

Nam nhân chen lên giường không để ý ý nguyện của Tô Thần Dật ôm hắn thật chặt vào trong ngực, “Ta nói với người, thật ra thì có người đã ở thân thể người sống lại, không chỉ vậy, vẫn cùng người cái kia phát rồ ca ca làm đến cùng đi. Bất quá ta nghe nói ca ca kia của người bị hãm hành hạ được rất thảm, không chỉ có như thế, phụ thân người cũng biết chuyện này rồi, lúc ấy liền đem Tô Việt Trạch hành hung một bữa, còn phạt hắn quỳ góc tường, cuối cùng mẹ của người còn có người mượn thân thể kia người nước mắt nước mũi thay hắn cầu tình, người nọ còn kém không có giơ lên dao dọa cắt cổ. Kết quả phụ thân người trừng mắt, ném một câu ” Lão Tử mặc kệ! ” liền dẫn mẹ của người ra khỏi nước. Sách sách, Tô Việt Trạch quỳ một lần kia, liền nằm trên giường một tuần lễ không xuống được.”

“Thì ra là cũng có người giống ta trọng sinh a.....”

Tô Thần Dật nhẹ giọng rừ rừ.

“Cho nên a, không cần cảm thấy áy náy, người nhìn người khác không phải là cũng dùng thân thể người sao?”

Tô Thần Dật cười cười không ý kiến, “Mẫu thân của ta có khỏe?”

“Rất tốt.”

Nam nhân gật đầu, “Tiểu tử kia rất hiếu thuận, cả ngày đem mẫu thân người dụ dỗ vui vẻ a.”

“Vậy thì tốt.”

Tô Thần Dật nhẹ nhàng gõ đầu, “Vậy thì tốt.....”

Nam nhân hướng cổ Tô Thần Dật chà chà, “Cho nên a, sau này người liền thanh thần ổn định theo sát ta đi, ta nhất định hảo hảo đối với người, đem người nuôi được mập mạp.”

”phanh ” một tiếng, Tô Thần Dật thu hồi chân từ trên cao nhìn xuống nam nhân đang nhe răng nhếch miệng, “Người cút xa cho ta, Lão Tử đối với người không có hứng thú.”

“Good!”

Nam nhân phủ phủ đít lần nữa nhào tới giường, “Uầy, ta cảm thấy được địa phương xa nhất cõi đời này là trong ngực người rồi, ứng với yêu cầu của người, ta quay lại đây.”

“.....”

Còn có người da mặt dày hơn người sao? Tô Thần Dật im lặng nhìn trời, hắn đột nhiên đối với tương lai có một loại cảm giác lo lắng.

End.

- _____

P/s: Tui mù văn nên có dịch k hay cũng thông cảm cho tui. Tui cảm ơn trước.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/an-hai-song-lai>